

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fedakâr



*Her insanın içinde sır dolu bir yol hikâyesi vardır.
Başı sabır sonu umuttur.*

MÜJDE AKLANOĞLU


HASREM

Gerçek Hayat / Roman

Fedakâr

MÜJDE AKLANOĞLU

Biri karanlık, biri ışık için sınanacak.

Biri kaybettiğine, diğeri kazanacağına odaklanacak.

Biri duygularından soyutlayınca hissiz kalacağını, diğeri hislerinin onda can buldukça çiçek açacağını sanacak.

İkisi de yanılacak, bir bakışın ikisinin hayatına böyle büyük bir mühür vurduğunu anlamayacak.

Bu kitap karanlık bir tünelde yürümek kadar çaresiz bırakacak.

Birbirine çekilen, çekildikçe büyük bir kuvvetle itilen
iki mantıklı insan...

Peki mantık duyguların üstesinden gelebilir mi?

Bu gerçek hikâyede köre süslenmenin, sağıra şarkı söylemenin ne kadar boşa olduğunu okuyacaksınız. Olması gereken için çabalarken yaşanması gereken olduğunda mücadelenin ne kadar çetin olacağıyla tanışacaksınız.

*"Daha bunun düşünürken bile rahatsız olmuştu, çocuğunun babasını sahiplendiğini fark etti. Bu çok saçmaydı. Gerçekten, kendi kendine kızdı. Böyle bir adamla mutlu olma ihtimali hiç yoktu. Biri siyah biri beyazdı. Her zaman biri **feda** olan diğeri **kâr** alan taraf olacaktı, bu ilişkide çift taraflı fedakârlık asla olmayacaktı. Akla gelen her konuda birbirlerinin taban tabana zıddıydılar, peki ışık ve karanlık bir arada nasıl duracaktı?"*


HASREM

www.hasremyayinlari.com



HasremYayinlari


Satürn
yayinlari

www.saturnyayinlari.com



saturnyayinevi

"Sen gel satırlarıma cümle ol,
cümlelerime kelime, kelimelerime
sözcük sonra da ben ne yaptım de?
En güzel şiirleri yazdırdığından habersizsin."



Yayın No: 37

FEDAKÂR

Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu

Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel

Editör / Seher Alp

Ön Okuma / İsmail Cuci

Son Okuma / Zeynep Duydu

Kapak / Crazy Creative®

İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Bizim Dijital Matbaacılık San.ve Tic.A.Ş.

Ostim, Serhat Mah. Uzayçağı Cad. 1128. Sokak No: 6

Yenimahalle / ANKARA

Matbaa Sertifika No: 41356

Baskı: 2023

ISBN: 978-605-72641-5-2

© Hasrem Yayınları

© Satürn Yayınları


HASREM

ve

 Satürn
Yayınları

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 51027

Keçiören / Ankara

www.saturnyayinlari.com

Fedakâr



Her insanın içinde sır dolu bir yol hikâyesi vardır.
Başı sabır sonu umuttur.

MÜJDE AKLANOĞLU

∞
HASREM

Müjde Aklanoğlu

1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Altın Kalem ödüllü araştırmacı yazar, alanında bir ilk yaparak aşk romanlarının içeriğindeki boşluğu doldurmak amacıyla, eğitimler almaya başlamıştır. Kişisel gelişimden, psikolojiye, diksiyondan adab-ı muaşerete, iş disiplininin, profesyonel hayata geçişe kadar birçok alanda sertifikası bulunan Aklanoğlu, Yaşam Koçluğu yapmaktadır. Yazdığı kitaplarla insanları eğitici, bilgilendirici ve motive edici bir durum sergilemektedir.

“Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Ördü Kader Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih 1-2, Baksana Talihe 1-2, Araftayım, Geleceğim Sensin, Gamzelim (Bana Adımı Sor,) Gamzelim Ya’saklımsın, Yurtsuz, Kimsesiz, Zümrüt Kafes, Ayten, Kalpsiz, Kime Niyet Kime Kismet, Hayal’et ve Yasak Elma” adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, kurucusu olduğu Hasrem Yayınları’nda hâlâ yazmaya devam etmektedir.

Ön Söz

“Kimse kimsenin duygusuna tanıdık olmayacak, insanlar eleştirecek bir şey her daim bulacak, kimi duygusallığının abartılı olduğundan, kimi olanlar karşısında güçsüz olduğumdan, kimi ne kadar cesur olduğumdan kimi ise ne kadar kadersiz olduğumdan, kimi ne istediğimin farkındalığından kimi gözü karalığının saçmalığından dem vuracak.

Kimse konuşmayı bilmediğinden bahsetmeyecek, üslubuna dikkat etmeyecek, neyi nerede nasıl söylemesi gerektiğini düşünmeyecek, gerçeklerin arkasındaki korkak yanına sarılacak, cesurca fikrini söyleyemediğini kabullenmeyecek, yaptıkları için özür dilemeyecek, olumsuzluklara karşı dik durumundan, doğrunun da yanlışında tek oluşundan bahsettiğimde ürkecek, ikiyüzlü tavırlara tepki verme şeklimden beni suçlayacak, kimi akıl okumamı bekleyecek kimi çıkarlarını korumak için gözden çıkarıldığımı saklarcasına salak rolüne devam edecek, bunca yaşanmışlıktan sonra ne kadar farklı bakmayı denesem de gördüklerim hep aynı olacak.

Bu hayat öyle bir yarıştıracak ki bizi, kazanan bile kaybedene borçlanacak. Menfaati kadar ufku olanlar, insanın kafası attığı zaman silemeyeceği kimsesi yok demeyecek, karşısındaki kişinin sabrını nasılsa seviyor rahatlığıyla sınıdıkça, mesafe duvarlarını kalınlaştırdığını görmeyecek. Çeşit çeşit insandan çok farklı düşünceler, sözler, öğütler ve gözlemler gelecek. Kimi anlayacak satırlarımın samimiyetini, kimi umursamayacak içimin yangınlarını kimisi ise üzülecek gördükçe çıkmazlarımı.

Beni yazdığımı kimse bilmeyecek...

Birinin hayatını yazmak başka, kendi hayatını kaleme almak çok başkaydı. İnsanların yarasından, düşüncesinden, itirazlarından ya da iltifatlarından uzak bir yerde, kendime çekildiğim zihin evimde, bir şeyler arıyordum. Geçmişle geleceği oluşturan, varlıkla yokluk arasına sıkıştıran, hiçlikle terbiye edip olgunlaştıran beni, bana yeniden hatırlatmanın cesaretini kucaklıyordum.

Bu kadar cesur olmak, iyi yüzlü yaşantıya meydan okumak, tüm içtenlikle içimi dökmek ve yorgunluğumu dizelere sunmak zor olacaktı. Noktasına virgölüne kadar sahici, noksanına tümüne kadar gerçek her satırın arasına sıkışmak hayli zorluyor beni.

Adımlarımın gölgelerine sinmiş acılardan, gözyaşlarımın içinde boğulmuş umutlardan, *hiçbir çıkar yol yok, bundan sonra ben iflah olmam* dediğim anlardan bahsetmek, içimin en kuytu köşelerinde başkalarının özgürce gezmesine göz yummam kolay olmayacak gibi... Sarı sayfaların, siyah mürekkebin bile anlatamadığı geçmişi tek bir kitabın içine saklayıp, içimde kopan fırtınanın artısına eksisine dokunmayıp, herkesin bakış açısının değiştiği zihin serüvenine sunmak da çok zor. Belki satırlara döşenirken kelimeler, ondan bu kadar kırık bir saz gibi içim, dokunduğum tel ayrı duyulan ses ayrı, bazen yere düşen bardak kadar imkânsız gelecek, parçalarım ayrı keskinliğim ayrı...

Sormayın bana daha fazlasını, kaleme dökülen kadar cesurum, kelimelere sığdırdığım kadar cüretkârım, sakladıklarımı, saçıldıklarıyla bir bütün ve aynı zamanda yarımım.

Satırlarım belki hızlı ve aceleci, belki hoyrat ve efkârlı belki de sıradan ve olağan gelecek kimine ama...

İnsanın en mahrem anlarıdır duyguları..."

Beyaz file tüller hafif bir meltemle havalanırken, denizin buğusundaki tuzlu huzur genzinden içeri yayılıyordu. Elindeki kupada taze filtre kahvesi vardı. Bu saatlerde algısı hafiflediğinden sebep kahve içmeden kendine gelemiyordu. Çalışma masası her zamanki gibi Fransız camın önüne çekilmiş, günün son demlerini yaşayan mayıs ayının huzurunu içine sindiriyordu. Manzarası, alabildiğine orman ve yeşilin bittiği yerde mavi denizle buluşan alacalı seheri konuk ediyordu.

Kalbi tekleyerek yerine oturdu. Daktilosuna temiz bir kâğıt yerleştirdi. Derin bir soluk çekti içine, titreyen ellerini sakinleştirmek için gözlerini kapayarak kendine gelmeye çalıştı. Birkaç yudum kahve, biraz saçlarını havalandıran rüzgârla, geçmişin sır dolu kapılarını açmaya başladı.

Dalgın dalgın denize bakarken, eli bilinçsizce boynundaki kolyesine gitti. Kolyenin ucundaki alyansla oynasırken parmak uçları, gözleri kapalıydı. Zihnindeki sarp kayaların, derin kuyuların, çıkmaz yolların vizyona dökülen hayallerine uygun kelimeler aradı. Parmakları daktilonun tuşlarıyla bütünleştğinde, hayalleri başka, gerçekleri çok başka yazılmaya başladı.

"Seni hiç anlamadılar değil mi kalbim? Dağladılar, acıttılar, her yanına farklı bir hüzne asıp, kanıttılar... Sen oldun bilmedikleri sevgiye ok edilen hedef, çekemedin siper ettiğin gülüşleri içimden, vurdular, parçaladılar, sonra da telafi etmek için, her yanından yamaladılar... Yüz yerimden vurdular

da hiç acıtmamış gibi sarılıp yaren oldular.

Seni kovdular değil mi gönlüm?

Önce kovdular, sonra gitmekle suçladılar...

Gitmeyi dönmekten zorladılar.

Oysa sabrın tavi kaçmış, hüznün demi acımişti.

Üzdüler seni değil mi kalbim?

Olmayacağın birine dönüştürmek için hırpaladılar. Hiç anlayamadılar, anlatmayı da yasakladılar. Konuşturmadılar, susturdukları zaman ise suçladılar.

Seni; yerine koyamadılar değil mi kalbim?

Her an yeri değişecek eğreti eşyalar gibi olduğun zamana aykırı bıraktılar.

Oysa hiç tamamlanmamış düşüncelerimle yerini yadırgayan eşyalar gibiydim, nereye koyulsam, orada yabancıydım, bunu tüm hücrelerime kadar hissettirdiler.

Yine de tükenmedi umudum, bir gün bir şeylerin değişeceği düşüncesi-ne sınıksız tutunmaktan vazgeçmedi inadım. Her ne kadar isyankâr olsam da inançlıydım.

Fakat bu öğretiyi hasarlıydı, gitmenin bir şeyi değiştirmeyeceğini bilecek bir gidişe seyirci kalmıştım. Bilemem, belki bu yüzden benim hikâyemi yanlış yerden okumaya başladılar ve seni yanlış bir yerden adımladılar.

Suçladılar seni değil mi kalbim? Gömleği arkadan yırtılan Yusuf masumluğuna sürgün ettiler.

Çözülmesi imkânsız kördüğümündü ya içim, dilimin ucuna binlerce mühür inşa ettiler, bir büyük yemin gibi susturdular.

Değişmeyeceğimi bile bile değişime hudut çizildiler, hep aynı yerimden yaralayan, o eve ömür doğurdular.

Çılgık çılgık susturdular seni değil mi kalbim?

Ne zaman haykırmak istesem, sus çaldı zaman, sesimle söylesem de inanmadı kimsem... her bir tecrübemin çaresizliğine şahit yok yazdılar. Kırdılar, parçalarımı bir daha bir araya gelmeyecek şekilde dört bir yana savurdular.

Kaçamadım, kurtulamadım, boyun eğemedim ama isyankârda olamadım. Sonunda yoruldum. İçime döndüm, döndükçe dönmeye meyletti içim, döndüğüm semam sen oldun gönlüm... Ben nereye dönsem, seni buldum...

Seni unuttular değil mi kalbim?

Yaş geçti, saçlara beyaz papatya, geleceğe eksilen birkaç gün dizildi. Kavuşmaya birkaç yaprak takvim seçildi. Dilimde akşam keyfiyle, yeni bir umut türküsü... Meltem düşmüş dağlarımda çiçek açmış heyecan, kar yağmış dağ uçlarımin bozulmamış süsü... Huzura inat bir yana doğru ırgalandıkça kaderin özü, şimdilik net bir tarih sorma yârim, unutmadım inan. Söz veriyorum, şafaklar sökmeden geleceğim sana.

Seni sakladılar değil mi kalbim?

Ay, güneşe yakın bir mum gibi erirken, yıldızlar çivilendikleri yeri çürütürken, söylediğim yalana örtüler bürüyemeden, ne olur gel deme, söz veriyorum, kalbimin saçları ağarmadan, geleceğim sana.

Seni beklettiler değil mi kalbim?

Gecesi uzun, gündüzü kısa yurtların sürgünüyüm, hangi sesin yürek çağrısına meyilliyim, bir susar bir konuşur, divane miyim deli miyim? Yazdıkça seninle yolları kısaltmaktayım, sustukça bir sana susamaktayım... Şimdi sitem etme ne olur. Geleceğim diyorum, söz, kalbimin dişi kırılmadan.

Sana umut vermediler değil mi kalbim?

Şiir olup aktı ömrüm sana, satır olup çıktı gönlüm sana, her engeli aştı da sensizlik engelinde yenildim sana...

Kızma bana, sevda duvarına tırmandım, manzaram sensin, başka bir berzahta olsan da geleceğim sensin, yine de kesin bir saat veremem, ne olur zaman sorma, söz, bebekler konuşmadan geleceğim sana...

Seni sökemedikleri yerden diktiler değil mi kalbim?

Eski yamalarım söküldü kanadım kırk yerimden, basılacak tütün kalmadı acıdım en derinden, bu sefer gemileri yaksalar da liman kuracağım yeniden, söz veriyorum, yağmurlar düşmeden geleceğim sana.

Ey elif duruşlu kalbime Vav olan gönül, alfabemdeki başlangıç ve bitiş, sanma sensiz olan günler su gibi akıp lezzet verdi bana, satırları miras bırakayım geleceğe, söz veriyorum, son yazısı düştüğünde sayfaya, hiç beklemediğin anda,

geleceğim sana...



1. Bölüm

Kendimi uzun uzun anlatmak ve susmak, düşünmek ve düşlemek arasında gidip geliyorum. Ne zaman bu sefer oldu, bu sefer yargılayan olmayacak rahatlığıyla açsam ağzımı, susturulmaktan yoruludum. Hiçbir zaman tam anlamıyla hissettiklerimi anlatamayacağım, anlatsam bile anlaşamayacağım, konuşsam susturulacak, sussam konuşmam için dürtüleceğim...

Onlar bana ne kadar yabancıysa, artık ben de içime o kadar yabancıyım. Kendimin de anlamayacağından korktuğumdan, kendime de yalancıyım...

Yazıyorum, siliyorum, bir cümle toparlasam diğerinde dağılıyorum. Sen gittiğinden beri bir şeyler yolunda değil, biliyorum... yine de inatla her şey yolundaymış gibi yaşamaya devam ediyorum. Bazen öyle yoğunsun ki, kalbimi ağrıtırıyorsun, düşüncelerimi dağıtırıyorsun, ne yana dönsem dağılmış bir ben, o dağınıklığın arasında kayboluyorsun. Bu böyle daha nereye kadar devam eder, daha ne kadar ömrüm ite kaka gider, bilmiyorum.

Beni anlıyorsun değil mi sessizlik, köşelere sinen duygularım, yolunda gitmeyen hayallerim ne zaman son bulacak bu kadersizlik bilmiyorum ama garip olan, yine de umutla yeni bir güne soluk alıyorum.

SELEN

Yumuşacık yastıktaki kafasını oynatmaya başladı.

Gözleri, sanki üzerine tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi açılmıyordu. Ne çok hüznü birikmişti üzerine, suskun kelimeleri ağlıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen, beyninin içine dikey olarak saplanan ışığın gayet farkındaydı. Bir rüya görmüştü! Hayır, bir kâbus! Olacak şey değildi! Böyle kötü şakalar Türk filmlerinde, melodramı bol beyaz dizi tadındaki romanlarda olurdu. Kötü sonları, yarım kalmış hikâyeleri, kavuşulmayan şiirleri oldum olası sevmezdi. Kolunu oynatmak istedi. Olmadı. Bedeni

tonlarca yükün altına sıkışmış gibiydi, her hamlesi gövdesini cezalandırıyor gibiydi. Koluna bağlı bir şey canının acımasını sağlayınca, tereddüt etse bile diğer kolunu hareket ettirdi. İki parmağını gözlerinin acıyan noktasına bastırdı. Birkaç saniye ovaladı ama göz kapaklarını bir türlü açamıyordu.

Bir müddet sonra kendine geldiğinde, tepesindeki beyaz floransan lambalar parlıyor, hassas gözlerini acıtıyordu. Kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. Koyu menekşe gözleri kızarmış, duygularını hüznün esir almıştı. Donuktu bakışlarının içi, ucu bucağı görünmeyen ummanlar boşalmış, sevinçleri karanlık bir kuyuya akmıştı. Ne bir yaşam enerjisi ne bir duygu kırıntısı, hepsi bedenini terk etmişti. Yastıktaki başını yana devirdi.

Dalgın bakışları hastanenin buz gibi beyaz duvarlarında gezindi. Algılayamadı! Bu yatakta ne yapmaktaydı? Yanında kimsecikler yoktu, sanki dünya terk edilmiş ve O, ıssızlığa hapsedilmişti. Kâbus değil miydi, gördükleri, duydukları, hissettikleri kötü bir rüya değil miydi? Olanlar aklına yağmaya başlayınca, titrek dudakları hüznle büküldü. Acı karamsarlık tentesini çekti üzerine, beklenti bir kene gibi yapıştı düşlerine, umut yaşamak için can çekti zihninde.

Gerçekler çok ağırdı. Kabullenmesi mümkün değildi.

Yaşlar yanaklarından süzülürken, kanayan hatıralar beyaz tavanın görseline dizildi. Geçmiş film olup akarken zihninden, acı çığlık oldu diline süzüldü. Dudaklarından firar eden sitemler göğüs boşluğuna düşüp kıvrandırdı. Son nefesini veriyormuş gibi hissetti, bir el boğazına yaslanmış, bir taş sinesine oturmuş gibiydi. Biri canını koparıp almıştı, nefesini kuru bir ekmek gibi dizili bırakmıştı genzine. Yarım kalmıştı her şey, nefesleri, sevinçleri, aşkları yarımdaydı şimdi.

Artık saf duygularla bağlı olduğu, bakmaya kıyamadığı, yanında olmadığı anda özlediği sevgilisi yoktu. Ömrünü yoluna sereceği aşkı olmayacaktı. İnsan en çok üzüldünce sitem ederdi yaşama, insan âşık olunca anlam kazanırdı şarkılar, insan derdini anlatamayınca sarılırdı şairlerin dörtlüklerine ve insan özlem duyunca izlerdi mutlu sonla biten aşk filmlelerini. Şimdiden sonra ne şarkılar eskisi gibi çalacak ne sözler anlam taşıyacak ne de mutlu sonlu filmlere inanacaktı. İçindeki boşluğu doldurmaya kimsenin gücü yetmeyecek, kimse bir daha içine öyle dokunamayacaktı.

Artık sevemeyecekti!

Kalbine kanat takan adam, uçmayı öğrenemeden göçmeyi öğretmişti. Şimdi zaman, gecenin dudağından karanlık buseler çalacaktı.

Gündüzün cesedini geleceğe gömecekti. Yüreği parçalanmış kar tanesi gibi eriyecek, içindeki umutlar cehenneme dönecekti. Umut, yaralarının kapladığı seherde yolunu kaybetmiş kör bir yusufçuk kuşu olacaktı. Hayal kırıklıkları, boş bir dala konan kelebeğin son gününe öğün olacaktı. Elleri, uzandığı her boşluğu sömürecekti. Yıkım, seke seke gelen kurşun olacaktı. Zamanı, nereye gittiğini bilmeden adımlayacaktı. İstikbal mezarlığına bir avuç mazi serpecekti. Kime sorsa adını, cevabı hep *yok* çalacaktı.

Ölmek istiyordu. Sadece istiyordu! İçinde Allah korkusu olmasa yapardı. Onun canını almıştı yüce Yaradan, onu neden sağ bırakmıştı? Onsuzluğun acısına nasıl katlanacaktı?

Karnına acı dolu kramplar saplanırken, omuzları sarsılmaya başlamış, odanın sessizliği hıçkırıklara yenilmişti. Gözlerine, beynine, düşüncelerine hükmeden anılar gözlerinden akmaya başlamıştı. Öyle zalimlerdi ki, her saniyesi biraz da hırsıyla öldürmeye meyilliydi. Bu kadar hızlı nasıl tersine dönerdi dünya! Daha bu sabah birlikte balayına gidecekleri otel için yer bakmışlardı. Odalarını ayarlamamanın sevincini aileleriyle paylaşmışlardı. Gözleri gözlerindeydi, elleri ellerinde sımsıcaktı. Şimdi sıcacık dokunuşlarını dudağına mühürleyip kokusunu ciğerlerine hediye bırakmıştı. Gözlerindeki aşk çakılıp kalmıştı zihnine, dünya dursa bile kimse onu oradan sökemecekti.

Elini yumruk yapıp dudaklarına bastırdı. Böyle yapınca acısı bastırılacak, öfkesi dinecek miydi? Ağzından kaçan isyanları durmadı. Tüm hayallerini soğuk duvarların bağına çakmıştı. Dişlerini eline geçirdi, sesi çıkmasın diye boğazını sıktı. Canı yanmıyordu ama soluğu kesiliyordu, ölmüyordu ama yaşamıyordu. Ağzına dolan kan tadını bile algılayamıyordu. Yüreği avazı çıktıkça bağırıyordu: *'O artık yok!'*

Gözleri, sesi, *'aşkım'* diyen tatlı dili yoktu. Sevdiği, uğruna canını seve seve vereceği adam, şimdi toprağın altında cansız bir et parçası, sonsuza saklanan bir kemik kalıntısıydı? İnkâr çok güçlü bir ortaktı, kafasını iki yana salladı, inanmak istemedi. İnsan en çok korktuğunun kâbusunu görürdü. Uyanacak ve bu saçmalık sona erecekti.

Kocaman bir zaman, birkaç hatıra olup maziye saklanamazdı!

Değildi işte, bu ne hayaldi ne de rüyaydı? Her şey gerçektir. Acı da olsa yaşanmıştı. Olanların her anını dehşetle hatırlıyordu. Elinden bir şey gelmemişti. Telefona gelen arabanın firen sesleri kulağından içeriye sızarak kalbinin ritmini hızlandırmıştı. Son sözleri, çığlıkları, çaresizliği kalbini durdurmuştu. Hiçbir şey yapamamıştı. Yardım edememişti.

Kurtaramamıştı. Çok istemesine rağmen ölememişti. Ellerini kulaklarına kapamıştı. Sıkıca bastırmış, duymamak için çabalamıştı ama nafile, duymuştu. Ona inat eden hafızası her anını kederine nakşetmişti. Sesler kesilmemişti, radyoda çalan kısık ses hala çalmaya devam etmekteydi. Ellerini kulağına daha da bastırmıştı, kafası patlayana, canı acıyana kadar zorlamıştı. Bir ara sağa sola koşturmuştu “Yalan,” demişti, “Hepsi yalan.” Öyle ya, yalandı.

Onunla telefonda konuşuyordu, tatlı tatlı şakalaşıyorlardı. Neşeli sesi, ‘*Aşkı az kaldı*’ demesi, ‘*Şimdiden iyi dinlen*’ demesi hâlâ kulaklarında cınlıyordu. Ne olmuştu bir anda! O firen sesleri nereden çıkmıştı, neden çığlık atmıştı?

“Hayır...” diyen acı çığlıklar bir anda olmuştu, her şey bir saniyede gerçekleşmişti.

Donup kalmıştı, elinde telefonuyla sokağın ortasında duralamıştı. Kalbi atmaya kesmiş, nefesi onu terk etmişti. Elindeki telefona bilinçsizce bağırarak, “Hayır...” diye defalarca haykırmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanan görüş alanı sislenirken, “Yardım edin... Biri yardım etsin!” diye yakarmıştı. “Ona yardım edin. Bana yardım edin.”

Kimse yardım edemedi, sevdiğini kurtaramadı. Tutmadı bacakları, konuşamadı. Nefesi kesildi, midesine bir kramp saplanırken, içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti, canı tenini terk etti. Kalbinde bir ağırlık, acı bir sızı bırakmıştı.

Asıl fenası, yoldan geçenler ona deli görmüş gibi bakarken, çaresi olmayacağını bildiği halde yardım dilenmişti. “Lütfen biri yardım etsin...” Ne yapabilirlerdi ki? Ama o anda mantık yoktu. Düşünmek yoktu. Defalarca bağırarak, karşı taraftan hiç ses gelmemişti. Metalin birbirine hızla çarpmasından başka ses yoktu, sevdiğinin nefes alışları artık yoktu.

Niye konuşmuyordu tatlı dilleri? Çığlıklarını niye duymuyordu? Neden hala yardım istememişti? Dizlerinin üzerine çökmüştü. Omuzlarına çaresizlik çöküyordu. Geleceğini yerle bir ediyordu. Sesi artık eskisi gibi güçlü de çıkmıyordu, fısıldar gibi hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

“Yardım edin... Lütfen! Biri artık bana yardım etsin, kurtarsın sevdiğimi.”

Buz gibi kaldırıma uzanmış, onu taşımayan dizlerini karnına çekmişti. Gözleri açık ama kalbi çoktan durmuştu. Kader alın yazısına son noktayı orada koymuştu.

Ölüm hiçbir zaman bitiş olmayacaktı. Keşke insanoğlu bunu anlasaydı.

Uzaklardan bir ses geldi, çırpınarak çarpan dalgalar hâlindeydi. Sonra başı nazik eller tarafından kavranıp, yumuşak dizlerin üzerine yerleştirildi. Tanıdık bir koku burnundan içeri sızıyordu ama kime ait olduğunu düşünemiyordu. Yüzüne yağmur gibi yaşlar damlarken, bakışları onun endişeli gözleriyle kesişti. O gözlere ürkekçe baktı, dudakları kımıldandı ama sesi çıkmadı. Boğazına dolanan yumrular çoğalmış, kusamıyordu. Ağzını açtı, sessizce kapadı. Yanağına değen titrek eller gözyaşlarına dokunuyordu. Ağlıyor muydu? O da ağlıyor muydu? Gözyaşları akıyor muydu? Niye ağlıyordu? Daha ortada kesin olan bir şey yoktu! Sadece ses gelmişti, telefonu kapanmıştı. Belki de onlar dışarıdan duyulan seslerdi, başka birilerinin hazin gerçeği. Ne saçmaydı, boşa endişelenmişti! Ya da bir yol çalışmasının sesi olmalıydı. Telefonu çekmiyordu, belki de... Belki de düşürmüştü, ya da çaldırmıştı. Kendine ne kadar çok 'belki' hesabı açmıştı. Oracıkta yazılan belkilerle kurulan cümlelerin sonu gelmedi.

"Ablam ne oldu? Korkutma beni, söyle. Ablam ne olursun kurban olurum söyle?"

Canı çekilmiş halde ablasının gözlerine bakan Selen, ne diyeceğini bilemedi. Ne demeliydi? O da bilmiyordu, ne olmuştu? Sevdiği adamın sesi acı bir çığlıkla neden kesilmiş, o firen sesleri neden büyük bir gürültüyle tükenmişti? Boşalmıştı deniz gözlerindeki sular, canlı bedenindeki ruh ölmüştü. Ablası yanağını silerek, "Söyle ablam, söyle ne oldu?" diye çırpındı. Kendini zorlasa da sesini duyuramadı. Eğer konuşabilseydi, "Abla yardım et. Ablam kurtar sevdiğimi, iyi olduğunu haber et," diyecekti. Akli çalışmıyordu, sözler sesine uğramıyordu. Sadece, "Abla," diyordu. Sonunu getiremediği bir konuşmanın çırpınışıydı.

"Abla."

Başka bir şey gelmiyordu aklına, sadece 'yardım' geliyordu. Birileri yardım etmiyordu. Selda gözyaşlarını kurulayıp kendinden geçmiş kardeşinin vücudunda gözlerini gezdiriyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Elleri endişeyle yokluyordu. Yaralanmış mıydı? Kaza mı geçirmişti? Ailesinden birine mi bir şey olmuştu? Sevdiği birinin kötü haberini mi almıştı? Ne olmuştu kardeşine de sokak ortasında, buz gibi taşların üzerine ulu orta serilmişti. Ruhu sönmüştü.

"Neye yardım edeyim ablam, neye? Söyle gözünü seveyim korkutma beni... Söyle!"

Sadece beş dakika yalnız bırakmıştı, sadece kasaba uğramak için yanından ayrılmıştı ve yanına döndüğünde onu yerlerde yatarken, insan

kalabalığının arasında acı çekerken bulmuştu. Canı çekilmiş gibiydi. Neden ona kimse yardım etmiyordu, neden acıyan gözlerle bakıp ahlamlaktan öteye gitmiyorlardı? Konuşamıyordu ki Selen anlatsın derdini, neye yardım istediğini unutmuştu. Selda, onun şu anda şokta olduğunu bilmiyordu. Şokta olan insana ne yapılırdı? Ne sorulurdu? Nasıl tepki verilirdi? İnsanın kardeşi acı çekince nasıl davranılırdı?

Gözleri, Selen'in elinde sımsıkı tuttuğu telefona takıldı. Kardeşi de telefona bakıyordu, üstelik ona acıyarak bakanları ne görüyor ne de duyuyordu. Selda uzandı, kardeşinin sıkıca tuttuğu telefonu parmaklarının arasından almak istedi ama ilk denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. Sonunda telefonu elinden kopardı. Arayan eniştesiydi. Kavgayı mı etmişlerdi? Ayrılmışlar mıydı da kız bu kadar perişan olmuştu? İyi ama neden? Son aramaya bastı. Çalmasını sabırla bekledi. Defalarca denedi ama telefonu açan kimse olmadı. Telefon son çalmada açıldı ama karşı tarafta bir duraksama oldu. "Ablacığım niye açmıyorsun telefonu? Ne oldu?" Ses gelmedi. Selda endişeyle, "Alo?" dedi tekrar, "Umut. Neler oluyor, iyi misin?"

Polis memuru katlanmış kâğıda dönen arabanın yanında durmuş, içindeki ölü gencin ambulansa taşınmasını izliyordu. Telefon, çarpışma esnasında arabadan fırlayıp kaza alanının yanındaki refüjün dibine düşmüştü. Kırılmamıştı, sadece camı çatlamış ama hâlâ çalışıyordu. Bir kamyonetin aşırı yük alması ve bilinçsizce yaptığı dönüşle virajı alamayarak özel aracın üzerine devrilmesiyle sonuçlanan kaza, feci bir trajediyi arkasına saklamıştı. Takside sıkışan gencin son nefesini verirken ona bakışı hala gözlerinin önündeydi. Polisin elinden bir şey gelmemişti. Gözleri gözleriyle buluştuğunda, onu sakinleştirmek istemişti. Oysa o öksürüklerle kesilen nefeslerinin arasından, "Beni duydu, çok ko-korkmu-muştur!" diyebilmişti. İlk sesi kesilmişti, sonra donuklaşan gözleri ondan başka diyara çekilmişti. Polis memuruna ne demek istemişti, kimse bilemedi ama polis memuru anlamıştı. Ne de olsa, gözlerin konuştuğu dil tekti. Kan dolan koyu kahve gözleri kapansın diye elini kanlı yüzünde gezdirmiş, gözleri açık giden genç onu derinden etkilemişti. Normalde soğukkanlı olmasını bilen yaşını almış tecrübeli bir polis memuruydu ama bu gencin son sözlerinden ve gözlerinde gördüğü korkudan etkilenmişti. Ona söyleyemediği ama gözleriyle anlattığı gerçeğe donup kalmıştı.

"Alo!" dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak. Elindeki nüfus kâğıdına bakıp "Siz, Umut Yalçın'ın yakını mısınız? Telefonda Ömrüm yazıyor." diye sordu üzgünce.

Selda gözlerini kardeşinden itinayla kaçırdı. Bu adamda kimdi?

Neden telefonunu o açmıştı? Sesi titremeye başlamıştı. O anda kötü bir şeyler olduğu içine doğmuştu da konduramamıştı.

“Evet!”

Arada bir sessizlik oldu. O sırada ambulans yola koyulunca, ortalığı inleten siren sesleri yürekleri dağladı. Derin bir nefes aldı polis memuru, “Sizinle konuşurken olmuş sanırım...” duraksadı kısa bir an, söyleyeceği hiç kolay bir şey değildi. Ne diyeceğini kestirmek ister gibi elini üniformasının kemerinde gezdirdi. “Çok korktuğunu düşündü ve...” Adamın tereddütlü sesinden gerçeği hissetti Selda, “Ben baldızıyım, kardeşim...” derken kucağındaki kıza ürkekçe baktı. “Bana anlatabilirsiniz...”

Memur aldığı nefesi sesli bir şekilde saldı. “Bunu geçiştirmenin bir anlamı yok... Başınız sağ olsun... Üzgünüm!” Böyle bir haber telefonda verilir miydi? Bu düşüncesizliği nasıl yapardı?

Selda duyduğu şeyle gözlerini yumdu. Bu nasıl bir acıydı? Onların Umut’u ölmüştü. Kardeşinden ayırmadığı genç adam, ölmüş müydü? Kabullenmesi imkânsızdı. Boğazına bir hıçkırık düğümlenirken, gözlerini kapadı. Nasıl diyecekti bunu kardeşine? Nasıl derdi *‘Nişanlın öldü, kalk yatma yerde!’* Söyleyemezdi. Bunu ona asla söyleyemezdi.

Selen’in aklı biraz yerine gelmeye başlamıştı. Ablasının dizlerinin üzerinde uzanıyordu. Sonra aklına arabanın firen sesleri geldi ve çığlıkları hatırladı. Ürkek bakışları ablasına kaydı. Telefonuyla konuşuyordu, onun telefonuyla! Ablası bir anda sustu. “Ne oldu?” diyecek kadar cesareti yoktu. Kötü bir şey olmuştu, kalbi hissediyordu. Benliği haykırıyordu, “Bitti,” diyordu. “Yalan, yok öyle bir şey!” diyordu zihni. İçi boşalmıştı, ruhu onu terk etmişti.

Ablası biraz duraksadıktan sonra gözlerini kapadı. Yanağından aşağı gözyaşı süzülürken, Selen’in dudakları kıpırdandı. Sesi ne ara gelmişti yerine, hangi ara güç bulmuştu bedeni de yerinden kalkmak için kendini zorlamıştı. Bacakları titriyordu ama taşıyordu da aynı zamanda. Ayaktaydı. Ablasına bakarak kafasını sallıyordu, *‘hayır’* der gibi hıçkırıyordu. Dehşetle irilmiş gözlerine bakarken, geri geri yürümeye devam etmekteydi. Hayır duymayacaktı, dinleyemeyecekti.

Yerinden kalkan Selda kardeşine ellerini uzattı ama tutacak kişi ondan uzaklaşmak için tüm gücünü zorladı. Gözlerinden yaşlar süzülen Selen, “Yalan!” dedi. Fısıltıdan farksız sesiyle tekrar etti sözlerini ama bu sefer ki diğerinden güçlüydü. “Sus... Söyleme... Yalan söyleme!” Bir türlü gerçeğe razı olmayan benliği, dinlemeyi kabullenemiyordu. Elini kaldırıp

ablasını sustururken, başını hızla sağa sola sallıyordu. Kulaklarını kapayıp, avazı çıktığıınca bağıırıyordu.

“Yalan söylüyorsun... Ölmedi!”

İçi öldüğünü biliyordu. Bir parçasının gittiğini hissediyordu. Nereden bildiğini bilmiyordu ama öldüğünü hissetmişti! Akli buna inanmamayı seçiyordu, benliği kabullenmiyordu. “Yalan söylüyorsun... Ölmedi!”

Titreyen bacakları onu daha fazla taşıyamadı. Sert zemine dizleri çarparken yaralandığını, kemiklerinin acıyla kasıldığını hissedemedi. İki dizinin üzerine çöktü. Elleri kulağında, ona acıyarak bakan kalabalığın ortasında sallanarak haykırıyordu.

Mukaddes kadere inen hüküm ne demir leblebiydi Ya Rabbi!

Fakat dünyanın aksiliğine bakın ki, büyük, küçük her canlı mutlak bir gün o yola gidecekti.

“Ölmedi! Ölmedi! Ölmedi! Bana söz verdi! Balayında, Türkiye’yi gezeceğiz... Ölmedi! Az önce konuştuk, sesini duydum! Nefesini duydum. ‘Aşkım’ dedi, ‘bekle geleceğim’ dedi.” Bakışlarını ablasına çevirdi, sislenmiş görseli artık net değildi.

Selda titreyen elini ağzına kapamış, kardeşinin önüne diz çökmüş ağlıyordu. Kardeşine uzanırken, “Üzgünüm.” Dedi. Sadece, “Üzgünüm!” Selen’in dudağından bir hıçkırık koptu, ellerini yumruk yapıp dizlerine vurmaya başladı.

“Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun! Senin hiç vicdanın yok mu? Ölmedi. Yalan söylüyorsun.”

Selda kardeşini kollarının arasına aldı. Haykırışlarına, göğsüne doğru savurduğu yumruklarını aldırmadı. Daha çok sarıldı, kucağındaki genç kızın gücü tükenene, elleri durana kadar bırakmadı.

Kulağına ambulans sesi gelmeye başladı. Birileri akıl edip ambulansı aramıştı. O ana kadar kulağına gelen fısıltıları bile duymamıştı. Kardeşinin acısından gözü kimseyi görmemişti. Çoğalan meraklı bakışları fark edememişti. Herkes onları çembere almış, filim izler gibi meraklıydı. Bakışlarını onları izleyen kalabalıktan çekti, dizlerinde yatan kardeşinin saçlarını okşadı.

Kalabalıktan homurtular yükseliyordu. Üzgün çıkan homurtular. Ambulans durdu. Arka kapısı açılıp, sedye çıkarıldı. İki görevli yanına geldi. Birisi kare şeklindeki cankurtaran çantasını açıp içinden çıkardığı enjektörü ayarlarken, diğeri kardeşinin kolunu açıyordu. Selen de hiç kıpırtı yoktu. Ölmüş giydi, nefes alan ölüydü. Koluna yapılan iğneye bile

tepki vermedi.

Selen'in beyni uyuşmuştu. Gözlerinde acı kahve bakışlar asılı duruyordu. Nerede, nasıl olduğunu bilmiyordu! Düşünme yetisini kaybetmiş bir boşlukta asılı kalmıştı. Sadece gözler, o gözleri görüyordu. Artık onun olmayan gözleri! Sahipsiz kalan yaralı bakışlarının esiri olacağını bilmeden, son bakışlarını hayal ediyordu.

Ölümün mirası, bu kadar acımasızdı.

@novaebook



2. Bölüm

Gidince anladım, zaman gittiğin yerde çakılıp kalmıştı. Herkes gibi kendimi de kandırsam, ben o günde ölüp kalmıştım. Birbirine benzeyen günlerin nasıl da hızlı geçtiğini anlayamadım. Tarihi düşürdüğüm ama tarih düşemediğim günlerde takıldım kaldım. Sen gittin, günler birbirini kovaladı, ben günleri kovaladım. Pazartesi oldu, sonra Çarşamba, bir baktım yine Pazartesi ve bir ay sonra yine Salı, sen gittin, günler gitti, içimi gömecek bir gün bulamadım... Ne yarına ne de bu günlere merhem olamadım.

SELEN

Goethe'nin ünlü eseri Faust'ta, eş anlamıyla şeytana karşılık gelen Mephisto şöyle der: "Neden bu amaçsız yaratılış; yok olacaksa bir gün her yaratılmış?"

Oysa ölüm, inançlı inançsız birçok beşer için çok ciddi ve üzerinde çokça düşünülen bir olgudur. Âdemoğlu'nun bir kısmı ölümü ayrılık, bir kısmı ise kavuşma anı olarak görür. Bu konuda birçok yazar, şair, düşünür, teolog farklı farklı eserler yazmışlardır. İnsanlar dünya hayatının yalancı baharını gerçek sanıp hep aldanmıştı. Ölümü bir bitiş sanmıştı oysa ölüm birileri için bitiş olsa bile bazen başlangıcı da içinde taşırdı. Ünlü Fransız deneme yazarı Montaigne, "Ölüm Üzerine" denemesinde bu olguyla ilgili şöyle yazmıştı: "Eğer doğduğumuzda nihai sonumuz ölümse, biz yaşamaya mı yoksa ölmeye mi başlıyoruz?"

Ölümün mü yoksa yaşamının mı başlangıcı olduğunu bilmeyen genç adam, başına vuran şiddetli ağrılardan çıldıracak gibi oluyordu. Sabrının bittiği anda, ayakucunda duran annesine seslendi: "Anne şu hemşireyi çağır ne olur, biraz daha katlanırsam bu ağrıya olacaklardan çekiniyorum."

Elleriyle çarşafı kavramış inliyordu. Yaşlı kadın oğlunun ne kadar sarıldığını ve artık ağrı kesicilerin de fayda etmediğini anlıyordu, onu daha

önce bu kadar sabırsız ve öfkeli görmemişti ama bu sürecin olacağını ikisi de biliyordu. Hızla kapıya yöneldi, masasında duran yardımcı hemşireyi çağırdı. Genç kız odaya girdiğinde gencin sızlanan sesi zaten sıkıntılı halini ele veriyordu. Bakışlarını bir an odada dolaştırdıktan sonra, tekrar hastaya bakarak, "Buyurun Vefa Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye yorgun sesiyle sordu.

Vefa, elini çatlamaya yüz tutmuş şakaklarının üzerine koyup, uzun parmaklarını alnında sıkıntıyla gezdirdi. Gözleri sarılı olmasına rağmen kaşları çatılmış, dirayeti çökmüştü. Çektiği eziyet dayanılacak gibi değildi. Gözleri hem kaşınıyor hem de fena derecede ağrıyordu. Bandı aşarak kaşınmamak ve acısını almamak için kendiyle savaşıyordu. Dişlerinin arasından tıslayarak, nerede olduğunu bilemediği için hemşireye değil de annesinin tarafına haykırdı.

"Bana ağrı kesici verin lütfen... İğne yapın, ne olursa onu yapın ama acıma son verin! Lütfen."

Hemşire ona anlayışla baktı, şu anki acısını ve ruh yorgunluğunu düşünerek, "Üzgünüm Vefa Bey. Bugün normalin üzerinde doz verdik, biraz zaman geçmeden tekrarlayamam. Bu sizin için iyi olmaz. Biraz zaman geçsin ağrınız geçecek." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Hüzünle oğlunu izleyen yaşlı kadına dönerek, "Gerçekten başka veremem, Doktor Bey'in kesin emri var! Biz sınırı geçtik bile." diye uyardı. Hastaya dönerek, "Siz de biliyorsunuz, doktorun size belirttiği gibi, şu anki yüksek derecede ağrılar olması normal. Sonuçta size ait olmayan bir organı vücudunuza aldınız ve buna uyum sağlaması hatta vücudunuzun onu kabul etmesi ağrılı ve sancılı bir süreç içeriyor. Ayrıca kaşınması iyiye işaret, zira bu yaralarınızın kaynadığını ve organın uyum sağladığını gösteriyor. Bu hissettiğiniz acı için müsterih olmalısınız. En azından sinirler uyumlanmış ki hissediyorsunuz." Tekrar yaşlı kadına döndü. "Birkaç saate normale döneceğine eminim. Başka bir şey yoksa ben yerime dönebilir miyim?" Yaşlı kadın kafasını sallarken, Vefa başını yastığa gömmüş, keskin ağrıya başa çıkmaya çalışıyordu.

Her ikisi de ağrılı bir süreç sonrasında, asıl tedavi sürecinin başlayacağını biliyordu. Bu yüzden kişinin ışığı algılayarak nesneleri yorumlaması amaçlanıyordu. İlk başlarda kişi siyah beyaz görmeye başlar, gölge ve ışık algıları artardı. Tedavi sonrası üç aylık rehabilitasyon süreci başlar ve kişinin daha iyi görmesi sağlanırdı. Bu süreçte kişileri ve nesneleri algılaması ile gördüklerini nasıl yorumlayacağı konusunda özel bir destek verilirdi.

Ölüm, iki hece, tek gerçek ve yalanlanmak istenen en soğuk kelimeydi. Yakından ya da uzaktan duyulan, işitilen, düşünülen, okunan ve görülen bir gerçek olmasına rağmen, nedense kimse kendini yakalamayacak sanır, hiç ölmeyecek gibi yaşardı. Ölümün çabukluğu kimi için kazanç kimi için kayıptı. Âdemoğlu'nun ölüm gerçeğine karşı yaklaşımı, ölümün yarattığı korku ve kaygı karşısında bir savuma mekanizmasıydı. Hayat şartları, hayaller, hedefler öyle meşgul ederdi ki beyni ve bedeni, ölümün gelmeyeceğini düşünmesi veya istememesi kaçınılmazdı. Oysa insanoğlu yaratılışından itibaren ölüm gerçeği ile karşı karşıya olmasına rağmen hiçbir zaman kendine ya da sevdiklerine uğramayacağını sanırdı.

O da inanmamıştı.

Bir hafta!

Kocaman bir hafta olmuştu ölümün soğuk yüzüne dokunalı!

İnsan, yaşamak kadar kolay alışıyordu ölüme! Onsuz nefes almaya, onsuz yalnız kalmaya, onun bir daha dönmeyeceğini kabulleniyordu. Ama alışmak, buna katlanmanın kolay olduğunu göstermiyormuş.

Kendinden geçmiş, yemeden içmeden kesilmişti. Bir haftada on yaş ileri gitmiş, ruhu bin yaş eksilmişti. Sabrını, odasının karanlığına ve yalnızlığına hapsetmişti. İnsan hayatında değerli olan birini, bir şeyi kaybettiği zaman boşluğuna koyacağı tek şeyin acı olduğunu sanıyordu. Oysa acının da zamanı vardı, tıpkı mutluluk gibi gelip geçiyordu. Başlarda çok ağlamış, çok yanmış hatta isyankâr olacak kadar feryat etmişti. Aldığı nefesler ağırlaşmış, onun nefes almadığını düşündükçe yaşamından vazgeçmişti.

İnsanın sevdiğini buz gibi toprağa bırakması zordu hele ki kırılacak elleri atmışsa o toprağı, aldığı nefesleri haram oluyordu. Çok istemesine karşın yanına yatıp sarılamamış, çekip içinden çıkaramamıştı. Çaresizliği yanından ayrılmasını sağlamıştı. İzin verselerdi yanından bir saniye ayrılmazdı. Ona; onunla geçecek son bir geceyi bile çok görmüşlerdi. Mezarlıkta kalmaktan korkmuyordu ya da karanlık onu ürkütmüyordu, onsuz kalmaktan daha korkutucu hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra mezarına gitmesine izin de vermemişlerdi. Gece ve gündüz hiç durmadan ağlamıştı. Ama artık gözyaşları da akmiyordu. Kurumuş, içi çekilmiş, yaşamıyor gibi hissediyordu. Onun öldüğünü benliği kabul edemese de yüreği biliyordu. Fakat insan umut etmekten vazgeçemiyordu. Her kapı çalığında heyecanlanıyor, her telefonda kalp atışları hızlanıyordu. Elinde değildi ki

bu, insan en çabuk inanmak istemediği acıya sırtını dönüyordu. Bir sabah gözlerini açacak, her şey kâbus olacaktı. Bir gün, “Şaka yaptım!” diyeceği günü bekliyordu.

Oysa nasıl güzel başlamıştı her şey, masal gibiydi. Sonu yazılmamış ve yarım bırakılmış peri masalı... Bir anda tanışmış ve yıldırım hızıyla nişanlanmışlardı. Askere giderken gözü arkada kalmasın istiyordu. Askerden gelmiş, aradan aylar geçmişti. Düğünlerine gün bile almışlardı. Mayıs gelini olacaktı. O sevdiği yeşil çimenlerde beyaz gelinliğiyle dolaşarak, kır düğünü yapacaklardı. Saçlarına kır çiçekleri takacaktı, bir tanede onun mendil cebine koyduracaktı.

Kim derdi ki bazı masalların en güzelinin yarım kalacağını! İstanbul’da o gün güneşli bir sabahtı, her yer alabildiğine yeşildi. Dar sokaklarda son kez yürümüşlerdi, bu anın o çok sevdiği İstanbul sokaklarında son seferi olacağını bilememişti. Son kez sarılacağını ve ona son kez dokunamayacağını hissetmiş gibi, kokusunu derin derin içine çekmişti. Bilse bırakır mıydı o elleri hiç! Sıkıca sarılırdı, bir saniye olsun ayrılmazdı.

İnsan mutluyken de acılıyken de zamanın çabuk geçtiğini anlayamıyordu. Anın kuş misali olduğunu, saniyelerin kanat çırpmadan göçtüğünü hiç tahmin etmezdi. Kısacık beraberliklerinde ne çok anı sığdırmışlardı hafızalarına. Genç adam arabadan inmeden evvel ona dönüp, “Hayli işim var bugün... Seni sık sık arayamazsam merak etme!” demişti.

Selen gülümseyerek, “Mesaj yazacak vaktin olacaktır eminim,” diye uyarmıştı.

“İnatçı,”

“Sensin o,” Kız cevap bekleyince, “Kısa olursa t’rip atmak yok,” diye belirtti.

“Bakarız,” diyen kıza sataşarak gönlünü almıştı.

O an son defa konuşmak varmış kaderinde. Anılar tekrar yağıyordu genç kızın beynine, o küçük tebessüm aklına her geldiğinde, ağlamaktan başına saplanan ağrıların haddi hesabı olmuyordu. Onsuz kalmak kör bir kuyuya düşmeye eş değerdı. Belki ilk başlardaki gibi nefesi kesilmiyordu ama yokluğuna da alışamıyordu. Kabullenemiyordu. Boş bakan gözleri karanlığa mihlanmış, onun hediye ettiği elbiseye sıkıca sarılmış yatağında sessizce duruyordu.

Aniden açılan perdenin sesi kulağına sızarken, karanlığı yırtıp içeri giren gün ışığının keskin vurgunu genç kızın gözlerini acıttı. Elini perdeleyerek gözlerinin önüne çekti. Çatlamış dudakları, susmaktan kurumuş

boğazı vardı. “Neler oluyor?” bile diyemedi!

Artık sabrı taşan Selda, perdelerden hıncını alarak odayı kasvetli karanlıktan arındırmak için camı açtı. Bir haftadır odaya girmeyen güneş ve temiz hava içeriye nüfus ederken, kardeşine döndü. Hüzünle asılmış yüzüyle yanına yaklaştı. Son bir haftadır onunla konuşup duruyordu. O konuşuyor, kardeşi boş bakarak dinleyip susuyordu. Artık dayanamıyordu, günden güne kendini öldürmesini izlemek istemiyordu. Selen kırılgan gözlerini ona çevirdi. Önceden martıları kışkandıran deniz mavisi, şimdi suyu boşalmış bir çukur gibi kuraktı.

Sinirden titreyen Selda o anda kendini kaybetti. “Yeter artık! Allah’ım ya! Senin nişanlınsa onların evladıydı. Bak insanlar dertlerini bırakıp senin yanına gelmişler. Annem, babam ne hâlde haberin var mı?” Kardeşinin yanına yaklaşıp dizini tek kişilik yatağına dayadı. Elini saçlarına uzatırken, yumuşamış sesiyle, “Ablam... bir haftadır ağzına lokma sürmedin. Konuşmadın. Odandan bile, bir tek tuvalete çıktın. Koluna takılan serumlar olmasa hastanelik olacaksın. Canım... Bağır, çağır, kır, dök, isyan et ama susma artık. Tamam, senin yaşadığın hiç kolay değil lâkin içerdeki de insan...” Gözünden akan yaşlar kardeşinin yüzüne damlarken “Bak Umut’un, sevdiğin adamın annesi seni görmek istiyor. Kadının hâli perişan, bir de kalkıp yanına gelmiş. Üzme onu da görüş...” diye belirtti.

Selen onu duymadı. Donuk gözleri odanın duvarında takılı kaldı. Aslında kulağına kelimeler giriyor lâkin anlamlarını çözemiyordu, sesi kalın duvarlara çarparak geri dönüyordu. Bilmeden duvarlar örmüştü. Ölümle yaşam arasında bir yerlerde sıkışıp kalmıştı, acılar içinde kıvranarak çırpınıp duruyordu ama ne için çırpındığını bilmiyordu.

Kapıda bir hareketlenme olunca Selda bakışlarını o tarafa çevirdi. Ülkü Hanım yatakta uzanan gelinine bakıyordu. Elini kapının koluna dayamış duralarken, ayakta zor duran vücudu güç alıyordu. Selda ona gelmesini işaret edince, yaşlı kadın çekinikçe içeri girdi.

“Konuşmuyor, duymuyor, yemiyor, içmiyor,” dedi zayıf bir sesle: “Ne söylersem söyleyeyim tepki vermiyor, sağır gibi, lal gibi, kör gibi, “ Selda kardeşine üzgünce baktı. “Ölü gibi.”

Yaşlı kadın kızarmış bakışlarını ondan çekip, gelinin yatağına yaklaştı. Kenarına yavaşça oturup elini saçlarına uzattı. Ne zordu bir anne için şu anı yaşamak, acılarını anımsamak ne güçtü. Titrek elinin altındaki koyu kahve saçlarını okşarken, gözlerinden boşalan kederli yaşlar yanaklarından aşağı akmaya başladı. Tek oğluydu. Umut tek umudu, hayata

tutunuşuydu. Şimdi ise Sırat bekçisiydi. Sesi cızırtılıydı, ağlamaktan kalınlaşmış ve neredeyse kaybolmuştu.

“Annem... Bana bak.”

Okşayan, seven, acı çeken elleri titriyordu. Ancak bu dünyayla iletişimini kesen Selen hiç tepki vermiyordu. Ne sesine ne varlığına, sanki yok gibiydi. Yaşlı kadının sesi kalın duvarlara çarpıp kırıldı. Belki de geldiğini bile fark etmemişti!

“Annem, bana bak...” Yaşlı kadın yanağındaki yaşı sildi. “Benim oğlum gitti. Dağ gibi, koklamaya doyamadığım yiğidim gitti. Canım acıyor, ciğerlerim parça parça dökülüyor, görünmez kanlar kusuyorum. Ama elden bir şey gelmiyor. Veren Allah, alır elbet sitem edemiyorum. Ondan geldi. Bana emanetti. Yine ona gitti. Kolay değil yaşadığımız. Ben oğlum, sen yârini kaybettin. Ama bak... Bana seni bıraktı. Tesellimsin. Senin böyle üzüldüğünü görse, kim bilir nasıl kızardı. Daha evlenmeden kafa tutmaya başlamıştı. ‘Anne bak...’ diyordu ‘kızı sakın üzme.’ Bunu her gün tembihliyordu. Sen, beni şimdi üzüyorsun, o da bunu biliyor...”

Birden onun sesi yankılandı odada, atmaya kesen yüreği canlandı. Selen’in donuk bakışları yaşlı kadına kaydı. Yağmur yüklü bulutlara dönmüştü. Patlamaya hazır fırtınalar gibiydi. Yaşlı kadın elinin tersini yanağına sürüp, “Canım, giden gelmez...” derken acı bir hıçkırık koptu dudaklarından. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini sımsıkı kapadı. Birkaç saniye öylece bekledi. Konuşmaya kendini zorladı, boğuk çıkan sesiyle, “Ben anneyim, dayanamıyorum. Canım yanıyor, sen varsın diyorum. Sen de yoksun! Selen benim de sana ihtiyacım var. Benim evladımın emanetisin. Gör beni kızım. Gör annem de bana dayan. Destek ol, destek alayım.”

Selen’in uzun bir çizgi hâlinde ıslaklık bırakıp burnundan aşağı süzülen yaşlarını sildi. Yaşlı kadının haykırıışlarının, kulağından içeri süzülüşü gibi, acısı da yüreğinden yüreğine süzüldü. Dudakların bir hıçkırık koptu. Yaşlı kadın gelininin gözyaşlarını silerken, genç kızın omuzları hıçkırıklarıyla inip kalkmaya başladı. İçli içli ağlıyordu.

“Ben?” dedi titrek sesi, günler sonra konuştuğu için kalınlaşmış ve derinden geliyordu. “Ben nas-nasıl yaşaya-cağım?”

Onun, amansız haykırışıyla yaşlı kadın daha fazla dayanamadı, meta-netini kaybetti. Ne kadar zorlasa da kendini, ayakta durmaya bile mecali yoktu. Genç kızı hızla kendine çekip, kollarını ince vücuduna sardı. Derdine devaydı. Hem ağladı hem de teselli buldu. Elini saçlarında gezdirirken, yüzündeki yaşları silerken, yüreğindeki acısını dindirirken, kendi

daha fazla yaralandı.

“Yaşayacağız... Sen de ben de yaşayacağız.” Burnunu çekip derin bir nefes aldı. “Oğlum gitti ama bak bir tane kızım oldu. Ondan bana kalan tek emanetsin. Unutmayacağız annem... Hiçbir zaman unutmayacağız! Ama yaralarımız zamanla kabuk bağlayacak, içimizdeki mumlardan her gün bir tanesi sönecek... Ta ki içeride cılız bir tane mum kalana kadar eriyeceğiz. Yaramız kapanacak ama izi hep kalacak.” Biraz geriye çekildi. Ellerini gelininin yorgun yüzünde gezdirerek yaşlarını sildi. “Allah’a isyan ederek değil, dua ederek anacağız. Senin yaptığın isyana giriyor. Hani Allah’a inancın vardı? Hani sen imanlı bir kıydın? Sen onun emanetine, canına böyle mi bakıyorsun?”

İşte o vakit kuvvet bulan Selen, kollarını yaşlı kadının boynuna doladı. O da dayanamayıp ağlamaya başladı. Ne kadar ağladılar öyle hıçkırığa hıçkırığa bilmiyorlardı. Ağlamak... Susmadan, hiç durmadan, bir denize düşüp kana kana tuzlu suyu içip hiç doymamak gibiydi. İnsan çok ağladığı için değil, hüznünü taşıyamadığı için yorgun düşerdi. Hıçkırıkları omuzunda asılı kalarak biraz duruldu. Başını kayınvalidesinin dizlerine dayamış yatıyordu. Başını okşayan eller biran durmaksızın, merhametle kıpırdanıp duruyordu. Güç veriyordu...

“Sen bana sarılacaksın, ben evlat kokusuna. Seni ne zaman görsem, onun sana aşkla bakan gözlerini göreceğim. Kuytu köşelerdeki kıkırtılarınız hatıra kalacak kulaklarıma. Tatlı tatlı didişmelerinizi anacağım, sonra güzel barışmalarınızı hatırlayacağım.” Dudaklarından hıçkırıkla birlikte dökülen yarım tebessümü çok şey anlatıyordu. “Karşıma utana sıkıla geçip ‘Anne o kızı bana iste’ demesini, baban ‘verdim gitti’ dediğinde, heyecandan yerinde zıplayıp ‘Allah be!’ demesini hatırlayacağım.” Genç kıza dönüp bakışları kesişince burukça gülümsedi. “Sende oğlumu göreceğim Selen, mutluluğu göreceğim çünkü ben sizi hep mutlu gördüm. Aşkla, deli dolu tanıdım. Sen mutlu olacaksın kızım, ben de iki kere mutlu olacağım. Çünkü oğlum en çok sen mutlu ol diye savaş veriyordu.”

Selen hıçkırdı. Gülümsemek istiyordu. Biliyordu, yaşlı kadının şu an en çok buna ihtiyacı vardı. “Sen bunlardan beni mahrum mu edeceksin, Fındık Gelin?”

Bu terim ne çok anıya hüznün yazmıştı. Umut hep yanında ufak tefek olduğundan dem vurur, “Fındık Gelin!” diye takılırdı. Ağlamaktan dolmuş genzinden bir iniltiyle omuzlarını sarsıldı. “Bana yine Fındık Gelin diyecek misin anne?”

Ülkü Hanım gelininin yanaklarına dudaklarını değdirdi. "Demem mi hiç! Ölene kadar sen benim Ceviz Kafanın, Fındık Gelini olacaksın. Demez olur muyum, Fındık Gelinim."



İnsan bir yalana inandığı zaman kendine yabancılaştığı yerden yakınlaşırdı. İnsan bir şeye tutunmak isterse, pamuk ipliğini halat sayarak ölüme atılırdı. İnsan bazen yaşamak için, bazen yaşatmak için yalan söylerdi, en çok acıyacağı şeyin bu yalanlar olduğunu bildiği halde bu acıya göz yumardı.

İşte böyle bir yalana sığınan gözlerini koridorda dolaştırdı. Duvarın arkasına sığınan bedeni bir hırsız misali büzüldü. Görünmemek için çabalarlarken, bakışları kapının önündeki sekretere kaydı. Sabahtan beri burada, hemşirenin elindeki dosyayı bekliyordu. Hastanede geçirdiği o gece, bir yolunu bulup dosyaya göz atma imkânı bulabilmişti. O kadar yalvarmasına rağmen, Umut'u son kez görmesine izin vermemişlerdi. Genç adamın cebinden çıkan organ bağış kartıyla ailesinden izin alarak, organları alınmıştı. O yüzden etkilenmesinler diye son hâlini göstermemişlerdi. Beyin kanamasından vefat ettiği için çok organı kullanılmıştı ama duyduğuna göre sadece böbrekleri ve korneaları işe yaramıştı.

Tam umudunun kesildiği anda, onun gözleri hatıra kalmıştı. Her kimse o gözlerin sahibini bulacaktı, yemin etmişti bir ömür yalnız onun gözlerine bakmak için çaba harcayacaktı! Ona hatıra kalan gözlere, ara sıra da olsa bakması ona hak değil miydi? Sorun yapmayacaktı, gerekirse için için sevecekti. Belki arkadaş olurlardı belki komşu belki de sırdaş belki de hatırasına sahip çıkmasına yardım ederdi.

İnsan denilen varlık konuştuğunda anlaşılmayacak, anladığında merhamet etmeyecek varlık değildi. Hemşire elindeki dosyalarla odaya girdi. Birkaç saniye sonra da eli boş şekilde kapıdan geri döndü. Belli ki bir şey unutmuştu. Hızla soldaki kapıya gidip gözden kayboldu. Selen başhekimin kapısına baktı. Genç hemşire kapıyı kilitlemeyi unutmuştu, bekli de hemen gelmek için böyle açık bırakmıştı. O gelmeden başının çaresine bakmalıydı.

Saklandığı yerden tedirginlikle çıktı, arkasına bakarak ilerledi. Kapıya yaklaştığında endişeli bakışlarını tereddütle koridorda gezdirdi. İçinde oluşan korkuyla kapının tokmağını çevirirken heyecandan sağlıklı düşünemiyordu. Bakışlarını son defa koridorda dolaştırıp, aralık kapıdan içeri sızdı.

Başhekimin çıktığını görmüştü. Hemşire gelmeden işini bitirmeliydi. Kapıyı kapatırken tokmağın kilit düğmesine bastı. Güvendeydi! Ama bu kendini güvende hissetmesini sağlamamıştı. Hızlı adımlarla masaya yaklaşıp kurcalamaya başladı. Yoktu. Üzeri boştu! Nereye koymuş olabilirdi! Gözleri içeriye tararken, masanın arkasına geçip çekmeceleri çekmeye başladı. Kahretsin, hepsi kilitliydi. Çekmeceleri açmak için bir şeyler araştırdı. Bulamayınca ayağa kalkıp odada gezindi. Elini sıkıntıyla saçlarında gezdirirken, işte tam da o sırada dolabın yanındaki dosyalar gözüne çarptı. Belli ki hemşire acil olan işi yüzünden burayı kilitlemeyi unutmuştu. Kalbi deli gibi çarpıyor hem korku hem heyecandan kanını kaynatıyordu. Bacaklarındaki güç çekilmesin diye dua ederken, titreyen elleri dosyaları arşınıyordu. Aradığını bulana kadar her dosyayı hızla taradı. Sonunda beklediği isim gözüne çarptı: "Umut!"

Bir isim dudaklarını bu kadar mı yakardı insanın? Ellерinin mi, gözlerinin mi yoksa kalbinin mi daha çok titrediğini bilmiyordu. İşte aradığı karşısında duruyordu. Derin bir nefes aldı, göreceкlerinden korkmaktaydı. Gözlerini kapayıp birkaç saniye sakinleşmeyi bekledi. Dosyayı açmak o kadarda kolay değildi. Beklediğinin aksine, cesareti hayli yetimdi. Kalbi hızla atarken, bir cesaret titrek parmaklar sayfayı kavradı. İşte orada vericinin ve alıcının ismi yazıyordu.

Verici: Umut Yalçın

Alıcı: Vefa Yıldız

Kornea nakli

Gözleri dosyanın her yerinde dolaştı. Ne ara dolduğunu bilmediği yaşlar yanaklarına süzülürken, kursağına dolan hıçkırıklarını engellemek için parmaklarını dudağına kapadı. Organlar nakil olmuştu ve uyum sağlanmıştı. Ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı saldı.

"Allah'ım, sana şükürler olsun... Uymuş!"

Ne büyük umuttu bu, uymuştu. Üstelik bu hastanede yapılmıştı nakiller ve hasta hâlâ burada kalıyordu, yazılanlara göre de henüz gözleri açılmamıştı. Dosyanın başında alıcı ve vericinin gizliliği şart koştuğu sözleşme vardı. Demek kimin gözlerini aldığını bilmiyordu hasta, ya da kime verildiğini bilmiyordu Ülkü annesi. Kapıda bir hareketlenme olunca, korku tüm bedenini esir aldı. Yakalanırsa karakolluk olacaktı, hastayı göremeyecekti. Hızla dosyaları aldığı yere koydu. İyice düzenledi.

Kapının arkasından hemşirenin boğuk sesi geliyordu, biriyle konuşuyordu. Kapiya doğru yanaşırken sakın olmaya çalışıyordu. Neyle karşılaşacağını biliyordu. Madem dışarı çıkmaya geç kalmıştı, o zaman tetikte olmalıydı. Suçlu yüzüne korkudan uzak, endişesiz bir hal takındığı an ona kızgınca bakan hemşireyle yüz yüze geldi.

"Sizin burada ne işiniz var?" Sesi tüm koridoru inletti ve bakışlarını kızın omzunun üzerinden odaya çevirdi.

Selen kaşlarını biraz daha çatıp, yüzüne yalandan bir sinir ifadesi koydu. "Asıl sizin başhekiminiz nerede?" Bu sahtekâr çıkışta hiç şüphe yoktu. Elini sallayarak, "Ona şikâyet geldim ve yerinde yoklar. Bir kez yerinde kalsalar ölürler, ne zaman gelsek bulamıyoruz."

Hemşire kısa bir gardını indirdi. Bunu fırsat bilen Selen, "Sizi Sağlık Bakanlığı'na şikâyet edeceğim," diyerek üste çıkmaya çalıştı. Kuşkusu hala taze olan hemşire kısa bir an şüphelenmişti. Selen öfkesinin desibelini arttırınca, cidden şikâyet için geldiğinden emin oldu.

Az öncekinin aksine biraz tedirgin bir sesle, "Şey... Başhekim çıktı, sorunuz neyse danışmaya iletin size yardımcı olsunlar. Buraya girmek yasak." diye bocaladı.

"Sorun istediğim cevapları alamayışım."

"Ben yardımcı olayım, sorun nedir?"

"Sen olabilseydin zaten buraya gelmezdim." Selen sinirle hole çıkıp homurdanmaya başladı. Hemşirenin şaşkınlığı arasında bağıra çağıra merdivenlere yöneldi. Basamağa ilk adımını attığı an elini kalbinin üzerine koyup, sırtını duvara yasladı. Hemşirenin görüş alanından çıkmanın verdiği rahatlıkla, gözlerini kapatıp, derin derin soludu.

Az kalsın yakalanıyordu. Hızlı adımlarla asansöre binip hastaların kaldığı kata indi. Uzun koridorda ilerleyip kapı numaralarına bakıyordu. Attığı her adımda kalbi daha bir heyecanla çarpıyordu. Sonunda odanın kapı numarasını gördü. Şimdi bayılacaktı. Hemen içeri giremedi, cesareti onu terk etmiş gibiydi. Birileri gelmeden içeri girmesi gerekiyordu ancak kendinde o gücü henüz bulamıyordu. Kapiya yaklaşıp, kulak kabartarak içeriyi dinledi. Ses falan gelmiyordu. Son gücünü de kullanarak kapının kolunu kavradı. İçeri girerken, bakışları kısa bir an koridorda dolaştı. Kapiyı kaparken arkasını dönüp odaya baktı. Odanın içi özellikle loş tutuluyor olmalıydı.

Tedirginlik içinde yatağa yönelirken, buz kesen ellerini ne yapacağını bilemedi. Beyaz çarşafların altında uzun boylu, iri yapılı bir genç erkek

yatıyordu. Allah'ım şimdi bayılacaktı! Heyecandan hızlı nefes almaya başladı. Gözleri karanlığa alıştıkça görüş açısı netleşti. Yatağın başucuna kadar sokuldu. Gözleri genç adamın her karesini zihnine büyük bir özenle yazıyordu. Oda boştu ve adam uyuyordu.

Yabancı bir adamda sevdiğinden iz aramak ne kadar tuhaftı. Umut'un tersine, kızıl saçları, açık renk teni vardı. Oysa Umut açık kahverengi saçına zıt kumral tenliydi. Bu adamın kalemle çizilmiş gibi ince kızıl kaşları, buğday teni ve hafif kirli sakallarla çevrili sivri çenesi mevcuttu. Düz kemerli bir burun, hafif çökük çenesinde derin bir gamze belirgindi. Her ayrıntıyı ayrı bir özenle nakşetti beynine. Eline, isteği dışında uzanmış, titrek parmakları mor halkaların olduğu göz çevresine dokunmuştu. Sanki yârine dokunacakmış gibi tuhaf bir hisle titreyen yüreği acıyordu. Bacaklarının bağı çözülüyordu. Daha dokunduğu ilk anda uzun gür kırpikleri yavaşça aralandı. Elini ürkerek geriye çekti, titreyen parmaklarını dudagina götürdü. Dudaklarından hıçkırık kaçmasın diye iyice bastırdı. Yanakları ıslanırken genç adamın bakışları açıldı. Gözleri, özlem duyduğu kahve gözleri, gideli bir hafta olmasına rağmen asır kadar uzaktı. Olsun, bir haftadan fazla hasretiyle yandığı toprak bakışları karşısındaydı. Canlı, kızarmış ve ürkekçe ona bakıyordu. Kalbi atmaya kesti. Nefesi boğazında düğümlenirken, hıçkırıklarını zapt edemedi. Ağlamayacaktı.

Genç adam ayak seslerini duymuş ama gözlerini açamamıştı. Henüz görmeye uyum sağlayamadığı için göz kapaklarını aniden açtığında canı acıyordu. Bakışları karşısındaki kişiyi tam seçemiyordu. Görüntü pusluydu. Sadece gölgenin, ince bir kadın vücuduna ait olduğunu kestirebiliyordu. Gözlerini kısarak daha net görmek istedi. Sanki bu işe yaracakmış gibi nefesini bile tutmuştu. Titrek parmaklar gözlerinin çevresinde dolaştı ve sonra ağlamaklı sesiyle fısıldadı.

“GÖZLERİN HÂLÂ BENİM Mİ?”

Selen yakıcı sözlerin dudaklarından döküldüğünü idrak edemedi. Zaten daha fazla da dayanamadı. Hiç tanımadığı bu adamın göz kapaklarına dudaklarını değdirdi. Heyecanla tekrar fısıldadı.

“Gözlerin hala benim mi? Bana kalan tek şey güzel gözlerin mi?”

Şaşkına dönen Vefa, neler olduğunu anlayamıyordu! Bu kadın kimdi? Neden bahsediyordu? Sonra titrek ses, sıcacık tenine değen dudaklar, koku, varlığının sıcaklığı, burnundan içeriye sızan yasemin kokusu... Bunun yasemin kokusu olduğunu nereden bildiğini de bilmiyordu. Ama yasemin kokuyordu, bahar gibi kokuyordu. Olanları kavramaya çalıştı,

gözlerini kısıp karşısındaki kadına bakmaya çalıştı. O arada kapı açıldı. Dışarıdan süzülen ışık odayı aydınlattı. Onu öpen kadının yüzünü görmek isterken, gölgelerin içindeki beden bir anda uzaklaşmaya kalktı. Paniklediği, hızlı adımlarından belliydi. Vefa ani bir hareketle, kızın incecik bileğini yakaladı ve sertçe kendine çekti.

“Kimsin sen?”

Kızın kalbi hızla atmaya başlarken, yaşlı fakat güzelce bir kadının ona baktığını gördü. Adamın parmaklarını zorla da olsa bileğinden söktü. Hızla odadan çıkmak için hareket ederken, bileğini tekrar saran elle olduğu yerde kaldı. Bakışlarını yere çevirip, yakalanmanın rahatsızlığıyla dudaklarını kemirdi. Cızırtılı çıkan sesiyle, “Şey...” dedi üzgünce. “Ku... kusura bakmayın. Yanlış geldim. Özür dilerim.” Bileğini güçlü parmaklardan kurtarınca çıkışa yöneldi. Yaşlı kadının şaşkın bakışları altında kapıdan çıkarken, genç adamın yüreğini sızlatan tok sesini duydu.

“Yanlış gelmedin... Sen... Sen gözlerimi biliyordun! Kimsin?”



3. Bölüm

Bir şeylerden kaçır gibiyim, kaçtıklarımla dinlenirken soluk soluğa biriyim. Herkese içimi açacak kadar doluyum ama hiçbir şey anlatmayacağıma yemin etmiş küskün bir kalp kadar sakınım. Gitmek istediğim belli bir yer yok ama kalmak istemediğimden de emin değilim. Gece günü, gün geceyi yensin istedim. Yalnızlığa sığınıp, sana sarılmak istedim. Dünya biraz dursun, herkes ve her şey sussun istedim. Ne sana sığındım ne zaman durdu ne dünya sustu. Kendi içimde yolumu kaybettim, dönemedim.

SELEN

Organ bağışı, kişinin serbest iradesiyle verdiği karar doğrultusunda, tıbbi olarak öldükten sonra, doku ve organlarının başka hastaların tedavisinde kullanılmasına izin vermesiydi. Kişinin öldükten sonra hiçbir işine yaramayan azaları, hayatta kalan ve Organ Nakli Merkezlerinde olup pek çok şehirde Nakil Bekleme Listesinde bulunan, ulusal koordinasyona göre mucize bekleyen milyonlarca kişiye umuttu. Hayati önem taşıyan bu eylemi birçok kişi kulaktan dolma hikâyelerle ya da bilgi kirliliğine denk gelen dini fetvalara başvuruyordu. Literatür bilgilerinde insanların organ bağışı konusundaki tutumu en fazla eğitim, sosyo-ekonomik düzey, kültür ve dinin etkilediği belirlenmişti.

Dünya olarak organ naklinin yaşamsal önemi bilinmesine rağmen, bilinçlendirilemeyen nesillerde organ bağışı oranı pek çok ülkede düşük düzeylerdeydi. Organ bağışı çalışmaları, aile, kişilik özellikleri, din gibi demografik faktörler, niyet ve özgecilik gibi psikolojik faktörler yüzünden, çok zaman ertelenmekte ya da hiç başvurulmamaktaydı.

İlk eğitim ailede başlasa da okullarda eğitim verenlerin organ bağışı hakkındaki bilgi düzeyi ve bilgilendirmesi oldukça önemliydi. Özellikle erken yaşlarda başlayacak sosyal duyarlılık ve farkındalık çalışmalarının

en etkin olacağı yaşlar okul çağlarıydı. Öğretmenler ne kadar bilgili olursa aileleri ve çocukları bilgilendirmesi bu bağlamda son derece kritik rol oynardı. Ancak insanlar kendi canı yanmadıkça kör, kendi muhtaç olmadıkça bananeci bencilliğine sığınmaya bolca kılıf kullanırdı. Bir söz vardı: *Ölenin helvası sizin ocağınızda kavrulmadığı sürece tatlı gelecek*. Birileri ön yargıları, kirli bahaneleri yıkmayı göze almasaydı, birçok insan sırada umutsuz bekleyişine devam etmeye mecbur kalacaktı.

Eğer onun için *umut* olmasaydı, hala listede bekleyen ve hatta hiçbir zaman sıranın gelmeyeceğini düşünen diğer kişiler gibi hem ümitsiz kalacak hem de karanlıkta yaşamaya devam edecekti. Bir yaşamı kaybedenin ailesi için de bu yaşamdan geriye kalan umutları yaşatmak için de kabullenen kişiler için de durum hem kritik hem de sanıldığından zordu. Bir tarafı asla dokunup koklayamayacağı canının yasıyla dağlanırken, bir parçasının başka bir bedende yaşama hükmü sürdüğünü bilmesi, tarif edilemez bir psikolojiydi. Diğerinde durum farksız olmuyordu.

Bazen düşünüyordu. Gördüklerini görüyor muydu, düşüncelerini hissediyor muydu, kendisi gibi üzülüyor ya da seviniyor muydu? Kişiler ölünce hikâyelerinin bittiğine inanmıyordu, onu hala gözlerinin içinde taşıırken, inanması da mümkün olmuyordu. Bu süreç garip bir durumdu. Başkasının bedeninin bir parçasını kullanmak, hayatına el koymak, izinsiz ve zorla sırlarına müdahil olmak ve gizlice onu izlemek gibiydi. Her anlamda bütün ancak düşündüğü anda yabancı hissettiği bir durumla karmakarışık. Aışması, süreci yönetmesi, onu zihninin sadece küçük bir bölümüne koyması biraz çatışma gerektirmişti. Belki de bu kadar huzursuz uyumasının, uykulardan aniden uyanmasının, arada garip garip dalıp gitmesinin, amaçsız ve plansız bir beklenti içinde arayışa girmesinin, sürekli ve istikrarla bir hayali görmesinin sebebi buydu. Belki emaneti veren bu dünyadan geçmişti ama hayalleri, düşünceleri, eylemleri, mizacı ve karakteristik özellikleri bir şekilde yerinde sağlam kalmıştı. Hücrelerin arasına saklanan anılar zihniyle veri alışverişi yapmış gibi çok süreç de-javu hissine yenilmekteydi. Gözleri, içine virüs girmiş telefon gibiydi, arada kendi kafasına göre takılıyor ya da donuyordu.

Tıp her ne kadar organ bağışında DNA aktarımı, hücrelerle anı transferine olası bakmasa da psikoloji makamları olayı böyle yorumlamıyordu. İşte yine oluyordu. Yine aynı rüyalar çalıyordu kapısını? Her şey aynıydı ama bu sefer korkular farklıydı. Tanırdı, gölgelere sinmiş acıyı yakınlığından tanırdı. Her gece uzak gelen yakınlığı, bu aralar neden bu kadar nazlıydı. Uykusunu ortadan ikiye yaran ve içindeki yalnızlığında umutlarını

boğan Vefa, ter su içinde kalktığı yatağından doğrulmuş, tülleri açık camdan dışarı uzanmış bakışlarıyla bekliyordu.

Sırtındaki ürpermeye sebep olan sıcaklığın gerçek olmadığını, genzini yoklayan kokunun imkânsız olduğunu benliğinin ona haykırmasını istiyordu. Ciğerleri nefeslenme amacıyla camın önüne çekildi, her soluk yetersiz ve amaçsızdı. Ruhunun yatışması imkânsızdı. Gözlerini sımsıkı kaparken yine zihnine dize dize hasret yağıyordu.

Ufak bir bakışın oluyor uzağa iten, uzandıkça yaklaşmama sebep suskunluğun oluyor. Mavinin en koyusu sende var olmuş, bakışlarına derin girdaplar kurulmuş. Her göz süzüşünün sonsuzluğunda kayboluyorum. Var mısın, yok musun? İnsanı deli eden bir muammaya tutunmuşsun. Yanında durmak, kalabalıkta yalnız kalmak gibi, kalkıp kurtulamadığın bir ses denizinde var olan sessizlik gibi. Ne anlatıyor bülbülleri kışkandıracak sesin, bir sürü çığlık ağzında vücut bulmuş gibi. Seni dinlemek, susuzluktan çatlayan dudaklarıma; tuz sürmek gibi, yakıcı ama aynı zamanda müptela edici... Reyhanları kışkandıran gözlerine, ev sahibi olan solgun yüzündeki karanlık kalksın, gülüşünde; günsüz güneş, gece ay raks etsin. Varlığına uzaklaştıkça yakınlaşan yalnızlığın, imkânsız çıkmazlarıma saplanıp kalmasın.

Ağlıyorum, gök sızlıyor halime de sen umursamadan gidiyorsun, bir karanlığın karayelinde başıboş bırakıyorsun. Her gece gelip, her şafakta giderek bana ne anlatmaya çalışıyorsun?

Rüyalarımı seni bana getiren, şimdi hayallerim; gönüllü kölen.

Çekme ülkemden deniz kokan varlığını, gün değmemiş ırmaklarda yıkanmış sedef ellerini uzat, uzat da varlığına inandırayım gerçeklerimi. Aynadaki aksim bağırmasın delirdiğimi. Küsmeyeyim umuduma, umut kesmeyeyim gelecekten. Susmam seni ürktümesin, sustukça sana susadığımı yalnız sen bilesin.

Bizi birbirimize düşman eden, yokluna emanet eden katı bir yalnızlık mı, yoksa imkânsızlık mı, söylemelisin? Kaçamıyorum, gelemiyorum, kendimi bulsam, seni bulamıyorum, bendeki sen öyle yoksun ki, varlığına bir isim koyamıyorum.

Ben dünyaya dün gelmedim, karanlık geçmişime bugünlerde doğdu gözlerin.

Gözlerimle geldi seheri barındıran hallerin, deniz gözlerin, hüzünlü gidişlerin.

*Bu kez gitmesen, tutsan ellerimi, dökseñ içini, varlı yokluğınla sına-
masan fikrimi.*

Şu yalnızlık çıkmazından, döne döne yorulduğum.

*Ellerin buhar sırması kadar şeffaf, uzansam; serabına dokunan bir
avuç yokluk. Yakınlaştıkça uzaklaşıyorsun, niye her şey bir anda kayıyor
da ellerimden, sen hâlâ olduğun yerde duruyorsun? Kalbim niçin bu kadar
tanıdık sana, sen neden bu kadar yoksun, bir yabancılıkla uzaksın bana?
Niye her gece sana gelmeyi bırakmıyor düşlerim ve ben neden bunları bir
anda unutamıyorum. Uyanıyorum, uyanmaya bile korkuyorum.*

Söyle bana yoksunluk, senden neden vazgeçmiyorum?

Rüyalarımın sitem

VEFA

Saat: 3:29

Eylül 2006



Elini dolabın içindeki elbiselerin üzerinde defalarca olduğu gibi yine dolaştırdı. Sanki kıyafet almaya değil de film izlemeye gelmiş gibi dakikalar-
lardır gözlerini kırpmadan dikiliyordu. Bedeni ani bir ürpermeye sarsıl-
ınca, kendine geldi. Eski bir kot pantolonun üzerine, spor çizgili gömle-
ğini giydi. Renkleri uymuş muydu? Üzerine yakışmış mıydı, umurunda
değildi? O kadar mekanik hareket ediyordu ki, sanki birisi onu kodlamış
ve günlük işlerini bir robot gibi aksatmadan yapıyordu.

Tüm düğmeleri ilikledikten sonra saçlarını tepesinde toplamaya ça-
lıştı. İçinden ne aynaya bakmak geliyordu ne de saçlarını tarayıp şekil
vermek. Şu anda sadece üzerini değiştirip bir an önce o hastaneye gitmek
istiyordu. İki gün önce olanlar hâlâ zihnini meşgul ediyor, sürekli yeni bir
görüşmeyi düşünme ihtiyacı duyuyordu. O gün kimseye yakalanmadan
görüp çıkacaktı ama olmamıştı. Madem genç adam gerçeği anlamıştı, ar-
tık gerçeği anlatmanın zamanı gelmişti. Onunla bir arkadaşlık kuracak
ya da arada izni olursa görüşme talebinde bulunacaktı. İki gün boyunca
tek düşündüğü buydu. Onun bir parçası hiç tanımadığı bir adamın içinde
yaşarken, bu mucizeden ayrı kalmak istemiyordu. Belki onun gibi olma-
yacaktı ama onun olduğunu bilecek ve gözlerini unutturmayacaktı. Oda-
dan çıktı. Ailesinin kahvaltı yaptıklarını gösteren sesler hole geliyordu.
Yorgun düşmüş yüzü ve üzgün bakışlarını masa başında kahvaltı yapan
ailesine çevirip, "Günaydın." dedi.

Herkes şaşkınlık içinde ona bakarken, kız ruhsuz bir ifadeyle masaya yaklaşıp sandalyeyi çekti. Günler sonra ilk defa masaya oturan kızı yüzünden annesinin gözleri ışıldıyordu. Nişanlısının ölümünden sonra birinin itelemesi olmadan odasından çıkmıştı. Eline çaydanlığı alarak yanına koştu. Bardağını doldururken, "Günaydın gül yüzlüm. Ne iyi ettin de bize katıldın." dedi sevinçle.

Hasan Bey kızana gülümseyip, "İyi misin kızım?" dedi merhametle. Onun iyi olmadığını pekâlâ görebiliyordu ama yine de sormuştu. Bazen insan gerçekte ne olduğunu bildiği halde yalanı duymaya seviniyordu. Söz konusu evlatsa, tek bir tebessümü yeterdi gününü cennet etmeye.

Onu, günden güne erirken görmek ailesini içten içe yıkıyordu. Önceden şen şakrak bir tabiatı, muzip bir yanı vardı. Şimdi yaşayan ölüye dönmüştü. Tamam, yaşadığı hiç kolay şeyler değildi ama yine de onu böyle görmeye yürekleri dayanmıyordu.

Selen üzgün başını masadan kaldırıp babasına bakarak, ondan cevap bekleyen adama gülümsedi. Babası sadece kafasını salladı. Biliyordu ki bugünler geçecek, yaraları zamanla kapanacak, acısı dinmese bile azalacaktı. Daha da iyi olacaktı. Belki unutmayacaktı ama yaşamaya alışacaktı. Şu iki haftalık zamanda bile en azından onlarla sofraya oturacak kadar yol kat etmişti.

Selen tabağına birkaç dilim peynir koydu ama yemekten çok didikledi. Dirseğini masaya dayamış, çatalı elinde tabağındaki yiyeceklere eza ediyordu. Annesi sofrayı toplamaya başlayınca, kafasını kaldırıp onlara baktı. Herkes gözünü ona dikince, yerinden kalkıp yardım etmeye başladı. Annesi tam ağzını açıp, "Yapma kızım, sen otur." diyecekti ki, kocasının, "Bırak yapsın." bakışlarıyla sustu. Sofrayı toparladıktan sonra portmantonun yanına gidip çantasını alarak, mutfağın kapısına yanaştı. Başını içeri uzatıp, "Anne ben biraz dolaşmak istiyorum." diye belirtti. Annesi ıslak elini önündeki önlüğe silerken, telaşlıydı. "İstersen ben de geleyim, dur şimdi hazırlanırım."

İtiraz eden Selen başını "hayır" anlamında salladı.

"Selen henüz ken..."

"Belki de hiç kendime gelemeyeceğimi biliyorsun."

"Ben de gele..."

"Bu neyin korkusu anne, ölümden öte kayboluş mu kaldı?"

"Selen..."

"Adım atacak yer kalmamış gibi dünya kalabalık, sahipsiz bir çukur

bulsam girip içine ağlarım. Üstümü örtmeyen göğsü kızmam, uzun zamandır ne yana dönsem karanlık. Günlerde sorun var bak, önceden böyle miydi hafta sonları? Bu nasıl Pazar? Güneş küsmüş açmıyor gülüşlerini, üstelik dünya dönmekten yorulmuş gibi bir gölge içine saklanmış, bilmiyorum bu karanlık neyin bedeli? Sen biliyor musun anne, kimin ahına denk geldi adımlarım?”

“Kızım...”

“Haklısın. Kendimi toparlayamayacak kadar güçsüz, cesur olamayacak kadar darmadağınım. Hava soğuk dışarı çıkmamalıyım, hasta falan olurum... Üstelik kafam iyi değil, yorgunum daha değil mi? Konuştukça içinizi acıtıyorum, dilimi yerinde tutmalıyım. Biliyorum susmalıyım... Susmalıyım değil mi sizi bu kadar üzmemeliyim?”

“Selen!”

“Ağaç kovuklarını sen hiç sevmezdin ama biliyor musun anne, bir tanesini bulsam girip içine ağlarım. Hem yorgun hem de tüm dünyadan kaçacak kadar telaşlıyım. İpliğini çürütmüş, kopup dört yana dağılmış tesbih parçaları gibi amaçsızım.”

Hıçkıran yaşlı kadın, “Kızım.” diye fısıldadı.

“Üzülme, işte umut bu bitsin deyince bitmiyor. Zaten umuda bitsin demek günah kokuyor, bu ömür de işledikçe günaha sokuyor.” Yanağındaki yaşı silerek gülümsedi. “Çocuk olsam yeniden, eteklerine yüzümü saklasam, kalk desen kalkmasam, sus desen susmasam, hıçkırarak ağlasam, sen başımı okşasan, *geçecek* desen ve *her şey geçse*, ben yine inansam. Tüm acılarım dinse, uyandığım bir sabah aklım gitse ve unutsam. Umut var mı? Eskisi gibi yaşar mıyım?”

Yaşlı kadın kızına uzanıp yüzünü silerek okşadı. “Ölüm bitiş değildir annem, asıl ölümdür yeniye başlangıç. Ötesi şirktir, isyandır, hatadır.”

“İsyan etmiyorum anne, görüyorsun işte, *neden ben* diye haykırmıyorum? Hem bir evlat kadar sorumluyum hem de bir âşık kadar vurdum-duymazım. Uykulu gözlerim uykusuz günlerdir... Gece olsun, gözlerim kapansın, o gelsin, üstümü örtsün ve tüm bu acılar bir rüya olsun.”

Ölümden bahsedişine içerleyen endişeli kadının lafını tamamlamasına izin vermeden kapıya doğru yürümeye başladı. “İyi olacağım, acıları unutacağım, hepsi geçecek, tüm sıkıntılar bitecek, sabredince her şey her keder huzurla dolacak, hüznün bir daha karşımıza çıkmayınca mutluluk her yanı saracak, demeyi ne çok isterdim ama artık yalan söylemeyi kendime yediremiyorum.”

Yaşlı kadın arkasından bakarak, "Bari telefonun yanında mı?" diye sordu. Zaten kötüydü, içini dinlemek yüreğine yeni yükler kondurdu. Selen başını sallayıp kapıyı açtı. Portmantodan aldığı spor ayakkabılarını kapının eşiğine koyarken gördüğü ayakkabılarla, bir an donup kaldı. Umut'un ayakkabıları hala olduğu yerde duruyordu. Onu evlerinin girişine koymuşlardı ve Selen kucaklayarak eve getirmişti. Herkese tembihlediği gibi, tam koyduğu yerdeydi. Yutkundu. Gözlerine biriken yaşları geri tepti.

Yapacağı şey hiç de kolay olmayacaktı. Biraz çekinik, biraz da ürkekti. Hiç tanımadığı bir insana gidip, *seninle sırf gözlerin için arkadaş olmak istiyorum* demek ne kadar kolay olabilirdi ki? Annesinin kaygılarını, yüreğinin korkularını geride bıraktı.

Çok geçmeden istediği yere geldi. Taksinin kapısını kapayıp kaldırıma çıktı. Hastanenin binasına bakarken, asıl cesaretin adım atmak değil konuşmak olduğunun farkındaydı. Gözleri ağıt yakarken zihninin boş sayfaları acıyı tanımlıyordu.

Bakışların uçuşurdu her yanımda, susardım, seni seyrederdim. Kornalar çalardı, çocuklar ağlardı, köpekler havlardı, sen konuşurdun ve ben yalnız seni dinlerdim.

Şaşkındım. Bir sana susamış, bir sana doyamamıştım. Yanındayken bile hasret kalmama şaşar, gülerdin. Ben sustukça düşünürdün, düşünürken el ele yürürdün. Yollar biterdi, adımlarımız dururdu, biz yolu uzatıp geri dönme pahasına zamanı adımlamaya devam ederdik. Üşürdük, sımsıkı sarılarak ıslanırdık, terlerdik, bazen koşar bazen sekerdik ama durmazdık. Zaman yıl yıl geçerdi, şimdi geçen zamanın içine ektiği seni bana yeniden nasip eder mi?

Seni seyrederdim, sen susardın, şimdi sensizliği adımlıyorum, sen yine susuyorsun. Bugün sensiz ilk defa sokağa çıktım. Ve ben ömrümde ilk defa göğsümün soluğumu kesecek kadar yakın, güneşin içimi yakacak kadar sıcak olduğunu anladım. Geldim sana, hani o yerlere göklere sığdıramadığım cesaretim var ya, un ufak olmuştu. Kimildamadan durdum. Nasıl dayardım sırtımı sensizliğe, nasıl tutardım yokluğunun elini de yürürdüm sessizliğe... Durdum, durdum da zaman durmadı, mazi durmadı, tüm cesaret-sizliğimle adımlarımı hareketlendirmek zorunda kaldım. Ah Umut, geride bıraktığın boşluğa bir beni savuramadın.

SELEN

Gelen geçen kaldırımın ortasında duran kıza çarpıyor ama o donmuş

vaziyette kimseye aldırmıyordu. Hislerinin arasına sıkışmış benliğiyle, soluk almaya çalışıyordu. Topuzundan kurtulan saçları rüzgârla havalandırınca geriye doğru çekip derin bir nefes aldı. Cesaretini toplayıp içeri girdi. Kimseye bir şey sormadan danışmanın önünden geçip asansörlere yöneldi. Bu hastaneyi artık elinin içi gibi biliyordu. Asansörün başında birkaç kişi daha vardı. Diğer asansör çıkarken, onlarınkisi iniyordu. Kapısı açılınca, hastalarla birlikte içeri geçip, çıkacağı katın numarasına bastı. O anda ensesinde bir ürperme oldu, asansörün kapısı kapanırken başını kaldırdı, asansöre uzun boylu bir gölge geçerken kapı kapandı.

Kalbi normalden çok şiddetli atmaya başlamıştı. Elindeki çantasını sıkıca tutarken, ne zamandan beri atmayı unutmuş bu organın heyecanını yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Kendini ne kadar buna hazırlasa da olumsuz olmaya hazır değildi.

Asansörün kapısı açıldı. Önce birkaç kişi sonra da o çıktı. Sola dönüp odanın bulunduğu hole doğru yürümeye başladı. Nöbetçi hemşirelerin kaldığı danışma masasının yanından geçip odanın kapısına yaklaştı. Kapının önüne gelince, konuşacağı şeyleri kafasında biraz toparladı. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi, kapıyı birkaç defa tıkladı cevap beklemeden açtı. Bacakları titriyordu. Bakışları yatağa kaydığında, orada yaşlı bir adamın yattığını gördü. Kızı ona çorba içiriyordu. Kaşları çatılırken, yaşlı adamın yanındaki genç kadın, "Buyurun, kime bakmıştınız?" diye sordu.

Selen afallayan bakışlarını yaşlı adamdan kaldırdı. Boğazını temizleyip, "Ben... Ben yanlış geldim galiba!" dedi. Bakışları hâlâ odada dolaşıyordu. Genç kadın anlayışla kafasını sallayınca, "Affedersiniz, rahatsız ettim geçmiş olsun." diyerek kapıya doğru yöneldi. Genç kadın, "Önemli değil." dedi ama Selen o sırada sadece, "Yanlış odaya mı geldim acaba?" diye kendince mırıldanıyordu. Kapıyı çekerken girişteki odalara baktı. Arkasını dönüp kapı numarasına baktı. İşte aynı oda numarasıydı. Doğru kata gelmişti. İçine bir kuşku düşerken korkuyla danışma masasına gidip, masanın arkasındaki hemşirenin dikkatini çekmeye çalıştı. Genç hemşire çekmecedeki bir şeyler arıyordu. Selen elini masaya vurup, "Affedersiniz." diye uyardı. Hemşire kafasını kaldırınca, "Acaba 102'nolu odadaki hasta başka odaya mı nakil oldu?" diye sordu.

Hemşire 102 numaralı kapıya bakıp, "Hastanın içeride olması lazım, daha bugün ameliyat oldu. Belki dolaşmaya çıkarmışlardır. İsterseniz..." dediğinde, ayaklarının altındaki yer kayan Selen masaya abanarak düşmemek için güç aldı.

Nefesi daralırken kafasını sallayarak, "Hayır! Ben o hastadan bahsetmiyorum, iki gün önce o odada kalan hastadan bahsediyorum. Adı Vefa! Uzun boylu, iri yapılı bir şeydi. Hani kızıl saçları vardı." Hemşire hatırlamaya çalışarak, "Ah evet? Onlar dün taburcu oldular. Bugün de son kontrole gelmişlerdi." dedi gülümseyerek.

Elleri masadan kayan Selen duyduğu şeyle bir an sendeledi. Gitmiş miydiler? Onu kayıp mı etmişti? Karnında bir ağrı, başında bir uğultu gerçekleşti. Bakışları bir an masaya kaydı. Gözleri orada asılı kaldı. Sonra aklına gelen gerçekle atıldı. "Acaba nerede olduklarını nasıl öğrene bilirim? Onu bulmam lazım. Önemli bir konu hakkında görüşecektim."

Hemşire yerine otururken, "Üzgünüm efendim ama hastaların bilgilerini kimseyle paylaşmıyoruz. Hasta gizliliği hakları." diye kızı başından savdı.

Nefes alamayan ve tüm dünyası başına çöken Selen yalvaran gözlerle, "Ama lütfen bu konu çok önemli?" diye ısrar etti. Sesi titriyor, yüzündeki renk her saniye biraz daha çekiliyordu.

Israrlarına karşın başını sallayan hemşire, "Kesinlikle yasak, yapamayız." diyerek tüm çıkışları kapattı. Selen bakışlarını kısa bir an holde gezdirip, "Peki bu konuda bana yardımcı olabilecek biri olmaz mı? Kiminle görüşebilirim bu konuyu?" diye sordu.

Hemşire onun üzgün ve yaşla parlayan gözlerine bakıp "Başhekimle görüşün isterseniz ama yararı olacağını hiç sanmıyorum. O hasta, nakil ameliyatı geçirdi. Böyle ameliyatlar yasalarla gözetim altına alınıyor ve bir de hasta gizliliği diye bir kanun söz konusu. Bildiğim kadarıyla gizlilik sözleşmesi var. Kimse başının derde girmesini istemez." diye gerçeği açıkladı.

Boğazına kuru ekmek gibi tıkanan nefeslerini yutamayınca, birkaç saniye gözlerini kapatarak duraladı. Umutsuzca oradan ayrılırken, arkasından bakan hemşire dudak bükerek işine döndü.

Selen bir üst kata çıkıp başhekimin kapısına yanaştı. Kapısının yanında duran sekreter onu görünce, "Buyurun size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, ardından kızı tanıyınca gözlerini irice açarak gardını aldı. O gün cazgırlık yapan kız üzgün bir ifadeyle yaklaştı. "Ben başhekimle görüşecektim, önemli bir konuydu." Sekreter telefonu eline alırken, "İsim neydi efendim" dedi kibarca. O gün nasıl da ortalığı ayağa kaldırmıştı, unutmamıştı. Aklınca kızın suyuna gidiyordu.

"Selen... Adım Selen Saygın!"

Orta yaşlı sekreter telefonu kulağına koyup, "Efendim sizinle önemli bir konu da görüşmek istediğini söyleyen Selen Saygın adında biri var, göndereyim mi?" diye sordu. Orta yaşlı sekreter konuşan kişiyi onaylar gibi başını sallayarak, telefonu kapadı. Bakışlarını ona çevirdi. "İçeri girebilirsiniz, sizi bekliyor."

Selen heyecanla kapıya yöneldi. Kapıyı tıklatıp tedirgince içeri girdi. Bakışları masaya kayınca, masanın ardında dosyalara gömülmüş yaşlı tombul bir kadınla karşılaştı. Elindeki çantasını sıkıca tutarak masaya yaklaştı. "Merhaba efendim, kolay gelsin." dedi kibarca.

Başhekim başını dosyalardan kaldırıp, gözlüklerinin ardından ona baktı. Sandalyesine yaslanıp elini ona doğru uzattı. "Merhaba, ben başhekim Hande Duyarlı, önemli bir konu hakkında konuşacağınızı söylediniz, konu neydi?"

Yutkunan genç kıza koltukları gösterdi. Selen ikiletmeden koltuğa oturup, "Ben sizinle bir hasta hakkında görüşecektim." diye konuya başlarken, nasıl soracağını aklında tarttı.

Başhekim ellerini masaya dayayarak, "Konu ne, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye tekrarladı.

Selen çantasına tırnaklarını geçirdi. "Konu nakil ameliyatı." dedi fazla uzatmadan. "Bu hastanede ameliyat olan hastalarınızdan biri olan, Vefa Yıldız hakkında bilgi almak istiyordum."

"Evet, geçen gün taburcu olan hasta, hatırlıyorum. Zor bir ameliyattı. Hasta iyileşip gitti. Konunun bizimle alakası ne?"

Selen titreyen elini masaya dayadı. "Konu onunla alakalı değil efendim! Vericiyle alakalı!" Başhekimin gözlerine bakarken konuyu nasıl kestirmeden anlatacağını bilemeyince, dürüst oldu. "O benim nişanlımdı! Vefa Bey, onun gözleriyle tekrar hayat buldu. Onun gözleriyle bakıyor şimdi hayata."

"Konuyu hâlâ anlamadım, açar mısınız?"

"Konu şu ki ben nişanlımı kaybettim ama gözlerini emanet ettiği kişiyle görüşmek istiyorum ve az önce taburcu olduğunu öğrendim. Sizce de mümkünse adresini almaya geldim." Selen başını *lütfe*n der gibi salladı, gözleri sesinden evvel yalvarmaya başlamıştı. Başhekim, "Kusura bakmayın, bu konuda size yardımcı olamam. Nasıl öğrendiniz bilmiyorum bu detayı, keza gizli bir konuydu. Sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Artık dirayetini de umudunu kaybeden Selen'in gözleri dolmaya başlamıştı. İçine yeniden kaybetme acısı çöreklenirken, boğazını sıktığı için

sesi çatallaşmıştı. "Lütfen, o gitti en azından ondan kalan bir hediye ara-
da olsun görmek istiyorum." Yanağına doğru süzülen gözyaşını hemen
sildi. "Ne olur bana yardım edin, onsuz kalmak zaten zorken bir de ondan
arda kalanı kaybetmek istemiyorum. Lütfen!"

Başhekim ne kadar üzülse de genç kızın hâline, başını olumsuz an-
lamda salladı. "Kusura bakmayın, yapamam. Önümüzde kesin yasalar ve
hasta hakları var. Bu etik olmaz."

"Lütfen kimseye söylemem. Niyetim sadece onu görmek, sadece göz-
lerini görmek..."

Başhekim telefona uzanıp, "Kusura bakmayın, size yardımcı olamam.
Müsaade eder misiniz, işlerim var?" diyerek kızı kibarca kovdu. Elindeki
telefonu kısa bir an aşağı indirince, genç kızın içine bir umut ışığı doldu
ama onun söyledikleriyle karanlığa çekildi, tüm direnci kayboldu.

"Başka bir şey yoksa müsaade eder misiniz?" Gözleriyle kapıyı gös-
tererek kızın çıkmasını bekledi. Ne kadar soğukkanlı ne kadar ruhsuzdu.
Gerçi bu onun işiydi ama kız bu acıyı kabullenemiyordu. Yine de son bir
atılımla ağzını açıp yalvaracaktı ki, "Bakın polislere haber vermemi iste-
miyorsanız, gidin. Güvenlik şimdi gelir. Nereden öğrendiniz, nasıl öğren-
diniz böyle gizli bir konuyu, bilmiyorum. Verici ve alıcı bu konun gizli
kalınmasına dair evrak imzalamış, başınız derde mi girsin istiyorsunuz?"
diye azarladı.

Selin yerinden kalkıp başını eğerek, son bir kez daha baktı. Yanakla-
rından süzülen yaşlar yere damlarken, "Sadece gözlerini görmek istemiş-
tim." diye fısıldadı. Başhekim gözlerini kaçırıp telefonla konuşmaya baş-
layınca, üzgünce dışarı çıktı. Boğazına dizilen hıçkırıklardan dili kabardı.
Çaresizlik içinde omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Sekreter ona endi-
şeyle bakınca, ancak kendine gelebildi. Gözyaşlarını silerek asansöre doğ-
ru ilerlerken, artık onu da kaybettiğini anlamıştı. Ondaki kalan tek şeye
bile sahip çıkamamıştı. Onsuzlukta tutunacak bir dal bulmuştu ve o dal
da elinde kırılmıştı. Umutları sönmüş, karanlığın içinde ışıksız kalmıştı.
Uçurumun kenarında dolanan kuşlar gibi sesi yankılanıyor ama kimse
duymuyordu.

Kolu kanadı kırılmıştı. Hıçkıra hıçkıra dışarı çıkıp yürümeye baş-
ladı. Hafif esen rüzgâr saçlarını havalandırırken, yanağını ıslatan tuzlu
gözyaşları teninde kuruyarak gerginleştirdi. Hastanenin önündeki banka
oturdu. Onu ve ona ait olan her şeyi kaybetmişti. İçinde kocaman bir kara
delik belirmiş, bitip tükenmeden onu içine çekiyordu. Onsuz kimsesiz

ve öksüz hissediyordu. Kalbi atan lâkin bedeni ölen ya da beyin ölümü gerçekleşmiş hastalar gibi çaresizdi. Onsuz nefes almak zaten zulümken, onun parçasından ayrı kalmak eziyetti.

Onu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun bulacak ve onun parçasından bir daha ayrılmayacaktı. Gözünden akan yaşları silip yerinden kalktı. Nereye gittiğini ya da ne olacağını bilemeden, sadece yürüdü. Önüne bakmadan, sonunu düşünmeden, beyni boşalmış, ruhu çekilmiş olarak, sadece yürüdü. Yangını sönene, içindeki acı dinene, gözyaşları bitene kadar yürüdü. Biliyordu. Veysel usta ne demişti:

Seversin alırsın yârin olur. Seversin alamazsın karasevdan olur.

Onunkisi hep kara sevda olarak kalacaktı. Yandığı, yıkıldığı ama bulamadığı karasevdası...



İnsanın hayatında sevdiği bir kişiyi kaybetmesi tüm dünyanın anlık olarak üzerine yıkılması gibidir. Üstelik bu ölüm beklenmedik bir zamanda gerçekleştiyse, insan için adapte olması zor olan durumu daha da güçleştirecektir. Her durum karşısında daha evvel kodlanmış kadar uyumlanma yeteneği olan insan mekanizmasının ruhsal yapısı zamanla kendi kendini tamir etme ve ölümü kabul etme özelliğine sahiptir, yine de insan mekanizması fiziksel olarak güçlü olduğu anda ruhsal olarak naif olabilir. Bu durumda genetik faktörler, diğer yaşamsal krizler, stres ve kaygı bozukluğu, yaşamın getirdiği zorluklar gibi etkenler, bu sürecin tamamlanmasını olumsuz yönde etkileyebilir.

Bir insanın yas dönemini en iyi tanımlayan modellerden birisi de Kübler-ross modelidir. Bu düzeneğe göre yas sürecine giren kişi 5 evreden geçiş yapar.

1. Evre inkâr etme: Ölen kişinin öldüğüne inanamama, her an bir köşeden çıkıp geleceğini düşünme, bu benim başıma gelmiş olamaz şeklindeki yakınmalar. Kişi bu evrede ölümün gerçekliğine kendini inandıramaz, sanki ölüm hiç olmamış, o kişi hala hayattaymış gibi hissederek yaşamaya devam eder...

4 YIL SONRA

"İyi ki doğdun Selen... İyi ki doğdun Selen... Mutlu yıllar; mutlu yıllar... Mutlu yıllar sana."

Selen pastaya yaklaştı. Başını aşağı eğdiği için önüne dökülen ipek saçlarını geriye çekip, yaşının yazdığı mumlara neşeyle baktı. Arkadaşı

Hira huysuzluk ederek, "Hey, hemen üfleme. Poz ver cicim, her gün 28 olmuyorsun." diye takıldı. Onu koluyla geriye iterek şakalaşan Selen, muzırca bakıp yüzünü buruşturdu. "Böyle olmamış pankart açsaydın." derken şebeklik yapıp poz kesti. Bronz bir inci gibi parlayan tenine vuran mumların ışığı yüzünde ahenkle dans ederken, hep bir elden flaşlar patladı. Yüreğinin ortasına koyduğu umuduyla gözlerini kapatıp, elini kalbinin üzerine koydu. O dileklere inanmazdı ama yine de âdet yerini bulsun istiyordu.

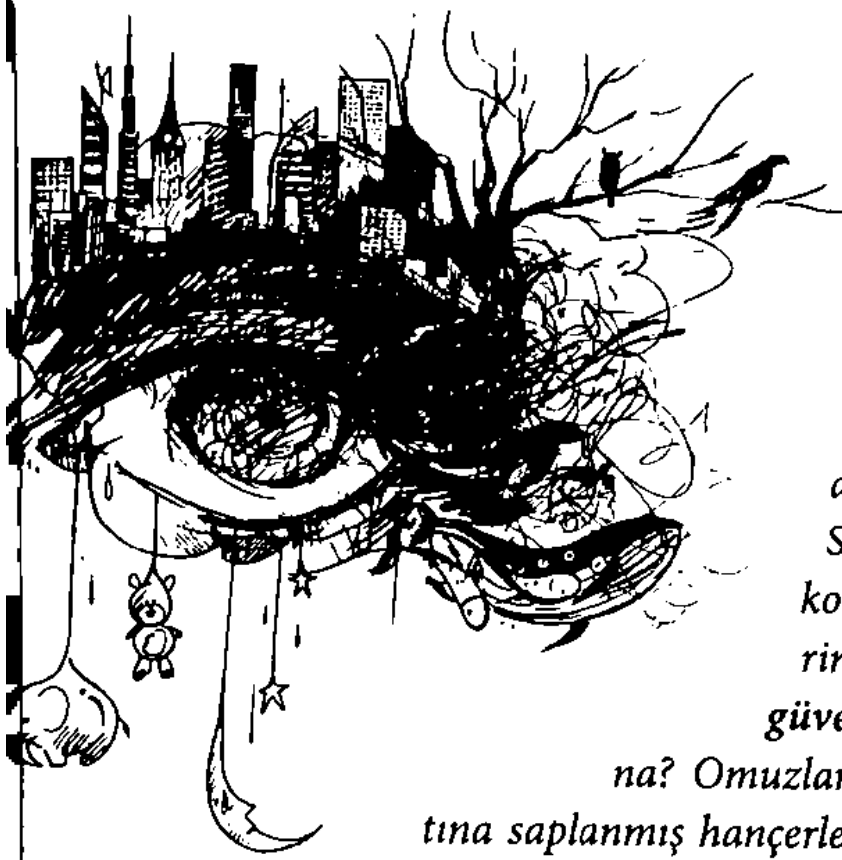
"Allah'ım, onu bulayım, gözlerinde tekrar yok olayım. Ne olur, ben onun gözlerinde bir ömür gönüllü mahkûm kalayım."

Aklında, kalbinde, duasında olan şeyi dileyip, hevesle mumları söndürdü. Mumların dumanı göğe yükselirken, kızın içinden ılık bir şeyler aktı. Alkışlar kopmaya başlarken, kocaman gülümsemesiyle başını kaldırdı. Aynı anda tebrikler gelirken kollarını açanlara sarıldı. Hepsinin tek tek iyi dileklerini aldı. Kızların eline tutuşturup dalga geçtiği hediye paketini sallarken, gördüğü şeyle zaman durdu. Nefes alamıyordu, ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu, kalbi ipini koparmış bir gülle misali karnına düşmüş canını yakıyordu.

Bakışları... Bakışları, senelerdir aradığı, özlemiyle yandığı, hayalinde canlandırdığı gözlerle kesişiyordu. Gözlerini kırıştırıp gerçek olup olmadığını anlamaya çalışırken, hiçbir değişiklik olmadığını anlayınca, sendeledi. Oradaydı! Karşısındaydı! Canlıydı. Bu sefer hayal değil, gerçeğin mucizesiydi. Ona bakıyordu. Gerçekten, gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Bu anın imkânsızlığında sesini nasıl bulmuştu da adını fısıldaya bilmişti.

"Umut. Umut'um... Gözlerini bana hediye mi ettin?"

@novaebook



4. Bölüm

İnsan yetişebilir mi kendi derinliklerine inen hüznlerine? Sarabilir mi en kuytuya sinmiş korkularına acıdığı yerden? Ellerinden tutup geçecek, bitti artık, güvendesin diyebilir mi yarınlarına? Omuzlarından yaralanmış umudun sırtına saplanmış hançerleri çıkarıp, iyi edebilir mi öperek en çok sızlayan yerinden? İnsan yeniden güvenebilir mi küstüklerine, diriltebilir mi öldürdükleri dostluğunu? Samimiyet maskelerini çıkarıp baktıkça yüzüne, kusmadan durabilir mi gördüklerini, tekrar dokunabilir mi pislüğün süslendiği sahteliklere? İnsan gittiği çaresizliklerin boynunu kırıp, umudunu doğurabilir mi yeniden?

SELEN

Çok zaman önce ölü toprağına yatırdığı kalbi atmayı keserken, şimdi en büyük efsuna sahip olmuş ruhu şekerini bulmuş çocuk gibi heyecandan yerinde duramıyordu. İçinin bir kısmı yanarken, diğer kısmı donuyor, bir yanı ağlarken, diğer yanı coşuyordu. Zaman geçiyordu, unutmuyordu elbette ama acısını hafifleten sevdikleri ona avunmayı öğretiyordu.

Bakışları... Bakışları aynı bunun gibi bir yıl önce de kesişmişti. Hayal gibiydi, en zoru da bulduğu an kaybetmesiydi. Onu aradığı, tutsağı olduğu bakışlarla karşılaştığı gözler bu sefer hayallerinden gelmemiştir. Ne kadar çok beklemiş ne çok dua etmişti. Ne yaptıysa bulamamış, günler geçtikçe de umudu azalmaya başlamıştı. Sokakta gördüğü her kişiyi acaba o mu diye incelemeye alırken, nerede kızıl kafalı birini görse arkasından koşmuştu. O gün tesadüfen karşılaşmışlardı:

Sinemaya gittikleri gün, ablası ve eniştesiyle orada öylece bir anda karşısında belirmişti. Rüya görüyor, beyni oyun oynuyor sanmıştı. Sanki ruhunda yeller esiyor, yüreğinde kanayan yaraları pansuman oluyordu. Yine onunla böyle kısacık bakışmış ve kaybetmişti. O gün gibi aynıydı, karşısındaki adamın bakışları soğuk, cansız, boş ve bihaberdi. Sadece

bakıyor ama görmüyordu. Onun gözlerinin kendisine ne ifade ettiğini bilmiyordu. Buz tutmuştu bakışları, o gözlere bakarken içinden bir şeyler çekiliyor, dünya gittikçe küçülüyordu. O gözler artık eskisi gibi canlı, aşkla bakmıyordu. Ne sanmıştı ki! Yine aynı bakışlarda yanacağını mı? Kuru bir dala çaput bağlayan, duayı bir nesneye ettiği zaman karşılık bulacağına inanan cahiller gibiydi, dilek ağacına umut asmıştı.

1 YIL ÖNCE

"Abla bu mısır yetecek mi? Bak, sonra yine dadanma bizim mısırlarımıza, vermem ona göre."

Ablası Selda sinirle gözlerini devirip, omzuyla kardeşini ileri doğru dürtükledi. "Saçmalama Selen, niye sizinkini yiyeyim? Hem o zaman hamileydim, açgözlüydüm ama şimdi değilim ki."

"Şimdi de süt veriyorum demeyeceğin ne malum."

Kafasına aldığı şaplaqla kaşı gözü ayrı oynayan Selen'e suratını astı. "Hormonlarım yüzünden."

"Tabi tabi." diyen kızın hınzırlığı üzerindeydi. "Her an diri bir bahanen var."

"Yalan mı, süt veriyordum, yemeseydim sütüm çekerti. Ben annem, yeğenin sütsüz mü kalsaydı. Ay, iyi ki mısırınızı yedim."

"Bir kez mi?"

"Zıkkım yiyin bana ne."

Selen ve eniştesi kıkırdarken, Selda sinirden homurdanıyordu. Biraz kızıp, biraz sırtarak tuhaf bir hal içine büründü. Levent kolunu karısının boynuna dolayıp, onu kendine çekerken homurdanıyor, kafasına buse bırakırken nazlanıyordu.

"Uğraşma karımla. Ben ona mısır fabrikasını alacağım. Yeter ki filim izlerken heyecan yapmasın ve her heyecanlandığında beni *dürtüp 'hepsi adamın suçu, yazık kıza, ay harika, çok korkunç'* diye cırlamasın. Tepsin ağzına mısırlarını, o sağ biz selamet." derken haince göz kırptı.

Selda dirseğini kocasının böğrüne geçirip, "Sen ne gıcık adam oldun, farkında mıydım yaparken? Bir kere heyecanlanmıştım," Omuzundaki kolunu sarsıp düşürmeye çalışarak, "Ben de kardeşimin yanına otururum, böylece rahat edersin." diye çıkıştı.

Ablası yanına sokulurken, eniştesine göz kırpan Selen, "Biz ayrı bir yerden mi alsaydık koltukları (!) şimdi filmin tam heyecanlı yerinde, özeti anlatan biri hiç çekici gelmiyor. Film bitmeden, *'Bak o adam şöyle'* dedi.

'Dikkat arkanda...' 'Bak şimdi ben bu adamı döverim...' 'Ayy yazık kıza ağlayacağım...' 'Mendil nerede burnumu sileceğim.' 'Tuvalet nerede şimdi kuşacağım.'" Elini kaldırıp işaret parmağını dudagina vurarak, "Immm hah, 'bu adam bu kıızı hak etmiyor, ben bunu vururum' gibi şeylerde vardı sanırım." Alayla gülümsedi. "Başka ne kaldı enişte, senin hatırladığın var mı?"

"Bomba ya da ölüm varsa, ağlayarak filmi protesto yapmasını unuttun mu baldız?"

Selda gözlerini belli bir kırgınlıkla devirdi. Kardeşinin onunla alay etmesine kızıp, kolunu çimdikleyerek, "Bak sen küçük hanıma... Tosbağa da çıkmış kabuğunu beğenmiyor. Kız senin burnunu silen ben, benim iki dakikalık şevkimi kıran sen mi oluyorsun?" Gözlerini muzırlıkla devirdi. "Yok baba yok. Ben zaten vazgeçtim, izlemiyorum. Alın sinemanızı başınıza çalın."

Kocasının kolunun altından çıkıp arkasını döndü. Onun ciddi olduğunu sanan Selen panikle ablasını kolundan yakaladı. Bu sefer gerçekten kırdığını sanıp, "Abla valla şaka yaptık. Yok öyle bir şey. Sen de hemen alıngan oldun, küstün." diye söylendi.

Selda kıkırdamasını daha fazla bastıramayınca, Selen ayağını yere sertçe vurdu. "Ya, çok kötüsün. Ben de seni üzdüm diye kahrımdan ölüyordum." Arkasını döndü. Selda kardeşinin yanağından haylaz bir makas aldı.

"Şaka öyle yapılmaz, böyle yapılır, sen gelirken ben dönüyordum."

Selen kucağındaki mısırlardan bir tane alıp ablasına attı. Birkaç tanesi de dalgınlıkla ağzına tepıştirdi. "Ya seni kırdım diye nasıl üzüldüm ben ama..." Sataşan bir nazla yan yana yürürken, bakışlarını etrafta amaçsızca dolaştırmaya başladı. Sinema salonunun yanındaki kafenin önüne doğru yürürken, gözleri iki sevgili gence takılınca; donup kaldı. Nefesi boğazına tıkanı, gördüğünün hayal olduğunu sandı. O kadar çok düşününce, yine sanrı gördüğüne inandı. Ama, kızıl saçlarıyla herkesten başkaydı. İyi gövdesi onca kişinin içinde herkese tepeden bakmaktaydı. Üstelik biraz zayıflamış, hayli değişmişti. Sonra gözleri... O gözleri çok yakından tanıyan Selen, bunun hayal olmadığını kavradı. Tutuşu hafifledi, mısır paketi parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Yere çarpan patlamış mısırlar, boncuk taneleri gibi etrafta sekerken gözlerini kırptırıyordu. Hayal mi, gerçek mi?

Oydu gördüğü: Vefa adındaki genç adamdı! Onun yüzünü beynine

nasıl nakşettiye, seneler bile silememiştir. Her gece rüyasına konuk edip, kaç kere onu bulduğu anı düşlemiştir. Hipnotize olmuşçasına ona doğru adım attı. Beyni boşalırken, aklında sadece ona yaklaşıp gözlerine bakmak vardı. Mantıklı düşünemedi. Ne yanındaki genç kızın sevgilisi olup da yanlış anlayacağını, ne de adamın onu farklı düşüneceğini algılayamadı. Mısır tanelerinden biri genzine kaçtı. Yutkunamadı. Bir anda nefessiz kalarak deli gibi öksürmeye ve nefes alamadıkça çırpınmaya başladı. Gözleri irilirken, elini göğsüne koyup, hızla vurmaya başladı. Ablası ve eniştesi panikle yanına gelip, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şaşkın bakışları onunla buluşurken, Selda kardeşinin dört büklüm olmuş sırtına nazikçe vuruyordu.

“Helal ablam helal!”

İki büklüm olmuş, nefes almaya çalışırken bile tek düşündüğü oydu. Karşısındaki adam için ellerini sallıyor, can havliyle öne atılıyor ama kıpırdanmayı beceremiyordu. Belki de şu anda ölüyordu ama tek derdi, onu yeniden kaybetme korkusuydu. Bakışlarını onun olduğu yana çevirmeye çalışsa da nefes alamadığı için aşağı doğru eğilmeye başlamıştı. Ablası sırtına vururken, eniştesi endişeyle saçlarını geriye çekip su içirmeye çalışıyordu. Ablası önüne geçip yardımcı olmaya kalkınca, görüş alanı kapanan Selen eliyle önünden çekmek için mücadele etmeye başladı. Nefes almak zorken, bir de bunu yapmak çok büyük eziyetti. Ablası ise onun nefes alamadığını sanıp daha da çok sokuluyor, soru sorup duruyordu. Sonunda boğazındaki mısır canını yaka yaka aşağı indi ve nefes almayı başardı. Ciğerlerine giren ilk hava içinde patlamalar yaparken, kendine gelmeye çalıştı. Boğazı o kadar fena acımasına rağmen, bu umurunda değildi. Tek derdi sadece o ve onun gözleriydi. Ablasını önünden iterek, “Nerede o?” diye öksürerek sağa sola bakınıyor, göremedikçe korkuyla ve heyecanla bağırıyordu. Yoktu. O adamla genç kız yerinde yoktu. Masaları boşalmıştı, yerlerinde yeller esiyordu.

“Nerede o, nereye gitti? Umut... Umut ... Umut nereye gittin?”

Canı içinden çekiliyor, bacakları halsizleşirken, titreyen elini alnına vurarak düşünüyordu. Nefes nefese deli danalar gibi alışveriş merkezinin içinde ağlayarak koşarken, sürekli aynı şeyi sayıklıyordu.

“Umut!”

“Ne Umut’u? Vefa... Vefa’ydi o adam.” diye kendince sayıklıyor ama bu sayıklamayı bir sonraki seslenişinde unutuyordu. Ablası endişeyle yanına gelip ellerini yakalayarak, “Ablam ne Umut’u? Korkutma beni! Umut

yok, ne olur başa dönmeyelim...” diye ağlamaklı sesiyle yalvarmaya başladı. Biliyordu kardeşinin en büyük savunması inkârdı. (Yadsıma) En başından bu sürece şok tepkisiyle inkarla cevap vermişti. Bu korkunç kayba karşı geçici bir savunma olarak terleme veya bulantı gibi fiziksel cevaplar göstermekteydi, şimdi yine öyle oluyordu.

Selen kimseyi görmüyordu, duymuyordu. Bakışlarını kartal gibi etrafta dolaştırırken, kendi de olduğu yerde ve kendi ekseninde dolanıyordu. Yoktu işte, görünürde onlar yoktu. Bir sağa, bir sola koşuyordu. Gözlerinden yaşlar sicim gibi boşalırken, dudaklarından dökülen dualar feryat olup etrafı inletiyordu.

“Seni yine kaybedemem. Umut neredesin?” Artık aklındakini dilinden sakınmıyordu. “Gözlerim gözlerini arıyor sevdiğim, bulamıyor... Neredesin?”

Selda kardeşinin kollarına asıldı, yaşlı gözlerle ortalıkta deli gibi dolanmasına dayanamadı. Yüzünü ellerinin arasına alırken, etrafa haykıran kızı kendine getirmek hayli zordu. Kardeşini zorla kendine baktırmaya çalışıp, “Selen, Umut yok. Yeter artık, o öldü! Kardeşim kendine gel korkuyorum. Ne olur kendine gel.” diye sitem etti.

Selen’in yaşlı gözleri ablasıyla birleşti. Yalvarıyordu. Çaresizlik ne kötüydü. Derdini anlatamamak ne acıydı? İsyan eden bakışları ona odaklanırken, “Ablam Umut’umun gözleri...” diye sayıkladı. Dudaklarına bir hıçkırık daha konuk olurken, çökmüş omuzlarına binen elleri ittirdi.

“O adamda onun gözlerini gördüm. Benim aşkımın gözlerini gördüm.” Başını sağa sola çevirip, bir umut bulacakmış gibi bakındı. “Gitmiş, şimdi yok...”

Selda konuyu bildiği için kardeşi gibi etrafına bakınıyor ama ortada tarif ettiği kişiyi göremiyordu. Herkes koyu kahve ya da sarışındı. Hani neredeydi o ender bulunan kızıl kafalı? Kardeşine üzülmüyordu. Yine Umut’u o kadar çok düşünüyordu ki hayal görmeye başlamıştı. Ona gerçekten çok üzülmüyordu. Umut gittikten sonra neşeyle geldiği ender anlardan birisiydi ve yine mutsuz olmuştu. Şimdi onlara eniştesi de katılmıştı. Bakışları kocaman alışveriş merkezinin içinde hiç bilmedikleri, yüzünü bile görmedikleri bir adamı, hayal mi gerçek mi olduğundan emin olmadıkları bir delikanlıya ait olan kahve gözlü, kızıl kafalı dev bir gövdeyi arıyorlardı. Umutlarını bağladıkları kızıl kafa ortalıkta yoktu. Tabii böyle biri gerçekten varsa!

Selen çaresizlik içinde yere çöktü, hıçkırarak ağlarken dua ediyordu.

Allah'ım... Kim demiş beden toprak olunca gerçekleşir unutulmak, o zaman Tahir olmak yalansa ne anlamlı kalır Zühre olmak.

İnsan ölünce değil, unutulunca ölmeli, unutulunca helvası kavrulup şerbetlenmeli.

Her gece yüz süren rüyaya şah, her sabah hayal edip geleceğe abat edilmedikçe aşk, tüm masallar yırtılmalı, hikâyeler unutulmalı, şiirler solmalı, şarkılar çalmayı bırakmalı.

Mazı zihnimde canlı bir kitap, ayıran Mevlâ kavuşturmayacaksa neden yazsın göklere nikâh?

Yüzyıllık berzahıma inmiş şükürsün, zincir vurduğum nefsim bile bir seni düşünsün.

Sen yoksun diye küssün seher, erisin gecelere broş olan kederler, otursun yaşlı gözlerim bir seni düşünsün.

Gündüze güneş çizme kavuşmaya daha var,

Kalmasın ömrümde engel, ne olur ölüm bu gece gel, emanetini al.

Secdede Rabbimle yüz yüze geldim, seni bana verenden seni dilendim. Minberler, mihraplar başkasının olsun, yemin ederim ölüm sana geleceğim için güzelsin.

Allah'ım... Ezelim, ebedim, kalan günün şifresi sensin, menfinin, müspetin şifası sensin, tende bırakma canımı son nefes gelsin, tek damla gözyaşı dökmem senden gelince.

Çözölsün ömrüme bağışladığın günler, boşa geçmesin onsuzlukla dolacak yıllar, sorularıma, cevaplarıma merhem yazan diller, bu gece bana âmin desinler...

Zamanı zamana etmem şikâyet, kaçmak kurtuluş değil diyorsan şayet, sabrına güç sür beklerim elbet.

Şiirler, şarkılar, resimler kaldı. Camiler, sebiller öksüz mü kaldı? Hayırlar, sevaplar onunla gitti, isyanı dilime haram, gönlüme yasak kıl.

Kaç memleket gezdim ararım onu, bedeni coğrafyam, miladım dünü.

Bir kahve gözlüye sadaka eyledim ömrü, sen ol de kavuşsun gözüm.

Tarih sayfaları bizi yazar mı bilmem, bu hasretle bir ömür yaşar mıyım bilmem, her saatini ayrı sayfalara not düşen kalem...

Sen istersen olur, ol de yeter ki!



5. Bölüm

Hani bir mektup yazarsın da sahibini bilmezsin ya, bu da öyle bir şey. Ne adresi belli ne de gerçekliği. Hiç görmediğim bir düşün hatırasına sınıksı sarılmak ürkütüyor beni. Rüzgârda saçları dalgalanan ahu gözlü bir sevdanın yasını tutmak gibi, gelinine kavuşacak damadın o gece ölmesi gibi, koklamadığın birkaç saç telinin nöbetine susmak gibi. Ölümün hatırası gibi, biraz hatırlanıp biraz unutulmak gibi. Neyi anlatayım sana? Uyanmaktan korkuyorum ki aklımda gezsün ister zehir olsun ister şurup, yeter ki gelsin. Sesinde canlansın türküler, sözlerine kıskanç mısralar dizesin. Bir gün açayım gözümü, çekeyim kokusunu içime, o zaman bileyim ki gerçek, delirmediğimi sözler dillendirsin...

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 5:12

Kasım

GÜNÜMÜZ...

Titreyen elini uzatıp masaya dokundu ve ondan güç aldı. Sarhoş olduğu için hayal görmüyordu, hayır, karşısındaki adam her şeyiyle oydu. Kızıl saçlarıyla herkesten farklı olan adam hem görünüşü hem de etrafa yaydığı neşesiyle dikkat çekici bir keyifle arkadaşlarıyla şakalaşıp, konuşuyordu. Bakışları yüzünde takılı kaldı. Uzun koyu kahve kirpikleri kısılıyor, onun olan kahveler gülmekten kayboluyordu. O sadece gözlere bakıyordu. Ne adamın yüzünü görüyordu ne de nasıl bir insan olduğuna aldırıyordu. Sadece gözlerini görmek istiyordu. Akıl yoktu, gerçekler yoktu.

Oysa adam karşılık vermiyordu. Bacaklarının kendisini daha fazla taşıyamayacağını anlayınca yerine oturup, bakışlarını bir saniye bile

çekmeden durdu. Biraz gücü yerine gelince, yanına gidip tanışacaktı. Kalbindeki bu panik çırpınışlar durulunca, ona koşacaktı. Derdini anlatıp, görüşmek istediğini söyleyecekti. Kızmazdı herhâlde! Hem kızsâ bile, uzaktan olsun onu görmeye bile razıydı.

Hiçbir şeyden habersiz olan Vefa elindeki bardağı dudağına götürürken bakışları arkadaşında kilitlenmiş, kendine bile açıklayamadığı tuhaf hisleri ona anlatıyordu. O ise onun anlattığı her şeye katılarak gülüyordu. Kızılmıyordu artık, kimse onun içini bilmiyordu. Kâbus mu hayal mi olduğunu bilmediğini sanrılarını yazdığı mektupları, uykulardan ter su içinde kalkıp içini döktüğü defterleri, kendine saklıyordu. Yanındaki arkadaşı koluna dokunarak dikkatini çekti. Yanında dikilen arkadaşı gözlerini karşıya mıhlamış, başını ona yaklaştırmış halde, "Oğlum, şuradaki afet sana bakıyor... Lan sabahtan beri seni kesiyor kör müsün?" diye heyecanlandı.

Vefa bahsettiği yere baktı. Pistte bir sürü insan olduğu için, kimden söz ettiği beli değildi. Gözleri kadınların üzerinde ilgisizce gezinirken, "Hangi kız oğlum, ben bir şey görmüyorum!" diye sordu.

Serkan kaşıyla köşeyi göstererek, "İşte şurada... Masada arkadaşlarıyla oturan beyaz tenli güzel kız. Hani uzun, kahve saçları olan, gördün mü? Oğlum bu kız seni tanıyor galiba. Sana nasıl bakıyor gözlerini kırpmadan görmüyor musun? Seni çakal, hayırlı işler." dedi merakla. Kız gözlerini çekmeyince, keyifle dirsek attı. "Hadi yine iyisin, sendeki şans bende yok. Ne zaman seninle gelsem, ben boş sen dolu çıkıyorsun. Adamdaki şansı birikmiş de gözlerinin açılmasını kollamış gibi."

Kafası bambaşka fikirlerle dolu olan Vefa tebessüm ederek bakışlarını masaya çevirip, orada oturan genç kızları umursamadı. Arkadaşlarının alayı her zamanki gibiydi. Açıkçası bahsettikleri kız umurunda bile değildi. Zaten birkaç tanesi de mekândan ayrılıyor gibiydi, toparlanmaya başlamışlardı. Kalabalık yarıldı, insan nehri Hz. Musa'nın asası dokunmuş gibi ikiye ayrıldı. Sonunda gözleri bir çift koyu maviyle karşılaşınca, durdu. Zaman durdu, dünya durdu. Ne tanıdıktı ne de bir yabancıydı. Genç kız müziği duymuyor gibiydi; kaşları çatık, düzgün bir tavırla ve derin düşünceler içinde onu seyrediyordu. Bu kız gerçekten de kendisine pür dikkat bakıyordu. Neden o baktıkça kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu? Neden gözlerini çekse dünya duracak gibi hissediyordu? Gözleri biraz kıslırken, bardağından iri bir yudum aldı. Bu kıızı nereden tanıyacaktı ki? Bir yudum mazi gözleri, koyu renk saçları ve hayli tanıdık olan yüzüyle onun varlığını görse, asla unutmazdı.

Acaba eski tanıdıklardan biri miydi? Yoksa takıldığı kadınlardan biri miydi? Böyle bakan bir kadının gözlerini nasıl unutabilirdi? Bakışları genç kızın üzerinde alıcı bir turla gezindi. Onda tanıdık izler aradı. Oturuyordu ama görünen kısmı bile, onun ne kadar çekici hatlara sahip olduğunu gösteriyordu. Uzun saçlarını açmış, iki kenarından tokalarla geriye doğru tutturmuştu. Beyaz tenindeki koyu mavi gözleri saçlarına tezat oluşturarak ilgi çekiyordu. Boyu ne kadardı bilmiyordu ya da düşüncelerinin ayrıntılarını ama sadece yüzüne baktığında bile onu tanısaydı, unutamayacağı kadar güzel bir kız olduğunu anlamasına yetiyordu. Genç adam önce ona alıcı gözle flört etme amacıyla baktı ama genç kızın sır bakışları hiç de flört etmiyordu. Duruşu adamın içini yakıyordu. Ne kadar duygu yüklü ne kadar özlemle bakıyordu. Kafası karışmaya başladı, bu kız onu nereden tanımaktaydı? Cebindeki telefon titremeye başlayınca, bakışlarını genç kızdan ayırmadan cebinden aldı. Bakışlarını ondan çekmek istemiyordu. Neler oluyordu bilmiyordu ama onun özlem dolu bakışları, içinde tuhaf hislerin döngüsüne sebep oluyordu. Kulağına dayadığı telefona, "Efendim." dedi huysuzca.

Karşı taraftan gelen ses hayli heyecanlıydı. "Oğlum ablanı doğuma kaldırdık, torun geliyor... Sen neredesin?"

Vefa meraklı bakışlarını genç kızdan koparıp, arkasını döndü. Elindeki bardağı bar tezgâhına bırakırken, "Hangi hastanedesiniz?" diye sordu.

Az sonra bardağın altına bir miktar kâğıt para sıkıştırıp, arkadaşlarına dönerek, "Ben gidiyorum." dedi. Yüzünde güller açıyordu. Ona şaşkınca bakan gençlere açıklamaya yaparak, "Dayı oluyorum lan, ablam doğuruyor..." deyince, arkadaşları tebriklere koyuldu. Heyecandan ona bakan genç kızı unuttu. Hızla çıkışa yöneldi. Tam kapıyı iterken, sadece kısa bir an aklına arkasına bakmak gelmişti ve o sırada genç kızın yerinde olmadığını gördü. Başını sallayarak çıkıp gitti.

Onun arkadaşlarına heyecanla bir şeyler anlattığını gören Selen yerinden kalktı. Bu sefer onu kaybetmek istemiyordu. Elinden kaçırmayacaktı. Masadan yavaşça sıyrılıp basamaktan indi. Pistte oynayan insanlardan onu göremiyordu. Korkuya kapıldı. Önündeki gençleri iterek bar tezgâhına yaklaşmaya çalışıyordu. Tezgâha yaklaştıkça, kalbi hızla atmaya başladı. Onunla nasıl konuşacaktı? Derdini nasıl anlatacaktı bilmiyordu ama onu kaybetmek istemediğini biliyordu!

Pistin sonuna geldi, onu yerinde bulamadı! Panikleyen bakışlarını etrafta gezdirirken, olduğu yerde dönüp içeriyi tarıyordu. Yoktu, etraf buğulandı. Bir umut hızla onun arkadaşlarının olduğu yere yöneldi. Genç

adamlar, karşılarına hesap sorarcasına dikilen kadını görünce afalladı. Dikkatlerini çekmek için, "Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

İçerideki müzik sesi sesini biraz bastırıyordu. Sarışın genç öne çıkarak, "Buyurun!" dedi. Az önce onun Vefa'yı kestiğini ilk o fark etmişti. Vefa yoksa, bu afet onun hakkıydı.

"Acaba, yanınızdaki kızıl saçlı arkadaşınız nerede?"

Genç adam içkisinden bir yudum alıp, "Ne yapacaksınız onu?" diye sordu.

Genç kız derin bir nefes alıp, "Adı Vefa mıydı, öğrene bilir miyim?" diye devam etti.

"Evet Vefa'ydı. Tanışıyor muydunuz?" diye sordu sarışın genç, meraklıydı.

Genç kız onun sorusunu es geçip, "Kendisi şimdi nerede biliyor musunuz, çok önemli bir konu hakkında konuşmam lazım?" diye dikkatini çekti.

Genç adam ona doğru yaklaşp, gözlerini üzerinde edepsizce gezdirdi. Uzun bacaklarında ve göğüs dekoltesinde biraz fazla oyalanan gözleri kızın sinirini zıplattı. Adam umursamazca, bir şey diyecekmiş gibi oyalandı. Bakışları alev alırken dudaklarını yalayp kulağına doğru yaklaştı. Genç kız onun yerini söyleyeceğini sanırken, "Önemli konulara bayılırım. Boş ver onu, ben de senin istediğinin fazlası var emin olabilirsin." diye arsızlığını teşhir etti.

Genç kızın sırtına doğru soğuk bir ürperti geçti, bir adım geri çekilip genç adama tiksinierek baktı. "Beni yanlış anladınız. Ben sadece onunla konuşmak istemiş..." Anladı ki bu adama kendini anlatmak, beyhude bir çabaydı.

Genç adam aynı açıyla kızı süzerek, "Tabii, konuşma hevesinizi anladım ama o yok. Gitti. Geri de gelmez fakat ben hâlâ buradayım." diye devam etti sinir bozucu sözlerine.

Genç kız derin bir nefes aldı. Şu anda bu adamın suratının ortasına ne kadar bir tane geçirmek istese de yapmayacaktı. Belki yerini biliyordur diye suyuna gitmeyi kendine mecbur tuttu. Dişlerini sıkarak, "Bakın, beni yanlış anladınız. Ben sadece onunla konuşmak istiyorum. Kendisini nerede bulabilirim?" diye sordu.

Genç adam içkisini yudumlayıp, "Benim adımda Serkan, sana Vefa yerine Serkan verelim işte, ne değişir. İkisinde de senin istediğin var." diye devam etti edepsizlikle.

Genç kız tiksintiyle gözlerini devirip, "Terbiyesizleşme... Ben sadece arkadaşınızla ortak bir tanıdığımız hakkında konuşmak istemiştım ama vazgeçtim... Sizin konuşacağınız yok zaten." diye arkasını döndü. Adamın arkasından seslenen sorununa cevap vermedi ve kalbi öfkeden sıkışarak yürümeye devam etti. Nasıl olsa bulmuştu onu, birazdan kendisi görecekti.

Serkan onu hiç umursamadan önüne dönüp, bar taburesine oturdu.

Selen pisteki insanlara çarpa çarpa yerine yaklaşmaya başladı. Arkadaşı Hira herkesi göndermiş merakla Selen'i arıyordu. Bakışları arkadaşıyla buluşunca, hızla yanına gelip koluna dokundu. Dikkatini çektiğinde, "Neredeydin, merak ettim." diye endişeyle sordu.

Selen dolu dolu olmuş umutsuz bakışlarını arkadaşına çevirdi. Yanına doğru inci taneleri yuvarlanırken, titreyen dudakları aralandı. Hira arkadaşını ciddi bir ifadeyle süzüyordu. Selen ise sadece, "Yine kaybettim." diye fısıldıyordu. Genç kız içerideki yüksek sesli müzikten onun ne dediğini anlayamadı ama yüzündeki hüzünden kötü bir şey olduğunu kavradı.

"Ne oldu?" dedi endişeyle.

Selen olanları anlatınca Hira, "Merak etme sen, konuşurum ben o lavukla, öğrenirim neredeymiş." diye çıkıştı. "Hangisi?" Selen heyecanla arkasına baktı. Baktı ve hayal kırıklığı ikiye katlandı, o da yoktu. Serkan denen adam da gitmişti. Nasıl bir salaktı, gururun sırası mıydı şimdi? Ne vardı sanki suyuna gidip de gerçeği öğrenseydi, öğrenseydi de sonra bildirseydi haddini. Selen başını sallayarak masaya yürüdü. İçi acıyordu. Ne vardı sanki daha önce kalkıp yanına gitse ama gidememişti. Cesaret edip pat diye karşısına çıkamamıştı. Yapamamıştı ve şimdi kendine kızılıyordu. Yerine geçip bir çuval taş gibi otururken, sadece öfkesine çanak tutuyordu. Omuzları çökmüştü. Sıcacık yaşlarla yanaklarının ıslandığının farkında değildi. Masada kimse yoktu. Herkes ya oynuyordu ya da gitmişti. Sadece o ve Hira.

"Üzgünüm," diyen Hira yanına oturdu, meraklı gözlerini yüzüne odakladı. Selen hiçbir şey demeden başını onun omuzuna dayayıp, hıçkırarak ağlamaya başladı. Konuşmuyordu, sadece ağlıyordu. Genç kız arkadaşına hiç soru sormadı. Biliyordu ki, ara sıra böyle ağlama krizleri tutuyor, gelgitleri oluyordu. O ağladı, o da sarılıp sırtını sıvazlayarak destek oldu.

"Çok erken geçtik hayattan. Yaşamak neydi farkında varamadan

yorulduk. Oysa henüz yarısına bile gelmedik hayallerin. Çok çabuk vazgeçtik. Her şeyi çok iyi anlamanın, her şeyin boş olduğunu bilmenin verdiği yorgunlukla çöktük. Bu vazgeçiş çok ağır, kaldıramıyorum. Erken yorulan, genç ihtiyarlayan, vakti gelmeden ölmek isteyen biriyim.”

Zaman geçtikçe Selen’in kederi azalacağına çoğaldı. Hira arkadaşının elindeki kadehi çekerek aldı. Selen kısılan baygın bakışlarını arkadaşına çevirip kızdı. Dolanan diliyle elini ona doğru uzattı, “Niye hep tek ben görüyorum... Hep mi hayal görüyorum?” diye homurdandı. “Valla gördüm. Yemin ederim, deli değilim. Gördüm.”

Dili uyuşuyor, konuşması zorlanıyordu. Sanki ağzının içi peltekleşmişti. Hira bardağı geriye doğru iterek, “Hayır bu kadar yeter, kaçınıcı kadeh bu? Hadi kalk eve gidiyoruz, sen alışık değilsin böyle içmeye. Hem annen baban merak edecek, tatlım hadi kalk.” diye söylendi.

“Valla gördüm Hira, sen bari inan bana.” dedi kız yemin ederek.

Selen kızın eline vurup, bardağını kendine çekerek, “Ya bırak, unuttuuy...” diye hırladı. Başını yana kırdı. “Ben unuttum mu?” Konuşamadığı şeye takılıp kafasını masaya çevirdi. Hira onu zorla kaldırırken, “Unutmadın... Hadi kalk tatlım, bak ben de senin yüzünden annemden terlik yiyeceğim. Kızım annenle annem bir olur apartmanı başımıza yıkarlar, hadi kalk.” diye söylendi.

Hira kızı sürükleyerek lavaboya götürmeye çalışırken, genç adam hızlı adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. O heyecanla hastaneye gidince, telefonu bar masasında unuttuğunu fark etmemişti ve ablası doğum yapınca da yarım saatliğine yanlarından ayrılıp, tekrar bara geri dönmüştü. Telefonunu burada unuttuğuna emindi. İnşallah birisi almamıştır diye umuyordu. İçinde çok önemli numaralar vardı. Keşke önceden aklına gelseydi de rehberi yedekleseydi. Geniş kapıdan içeri girip loş hole girdi. Hızlı adımlarla boğuk şekilde duyulan müzik sesinin geldiği barın giriş kapısına yöneldi. Kapı açıldığında kulağına içerideki yüksek ses ulaştı. Bakışları loş ortamda dolaşırken, hızlı adımlarla bara doğru ilerlemeye başladı.

Selen, Hira’nın yardımıyla yerinden doğruldu. Arkadaşından destek alarak sarsak adımlarla yürümeye başladı. Başına yana çevirip, “Biliyor musun, onu bu gece gerçekten gördüm?” dedi kısıp gözlerini açmaya çalışarak tekrardan.

“Tabi tabi.” dedi Hira ona inanamayarak yeniden.

Elini kaldırıp parmağının ucuyla göstererek, “Şu kadarcık kalmıştı.

Ona yaklaşmama, şu kadarcık kalmıştı ama ben cesaret edemedim. Ne kadar aptalım değil mi? Salağım ben salak. Kocaman bir salak yaz alnıma, silmeyeceğim. Valla.”

Üzerine iyice abanan kıza bakan Hira, “Alnına salak yazmayacağım ama sahibinden evlilik için satılık yazacağım.” diye homurdandı. Kızın elinde sallandırdığı çantasını kaparak koluna taktı. Düşmek üzere olan kızın koluna girerek, “Sen postu sermeden ben kevgire dönmeden gidelim.” diye sürüklemeye çalıştı. Sonra eline bakınıp, “Senin çantan nerede?” diye sordu.

Selen, arkadaşına bakıp kıkırdadı. “Benim çantam sende, senin çantan var mıydı Hira? Ben görmedim.” dedi koluna bakarak, kolunu kaldırıp, “Aa, yok olmuş... O da yok olmuş.” dedi şaşıarak ve aniden kahkahayı bastı. “Sarhoş mu oldun?”

Dişlerini sıkan Hira arkadaşının kolunu bırakıp, bedenini kenardaki kokteyl masasına yasladı. Biraz kızgınca, “Sen dur burada, ben masaya bakarım. Allah’ım, annen bizi kesin eve almayacak, ya da kesin bu yaştan sonra dayak yiyeceğiz.” diye şikâyet etti.

Kızı tek bırakan Hira, korkuyla söylenerek masaya giderken, genç kız elini saçına atmış düşüncelice kurcalıyordu.

“Niye kızdı ki şimdi bu? Onu gördüm diye mi? Valla yalan değildi. Gördüm, gözleri na böyle bakıyordu.”

Bakışlarını etrafta dolandırdı. Sarsak adımlarla yürümeye başladı. Üzerinde lazer toplarının ışıkları dönen pistte oynayanlar ona çarptıkça, ileri geri sallanıp düşmemek için dengesini korumaya çalışıyordu. Birkaç adım atıp sarsakça birilerini ittirdi. Yanından geçtiği dans eden kız kendini kaybedip ona çarpınca, dengesini kaybetti ve yere doğru savruldu. Gözlerini sımsıkı kapayarak yere sert bir şekilde çarpmayı bekledi. Bekledi ve beklenen olmayınca, deli gibi gülmeye başladı. Beline dolanan kollarla olduğu yerde kala kalmıştı. Düşmemişti. Kollarını açarak, “Usuyorummmmm...” diye haykırdı.

Uçmadığını anlayınca uzun kirpiklerinin arasından sızan gölgeli gözlerini sağa sola çevirdi. Kendini tutan kişiyi merak ederek başını oynattı. Baygın gözleri eğlenceli kahvelerle karşılaşınca şaşırdı. “Sevgim acıyor, gerçek misin?” Adam anlayamadı. “Tarihim, miladım, ezberim.” dedi gözlerini sevdiği adamın yadigârına odaklayarak. “Ben de seni arıyordum işte... Ta taaaammm...” dedi inleyerek ve ellerini birbirine çarpıp kutlama yaptı. Senelerdir aradığı gözler karşısındaydı, gülerek ona bakıyordu.

Kollarında durmuş, onu sımsıkı tutuyordu. Nefesi kesilirken bunun rüya olduğunu sanarak ona kaybolmadan önce sokulmaya çalışıyordu. Ama rüyasındaki adam şimdi ona çapkınca gülümsüyor, kısık sesle konuşuyordu. Ne diyordu?

“Konuşma olur mu? Uyanmayayımmmmm.” dedi kız gözlerini açık tutmaya çalışarak.

Bakışları genç kızın üzerinde gezinen şaşkın adam, dişlerini göstererek güldü. Yerde ararken kollarında bulduğu kıza hayranlıkla bakarak, “Olur.” dedi. Uzaktan gördüğünden daha güzeldi. Hele melek yüzü, adamın nefesini sıkıştıracak kadar hayranlık uyandırıyor. Sandığı gibi kısa boylu değildi, üstelik ağır da değildi, kuş kadar hafifti. Yüzünde çarpıkça bir gülüş belirirken, kollarını genç kızın ince beline dolayıp, onu iyice kendine çekti. Narin bedeni onlara çarpanlardan sakındı. Gözlerini sıkıca kapamış, ağzını büzerek bir şeyler sayıklayıp duruyordu. Birkaç saniye onun kapalı gözlerine ve meleksi yüzüne baktı. Şu anda kollarında tuttuğu kız gökten kucağına yuvarlanan hediye paketi gibiydi. Ne kadar güzeldi, açılmayı bekliyor gibiydi.

İçini çeken Selen, “Seni görmek gibi bir kaygım var. Görsem sevgimden öleceğim, görmesem hasretinden delireceğim.” dedi. Gözlerini açtığı anda, onun parlayan ama baygın bakan koyu gözleriyle karşılaştı.

“İyi misiniz?” diye sordu. Bakışlarını şaşkın kızın yüzünden alamadı. Kollarında kıpırdamadan öylece bakıyordu kız, “Uyandırma...” diyordu.

Gözleri çok güzel bakıyordu. Daha önce ona hiç kimse böyle derin, böyle hülyalı bakmamıştı. Nefesini sıkılaştırıyordu. Bir an bakışlarında yok olduğunu düşündü. İçi eridi, yüreğine tuhaf bir his oturdu. Sonra onun elleri tenine değdi ve elektrik çarpmış gibi oldu, bir dokunuşla ilk defa titredi. Kızın buz tutan parmakları yanağından göz kapaklarına uzandı.

“Bak, bakışlarının kuyusu karanlığa kavuşmuş, kavuşmuşuz yani.”

“Anlamadım.”

“Kavuşmuşuz yani, eeskisi gibi.”

Selen onun gözlerine bakarken, kendini daha fazla tutamadı. Bakışları buğulandı ve elini kaldırıp, bir hayale dokunmak istercesine ürkekçe keşfetti yüzünü. O gözleri hissetmek isteyerek genç adamın göz kapağını okşadı. Elleri buz tutmuştu. Parmak uçlarını hissetmiyordu. Dudakları aralandı.

“Umut ...”

Vefa teninde onun soğuk ellerini hissedince, bir an tuhaf bir şey oldu.

O soğuk elleri avucuna alıp, ellerinin arasında tutarak ısıtmak istedi. Bakışlarını genç kızın güzel gözlerinden ayıramadan, "Ben Umut değilim... Benzettiniz herhâlde! Vefa adım." diye mırıldandı.

Genç kız onu duymuyordu. Şu anda kulağındaki tüm müzik silinmiş, sadece onun gözleri ve kendi düşüncesiyle ayakta kalıyordu. Yabancı bir adamın kollarında olduğunu unuttu. Tanımadığı birinin sıcaklığını ödünç aldığını unuttu. O gözlerin artık ona yabancı olduğunu fark edemedi. Sadece baktı. "Gitmesen olmaz mı?" Sesindeki duygu yükünün farkında değildi. Bu sözlerin nelere sebep olacağını bilemedi.

"İstersen kalırım." dedi adam garip bir duyguyla.

"İsterim, hep bana kal." İçini hıçkırık benzeri bir titremeye çekti. "Gözlerim gözlerini aradı hep..." dedi. Sesi fısıltı gibiydi ama yüreğini titretmişti. "Neredesin sen? Umut..." Yutkundu. "Gözlerin hâlâ benim mi?"

Selen hıçkırdı. Yanağına sıralanan yaşlar adamın canını acıtiyordu. Şaşkınlığı kelimelerle ifade edilemezdi. Sadece dik dik baktı; kızarıyor, duyduklarına inanamıyor ve hiçbir şey söyleyemiyordu. Bunu yeterli bir yüreklendirme olarak kabul eden Vefa genç kızın şaşkın yüzüne yaklaşıp bakarken, daha neler olduğunu kavrayamadan, bir anda kollarından çekilip alındı. Hira onu yabancı bir adamın kollarında yarı baygın ağlarken görünce, cinleri tepesine gelmişti. Sinirle arkadaşını kendine çekmiş, öfkeli sesiyle bağırmaya başlamıştı.

Vefa şaşkınca uzanınca Hira ellerine vurdu. Adam afalladı, onun kollarından kopması, canından parça kopması gibi acıtmıştı. Tekrar tamamlanma hissini geri almak istedi. Dokunmaya kalkınca yeniden, Hira adamın ellerini ittirdi. "Çek ön ayaklarını kızın üzerinden manyak, sonradan çıkmışlarını kışına monte ederim. İki dakika boş bıraktık, hemen akbaba gibi tepesine tünediniz..." Arkadaşını çekiştirerek kapıya doğru götürürken, Selen hâlâ arkasına dönüp donmuş vaziyette bakan delikanlıya yalvarıyordu. "Gözlerini benden alma, lütfen."

Vefa nefes alamıyordu. Garipti. Sanki korkmuş gibiydi aynı anda meraklıydı. Gözlerini tanımıştı kız, gözlerin sahibini tanımıştı. Adının Umut olduğunu bilmiyordu, sözleşme gereği vericiyi hiç bilememişti ama az evvelki kız onun adının Umut olduğunu söylemişti. Bu tatlı bir tesadüf müydü yoksa kaderin bir cilvesi miydi? Kız ona gülümsüyordu. Hiçbir şeyden habersiz olan Hira ise yiyeceği azardan sebep arkadaşını sinirle çekiştirip, "Canım sana bir şey yaptı mı?" diye soruyordu.

Selen ona dönmeyince, eliyle kafasını kendine çevirdi. "Canım, iyi

misin?” Çıkış kapısına yaklaşıp açtı. Selen ona parlayan gözlerle bakıp, “Onu buldum.” dedi keyifle. Hira kafasını sallayarak, “Hay Allah’ım, yine başladık...” diye çıkışa yönlendirdi. “Sen sarhoşsun ve ben sakın olacağım.”

Vefa kollarından alınan kızın söylediği sözlerle donup kalmıştı. Kulaklarında kızın dediği sözler uğulduyordu, kalbinde terk edilmiş gibi bir acı sızlıyordu. Ve mazi sis buluntunu yırtıp gün yüzüne doğuyordu. Bu o kızdı! Sinemaya gittiklerinde ona dikkatle bakan genç, güzel kız. İyi de o kız kimdi? Neden ona öyle dikkatle bakmıştı? Onun sözlerini daha önce de duymuştu. Bundan emindi, daha önce onun sesini duyduğundan emindi. Öncelikle bu kelimeleri nerede duymuştu? Elini saçlarına gömüp pistin içinden çıktı. Kapiya doğru yaklaşıırken, bir anda aklında ampuller yandı. Hastaneden çıkmadan önceki gün, onun odasına gelen gizemli kadının söylediği şeyler aklına geldi.

“Umut. Aşkım. Gözlerin hâlâ benim mi?”

Bir anda anladığı gerçeğe, kafası kapiya doğru döndü. Bu oydu. Bu gözlerinin sahibini tanıyan kadın... Uyandığı ilk gün ona *aşkım* diyen kadın... Rüyalarındaki yüzü olmayan kadın... Onu ziyaret edip, ağlayan kadın... Nasıl da tanıyamamıştı onu? Hızlı adımlarla arkalarından koştu. Loş holü geçip dışarı çıktığında, ılık hava yüzüne vurdu. Korkuyla parlayan bakışlarını etrafta gezdirdi. Her yanı taradı ama yoktu. Aklında bir sürü soruyla kendini tek başına bırakıp gitmişti. O kadın kimdi? Karısı mıydı? Ya da sevdiği. O gözler başka nasıl öyle hülyalı ve aşkla bakabilirdi ki! Sesi nasıl öyle duygu yüklü çıkardı! Allah’ım, o gözler ne güzel bakıyordu öyle... Çok sevmişti, iyi de kimi sevmişti?

Umut!

Onu bulmak için bir umut var mıydı?



6. Bölüm

Şah damarıma oturan nabız gibisin, başını eğişinin, belini büküşünün, uzun uzun bakışının bile neden olduğunu biliyorum. En yabancısı olduğum sana en yakın gibiyim. Sanki için çekilmiş, yorgunsun, dinlenemiyorsun... Güçlüsün, ayaklanamıyorsun. Kırgınsın, anlamıyorsun. Hayallerin var, yaşamıyorsun. Yalnızsın, kimsenin yanına sığamıyorsun. En acısı da çekip gitmek istiyor, inancınla sınanıyorsun. Ama bilmiyorsun, ölenler kafa dinlemeye gittiği için sessiz değiller, herkesin bir hesabı var, kimi yaşamadıklarını, kimi yaşattıklarının alıcısı olacak, bilmiyorsun.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 3:11

Aralık

Bir deniz kenarında sessizlik içinde oturuyordu kadın. Saçlarına sa-
taşan rüzgârlar nazlı, güneşin denize gömülen son kızılları yorgundu. Be-
deni siyah bir gölge bırakmıştı kâinata. Tek başınaydı. Sessizdi. Yanına
gitse cesareti yoktu, yanından gitse kalbini razı edemiyordu. O susuyor,
deniz susuyor, rüzgâr susuyordu. Vefa, denizi izleyen kadını izliyor, bir
türlü yanına gidip yüzünü görmeye cesaret edemiyordu. Öylece yolun or-
tasına durmuş, o ummanları, Vefa ise onu izliyordu.

Eğer yanına gidecek cesareti bulsaydı, sorardı derdini ona. Eğer tam
dokunacakken uyanmasaydı, hissedirdi tüm varlığıyla. Uyanmaktan
korktuğu için yanına gidemiyor, bir daha rüyasına gelmeyeceğinden en-
dişelendiği için sesini çıkaramıyordu.

"Söyle bana peri kızı, sen kimsin? Nedir senin benimle derdin? Aklımı
alışların, peşinden koşturmaların, kalbimi çarptırmalarının sebebi ne?"

Soramadı, onun gerisine oturdu, izledi.

'İssiz bir denizin kıyısına sinmişsin, anlatsan umman kıskanacak derin derdini, sussan kabına sığmayacak gönül yorgunluğun... Tenhasın, durgunsun. Dünyada seni kimse anlamayacak kadar dilsizsin. Lisanın sana özel, keşfedilmemişsin, hiçbir dil senin lehçene mazhar olamamış, çözülememişsin. Bir çocuğun ilk adımı kalması gibi yalpalamışsın. Küsmüşsün, kırılmışsın, acımışsın sonra acılarını üfleyip yine ayaklanmışsın. Yaşamaktan korkmamışsın, yılmamışsın, acının üstüne üstüne giderken şarkılar sıralamışsın. Söyle saçları gece karası, duruşu ömür dağı söyle, sen kimsin? Neden her gece aklımı çalıp huzursuz etmekteisin. Şimdi uyansam, uyansam da yüzünün gölgesinde güneşe boyansam...'

Kadın oturduğu banktan kalktı. İşte o zaman gördü Vefa, bugün duruşu farklıydı. Kadının üzerinde beyaz bir elbise vardı. Öyle gösterişli olmayan ama naif kumaşında simler parıldayan bir elbiseydi. Etekleri rüzgarlarla kava ediyordu, şiir kokan saçları omuzlarına döküldükçe namelerle raks ediyordu. O yürüyor, Vefa adım adım onu izliyordu. Sahil bitti, gün alçaldı, her yer karardı. Etrafına bakındığında, buranın bir mezarlık olduğunu anladı. Ürperdi, oldum olası ürkütesi gelirdi gece vakti mezarlık, korkuyla etrafına bakındı. İşte o zaman gördü gecenin karanlığında parlayan beyaz elbiseyi. Bir mezarın başındaydı, üzgündü, yorgundu. Gövdesini yanına uzatmış, sessizce ağlamaktaydı. Tam ona doğru bir adım atmıştı ki, kadın yerinden aniden fırladı ve dehşet bir çığlık attı.

Vefa korkuyla yatağından doğruldu, bu sefer ter içinde kalmıştı. Zihninde hala mezarlığın görseli, kulağında kadının sesi çınlamaktaydı. Vefa yine kavuşamadığı bir kadının hasretiyle soluksuz kalmıştı. Üstelik ilk defa onu bir mezarlıkta bu kadar isyankâr görmüştü. Sitem etti kendine, saçmaladığını varsaydı. Yüzünü yıkarken, soğuk suyun kırı yıkadığı gibi düşüncelerinden o kadını da yıkasın istedi. Her gece yanına gelip her sabah terk eden kadını unutmak istedi ama yanılıyordu, bu rüyalar aylarca sürecek, aynı sahneyi defalarca görecektiler!



Hem tanıdık hem de yabancı olduğu bir yerdi. Hem defalarca gelmiş kadar her köşesini biliyor hem de ilk defa geldiğinden yabancılık çekiyordu. Havasındaki kasvet, içerisindeki huzur, ağaçlarındaki kuşlar, suya dadanan kedi bile onu tanıyordu. Yere serpiştirilmiş mıcırli yolda emin adımlarla ilerlerken, ayağının altında çıkan seslerle kulaklarında

tuhaf bir rahatsızlık duyuyordu. Kaşlarıyla gölgelenmiş bakışları araştırmacı bir yapıyla etrafı izlerken, buranın neden bu kadar yabancı gelmediğini adımladıkça anlıyordu. Defalarca rüyasında gördüğü o mezarlıktı burası, defalarca adımladığı o mıcırly yoldu. Hem fazlasıyla yorgun hem de dehşet verecek kadar güçlüydü. Hem korkup kaçacağı kadar gerçek hem de hikmetini merak edeceği kadar efsundu. Yanındaki adam varlığını hatırlaması için konuşmaya başlayınca, başını yana çevirdi.

“Sizi ilk defa görüyorum, daha önce hiç gelmediniz?” Aynı tempoda adımlar atmaya çalışan yaşlı adamın sesi de yüzü kadar meraklıydı. Vefa yanında yürüyen tombul, kısa boylu adamın varlığını konuşana kadar neredeyse unutmuştu. Kafası hayli dalgındı.

“Hayır, ilk defa geliyorum ki size danışıyorum!” Sesinde sinirden ziyade daha çok bilgilendirici bir tını vardı.

“İlk defa gelen biri için hayli bilgili yürüyüş tarzınız var. Neredeyse yolu size hiç tarif etmedim ama elinizle koymuş gibi ilerlemektesiniz.”

Sorun da buydu ya, buna Vefa bile şaşırmaktaydı. Bunun açıklamasını kendine yapamazken başkasına nasıl açıklardı. Buraları rüyalarında gördüğünü, defalarca mezarın başına geldiğini kime söylese ya korkar ya da aklını kaybettiğini sanırdı. Gülümseyen yaşlı adam kafasını sallayıp, onu ufak bir yola yönlendirdi.

“Aslında merhumun yanına sürekli gelen kişiler bellidir ve zaten öyle fazla kimsesi de gelmez ziyaretine. Ama buradaki en çok önem gösterilen yer orasıdır.”

“Özel bakım mı istiyorlar?”

“Özel bakım mı? O mezarın bir sahibi var ki sormayın gitsin, sıkıysa bakımını ihmal et, çiğ çiğ yer beni.”

“Tehdit mi ediyor seni?”

“Gözleri tehdit ediyor, duruşu vicdanımı tehdit ediyor. Her gelişi insanlığımı yeniden yazıyor.” derken yüzünde hayli sevecen bir ifade vardı.

Vefa merakla, “Yani, tanıyor musunuz gelenleri?” diye sordu. Sanırım istediği ipin ucunu bulmuş, gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Yaşlı adam başını dikleştirdi, “Ben buraya gelen herkesi tanırım evlat. İki dünya arasında olanları da... Bu dünyada çakılı kalanları da...” Gururla elini kemerine atıp, düşen pantolonunu tombul göbeğine doğru çekiştirdi. “Mesela Ülkü Hanım. Her pazartesi günü gelir buraya, bazen de eşiyle birlikte gelirler hafta sonuna doğru. Genellikle su şaşalı getirmeyi unuturlar. Kolay değil evlat söz konusu, dalgındır kafası buraya gelirken...” Başını sallayıp iç geçirdi. “Ciğer bu! Oğlu için bana bir kova verdi,

onlar için saklarım. İyi kadındır Ülkü Hanım, yaralı yüreği hiç iyi olmayacak yazık ki... Bazen de gelirken bana börek getirir, çok düşüncelidir sağ olsun, beni de unutmaz hani..."

Vefa ayağının altında ezilen mıcırdan çıkan sesle, dişlerini sıkıp, yaşlı ve konuşkan adama baktı. "Peki, başka kimler geliyor? Hani dediniz ya, birkaç kişi sürekli gelir diye?" Kurnaz gözlerindeki parıltıların nedenini adam anlayamadı. Gözleri daldı kısa bir an, sanki kilometrelerce uzağa gitti ve yeniden geldi. Bakışlarını beyaz mezar taşının içine dikilmiş rengârenk çiçeklere çevirdi. "O gelir!" dedi derin bir kederle. Bakışları hüznünlendi. "Ben eşimle görücü usulü evlendim. Hem bizim köyde öyle aşk meşk olayları safsataydı. Ben de aşkın varlığına inanmazdım zaten, bize göre imkânsızdı. Masallar çocukları uyutmak için, efsaneler de eşleri kandırmak için yazılmıştı. Tamam, sevgi vardı ama benim için aşk saçmalıktı. Ta ki onu tanıyana kadar... O kız, bana aşkın varlığını öğretti. Bir insan, bıkmadan, usanmadan, gününü, saatini şaşırmadan nasıl olur da sürekli gelir ki? Hadi geldi, aylar yıllar geçtiğinde bile bir gram olsun acısı hafiflemes mi? Yok, bu kız başka, ilk günkü gibi hala, aynı hüznü, aynı aşk, aynı bekleyiş."

Vefa gözlerini kıstı. O kız kimdi? Siyah sırmalarla omuzlarını süsleyen başında mavi deryaları taşıyan, hayal mi gerçek mi olduğuna karar vermediği o efsane miydi? O sırada güneş ağaçlardan sıyrıldı, dik ışıkları yüzüne isabet etti. Bakışları netleşti ve içindeki pırıltılar gün yüzüne çıktı. Boğazını temizleyip, "O kim?" dedi duru bir sesle, merakı anlaşılmıyordu? Elbette tahmin ediyordu ama yanıla da bilirdi. Bir kardeşi ya da başka birisi olabilirdi?

Yaşlı adam gözlerini ileriye dikip, bir kuşun yemiş yüklü ağaçtan beslenmesini izledi. "O ne karısı ne de çocuklarının anası: Sadece nişanlıymış. Bir insanda ilk defa böyle kederli bir göz, böyle âşık bir yürek gördüm. Nişanlısı, yani henüz tamamlanmadığı eşi... Ben aşkın gerçek olduğuna, gerçek aşkın var olduğuna onun sayesinde inandım." Yaşlı adam, genç adama bakıp kafasını sallayarak güldü. "Şaşırdın değil mi? Şaşıırırsın tabii, bir insan hiç usanmadan haftanın belli bir günü ziyarete gelir mi? Seneler geçince üşenmez mi? Analar evlatlarını, evlatlar ailelerini unuttuyor zaman geçince, o unutmuyor. Her hafta muntazam olarak geliyor işte. Ben bile anamın, babamın mezarını onun ziyaret ettiğinin, onda biri değil yüzde biri kadar bile ziyaret etmedim. Ama o sıkılmadan her zaman aynı vakur duruşla, aşkla bakan gözleriyle geliyor ve onu yâd edip, dua edip gidiyor."

Vefa şaşırmadı. Aslında şaşırması lazımdı ama şaşırmadı. O bakışlar, aylardır aklından çıkmıyordu. Nasıl da hayranlıkla, aşkla, tutkuyla ve hasretle bakıyordu, hatırlıyordu. Seneler hiçbir şey almamıştı kızın gözlerindeki aşktan, nasıl bu kadar taze harlanırdı çiğ tanelerinde tutku. Yumdukça gözlerini onu görüyor, sonsuz bir huzurla uyuyordu. Ne ironiydi ki o bakışları her gece rüyalarında görmeye başlamıştı. Bir çift mavi göz, denize düşen balık misali esir almıştı rüyalarını. Yüzü bile zamanla silikleşmişti ama gözleri, yalnız gözleri... Üzgün ama âşık, kırılğan ama asil, bir bakış bir insanı bu kadar mı etkilerdi?

Yaşlı adam mezarın yanına yaklaşıncı, genç adama bakıp büyük bir merakla, "Peki genç, sen nesi oluyorsun onun?" diye sormayı sonunda akıl etti.

Upuzun bir sessizliğin bağrında fırtınalar patlatan Vefa, sır gözlerindeki imkansızlığı göstermekten çekindi. Nasıl derdi, uzun zamandır bir yasemin kokusuna tutunan benliğim, bir çift ummanda kayboldu.

"Hiç kavuşamadığı halde neden hep değerli olur bırakıp giden ve neden her seferinde bir daha teslim olur kalbin, o seni henüz sevmemişken?" dese, anlar mıydı içinin derdini ve eklese: "Sevmenin bahanesi, ölümü, ayrılığı olmaz. Eğer birini seviyorsan, Kaf Dağının arkasında da olsa, mezarda da yatsa gelir yanına." Ama onun yerine sözlerine şöyle devam etti:

"Hayatta en büyük nasip; yüreği güzel bir adama rastlamak ve en güzel şükür de yüreği güzel o adamın sevdiği kadın olmak. İşte tüm sorularına cevap bu."

"Sen hiç şahit oldun mu aşklarına? Bu kadar yakından mı tanıyordun bu gençleri?"

"Hiç tanışmadık."

"O zaman neden buradasın?"

"İnsanlığı sadece kemiklerine değil yüreğine de giyenler ölünce bile unutulmuyor amca. Ben onun aydınlığa kavuşturduğu insanım! Emanetçisiyim." Dedi, içten ama kafa karıştıran nitelikte.

Yaşlı adam anlamadı. Kaşlarını çattı. Dalga geçtiğini sandı. Ona tuhaf bir şekilde bakıp, eliyle ilerideki mezarı işaret etti. "İşte şurası. Üzeri yasemin kaplı, başında yemiş ağacı olan mezar."

Vefa başını sallayarak, "Sağ ol dayı, seni de buraya kadar yordum. Hakkını helal et" diyerek yaşlı adamın cebine biraz kâğıt para sıkıştırdı. Yaşlı adam tam ona yine soru soracaktı ki, genç adam buna müsaade etmeden, topuklarının üzerinde dönüp ilerlemeye devam etti. Yaşlı adam

da kafasını sallayarak, "Ne tuhaf insanlar var Ya Rabbi!" diye söylendi, cebindeki paraya bakıp sevinerek yürümeye başladı.

Vefa mezarın başına geldiğinde, gözlerini üzerinde gezdirdi. Beyaz mermer taşın dibine dikilen yasemin çiçekleri vardı. Bir sarmaşık gibi taşları sarmıştı. Elini sıkıntıyla ensesinde gezdirdi. Bakışları etrafta dolaştı. Tuhaftı. Babasının mezarına bile yıllar olmuştu gitmeyeli, cesaret edememişti ama babasından sonra bir yabancıнын mezarını ziyarete geliyordu ve ilk defa bir ölüye ne anlatacağını bilmiyordu. Aklını mı kaçırmıştı? Tuhaf hissetti, böyle ortalıkta onunla konuşmayı yadırgadı. Kendi kendine konuşuyor gibi hissetti.

Dudakları kendi düşünceleriyle yukarı doğru kıvrılırken, bakışları mezar taşının üzerindeki toprak kokan kahverengi gözlü devin resmine kaydı. Mutlulukla gülümseyen, kumral, koyu kahve gözlü dev... Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. İçi buruldu bir anda. Bir zamanlar onun olan şimdi kendisinin. Bu kadar gençken ölmesi haksızlık değil miydi? Resimdeki adam ne kadar da hayat dolu duruyordu, gülüşünden sevgi yayılıyor gibiydi. Bir zamanlar yaşayan şimdi ölmüştü ve onun olana sahip çıkan da kendisi olmuştu. Tüyleri ürperdi. Onun olan!

"Es Selâmu aleyküm yâ ehlel kubûr. Ve innâ inşâallahu biküm le-lâ-hikûn!" dedi tekrar selama karşılık vererek. Biliyordu ki mezarlıkta selam hem verilir hem de alınırdı. "Kusura bakma arkadaş, şaşkınım. Aslında beni duyup duymadığından bile emin değilim, kafa kıyak bir meczup gibi bocalamaktayım. Kendimi deli gibi hissettiğimden bu salak hallerim. Hem her gün tanıdığım biri kadar yakınsın hem de ilk defa tanıştığım biri kadar yabancısın." Bakışlarını mezarlıkta dolaştırıp kimsenin olup olmadığına bakarak sesini alçalttı. Tekrar resmine baktı. "Bu çok saçma! Kendimi garip hissediyorum. Konuşsam aklımdan şüphem olacak sussam kalbimde kuruntu kurulacak. Beni duyuyorsun değil mi?" Gözlerini resme mıhlayıp, sanki onunla konuşur gibi rahat davranmaya çalışıyordu ama bu ne mümkündü! Bir türlü rahat olamıyordu. Vicdan azabı çekiyordu. İyi de neden? Bu gözleri o istememişti ki, sadece Allah'ın lütfuyla olmuştu. Birini yanına alırken diğerini aydınlatmıştı.

"Kusura bakma... Sana daha önce geledim. Aslında istedim ama cesaret edemedim fakat şimdi!" Kırıkça güldü. "Şimdi ne değişti diyeceksin? Doğru, bir şeyler değişti. Aslında ben değiştim. Adımın Vefa olduğuna bakma, gözlerim açılınca ilk vefasızlığı yaparak kendimi kaybettim. Gezdim, tozdum, saçmaladım, boş verdim hatta seni unuttum. Sandım ki, umursamazca koşunca kimseye çarpmam, yol bitmez, yorulmam. Yani onca senenin hırsını çıkardım. Aklıma bile gelmedin. Gerçi şimdi

kendime fena hâlde sövesim geldi. Çok iyi bir şey yapmış gibi bir de sana anlatıyorum. Neyse! Nasıl mı özüme döndüm! O çıktı karşıma...” Elini kaldırıp burnuna dokundu, bundan nasıl bahsedilirdi ki? “Onu ben de bilmiyorum. Her gece rüya mı kâbus mu bilemediğim bir sızıyla geliyor, her uyanışım sorgulanışım oluyor. Onu izledim, izledikçe yavaş yavaş mantığımı değiştirdim. Hatta dünyaya bakış açım, olayları değerlendirişim, insanları anlayışım hatta eşyaları kullanışım bile değişti. Ama dediğim gibi bunlar bir günde olmadı. Bana rağmen, düşüncelerime ve aymazlığıma rağmen her gece rüyalarım farkındalık çizen onun sayesinde yavaş yavaş oldu. Yoo, kızma, kötü niyetli değilim. Sadece bakışları beni çok etkiledi. Hala ömrü gözlerine takılı kalmış gibiydi, bakışları beni kendimi sorgulamaya yöneltti. Onu çok defa burada gördüm. Seninle konuşurken, sana sarılırken, seninle gülüşürken izledim.”

Elini beyaz mermer taşın üzerinde gezdirip tozları sildikten sonra, mezarın kıyısına oturdu. “Aslında ben hayatımda daha önce öyle içten ve duyguyla bakan gözler görmedim. Ne ironi değil mi? Gözlerini aldığım kişiyi değil de bu gözlere nasıl baktığını merak ettiğim kişiyi araştırdım. Vicdan azabıydı bu, çok sefer kendimle çeliştim. Ahlaksızlık gibi oldu ya da bilmiyorum toplumsal baskılardan sebep böyle düşünmeye kendimi mecbur hissettim. Hayatım boyunca, bana kimsenin o gözler gibi sevgiyle bakamayacağını fark ettim. Belki kıskançlık, belki gıpta edmişti bu, çözemedim. Sen çok şanslı birisiymişsin. Kendine gerçekten seven bir eş, yüreği kocaman ebedi arkadaş bulmuşsun. Dilerim bu cihandaki gibi mahşerde de mutlu olursun.” O da farkında olmadan vefakarlık yaparak yerinden hızla kalktı. “Ama bir gerçek var, insan organını aldığı kişiyi merak ediyor, görmek, tanımak, hayatı hakkında bilgi almak istiyor. İyi biri miydin kötü biri miydin hep bir soru işaretiyle kıvrandım. Asıl önemli olan soru da Kim bu? Bana hayat veren, sen kimsin? Buraya gelerek bu soruyla yaşamaya son verdim. Saçmaladım değil mi? Sakın kızma... Amacım kötü değil. Fedakârlık, ilk defa bu söze takılıp kaldım. Feda edilen miydin ömürde, kâr olan mıydın? Ve sen bunu hayattayken yaptın. Ölünce değil, birisi istediği için değil, kendi isteğiyle gönüllü yaptın. Sen benim ve başkaları için daha yaşarken, gönüllü fedakârlık yaptın. Geleceği görür gibiydin, sonu görünmez tünelden bize ışık oldun, iz oldun, tünelin sonundaki hayat oldun. Kafam çok karmaşık ama bizim için yaptığın iyiliğe minnettarım. Teşekkür az kalır, dualar ise yetersiz, sana ne söylesek ne dilesek çaresiz kaldığımız yerdeyiz. Sen benim hayatıma giren en büyük duaydın, ama gelirken tek gelmedin. Onu da getirdin. Sadece dua gibiydi, hayal gibiydi. Belki de en çok sana olan düşkünlüğünden etkilendim. Belki de

doktorumun dediği gibi psikolojik bir durumdur, vicdan ve merhamet ağırlığından kaynaklanıyordur. Sonuçta bu gözler senin, ondan böyle davranıyorumdur, olamaz mı?”

Etrafına bakındı, gelen giden olup olmadığına emin oldu. “Garip bir öfkeydi gençliği çalan, beni karanlıklara iten karanlığa isyandı. Doğuştan olsa belki kabullenirdim ama görüp, keşfedip kaybedince insan bunu hazmedemiyor. Ondan olmalı uçarı, umursamaz ve düşüncesiz bir süreçle kendimi inkâr edip sana gelemeyişim. O rüyalar yeniden olgunlaştırdı, pişirdi düşüncelerimi. Artık aşırı arzularım ya da geçmişe kinim kalmadı. İçimde kaybettiğim o insanı buldum. Neyse sana teşekkür etmeye gelmiştim ama bu konuşma çok saçma bir yere gitti. Sana ne desem, hakkını, minnetimi ödeyemem. Kuru bir teşekkür buna kefaret olamaz. Sanki senden zorla bir şey almışım gibi hissettim. Ama yine de bana bağışçı olduğun için, Allah razı olsun. Mekânın cennet olsun.”

Yüreği ferahlamıştı ama hala tedirgindi. Ellerini açıp dua etmeye başladı. Duası bitince, “Allah’a ısmarladım.” diyerek üzgünce geldiği yola yöneldi. Ne tuhaf olmuştu bu ziyaret, içinde biriktirdiklerini bile söyleyememişti.

Vefa mezardan ayrılırken, Selen’in minik adımları mezarın başında durdu. Başına aldığı şalını iki tarafa savurarak saçlarını kapattı. Ellerini açıp duasını yapmaya başladı. Yanaklarına süzülen yaşları akıtmamak için kendiyi savaştı. Bekçiden aldığı su dolu kovayı mezarın üzerine itinayla yaymaya başladı. Dikkatle, her bir noktasına döktü. İşi bitince kovayı kenara koyarak, bakışlarını etrafta gezdirdi.

“Sana güzel bir haber vermek için geldim...” diye başladı konuşmaya ve heyecanla başladı anlatmaya. Konuşması biterken taşları yıkaması da bitmişti. “Annem gelmiş dün belli... Şımartmış seni, bak çiçeklerin sulanmış, kuşların yemleri tazelenmiş. Mis gibi kokmuşsun, bahar olup açmışsın yeniden.” dedi zoraki bir gülümsemeyle.

Elini dolaştırdığı buz gibi toprağın içine, ince parmaklarını daldırıp kara toprağı avuçladı. Avucunun içindeki taşlı toprağı, sıkıca kavrayıp bir müddet sonra yavaşça açtı. Oysa bir zaman önce elleri onun sımsıcak teninde dolaşır, her dolaştığında elinin üstüne onun elleri kapanırdı. Zaman sıcaklığını aldığı gibi gün geçtikçe hayalini de alıyordu ellerinden. Unutuyordu, kokusunu, temasının sıcaklığını ve varlığının verdiği o garip titremeyi... Özlemle üşüyen elleri çamurlu toprağa bulanırken, o gittiğinden beri sızısı dinmeyen yüreği yavaşladı. Kim bilir geldiğinden beri kaçınıcı kezdir böyle okşuyordu yârini, buz kesmiş toprağını sevmenin tesellisi de yavandı.

Yeni yeni bitmeye başlayan otları toplarken, başını kaldırıp üzgün bakışlarını mezar taşına çevirdi. Mermerin kenarına iştirilmiş çerçevede duran çikolata gözlü yâri, parlak yüzüyle, gülen dudaklarıyla ona selam vermekteydi. Nasıl da canlı ve hayat dolu bakıyordu aşkı.

“Biliyor musun, çok yoruldum yalanlarla seni avutmaya. Sen bilmiyorsun ama çok yol aldım senden sonra. Okulum bitti. O, çok istediğim ve istediğimiz mesleğin diplomasını sonunda aldım. Korkma, evin duvarına asmaktan vazgeçtim ama yalan söylemeyeceğim, ben o gün anladım ki yarım kalan sadece diploma hevesim değilmiş...” Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını yukarı kaldırarak, gözlerini kapadı. Dayanamıyordu, içi kan ağlıyordu. Hani acılar gün geçtikçe azalacaktı! Hani acısını unutmasa bile alışacaktı? Hani yüreğindeki ağırlık hafifleyecekti? Onunki neden hâlâ yerinde duruyordu? Sıkıca yumduğu gözlerinin üzerindeki ıslak kirpikleri, yanağına doğru ok ok olup gölgeler oluşturarak döküldü. Ufacık hokka burnundaki delikleri genişlerken, ciğerlerine çektiği nefesler yarım kalıyor, o gittiğinden beri gök alçakta yer yüksekte kalıyordu. O olmayınca, yarım yaşıyordu. Düğüm düğüm olmuş boğazına, her daim yeni yumrular yerleşiyordu. Yutkundukça büyüyen, büyüdükçe yerine sığmayıp canını yakan kocaman bir boşlukla savaşıyordu.

“Aşk...” Sesi titreşti, çöllerdeki kum fırtınası gibi uğultular oluşturarak mezarın üzerinden süzüldü. “Yalan söyledim.” dedi dudağından hıçkırık kayıp, omuzlarına oturup sarsarken. Sanki ağır güller konmuş gibi omuzları çöktü. “Sanki ruhum çıktı canımdan, sen gittin gideli yaşayan bir ölüyüm. Herkesten saklamaktan yoruldum, ben sensiz yarım yaşıyorum. Çıkmaz sokaklarda kayboluyor düşlerim, üç başı dar sokaklarda yok oluyorum.” Bir an derince soluyup, omuzunu sarstı, sanki karşısındaki onu görüyormuş gibi gülümsedi. “Gözlerim hep seni aradı mezuniyet yemeğimizde. Ülkü Annem oradaydı, hatta baban da ama sen yoktun. Herkes çokluğu senin yokluğun kadar etmedi. Oysa ne çok hayalini kurardık o günün... Baş başa kutlayacaktık. Evli olacaktık, belki de çocuklarımızı kucağımıza alıp öyle diplomalarımızı kaldıracaktık. Olmadı. Herkes yanımda olup gülüp sevinirken, bir tek sen yoktun ya ben ne gülebildim ne de sevine bildim. Onlar bunun fakında bile değildi ama ben hep seni aradım sol yanımda. Meğer ne çok yalan söylemişim sana ve kendime. Oysa kandırmışım kendimi boş safsatalarla. Unutamıyorum seni Umut, sana dair hiçbir şeyi de aklımdan çıkaramıyorum. İyiyim diye kandırıyorum, yaşıyorum diye yalan söylüyorum, seni de kendimi de üzüyorum biliyorum ama dayanamıyorum.”

Dudaklarını derin bir kederle büktü. “Sesini duymayı özlüyorum.

Çapkın yüzünü görmeyi özlüyorum. Bana aşkla bakan gözlerini özlüyorum. Resimlerine konuşmak yetmiyor, onlar konuşmuyor, sen gibi olmu-
yor, aynaya bakar gibi sessiz suretin, ıssız, sensiz... Hep aynı bakıyorlar,
donuk, soluk ve cansız. Kokun kaybolmuş... Hiçbir elbisen artık kokmu-
yor, elini sürdüğün hiçbir şeyde hissiyatın kalmamış, kaybolmuş..." Ya-
nağından aşağıya bir damla daha süzülürken, beyaz mermerdeki buz gibi
olmuş elini kaldırıp resmi okşadı. Dudaklarından hıçkırıkla karışık bir
tebessüm dökülürken, "Ağlamıyorum. Sadece toz kaçtı gözüme." diye söy-
lendi. Umut'un resmine bakarken omuzları sarsılmaya başlayınca, "Valla
ağlamıyorum... Üzülme." dedi. Gözlerini cansız resimden çekerek, utan-
dı, sakladı, ona yalan söylemekten çekindi. "Bakma bana öyle suçlayarak.
Kaşlarını da çatmayı kes artık, fark ediyorum ne yaptığını. Bu elimde de-
ğil, durmuyor yaşlar, tıpkı sensizlik akıyor zamana inat. Sahipsizlik, bom-
boşluk gibi, elimde değil ağlamamak." Eliyle pürüzsüz mermeri okşayıp,
"Tamam sustum. Biliyorum bugün senin canını sıktım... En mutlu oldu-
ğun günlerden birinde üzdüm, fakat bu da elimde değil. Sana ait olan son
şeyi buldum ve yine elimden kaçırdım. Seni kaybettikten sonra bir tek o
kalmıştı geride, şimdi onu da kaybettim. Gerçi senin gibi bakmıyor göz-
lerin, içi boş, soğuk bakışlar var içinde. Ama olsun, senin bir parçan ya,
ben onlara öyle bakmaya da razıyım. Tabii, bulabilirsem. Sadece bakayım,
bir ömür senin gözlerine bakıp hayalini kurayım oda yeter bana. Kim-
se anlamıyor, onlara *Gönül yorgunluğu ne, biliyor musunuz* diye sorsam,
bana kadersizlikten, kısmetsizlikten bahsederler. Oysa gönül yorgunluğu
ne demek sen gittikten sonra anladım. Göge bakmayı severdim ben ama
sen gittiğinden beri gökte yıldız kalmamış, gölgem hiçbir yere sığmamış,
içimdeki şarkı bitmemiş,"

Burnu akmaya başlayınca burnunu çekerek hıçkırdı. "Bak yine sü-
müklü oldum, gülmüyorsun bu hâlime değil mi? Hani ben ağlayınca sen
hep gülersin ya, *sümüklü şey* diye..." Yanındaki çantasına uzanıp, fermu-
arını açtı. Elini içine daldırıp karıştırmaya başladı. "Çantanın içinde bir
ben eksigim deme, buraya koyduğumdan eminim."

Önüne doğru uzatılan kâğıt selpaka, buğulanmış bakışlarını çevirdi.
Elini çantasından çıkarıp mendile uzanırken, bakışları o selpakı tutan elin
sahibine kaydı. Görüş açısı hâlâ sisli olduğu için, tam net seçemiyordu.
Ama sanki bir yerlerden tanıyordu. Düşündü. Mendili alıp, "Teşekkür
ederim." diye mırıldandı. Gözlerini kurulayınca, bakışlarını ona tanıdık
gelen adama çevirdi, gördüğü şey karşısında kaskatı kesildi.

O... Burada ne arıyordu?



7. Bölüm

Dur diyorum bakışlarıma,
sonun uçurum olacak. Attığın
her adım seni göğsünden vura-
cak. Ölüm bile bu acının yanın-
da istirahat sayılacak, duymuyor
beni kalbim

Sen geldin.

İmkânsızlık kapısına yumruğu vurdum, açılmayan
kilidi izledim durdum, serap mı hayal mi çözemedim
durdum, atma diyorum kalbime;

Sen geldin.

Sus işte bahsetme değişmeyecek sonuç. Tek kürekle geçilir mi onca
deniz? Sakin ol önce, etraflica düşün bu umman derin; duymuyor beni
yürek,

Sen geldin.

Sis kalktı geceden çiçeklendi acılar, heyecan yüklenip ayaklandı
umutlar. Bir adım atsam koşacak ayaklar, kolay mı onca hayalin üstüne;

Sen geldin.

Yemin ederim gömdüm tüm benliğimi, mantığı bıraktım yüklendim
deliliği, söz veriyorum anmam bir daha eskiyi,

Sen geldin.

Yenilgiyi süslerim zafer türküleriyle, hür olsun kalbim dünüm ölünce,
içim içime sığmıyor seni görünce, nasıl telaşlanmam,

Sen geldin.

Gurbet kokan bir hayata astım aksini, akşamsefasına saklansan da
bulurum seni, hırçın bir denizde uyuttun beni, üzülme unuttum,

Sen geldin.

Gerçek oldu sonuncu rüyalar, deler karanlığın kulak zarını mutlu na-
ralar, vefakâr duygulara ekmek atar artık umutlar,

     ;

Sen geldin.

Hem bahar geldi hem de kış,       sen geldin.

R  yalar  ma sitem

VEFA

Saat: 2:30

Ocak

  inde   irler   a  layan adam susuyor. Bu  ulu gözlerinde acılar demleyen kadın kendine gelmeye çalışıyordu.   yle tuhaftı ki bu an, ruhunu kaybetmiş beden sanki yeniden yaşamı   ine çekiyordu. Tüyleri diken diken eden bir sızı, yüreğini yerinden s  kercesine atan bir yürek, hayalini yaşayan algısı zayıf benliği gördüğüne inanmak istiyordu.

Hayalin ger  e dönmesi başını döndürüyordu. İnsan kırk kere   a  ırırsa gelirmiş derlerdi, eğer gerçekleştiyse dileği, gerçekle yalanı ayırt etmeye çalışıyordu. Hafıza dediği kuyu ne derin suyd  ,   ine düştüğü an soluğu yoktu, yoksa akı yine onunla oyun mu oynuyordu?

Hayal miydi gördüğü? Aradığı şey burada, yârinin yanında mı karşısına çıkıyordu? İlahi adalet bu muydu? Kadere inen ilahi hüküm sonunda gülüyor muydu? Onları ayıran acı birleştiriyor muydu? Susuyordu dilleri, konuşmuyordu. Ya hayalse? Ya sis bulutu gibi dokunduğu an kaybolacaksa, korkusu ikisinin de benliğini sarıyordu.

Önceden baharı   ti  i toprak gözlerinde şimdi denizleri yaktı. G  z-yaşları kurudu, işte karşısındaydı. Onun toprağında yeşeren aşkını, can suyu olan ummanlarında sulamı  tı. Aşkı tattığı toprak kahvesi derinliklerinde, karanlığa battı.

“Olsun.” dedi benliği, açık gibi bakmasa bile, şaşkın gibi baksa bile buradaydı. Bakmasa da onun gibi gözlerine, bakıyordu ya buna     k  rd  . Kendiliğinden dile geldi konuşmaya korkan, konuşursa kaybolacağını sa-
nan yanı: “Vefa!” diye fısıldadı.

Genç adam şaşkınca bıkıyordu ağlayan genç kızın deniz gözlerine, adını söylemişti. Yanlış duymamıştı.   ine sıcacık bir duygu yayılmıştı. Kaşlarını şaşkınlığın verdiği bir tepkiyle yukarı kaldırmış, ilk adımı onun atmasını umuyordu. Bakışlarını deniz gözlerinden   ekemiyordu. Bir g     vardı orada, görünmez iplerin ba  larıyla kaderi k  rd    m ediyordu. Bakışları   ine   ine işliyordu. Aylardır rüyalarını kuşatan, hüzünlü gözlerinde hatırladığı karanlık, ürkek, a  k dolu bakışlar karşısındaydı. Ona,

o gece baktığı gibi bakıyordu. Yabancıydı karşısındaki genç kız ama bir o kadar da tanıdıktı. Sustu. Konuşsa, biliyordu sesi kasılacak, kelimeleri boğulacaktı.

“Vefa Bey!”

“Şey,” dedi şaşkın sesiyle. Ne diyeceğini bilemedi. “Adımı biliyor-sun!” En az onun kadar şaşkın ve en az onun kadar ne yapacağını bilmez haldeydi.

Genç kız işte gerçek olduğunu o an anladı. Konuşmak istedi, olma-dı. Dudaklarına kırıkça bir tebessüm, yüzüne huzurlu bir kıvrım misafir oldu. “Hiç unutmadım ki!” dedi masum bir tınıyla. Bu genç adamın daha çok tuhafına gitmişti.

“Tanışıyor muyuz? Yani o bardan önce?” diye sordu cevap bekleyerek, meraklıydı. Tanımadığı insanı nasıl bu kadar yakından tanırdı?

“Adını biliyordum ama hepsi buydu...”

Sevincinden nutku tutulan genç kız kafasını salladı. Tam mezarlıktan çıkacağı zaman, yaşlı bekçinin o kızın geldiğini söylemesiyle telaşlı ayak-ları onu buraya taşımıştı. Belki merak, belki vicdan borcuydu ona bunu yaptıran ama ne olursa olsun gelmişti yanına. Aslında garipti, görün-meyen bir el koluna uzanmış ve çekiştirmiş gibiydi. Yaklaştığında onun konuşmalarına, hiç istemese de kulak misafiri olmuştu. Ne kadar duygu yüklü ne kadar aşkla konuşmuştu, içi acımıştı.

Selen oturduğu mezar taşından kalkıp, gözlerini genç adama odakla-dı. Yabancıydı güya ama aynı anda tanıdıktı. Yârinin gözleri karşısınday-dı. Vefa tedirgin bir biçimde gözlerini kaçırdı. İlk defa karşılaştığı bir ada-ma böyle manalı, böyle aşkla bakması saçmaydı! Benliği biliyordu onun kendine değil de gözlerine baktığını ama yine de tuhaf geliyordu duygu yüklü bakışları, içini titretiyordu. Korkutuyordu!

Kasılan elini uzattı genç kıza: “Ben Vefa, sen beni biliyorsun ama biz hâlâ tanışmadık. Sen kimsin?” dedi, biraz cızırtılı mı çıkmıştı sesi?

Selen onun uzattığı ele baktı, hıçkırdı. Gözleri hâlâ nemli olduğun-dan ıslak kirpiklerini kırıştırdı. Soyadını bilseydi hiç durur muydu? Du-rur da bunca zaman acı çekmeyi göze alır mıydı? Genç adam onun uzun kirpiklerinin yanağına gölgeler oluşturarak düşmesini izledi. İşte o sırada yüzünde bir aydınlanmayla kız elini uzattı, içini ısıtarak gülümsedi. Bu gülüş, adamın midesini yaktı.

“Ben de Selen, gözlerin sahibi!”

“Gözlerin sahibi mi?” dedi şaşkın adam düşünmeksizin.

“Gözlerinin sahibi benim.” dedi esprili gerçeği dile vurarak. İkisi de gülmedi aksine garip bir ürpermeyle titredi.

Sanki Umut tekrar can bulmuş gibi neşesi yerine gelmişti. Kalbi heyecanıyla kanat çırpıyordu. Kanatlanıp, göğüs dedikleri etten kemikten kafesi yırtacak gibi zorluyordu, durduramıyordu. Gözlerin sahibini sonunda bulmuştu, gözleri hala onundu. Ona ait olan yârin emaneti, şimdi ona bakıyordu.

Vefa'nın şaşkın bakışları daha da tuhaflaştı. “Gözlerim?”

‘Aslında bizim olmayan gözlerin’ dedi benliği, ikimizin de değildi.

“Memnun oldum,”

“Selen... Ben Selen,” diye doldurdu boşluğu.

Sadece, “Memnun oldum Selen Hanım.” diyebilirdi. Adı dilinde tuhaf bir telaş oluşturmıştu. Çocuklaştı, kocaman adam kulaklarına kadar kızarak mahcuplaştı. Garip ama kız ona bakınca utanır olmuş, gözlerini kaçırma isteğiyle yanmıştı.

Gözleri elinde duran ve çekilmeyen yumuşacık, sıcacık eldeydi. Hafif dokunuşu tenini yakıyordu. O farkında değildi ama genç adam ateşlerde yanıyor gibiydi. Birden elini elektrik çarpmış gibi çekti. Selen anlam veremese de bu hareketine, mezar taşına koyduğu çantasına uzandı. Bakışlarını genç adama çevirdi. İkisi de ne konuşacaklarını, nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

Yabancılar ne konuşurdu ki? Birbirini ilk defa tanıyan insanlar ne anlatırdı? Onlar hem tanıdık hem de fersah fersah yabancıydı. Ortamda gergin bir sessizlik oldu. Genç kız önüne gelen saçlarını kenara çekip, onu bir çaya nasıl ikna edeceğini düşünmeye başladı. Ona yabancı gelmeyen bakışlara atıldı gözleri ama bulunduğu yabancı surete utandı.

“Eğer yanlış anlamazsanız size bir şey sormak istiyorum?” dedi hâlâ ağlamanın etkisinden, şaşkınlığın tınısından kurtulamamış sesiyle. Kolay değildi. Hiç tanımadığı bir adama, Umut'un karşısında belki de aptalca bir şey soracaktı! Mantık şu anda sorguladığı en son şeydi. Genç adam bir elini cebinden çıkarıp, bir dizini hafifçe sarsmaya başladı. Belli ki oda mahcup oluyordu. Rahatsızlık duygusuyla savaşıyor gibiydi.

“Buyurun!”

Selen dudağının kenarını dişledi, bakışlarını mezar taşındaki resme çevirdi. Yüzünde gökkuşakları rengini değiştirdi. “Eğer sizin için de uygun olursa... Yani bir mahsuru yoksa, bir yere gidip konuşabilir miyiz?” Derin bir nefes aldı. Dudaklarını birbirine bastırıp bekledi. “Biliyorum,

size deli saçması gibi gelebilir, hiç tanımadınız birinin böyle söylemesi ama ben kaç zamandır sizi arıyordum. Aslında sizi iki kere buldum fakat tekrar kaybettim. Şimdi bu kız ne saçmalıyor, deli mi ne diye düşünebilirsiniz. Aradığım siz değildiniz... Aslında sizdiniz, yani gözlerinizdi! Ben her yerde sizin gözlerinizi aradım.”

Gözlerini tekrar mezara çevirmişti Selen, hayır ağlamayacaktı. Şimdi olmazdı, bu mucizeyi bozamazdı. Sulu bakışları genç adamla kesişince, “Ne olur kusuruma bakmayın. Gözlerini çok özledim... Onlar bana Umut’umdan kalan tek şey... O gitti, ardında sadece gözlerini bıraktı. Ve ben hala...” Sustu.

Genç adam cebindeki diğer elini de çıkarıp, ensesine götürdü. Anlamıştı aslında genç kızın ne demek istediğini. Onun söylediklerini duyduktan sonra, nasıl anlamasın ki ama böyle bakınca kendini garip hissetmesi imkânsızdı. O da yıllardır onu aradığını söylese, çıkarıcı olduğunu düşünür müydü? Her gece rüyalarında gördüğü kişinin kendisi olduğunu fark ettiğini belirtse, onun bu süreci kendi amacı için kullandığını düşünür müydü?

İçinde bir yerlerde tuhaf bir istek, aynı anda garip bir sızı vardı. Süreci nasıl yönetmesi gerektiğini bilmiyordu.

“Tamam,”

Selen nefessiz halde devam etmesini beklemekteydi.

“İsterseniz bir yere gidip konuşalım, burası çok uygun bir yer değil. Ben Umut Bey’e saygısızlık yapmak istemem. Sanki bizi dinliyor ve ben... Utanıyorum. Onun hayatını çalıyormuş gibi hissediyorum.”

Selen’in heyecanı yüzünden okunuyordu. “Bunu yaparsanız ne kadar sevinirim bilemezsiniz. Gerçekten kötü bir niyetim yok, amacım sadece bana ondan kalan tek şeyi arada sırada olsa bile görmek. Nasıl anlatılır böyle şeyler bilemedim, ama sizinle... Eğer sizde isterseniz arada sırada olsa görüşmek isterim. İster bir arkadaş ister bir vefa borcu ister bir yabancı ister bir sırdaş, isterseniz de hiç kimse olarak... Birkaç dakika da olsa görmek isterim gözlerinizi. Bana bu kadarı bile yeter.” Genç adam tuhafça bakınca, “Lütfen, bana öyle üşütmüşüm gibi bakmayın. Bu kız kafayı sıyırmış demeyin, yani sizin yerinizde kim olsa böyle derdi. Beni anlamanızı da beklemiyorum çünkü bu çok garip bir istek, sadece onun emanetini görmek istiyorum.”

Garip değildi, hisleri yansıyor. “Yok, hayır... Aslında sizi anlıyorum! Bu ikimiz için de tuhaf...” Eliyle çıkışı göstererek, “İsterseniz gidelim.

Ben biraz rahatsız oldum. Bu konuşmalar beni ürkütüyor...” dedi mezara suçluca bakarak. Garip ama sanki adamın gözlerini aldığı gibi, yârini de elinden alıyormuşçasına tüyleri diken diken olmuştu. Rahatsız olmuştu. Şimdi baktığı resim gülmüyordu sanki, kaşlarını çatıp hesap soruyor: “*uzak dur sevdiğimden*” diyordu. Ya da ona bir şeyler anlatmak istercesine ciddileşmişti. Sonunda kafayı yiyordu. Bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. “Arabam dışarıda.”

Selen birkaç kısa adımda yanına gelip, tebessüm etti. “Yanlış anlamadığınız için teşekkürler. Fakat benim arabam var, sizi takip ederim. Tabii sizin içinde bir sakıncası yoksa...”

Genç adama tebessüm edip çıkışa doğru yöneldi. Bu tuhaftı, hem de çok tuhaftı. Gözleri hala ara sıra mezara kayıp, özür dilemek isteyen diline mantığı rest çekti. Neler oluyordu, neden böyle suçlu hissediyordu? Biri-sinin namusuna mı göz dikmişti, helaline mi gönül düşürmüştü, sadece konuşacaklardı. Hayır bu düşünceleri çok saçmaydı, o adam ölüydü!

Oysa kız mutluydu, umutluydu, onca zaman aradığını hiç ummadığı yerde bulmuştu. Yâri yine sürpriz yapmış, kendi huzurunda gözlerini gözleriyle buluşturmuştu.

O gözler, hala onundu!



Rüzgârın havalandırdığı saçlarını sıklıkla kulağının arkasını tıkaştırıp duruyordu. Tıpkı her gece rüyalarını ziyaret ettiği gibiydi tüm halleri, dalgınlığı, duruşu, bakışı, huzursuzluğu ve yalnızlığı... Geleli ne kadar olmuştu o da bilmiyordu ama kızın suskunluğu arttıkça rahatsız oluyordu. Hiçbir şey konuşmadan öylece oturuyordu. Konuşsa ne konuşacaklardı? Sorsa neye cevap verecekti? Baksa sapık, bakmasa korkak sanacaktı. Bakışıyorlar ve genç adam hep gözlerini o samimi bakışlardan ürkekçe kaçırıyordu. Öyle içten, aşkla ve tutkuyla baktığında adam bu duruma karşı koyamamaktan korkuyordu.

Oysa kızın amacı buydu, onca zaman hasret kaldığı gözlere bile doyamıyordu. Bakmıyordu yârinin baktığı aşkla. İstemiyordu zaten öyle bakmasını, sadece baksa, kuru kuru baksa, yeterdi.

Gözler yalan söyler miydi? Söylüyordu işte. Hangi şair demişse bunu, yanılmıştı. Neden bakmıyordu artık eskisi gibi, parlak, canlı, eşsizce! Tamam, bakıyordu ama o gibi değildi. Kabul ettiği hayal ettiği gibi değildi. Umut'un sahiplik belirten aşk dolu bakışlarının yerini, haylaz pırıltılar istila etmişti. Olgun değil de daha çok nazik ve dalgacı biriydi. Onun had

bildiren bakışlarının yerini, şımarık bir yalnızlık esir etmişti. Bu adam onun kadar sakin bir duruşa, otoriter bir ifadeye sahip değildi. Sanki elinde şekeriyle, misketiyle ona hava atan küstah bir çocuk hissiyatını içinde gizlemekteydi. Gözler, sözler karakterlerin yansımasıydı! Öyle derdi babası. Bu genç adamın karakteri, sevdiğine hiç uymuyordu. Önceden bakışları kucaklaştığı an zaman durur, ikisi de zamansızlığın içinde kaybolurdu.

Vefa'nın yüzü yana döndü, karnında yumruk büyüklüğünde bir baskı oluştu.

Böyle hayal etmemiştim gelişlerini, eskisi gibi olacağına yemin etmiş-ti tüm hayallerim. Daha ilk buluşmada karnaval yerine dönecekti dünya, ilk sarılmada kavuşacaktı evrendeki tüm aşıkların şarkıları, şimdi savaşlar patlamak üzere göğsümde, cellatlar koşturuyor mazimin mabedinde, durduramıyorum korkuların dizginlerini. Benzer bir benzersizlik senden kalmış. Bu yüzden sanırım göğsümdeki borsanın ibresi şaşmış. Bakma böyle buz gibi, çöküşle başlıyor son yatırımım olan umutlar.

Oysa ben herkese inat kırmıştım gerçeğin bacaklarını. Bismillah deyip gülümsemiştim imkânsızlığıma. Bakma böyle yoksul sevdalarla, aklım fi-rar ediyor, kalbim ise kayıp. Gözlerim yüz yıldır yıkılıp inşa edilen hayrete takılı kalıyor. Bir ah saplanıyor göğsüme. Bakma bana Umut bakışım, her uçurumdan daha derin oluyor mesafe, adını söyleye söyleye düştüğüm kuyunun adı oluyor çaresizlik.

Ne yapsam olmuyor, gözlerini emanet verdiğin suret senin gibi durmuyor. Karanlık bir sokakta tek başına çocuk gibi içim, oysa bir miktar cesurluk sürmüştüm ıslık çalan dilime. Bana söylenen onca öğüde rağmen, hüner saydım kulak tıkamayı geleceğe. Şimdi kayboldum sensizlikte, şahit yok, sokağım çıkmaz.

Nasıl anlatırım bunu çaresizliğime, direnmek, vazgeçmemek sevdanın kendisiymiş, nasıl derim. Ben sanmıştım ki, seni bulunca tüm barışlar benim olacak, anladım ki girmeden kaybettiğim tüm savaşlar seninle olacak.

Susma öyle bir şeyler söyle, arkasına sığınmış gözler yabancı görünce bir bir kırılıyor içimin fay hatları. Deprem vuruyor kalan iki tatlı hayale.

Hayır, bu düşüncenin çıkmazları dehşete düşüremez beni, korkacak değilim elbet, seni görmezsem, ben sana gelmezsem, neye yarar yaşamak.

Yok yok üzülme, kalbim biraz can çekiyor, olacak o kadar. Acısı hafiflesin diye vurulan atlar gibiyim. Merhametini tüfek bakışlı bir adamın avuçlarına koyuyorum, duruşum biraz ürkek kalacak.

Öyle uzak ki şimdi mazi, gözbebeğinin hendeğine takılmış yüreğim, ayaklandıkça ölüyor.

Teselliye gerek yok, bu yoksunluğu kendim istedim. Üzülme mühür gözüm, hiç sevenle sevmeyen bir olur mu? Korkma pes etmek gibi bir gailem yok. Yemin olsun, sevenin anıtında nöbet beklemeye ant içiyorum.

“Garip bir his ve tuhaf bir süreç biliyorum ama siz bana böyle dik dik baktığınızda, arkama bakmadan kaçasım geliyor.” dedi adam işaret parmağını şakağında dolaştırıp gözlerini kaçırarak.

Dürüstlüğüyle ürperen kız, “Elimde değil.” dedi bakışlarını masaya çevirerek. Utanmasa hıçkırarak ağlayacaktı. Utanmasa boynuna sarılıp, eskisi gibi bakması için yalvaracaktı. Utanmasa zihninden geçenleri dilinde saklamayacaktı. Kokusu, tutuşunun sıcaklığı, hayalinin gerçekçiliği gitmişti ama gözleri, işte karşısındaydı. Nasıl eskisi gibi bakmadan oturabilirdi.

“Bazı insanlar saramadıkları yarayı saklarmış, derdi annem. Senin yaran saklanamayacak kadar büyük, sarılmayacak kadar derin. Söylesene, bu yara öldürmüyor mu seni?”

Eli kalbinin üzerine gitmesin diye suçlulukla yıkılan yüzünü eğdi. “Bazen düşünüyorum, dünya bensiz de dünya, dönmekten vazgeçmeyecek. Ölüp gitsem arkamdan en çok annem ağlar, onun ağıtı ertesi gün ne yemek yapacağını düşünürken bölünür. Yani bu dünya gidenler için ölüm aslında, kalanlar için değil. Bak ben bile alıştım, gülüyor, eğleniyor ve sadece arada düşünüyorum.”

“Sen beni tesadüfen tanıdın,” dedi genç adam, cesareti olsaydı devam ederdi. “Ben ise senin sevmelerini sevdim. Günlerce seni izledim, saçını kulağının arkasına atışın aynı, yüzünü eğişin ve çeneni havalandırışın, adımlarının kendine güvenen ağır halleri de... Gelecekte beklediğim her ne ise onları kafamın keyfince şekillendirip gerçekler buna uymayınca hayalleri yıkılan kimselerden değilim. Bir hayale gerçek hedefler yazacak kadar hayalperestte değilim. Güvendiğim dağlara kar yağmış falan da değil. Derinlere işleyen bir düş kırıklığı da yaşamıyorum. Geçen her gecenin masumane kaderdaşlığı karşılaştığım her kişinin hazır olacağı anlamına da gelmiyor. Madem öyle neden içimde bir düş kırıklığı, bir çaresizlik bir hayal kırıklığı kol geziyor? Seni tanıyor kadar seninle doldu hayallerim ancak seni tanımayan herhangi biri kadar bir haberim senden. Ne oluyor kafamın içinde de kalbim bu kadar hızlı, hırpani ve dengesiz atıyor sana baktıkça, neden senin varlığını kabul edemeyen gözlerim aklıma hala rüyalarımı çiziyor?”

Kız sustu, ne konuşacağını bilemedi. Adam bu sanrıyla kalırsa kafasının hepten bulanacağını bildiğinden susmadı, içinden geldiği gibi sohbet etti. “İnsan ölünce unutulur sanıyordum, sen ölümün de bir varoluş olduğunu gösterdin. Nasıl bir sevgi sendeki bilmiyorum, şahitliği ürkütüyor, varlığı umutlandırıyor, insan böyle sevilmek için ölümle barışıyor.”

‘Ve nasıl sevilmişsin ki, ölümünden sonra yaşayan tek âzân tüm hücrelerinle seni anıyor ve seni yansıtıyor.’

Kız adamın söylediklerini kendi bakış açısından yönetirken içindeki sır dolu ayrıntıları idrak edememişti. Garipti ama sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi, “Biliyor musun, öksüz bir çocuktuk. Düştüğünde onu kaldıracak kimsesi olmamıştı. Anneciğinden başkası ona inanmamıştı. Ne büyürken ne okurken kimse derdini sormamıştı. En çaresiz anlarında tüm kapılar ve telefonlar yüzüne kapanmıştı ama cenazesi çok kalabalıktı.” dedi öyle birden. “Yaşarken aramayı, sormayı ihmal eden herkes oradaydı. Yaşarken çok ihtiyacı olduğu halde hatırını sormayı umursamayan kişiler bile, elinde çiçeklerle, gözlerinde yaşlarla gelmişti. Yaşarken bir kez çiçek almamıştı sevdiğim, mezarı çiçeklerle dolmuştu. Belki vicdan azabıydı, belki içlerinde taşıdıkları kul hakkıydı bunu yaptıran ama orada bulunan çok kişi son görevi için değil, kendi içlerini son defa aklamak için gelmişti. Ölümün bu yüzünü ilk defa gördüm.” Neden anlatmıştı bunu bilmiyordu, belki konu açmaktı amacı belki de içinde kalan bir sitemdi. Ne yeri ne zamanıydı ama garip olan söylemek istemesiydi. “Umut hep derdi ki, ölünce anlaşılacak değerim, belki de bunun gerçekliği canımı yakmıştı. Oysa annem derdi ki hep, insan acı çektikçe olgunlaşır, meğer ne kadar yalanmış. O gün öyle kalbim kırıldı ki onlara, zaman geçtikçe olgunlaşmadı, çürüdü. İnsanlara olan inancımı ürküttü. O kadar öfkələndim ki, vefasızlık edenlerin hepsini kolundan tutup kovmak istedim. İnsan yaşarken değer göstermediğine birine öldüğü zaman vicdan temizlemeye gelmesin.”

Şimdi bu konuya nereden gelmişlerdi. Ne saçma sohbetlerdi bunlar, ilk buluşmalarında edilecek sözler miydi? Ya gözünü korkutursa, bir daha görüşmek istemezse, vicdan azabıyla nasıl yaşardı? Niye tutamamıştı dilini, neden susmamıştı da ilk gördüğü an hiçbir zaman konuşmaması gereken sözcükler dilinden yağ olup akmıştı.

“Babamı kaybettiğimde evden bir ölü bir diri çıktı, bunu yıllar sonra anladım. Bazen başımız sıkıştırdı, anne oğul çaresizlik içinde uzanacak

elin güvenliğini isterdik, ablamla ben bir destek beklerdik ve en yakınımız bile el olduğunda şaşırdık. Ama annem şaşırmazdı, derdi ki, *bazı insanlara içim mezarlık gibi, birinin cenazesi de az evvel kalktı şimdi*. Bu ne demekti ne kadar ağır vebal içermekteydi. Büyüdükçe kimsesiz kaldım, yalnız kaldıkça düşünürdüm, düşündükçe üzüldüm, üzüldükçe ağlardım, ağladıkça hissizleştim, hissizleştikçe o insanlardan soğudum, soğudukça öldürdüm. İşte o insanlar içimde mezar kadar hissiz artık.”

Kız bu cevabı beklememişti, garip değil miydi onun ne demek istediğini anlaması ve sözlerini tamamlaması. Tuhaf değil miydi ilk sohbet konularını sorgulamadan devam edip içini rahatlatması. Bu süreç zaten en başından garipti ne onu görüşleri ne de ilk gördüğü andan beri hissettiği bu yakınlık. Daha evvel tanımadığı birine nasıl bu kadar samimi davranabilirdi ki?

“Allah mekanını cennet eylesin.” Adam anlamayınca, “Babanın,” diye tamamladı.

“Allah her ikisinin de mekanını cennet eylesin.”

Mezarlıktan çıkıp da mezar üzerine ettikleri sohbetin garipliği ne onu ürküttü ne adamı kendinden kaçırdı.

“Nasıl dayanıyorsun bu kadar severken, isyan etmiyor musun? Ben olsam...” dedi adam devamını getiremeden, getirse anlar mıydı içindeki kaosu?

“İsyan kafiye yakışır diye büyütüldük biz, belki bundan bu kadar metanetli olmamız. Ölmeyince ölmezden gelmeyi öğreniyoruz. Elinden bir şey gelmeyince uzun uzun susuyorsun. Susuyorum, ne kadar dayanır yüreğim bilmiyorum ama içimin ölmesine rağmen hala yaşıyorum.”

“Ne garip değil mi? İnsan dallarını kıran elleri affediyor da elinde olmayan kaderi affedemiyor.”

İkisi de uzun uzun sustu. Kuşlar uçtu, bulutlar geçti, rüzgâr masalarını yokladı, bardaklarında soğuyan çaylar değişti ama ikisi de tek kelime etmedi. Adam manzaraya bakmaya çalıştı, kadın gözlerini kırpmadan onu izlemeye devam etti.

Kulaklarına kadar kızarıyordu Vefa, mahcupluğuna sessizdi. Haylazlıkla pırıldıyordu olgun gözleri, kelimelerini çok sonraya saklıyor gibiydi. Oysa Umut karşısında olsaydı bir saniye olsun gözünü gözünden çekmeden zamanı durdururdu. İnsanın içini okuyan bakışları yok olmuştu. Bir bakışıyla eli ayağı buz keserdi, kendini unutup elini ayağını nereye

koyacağını bilemezdi. Bulamıyordu ona dair hiçbir etkiyi, tüm duyguları eksikti. Ne sanıyordu ki zaten? Ne düşünüyordu? Onun gibi aşkla mı bakacaktı! Gözlerinde yine aşk mı yanacak, sevdayı mı okuyacak, özlemi mi tadacaktı! Olmayacaktı, artık onun gözleri Umut gibi, bakmayacaktı.

Bu kabullenişe yenilen genç kız omuzlarını kırgınlıkla sarstı. Kendi düşündüklerine kendi tepki gösterdi. Aradığını bulamamanın hayal kırıklığıyla, soldu gül yüzü. "Olsun," dedi iç sesi, onun gibi bakmasa da sıcak bakıyordu işte. Ne kötü niyetli ne de art düşünceli bir hal henüz sezmemişti. Adamın bakışları samimiydi. Merhametliydi. Şefkatliydi. Minnettardı. Arsızca süzmüyor, kötü hisler sunmuyordu. Şu ana kadar düşünmemişti ama... Eğer bu olsaydı? Dayanamazdı. Buna katlamaz, kahrolurdu.

Genç adam tedirgin olmuş gibi yüzünü kaçırdı. Kafasını yana çevirip, yerinde hafifçe kıpırdandı. Selen, işte o zaman fark etti gözlerini Vefa'ya mıhlayıp, dünyadan koptuğunu. Utandı. Başını mahzunca aşağı eğdi. Tedirgin oldu. Onun kendini yanlış anlamasından korktu. Yanakları yanmaya, elleri üşümeye başladı. Başka bir erkek olduğunu unutup, kendini onun bakışlarına teslim etmişti.

Çaresizlik içinde, "Özür dilerim, elimde değil, kendime engel olamıyorum. O gibi bakmıyorsun, biliyorum ama onun gözlerini taşıyorsun. Bunu bilmek tüm gerçekleri sıfırlıyor. Onun sadece bir parçasını taşıyorsun. Bu saçma, belki de deli olduğumu düşünüyorsundur! Ben- ben onun gözlerine bak..." Sustu titreyen sesi, yutkundu. Kelimeler kifayetsiz kaldı, sır dolu cümleleri derdini anlatamadı. Ne anlatıyordu? Neyi açıklamaya çalışıyordu? O da biliyordu elbette sebebini. "Yani, ben bile artık tanıyamıyorum beni. Ne yaptığımın farkında bile değilim. Aslında ben hiç iyi değilim. Bazen boş duvara bakarken bile gözlerim doluyor, o boşluğun içinde yok oluyorum."

Vefa bakışlarını genç kıza çevirdi. Sakince alınan nefesleriyle, geniş göğsü hafifçe kalkıp indi. Samimiyetini sınatmayan bir duruşla karşısında oturuyordu. Az önceki cesaretli halleri, naifleşmiş, kırılgan bir hâl almıştı. Az önce aşkla bakan o, şimdi ürkek bir genç kıza dönüşmüştü. Biraz önce pırıltılar saçan gözlerine, şimdi kederler üşüşmüştü. Tuhaf hissettirmişti. İçi ısınmıştı. Zaten uykuları aylardır unutamadığı yüzüne, deniz gözlerin içine hapsetmişti.

Göğsü daraldı bir anda, içindeki çaresiz organ zindanlarda kalır gibi hissetti. Kafeslere kapanan kartal gibi, dört tarafı çevrili parmakların arasında sıkıştı uçmaya hazırlanan kanatları. Çırpındı... Demir

parmaklıklarla değil de tuhaf bir sıcaklık çevirdi etrafını, kader gibi, alın-yazısı, yazgısı gibi, yıkamadı bu duvarları, orada mahsur kaldı.

*"Azıcık bakayım derken,
Umut'suzluğun içine düştüm,
Gözlerinin esiriyim Selen
Tutuklun oldum, firar edemiyorum."*

Lanet olsun, bir kere gördüğü kızın gözlerinde her gece tutuklu kalması saçmalık değildi de neydi? İnsan her gün gördüğü rüyanın nasıl esiri olurdu? Neden peşine düşmüştü aylardır, onu bulmak için neden tüm gücünü seferber etmişti?

Bir insan bu kadar duygusal nasıl bakardı? Bir gözde bu kadar duygu nasıl barınırdı? Hayat o ufacık çukurlarda nasıl böylesi coşkuyla taşardı? Olamazdı değil mi? Ama onun bakışları! Kafasını salladı genç adam, neler saçmalıyordu? Kasılan eli masanın üzerinde duralamıştı, kısa bir an nefes alamadı. Uzun parmakları bilinçsizce tıkrdatırken, "Ben de aklımı kaçıyorum sanki, aylardır... Garip ama, o günü aklımdan çıkaramıyorum." diye fısıldadı.

Kız anlamadı, "Hangi gün?" dediğinde adam gerçek hayata işte o zaman döndü.

"Şey... Ameliyat günü." dedi lafı değiştirerek, 'gözlerine düştüğüm ve oraya saplanıp kaldığım gün dese,' ne derdi? 'Sapık derdi kesin. Ahlaksız, ırz düşmanı, benim bu çaresiz anımı kolluyorsun' derdi. Sustu, yuttu, unuttu.

"Önemli değil." diyebilirdi sadece. "Geçti zaten, unutacağım. Unutmalıyım."

"Neyi?" dedi kız merakla.

"Seni!" demeyecekti. Allah'ım kafayı yiyecekti. Bocalayan elini yüzünde gezdirdi. Annesi diyordu zaten, ona iyi saatte olsunlar denk gelmiş, çarpıp gitmişti. Yoksa hangi akıl fukarası bir kere gördüğü kızın gözlerine âşık olur, başkasının aşkını her gece rüyasında görürdü ki? Annesinin sözünü dinleyecek, dualar okuduğu suyu içip kendini temizleyecekti.

Aşık mı? Yok artık! Bunlar hep psikolojik değişimlendi.

"Saçma." dedi adam bariton bir sesle.

"Ney?" dedi kız yine, şaşkınlığı yüzüne yayılmıştı.

Adam başını kaldırdı. Tuhaftı! Aynı zamanda eşsizdi bakışları, tıpkı kendi gibi genç kızın da gözleri ışıldamaktaydı.

"Güzel konuşmak, ince düşünmek, halden anlamak, sevmek, düşeni

kaldırmak, ağlayanı güldürmek, sarılmak, hep bedava biliyor musunuz? demiş Farid Farjad.”

Kız sohbetin değişmesine sevindi, gülümsedi.

Gözler kalbin aynasıydı fakat bu aynada bir ömür iyi yansıma olmayacaktı. Yarım kalmışlığın, yitikliğin, acının ve kaybetmenin bulanık aksi üstünde çizik gibi kalacaktı. *Oğlum Vefa, kendine gel saçmalama.*

Selen, “Ne işle ilgileniyorsunuz?” diye sordu. Adam başını kaldırıp salak salak baktı. Güzel Sanatlar ya da onun gibi bir şeydi herhâlde, unutmuştu. Vefa, mesleği gibi kendisini de düşüncelerini de ne cevap vereceğini de toparlaması zaman aldı.

“Mimar,”

“Ne mimarı?”

Ne mimarıydı? Sahi ne mimarıydı?

“Siz ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu aklını toplamak için. “Güzel sanatlar mı?” Zira mavi gözlerde bu kadar duygu varsa, duygusal bir şey yapardı değil mi?

“Dış Ticaret.” İşte bu genç adamı şaşırtmıştı. Sinsi bir kıvrım dudaklarının kenarına oturdu.

Genç kız bunu fark etmişti. “Neden güldünüz, sizce yapamaz mıyım?” dedi duru bir sesle. Kim mesleğini sorsa aynı tepkiyi veriyordu. *‘Dışarıdan geri zekâlı gibi mi duruyorum’* diye düşündürüyordu.

Genç adam önündeki çay bardağına uzandı. İçilmediği için yine buz gibi olmuştu. Parmaklarının arasında çevirdi. “Yok, sadece sizin daha sanatsal bir şeyle uğraştığınızı düşünmüştüm. Çok narinsiniz, nazık bir iş için yaratılmışsınız sanki.”

“Bu işimde gayet nazik ilerliyor, taş kırmıyorum inanın.” Gülümseyen Selen meyve suyu bardağını dudağına götürdü. Sonunda normal bir konu açılmıştı. En azından biraz onu tanır, o da kendini tanırsa görüşmeye razı olurdu.

“Sizin mesleğiniz hangi alanda?”

“Peyzaj Mimariyim...”

Selen bardağı aşağı indirip peçetesine uzandı. Dudaklarına hafifçe dokunup silerken, “Güzel meslek. Yeşillikle uğraşmak güzeldir. Topak insanın stresini alır, çiçekler neşe saçar...” dedi durgunca.

Genç adam kafasını salladı. “Evet, tasarım yapıp, bitkilerle uğraşmak çok zevkli. Aslında mesleğe isteyerek başlamadım. Kendiliğinden oldu.

Benim istediğim daha başkaydı. Fotoğrafçılık okumak istemiştim, kısmet olmadı.”

Selen biraz geriye yaslandı. “Neden, mesleğinizi sevmiyor musunuz?”

Tuhaftı! Az önce utana sıkıla tek kelime konuşamamışlardı, şimdi ortak bir noktada muhabbet ediyorlardı.

“Hayır, seviyorum ama hâlâ içimde bir fotoğrafçı taşıyorum, resim çekmeyi çok seviyorum, hobi olarak da yapıyorum...” Eğer ailesine bakma sorumluluğu onda olmasaydı dağ bayır gezeceği kesindi. Elini tekrar masaya koyup parmaklarını sıkıntıyla tıkırdatırken, genç kızın bakışları uzun parmaklarına kaydı. “Bir kuşun kanat çırpma anını yakalamak ya da bir çiçeğin rüzgârda boyun büküşünü, ona teslim oluşunu, tam bir tebessümü ya da yarım bir hüznü bulmak... bunları keşfetmek daha güzel. Bazen senin söyleyemediğini, kavrayamadığını resimler anlatır. Bakışların dili, dini yoktur. Çünkü, gözlerin konuştuğu dil, her yerde aynıdır. Ruhun aynasıdır. En iyi bakışlardaki sır resimlerde görünür. Anı yakalar, yalan tebessümü de canlı sevinci de dondurup, karşına sunar.”

Genç kız onun rahatça konuşmasını, hobiden daha fazlası olduğu belli olan tutkusunu dinledi. Bakışları kesişince, “Sizinle arada görüşmek istesem, sorun olur mu? Sizi sıkmam, rahatsız da etmem, birkaç dakika ayaküstü merhaba da yeter bana. Tabii, kabul ederseniz?” dedi başını üzgünce önüne eğip, bakışlarını masaya çevirerek. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Utanması lazımdı aslında, yabancı bir adama görüşme talebinde bulunuyordu ama utanmıyor, aksine kabul etmeyeceğinden korkuyordu.

Vefa şaşkındı, konuşmanın sonunda etmek istediği teklif ondan geldiği için ne diyeceğini bilememişti. “Tabii, istediğiniz zaman görüşebiliriz, belki arkadaş da oluruz.” Yine gözleri haylaz dudaklarının kıvrımı mahcupça dolmuştu. Gülmeyi seviyordu, Selen bunu aklının bir köşesine not aldı. Onun tereddüdünü, çekinikliğini fark etmişti, en azından artık ikisi de tedirgin değildi.

Genç kızın yüzü heyecanla ışıldadı. “Tamam, size numaramı vereyim... sizin için sorun yoksa sizinkini de ben alabilir miyim?”

Vefa ona sormadan masanın üzerindeki telefona uzanıp, aldı. Telefondaki resme bakarken bir an yutkunamadı. İki sevgili hala orada anı yaşıyor, anda yaşıyordu. İkisi de ne kadar samimi ve güzel gülüyordu. İçini çekip başını sallayarak şifresiz telefona kendi numarasını girip, kendine çağrı attı. Rahat tavrı kızı ürküttü. Vefa neden ekran resmini merak

ettiğini kendine itiraf edemedi, Selen buna nasıl cesaret ettiğini sorgulamaya korktu. Şaşkınca adamın eline bakarken sandalyesini iterek yerinden kalktı. Telefonunu çantasına koyup, genç adama zoraki gülümsedi. Vefa da yerinden kalkınca, ona dostane bir biçimde elini uzattı. "Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, Selen Hanım."

"Ben de Vefa Bey." Ayrılmak gelmiyordu içinden, gözlerine hasretle bakıyordu.

Vefa gülümsedi, elinde yine o sıcak baskıyı hissetmesine rağmen, çekmedi ellerini genç kızdan. "Hz. Mevlâna der ki: Sarılmayı bilir misin? Sahiplenmeyi, sahiplendiğinde sadık kalmayı? Sen bilir misin âşık olmayı? Bölünebilir misin ikilere, üçlere, gerekirse binlere? Yapabilir misin? Gerçekten sevebilir misin? *'Sevmenin demesi'* olmaz. Unutma ya çok seversin bir kere ya da hiç sevemezsin." demiş. Sen, yaşadığın sadakatle büyük filozofların sözlerine anlam katıyorsun Selen. Hayatta gerçekten seven insanların olduğunu hatırlatman ne kadar güzel, seni tanıdığımıza gerçekten mutlu oldum.

Selen masayla sandalyenin arasından şaşkın bir bocalamayla çıktı. "Görüşürüz... Kendinize iyi bakın." Son defa gözlerine bakıp arkasını döndü. Yürürken tereddütlü, yüzü kızıla boyanmış, gözleri parlak bir maviye bürünmüştü.

Vefa elindeki telefonun ne ara kalktığını, fotoğrafın artarda ekrana ne zaman aktığını bilemedi.

Genç kızın saçları rüzgârda savrulurken, kollarını kendine sarıp sakince yürümeye çalıştı. Arkasını dönüp onun gözlerine bakmamak için, kendisiyle mücadele ederek her adımını zoraki atmayı başardı. Ayakları gidiyor, aklı o gözlerde kalıyordu. Bir kere daha baksa ne olurdu! Son kez! Bakamadı, utandı, cesaret edemedi. Bakarsa donup kalırdı, ayrılamamaktan korktu. Usulca yürüdü.

O kendiyle savaşıyor yürürken, genç adam ellerini cebine sokup, gözlerini ona mıhladı. Onun duru güzelliğini, narin görüntüsünü iyice hafızasına kazıdı. Saçlarının asice havalanıp hoyratça savrulmasını izledi. Her şey rüyasındaki gibi gerçektir. Selen'in çıkış kapısından dönüp, yok olmasını bekledi. Bir kere dönüp arkasına baksın diye umut etti. Bu isteğe nereden kapıldığını bilmiyordu ama bakmasını istiyordu. *Dönerse senindir, dönmezse yine senin...* lafı geldi aklına, utangaçça elini saçlarında gezdirdi. Neler saçmalar olmuştu böyle, iyice salaklaşmıştı. Altı üstü bir çift gözdü hayalini kurduğu, onu da görmüştü bitmişti mesele, daha ne uzatıyordu

ki. İçi can atarken, hevesle beklerken, bakmadı genç kız, köşeyi dönüp yok oldu. Ardında tuhaf bir his yığını, kafa karışıklığını, beyin yoğunluğunu bırakarak, soru işaretlerini aralarına ekerek, kayboldu.



8. Bölüm

Sen beni hiç tanımadın, hep tanıdığını sandın. Geceleri gerçekleştiren ziyaretlerini, uykuma son veren gidişlerini, nabzımın içine akan hüznlerini, zamanı gelişine kurduğum uykularımı, sabrım vefakarlık sinen duygularımı... Hepsini bir tek kendime sakladım.

Olur ya kader bu belki okursun, senli sayfalarda seni bulursun...

Ne çocuksuyum ne çıkarıcı, seni senden koruyacak kadar inatçı, sana söyleyemediğim birçok şeyi satırlara biriktirecek kadar tutarlı...

Biliyorum imkânsız seninle olmak, aynı evde yan yana durmak...

Ortasından yırtılmış resim gibiyiz, yarısı kaybolmuş roman gibiyiz, bütünlüğün içinde yarım gibiyiz.

Dilediğim gibi sevmeye izin yok, mesafeleri aşsam kavuşmaya çözüm yok, uzanmaya çalışsam duvarların çok, korkma kaybetmeyi göze aldım, emanetin sahibine emanet kaldım.

Ben sadece... Bakardım peşinden. Ne gözümü alabildim ne de göze alabildim.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 04:25

Şubat

Bazen aşk; sahipsiz olana değil, sahiplenilene gönül vermektir!

Güzel yüzünde bahar açmayı çok zaman önce unutmuştu. Artık içindeki sert rüzgâr bile yorulup esmekten vazgeçmiş, kalbinde kuşlar ötmeyi reddetmişti. Kış mevsimini sevmezdi, şimdi içi kışa durmuş, umut dallarının kırık küskünlüğünü yaşamaktaydı. Baharı beklerken güze bulanmış çiçek misali solup gitmişti. Sadece mevsimlerin geçmesini, nefesinin her

saniye azalmasını ve sabırla bir çile gibi çekilip ömrün bitmesini beklerken, bir bilinmezlikle yaşamasını öğrenerek vuslatın gelmesini temenni etmişti.

Dış dünyayla tek iletişimi arkadaşları ve ailesiydi. Dışarıdan her ne kadar gülen, yiyen, içen bir insan gibi dursa da kapılar kapanıp, dört duvar sığınağı olduğunda, yüzündeki maske düşüyor sahte gülüşler yerini gözyaşlarına terk ediyordu. Yalnız olmaktan korkmuyordu. Biliyordu ki günleri tükendikçe, yalnızlığı son bulacak, asıl yârenine kavuşacaktı! Geçmişin üstesinden gelmiyor, sadece gelecekte geçmişi kavuşmayı umuyordu. Dışarıya çıktığında arkadaşlarıyla biraz çene çalıp, derhâl eve giderek kendini yatağına atmayı planlıyordu. Bugün evde temizlik yoktu, annesi coşup evi ayaklandırmadan kanepeye kurulmayı düşünüyordu. Yorgun bakışlarını etrafta dolaştırdı. Sakin adımlarla otoparka ilerlerken, Hira'nın kolunu çekiştirmesiyle bedeni büküldü.

Huzursuzlanarak, "Kızım ne çekiştirip duruyorsun çamaşır ipi gibi? Zaten tüm gün dosya taşımaktan kaslarım sızladı. Bir de sen eziyet etme gariplere." diye huysuzlandı.

"Sen mi yorgunsun?" dedi Hira kıkırdayarak.

"Yok babaannen."

"Spor yapalım desek tek nefeste tur bindirirsin bana," Tez canlı olması onun suçu değildi. İnsanlarda şu ara bir moda peydahlanmıştı, tembelliğin adını *sonra*, uyuşukluğun adını *yorgunluk* koyar olmuşlardı. İnsanlar işlerini ertelediği için istedikleri hedeflere ulaşmaları zaman alıyor, istedikleri hayatı yaşamak için geç kalıyorlar ve kahırlandıklarında hemen kaderi suçluyorlardı. Ah garip kader, günah keçisiydi, milletin korkaklığına, tembelliğine, inançsızlığına kılıf oluyordu. Gerçi onun böyle bir arzusu yoktu ama yapısı gereği hem disiplinli hem de erteleme alışkanlığı olmayan mizacı, onun işlerini hayli kolaylaştırıyordu.

"Ya Selen," dedi Hira yaşının getirisiyle, sesinden enerji fışkırıyordu. Haylazlığı, eşsiz bir canlılığa davetiye çıkaran bedeni kıvranıp duruyordu. "Kızım ağzından lafı kerpetenle alıyoruz, kaçtır geçiştirip duruyorsun. Amacın beni ortadan ikiye çatlatmaksa başardın, şimdi başla dökülmeye yoksa dişlerini dökeceğim konuş diye."

"Daha ne anlatayım Hira, görüştük bitti."

"Lan görüşmede ne oldu onu anlat? Sen ona baktın, o sana baktı, kuşlar size baktı, kediler ciğere baktı, sonra herkes arkasını dönüp gitti mi? Şaka mısın sen?"

Onun anlamsız derecede saçma söylemiyle, Selen kıza şaşkınca bakarak yine alaya alındığını düşündü. Bu kızın işi gücü çöpçatanlık ya da dalgacılıktı. Ne zaman büyüyecekti? Bunu hep yapardı. Eğer istediğini vermezse, ciddi ve kaşları çatık bir meymenetsiz olurdu. Fakat ciddi bakışlarıyla karşılaşınca, vereceği cevabı düşünmeden edemedi. Haylaz bir kedinin kıvrımlarına sahip olan dudakları, bir zamanlar nasıl da muzipti. Yine o çağrışımı yapıyordu ama susmuştu, her zamanki gibi omzunu sarsarak boş vermişti.

“Sabahtan beri başımı yedin vır vır. Niye sorup duruyorsun? Biyografisini mi çizeceksin?”

Hira öyle iki azara, biraz çıkışmaya susacak tiplerden değildi. İnadi tuttuğu zaman sonuna kadar zorlar, istediğini alana kadar ağzından girer burnundan çıkardı. “Hadi anlat ne olur?”

“Her gün sorman yetmiyormuş gibi, şimdi bir de yol üstü analizi mi yapacaksın? Kızım bırak artık bu saçma soruları, zaten ne varsa en ince ayrıntısına kadar anlatım!”

“Hayır çok şeyi kendine sakladın, bak şu gözlere.”

“Baktım.”

“Senin aklından geçeni okur üzerine senaryo yazarım ben.”

“Marifetine boncuk mu takayım, yine drama yazıyorsun işte, bitti gitti.”

“Kızım sen benimle dalga mı geçiyorsun, adam milenyum Shakespeare sanki. Faruk Nafiz Çamlıbel ile tavla atmış, Rıfat Ilgaz ile balık sohbeti yapmış sanki.”

“Offf başladık yine yazara bağlamaya. Hiç kusura bakma senin ilk katliam romanın olmayacağım.”

“Ya kızım ne alaka...” diye dudaklarını haince büktü Hira. Ah dudaklar ne zaman bu hâle bürünse, arasına sıkışmış bir bakla hep bulunurdu ve Selen onu ilkokuldan beri tanıdığından bunu çok iyi biliyordu. Bazen şair olacağım diye dörtlük yazar, bazen yazar olacağım der insanları birbirine katıp senaryosunu gerçeğe dökerdi. Fakat ne zamandır gözlerinin içinde şeytanlar ahenkli bir dansa tutuşmamıştı. Ve şimdi o şeytanlar Selen’e bir haylazlığa imza atacağını haber veriyordu, hem de naralar atarak!

“Bilirsin bu konuları hep merak ederim ama konu şu ki... Sadece o adam şu adam olabilir mi, ondan sordum? Onları karşılaştıracajım!”

Afallayan Selen onun gösterdiği yere baktı. “Hangi adam Hira? Oynama benimle!”

“Şu adam kızım. Biraz enlice, biraz da boyluca, kafası yanardağı gibi, gözleri de tanıdık.”

Saçlarını kenara çekip gözlerini kısıtı Selen ve onun parmağının ucunu takip etti. Kalbi ancak bir kuşun özgürlük istediği zamanki gibi çırpınmaya başladı. Ama doğru söylüyordu: İşte orada, arabasının önüne oturmuş, elindeki telefonla dalgınca oynuyordu. Sakin hatlara sahip olan mütevazı bir yüz, rüzgârda dağılmış saçlar ona biraz şımarık bir hava katiyordu. Kız bu adamı her ne kadar tanımasa da duruşundaki eğretilikten ve darmadağınık yüz ifadesinden, onun da en az kendisi gibi karmaşık düşüncelere sahip olduğunu hissedebiliyordu. Selen şaşkınlığını biraz geç de olsa üzerinden atınca, bakışlarını arkadaşına çevirdi.

“Evet o.”

“Haberin var mıydı?”

“Haberim olsa böyle şaşır mıydım?”

“Belki buradan geçiyordur, sana bir merhaba demeye gelmiştir. Hani sen kaç gündür elinde telefon arayıp aramamak arasında kalınca, telepatik yollar işe koyulmuş, ona haber uçurmuştur, o da evrensel düşüncesiyle ışınlanmıştır.”

“Saçma sapan söylemine yine kaçak kat çıkma Hira, zabıta olmaya zorlama beni de dilini yut...”

“Kızım öylesi böylesi bize ne adam gelmiş ya daha ne istiyorsun. Sen istedin bir göz Allah verdi iki göz.”

Kıkırdayan kızı çimdirdi Selen ama gerçek buydu. Günlerdir elinde telefon dolanırken zihni kuruntularla dolup boşalıyordu. Kısmet onu mezarlıkta karşısına çıkarmış ve sonra cesaretini vesveseyle yoklatmıştı. Her ne kadar arayıp onun gözlerine bakmak ve adamı yok saymak istese de ortada yatan gerçeklerle pirelenerek bunu yapamamıştı. Önce sorgusuzca arıyordu gözleri, o zaman cesareti tamdı ama bulunca cesareti bir anda kırılmaya başlamıştı. Çünkü gerçeklerin tokadı ağırdı. Başka bir adamın gözlerine aşkla bakmak, ona doğal geliyor olabilirdi fakat ortada Hira'nın da dediği gibi, garip bir durum vardı! Bu düşünce her ne kadar melankolik bile olsa, adam onu yanlış anlayıp bunu kullanabilirdi! Kaygılıydı. Onu tanımıyor, hakkında hiçbir malumata tahayyül edemiyordu.

“Baksana yolunu bekliyor gibi, bence tesadüf değil.”

“O zaman neden aramadı?”

“Bunu ona sor, ben nereden bileyim, adamın sekreteri miyim?”

“Hem ofisimin yerini nereden biliyor ki?”

“Belki şirketin adını ağzından kaçırmışsındır!”

“Hayır, sadece mesleğimi söyledim, nerede çalıştığımın hiç konuşmadık.”

“O zaman adam seni araştırmış, hatta bununla sınırla kalmamış bulunca da çıkmış gelmiş. Vay anasını, adamdaki öz güvene bak be.” Hira biraz şüpheli biraz hayranlıkla süzdü adamı, “Bu bünyeye iki saplantılı manyak yeter,” diye homurdandı.

“Ne?” dedi Selen adama bakarken dalgınca, “Gözüm üstünde olacak diyorum, bakalım cinsi sağlam mı?”

“Uf Hira, yine başladın filozofluğa.”

İkili oldukları yerde dikilip konuşurken, adama şaşkınca bakmaya devam ediyorlardı. İkisi de çekimser ve biraz ürkek duruyorlardı ama Hira arkadaşı kadar masum bakmıyordu olaya, hadi Selen kafayı kırmıştı Umut için de adam ne ayaktı onu çözemiyordu. Sadece minnet miydi, yoksa kızın saplantılı ilgisini kullanmak için kendine yol mu açıyordu!

“Selam versek mi?”

“Ya beni görmeye gelmediyse? Ya cidden tesadüfse?”

“Bunu konuşmadan anlayamazsın. Tesadüfse selam verir geçersin, değilse zaten senin amacın da bu değil miydi?”

“Belki!” dedi genç kız. Biran adamı merakla süzdü. Bakışında hiçbir art niyet ya da arsız dürtü yoktu. Neden geldiğini merak ettiği kadar yanına gittiğinde vereceği tepkiyi de merak ediyordu.

“Yürü.” dedi kolunu çekiştiren Hira, Selen buna tepkisel olarak ayak diretti. “Ben bu duruma uyuz oldum, kaşımam lazım.”

“Belki de birisini görmeye gelmiştir bilemeyiz, gitmeyelim yanına. Sonuçta burada sadece biz çalışmıyoruz, binlerce insan ve şirketler topluluğu var. Şimdi yanlış anlaşılmalım... Üstelik bir kız arkadaşı falan olabilir. Onu bekliyor olabilir. Adamın hayatına sorun açmayalım durduk yere.”

“Ne alaka kızım... Onca yer varken burada bu şekilde kimi bekleyecek sende başka? Hem sevgilisi olsa sürekli saate bakar, arkadaşı olsa elinde telefon dolaşırdı. Yok yok adamın niyet belli.”

“Bilemeyiz değil mi?”

“Ama öğrenebiliriz.”

Öğrenebilirlerdi ama yine de bu böyle aniden buraya gelmesini açıklar mıydı? Hayır, işin garip yanı eğer onun için geldiyse, burayı nereden

biliyordu? Ona iş yerinin adresini bildirmemişti, bu demek oluyordu ki hakkında araştırma yapmıştı. İyi ama neden? Arasa zaten koşarak gidecek potansiyeldeydi. Amacını da derdini de biliyordu. Onun bir çıkarı yoktu ki! Dahası geldi madem neden yanına gelmemişti, burayı bulan departmanı da kolayca bulurdu! O çay bahçesinden beri –yani iki haftadır– hiç görüşmemişlerdi. Defalarca aklından geçirmiş, bir türlü cesaret edememişti. Aslında onunla görüşmeyi her ne kadar çok istese de bunu yanlış anlamasından çekindiği için fazla üzerine gitmemeye karar vererek ertelemişti. Ya sevgilisi varsa, bu gerçeği düşünmek ve sorgulamak aklına neden gelmemişti? Ya eşi varsa ya nişanlısı, onları kendi varlığıyla tedirgin etmeyi göze alamazdı. Kimsenin hakkına da huzuruna da giremezdi. Allah'ım bu gerçekleri nasıl göz ardı etmiş, körü körüne nasıl bir ateşe yürümüştü. Yuva yıkıcı, huzursuz edici biri olmak istemiyordu. Arkadaşlarıyla birlikte genç adamın yanına ilerlerken, kalbinde tuhaf bir çırpınış baş gösterdi. Yine durduk yere heyecanlandı. Allah'ım, gözlerini bir kez daha mı görecekti? Doyasıya bakabilecek miydi? Umut'u günler sonra tekrar rüyasında değil, gerçekte görecekti.

Onları gören dalgın adam çekinikçe aracın üzerinden kalktı. Üzerine spor mavi çizgili gömlek, altına açık mavi kot pantolon giymişti. Uzun ve biraz kilolu olsa da bedeninden ve suretinden hayat fışkırıyordu. Ne kaba kaslarla çevrelenen bedeni vardı, ne göz yoran çekici halleri. Her şeyi muntazam bir üstünlükteydi. Ateş misali yanan kızıl saçları kısacık kesilmiş ve açık teni mermer gibi parlıyordu. Yüzüne serpiştirilmiş hafif çilleri sakallarının gölgesinde kayboluyordu. Kızları görünce mahcupça gülümseyerek, "Umarım rahatsız etmemişimdir?" diye nazik bir hâlde sordu. Burada olma sebebi ne olursa olsun duruşundaki saygı içindeki kaygıyı azalttı. Elindeki anahtarı cebine atıp tokalaşmak için uzandı.

Oysa Selen, adamı yutan deniz gözlerini gözlerinden çekebilse, konuşacak, hatta eline uzanacaktı. Fakat kendini yine öylesine gözlerine kaptırmış ve hayranlıkla, özlemle, aşkla bakmaya başlamıştı ki, konuşma yetisini bir anlığına unuttu. Nefesi hızlandı ve kalbi günler sonra ilk defa böylesine heyecanla, hayretler içinde atmaya başladı. Dudakları... Sene-ler sonra gülmeyi unutan dudakları, buruk bir gülümsemeyle aydınlandı. Ruhuna rüzgâr değdi. Kalbinde kuşlar ötüşmeye başladı. Gözleri... Aşkının gözleri ona bakıyordu.

Hira kızı dürtünce, daldığı kuyudan çıkan Selen derhâl ne yaptığını idrak ederek boğazını temizledi. Kahretsin, adama hayran hayran bakmaya başlamış, şirazeyi kaydırmıştı. Ne yaptıysa konuşamadı.

“Selen dünyaya dön meleşim, biz buradayız...” dedi Hira dişlerinin arasından. Onun söylemiyle bocalayan Selen hiç bu kadar utanmamış olduğunu fark etti. Şehrin kaosunu sunan sesler yavaş yavaş onu izole eden dünyasında belirdi. Kulakları yanmaya, bacakları titremeye başladı. “Sana diyorum hayata dön kızım, adama merhaba de...”

Selen başını kaldırdı, az önceki hâinden sebep kendisini alayla süzen erkeği görünce, şaşkınlığı katmerlendi. Biraz geç kalmış bir çabayla kendine geldi. Hira tarafından bir çimdik daha yiyince, boğazını temizleyerek, becerebildiği kadar soğuk ve ciddi bir sesle konuşmaya çalıştı. Fakat sesi hazırlıksız olduğunu ele verdi. Bocaladı, hâlâ gözlerini çekemiyordu. Adamın yüzünden tuhaf bir ışıltı geçmişti, çarpıkça gülümseyerek başını yana çevirdi. İnsanı şaşkınlığa sürükleyecek kadar parlak ve albenili duran gülüşü şimdi ışıldıyordu.

“Sizi beklemiyorduk... Şaşkınlığımı mazur görün...” diyen Selen sonunda konuşmuştu.

Adam omuzlarını silkti. Sanki o da buraya geldiğine şaşkın gibiydi. Arabanın anahtarını parmaklarının arasında bocalayarak dolaştırıyordu. Belli ki o da konuşacak bir kelime üretemiyordu.

“Asıl siz kusura bakmayın, biraz zamansız oldu gelişim.”

“Habersiz,” dedi Hira atılarak.

Kızın hesap soran duruşuyla, “Evet... Yani ben buradan geçiyordum...”

“Tam da bizim şirketin önünden, ne tesadüf,” dedi Hira açık sözlülükle. Selen kızı dirseğiyle dürtünce de susmadı. “Pardon adresi nasıl buldunuz, yani Selen çekinir sormaya ama ben sorayım. Kimsiniz, istihbaratçı mı yoksa illegal işleri seven bir suçlu musunuz? Sadece şirketi araştırma-dığınıza eminim, daha neleri merak edip araştırdınız? Evinin adresi, günlük gittiği kafeyi ya da spor salonu da listenizde var mı?”

“Hira!” Onu dürtmese sorgusu sabaha kadar devam edecek gibiydi. Adam resmen karnına yumruk yemiş olmuştu. Hira’ya hazırlıksız yakalandığından mahcup olmuştu.

“Eee madem geldin hoş geldin boş gittin selam kelam bitti, neyi merak ettin?”

“Hira!”

“Ne dürtüp duruyorsun kızım, buraya kadar geldiğinde boyunun ölçüsünün alınacağını da hesaba katmıştır.”

“Hira...” dedi Selen dişlerini gösteren bir uyarıyla.

“Dediğim gibi tesadüfen geçen gün gördüm sizi burada ve... Ben de...” Sustu.

“Yaaa öyle bir anda şak diye tesadüfe bak kocaman şehirde bizi hemen görüverdin.”

Vefa yutkundu. Yalan söylemeyi pek hazzetmezdi. Zaten söylemezdi de bu konuda beceriksizdi. Ya kulağı kızarır ya gözlerini saklayarak bunu karşısındakine hissettirirdi. Elini sıkıntıyla saçlarına gömdü. Kısacık saçlarında parmaklarını dolaştırdı. Sonra ansızın, “Aslında sizi görmek istedim. Bahanesiz olmayı isterim ama arkadaşınız çetin ceviz çıktı...” dedi dürüstçe.

“Ha şunu bileydin,”

“Umarım beni yanlış anlamazsınız?”

“Niyetine göre değişir.”

“Hira sus artık.” dedi Selen utanç içinde.

Vefa özgüveni patlama yapan kızın iğnelemelerini yok saydı. “O günden sonra ararsınız diye bekledim fakat aramadınız. Sizi merak ettim. O gün biraz kötü görünüyordunuz.” Sonunda sormuş rahatlamıştı.

“Yok, iyi etmişsiniz gelmekle...”

“Haber versen daha iyi olurdu ya neyse.” Selen’in kötücül bakışlarına omzunu sarstı Hira, çok da umursamamıştı esasen.”

İnsan böyle hallerde ne konuşur nasıl davranırdı karşısındakine. Normal olamazdı hiçbir şey ama aslında her şey bir o kadar da normaldi!

“Sevindim.” Adam bu sözlerin tam anlamıyla ne ifade edebileceğini kavramaya çalıştı ama gözlerini kaçırınca anlayamadı. Aklına yüzlerce soru geliyor, bunların hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu.

Selen kısık sesiyle, “Ben de sizi yanlış anlamanızdan çekindiğim için arayamadım. Bu durum biraz garip...” diye huzursuzca söylendi.

Onlar konuşurken hain bir bakış atan Hira kafasındaki tilkilere selam çektirirken adamı süzdü. Hiç kuşkusuz dünyada pek seyrek rastlanılacak kadar farklı bir havası olan bu kızıl kafa, iyi bir adam olabilirdi, ama şeytan iyilik maskesini çok severdi. Onu enine boyuna sarsmadan bunu çözemezdi. Böyle saçları bir tek İskoç kitaplarında duymuştu. Kumral teninde parıldayan iri, koyu kahve gözleri hem tanıdık hem de bir o kadar yabancıydı.

Selen arkadaşının adamın üzerinde asılı kalmış bakışlarını fark ederek boğazını temizleyince, sonunda onları tanıştırmayı akıl etti. “Bu benim kansız ikizim Hira,”

Genç adam gülümsedi. “Kansız...” Hayli canlı bir zekayla geçmişti mahcupluğunun üzerinden.

"Aynı kandan değiliz ama ikiz gibi büyüdük." Kıza aynı ilgiyle bakmaya devam etti. "Bu da..." dedi biraz duraksayan Selen, aşkının gözlerini taşıyan adamı nasıl tanıtacağını düşündü ama bulamadı. Ne diyecekti? Gözleri benim ama bedeni umurumda değil mi? "Vefa... O Vefa..." dedi, bunu daha çok kendine anlatmak ister gibi, ismin üzerine baskı yaptı.

Bakma gözlerine, lanet olsun çok dikkatli bakıyorsun!

Kendine kızdı. Ama bakmak istiyordu. Sıktı kendini bakmamaya çalıştı. Bu o kadar zordu ki. Umut! Umut'u çok özlemişti, görmek istiyordu. Ama o umut değildi.

Hira, "Sadede geldiğimize göre..." diye atılarak adamın havada kalan ellerini kavradı. "Tanıştığımıza memnun olacak mıyım zaman gösterecek Vefa Bey,"

Vefa keyifli bir gülüşle başını salladı. Böyle arkadaşı olsaydı sırtı asla yere gelmezdi. Selen çok şanslıydı. O da arkadaşı gibi kendini gözlerinden alamıyordu. Sanki ona bakınca, Umut'a bakar gibi hissediyor, ancak yüzüne bakarken hayranlığını gizlemiyordu. O Umut değildi. Umut hissiyatı vermiyordu ama psikolojik olarak onun bir parçasını taşıdığını bilmek zihnini bulandırıyordu. Çok farklı bir durumdu. Hem yıllardır tanıdığı birinin bir parçasıydı gözleri hem de hiç tanımadığı bir yabancıнын ifadesiydi. Onun da kafası karışmaya başlamıştı. Şimdi Selen'in içindeki karmaşayı anlıyordu. Beklentilerle gerçekler can yakıcıydı. Çok zor olmalıydı. Yabancı bir adamda, sevdiğini görme umudu ve görememe çaresizliği hiç kuşkusuz canını yakıyordu.

Onların dikkatinden utanan Vefa mahcupça gülümseyince, Hira unuttuğu elini adamın avucundan çekti. "Kusura bakma arkadaşım... Cidden biraz tuhaf bir durum. Biz Umut..." demişti ki boğazını temizleyerek, "Yani böyle bakmamız sizi rahatsız ederse söyleyin lütfen, biz farkında olmadan yapabiliriz böyle dengesizlikler. Ama olmazsan seviniriz. İnanın içimizde hiç art niyet yok. Yoksa biz tanımadığımız adamlara böyle ayıla bayıla bakan kızlardan değilizdir, ha adamlar da bize böyle dik dik bakamaz o ayrı mesele." derken bilmem anlatabildim mi? İğnelemelerini alttan alta dürtmeyi de ihmal etmemişti. "Bak arkadaş, hiç kolay değil yaşadıklarımız. Aklında kötü fikirler edinme diye söyledim. Umut bizim kıymetlimizdi. Selen'in nişanlısı olabilir benim de kardeşimdi, abimdi. O yüzden haddini aşıp şirazeni şaşarsan, bana kantarın olmak zor olmaz." Hayli açık sözlü olan konuşması durduğunda, "Ah!" diye acıyla inledi. Bacağına yediği çimdik, canını fena yakmıştı ve galiba çenesi yine bodoslama bir gafla laf dalaşına girişmişti. Selen, "Kapa çeneni Hira" diye çığlık

atan iç sesiyle onu susturdu. Hira dişlerini göstererek sırtıttı fakat bu onun kızgınlığını yumuşatmadı. Utandırmak istememişti ama galiba ikisini de utandırmıştı. Selen onun kötü niyeti olmadığını bildiğinden, bu azarı çok uzatmadı.

Genç adam bakışlarını etrafında kısacık bir an dolaştırdı. "Sanırım eve gidiyordunuz..."

"Evet..." dedi Selen rüzgâr ipek saçlarını savururken. Adamın bakışları saçlarına takıldı. Rüzgârda salınıp, beyaz gömleğinin kuşattığı narin omuzlarına düşmesini garip bir hevesle izledi. Kaç gecedir rüyalarına gelmemiş, saçlarına hasret bırakmıştı. Neden artık rüyalarına gelmeyi kesmişti bilmiyordu ama her gece onu görme umudu gittikçe özleme dönüşünce kendinden korkmaya başlıyordu. Günlerdir onu düşünüyordu. Ne duygulu ne değişik bir duruşu vardı. Asildi! Vakurdu! Ayrıca olgun olgun bakıyordu. İncecik vücudunda alımlı bir yapısı, göz kamaştıran bir masumlukta güzelliği vardı. Aklını meşgul etmesinin sebebini bilmiyordu ama bu kızın yanında olmak gibi tuhaf bir dürtüye düşmüştü. Belki gözlerin sahibine olan minnet borcuydu onunki, belki arkadaş olma isteği. Üstelik yanına gelmek istemiş ve yapmıştı. Bunun için bir özre ihtiyacı yoktu. Güneşin son demleri dik bir biçimde kızın güzel gözlerine vurunca, adam gözlerini çekemedi. Zaten kız da çekmiyordu. Birlikte öylece bakışıp dikiliyorlardı.

"Yanlış anlamazsanız, yani dilerseniz bir çay içebiliriz. Tabii bir işiniz yoksa."

Koyu renk kumaştan dikilmiş kusursuz bir vazo etek, üzerinde beyaz sade bir gömlek vardı, yanlarından geçenlerden farklı değildi ama sanki tüm dünyadaki kadınlardan çok başka hissettiriyordu. Tembel bir sesle, "Sakin yanlış anlamayın amacım emrivaki yapmak değil... Aslında deminden beri bunu söyleyecektim fakat çekindim. Sizin için sorun olmazsa..." diye ekledi. Arkasındaki aracını göstererek başını geriye çevirdi. Pırıl pırıl parlayan eski ama bakımlı otomobili hazır haldeydi.

"Benim aracım ile gidebiliriz."

"Burada sahilde bizim bildiğimiz güzel bir çay bahçesi var..." diye söze başladı Hira, "Öyle değil mi Selen."

"Haklısın böylesi daha iyi." İncecik sesi nazik ve biraz sıkıntılıydı. "Dilerseniz sahil boyu yürüyerek gidelim. Hem oranın müdavimlerindesiniz. Sık sık gideriz nezih bir yer, sıkıntısız. Bu saatlerde sakindir."

Genç adam bir adım geriye çekilerek hanımların hareket etmesini

sağladı. Selen ne aklını ne de gözlerini adamdan bir türlü alamıyordu. Kaldırıma geldiklerinde, dalgınlıkla trafik kurallarını unutan Selen, adını yola attığı an, önünde beliren araç tiz bir firen sesiyle saçlarını havalandırdı. Dengesini kaybetti. Daha ne olduğunu anlayamadan kendini kolundan çekilirken buldu. Öfkeli korna sesleri arasında kaba bir şekilde savruldu. Kendini sert bedene yaslanırken buldu.

Adamın sıcaklığını hissedince panikleyip sendeledi. Adam düşmesi için kızı incecik belinden hızla yakalayiverdi. Belinin oyumunda eli papatya misali açılmıştı. Yüzündeki tüm rengi çekilirken, o anın korkusuyla düşmemek için yaslandığı adama tüm gücüyle sımsıkı sarıldı. Kollarını beline sardığını fark edememişti. Bunu hissedince geriye çekilmek istemiş, ani yaptığı hareket yüzünden ayağı burkulduğu için, canı hayli acımişti. Gözlerini sıkıca kapadığında, acıyla inleyen sesi, dişleriyle kemirdiği dudağının arasından kaçmıştı. Bedeni sıcacık dokunuşların arasında olduğundan, pek kaygılı değildi. Hatta onu azarlayan Hira'yı bile duymuyordu. Hâlbuki yabancı bir tende bu kadar rahat olmamalıydı. Adam korkak gözlerini kızın yüzüne odaklamış ve dona kalmıştı. Kısa bir an nerede olduklarını unutmuş, büyüüne kapılmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Öylesine eşsizdi ki şu an, tıpkı ikisinin de rüyalarındaki gibi dünyada sadece ikisi kalmıştı.

“Selen, Selen...”

Selen duyduğu sesle etrafına baktı nefes nefese. Korkmuştu. “Selen kuzum dikkat etsene,” diye azarladı Hira koluna atılarak. “Manyak mısın sen aklın neredeydi?”

“İyi misin?” diye sordu Vefa kollarından kayıp giden kıza bakarken şaşkınca.

“Uff!” diye acıyla inleyince Hira ve Vefa merakla onu süzdü. Bu Uf ne içindi çözmeye çalıştılar. Kızın rengi uçmuştu. Bir an o frene basıp yoluna devam eden aracın ona çarptığını sanarak, donup kalmıştı. Selen ayağının üzerine bastığında, acısı azalmıştı. Yanaklarının üzerine yelpaze misali düşen kirpiklerini kırptırdı. Endişeli genç adamın ifadesiyle kendine geldi. Vefa son anda hamle yapmasaydı, belki de araba çarpacak ve kız ölecekti. Bu düşünceyle nefesi kesildi, tıpkı Hira gibi.

Düşmek üzere duran kıza destek olurken, “İyi misin?” diye sordu. Genç adam farkında olmadan kızın incecik belindeki elini hareket ettirip, “İyi misin?” diye sorusunu endişeyle yeniledi. İşte o anda adamın yüzüne ne kadar yakın olduğunu anladı, soluğunun kesildiğini hissetti. Hira ise

neresinin acıdığını hemen hissetmiş. Gözlerini ayak bileğine çevirmiş in-
celerken, bu anı kaçırmıştı.

“İy...İyiyim... Sadece aniden çekilince... Ayağım burkuldu.” Tutmuş ol-
duğu soluğunu yavaşça salarken, yorgun bir tavırla, “Yani sayenizde, iyi-
yim...” diye ekledi ve ne kadar yakın olduklarını fark edince tekrar, utana
sıkıla geriye çekilmek istedi.

Vefa ona yardımcı olmak istediği için uzandı. Parmakları koluna do-
kununca, titredi. Sert ve yerinden sökülmeyecek ağaçlar kadar sağlamdı.
Az evvel ona yaslanmıştı. Göğüsleri arasında soluk alamayacak bir biçim-
de sıkışmıştı. Her nefeste adamın soluğunu hissetmişti. Onun güçlü kalp
atışını kendi bedeninde, kendi hızlanan kalbinde hissetmişti. Bu utanç
vericiydi.

Onun için utanç dışında hiçbir şey ifade etmeyen bu ayrıntı, adam
için de sarsıcıydı. Kız yaşadığı paniğin ve bu tuhaf durumun şokuyla ge-
riye çekildi. Hira konuşup dururken kızların kendine gelmesini sakın bir
sukutla bekledi. Kolu yanına salındı, eli yumruk olmadan önce cebine
kaydı. Kızın titreyen varlığını hâlâ bedeninde hissediyor gibiydi.

İkili garipleşince Hira boğazını temizleyerek, “Sağ olun... Allah koru-
du... Ya o araç dikkatli olup firene basmasaydı ve siz onu tutmasaydınız...”
diye çıkıştı. Başını dehşetle sarstı. Yuvarlak yüzündeki kahverengi gözleri
kadar koyulaşmıştı öfkeli yanakları. “Olacakları düşünmek dahi istemiyo-
rum. Allah’ım ya! Selen dikkatli ol biraz, aklımı aldın...”

Vefa hâlâ bir adım öteye çekilen kıza tuhaf bir karmaşayla bakıyordu.
“Ayağınız acıyor mu?” diye endişeli bir ifadeyle sordu.

Selen ayağını yerde hareket ettirdi. Başını aşağıya eğdiğinden, saçla-
rı yüzünü perdeliyordu. Tıpkı rüyalarındaki gibi ipek nehirler rüzgarla
savrularak ileri geri bir tül gibi havalanarak asalete asice meydan okuyor-
du. Derin derin solurken, saçını kulağının arakasına çekti. “Çok az
acıyor... Ama hareket etmeme engel değil. Sanırım panik yapınca...” Du-
dağının kıyısını üzüntüyle dişledi. “Uff! Çok dikkatsizim...” Söylenirken
yanakları sıkıntısından kızarmıştı.

“Dikkatsiz değil şaşkın,” dedi Hira kızarak.

“İsterseniz bir doktora...” dediğinde düşünceli genç adam, bu tepki-
siyle genç kız gülümseyerek başını iki yana sarstı. Hâlâ mahcup duruyor-
du. “Gerek yok, şimdi hiç acı falan yok zaten.” Burukça gülümsedi.

Biraz canı acısa da bunu es geçip adamın yanındaki arkadaşına yak-
laşan Selen, şirketin önünden karşı caddeye geçmek için Hira’nın koluna

girdi. "Hadi gidelim, ben iyiyim." Canı yanıyordu ama söylemedi. Adam, onun hafif topallamasını fark etti. Hira ise dişlerinin arasından fısıldayarak azarlamaya devam etti çünkü canının yandığını tek fark eden adam değildi.

Vefa durgun bir biçimde kıza bakıyordu. Bedeninde onun yumuşak yapısını ve tuhaf bir haz veren sıcaklığını hissettikten sonra, o kadar doğal olması beklenilmezdi, rüyaları ete kemiğe bürünüyordu. Yıllardır aynı kadını, farklı hallerini, her ifadesini ve hareketini defalarca hayalinde görmüştü. Sakin duran yüz hatlarının ardında taşıdığı karmaşasını ifşa etmeden eski hâline döndü. Trafik ışıkları yandığında, birlikte karşıya geçtiler. Son defa onu azarlayan Hira'dan sonra sahile kadar konuşmadılar. Fakat arada tuhaf bir gerginlik vardı. Kız az önce yaşananların utancından konuşamıyor, adam ise hissettiği garip yakınlaşmanın endişesini üzerinde taşıyordu. Bu sessizliği bozmak ve iki gencin çekinik hâlini üzerinden atmak isteyen Hira, genç adama bakarak söze başladı.

"Sizi merak ediyordum. Aslında Selen o kadar çok anlat..." Selen arkadaşının kolunu çimdikleyince, yüzü acıyla buruşan Hira, dudağının kıyısını utanarak dişledi. "Yani biliyorsunuz, onun için ne kadar değerli olduğunuzu." İkinci çimdik gecikmedi. Patavatsız dili dilini ısırarak terbiye etmek istedi. "Yani gözleriniz... Bu yüzden sürekli sizi düşü..." dedi ve tekrar bacağına bir çimdik alarak sendeledi. Hira oflayarak bacağını ovalarken, dudaklarını öne uzatmış, çatılı kaşlarıyla arkadaşına kızgınca bakıyordu. Selen ise onu gözleriyle, kaşlarıyla ayıplayarak uyarıyordu. Bunu fark eden Vefa centilmenlik adına görmemezliğe vurdu. Gülmemek için de başını yan taraftaki caddeye çevirdi.

Kısa bir yürüyüşün ardından sahil kenarındaki ufak çay bahçesine geçtiler. Bu sırada adam kıza bakmış ve yürüyüşünün düzeldiğini fark etmişti. İçi rahatladı. Kafeye vardıklarında, cam korumaların bulunduğu sağ köşeye yöneldiler. İlerideki masayla ilgilenen genç garson onları görünce, "Hoş geldiniz... Bugün erkencisiniz?" diyerek gülümsedi.

Hira yerine kurulup, "Öyle! Bana bol şekerli sıcak çikolata Cahit ama sen yap olur mu? Onlarıki güzel olmuyor." diye siparişini verdi.

"Kızım bir motorun soğusaydı," dedi Selen azarlayan bir halde. "Kaçmıyordu istediğin."

"Cahit'in saati doluyor çıkar birazdan," diye normalleşti.

"Ah Hira Ah,"

"Boş ver nezaketi, keyfimi bozma..."

“Hira,” diyen Selen sustu. Fakat onun azarları Hira’nın umurunda değildi. Cahit denen genç adam, başını sarsarak gülümsedi. Selen yerine geçerken, arkadaşına kaşlarıyla bir kez daha bu havai tarzını ayıplayan bir bakış attı. Genç kız, afacan simasının verdiği tüm hayat dolu güzelliği yüzüne yansımış olarak, omuzlarını sarsarken de söylendi.

Vefa Selen’in karşısına oturdu. Elindeki anahtarıyla birlikte telefonunu da masanın üzerine bıraktı. Denizin tam kenarı olmasına rağmen, kısa cam korumalar, denizden gelen asi rüzgârı bertaraf ediyordu. Etraf dedikleri gibi sakindi. Zaten genelde gece vaktine doğru dolardı buralar, biliyordu.

Bakışları yanlarından hareketlenen genç adama döndü. Cahit yanlarına yaklaşıp, bakışlarını ilk Selen’e çevirdi. Biraz şaşkındı. Umut’tan sonra ilk defa bir erkekle buraya geliyordu ya yadırgamıştı. “Sana da sütli neskafe yapıyorum, uyar mı?” Selen başını olumlu anlamda sallayınca, genç garson bakışlarını adama çevirdi. “Siz ne alırdınız efendim?”

“Demli çay!” dedi Vefa. Kısa bir istekti. Genç garsona kısacık bakmış ve gözlerini denize çevirmişti.

Garson yanlarından giderken Hira bakışlarını yanlarında sessizce oturan adama çevirmeden önce, etrafta amaçsızca dolaştırdı. Sonra merakı içinde çoğalıp kurtlu gibi kıvranmaya başlayınca dayanamadı. Tutamayacağından emin olduğu çenesini sonunda açtı. “Buralarda mı oturuyorsunuz?”

Dikkati ona kayan Vefa, “Hayır... Aslında Asya Yakasında, Pendik’te oturuyorum...” diye yanıtladı. Hira hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Bu adam iyi birisine benziyordu belli, belki arkadaşını yeniden hayata gözleriyle döndürür diye çok zamandır düşünüp duruyordu fakat şimdi mesafe farkı araya kocaman bir umman gibi girmişti. “Ooo!” dedi bu düşüncelerle dalgınca elini sarsarak. “Bir saatlik yol... Hatta yol sıkışınca köprüden geçerken ikiye bile çıkar...” Sonra durdu ve tekrar sordu. “Peki, burada mı çalışıyorsunuz? Hani onca yol, iş dışında çekilmez. Bilirim köprü hep kalabalık olur iş çıkış saatinde...”

Vefa bunu biliyor açıkçası pek umursamıyordu. Bu düşünceleri aklından attı. “Hayır, işim de orada!” Adam kızın hafif toplu yüzünü süzdü. Bunu art niyetsiz yapmıştı. Bu konuşmada hoşnut olmamış gibiydi Hira ve suskunluğu fazla uzun sürmedi. “Buna üzüldüm... Tüh!” dedi iç geçirerek. “Ben de burada oturduğunuzu sanıyordum.” Hayal kırıklığıyla bir kez daha gözlerini süzdürdü.

“Bence siz ona nüfus kâğıdınızı bırakın, bir koşu karakoldan tüm araştırmasını yapsın... Yoksa temiz kâğıdınıza kadar sorguya çekecektir sizi, haberiniz olsun.” diye araya kaynak yaptı Selen. Hira yine abartmış, adamı resmen sorguya çekmişti ve Selen nedense pek şaşırmamıştı. Yanlarına gelen garson siparişlerini bırakarak yanlarından ayrıldı. Vefa ince belli çayını kendine çekerken, Selen kahve fincanını üfleyerek dudaklarına götürmüştü.

Bu sırada hâlâ asık suratla homurdanan Hira, “Ne yani; elin adamı olmak istemiyorsa bize özgeçmişini sunmak zorunda. Sonuçta görüşeceği süs bitkisi değil, kansız kardeşim. Ki buraya geldiğine göre görüşmeye geldiği kesin.”

Kahvesi gırtlığına tıkanan Selen derin bir nefes alarak, önündeki sel-pak kutusuna uzanıp dudaklarına kaparken, “Hira!” diye hırladı.

Kız umursamazca omzunu sarstı. Selen Vefa’ya kaygıyla baktı. Adamı kırmak istemediğinden emindi arkadaşının ama açık sözlü hâlleri bazen ciddi anlamda Selen’i kızdırıyordu. Gözleri genç adamla çakıştığında, bakışlarıyla özür diledi fakat Hira’nın patavatsızlığını pek umursadığı yoktu. Aksine Hira’ya dönerek çanak tuttu.

“Hah şöyle,”

“Hira.”

“Sorun değil... Sizi korumaya çalışıyor.” Hira’ya göz kırptı, “Eğer merak ettiğiniz bir şey varsa, sorun tabii ama dilerseniz kafa kâğıdımı da verebilirim, karakolda yakın zaten, temyiz kâğıdı da alabiliriz.”

Bu yanlış suali kime sorulduğunu anlasa adam, kesin arkasına bakmadan kaçardı! Keza bunu sorduğu kişi meraklılığıyla nam salmış biricik arkadaşı Kurtlu Hira’ydı! Soruların zorluğundan çekinen Selen adama şaşkınca baktı. Fark edemedi ondaki çekiciliği, çünkü tek umursadığı onun düşünceleri değil gözleriydi ama ne zaman baksa yakalanıyor, her seferinde yanlış anlamasından çekiniyordu.

Keskin hatları vardı fakat yumuşacık bir duruşa sahipti. Öyle herkesin korkup kaçacağı değil, daha çok güven duyacağı bir suretin sahibiydi. Amacı onu keşfetmek, yüzündeki hatları ezberlemek değildi. Öylesine başlayan eylem ilgiyle devam etti. Her bir karesini zihnine nakşettiğinden habersiz kirpiklerini bile kırpmadan baktığını fark edemedi. O sırada yanında konuşmaya başlayan Hira’yla ikilinin gözleri ayrıldı. Kız o ana kadar Vefa’nın ona baktığını, dahası gözlerinde tuhaf bir tılsım oluştuğunu fark edememişti. Bunu görünce utandı.

Vefa sıkılğan bir tavra bürünen kızıdan ilgisini ayırdı. Öylesine masum ve şeffaftı ki, daha fazla tedirgin etmek istemedi. Utancını dahi saklamıyordu. Hoşlanmıştı. Bu ender bulunan bir özellikti.

“İşte bu yüzden diyorum bizim sizi tanımamız gerekiyor diye.”

Vefa kaşlarını çattı, bu kız ne anlatmış, neyi kaçırmıştı. Onu dinlemeyişinden bir haber olan adama gülümsedi. İkisi bakışınca dünya siliniyor gibiydi ve bu hiç hayra alamet değildi. “Evet, soruyorum hazır mısınız?” Adam neye hazır olduğunu düşünürken iri bir yudum aldığı bardağını masaya bıraktı ama Selen sorulara hiç hazır değildi, adeta korkusundan donup kalmıştı.

“Evli misin?”

“Hayır,” dedi adam gülererek.

“Nişanlın, sevgilin, flörtün, dostun, metresin ya da hoşlandığın biri var mı?”

“Henüz yok, olunca haber vermemi ister misin?”

“Gerek yok ben duyarım zaten.”

“Öyle mi?” dedi adam eğlenerek bir sesle.

“Öğleyi akşamı bırak şimdi. Ne mezunusun?”

“Fakülte.”

“Ne fakültesi?”

“Peyzaj mimarlığım.”

“İşin var mı?”

“Evet uzun süredir.”

“Nerelisin?”

“Tokat.”

“Neresinden?”

“Kızım abartma,” dedi Selen dişlerini sıkarak.

“Ne abartması, belki bir akrabasıyla tanış çıkarız, soruyoruz soruşturuyoruz adamı, kimmiş kimin fesiymiş.” Adam kaşlarını kaldırarak gülüşlerini kamufle ederken, “Nere?” diye inatla zordu.

“Almus,”

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu.

“Hira saçmalama!”

“Sen sus sana sormadım, nerede oturuyorsun arkadaşım?”

“İstanbul.”

“Yuvarlak cevap verme, not kırarım. Gerçekten Pendik mi?”

“Sen iyice kafayı yedin, ben kalkıyorum.” dediğinde Selen ayaklandığı an kolundan çekiştirilerek yerine sertçe oturması bir oldu. “Madem artık görüşeceğiz, madem sen bu adamın gözlerini görmek için hayatımıza sokacaksın, o zaman oturacaksın yanımda dinleyeceksin ben de soracağım ve cevap bulacağım.” Bakışlarını genç adama odakladı. “Sıkılıyor musunuz ya da rahatsız oldunuz mu sorularımdan?”

“Devam edebiliriz, sorun yok.” dedi Vefa ciddi bir sesle.

“Kaç kardeşsiniz?”

“İki kardeşiz.”

“Kız erkek?”

“Ablam var, evli.”

“Tüm ailen İstanbul’da mı ikamet ediyor?”

“Bir kısmı, en azından yakın olan akrabalarımız buradalar.”

“Babanı duydum Allah rahmet eylesin anneniz nasıllar?”

“Hira,” dedi Selen ondan konuştuklarını ortaya saçtığı için utancından kızarak.

“İyiler, sizinle tanışsaydılar büyük bir şirket kurmak için başımın etini yerdi o kesin.”

“Niye annen iş kadını mı?”

“Hayır mahallenin Esra Erol’u, sende bu kabiliyet onda potansiyel evlendirme dürtüsü varken devlet size maaş bile öderdi.”

Selen dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırıp gülüşünü saklarken ilk defa kızaran Hira onu suratsız bir ifadeyle dürttü. Utanarak, “Şimdilik bunlar yeterli...” diye tamamladı sözlerini.

“Ya, daha maaşını, bankadaki hesabını, evinin tapusunu falan soracaktık, eksik kalmasın.” dedi Selen hırsla.

“Onları ileride sen sorarsın, tabi niyetin ciddiye,” dedi arkadaşına sataşan kız ve Selen ona kafa göz dalacak gibi olunca, “Şaka yaptım ya, bu kadar ciddi olma.” diye tamamladı sözlerini.

“Bitti mi?” diye sordu Vefa.

“Bitmese iyiydi de bu sohbetin bir de evde rövanşı olacak, can korkusu sardı içimi biraz ürküttüm.” Selen ve Vefa garip şekilde sırtınca ortamın ısındığı anlaşıldı. Hira hemen biraz odun attı ateşe, “Arkadaş sen de ne meraklıymışsın sorgulanmaya, damat dünden hazır gelinlik diktirmeye,” dedi patavatsızca.

“Ay şimdi bayılacağım,” bakışları atan Selen’i görmedi çünkü o anda gözlerini kısarak biraz düşünmekle meşguldü. Selen öfkeyle arkadaşına baktı. Masanın altından dizine çimdiği basarak, sıkılı dişlerinin arasından, “Kan gurubunu da sor da ameliyata alalım Hira, ne dersin? İlk dişi ne zaman çıktı, ilk çişi ne zaman dedi.” diye kızgınlığını fısıldadı.

İşaret parmağını çengel gibi yaparak genç adamı kendine yaklaştırdı, kulağının dibine sokuldu. “Ha bu arada kızın zaafını kullanır vicdaniyla oynarsan var ya!” dediğinde Selen yerin dibine girip çıktı. Hınzır Hira gözlerinin kıyısından arkadaşına ürkekçe baksa da aldırmadı. “Korkma kuzum ya ne zaman sünnet olduğunu henüz sormadım,” diye kıkırdadı. Haylaz gözlerindeki şeytanlar Selen’in midesinin kasılmasını sağladı. Hira bunu ciddiyetle düşündü. Evet, bu da bir soruydu. Sonuçta AIDS, HIV ya da Ugalo virüsü taşıyabilirdi! Güzelim kansız kardeşini ona emanet edecekse soyunu sopunu, ilerisini gerisini bilmesi gerekmektedir.

“Madem niyeti bozdun arkadaşım ile görüşme taraftarı oldun, o zaman bana katlanacaksın. Ya da bana sabredeceksin, bilmem anlatabildim mi?”

“Seni her zaman aramızda görmekten mutluluk duyarım.”

“Hah şöyle niyetini belli et.” dedi kız istediği cevabı alarak. “Selen biraz cızırtılıdır, hep sormak istediklerini ertelediği için sonradan üzül-müştür, ben sevmem bugünün işini yarına bırakmayı. İkiyüzlülükten de hoşlanmam, aklımdaki neyse dilimdedir. Sakın yanlış anlamayın, fırıldak çeviremem merak ettiğim neyse sorar kurtulurum. Eğer bir hatan olursa sırf gönlün olsun diye arkadan konuşmam, utandırmak için özellikle yüzüne haykırırım ki bir daha başkasına yapma.”

Bu yaptığıyla sabır terazisinden son damlayı kaçırdı. Selen Hira’ya kızarak, hayret eden bir nidada bulunmak istedi. Hatta normal zamanlarla yaptığı gibi saçını çekebilirdi. Ama şimdi yapsa bu çocukça bir tavra davetiye çıkarırdı. O saçını çekince, Hira kesin misilleme yaparak, burnunu sıkardı! En doğru şeyi yapmaya karar veren Selen, af dileyen bakışlarını genç adamın güzel gözlerine çevirdi. Onun çikolata gözlerinde geçişen haşın ateşlerin kızmaya değil, daha çok konuşan arkadaşının yaptığı gaf-lara gülümsemesine meyilli olduğunu idrak etti.

“Kusura bakmayın ne olur. Biraz endişeli ve tez canlıdır. Aslında iyi kızdır ama biraz çenebazdır, biraz da patavatsızdır.” diye arkadaşına sataştı.

“Hala yanımdayım,” diyen kız homurdandı. “Hah... Üstelik bunları

senin sorman lazımdı, benim sorduğuma mutlu olmalısın bu gece başını yastığa rahat koyacaksın. Kimdir nedir, iyi midir deli midir diye düşünmeyeceksin. Kızım sürekli bu adamın gözleriyle... Ay yani gözleri taşıyan beyniyle görüşeceğiz, sormalı ve tanınmalıyız. Ya adam sapıksa ya katilse ya şerefsizin önde gideniyse ya kadın satıcısıysa ya organ mafyasının lideri olmasa bile adamıysa ya da ne bileyim neyse...”

“Yeter...” dedi Selen, “valla şimdi şeker gibi eriyip yere akarak taşların arasında yok olacağım. Sus rezaletimizi katmerleme.”

“Ne yeter... Senin Umut dışında sevgilin oldu mu? Benim ömrüm boyunca sevgilim oldu mu hiç? Bizim abimiz bile yok lan erkek milletin bozuk şerefini nasıl analiz edeceğiz. Ömrümüzde tanıdığımız tek erkek Umut’tu o da yok artık.” Vefa’ya baktı. “Sözüm meclisten dışarı kardeşim, bak ben erkek milletin zihnini bilmem ama niyetini bilirim, eğer senin de o bezlerdeyse gözün çöplüğüne dön bizi uğraştırıp elimi kana bulama.”

“Size kızmıyorum, açık sözlü olmanız hoşuma gitti. Üstelik bu kadar cesur olmanız ve arkadaşınızı koruma gücünüz taktirimi kazandı.”

“Bak gördün mü akıllı birine benziyor demiştim.”

“Sen mi?” bakışları atan Selen’in gözleri iri iriydi, daha az evvel adamın ne şerefsizliğini ne hainliğini bırakmamış mıydı? Üstelik biz tek ve daim kullanımlıyız demenin bir yolunu da araya sıkıştırmıştı. “Ben de dedim Selen’e zaten endişelenmeyelim bu adam iyi birine benziyor ben iki dakika da çözerim diye.”

“Yok valla sen insanın suya götürür susuz getirirsin,” dedi Selen. “Pes!”

“Kızma minnoşum. Tanımadan yanımızda nasıl gezecek bu... Bu Kızıl Ka...” derken adama bakıp “Yani bu gözlerin sahibi Vefa Bey!” diye son nefesini verdi.

“Evet, tanınmalıyız.” dedi dişlerini sıkarak Selen. “Özeline tacizde bulunmamalıyız. Sülalesine selam salmamalıyız. Medeni haline darbe yapmamalıyız. Ahlakına kurşun sıkmamalıyız. Hem neden yanımızda gezsün ki elin adamı!” dediğinde dudağını dişledi ve özür bakışlarıyla, “Herkesin bir hayatı var değil mi Vefa Bey!” diye lafı çevirdi. Dudaklarını kızgınca sıktı. Hira konuştukça yerin dibine girmek istiyor, kendisi ona laf yetiştirdikçe de oradan asla çıkmak istemiyordu. Acaba bardağını masanın altına düşürse de arasa mıydı? Ararken üç beş defa bacağını ısırıldığı kızı acılar içinde sustursa mıydı?

Halinden hayli mutlu, ilk başlardaki şaşkınlığının yerini tatlı bir anlayışın aldığı adam kaşlarını kaldırarak iki kızın didişmesini izlemekteydi.

Selin ağır başlı bir kadındı. Ağzından çıkacak kelimeleri tartıyor gibiydi ve Hira delisi dışında dedikleri harbi dostlardandı. Sevdiği söz konusu olduğu zaman gözünü budaktan sakınmayacağını göstermekteydi. Sonunda bir tepki vererek, sanki konuşan oymuş gibi derin bir soluk aldı ve "Sorun değil." diyerek konuya uyum sağladı. "Bu sorduğu her soruya cevabı sadece sizin iyiliğiniz için istiyor. Ve açıkçası ben de görüşme taraftarıyım... Tabii, sizin için sorun olmazsa?" dedi ciddi ifadesi sakinliğini korurken. Sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hemen kapadı.

"Peki siz neden görüşmek istiyorsunuz Vefa Bey, sorularımız az mı geldi? Hadi bu kızın geçerli bir sebebi var, peki ya sizin?"

Çimdiği yemişti yine sol yanına ama aldırmamıştı. Acıyan yerini ovuşturarak cevabı bekledi. Selen çaktırmıyordu ama o da en az arkadaş kadar merakla cevabı bekliyordu. "Ben..." dedi adam ne diyeceğini bilemeden, şimdi *minnet meselesi* dese yalandı, *rüyalarım var benim* dese deli sanırlardı, *sürekli sizi görme isteğiyle soluksuz kalıyorum* dese sapık derlerdi.

"İnsan nasıl görmez dünyasına ışık olanın emanetini. Ben yıllardır bir karanlık kuyuda tek başıma yaşadım, şimdi her yanımda cennet kadar renkli ve bunun sebebi olan kişi hayatta değil. Bilmiyorum belki sorumluluk ilkesi belki de bir vicdan borcu. İster adına minnet deyin ister vefa borcu..."

"Sizin vicdan borcunuz yok Vefa Bey, neden olsun ki. Siz olmasaydınız başkasına hayat olacaktı gözleri."

"Yapılan iyiliklere sebep, tüketilen nefeslere bahane aramak benim gibi hayatın kıymetini bilenler için anlamsız Selen Hanım. İnsan bazen kalmak istiyor iyi bir günde güzel bir anda, çıkarsız yapılan bir iyilikte, huzur kokan bir sohbette, duaya kapı olan bir insanın gölgesinde."

"Adamsın be üstat, ciğerimizi masaya bıraktık."

"Hira!"

"Hira deyip susturma bana gerçekleri. Bu hayat bana ne öğretti biliyor musun Vefa Bey? İyice tanımadan insanlara bağlanmamayı, beni tınlatmayanı kafaya takmamayı, verdiğim değeri hakketmeyen insanlara ikinci üçüncü şansı vermemeyi, gidene dur dememeyi, şayet giden bensem arkama dönüp bakmamayı. Herkese üzülmemeyi, değerli olan için her üzüntüyü göğüslemeyi, gözyaşlarımın değerli olduğunu ve onlara değmeyen insanlar için bir damlasını zayi etmemeyi. İçi kötülerle dolu şu

dünyanın masum yalanlarına inanmamayı, bir çift tatlı söze, masum gülüşe kanmamayı, aslında herkesin siyah ya da beyaz olmadığını, gri olduğunu iyiliği ve kötülüğü çıkarına göre dengelediğini, ben izin vermedikçe kimsenin beni üzemeyeceğini ve eğer gerçek bir dost bulduysam kimin ne düşündüğünü umursamadan onu sakınmayı ve benim/ bizim her şeyden değerli olduğunu anladım.”

Vefa parmağını şakağında gezdirirken, Selen’in arkadaşına dudaklarını sıkıp hüznle baktığını gördü. Hatta bir ara Hira denen bu tatlı kızın boynunu kıracak gibi yumruklarını sıkıyordu. Sandalyesinde geriye yaslandı. Şimdi, genç adamın bakışlarını karşılayan koyu mavi gözlerinde, aklından geçenlerin en küçük bir izi bulunmamaktaydı.

“Şerefsiz değilim ama adamım,” dedi Vefa. Belli belirsiz alaycı bir ses tonuyla devam etti. “Kusursuz değilim ama kusursuz ananın helal süt verdiği yurdum evladiyım. İstanbul’da doğup büyüdük ama köklerimizden kopmayan katı bir bağımız var. Ve 6 yaşında sünnet oldum.” Biraz mahcup biraz muzır bakışlarını Selen’e çevirdi ve tatlı bir tılsımla gözleri birleşti. Selen zaten dünden hazırdı o gözlere bakmaya. Vefa daha ne istedi. Her baktığında ise yüreği ağzına geliyordu kızın. Baktıkça bakmak, kıpırdanmadan izlemek istiyordu.

“0 negatif...”

Selen dalgınca kaşlarını çatı. “Ne?” dediğinde afallayarak, koluyla dürtten Hira kıkırdadı. “Kızım onu ameliyata almayı sen teklif ettin, o da kan gurubunu söylüyor işte. Adam 0 negatifmiş, yani kan uyumsuzluğun var, diyor ki ben herkese veririm ama kimseden almam, kriterlerim var.” Selen dirsek atınca da susmadı. “Biliyor musun kan grupları insanların özelliklerini belirlermiş. Hatta insanlar da kan grupları gibi özelliklere sahipmiş. Selen anlatsana onlara bu konuyu.”

“Şimdi zamanı mı Hira,”

“Zamanı işte yoksa böyle dürtüp duracaksın beni, normal bir konu işte anlatsana.”

“İnsanların karakterlerini de kan gruplarına benzetirim ben. Hira ondan bahsediyor.”

“Nasıl yani, kan grubunun özelliği mi?”

“Aslında kan grubunun özelliğiyle ben kişilik analizini birleştirmiştim bir sohbetle, ondan bahsediyor.”

“Eğer anlatmak isterseniz dinlemek isterim, merak ettim.”

“Mesela 0 Kan Grubu olan kişi: Özgüveni yüksek, oldukça iyimser,

cesur, dayanıklı ve güçlü karaktere sahiptir. Bulundukları ortamlara ayak uydururlar, çabuk kaynaşırlar. Detaylara çok fazla takılmazlar, güçlü ve kolay arkadaşlık kurarlar. Çok pozitif değillerdir, gerçekçiliği severler. Sivri dil yerine netlik isterler. Sürekli vericidirler, ama kimseden bir şey alamazlar.

A Kan Grubu: Uyumludur. Araştırmacı ve meraklı bir yapıya sahiptir. Kalabalık ortamları severler ve bu ortamlarda mutlaka söz sahibi olmayı başarırlar. Araştırmacı ve yenilikçidirler. Aşırı duyarlı olmaları nedeniyle çocuksu tepki gösterirler ve çatışma yaşarlarsa içlerine kapanırlar. Çevrelerine karşı kendini ispat etme eğilimleri vardır. Dayanamama ya da yetersizlik baş gösterdiğinde, kendilerini acıyıp zavallı hissederler. En önemli özellikleri paylaşımcı olmaları ve içe dönük yaşamalarıdır. Bu nedenle çok sık depresyona girerler. Çok az grip bolca duygusal hastalık yaşarlar.

B Kan Grubu: Düzenli yaşamayı pek beceremeyen, disiplinli yaşamaya daha az kararlılık gösteren bir yapıya sahiptirler. Biyolojik tüm kan gruplarından daha fazla duyarlıdır. İradelerine sahiptirler; düzenli ve sistemli olmayı iyi bilirler. Egemen bir yaradılış özellikleri vardır ve yönetilmekten hoşlanmazlar çünkü yönetmek onlar için vardır ve sadece kendi fikirleri önemlidir. Empati yetenekleri gelişmiştir. Otoriter yapıları yüzünden genelde askeri ya da yöneticilik gibi işler yaparlar.

AB Kan Grubu: Karmaşık bir yapıya sahiptir. Sinirli ve hassas A grubu ile dengeli B grubunun karmasıdır. Diğer üç grubun özelliklerinden almıştır. Kararsız, kaprisli, tutarsız, disipline olmakta zorlanan bir karaktere sahiptir. Mantıklı düşünmeyi bilirler. Çevreleri onlar için önemlidir ve sosyal olmayı severler. Ayrıntıya takılmazlar. İlginç ve en çekici kan grubudur. En yeni kan grubu olmaları özelliklerine de yansır. Dünya nüfusunda %5'lik kısmı oluştururlar."

Vefa kan gruplarını anlatışını sessizlik içinde dinlemişti ama asıl konuya gelmediğini fark etmemişti. Selen bir yudum su içti ve devam etti. "Yani, 0 grubuna sahip insan nasıl ki sürekli vericiliğe sahipse ve asla kimseden alamıyorsa, bazı insanların kişilikleri de 0 grubudur. Sürekli vericiliğe sahiptir, ne yaparsanız yapın asla alıcı olmazlar. Anne ve babalar gibi birey vasfına sahip olmuştur ve bireylik mizacından vazgeçemediği için hayal kırıklığı ve üzüntüler o insanların başından asla gitmez. Sürekli verici olan insanlara çevresi bir süre sonra, sanki bu onun göreviymiş, koşulsuz şartsız iyilik yapmak zorundaymış gibi davranır, beklentisini bu şekilde kalıplaştırır. AB grubu kişiliğine sahip kişiler ise, herkesten

alır, sınırları yoktur. Çocuklar gibi şımarık, pozitif ve kaygısızdır. Çok cesurdur ama cesaretle sınındığı an pısırik olur, çok özgüvenlilerdir onlara göre ama annesinden azar yiyen çocuğun şımarıklığı kadar kısa sürer özgüvenleri. Asla birey olamazlar çünkü mizaçlarında yoktur. Herkesten alırlar. Yani nasıl ki kan grubunun özelliğini değiştiremiyorsa bir insan, bu kişilerde kendi mizacını değiştiremez. 0 negatif bir insan asla AB kişiliğine sahip olamaz, eğer biri zorla o kanı ona enjekte ederse hem karakterini hem de elde olan sağlam kişiliği öldürmüş olur. Yani bu benim fikrim.”

Vefa hayranlık içinde dinlemişti kendi mizaç analizini. Nasıl güzel anlamıştı insanların kişiliklerini ve karakterinin asla mevcut durumdan dışarı çıkarılamayacağını. İnsanların değiştirme güdülerini vardı. Beğenmediklerini, kendi düşüncesine uygun bulmadıklarını illa değiştireceklerdi. Olduğu gibi kabul edememe hastalığı çağın en büyük rahatsızlığıydı. Oysa psikolojik bir makalede okumuştı, insanların mizaçları asla değiştirilemez, *miş* gibi yapılır ama değişmez, doğduğu gün neyse öldüğü gün de öyle kalırmış. Mizaçlar ata yadigârıymış. Evet, mizaç değişmez ama kişilik ve huy değiştirilebilir. Her kötüyü iyi ile değiştirme şansı ve aklı yalnız insanlığa verilmiş en büyük mirasmış.

“Okusaydı profesör olacaktı benim Kansız canım, Allah’tan okumadı da bana katlanıyor.”

Selen başını ‘*Ya sabır,*’ dercesine sallayınca Hira kıkırdayarak arkadaşına sarıldı. “Yalan mı, sendeki zekâ bende olsa devlet el koyardı kızım. İyi ki potansiyeli kimse keşfetmemiş benden başka. Söz ikimizin arasında sır olacak, sen bana kalacaksın.”

Ağlayanı bile zorla güldürüyordu deli kız, Selen’de tebessüm etti. Onun dudakları kıvrıldığı an yüzünde doğan güneşle afallayan adam, gerçekten gülse aklını kaybedebileceğini düşündü. Onun dik bakışlarından utanan Selen başını aşağıya eğdi. Normalde başından geçenler hem tepkisini hem de yüz ifadesini denetlemeyi öğretmişti ona ama şimdi tuhaf bir huya sahip olmuş olacak ki, utanıyordu, hem de adam ne zaman ona böyle derin derin baksa. Bu konunun bu kadar ileriye gideceğini düşünmemişti. Sanki kırk yıllık dostlarını yol üzeri görüp hasbihal ediyorlardı. Bu halleri garip değil miydi? Zaten her halleri garipti.

“Oooo üstadımıza bak sen, kaçak göçek mezbahalardaymış,”

Yanlarına gelen ve desturcuzca lafa giren bu yılışık tavır masadaki huzuru baltaladığı gibi dikkatleri de üzerine çekmeyi başarmıştı. Masanın

başında iki adam duruyordu. İkisi de genç ve sağlıklıydı. Önde duran ve Vefa'ya yarım ağızlı bakan genç elini uzatarak, "Selam da vermiyorsun dostum, ayran içtik ayrı mı düştük." diyerek Vefa'dan cevap bekledi.

Vefa gördüğü kişi ile ciddileşti. Gözlerinde hoşnutsuz bir hava eserken ayaklandı. Nezaketen adamın uzattığı eli sıkarak selamlaştı. "Nasılsın Serkan? Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye belirtti.

"Telefonlarımıza çıksaydın zaman kısılırdı dostum, aradığımızda açmayan sensin." diye laf soktu.

"Görmemişimdir," diye kıvırdı Vefa, onu tanımayan Hira ve Selen bile onun özellikle o telefonları açmadığı gibi bir hisse kapıldı. Vefa gençleri masaya davet etmeyince Serkan sandalyeye uzandı. Ters çevirip sandalyeye ata biner gibi otururken, yanındaki adama da diğer masadan bir sandalye çekmesini belirtti. Münasebetsizliği huzursuz ediciydi.

"Bayanlar kim," dedi yılışık bir suratla kızları süzerken. Dudaklarının kıyısında çapkın bir kıvrım seğirip duruyordu.

Vefa tanıştırmak istemediğini belirterek ve hatta masalarında oturmasını istemediğini göstererek, "Özel bir sohbeteydik," dedi kibarca.

"Özel konuşmalara bayılırım," dedi adam zerrece üstüne alınmayarak.

"Yani sana git diyor," dedi Hira adamdan hiç hoşlanmayarak. Serkan, genç kızı tepeden tırnağa süzdü, alaylı bir ifadeyle, "Dedi Vefa'nın asistanı," diye gereksiz bir espri yaptı.

"Davet ettik mi masamıza, ne kuruluyorsun baş köşeye, hem ne bu samimiyet!" Hira'nın öfkeli ifadesi eğlendirir gibiydi. "Dişliyiz diyorsun," derken hala sırtıyordu.

"O'lum çek ön ayaklarını masadan, adamın asabını bozmadan insanca kalk, yılışık yılışık ağzını yayıp sesini sevimli hale sokmaktan vazgeç." diye dişlerinin arasından hırladı.

Selen bir anda yerinden fırladı. Serkan o anda başını kaldırdı ve gördüğü güzellikle ağzı bir karış açık kaldı. Bunu gören Hira, "Ağzını kapa sinek kaçacak," diye çıkışınca, Selen, "Siz sohbete devam edin biz..." diye bocaladı. Yanağının iç kısmını dişlerken, aklına gelen şeyle bileğini çevirip saatine baktı. Altıya geliyordu. Bakışlarını adama çevirip kaçmak için çare sundu. "Bizim kalkmamız lazım. Annemler yemeğe bekler. Siz isterseniz oturun diyeceğim ama!" derken adama ayar olan ve her an kafa göz dalacak gibi duran Hira'nın kolunu kavrayıp çekiştirmeye başladı. Kız umursamayınca, "Hira'nın bugün çok işi var." dedi sahteliği belli olan bir tatlılıkla. "Geç bile kaldık."

“Ama...?” diye cevap verdi genç kız itiraz ederek. “Benim bir işim yok ki!”

“Güzelim var ya unuttun mu?”

“Yok kızım bu gece film izleyip pinekleyecektik ya...”

“Hira!”

“Nerede eviniz biz de film izlemeyi severiz,” dedi Serkan yılışık tavrına devam ederek.

“Karakolda, en güzel filmlerime orada final veriyorum, konum atayım gel istersen.”

“Hira,” diye cırladı Selen yine.

“Kızma annesi, birazdan sütünü içip yatacakmış zaten,” diye alay eden adama, “Üç yaşında mısın sen, espri seviyen de beynin gibi gelişmemiş.” diye çıkıştı Hira. Bir anda ne olmuştu böyle, her şey keyifle başlamış, sohbetler edilmiş çaylar içilmişti. Şu anda olması gereken tek şey tokalaşıp ayrılmakken sohbetin sonu cidden karakolda bitecek gibiydi.

Vefa da ayaklanmıştı şimdi. “Sizi geçireyim,” Serkan yerinden kıpırdamak isteyince elini omzuna koydu, genç adamı sandalyesine sertçe mıhlıyarak, “Sonra görüşeceğiz Serkan,” diyerek kızların hazırlanmasını sabırla bekledi.

Kasaya yöneldiklerinde Selen çantasından cüzdanını çıkarana kadar, Vefa arka cebinden cüzdanını çıkarıp adisyon kutusundaki fişe bakarak banknotu sıkıştırmıştı. Nazikçe genç kızların hareket etmesini beklerken, onun ne kadar centilmen olduğu Hira’nın gözünden kaçmamıştı. Bu bir artıydı. Selen başıyla teşekkür edip, hafifçe gülümsedi ve kapıya yöneldi. Vefa kızların peşinden giderken, “Bu denyo kim, bak arkadaşım falan deme, bana arkadaşımı sor sana kim olduğunu söyleyeyim moduna gömerim seni.” dedi huysuzlanan Hira.

“Yok, iş arkadaşım sadece, uzun zamandır aynı şirkette çalışıyoruz.” Ne iyi adam demiş övmüş ne de kötü adam deyip germişti.

“Bu samimiyetsiz sıfatla bir yerde uzun süre kalması ne büyük şans,” dedi Hira.

“Hira bize ne?”

“Ne bize ne... Adam davetsiz masamıza kuruldu. Ayarsız yılışık, sandalyesine tekme vurmamak elde değildi.”

“Kusura bakmayın beklenmedik bir tesadüf oldu,” dedi genç adam mahcupça.

“Neden kusura bakalım, bizim buraya gelmemiz de planlı değildi sonuçta.” dedi Selen, “Sizin bir kabahatiniz yok.”

“Ama ben deyim size bu herif sağlam ayakkabı değil, ayağınızı denk alın. Eğer aynı karakterde değilseniz tabi,”

“Hira.”

“Ne Hira, adamın yüzünde şeytan kuyusu gizli, gözlerindeki kaybolmuş iblisler daha kendini bulamamış.” Adamın bir şeyler çektiğini fark eden tek kişi Hira değildi. Vefa da bunu fark ettiği için üzerine gitmemişti. Zaten sağlam pabuç olmayan Serkan şimdi iyice kendinden soğutmuştu. Önceden bir merhabası kalmıştı. İzinsiz gerçekleştirdiği bu eylemden sonra selamını da kesmeye karar verdi.

“Gerçekten kusura bakmayın, onun adına özür dileyemem ama kendi adıma üzgünüm.”

“Boş vermeyeceğim. Mayanda yoksa bozukluk elbette, selamı kesmen hayrına olur. Vardı bizim çevremizde de aynı sütü bozuklardan. Sonra dedim ki kendime; ne diye uğraşıyorsun milletin derdiyle, yamuk daldan oklava olmaz. Çevrene bak gör, düştüğünde kaç kişi elinden tuttu? Herkeste devasa bir maske, belki sende de var kırk çeşit maske. Dost postunu giyen kim bilir kaç kişi var çevrende ve çevremizde. Bu insanlık göreviydi de nezaketi bir tek sen mi aldın üzerine? Koyuver gitsin, bazılarını yeri geldiği zaman yerine... Ne demiş şair; Huzur mu istiyorsun? Az insan, az eşya.”

“Senin gibi dostum olsa kırk yıl sırtım yere gelmezdi. Hiç kimsenin iyi gelmediği yerden sarıyorsun yaraları ve hiç kimsenin dokunamayacağı yerden kanatıyorsun tekrar.”

“Sana dürüst olacağım. Her giden dönmeyecek, her yara kapanmayacak, her hatanın telafisi olmayacak ama her zaman ve her koşulda bu hayatı doya doya yaşamak için bir sebep mutlaka olacak. İnsan bazen başkalarının hatasını kapamak yerine özür dilememeli senin gibi ve sadece umut etmek yerine sevdiklerinin hayatı için harekete geçmelidir benim gibi.” diye göz kırptı. “Tamam unuttuk, nasıl olsa seninle bir alakası yoktu,” deyince gerginlik azaldı.

“Hala güveninizi kaybetmediysem olanlar sonrasında, isterseniz sizi eve ben bırakabilirim.” diye sordu Vefa.

Gözlerinde yıldızlar çıkan ve şu andan itibaren bu adamı arkadaşı sayan Hira, “Olur.” diye atıldı. Öyle çabuk güvenmeyen, güveneceği insanı iyi gözlemleyen garip bir kızdı ve bu teslim oluş Selen’i bile şaşkına

uğrattı. Üstelik masadan ayrıldıktan sonra Vefa'nın o adam hakkında iyi ya da kötü konuşmaması da dikkatinden kaçmamıştı. Hira ve Selen böyle şeylere çok dikkat ederlerdi. Eğer bir kişi masadan kalktığı an yanından ayrıldığı kişi hakkında konuşmaya başlarsa, bir sonraki masaya oturduğunda sohbet konusunun kendisi olacağını bilecek kadar çok insan tanımıştı. Adam keyifle gülümsedi, hiç de görüldüğü gibi soğukkanlı ve mesafeli biri değildi.

"Araban uzakta gidip getirmen gerekecek,"

"Hira..." dedi Selen şok geçirerek.

"Ne Hira, çok iyi olur valla... Şimdi kim çekecek otobüste ite kaka gitmeyi. Öğrenciler okuldan çıkar yayılır koltuğa, bize yer veren centilmenler uyuma numarasına yatar... Teyzeler pazarı toplamış balık pırasa kokusunda asılır tutmaca, bekçi amca yine işkembe almıştır bugün günlerden Cuma... Kızım... Biz de asılır plastik zimbirtılara, şoför her durakta ani bir fren koyar, biz salsa yaparız çaça havası çalmadan..."

Arkadaşının ağzına artık bir tane çarpmak şart olunca, dişlerini sıkarak tekme tokat dalmak ister gibi baktı. Omzunu sarsan kız, "Yalan mı?" dedi umursamazca.

Vakurca omuzlarını kaldırdı. "Ne münasebet!" Kıza sertçe çıkıştığında, adamı kısacık bir an unuttu ve hatırlayınca mahcup bakışlarını genç adama çevirdi. Artık bu konuşmaya bir son vermek gerekiyordu. Sesini, oradaki herkesin duyabileceğini düşünerek biraz alçalttı. "Kusura bakmayın Vefa Bey, biz sizi yormayalım! Yani gerek yok biz kendimiz gideriz..."

"Bu benim için zevk olur, ne yorgunluğu. Hem otobüsler bu saatte tıklım tıkaç doludur. Doğru söylüyor Hira." dedi nezaketen.

"Ben senin derdini anladım. Mahalleye girmeden bir sokakta iner yürürüz, evi öğrenmesine izin vermeyiz," diye göz kırptı haylazca.

"Ne münasebet."

"Hem adamın CV'sini çıkardım. Tüm deliller elimde." Selen başını sarsarak gülümsemesini kaçırdı, kızdığını düşünmesini istedi. Kulağına yaklaştı, "Kabul et, kötü biri olsa neden onca detayı versin ki. Hem sen onu tanıyorsun. Ben de tanımaya devam ederim az biraz daha arabada konuşur ve..."

"Etme Hira, sen hiçbir şeyi merak etme..."

"Etmem lazım, ya adam kaçak et kesmek isteyen evli barklı bir herifse ve bizi keklediyse," derken aklından aracı kurcalamayı geçirdiğini, Selen

adı kadar iyi biliyordu. Ay bir ara adamın telefonuna pis pis baktığını görmüştü. Söz konusu erkekler olunca bu kızdan fena tırsıyordu.

“Birlikte gidelim, valla uslu uslu sorarım.”

“Ben de ondan korkuyorum ya!”

“Tamam hadi arabana birlikte yürüyelim,” dedi Hira.

Ey Allah'ım! Bu kız ne zaman diline tente çekecek de kendini gizleyecekti. Selen çantasına asılıp önden yürüdüğünde, zafer kazanan Hira başını sarstı. Selen kaşıyla gözüyle onu uyarınca, oflamalar eşliğinde dibine yanaştı. Birlikte dışarı çıktıklarında sahil yoluna saptılar ve geldikleri yoldan ilerlemeye başladılar. Vefa ellerini kotunun cebine gevşek bir biçimde koydu. Kızın rüzgârda savrulan siyah saçlarına, incecik fiziğine ve asil yürüyüşüne hayran kalmamak mümkün değildi. Hira yine ağız dolusu konuşurken, Vefa kibar bir şekilde, “Aracınız vardı... Umarım kötü bir şey yoktur.” diye sordu. Kaza falan olmasından çekinerek sormuştu aslında.

“Var ama benim değil babamın...” dediğinde Selen, nefesi kısacık bir an kesildi. Ancak o devam edince bu düşünce üzerinden kalktı. “Bazen işe gelip giderken kullanmıyorum. Hem trafik malum hem de evde daha fazla ihtiyaç oluyor. Toplu taşıtlar daha iyi sorun yok alıştık zaten.”

“Hep mi toplu taşıma kullanıyorsunuz?”

“Gerektiği sürece.”

“Yalanını sevsinler...” dedi araya kaynak yapan ince sesiyle dalga geçmiyordu Hira. “Aracını sıkıştıran şehir magandalarından çekindiğini neden söylemiyorsun. Sonuçta o da erkek... Kadınların ne dem zorlandığını bilmeli. Sanki bu ülkede bir tek erkekler araba kullanabilirmiş gibi kadına acemi gözüyle bakıyorlar, unuttukları bu ülkenin en iyi ralli şoförünün bir kadın olduğu...”

Bu kızdaki bu hal neyse, Selen'in hiç hoşuna gitmedi. Neden böyle patavatsızlık ediyordu. Bilinçli miydi yoksa cidden içinden mi gelmişti, kafası karıştı. Her halde ay dönemindeydi. Yoksa bu kadar dengesiz davranmaz, ağzından çıkanı kulağı az da olsa duyardı.

“Hira sen bir sussana artık... Hani bazen dilini, annemim dikiş makinasında babamın pantolonları gibi kasasım geliyor!” Bu azarın esprisinin altında okkalı bir tehdit vardı.

“Kızım o makine hala hayatta mı?” diye şaşkınca sordu Hira. “Ben onu hurdacıya satıp mandal, bulaşık leğeni, gırgır falan aldığını düşünüyordum.”

“Hira...” dedi dilinin ucuna kadar gelen sitemli sözleri söylememek

için kendini güç tutarken. Bir anlık öfkeyle her şeyi berbat edemezdi. Bu kız inadına onu kışkırtır gibiydi.

“Tamam ya! Sen de bugün bir hoşsun.”

“Sen de nahoşsun! Yürü.”

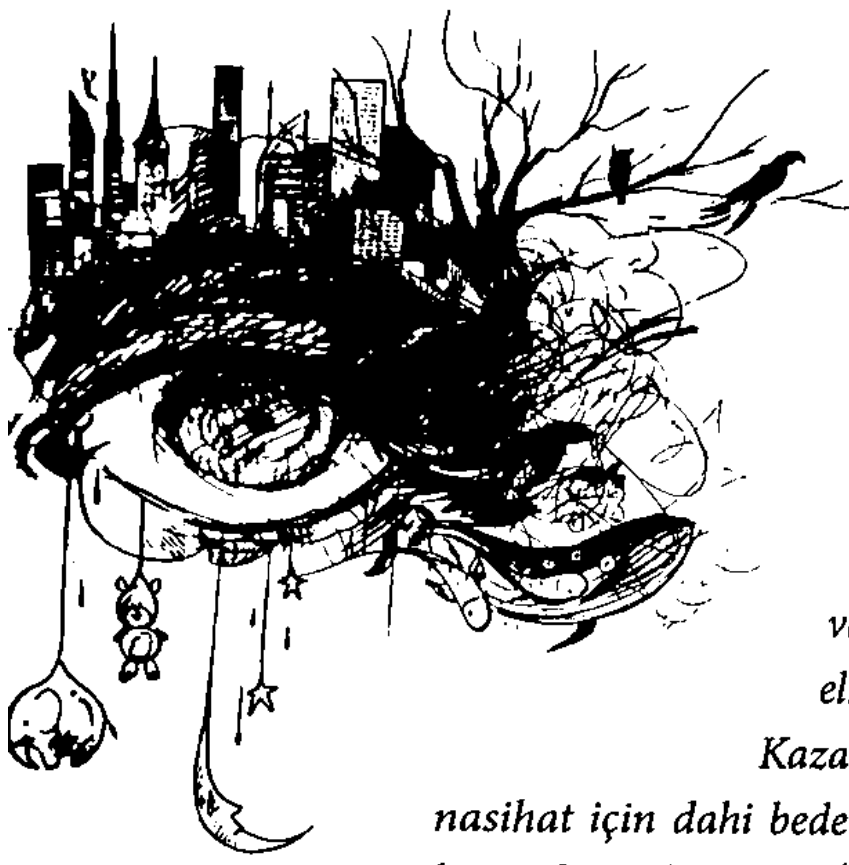
Vefa ikiliye bakarken ciddi anlamda eğleniyordu. Biri her ne kadar ciddiye, diğeri bir o kadar dalgacıydı. Edi ile BÜdü gibiydiler. Sürekli çatışmaya müsait ama ayrılmaz bir dostlukları vardı. Üstelik aralarındaki diyaloglar masadakinden çok daha farklıydı. Samimi, keyifli, içten ve dürüsttü. Bakışlarını birbirinin koluna girmiş ve gülüşerek yürüyen ikiliden ayıramıyordu. Sandığından daha sıkı bir bağları vardı. Hem çekişip hem gülüşüklerine göre, çok da yakınlardı! Bir kardeşten daha yakın olabilir miydi bir insan? Vefa bu duyguyu hiç yaşamamıştı. Ne demişlerdi birbirlerine, “Kansız İkizim.” İnsan birini kendine nasıl ikiz tayin ederdi? Belki gerçek dostu bilmediğinden yadırgamış hem ürkütesi hem de sempatik gelmişti. Hira olmasaydı yanında, kafasında kurduğu çok şey vardı anlatılacak.

Ama sustu.

Biliyordu, birini söylese diğeri yarım kalacaktı. Kısacık bir an arkasını dönen ve ona bakan kızla gözleri buluştu ve kısa bir an sanki dünya durdu.

‘Sahi, sen duydun mu sustuklarımı?’

@novaebook



9. Bölüm

Her şey bir kez olsun, yokluğunu çekmeli insan. Değer bilmek için, kıymet vermek için varlığa biraz yokluk sürülmeli ki, elinde kalanının kıymetini bilmeli.

Kazandığı bir lokma aş, bir gülüş, bir nasihat için dahi bedel ödemeli. Bedel ödenmeyen hiçbir zafer tatlı olmaz. İnsan durağan tembelliğe de alışmamalı, şeytaniyle teyakkuzda olmalı. Her çıktığı savaşı kazanmalı, kazanmanın hazzını almalı.

Bizim içimizdeki savaş herkesle aynı ama herkesten başka olmalıydı. Ben aydınlığın kıymetini bildim, sen sevdanın yokluğunu kabullendin. Birimiz hayatın, diğerimiz hayatın anlamıyla sınandık. Seninki benden fazla bedel aldı diyemem, herkesin nimeti farklı verilir insana. Sınanma farklı, tevekkül farklı, kabulleniş farklı.

Şimdi bir yol ayrımındayız, karşı karşıya gelmişiz, geçip gitmemiz imkânsız, durup kalmamız anlamsız. Uzun uzun baktıkça çözülmez bizdeki gizem, kelimelerimiz sır yüklendikçe ortalığa saçılmaz denklem. Biliyorum, seçimler gerçekleşecek, istemesek bile yeni bir başlangıçla taçlanacak ömrümüz.

Korkma deniz gözlüm, senden beklentim yok. Yoluna yoldaş olmaya geldi hüznüm. Her adımına huzur serpsin gölgem. Sen gülünce, hoş geçer benim tüm günüm. Ben imkânsızlığın kulaçlarında çırpınmışım, acılar denizinde boğulmuşum. Yaklaşma, sularım tuzlu, sularım derin, girdaplarım sızılı, herkes içime akıtmış acısını, ben boğulmuşum seni de içinde boğarım.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 2:30

Ocak

"Kalabalık bir yalnızlık benimkisi."

Karanlıkta, arkasından gelen sesle irkildi. Kaçtığı bu sotalığı bulan ve üstüne vazife değilken kendisiyle konuşan erkeği görmeye çalışarak hızla arkasını döndü. Ay ışığı çok parlak değildi. Üstelik durduğu yerden tüm seçebildiği uzun boylu bir gölgeydi. İstanbul'un dar sokaklarını aydınlatan çarpık yapılaşmalarından birini etkileyici gövdesiyle şımartan tasarımlardan birinin balkonunda duruyordu. Hava serin ve üzerindikilerin ince olmasına rağmen durduğu yerin manzarası güzeldi. Adam bir daha tek kelime etmedi, ama sesi ve duruşu artık onun yabancıları değildi, sadece camlı kapılardan balkona süzülen loş ışık altında onu seçmesi zordu. Yalnızca uzun boyunu, hafif enine yayılan gövdesini seçebiliyordu. Ve samimi sıcaklığını, bir dostun verdiği rahatlığı üzerine estiriyordu.

"İnsan ne kadar kaçarsa kaçsın yalnızlığına yakalanıyor,"

Onun sesindeki derin ve eğlenceli tepki, bedeninden çılgılık gibi yükselen ürpertiye bastırdı ama şimdi heyecandan sızlanan kalbi bir uyarı gibi göğsünü yumruklamaktaydı! Ne kadar çok istemişti onunla görüşmeyi, ne kadar çok istemişti yollarına çıkıp gözlerini görmeyi ancak hiçbir şey onun sandığı gibi basit gerçekleşmemekteydi. O gün bir süreye, bir güne karar verilmemişti ne zaman ya da ne için görüşülecekti ki, kimse bir diğerine bunu teklif edememiş sessizlik içinde ayrılmışlardı. Şimdi hiç olmadık bir yerde, hiç beklemediği bir anda yine yakalanmıştı. Tepkilerine teslim olmak istemeyen aklıyla ona doğru süzülen kalbi arasında bir savaş başlatmıştı. Mantiğı Umut değil diye haykırırken kalbi bir kez daha gözlerine bak diye çırpınıyordu. Selen'in parmakları göğsünün hizasındaki balkon korkuluğunu kavradı.

"Senin ne işin var burada?" diye heyecanla sordu.

"Senin aradığın şeyi arıyor olamaz mıyım?"

Selen ne arıyordu ki? Bir sağına baktı, bir sol yanına. Yalnızdı. Biraz huzur! "Anladım."

Derinden gelen ses, "Anlamadığına bahse varım," dedi.

"Sizinle bir kere sohbet ettik ve siz bana duyarsız mı diyorsunuz?"

Adam şaşkın bir kaygıyla, "Estağfurullah," diye atılınca gülümseyen Selen, "Şaka şaka," diye soludu. Adam derin bir nefesle kaygılarını yatıştırdı. Kızın arkası ona hala dönüktü ve adamın manzarası rüyalarından bile daha güzeldi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Ben bu hayatta en çok anneme yalan söyledim, 'Nasılsın?' diye sordu,

'İyiyim,' dedim. 'Kırıldım anne, parçalara ayrıldım' diyemedim. 'Yorgun musun?' diye sordu, 'Bugün de işler canıma okudu,' diye cevapladım. 'Senin başkasıyla mutlu olabileceğini düşünme fikrin beni yoruyor,' diyemedim. 'Bir gün yeniden tamamlanacaksın,' dedi, 'Ölümler tekrar dirilmez anne,' diyemedim. Şimdi sence ben cidden iyi miyim?"

Bu öyle ağır bir meseleydi ki, Aristo ve Freud ile enine boyuna tartışsa da içinden çıkamayacağına emindi. O yüzden adamdan ses çıkmadı. Bir kışı daha gururla göğüsleyen İstanbul gecesi her zamanki gibi muhteşemdi ama ikisinin de göğsüne kasvet oturmuş ağır gelmekteydi.

"Sence çığlık atsam duyarlar mı beni?"

"Sanmam, kulaklarını kapayacak geçerli sebepleri var. Çünkü onların gördüğünü göremiyorsun. Sabırlısın ama beklemiyorsun, özgürsün ama seçmiyorsun, müsaitsin ama hiçbir şey seni harekete geçirmiyor, hiçbir şey istemiyor, hiç dinlemeden duruyor, hiç bakmadan görüyorsun. Sen sana, onlar gibi bakmayı beceremiyorsun, eğer aksine baksaydı sözlerin onların ve onun savaşını anlar üzülmezdin."

"Korkuyorum, bazen merdivenlerin başında birden karşıma çıkacak diye, bazen kapı çalınacak ve açtığımda karşımda bulacağım diye, bazen o kadar çok düşünüyorum ki varmış gibi yaşamaya alışan bir mecnun olacağım diye. Kahvemi içerken ellerimi tutmasını özlemem, alaycı gülüşlerinde sakladığı kurnazlıklara umut etmekten korkuyorum. Ama en büyük korkum bu değil, tüm bunlar hiç gitmiyor buradan ve buradan," dedi arkasını dönerek aklıyla kalbini göstererek. "Deliren insanların bir hayali nasıl olur da gerçekleştirdiğini anlamazdım, onu kaybedene kadar." Şimdi balkon karanlık ama ikisi de varlıklarını görecek kadar şehrin loş ışığına boğulmuştu.

"Herkes gülerken kenara çekilip gökyüzü izlemek sevdalık," dedi Vefa. Aklına o düştüğünden beri yaptığı buydu.

İkisi de gökyüzüne baktı sessizce, şimdi hangisinin sevgisi diğerinden daha ağırdı?

"Kaçtığın kişi her yerde fellik fellik seni arıyor," dedi genç adam sırtarak.

On dakika önce, içerdeki yüz elli civarındaki davetlinin tüm dikkatlerini gelinle damada verdiği sırada, annesinin nasıl da avcı olduğunu hatırlıyordu. Potansiyel damat adaylarının hepsini kızının önüne dizmiş, çaktırmadığını umduğu bir sorgulamayla tek tek tanıştırmayı ihmal etmiyor, kızına koca bulmak istediğini saklamaktan da gocunmuyordu. Selen

ne yakasını kurtarabiliyordu annesinden ne de zoraki sabrını kırıyordu. Bir yolunu bulup gelinle damadın pastasının kesilme zamanının gelişini fırsat bilerek balkona kaçmıştı. Annesinin bu kadar çok akraba ve potansiyel damat adayını buraya toplanması bile onun ne kadar büyük bir gücü elinde bulundurduğunun göstergesi sayılabilirdi. Resmen tüm sülaleyi bu işe uyarlamış, çetesine kattığı tüm yaşlılarla kolonileşmişti.

Üstelik üçüncü kuzenini bile bu amaç uğruna harcamayı göze almıştı. Midesi kasıldı, bu kadının onu evlendirip *çivi çiviye söker* tutkusu gün gittikçe zirveye oynuyordu. Üçüncü göbekten Leyla teyzenin görümcesi-nin oğlunu göklere çıkarmasına rağmen, kibirli adam Selen'e hiç de çekici gelmemişti. Nazlı teyzenin, elli yaşındaki evde kalmış oğlunu tanımasa annesi ona masal anlatıyor sanırdı. Orta boylu, hafif tıknaz ve saçları dökülmeye başlamış bu adamcağızdan bile medet umuyordu. Neyse ki Hira'nın annesi Mevlide abla işe el atıp, "Abla bu adamın silahı paslanmıştır, kurusıkı." demişti de annesi utanarak vazgeçmişti. Sonra tam kurtulduk derken burnunun dibine Görkem adında ergen bir genç sokuşturmuştu. Annesi neden ona bu genci bu kadar övmüştü ki, gözlüklerini taksa onun çocuk olduğunu görürdü? Hele hele çapkınlığıyla nam salan akraba bozması Sadi manyağını övmesine ne demeliydi. Belki de onu bu kadar çekici hale getiren yakın bir sokakta oturması ve maddi açıdan iyi oluşuydu. Her neyse, Selen Mevlide ablasının eleştirilerinden memnundu, eğer damat adaylarını ona yakıştırmak yerine eleştirmeseydi, annesi onu sırf laf olsun diye biriyle sözlendirecek gibiydi. Yeni bir damat arayışına giren ikili onu unutmuştu da böylece dışarı kaçıp yalnız kalabilmesi için bir fırsat doğmuştu.

Tabi hiç aklına gelmeyecek kişinin yoluna çıkması hesapta yoktu. Annesi şimdi onları burada yalnız başlarına yakalasa, neredeyse elle tutulacak kadar çekiciliğe sahip biriyle baş başa kalmasının sebebini yanlış hesaplayıp olayı sonuca bağlardı. Kazara yolu buraya düşse kendini nikah masasında bulurdu. Zaten Vefa ile görüşmeye çekinmesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu. Annesi duyduğu an her şeyi yanlış anlayacak ona gerçeği anlatana kadar torunlarını kucağında sallayacak olurdu. Adam kızı tepeden tırnağa hayranlıkla süzerken kız dalgınlık içerisinde annesinin faaliyetlerini düşünüyordu. Üzerinde şık siyah ve sade bir elbise vardı. Takısız ve özensiz, temiz ve saf görüntüsünü görkemli güzelliği ve omuzlarında salınan saçları gösterişli hale sokuyordu. Bir bilseydi sadeliğin onu kadife kutuya hapsedilen pırlanta gibi parlattığını, asla bu kadar sade ve sıradan olmazdı.

Dalgınlığından sıyrılan Selen, “Sen neden kaçıyorsun?” diye sordu dayanamayarak.

“Çekiciliğimi gören kadınların ayakları yerden kesilmesin diye tedbir alıyorum.” Adamın sesindeki alaycı tını kızı gülümsetti.

“Sen neden kaçtın?”

“Yurdumun gariban erkeklerinin başını kendimle derde sokmamak için.”

“Annelerimizin çocuklarının başını yakmak gibi ulvi görevleri var, eşlik etmek zorunlu.” dedi Vefa.

“Senin annen benimkinin yanında kazanda kaynamış çamaşır kadar temiz kalır emin ol,” diye belirtti Selen.

“Hiç tanımadığın kişiler hakkında yorum yapma bence. Eğer gidilen yol oğlunun mutluluğuna çıkıyorsa annem için savaşta her entrika mu-
bahıtır.” diye belirtti.

Kaç haftadır, her hafta sonu düğünlere, nişanlara, sünnetlere götürülme işkencesine tabi tutulan Selen sıkıldığını -hatta yorulduğunu- itiraf etmeliydi. İlki eğlenceliydi. Daha evvel görmediği damat adayları ile tanışmak ve her birine bir kulp bulup başından savmak keyif vermişti. Ancak tüm bu yapmacıklık artık sıkıcı gelmeye başlamıştı. Üstelik süslenip püslenerek annesinin her önüne gelen kediye taze bir kemik gibi atması zoruna gidiyordu. Tüm damat adayları gibi, tüm konuşmalar da birbirinin tekrarı olmaya başlamıştı. Ne zaman gaf yapsa sesler uğultu halinde, kahkahalarsa daha yüksek çıkıyordu. Tüm damat adayları diğerlerini etkilemek veya onlara üstünlük taslamak için orada salınıyor. Selen her fırsatta imdat diye bağırmanın kıyısına geliyordu. Ve işin açıkçası annesinin onları nasıl ikna ettiğiydi. Zengin değildi, kendince güzel değildi, çekici değildi, suratsızdı, nemruttu, ehlikeyif değildi, eee o zaman bunca adamın ondan beklentisi neydi?

Bu bitmez tükenmez seç beğen al maratonunu görmemek için buraya kaçmıştı ve şimdi kazara annesinin yolu buraya düşse vay haline modundaydı.

“Eee anlatmayacak mısın? Sen neden kaçtın içeriden?”

“Annem tüm bekar kızları buraya nasıl topladı bilmiyorum,” dedi adam sıkıntılı bir sesle.

“Senin annen de mi?”

“Seninkini gördüm, hayli cevvaldi.” dedi Vefa, “ince elemiş sık dokunuş senaryosunu.”

“Ne zaman?”

“Son damat namzedini tanıtırken, genç adamı kukla gibi oynattığına yemin edebilirim. Alttan dürtüp çimdiği bastıkça adam şakıyordu. Sen sustukça adamı bir yakasından tutup önüne atmadığı kalmıştı.”

“Ben de diyorum bu adam neden tavuk gibi gıdaklıyor.” Vefa’nın kıkırdayan sesi geceyi okşadı. Kızın suratı asıldı. “Tüm o rezaleti izledin mi? Ben seni hiç fark etmedim.”

“Allah’tan sen benimkini görmedin, hafızanda böyle yer etmek istemezdim. Annemi gördüğün an benden kilometrelerce uzağa kaçırdın.”

“Evet seni görmedim ama senin hafızanda ettiğim yeri gördüm, sağ ol.” Suratı mı asılmıştı?

“Valla alınacaksın diye yalan söyleyemem, bir faciaydın. Adamlar suratsızlığına nasıl iltifat edeceğini şaşırırken annen seni çimdikledikçe kıvrınman hayli keyifliydi.”

Selen dudaklarını dişledi. O halleri gözlerinin önüne gelince utançından kızardı. Allah’tan burası loştu da rezaleti kabul ettiğini yüzünden okuyamıyordu. “Seni görmedim hiç etrafta.”

“Başın öyle kalabalıktı ki, normal. Senin taliplerin bana iki basardı, sayıca benden üstündün.” dedi Vefa gülerek.

“Yaa, ne kadar eğlencelisin, oturup onca zaman izlemek keyif vermiş olmalı.”

“Yalan söylememi ister misin?”

“Ne kadar sakınsın, senin ilk sanırım ama söyleyeyim zaman geçtikçe çekilmez oluyorlar.”

“Ben bununla iki yıldır baş etmenin bir yolunu buldum. Bir süre sonra üstesinden gelmenin bir yolu bulunuyor.”

“Nasıl?” dedi kız merakla.

“Gülümsüyorum, susuyorum, umursamıyorum, annem ne derse onu duymamış gibi etrafa bakıyorum.”

“Ben bunu yaparsam ilk damat adayına halkalarımı takar annem, gülümsemek onaylamak demektir.”

Selen karanlık köşeden ışığa çıktığında, Vefa’yı, kapının yanındaki korkuluklara yaslanmış onu seyrederken bulmuştu. Genç adam gizli bir hayranlıkla yanan gözlerini üzerinde dolaştırarak, “Bu gece çok şıksınız,” dedi samimiyetle.

“Siz de öylesiniz,” dedi genç kız üzerindeki sade siyah elbisesine bakıp

gölümserken. İkisi de koyu renk ve gösterişten uzak kıyafetler seçmişlerdi. Cenaze evine gider gibiydiler. Bu hallerinin benzerliğine güldüler.

“Dua edelim de annelerimiz tanışmasın. Düşünsene nasıl bir felaket olurdu.”

“Allah korusun,” dedi dehşete kapılan Selen elini batıl bir inançla duvara vururken. “Düşüncesi bile kıyamet.”

“Bugün koruman yanında yok mu?” dedi adam etrafına bakarak. “Ne kötü zamanlama.”

Selen anlayamadı önce, sonra onun Hira’dan bahsettiğini anlayarak, “Biraz kırgın, yoksa bu tiyatroyu hayatta kaçırmazdı.” diye belirtti.

“Geçmiş olsun, umarım önemli değildir.”

“Çok önemli aslında, kafasından kontak olduğunu söylediğim için bozuk çalışıyor. Düşünebiliyor musun onu buraya getirmemek için nasıl konuşmalar yaptım da kızdırdım, yoksa şu anda içeride polis kol geziyor olurdu. Aman Ya Rabbi, annem yetmiyor bir de onunla savaşmak bana bu gece fazla gelirdi.”

“O eğlenceli bir kız, ayrıca çok da dürüst.”

“Fazlaca dürüst, insanı yere çivi gibi çakıyor.”

Omzunu sarsan adam, “Her eve lazım, böyle arkadaş dost başına.”

“Âmin,” dedi Selen.

Arada ciddi bir sessizlik oldu. Ne konuşacaklarını bilemedi. Hira olmayınca konuşmak sanıldığından daha zor oluyormuş. Onunla bunu görmüştü. Biraz daha öne çıkıp gözlerine bakmak ve öyle donup kalmak istedi fakat cesaret edemedi. Vefa da yerinden kıpırdamayınca özlemi kursağına dizildi.

“Aslında annem kötü biri değil,” dedi Vefa, “Sadece evlendiğimde mutlu olacağımı sanıyor ya da mutluluğun ne olduğunu göreceğimi. Çünkü onlara göre mutluluğun yalnız evlendiğinde gerçekleştiği öğretilmiş. Yaşı geldiği zaman erkek ve kız tanışır evlenir çocukları olur vs. onlar için mutluluk bu. Âşık olmak, sevmek, konuşmak düşünmek bile nişanlılık evresinde gerçekleşmiş birine düşüncelerini anlatmak çok sık bir sohbet oluyor. Onun için pek çok şeyin bambaşka olmasını isterdim. Olmak istediğim yerle, olduğum yerin uzaklığında çırpınmaktayım. Artık hayallerim ile hayatımın arasında derin bir uçurum var. Adım atsam düşerim, düşerken bile gülerim. Biliyorum annem için o uzak yolları yürümeliyim, mesafeleri kapatmalıyım. Tek adım atacak mecali kalmayanlar anlar ancak beni, gitmek isteyip de kalmak, uçurumu tek adımlık yapmak. Ebruli

kanatlarla donandım. Uçmak isteyip de kanat çırpmayanlar anlar beni, sen anlarsın belki ama annelerimiz anlamaz bizi.”

“Ya Rabbim sen çaresiz yerlerimizden tut kaldır bizi.” dedi kız yanı ciddi yanı alayla.

“Âmin.” dedi adam.

“Daha evvel bu şekilde konuşarak anlaştığım biri hiç olmamıştı. Sen anlıyorsun benim düşüncelerimi ve ben anlıyorum senin isyanlarını, ne garip değil mi?”

“Allah yanımıza yakışmayanı yolumuza çıkarmaz merak etme, anne duasıyla kutsandık biz.”

Kız gülümsedi. “Aynı bakış açısına sahipler değil mi? Annem de evlenirsem maziyi unutacağımı sanıyor. Bazen, her şeyin farkında olmak onu çok yıpratıyor. İçimdeki hiçbir şeyi bilmeden yoluna devam etmesini dilerdim.”

“Dilerim hiç okuyamaz acının izlerini, ama ben okuyorum senin acının yazılarını.”

“Bence herkesin hayatında acımasız olmayı öğrendiği bir yer var. Bir şey oluyor ve sen bir daha eski sen olamıyorsun. Herkes sana bencil diyecek ama kimse sana seni bu hale neyin getirdiğini sormayacak. Sormasan bana onu, anlatmasam kimseye özlediğimi.”

“Olur sormam. Sessiz oturabilir miyiz seninle? Aramızda bir rüzgâr olsa, bir de soluklarımızın buğusu asılı kalsa gökte.”

“Sessiz de oturabilir misin benimle, gözlerin hiç kimsenin bilmediği lisanla konuşurken, sen sussan ve ben dinlesem bakışlarını, kalabilir misin yanımda yine de.”

“Sessiz oturabilirim seninle, istersen tüm kelimeleri unutturum, araya dünya sözlerini sokmam, tüm cümlelerimi ve sorularımı uyuturum, tabi eğer sen de istersen.”

Selen cesaretlendi adamın karşılmasıyla, “Unutabilir misin yanımdaki varlığımı? Tüm sahipsiz ülkeler gibi, kahrından kuruyan gözler gibi, sokakta üşümüş çocuklar gibi unutabilir misin yanımda olduğumu.”

“Unutamam, yosun değilim, kaya değilim, rüzgâr değilim, unutamam. Çok dolusun, çok sıcaksın, çok gerçeksın, çoklarla dolu birini nasıl görmez gözlerim. Kalbinin atışlarını duyabilirim, ıssız sokaklarını adımlayan o çocuğun ayak seslerini duyabilirim, dudağının en uzak köşesindeki özlemi hissedebilirim, diline kadar biriken isyanlarına göz yumabilirim. Ömrüne biriken sözcükleri unutamam ama maziyi sevişini

görmezden gelebilirim. Acının ve ayrılışın sesiyle sohbet edebilirim, hiç acele etmeden yürürüm seninle, hayaletlerle yarışmadan, umut bahçelerini koklamadan, keşkelere tek bir sözcük bırakmadan, umudun kırık dalına uzanmadan ve dilek asmadan susarım seninle.”

“Nasıl sorgulayamadan anlıyorsun içimi?”

“Hasret denen çaresizlik insanın elinde olan değil, içinde olan bir şeydir. Sırf yorulduğun için söküp atılmıyor.”

“Ben ne zaman bir yola çıksam, önüme bir şey çıkıyor ve yolumu keşiyor. Bu çocukluğumdan beri böyle, hep en çok istediklerimle sınıyanıyorum. İlk okulda karıştı adımlarımız, aynı sınıfa düştük öğretmen gitti sınıflarımız ayrıldı. Aynı okuldayız dedik ailelerimiz ev aldı mesafelerimiz ayrıldı. Mektuplaşarak haberleştik adres yanlışlığından üç sene geç geldi mektuplarımız. Onu çok sevdim, aynı okula gitmek için yıl boyu çabaladım. Tam sınava gireceğim gün kimliğimi evde unuttuğum için aynı üniversiteye gitme şansımı kaybettim. Bir şekilde uzaklara savuran kadere inat, Avrupa yakasını ve Asya’yı birleştirecek bir yol dahi bulduk. Evlenmek istediğimizi söylediğimizde ailemiz karşı çıktı. Okulumuzun bitmediğini öne sürdü, herkesle savaştık, tam tamamlandık, birlikteyiz derken kader ayırdı. Benim nasipsizliğim bu hayatta bir ona oldu, ömrüm boyunca ben bir onunla sınıandım. Şimdi seni buldum. Gözlerine bakmaya çekiniyorum, bakarsam kaybetmekten korkuyorum çünkü ben ne zaman yola çıksam yollar bitiyor, çıkmaz bir sokakta tek başıma kalıyorum.”

“Sen istemediğin sürece ben gitmeyeceğim.”

“Bunu sana sonra kullanırım ama unutma. Yola çıkacak yüreği olanın küsmeye hakkı yoktur. Madem çıktık yola, inişini çıkışını, tümseğini çukurunu göğüsleyeceksin, takıldığın her taşı sevecek, düştüğün her yerden gülümseyerek ayaklanacaksın. Başarabilecek misin?”

Eğer korkmayacağından emin olsaydı: “Peki ya ben hiç gelmeseydim? Ben, bir gün kavuşuruz diye düşlemedim ki seni? Ben sana dair çok şey beklemedim. Gelmeseydin de kalbimin ateşi yanardı, şiirlerim tüter, hayallerim devam ederdi,” derdi.

Vefa gülümsedi bu acemi tehdide. “Çok sevdiğin ama asla geri döndüremeyeceğin kişiler her hatırlandığında seni tekrar tekrar terk eder.” diyor Tolstoy. Çünkü iyi bir hafıza en büyük cehennemdir. Hatıralar acı verici şeylerdir çünkü hatıra olmuştur ve hatıralar bir daha yaşanmayacak imkânsız anlardır. Bu yüzden korkuyorsun ama unutmadığın sürece hatıraların seninle, korkun yersiz, bunu fark etmiyorsun.

Yutkunan Selen boğazına dizilen yumruları gözlerinden akıtırken, "Selen neredesin kızım?" diyen sesle irkildi. "Annem," dedi korku içinde, yanaklarını kurularak gözlerini irice açarak etrafına bakındı. İşte yine korkusuyla sınıyor gibiydi. Allah'ım neden en çok korktuğu şey çağrılmış gibi burnunun dibinde bitmekteydi. Vefa onun panik haline gülse mi üzülse mi bilemedi.

"Balkondan atlayamam çok yüksek, ortadan da kaybolamam bu bedenle, arkana saklansam hemen bulur beni." Vefa muzipçe omuzlarını sarstı, "El mahkûm görecektir beni, hem belki böylece sen de damat olmaktan kurtulursun, bir avazda evlendirir bizi."

Adamın yersiz esprisine kızan Selen, "Allah korusun, ağzını hayra açar mısın?" diye azarladı. "Dua saatine gelir, tutacağı olur! Tövbe tövbe!"

"Kızım ne yana..." Bir anda karşısına çıkan Vefa'ya bakan kadın ö-zink diye olduğu yerde durdu. Önce gözdağı vererek, sonra alıcı bir merakla süzdü onu ve azarlayan bir ifadeyle, "Sen de kimsin?" diye sordu. Kısa boylu olduğu için genç adama bakması biraz zorluyordu. Boyun fıtığı olmadan evvel cevabını almak isteyen kaslarını geriye düşen başı taşıyamıyordu.

"Ben Vefa," dedi genç adam saygıyla uzanırken, refleks olarak elini uzatan annesinin elini saygıyla öpüp alına koyunca, şaşkınlıktan sesi kesilen Selen yanlarına geldi. Yanlış anlamasından çekinen bir panikle, "Biz de tesadüfen karşılaştık." diye açıkladı. Annesi kaşlarını kaldırıncaya, "Sana bahsetmiştim anne. Umut," dedi boğazı acıyarak, sustu. İşte o zaman annesinin eli genç adamın elinden sıyrıldı, yüreği yavaşladı bedeni ağırlaştı. Hüzünlenen yüzü düştü. Annesi ile göz göze gelince devam etti. "Umut'un gözlerini alan genç, Vefa, tesadüfen karşılaştık."

Biraz hüzünlenen ve geçmişini hatırladığı an gözleri yaşaran yaşlı kadın şaşkınlıkla baktı bu sefer. "Allah rahmet eylesin," diyerek okumaya başladı. Ne zaman ansa hemen dua ile yad ederdi evlatçığını. Kısa bir an anılarda kayboldu, sonra etraftaki sesler yükselince kendine gelip derhal vazifesini hatırladı. Anne korumacılığı ağır bastı. "Burada kuytularda tek başınıza," diye azarlarken, o sırada başka bir ses duyuldu arkadan. "Vefa, annem neredesin sen bir saattir seni bekliyoruz."

"Buyurun cenaze namazına," dedi Vefa homurdanan bir sesle. Elini ensesinde gezdiriyordu çünkü huzursuz olmuştu. Yok bu ikilinin şu anda bir araya gelmesi demek, bir ambar barutun üzerine ateş sıçraması demekti.

Şimdi ikisinin annesi de kapının girişinde durmuş, bir açıklama beklentisi ile onların yalnız başına burada ne yaptığını merak ediyor, ikisi de açıklasa bile anlamayacaklarını düşündükleri bu tuhaf yakınlaşmayı nasıl tasvir edeceğini bilmiyordu. İki kadın da benzer özelliklere sahip hatlara ve duruşa sahipti, sanki kaybettikleri ikizini bulmuş gibiydi. Eşarplarını bağlama şekillerinden, ayaklarındaki ortopedik ayakkabıya, eteklerinin modellerine kadar aynıydı.

“Oğlum bu güzel kız kim?” dedi Verda Hanım, gözleri ayın on dördü gibi parlıyordu. Hemen eşarbını düzelterek kendine çeki düzen verdi.

“Benim kızım Selen,” dedi araya kaynak yapan Nemide Hanım. Yüzünde bariz bir gurur vardı. O da üzerindeki triko hırkasını düzeltmişti.

“Maşâallah. Allah nazardan saklasın kardeş, bir içim su.” dedi başını memnuniyetle sallayarak ve genç kızı gözüne kestiren kadın kaşıyla gözüyle oğluna gösteriyordu.

Oltaya attığı yemi gören annesi, “Allah sahibine bağışlasın kardeş, sağ ol.” diyerek kızının bekar olduğunu nezaketen belirtti.

İkisi de evlatlarının hem bekar hem de tanış olmalarını kavradığı an birbirine dönerek sanki kırk yıldır tanışıyorlarmış gibi, ‘Sen kimlerdensin’le başlayan sohbete koyu bir giriş yaptı. Ayaküstü tatlı bir sohbet başladı, biraz daha zorlasalar neredeyse akraba çıkacaklardı. İkili sohbet ederek, “Aaaa tanımam mı o bizim amca kızının görümcesi,” diyerek içeri geçerken, şaşkınlık seviyeleri artan Selen ve Vefa peşlerine takılmaktan öteye gidememişti. Ne Selen annesini ayırabildi gelecek faciadan ne de Vefa müdahale edebildi bu dostluğun başlamasına.

“Sana söylemiştim, ağzından çıkana dikkat et dua saatine gelir diye,”

“Asıl ben sana söylemiştim annem senin annene çok benziyor, asla yan yana gelmemeliler diye.”

Selen ve Vefa’nın akrabası evlenince onların şans eseri bu düğünde bir araya gelmesi en büyük felaket oldu. Onlar daha birbirlerini görmeye hazır değilken anneleri bir anda kader kardeşliği yapar olmuştu. Bu düğün sohbeti ilki ama sonu olmadı. Önce bir kahve için dışarıda buluşan ikili kısa bir sohbet geçirmiş, sonrasında birkaç türbe gezmek için yan yana gelerek kader birliği etmişti. Sonra bir anda belediyelerin düzenlediği tarihi gezilere, gün toplantılarına ve adakçı türbelere gitmeye vakit bulmuşlardı. Dertleri bir, sırları bir olan ikilinin amacı da aynıydı. Biri ah dese öteki neden içlendiğini anlar olmuştu. Sanki doğumdan sonra ortadan kaybolan ikizini bulmuş kadar mesutlardı. Bu sebepten kahve buluşmaları yemeğe,

yemek buluşmaları gün partilerine, mevlit birikmelerine kadar uzadı gitti. Biri kızının evlenmemesinden diğeri oğlunun yuva kurmamasından dert yanar oldu. Milletin yanında normal arkadaş gibiydiler ama ne zaman bakışsalar ya da yalnız kalsalar, aralarında garip bir el birliği, dil birliği oluşmaya başlamıştı. Mesela birbirlerine olan ziyaretleri çoğalmıştı, buna eşi dostu dahil etmişler, telefon görüşmelerine görüntülü sohbetler eklemişlerdi. Hastane süreçlerinde doktor randevularını bile takip ediyor, doktor sonrası saatlerce telefonda doktora anlatamadıkları dertlerini ağır ağır anlatıyorlardı. Nasıl becerdiyseler akraba olup, akraba oldukları aile yakınlarını da bu işe alet etmişlerdi. İkiisi birbirini öyle sevmişti ki, sanki yıllardır görüşmeyen iki iyi dost olup çıkmışlardı. İkiliyi önce çaktırmadan bir araya getirmeye çalıştılar, iş çıkışlarında eve geçerken onları da almalarını rica etmişlerdi, hafta sonları birbirlerine ziyarete gidip yolu kaybettiklerini bahane ederek yan yana getirdikleri birkaç defa olmuştu, pastanede buluşma sözü verip gelmeyerek ikiliyi yalnız kalmaya mecbur etmeleri ile ilk değildi, baktılar olmuyor, kendilerince dâhiyane bir çözüm bulmuşlardı.

Akşam saatlerine yakın, Vefa yeni aldığı bir çizimin üzerinde uğraşırken gelen telefonla kendini hastane yollarında bulmuştu. İçeri nasıl girdiğini, hastane odasına nasıl vardığını hatırlamıyordu.

“Anne,” dedi odaya girdiği an, hasta yatağında yatan kadın oğlunu görünce iç acıtan bir sesle, “Oğlum, ölüyordum galiba.” diye başladı ağlamaya.

“Neyin var anam, ne oldu?”

“Bilmiyorum dünya başıma çöktü sanki, yer ayaklarımdan çekildi. Toprak kokusu aldım, rüyamda babacığını gördüm *yeter gari bu ayrılık gel* diyordu.”

“Tövbe de annem ne ölü mü?”

“Öyle öyle, öleceğim ben. Bugün değilse yarın, bu kalp, tansiyon çok yaşatmaz beni.”

“Anne lütfen,”

“Ben evlatcağızımın mürüvvetini göremeden gideceğim, babana verdiğim sözü tutamadım, adamcağız mezarında dört dönüyordur şimdi. Yarın mahşeri alemde yüzüne nasıl bakacağım, kızı baş göz ettim ama oğlunu evlendirmeden geldim Bey nasıl diyeceğim!” Kadının ağlamaları, yakınmaları hastane odasını inletiyor, gerçek korkularını dilendirirken içi parçalanıyordu. Onun bu hüsrânını gören genç adam ne

yapacağını bilemiyor, onu sakinleştirmek isterken bir ileri bir geri koştu-
rup duruyordu.

Annesinin elini sımsıkı tutup, "Neyin var anam, ne oldu sana böyle
birden? Bir şey mi duydun, bir şey mi gördün? Canın mı sıkıldı ne oldu?"
derken etrafına bakındı ve gözleri ilk beyaz önlüklüyü seçerek, "Neyi var
annemin?" diye sordu.

"Ben bilmem oğlum, doktora sorarsın," dedi temizlik görevlisi kadın
yerdeki nevresimleri kirli arabasına koyup odadan çıkarken. O sırada içe-
ri gelen Nemide Hanım, "Ah dostum, ah canım arkadaşım sana ne oldu
böyle?" diye başladı ağıt yakmaya. Ağlayanlar ikiye çıkınca tüm hastane-
dekiler merak edip kapının girişine yığılmıştı.

"Nemide teyze," dedi Vefa şaşkınca, "Siz nereden duydunuz?"

İki yaşlı kadın sarılıp ağlaırken hiç bozuntuya vermiyordu ve sanki
o yokmuş gibi dertleşmeye devam ediyordu. "Gördün mü ahretliğim ba-
şıma geleni, nalları dikiyordum. Ölürsem sana vasiyetimdir oğlanı evlen-
dirmeden ölme, iki elim yakanda olur ona göre."

"Anne tövbe de ne ölümü ya,"

"Azrail'le anlaşmamı yaptım oğlum, elbet bir gün öleceğim, tek dile-
ğim seni evlendirmeden, mutlu olduğunu görmeden ölmemektir."

Vefa bakışlarını kapının girişinde duran Selen' çevirince, genç kız
çekinikçe durumu izah etmeye çalıştı. "Annemle telefonda konuşurken
olmuş,"

"Ne olmuş?" dedi bu açıklamadan tatmin olmayan Vefa.

"İşte annenin kalbi tutmuş, annem de korkup ambulansı aramış."

"Kalbi mi? Ambulansı annen mi aramış?" dedi genç adam korku için-
de ve derhal kapıya atıldı. "Ben doktora bakmaya gidiyorum."

"Dur oğlum," dedi kadın oğlunun eline asılmaya çalışarak ama Vefa
çoktan yolu yarılamıştı. Arkadaşıyla dertleşirken meraklı gözleri kapının
girişinde duran ürkek genç kıza kaydı. Hali hayli kaygılı duruyordu, onun
da telaşlandığı her halinden belliydi. "Gelsene kızım içeri, neden orada el
gibi duruyorsun."

El değil miydi sanki? Annesi ile olan bu yakınlığına o da akıl sır er-
dirememekteydi. "Geçmiş olsun," dedi Selen çekinerek, "Sizi iyi gördüm."

"Şükür iyiyim kızım, annen olmasa ölürdüm. Ah benim canım arka-
daşım..." dediğinde Nemide Hanım onu dürterek uyarırken boğazını te-
mizledi. "Ah kızım sorma, şurama bir ağrı girdi ölüyorum sandım, şimdi
iyiyim dediğime bakma hala biraz ağıyor."

İkili bakışırken Selen kaşlarını çatı. O sırada doktorla konuşarak içeri giren Vefa, "Önemli bir şeyi yok değil mi, eminsiniz?" diye bir daha sordu.

Yaşlı doktor duruma bir anlam verememekteydi. Kadın kalp spazmı şikâyeti ile gelmiş EKG çekimleri temiz çıkmış, nabızı hayli sağlıklı olduğunu ele vermemekteydi. Kalp damarları da açıktı, geçmişten kalan bir hasarda görünmemekteydi. "Yok, Vefa Bey, tüm kontrolleri normal çıktı. Biraz tansiyon sorunu var annenizin, bir de kronik astım, onun dışında turp gibi maşâallah."

Nemide Hanım yaşlı kadını dürtünce yine, "Olur mu Doktor Bey, göğsümdeki ağrıdan soluğum kesildi, öldüm öldüm dirildim." diye atıldı tekrar.

"Allah Allah, ritmik bir bozukluk yok, hatta tansiyonunuz bile iyi. Bir bulgu yok ama," diye söylendi kendi kendine. "Astım krizi olmasın?"

"Hayır değildi, ben kendimi bilmez miyim?"

"Bir daha mı baksanız ya da ben yönlendirdiğiniz başka yere götürebilirim." diye belirtti genç adam, endişesi annesinin canına zeval gelmesindendi.

"Yok oğlum, şimdi gerek yok." dedi kadın panikleyerek, "zaten geçti gitti daha iyiyim şimdi." Doktora Baktı, "Öyle değil mi Doktor Bey, az da olsa düzeldim!"

"Siz öyle diyorsanız," dedi adam başını sallayarak. Doktor ne olur ne olmaz diye bugün hastanede kalmasını önerdi, iki yaşlı kadın buna balıklama atladı. Selen üzgün bir halde, "Geçmiş olsun Verda Teyze," derken Vefa hala ürkmüş halde annesine bakıyordu.

"Korkuttun beni anne, sana bir şey oldu sandım." Avucuna aldığı elinin içini öpüp yanağına yaslayan adamın saçlarını okşarken, "Şimdi daha iyiyim ben oğlum, korkma," diye yatıştırmaya çalıştı. Vicdan azabıyla arkadaşına bakarak utançla gözlerini kaçırdı.

"Bizden istediğin bir şey var mı Verda Teyze," diye sordu Selen, ne yapacağını bilememiş kapının girişinde dikilmekteydi.

"Yok kızım, sağ olasın buraya kadar yorduk sizi de."

"Estağfurullah, olur mu öyle şey. Siz iyi olun." Anne oğul birbirine sevgiyle bakıp konuşunca Selen, "Anne istersen biz artık gidelim, hem dinlenmesi lazım." diyerek annesini dürttü. Yaşlı kadına bakarak, "Bizden istediğiniz bir şey varsa yapalım," diye sordu.

Verda Hanım elini kalbine koyarak ovalarken, "Yok kızım," dedi hüznle, yüzünü de ekşitmişti.

Nemide Hanım hemen atılarak, "Vefa'nın ablası şehir dışında diye haber vermedik," dedi üzüntüyle.

"Ne zaman gitmiş, daha dün konuştum ablamla, bana bir şey demedi," dedi genç adam ve telefonunu eline aldığı zaman annesi hemen devreye girdi. "Korkutma kızı oğlum, eniştenle baş başa kalmak için gitmişler belli ki, iyiyim ben." dedi uyararak.

"Bence de oğlum korkutma şimdi kızı, panikle gece gece yollara düşerler ne olur ne olmaz. Hem ben eve giderim, Selen burada kalsın, bakar Verda teyzesine," dedi samimiyetle.

Selen bir anda kendi adına verilen kararla apışıp kaldı, ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemediği bir an afallayarak annesine baktı. Annesine yaklaşarak kısık sesle, "Anne ben ne anlarım hasta bakmaktan," dedi, durumu garipsemişti. Kadını annesi gibi bilmez etmezdi, üstelik daha evvel hiç hasta bakmamıştı ki. Dişlerinin arasında, "Hem kadının oğlu burada bize gerek yok." diye duyardı.

"Kal sen burada çocuğum," dedi kadın inatla, "Erkek ne anlar kadının isteklerinden. Belki özel bir ihtiyacı olur, utanır diyemez."

"Gerek yok Nemide Teyze ben bakarım anneme, yormayalım sizi," diyen genç adama, "Elbette ilgilenirsin oğlum ama kadıncağızın başı döner, halsiz kalır, tuvalete falan gitmek ister, utanır senden, çekineceği yer olur diyemez. İlla söyleteceksiniz beni, tansiyon ilacı alınca tuvalet yolu komşu olur ona. Ben kalayım diyecektim ama malum yaşlıyım, hem Hasan amcan da tek kalmasın Selen kalsın işte, ikiniz bakıverirsiniz." Kızına döndü, "Kalırsın değil mi güzel kızım," diye sordu.

İki yaşlı kadın bakışınca ve bu açık suale ne diyeceğini bilemeyince, "Kalırım tabi Verda teyze de isterse." diye gönülsüzce razı oldu. Vefa ile hadi bir şekilde görüşmek normalleşmeye başlamıştı ama annesinin göz hapsinde olmak tedirginlik hissi vermekteydi.

"İsterim kızım, pekiyi olur." dedi kadın dünden hazır halde.

"O zaman ben sizi eve bırakayım Nemide Teyze," diyen Vefa ayaklandı.

"Kızım dikkat edin kendinize, sık sık ara beni olur mu? Odadan da Verda teyzenin gözünün önünden de ayrılma" diye tembihleyerek arkadaşına sarıldı, kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra kapıya yöneldi. Vefa da peşinden giderken annesine döndü, başını salladı. Selen onlara bakınca, "Ben birazdan gelirim, gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu çekinikçe.

"Komodinimin üstünde kitabım var, bir de annem spor ayakkabılarımı

verirse sevinirim.” Kız işten çıktığı halde gelmişti ve kıyafeti hastane için uygun değildi.

“Ben sana kıyafet hazırlarım,” dedi kızının iş kıyafetlerine bakarak, “Hadi kalın sağlıcakla.” diyerek odadan ayrıldı.

Onlar gidince hastane odası sessizleşti. Selen’in bedenini garip bir üşüme titretti. Annesinin samimiyetini dinlediği ama kendisinin henüz yabancısı olduğu bir kadının göz hapsindeydi. Umut’tan sonra hastaneleri sevmeyen olmuştu, bu yüzden üzerine garip bir hüznün, bedenine huzursuzluk tebelleşti. Kızın bu durgun halinden hoşlanmayan yaşlı kadın inledi. Kendi dalgınlığından sıyrılarak endişelenen Selen, “İyi misin Veda teyze, bir isteğin var mı?” diye sordu.

Tesbih çeken yaşlı kadın göğsünü sıvazladı. Sanki az bir şey ağrısı varmış gibi, “Yok kızım arada yokluyor işte. Hem sen de dinlen biraz, işten geldin. Hakkını helal et seni de yorduk böyle,” diye üzüntüyle konuştu.

“Ne yorması, siz iyi olun yeter, yarın nasılsa hafta sonu dinlenirim evde.”

Yaklaşık bir saat sonra tekrar hastaneye gelen Vefa elinde küçük bir valizle dönmüştü. “Nemide Teyze verdi bunu,” dedi genç kıza uzatırken. Annesi küçük bir çanta işini abartmış görünüyordu. “Bir sorun olmadı ben yokken değil mi?” diye sordu.

Selen annesinin verdiği çantayı açtığında şok geçirdi hem üzerine rahat kıyafet koymuş hem de yiyecekleri bir şeyler yollamıştı. Bunca şeyi hangi ara hazırlamıştı. Çantada termos bile vardı. İkiliden izin alıp banyoya geçti ve üzerini değiştirdi. Odaya geri döndüğünde ona mahremiyet sağlayan Vefa odada yoktu, yaşlı kadında televizyonda bir şeyler seyrediyordu.

“Yemek yediniz mi?” diye sordu Selen yaşlı kadına, “Annem bir şeyler göndermiş. Açsanız doktorunuza sorayım biraz bir şeyler atıştırın.”

“Yok kızım, ben tokum ama Vefa’m da senin gibi işten geldi, isterseniz siz atıştırın, hatta siz kafeteryada da yiyebilirsiniz.” diye önerdi.

“Gerek yok teşekkürler ben burada...” Kapı açıldı ve yanlarına gelen Vefa, “Doktorla bir daha görüştüm, bu gece seni sürekli gözlemleyecek bir hemşire ayarladı sağ olsun,” dedi içi rahatlayarak.

“Gerek yoktu oğlum.”

“Bırak buna doktor karar versin anne,”

“Nemide Teyzen bir şeyler yollamış, hadi yiyin birlikte.”

“Canım istemiyor.” Vefa’nın morali bozuk huzursuzdu. Annesi onun

için çok şey ifade ediyordu ve hali üzgünlükten çok daha fazla şekilde karmaşık duruyordu.

Oğlundaki değişimi fark eden kadın ısrarcılığını sürdürdü. “Olmaz, atıştırın biraz.”

Tüm ısrarlarına rağmen sözlerini dinletemediği ikili yan yana kuzu gibi dizildi. Cam önündeki koltuğun birine oğlu diğerine Selen çekinikçe oturdu. Tek olduklarından en azından konu konuyu açıyor illa sohbet edecek bir şey bulabiliyorlardı ama şimdi ne konuşabilirlerdi ki, ikisi de bu yabancılığın huzursuzluğunu yaşıyordu. Onların bu halinden hoşlanmayınca yemeleri için ayrı bir ısrar etti. Yemeklerini hasta masasında atıştıran ikisi de bir müddet sessizce durdular. Verda Hanım uyuyunca balkona çıkan Selen derin bir nefes alarak gökyüzüne baktı. Adam yanına gelip parmaklıktan aşağıya doğru baktı ve “Seni de yorduk, annem uyudu istersen seni bırakabilirim.” diye fısıldadı.

Selen’in tüm sinir uçları uyarılmış, tüm duyuları hafif ama baskın bir limon kokusuyla dolmuştu. Garip değil miydi, ikidir bu koku onun tüm düşüncelerini yarıda kesiyordu ve bu ender kokunun sadece onun ten kokusuna has olduğunu ayırt edebiliyordu. Üstelik onunla burada yalnız kalma düşüncesi tuhaftı çünkü baştan ayağa varlığını hissedebiliyordu.

Dönüp yüzüne baktı, o kadar uzun boyluydu ki bunu yaparken başını kaldırması gerekiyordu. Üzerine bugün beyaz tişört koyu mavi kot giymişti. Yüzü ay ışığının altında sertleşmişti: Güçlü bir çene kemiği, biçimli dudaklar, uzun, kartal gagası gibi bir burun, çıkık elmacık kemikleri. Ve o açık renk, parıltılı gözler... Ona ait olan ve sahip çıkamadığı gözler. Adamın delici bakışlarının yıldızlı geceden çok kendisine baktığını fark etti ve onun bu kadar dikkat ve hayranlıkla kendisini süzmesinden dolayı ürperdi.

Bir konu açması lazımdı ne diyeceğini bilemeyince klasik bir giriş yaptı. “Nerede çalışıyorsun?”

“Class Qitte.”

“Orayı biliyorum, üniversiteyi bitirdiğimiz zaman arkadaşımın çoğu, müdürlerinin aşırı cilalanmış İtalyan derisi el yapımı ayakkabılarını yalamayı bile göze almışlardı ama pek faydası olmadı. Sen nasıl girdin işe?”

“Torpille,”

“Çok şakacısın,”

“Ciddiyim.”

Şaşırان Selen bir zamanlar bu şirketin Umut’un kariyeri için ne denli

önemli olduğunu anımsadı. Ne çok uğraşmıştı bu şirketten burs alabilmek için ama arkasında kimsesi olmadığı için ve içeriden birini tanımadığı için tüm başvuruları okunmadan reddedilmişti. Bu nasıl bir tesadüftü, onun sahip olmak istediği her şeye çoktan sahip olmuştu. Bu bencilce düşünce için kendine kızdı, kaderin tecellisi karşısında çocuğun ne suçu vardı. Yine de burnunun direği sızladı, kader neden hep onları bir şekilde yan yana getirmekteydi, anlamıyordu. Daha geçen gün Hira bu konuyu yolda gelirken o kadar sıklıkla vurgulamıştı ki, mazi gözünde canlanmıştı!

Selen kafasını sallayarak, "Yüksek yerlerde tanıdığın olmalı, yoksa o adam kendi yetiştirmedeği birini işe almaz. Katı kriterleri olduğunu biliyorum, her çalışanını daha öğrenciyken bursla kendine bağlayıp sonra geleceğine entegre ediyor."

Adamın zoraki gülümsemesi bembeyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Belki de sanıldığı gibi biri değildir, kimse ona aksini söylemeye cesaret edemiyordur?"

"Belki de... Her neyse," Artık bu konuşmayı normalleştirmek gerektiğini düşünerek, "Kusura bakma özel olduğunu düşünemedim." diyerek geri çekildi.

"Sen de şirkete CV bırakmış mıydın?" dedi genizden gelen sesiyle.

"Hem de defalarca," diye atıldı kız, Umut oraya gözünü dikince ne yapmasını beklemişti ki, onun olduğu yerde nefes almaktan başka niyeti hiç olmamıştı. Adam güldü, genç kız içini çekti. "Ve sen torpille girmeyi başardın, herkes senin kadar şanslı değil."

Bir sessizlik oldu ve Selen merakına yenildi. Hira ile dolaşmanın kötü yanlarından biri de buydu. "Cidden torpil mi?"

"Evet, hem de Qitte yönetim kurulu başkanının kendisinden."

Cevap alaycı bir gülümseme eşliğinde gelince ciddiye almayarak "Mehmet Qitte." diye mi sordu. Hiç akla yatkın gelmeyince, "Biraz fazla sallamadın mı?" diye çıkıştı.

Adam onun şüphesizliğinden eğleniyor gibiydi: "Öyle mi oldu?"

"Yani, ona ulaşmak Cumhurbaşkanıya ulaşmaktan daha zor."

Adam kaşlarından birini kaldırarak, "Peki neden?" diye sordu.

Selen sabırsızlıkla, "Çünkü sen Mehmet Qitte ikna edemezsin... Çünkü o adam torpile karşıdır. İnsan kayırmaz, onun kriterlerinin tüm şirketlerinden daha değerli olduğunu duymuştum." dedi.

Adam omuzlarını silkerek, "Bazen şans doğuştan gelir," diyebildi.

Selen ikna olmamıştı: "Ben o adamı bir defa gördüm, aşırı otoriter

biri, sözünden cayacağını sanmam.” Bir galada görmüştü. O içeri girince konukların müthiş tepkisini fark etmemek olanaksız oluyordu. Herkes Mehmet Qitte içeri girdiği an, ortamı sakinleştiriyor, tüm o zengin ve şık giyimli insanlar dikkatini ona veriyordu. Selen başını sallayarak, “Ne diyeyim, çok şanslısın o zaman,” diye geçiştirdi. İçinden de *keşke Umut da o kadar şanslı olsaydı da ölmeden mutlu olsaydı*, demeyi ihmal etmedi.

İkisi de manzaraya baktı görmeyen gözlerle. Tenini bir ürperme aldığı anda fark ettiği şeyle irkildi. Balkon çok ufaktı ve adam çok iriydi, vücudunun sıcaklığını, omuzlarında ve kollarında hissedeceği kadar yakınında duruyordu. Vefa’ya kaşlarını çatarak baktı. Bir kez daha onda ilk görüşte hissettiği gücü ve küstahlığı duyumsadı.

Vefa hiçbir şey söylemeden, gözleri uzun ve gür kirpiklerinin arasından kendisine bakmakta olan kızın yüzüne dikip, titremeye başlayan ellerini tuttu. “Üşümüşsün.” Selen irkilince ve ellerini çekince aniden, “O benim dayım,” dedi gülümseyerek. Kız gözlerini kırptırdı. “Ve ben işimi mülakatla kazandım, tek torpilim de görme engelli olduğum için sunum günümü kendim seçmemdi. Daha evvel iş vermeyi anneme çok teklif etti ama kabul etmedim, belki de ben kazandığımı sandım, belki gerçekten zekamın gücü belki de cahil aklımla onlar da beni idare etti. Bunu hiç bilemedim. Bazen umut istiyor insan, yalan bile olsa sarılıyor ona.”

Kızın gözleri endişeyle gölgelendi. “Dayın mı? Qitte HAVAŞ, Qitte Medya, Qitte otel ve Qitte Sanayi’nin yanı sıra diğer bir sürü Qitte bilmem nelerin sahibi olan Mehmet Qitte mi?” diye sorarken sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

Vefa omuzlarını silkti. “Zenginin malı züğürdün çenesini yorar. Dayım kendine zengin ve ben hala fakirim. Onun evlatları, onun mirası, onların geleceği, onların hayatı, ben ise bir çalışanım o kadar.”

Bu çok inanılası gelmiyordu, çok fazla mütevaziydi ya da gerçekten gururdan hırkasına sımsıkı sarılmıştı. Gerçi geçmişte neler yaşamışlardı bilemezdi. Kafasında binlerce soru dönen Selen yeniden balkonun parmaklıklarını kavradı. “Trilyoner Mehmet Qitte, vay be, şaka gibi.”

Vefa başını sallayarak, “Sanırım bunu daha önce söylemiştin.” diye alay etti.

Selen derin derin içini çekerken gömleğinin kumaşının göğüslerinin çevresinde nasıl gerildiğinin farkında bile değildi. Keşke Vefa ile daha evvel tanışmış olsaydılar belki o zaman Umut için de bir şans olurdu. En azından ölmeden evvel, hayatta istediği ikinci şeyi gerçekleştirmiş ve

mutlu olmuş olurdu. Bu ne kadar imkânsız bir düştü. Şimdi gösterişli şehir manzarasının önünde omuzlarına siyah bir şelale gibi dökülen saçları ve solgun teninde koyu bir leke gibi duran kobalt mavisi gözleriyle öylece duruyor ve imkânsız düşler kuruyordu. Pürüzsüz teni, daha önce eşine rastlamadığı bir beyazlıkta ve yarı saydamdı. Parmaklarını o tende dolastırmak ve okşamak isteği uyandırıyor. Vefa, onun gerçek mi yoksa hala hayal mi olduğunu merak ediyordu. Düşlerinden sonra ona böyle sorgusuz bakmak ve kokusunu içine solumak imkansızdı.

“Ne zaman sana baksam, sözüm sesim şiir kokuyor bu aralar.

Bir kez dokunsan bana çok kalabalık ve dağınık içimi yalnız bir bedenle kapladığıma tanık olacaksın. Seninle başladı her şeyin ilki,

Sözlerim şiirce konuştu,

Üstüm başım mısralar koktu,

Her köşe başında şehirleri adımlamak değil şiirleri dağıtmak istedim.

Hepsi bu.

Sana dünyanın en iyi şairi olacağıma ve en güzel şiirini yazacağıma dair iddiam yok ama en büyük kavgalarımı şiirlere verirken kalemlimle yaşadığımı söylemek isterdim. Hiçbir söz seni tanıtmayacak ya da hiçbir şiir seni anlatmayacak kadar yoksun,

Sen tüm duygulardan yoksun ve tüm isteklerden fakirsin, sana hiçbir zenginliği armağan edememekle cezalandırılıyorum.

Unutulmuş, örselenmiş, acıtılmış kaç dil varsa o dilde satırlardan seni öpmek, sımsıkı sarılmak, doyaya hatta doyamayacağım kadar fazla sevmek istiyorum ve unutulmuş tüm güzel sözcüklerin dilinde sana şiirler yazmak, yazdıklarımı bir tek sen oku istiyorum.

Sen gelince aklıma, aşka dair yazılacak en büyük şair, en iyi yazar, en kabiliyetli lügat kalemim oluyor. İşte o zaman konu tartışmaya kapanıyor.”

Donup kalan ve ağzı açık adama bakan kız gözlerini kırpsa bir kuş olup uçacak kadar hafif, ayakları her an yerden cayacak kadar güçsüz duruyordu. Vefa onun afallayan yüzüne bakarak haylazca gülümsedi ve göz kırparak, “İstanbul şairlerin yeri, çok şiir yazdırır daha kendine,” dediği ana kadar soluğunu tuttuğunu ve o anda sesli bir şekilde bıraktığını idrak edemedi. Oysa Vefa onu hep İstanbul gibi kalabalık ve yalnız, kavgalı ve küs, sarılamayacak kadar büyük saklanamayacak kadar güzel olduğunu biliyordu. Ona İstanbul dese eksik, demese yarım kalırdı.

“Hangi şairin dizeleri bunlar?”

“Bilmem altında meçhul kalem kayıp aşk yazıyor.”

“Çok güzel dizelenmiş İstanbul’u, içim dışım İstanbul oldu. Çok âşık olmalı bu şehre.”

“Âşık mı yoksa kavgalı mı aşkla bilemedim, sözleri hem acı hem umut kokuyor.”

“Yine de harika bir yetenek birine veya bir şeye şiir yazmak, her zaman hayran kalmışımdır. Biliyor musun ben hep çok yetenekli yazarların ve şairlerin Allah tarafından bu üstün meziyetle donatılırken bir sır sakladığına inanırım, onların kalemine bir sık saklıyor olmalı. Kimine şifa kimine bela olacak bir sır, o yüzden şairlere ve yazarlara çok saygı duyuyorum.”

“Şiir sevdiğini bilmiyordum,”

“Çok sevmem aslında ama güzel okuyan kişilerden dinlemeyi severim.” Selen konuşmadan evvel yine derin bir nefes aldı. “Annenin iyi olmasına sevindim.” Bu sözler konunun normale dönmesi gerektiğine işaretti, artık onu kendi kadar tanıdığına emin olan Vefa gülümseyerek bu sohbetten kaçan kıza olanak verdi.

“Doktora göre gaz sıkışmasıymış, kalp krizi sanmış olabilir dedi.”

“Çok korkmuş olmalı. İnsan canıyla sınanmamalı babamın kalp ka-
pağında sorun var bizi bazen çok ürkütür. Sağlıklı olmasına ve gaz sıkış-
ması olmasına sevindiğimi söylersem lütfen bana alınma,”

“Garip ama cidden ben de sevindim buna, iyi ya şükür, gerisi boş.”

Selen tekrar şehirden ona döndü, meraklı gözleri kısılmıştı. “Söylesene, bir trilyonerin yeğeni olmak nasıl bir şey?”

“Berbat.”

“Neden?”

“Herkes cidden onun gölgesinde hayatımı sürdüğümü ve zengin olduğumu sanıyor ve işimi de torpille aldığımı açık açık yüzüme vuruyor. Benden yapamayacağım şeyler bekliyorlar ve sorumluluğum onları mutlu etmekmiş gibi davranıyorlar.”

“Bu senin doğuştan hakkın...” diye alay etti kız, “Zenginin malı züğürdün çenesini yorar diyen sensin.” Adam omzunu sarstı. “Söylesene, zenginler de yasalara uymak zorunda hissediyorlar mı hiç? Suç işlediklerinde cezasını çekiyorlar mı?” Selen ona sataşmadan duramamıştı ve Vefa boğuk bir sesle gülerken: “Eğer trilyonlarını mahkeme salonlarında bırakmak istemiyorlarsa mutlaka uymak zorunda kaldıkları kesin!” diye alaya aldı.

Kız onun genizden gelen kahkahasını duyduğunda, bel kemiğinden

yükselen ürpertiye engel olamadı. Aynı anda bu adamın Umut'tan sonra kendisini gerçekten eğlendiren ilk kişi olduğunu da fark edişiyse yüzleşti, işte o zaman elleri buz kesti.

"Üşüdün mü?"

Nasıl okuyordu aklını, nasıl anlıyordu hissettiğini, bu çok garip değil miydi? Tıpkı Umut gibi, her bakışını, her adımını tanıyor gibi davranması hem korkutuyor hem de rahatlatıyordu. Şaşırın Selen cevap veremeden, Vefa ceketini çıkarıp omuzlarına bıraktı. Sıcak ceket genç kadının neredeyse dizlerine kadar geliyordu ve yine aynı iksirle onu çevreliyordu. Genzi, demin duyumsadığı taze limon kokusuyla sarılmıştı. Bundan rahatsız oldu, suç işlemiş gibi huzursuzlandı. "Gerek yoktu..." derken ceketini çıkarmaya çalıştı.

Vefa ellerini omuzlarının üzerine koyarak ona mâni oldu. "Bırak kalsın."

Selen ceketin kumaşı üzerinden bile onun uzun ve zarif ellerinin temasını hissediyordu. Bir kez daha ürperdi ve nedense bu ürpertilerin hiçbirinin nedeni akşam serinliği değildi. Vefa ellerini gönülsüzce onun omuzlarından çekip tekrar yanına geçti.

"Annenle annem iyi anlaşıyorlar," dedi Vefa öyle sohbet konusu açar gibi.

"Sanırım,"

"Ya da iyi iş karıştırıyorlar?"

"Anlamadım," Kız şaşırarak kaşlarını çatmıştı.

"Bir şey fark etmedin mi?"

"Neyi?" İyice meraklanmıştı.

"Tanıştıklarından beri, beni birileri ile tanıştırmaya çalışmıyor. Düğünlerde önüne gelen her yaşlının elini, "Bu da oğlum," diyerek öptürmüyor."

Önce idrak edemeyen sonra düşününce yüzü aydınlanan Selen, "Annem de damat adaylarının yakasını bıraktı," dedi şaşkınlıkla.

"Sence ikisinin de bir anda bu kadar mülayim olması ve istikrarla gerçekleştirdikleri eylemi bırakması garip değil mi? Aynı anda!"

"Yani iş birliği içinde olduklarını mı düşünüyorsun!"

"Şimdi düşündüm de bu kadar ileri gidebilirler mi sence?" derken içeride sessizce uyuyan annesine bakış attı. Uyumadığı, numara yaptığı her halinden belliydi ve bunu ikisi de fark etmişti. Onları dinlemek için

kulaklarını dört açmış ama kısık sesle ve ondan uzakta konuştukları için huzursuzluk içinde hareket edip durmuştu.

Omuzlarını silkerek, "Haklı olabilirsin, annem söz konusu." diye fısıldadı Selen. "Ucunda kızının mutluluğu var."

"Peki ne düşünüyorsun?" dedi Vefa, keyifli sesinde biraz sabırsızlık seziliyordu.

Bunun düşünülecek bir yanı mı vardı, Selen netti. Çenesini kaldırarak, "Onlara dürüst olalım, bu işin olmayacağını tatlılıkla belirtelim" dedi.

Vefa bu cümlelerin en azından bir kısmına katılmadı. Güzelliği ve sohbetiyle kendisini büyüleyen bir kadın olduğunu gizleyemezdi. Zekâsı da denkti. Üstelik bu işin olmayacağını düşünmesi tek taraflı bir kararla sonlandırılmazdı ama şimdilik bilmesine gerek yoktu. Dik dik bakınca, kızın yüzü pembeleşti ve gözlerini kaldırıp derin bir nefes aldı. "Onlara dürüst olmalıyız, başka şansımız yok, hayal kırıklığı yaşasınlar istemem. Anneni sevdim ama annem olsun istemem."

Net, sert ve buz gibi bir kayaya çarpsa daha az hasar alırdı. Bu deyimle sırtı buz tutan Vefa başını sallayarak, "Gitmek ister misin? Seni eve bırakabilirim, artık gerçeği ikimizde biliyoruz." diye açıkladı.

Selen uzun kirpiklerini kırparak, "İyi olur, zafer kazandıklarını san-sınlar istemem, hele böyle bir yaptırımla." diye kabul etti. İkisinin de bunu bilip işlerinin rayında gittiğini düşünmesi süreçlerini daha da zorlar görüşmelerini çıkmaza sokardı ve Selen buna henüz hazır değildi.

Vefa gergin bir gülümsemeye, "Haklısın," dedi. Kız onun kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Gözlerinin kararlı bakışı ve yüzünün ifadesi onun ciddi anlamda nadiren biriyle dalga geçtiğini gösterir gibiydi. İçeri girip durumu izah ettiklerinde kadının utancı yüzünden okunmaktaydı. Onun sessizliği arasında durmayan Selen hazırlandı ve yaşlı kadının ısrarlarına rağmen orada durmadı. Eve gidince de annesi ile ciddi bir konuşma yaptı. Vefa annesini hastaneden eve götürdüğünde ise yaptığıнын yanlış olduğunu belirterek tatlıca azarladı. Yaşlı kadın da sitemini dile vurarak onunla küstü ve ilk defa o gece yataklarına küs yattılar.

Fakat bu küslük ve gençlerin bir şeylerin farkında olması iki yaşlıyı baş koydukları amaçlarından caydırmadı. İlk başlarda aralarını yapmak için planlar kurmuş, hatta dolaplar çevirmişlerdi ancak baktılar bu işe yaramıyor vazgeçmişlerdi. Hatta bir keresinde işi o kadar ileriye götürmüşlerdi ki, sonunda ikisi de isyan edince durulmak zorunda olduklarını

kabul etmişlerdi. Onlar geri adım atınca Selen ve Vefa vakit geçirmeyi mecburiyetten değil keyif aldıkları için tekrarlamaya başlamışlardı. Onların oyunun hiçbir şekilde değer taşımadığını öğrendikten sonra, onları görmezden gelmekte en ufak bir tereddüt göstermemişlerdi. Ama iki yaşlı hala görmezden gelinmeyi umursamıyor, bu sürecin ekmelerine yağ sürdüğünü düşünüyordu. Ve iki genç bunun farkında değildi. Vefa ile vakit geçirmekten elbette memnundu hem akıllı hem de gözlerinin sahibiydi.

Haftada birkaç gece geç saatlerde işten çıktığında Hira ile onu almaya gelen Vefa ile bir şeyler yemek için sahilde bir pilavcıya uğramışlardı. Hira her zamanki gibi biraz damarına basıyor, biraz ortam yumuşatmak için zekasını kullanıyordu. İkisinin annesi de iyice dile düşmüştü, her saniye alay edecek ya da onları kızdıracak bir espriyle ikiliyi kızartıp huzursuz ederek keyif alıyor, mahcup ettiği her sözüyle susmayacakmış gibi uzun gelen kahkahalar atıyordu. Bazen Hira her seferinde değişik ama tuhaf bir bahanelerle ikiliyi yalnız bırakıyor, tek başına olduklarında kendileri gibi olamayan ikili ne yapacakları konusunda bir karara varamıyorlardı. Hira deli doluydu ama ikiliyi idare etmeyi iyi beceriyordu, o yokken ikisi de ıssız ve sessiz oluyordu. Sonra Hira aralarına hiç katılmamaya başladı, Selen'in tüm ısrarlarına rağmen bu raddeden sonra bunun doğru olmadığını, ikisinin aşması gereken şeyler olduğunu belirtmişti ama Selen neyi aşmaları gerektiğini defalarca sormasına rağmen tek kelime etmemişti. Durum böyle olunca da ikili önce sohbet etmeye başlamışlar, daha sonra da birkaç hafta boyunca iş olsun diye telefonda mesajlaşarak şakalaşmışlardı. Ancak ne Hira'nın desteği işe yaramış ne annelerin duaları tutmuştu. Gariplerdi, aralarında hiçbir kıvılcım yoktu ve ilişkileri çabucak 'sadece arkadaşız' kategorisine geçerek çevredeki herkesi sonunda evlilik olmayacağına ikna etmişti. Selen bu dostluğun uzun sürmeyeceğini, aileleri gerçeği kabullenince aralarındaki arkadaşlığın da sona ereceğine inanıyordu ve Vefa bu dostluğu da onu da asla kaybetmeyeceğini kendine dikte edip duruyordu. Ama bekledikleri gibi olmadı. Bir süre sonra yeni projeye geçen yoğunluktan ve aklının dağınıklığından genç adamdan Selen uzaklaştı. Vefa onu rahatsız edip kaybetmekten korktuğu için aramalarını azalttı. Belki de bu sürede Hira ile Selen'den daha çok görüşür olmuştu. Hira iyi kızdı, gerçekten insanın sahip olabileceği ender dostlardandı. Ona bir şey sormaya gerek yoktu, bir şey açıklamaya gerek olmazdı, öyle anlayışlı ve zekiydi ki kişinin işini kolaylaştırır bazen ise çok şeyi görmezden gelecek inceliğe sahip olurdu. Hira onun ciddi bir mesaide olduğunu ve işine kendisine bile vakit ayıramayacak kadar çok

gömüldüğünü söylerken dürüsttü.

Aslında gerçeğin bu olmadığını ve bir şeylerden rahatsız olan Selen'in uzaklaşmasının kendince iyi bir nedeni olduğunu biliyordu. Gözleri dışında ona değer vermiyordu ve bunu açıkça hal ve hareketleriyle belli etmeye başlamıştı. Ne zaman gözlerine baksa değişiyor ne zaman arkadaşı olsa soğukkanlı haline dönüşüyordu, bu da Vefa'yı ürkütüyor ve kopmaktan korktuğu için zaman vermek adına uzaklaştırıyordu. İkili zamanla uzaklaştı, eski samimiyeti ve ilgileri arada verilen merhabalara ve selamlara kaldı. Artık uzun konuşmalar, tatlı atışmalar, akşam çıkışı yürüyüşleri ya da çay sohbetlerine rehberlik eden enteresan konuları yoktu.

"Nasılsın?"

"İyiyim?"

Hepsi bu konuşmalardan ibaretti. Ne biri konuyu uzatmak için adım atıyor ne de diğeri onu ürkütmek için ileri gidebiliyordu. Vefa yeni projesinin sunumu için iki defa yurtdışına çıkmak durumunda kaldı. Bu olayı izleyen aylar içinde Vefa kopmaktan korktuğu için birkaç kez telefon açtı. Bu sefer iki kelimenin arkasından konunun kapanmasına izin vermeyecek kadar ürkekti, onu yormadan eskisi gibi dostça sohbet ettiler, birbirlerine görüşmedikleri sürede olup bitenleri anlattılar, her şey sıradan ve olağan sürecindeymiş, eski iki iş arkadaşı ya da okul arkadaşı gibi konuşup telefonları kapatmışlardı.

Bu konuşmadan sonra yine ara uzadı ne Selen onu aradı ne de Vefa onu arayacak bir bahane bulabildi. Bu süreçte işleri büyümekteydi. Vefa bir aylığına yurtdışına gitti. Onca zaman işlerden kalan vakti tek düşündüğü kızın gözleri ve nasıl olduğuydu. Artık bu kaçma kovalamaca onu yoruyor, düşüncelerini dağıttığı için işlerine uyum sağlamakta zorlanıyor, kopuşun kaygısını düşündükçe garip bir huzursuzlukla bocalarken kendini odada dolaşır buluyordu. Yurda döndüğü zaman onu aradı. Eğer müsaitse görüşmek istediğini ve tüm zamanını onunla geçirmek istediğini söyleyecek cesareti gösterdi. Aslında Selen de farkında olmadan onun arkadaşlığını özlediğini itiraf edemiyordu. Amacı uzaklaşmak ve sıradan olmaktı ama garip olan Hira ile nasıl keyif alıyorsa onunla da keyifli vakitler geçirdiğini kendine itiraf edemiyordu. İkisindeki değişimi gören Hira oldu. Garip bir kızdı ve bazen neyi nasıl düşündüğüne akıl sır ermiyor- du ya bu işe de kendince bir çözüm bulmuştu. İş yerinde birine durduk yere sataştı ve biraz tartışma oldu. Aslında Selen bile şaşkındı çünkü Hira normalde hiç de öyle öfkeli ve ne dediğini bilmeyen nezaketsiz biri olmamıştı. Zaten öyle biri de değildi Selen bilmeseyse bile yok yere kırdığı kişinin

gönlünü almak için özür dilemiş durumu tatlıya bağlamıştı ama bunu ikisine de söyleyerek moral gecesi talep etmişti.

Uzun bir süre ara verdikten sonra eskisi gibi rahat olamayan ikili çekingeng bir buluşmayla yan yana geldiler ve bu soğuk rüzgârın Hira sayesinde ılık bir melteme dönmesi uzun sürmedi. Yan yana geçmeyen zamanın acısını çıkarırcasına eğlenceli bir hafta sonu geçirdiler. Hira havaların güzelleştiğinden bahsetti, uzun zamandır sahilde kitap okumadıklarını ve çay eşliğinde kafa dinlemediklerini öne sürerek Selen'e "Bu hafta sonu sahile gidelim, kek de yaparım size, çay da demleriz termosada oh mis." diyerek ikisine de cevap verme şansı vermeden konuyu kapadı. İkili zaten dünden hazırды. Selen o hafta üçünün katılacağı piknik planını kafasında kurarak ailesinden izin aldı ve Vefa tekrar yurtdışına dönüp işbaşı yapmadan evvel, birlikte yemek yediler, sinemaları gezdiler ve sahilde dolaştılar. Her şey rayında ve olması gerektiği gibi gidiyordu. Belki de bu kadar rahat olmalarının sebebi Hira idi. Ne zaman o yanlarından uzaklaşsa ikisi de sessizleşiyor konuşacak bir şey bulamıyormuş gibi bocalıyordu. Üstelik Vefa gözlerine dik dik bakmaya devam ettiği zamandan beri Selen özlediği gözlere aşkla bakmaya ürküyor, gözlerini kaçırmaya ve rahatsız olmaya başlıyordu. Artık eskiye göre biraz daha iyiydiler ve seviyeli bir dostlukları vardı. Vefa işi için seyahatine çıktı. Hira ve Selen eski hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeye çalıştı. Gittiği günden beri arada mesajlaşmaları ve artık daha samimi mesajlaşmaları garipti ama bunların hiçbirisi Selen'i, iki gün sonra kuryeyle gelen uçak bileti kadar şaşırtmamıştı!

Hemen Vefa'ya telefon etti ve böyle bir hediye kabul edemeyeceğini, ailesinin bunu duyduğunda yanlış anlayacağını söyledi ama Vefa bunun olmaması için önlem aldığını, aktarmalı bir uçak bileti olduğunu ve süreci karşılayacak kadar parası olduğunu belirtti. Bu sefer cesurca işleri yüzünden gelemeyeceğini, orada yalnızlık çektiğini ve onu tekrar görmek istediğini fakat kendisinin oraya gelecek vaktinin olmadığını söyleyerek ısrar etti. Üstelik nasıl tesadüfse gittiği şehir kızın da merak ettiği ve genç kızlığından beri hayalini kurduğu bir yerdi. Bu işte Hira'nın parmağı olduğunu hiçbir zaman bilmeyecek olan Selen'e bu şehri gezdiren ilk kişinin kendisi olmasını isteyen Vefa ısrarından vazgeçmiyordu. Selen'in ailesine duyulma korkusu ve ücretini kendi karşılamadığı bir tatilin sürecine gururu mâni oluyorsa da Vefa o kadar ısrar etti ki sonunda kabul etmek zorunda kaldı.

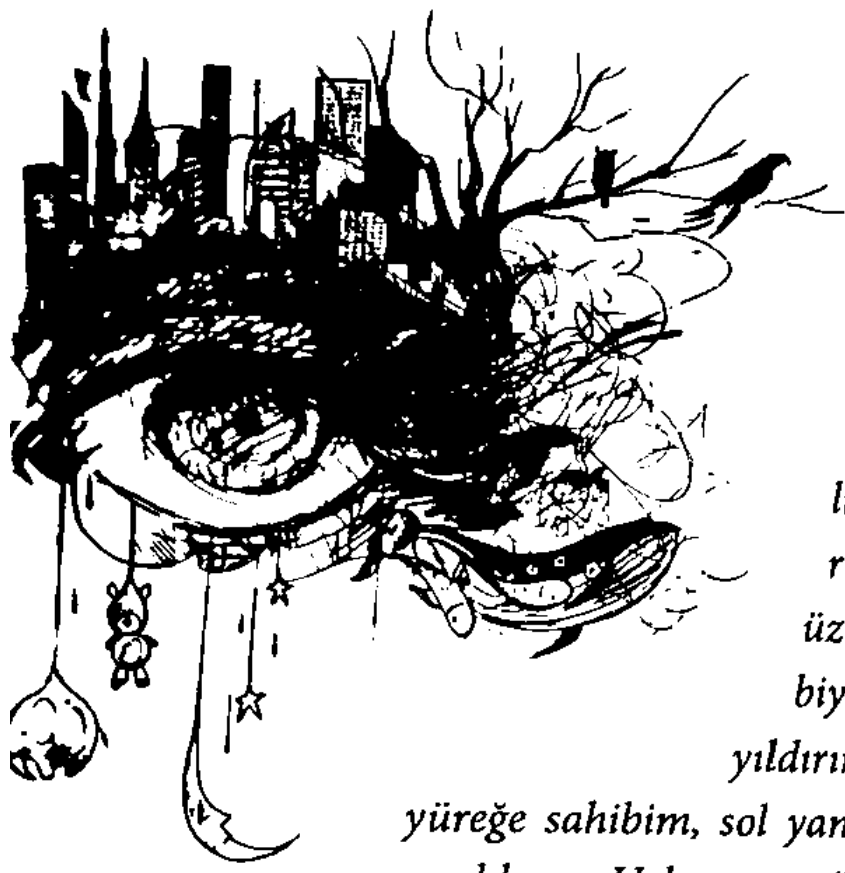
Hira'nın yalanıyla şirket için yapılması gereken bir iş gezisi yalanını söyleyen kız, Ankara'ya gittiğini söyleyerek yurtdışına çıktı. Kendi

maddi gücünü düşündüğünde bu kadar parayı uçak biletine ve otellere harcamak ona saçma geliyordu. Üstelik orada yan yana ve tek kalacakları düşüncesi onu ürkütüyordu. Vefa şakayla karışık, onun ayrı bir oda da kalacağına dair güvence verdi, tek istediği ona Almanya'yı gezdirmektir. Selen zorlukla denkleştirdiği bütçesinin bir kısmını yolculuk için yeni kıyafetlere harcadı. Ancak Vefa'nın şehrin tadını çıkarmasıyla ilgili düşüncesi kızın keşfetme anlayışından çok farklıydı. Her gece başka bir yerde yemek yiyorlar, sabahları geceleri katıldıkları eğlence yerlerinin etkilerini silene kadar uyuyorlardı. Sonrasında yalnız kalıyordu çünkü Vefa yoktu. O, öğleden sonralarını ve akşamlarını çalışarak geçiriyordu.

Seviyeli, dürüst ve normal bir tatildi, Hira ile gelse bu kadar normalleşebilirdi. Son iki günde ise gündüzleri onu çok az görebildiği ve her gece sadece yemek yemekten başka bir şey yapmadıkları için, Selen onun kendisini neden buraya davet ettiğini merak etmeye başlamıştı. Şehrin bazı yerlerini tek dolaşmış, çok şeyi tek başına yaptığında ise onunla olduğu kadar keyif almamıştı. Hatta o yokken otelden çıkmak bile istemediğini kendine itiraf edememişti. Madem birkaç gün vakti vardı ve madem sonrasında yoğun çalışacaktı o zaman neden bu kadar uzun bir süreç için oda ayırtmış ve dönüş tarihini ona göre ayarlatmıştı?

Vefa o akşam işlerini erken bitirdiği için gece onu dışarıda yemeye ikna etmişti ama bunun da bir iş yemeği olduğunu görünce ne yapacağını bilmeyen kız şaşırmadı. Hiç tanımadığı kişilerin arasında, bilmediği bir lisanın içinde, iş sohbeti yaparken Vefa kendini masadaki kadehten daha yalnız hissetmişti. İyice sıkılan kız Vefa'nın niyetini anladı, amacının onun otelde yalnız kalmamasını sağlamaktı ama bu yaptığı ile onun daha fazla sıkılacağını bilememişti. Selen de nezaket gösterine aynı saygıyla karşılık verdi, ayıp olmasın diye bir şey diyemedi, neyse ki ertesi gün dönecekti ve bu saçmalıkta da burada bitecekti. Döndüğü zamanda araya mesafe koyarak bu saçma arkadaşlığı iyi bir sonla neticelendirecekti. Onun istediğinde hayatına davet edeceği, yoğun zamanlarda yanında taşıyacağı çantası olmayacaktı. Hem bu ne garip bir ilişkiydi, arkadaş değillerdi ama uzaktan bakan onları sevgili sanabilirdi. Hayır bu kabul edeceği bir şey değildi. Bu süreci ciddi bir şekilde neticelendirmeliydi.

@novaebook



10. Bölüm

Sanki uzun zamandır bilinmeyen bir yerdeyim, ucu görünmeyen tünel, ışısız yolun üzerinde durmuş, kaybolmuş gibiyim. Dalları kırılmış, gövdesine yıldırım düşmüş ağaçlara eşdeğer bir

yüreğe sahibim, sol yanımda kaldıranı kırık bir uğultu vızıldıyor. Uykumun gökyüzünden göç ediyor deniz ve ben el sallamayacak kadar yorgun günebakan gibiyim. Bu dünyadan geçenlerin fedakarlığı kadar vefalı değil zaman, imkânsızlığı görmeyen ve bir uçurtmayı yakalayacak gibi pesinden koşan çocuk saflığında umudum, el değmemiş, göz görmemiş hayaller içindeydim. Şimdi sus çalsam gecelere, sustuklarım o kadar çoğalır ki içimde, dilimden dökülecek bir cümlem yokken sohbet edecek bir hevesle kapına gelirim.

Bu yüzden öylece susup dalıyorum, boşluğa bakıp medet arıyorum. Gelsem kovar mısın, gelmesem unuttur musun bilmiyorum, sen beni görme-sen de ben hala senin bastığın yerlerden yürümeye devam ediyorum.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 2:30

“Kaç haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum, benimle alakalı bir sıkıntı mı var? Ya da sana karşı bir kusur mu işledim?”

Genç kız omzunu sarsarak, “Ne alakası var, seyahat dönüşü işler birikmiş biraz yoğun bir hafta geçirdim.” dedi baştan savma bir halde. Onunla son görüşmeleri Almanyada olmuştu ve sonrasında Selen aralarına resmen buzdan bir duvar örmüştü. Evet, az çok bunun nedenini Vefa da tahmin ediyordu, insan duygusunu anlamayacak kadar katı bir zihne sahip değildi ancak elinde değildi. O ne zaman gözlerine baksa ve duygusal bir sislenmeyle gözleri sulansa Vefa kendini ikinci sınıf hissediyor,

ne yaparsa yapsın ona ulaşamayacağını fark ediyor, onun için bir gözden ileriye gidemeyeceğini anladıkça kahroluyordu. Bu da farkında olmadan kabuğuna çekilmesi için bahaneler sunduruyordu. Beklentisi bu değildi, istediği bu değildi. Onunla tatil planlarken ve onu buna ikna ederken, güzel bir hafta geçireceklerini ve ne olursa olsun yalnız ve kendileri gibi olduklarında onu kendine alıştıracağını düşünmüştü fakat Selen sürekli olarak Umut ile buraya gelmeyi ne kadar çok istediğini anlatmış, sürekli olarak ondan bahsetmiş, Umut adı sohbetlerinde aralarından hiç çıkmamıştı. Bununla da yetinmemiş gözlerine duygu geçişleri içinde bakmış, aşkı, hasreti, umudu bir anda yaşatmış ama tüm bu duyguları ona karşı değil gözlerine karşı hissettiğini her sözünde ve davranışında belli etmişti. Bu da genç adamı haliyle uzaklaştırmış, ürkütmüştü. Tüm hayatlarının bu şekilde geçeceği düşüncesinden korktukça saçma bahaneler ve garip hallerin içine saklanmıştı. Selen de bu mesafeyi yanlış anlayarak rahatsız olmuştu. Fakat araya giren zamanda anlamıştı ki, ne kadar uzaklaşırsa o kadar yakınlaşıyordu. Şimdi de iş çıkışına gelip onunla konuşmak için fırsat yaratıyordu.

“Mesajlarıma kısacık olsun geri cevap veremeyecek kadar meşgul olmana üzüldüm,”

“Öyleydim.” dedi kız çekinik bir karşılamayla.

“Yalan, tüm hafta film izledi işten çıktıktan sonra sahilde gezdi, bana da bu işkenceyi çekti. Midem bulanıyor film görmekten ve yürümekten, bak gördün mü bendeki değişimi resmen bacaklarım kas yaptı. Ahhh, kızım ne çimdendiriyorsun.” dedi Hira huysuzluk ederek. Utancından adamın yüzüne bakamayan Selen, ona kafa göz dalacak gibiydi. Vefa ile Hira göz göze gelince genç kız omzunu sarstı. İyi ki Hira hayatlarındaydı, yoksa bu inatçı keçi bugün de ondan kaçacak bir bahane bulur ve bunu kullanmaktan kaçınmazdı.

Hira ikilinin garip halini izlerken Selen'in kaçmak için hamle arayan telaşını, adamın bu hamleye asla izin vermeyecek kapan kuran duruşunu fark etti.

Vefa cesurdu, ilk adımı her zamanki gibi o attı. “Biraz konuşabiliriz miyiz?”

Selen gülümseyerek başım salladı: “Bu iyi bir fikir değil.”

“Gayet iyi bir fikir, bence oturup adam akıllı konuşmalısınız. Hatta eteklerinizdeki taşları dökün de rahat bir uyku uyuyayım. Bir sana bir sana mesaj yetiştirmekten yorulan benim parmaklarım oluyor. Ufff.

acıttın manyak ne yapıyorsun.” diyen Hira’yı çimdikleyen Selen dişlerini sıkarak dürttü, bu kız neden hiç susmazdı.

“Neden uygun değil?” dedi Vefa sakin bir sesle.

“Evet neden uygun değil, adama cevap ver de ben de merakımı giderim,” dedi Hira yine araya kaynak yaparak, bu kızda olmasa Vefa sessiz bir vedayla gitmek zorunda kalacaktı. “Hadi bacaklarım acıdı dikilmekten, neden değil diyor adam açıkla da ya eve gidelim ya da bir yere gidip oturalım.”

“Kızım sussana,” diye hırladı arkadaşına. Hira omzunu sarstı. Vefa’ya dönerek, “Sizin derdiniz ne, başından dürüst olunmadı görüşmek için, şimdi ceremesini bana mı çektireceksiniz. İkiniz de benim arkadaşımı-sınız.” Kısa boyuna rağmen ayaklarını kaldırma pahasına Vefa’nın omzuna elini koyarak göz hizasına gelen Hira, “Bak arkadaşım, bu kız senin gözlerini görmeyince huysuz, nemrut ve depresif oluyor. Onun, tüm yıllar boyunca tek hayali buydu ve şimdi sen bu hakkı onun elinden alamazsın.” Selen’e döndü, “Bak kızım, bu adam da senin saçma kovalamacanın sebebini bilmediğinden tedirgin oluyor, sürekli onu kıracak bir şey mi dedim, ne yapmış olabilirim ki diye sorup beynimi yiyor.” Ayaklarının üzerine basarak içini çekti. “Vefa senin de ondan arda kalan yanın olmuyor göründüğü üzere ama seni sonra didikleyeceğim. Şimdi ne istiyorsanız birbirinizden konuşun valla çişim geldi, daha fazla kendimi tutamam.”

“Terbiyesiz,” diye hırladı Selen dişlerinin sıkarak.

“Yalan mı söyleyeyim lan, nezaketen altıma mı edeyim.”

Vefa güldüğünü saklamak için işaret parmağını kaşının üzerinde dolaştırdı, Selen utancından kızardığı yüzünü nereye çevireceğini bilemedi. Hira ciddi bir kıvranmayla ayaklarını birbirine yaklaştırıp kendini kastı, ikisi de bu haline az kalsın gülecekti.

“Her zaman bu kadar inatçı mısın?”

Cevap vermeyen Selen kaşlarını çatmıştı.

“Her zaman bu kadar inatçıdır, tıpkı senin gibi,” diyen Hira’yı uyaran Selen, “Sen de her zaman patavatsız olmak zorunda mısın, sus da motorun soğusun.” diye çıkıştı.

Adama dönerek, “Asıl sen her zaman bu kadar inatçı mısın?” diye soran kıza Vefa cevap vermeden önce biraz düşündü. “Bir şeyi çok istiyorsam, evet” diye mırıldandı. İki aydır onu görmüyordu ve açıkçası ne aklından çıkarabilmişti ne de rüyalarından, şimdi kıvrıp biraz daha bu zamanı uzatmaya niyeti yoktu. Netti ve ilk defa dürüstçe niyetini belli

etmişti. Selen şaşkınlıkla ağzını açınca Hira, "Valla sanırım biraz saldım," dedi aynı şaşkınlıkla. İkili onu duymamıştı bile, birbirlerine o kadar odaklanmıştı ki aralarından füze geçse sinek sanırlardı. Vefa bunu saklamaya gerek duymuyordu, bakışlarındaki yoğunluk, genç kadına onun kendisiyle görüşmeyi ne kadar istediğini anlatmaya yetiyordu.

Bu bakış çok. Günahkârdı! Davetkardı! Ve tehlikeliydi? Gözlerin sahibi başka olabilirdi ama gözleri taşıyan da akıl karı değildi.

Vefa onu beğeniyle süzdü, çekinmediğini belirtti. Biçimli dudakların ve narin ellerin vücudunun kuytularında ve kıvrımlarında dolaşmasının nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdiği zamanın aslında hiç de zavalıca olmadığına bir kez daha şahitlik etti.

"Sanırım eve gitmemin vakti geldi de geçiyor,"

"Selen," Ona dokunmuyordu bile ama yine de kendi adını, genizden gelen duygusal sesiyle fısıltı halinde söylemesi dahi kızı garip bir şekilde hipnotize etmeye yetmişti. Ve yine öyle duygusal bakınca gözlerine, Vefa gerildi. Neden böyle garip tepkiler veriyordu ki, bütün bedeninde dolaşan titreme, göğüslerine bir sızının ve ensesinde bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

"Evet," diye cevap verdi.

"Benimle bir yere gelmeni istiyorum, konuşmalıyız."

"Gelemem."

"Gelir gelir..." Selen arkadaşına sert sert baktı, Hira susarak ıslık çalıp etrafı izledi.

"Neden gelemezsin?" Selen onun sesindeki her istediğini istediği anda yaptırmaya alışkın tona ona karşı tepki gösteriyordu.

"Evet söyle neden gidemezsin?"

"Ben sadece..." Kıvrınmayı bir kenara bıraktı. "Bak beni yanlış anlamı istemem ama gözlerini görmenin bana iyi geleceğini sanmakla hata ettim. Şimdi ne zaman gözlerine baksam umut çoğalıyor, özlem artıyor ve ben bir kapana kısılmışçasına nefes alamıyorum." Sonunda söylemişti işte, işemiş kadar rahatlamıştı ya da Hira biraz daha altına kaçıracağı için hissiyatını paylaşmıştı. Selen'in bahanesi ne olursa olsun, bu gözlerdeki derin bakışla içinin eridiğini hissediyordu ve Vefa biliyordu artık onun asla kendine bu kadar duygusal bakmayacağını. Onun için sadece aracıydı, bir taşıyıcından fazlası değildi. Ama onun da umudu vardı, belki görüştükçe, onu tanıdıkça fikri değişecekti.

"Yemin ederim rezil olursam size, sizi öyle bir kızartırım ki bin yıl her

göz göze geldiğinizde beni hatırlar utanırsınız.” İkisi de unuttukları genç kıza baktı. “Musluk diyorum, damlatıyor. Siz birbirinize itiraf edene kadar iş işten geçecek. Şimdi tuvalete gidiyorum, sizin susma ritüelini beklerken su koyuvereceğim.” dedi Hira ve koşturarak tekrar şirket binasına döndü. Selen arkadaşının arkasından ağzı açık bakarken, onun dikkatini kendine çeken Vefa, “Yani gözlerimi bir daha görmek istemiyor musun?” diye dudakları kıvrıldı.

“İstiyorum, nasıl istemem.”

Vefa bu cevap geldiğinde güçlükle nefes alıyordu. Bunun delilik olduğunu bile bile ondan fena halde faydalanmak istiyordu. Duygularını, düşüncelerini göz ardı ederek sadece gözlerini paylaşmak ve vaktini çalmak istiyordu ve bu hiç doğru bir düşünce değildi. Ve onun bu kadar duygusal bakması, etkilendiğini saklamaması kızı ürküyordu.

Vefa gözlerinin üzerine odaklanmış, derin bakışlarla ürperiyor, her bir saç telinin omuzlarına ve dekoltesine sürtünmesinden içi gıcıklanıyordu. Hangi kadına karşı hissedilirse hissedilsin, tamamen beklenmedik ve öngörülemeyen bu tepki karşısında savunmasız kalıyordu. Allah biliyordu ya, uzun siyah saçları, içleri gülen mavi gözleri ve çekici tavırlarıyla baş döndürse bile, asla ona ulaşamayacağını içinden bir ses haykırıyordu. Bu çekici olmadığı için değildi. Vefa da kendince yeterince yakışıklı bir erkek olduğunu düşünüyordu ama sadece güzel ya da yakışıklı olmak bir kalbi kazanmak için yeterli mazeret taşımıyordu. Kıza sadece bakarak bile onu kendine çeken görünmeyen gücünü hissedebiliyordu. Bu, öylesine bir güçtü ki ondan sonraki tüm kadınlara burun kıvrmasına neden olmuştu.

“Eve dönmem lazım, anneme işten çıktığımı söyledim, geç kalınca merak eder.” dedi kız kolundaki ceketini sırtına geçirirken. O sırada yanlarına gelen ve rahatlayan Hira’nın koluna asıldı ve kız daha ne olduğunu anlamayarak onu da kendiyle çekiştirerek uzaklaştı. Bu sefer konuşmasına izin vermemişti.

Hira arkasından bakan adama üzgün gözlerle, “Sonra görüşürüz, mesaj atarım sana.” diye söylenince, şaşkınlığı iki kat artan Selen, “Siz benim hakkımda mı görüşüyorsunuz?” diye sordu.

“Her zaman değil ama genelde. Üstelik sırf sen korkuyorsun diye benim ondan uzak durmamın bir anlamı yok, hem ben potansiyel gelin adayı değilim annesi de benim gibi delibozuğu hayatta almayacağını yüzüme haykırdığına göre rahatım.” dedi.

“Annesini ne ara gördün?”

“Geçen gün size gelmişti, Vefa onu almaya geldiğinde karşılaştık ve biraz sohbet ettik. Ona oğlunu alayım mı dedim, kadın az daha kalp krizi geçirecekti. Neyse ki Vefa şakalaşarak annesini rahatlattı da kadın gözü arkada kalarak eve dönmedi. Bana bir bakışı vardı görmem lazım, oğlunun koluna bir yapıştı araca binene kadar bir daha bırakmadı.” Hira hayli eğlenmiş duruyordu ama Selen öfkesini hala taze tutuyordu.

“Telefonla görüştüğünü bana söylemedin.”

“Şimdi konumuz bu mu? Onca soru işareti varken geldin benim mesajlarımın espri seviyesine mi takıldın! Kızım iyi misin sen, adam sadece ondan neden kaçtığını soruyor, sen ise çocuklar kadar bile bahane uyduramadan korkaklar gibi kıvranıyorsun. Ve sonuç yine kaçırıyorsun. Derdin ne sesin, neyin olacağını düşünüyordun. Güzelliğinle, sıcak gülüşünle, samimi sohbetinle onu kendine çekerken neyi bekliyorsun ki?” Arkadaşından ses gelmeyince Hira ağzını açtı ve Selen ani bir patlamayla kolunu çekerek tutuşundan kurtardı ve artık isyanını susturamayarak çantasını yere attı. Hırsıyla ona döndü.

“Korkuyorum görmüyor musun? Bana âşık olmasından, hayatını mahvetmekten korkuyorum. Bana nasıl baktığını görmüyor muyum? Yanımda nasıl hissettiğini fark etmiyor muyum? Kör müyüm ben, budalamayım, aptal mıyım bir erkeğin bir kadına nasıl yaklaşacağını bilmeyecek kadar cahil miyim? Ben ona istediği gibi bakamam, o bana böyle baktığı sürece arkadaş da kalamam. Her baktığında içim kanıyor ama aynı anda mutlu da oluyorum. Acımdan zevk alıyorum, görmezsem soluksuz kalıyorum, görünce soluksuz kalıyorum. Asıl sen benim nasıl bir çıkmaza sıkıştığımı görmüyor musun? Asıl sen ne kadar acıdığımı ne kadar yaralandığımı görmüyor musun? Gözlerine âşık olduğum adam her gün bana biraz daha yakınlaşıyor, imkansızlığı yaşayacak. Birimiz geçmişten, birimiz gelecekte umut etmeyi hiç bırakmayacak, bu yakınlaşmada ikimizde yanacağız görmüyor musun? Birazcık yardımcı olsan ölür müsün, neden acımı dindirmek yerine kanatıyorsun? Neden?”

Selen’in yanaklarından akan yaşlar, titreyen sesi ve bedeni öyle çaresizdi ki, içini yakıyordu. Bu ani patlamayı beklemiyordu Hira, suçluluk içinde donup kalarak birkaç saniye kendine gelmeye çalıştı. Gözleri nemli nemli ona yaklaştı, sevgiyle kolları arasına aldığı titreyen kızın başını okşayarak sustu. Bir şey diyemedi, sadece okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Hıçkırarak ağlayan Selen, “Gözlerini görmezsem ölürüm ama görürsem onun kalbini öldürürüm diye korkuyorum. Ben ona umut vermek

istemiyorum, ama eğlenceli geçen her gün ona umut olacak, anlaşılmamız ona keyif verecek. Gözlerine bakmak için kalbiyle sınanmak istemiyorum. Neden sanki böyle oldu ki, neden benden etkilenmeye başladı? Neden beni bir kardeş gibi görmedi, neden vefa borcu, vicdan borcu diyerek kendini frenlemedi neden?”

“Bu yeni gerçekleşen bir olay değildi ki Selen, adam seni gördüğü ilk andan itibaren gözlerini alamadı, sen hiç onu seni izlerken görmediğin için bu kadar kolay yargılıyorsun. Üstelik hiçbir zaman sana bahane sunmadı, hep dürüsttü.”

Uzaklaşmak istedi isyanla, elini kolunu sallayarak, “Neden? Neden?” diyordu. “İyi de neden? Ondan beklentim yok, bir çıkarım yok.”

“Buraya gel,” dedi Hira onu yeniden kolları arasına alırken, “Çok mu üzülüyorsun?”

“Kalbim yere düşüp parçalanan camdan bir bardak gibi, her bir parçam bir yere dağılmışta toplayamıyorum, ne zaman bir araya getirsem kesiliyor canım, kesiklerimi saramadığım her an canım yanıyor. İyi anlaştığım biri ile sürekli kavga etmek ne kadar yorucu biliyor musun, sırf onun çekimine kapılmamak için en kötüsünü düşünüp durmak ne kadar zor.”

“İyi de böyle yaparak uzaklaştıramazsın onu kendinden.”

“Ne yapabilirim ki, başka çözüm göremiyorum.”

“Artık bir şey yapmıyorum, direk söylüyorum işte. Olmaz diyorum. Bırak olmayacağını görsün, kabullensin.”

“Ya tamamen kaybedersen onu, bir gün dönmemesine giderse! Dayanabilir misin?”

“Giderse...” dedi Selen daha önce hiç düşünmediği gerçeğe yüzleşirken. Kalbi duracak gibi oldu. “Ya giderse, bir daha göremezsem gözlerini.” Burnunu çekerek çaresizce etrafına bakındı, sanki böyle yapınca çareler bir yerden koşarak üzerine atlayacaktı. “Umut vermek istemiyorum ama gitmesini de istemiyorum. Hira ben ne yapacağım, nasıl çıkacağım bu acının içinden artık nefes alamıyorum. Umut’u unuttuğumu sanıyor herkes oysa bir köşe başından çıkıp adımı sesleneceği anın hayalini göğsümden silemiyorum. Her sokakta onu aramaktan, kazara gözleri gözlerime diğer mi diye umut aşılamaktan yoruldum.”

“Bırak yanında kalsın, olmayacağını görünce pes eder. Biri girer hayatına, senden vazgeçtiği an başkasıyla ilgilenir sen arkadaş olursun böylece o da başkasının aşkı. Böylesi çok daha iyi mi olacak, yine kaybedeceksin onu.” Hira bahane mi sunuyordu yoksa çözüm mü kendisi de

bilmiyordu. Hem belki Selen de kaptırırdı kendini ona, zamanla değişirdi ilişkileri, âşık olmasa bile sevdiği bir adamla tekrar yaşamayı keşfeder hat- ta belki de evlenirlerdi.

Hira onunla adam akıllı konuştu ve sonunda yaptığının ne kadar yan- lış olduğunu anlayan Selen pişman oldu. Özür dilemek için geri döndü. ğünde onun çoktan gittiğini gördü. Üzgün halde arkadaşıyla bakışırken Hira, "Üzölme, onda bu inat varken çok sürmez yine gelir,"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi hıķkırarak bir sesle, burnunu çekti.

"Güven bana, hemen pes edeceğini sanmıyorum. Onunla ortak bir benzerliğiniz var, inadinız!" Biraz dil döktü, kaygılarını yatıştırmak için bahaneler sundu, içini rahatlatmak istedi ama olmadı. Selen eve gidene kadar hem sustu hem de sessizce hıķkırdı.

Ertesi gün tüm zamanını ondan telefon ya da mesaj bekleyerek ge- çirdi, kendisi de mesaj atmaya bir türlü cesaret edemedi. Akşam çay arası sohbetinde, annesinden laf almak için Verda Hanımı sordu. Konu konuyu açtı, ahretliğinin ne kadar üzgün olduğundan bahsederken Vefa'nın ani bir kararla yeniden yurtdışındaki projenin başına bu sabah gittiğini ve aylarca eve gelmeyeceğini söylemişti. Nevra Hanım bu yüzden çok üzgün olduğundan annesi onu yatıştıramadığı için birkaç gün yanında kalaca- ğını babasına belirtmişti. Annesini dinlerken hem sessiz hem üzgündü. Yaşlı kadının oğlundan kendisi yüzünden ayrı kaldığını bilmek de ayrı vicdan mücadelesiydi, tek başına yaşayan tüm yaşam sevincini çocukları üzerine kuran bu iyi kalpli kadını bilmeden üzüyordu.

Vefa'nın gidişinden sonra Selen ne kadar merak etse ve gözlerini öz- lese de onu aramadı. İnataçıydı, üstelik aşırı gururluydu. Hira bile onun taş kafasına mesaj atmasını anlatamamıştı. Her gün bir diğerinden daha huzursuz geçerken, Nevra Hanım'ın evlerine ziyarete geldiğini her gördü- ğünde yaşlı kadını uzun uzun söze tutuyor, Vefa'nın iyi olup olmadığını duymak için bahaneler arıyordu. Direkt soramıyordu ama ondan bir haber almak içinde sabırla saçma konuşmaları dinlemeye kendini mecbur bı- rakıyordu. Annesini her ziyarete geldiğinde mutlaka evde oluyor, annesi arkadaşını ziyarete gittiği zamanda yanında giderek sanki annesini ara- bayla o bırakmış gibi iki dakika eve uğruyor, ağzını arıyor, ondan haber almak istiyordu. Gün geçtikçe Nevra Hanım onu kendi kızından ayırmı- yor, oğlu ile aralarında bir şeyin olmayacağını kabul ettikçe üzüntüsün- den kahroluyordu.

“Vefa annesini hiç mi düşünmüyor. Kadıncağız ne halde, tek oğlu onun, üstelik eşinden sonra tek dayanağı olmuş, bunu nasıl umursamaz aklım almıyor. Ah yeni nesil ergen gibi davranıyor, başının dikine gitmeyi bir halt sanıyor.” diye şikâyet ederken annesi, elmasını dişleyen Hira, “Ya di’mi Nemide Teyze, bazıları nedense hep kaybettikten sonra akıllanıyor. Üstelik gencecik oğlan, Nevra Teyzem korkmakta haklı. Güzel kızlar peşinde tur bindiriyor, belki de birkaçı *koluna* (yatağına!) girmek için zaman kolluyordur. Belki de çeşit çeşit kızlarla tanışmıştır bile. Kapacaklar oğlanı yaban ellerde, genç, yakışıklı, zeki, eee ağır ama yerinde ve ölçülü espriler her kadının kalbini fetheder. Eh artık geliri de iyi seviyeye geldi yükselmeye başladı bildiğim kadarıyla. Tam kızların ağzına layık lokma.”

“Evet kızım tam da dediğin gibidir kesin, çocuk hem iyi yetişmiş hem de yakışıklı. Canım arkadaşım nasıl da korkuyor ecnebi bir gelin getirip oldubittiye getirmesinden ve gurbet ellerinde kalan oğluna hasret ölmekten.”

“Buna sebep olanın vicdanı yeşersin, ne deyim öyle değil mi Selen?” dedi Hira arkadaşına bakarak, elmasının tamamını ağzına attı.

“Ne alaka şimdi kötü senaryolar yazıyorsunuz, adam işini yapıyor işte. Hem anne olmak öyle kolay olmuyor, mesleğinde yükselmesini istiyorsa yoluna taş koymamalı bence.”

“Bana bak, günahın kadar sevmediğini belli ettiğin bu çocuğu şimdi savunarak kendine yol mu açıyorsun sen?” dedi annesi kaşlarını çatıp kızına gözdağı vererek.

“Anne niye sevmeyeyim elin çocuğunu, bana ne zararı oldu ki, üstelik o gözler Umut’a aitken.”

“İşte gözleri olmasa sen o çocuğun yüzüne bakmazsın, zaten bakmıyorsun da. Sürekli soğuk karşılamalar, burnundan kıl aldırılmamalar, kibirli davranışlar, görmezden gelmeler. Annesi olmasa kıcınla konuşacaksın. Görmüyor muyuz sanıyorsun elinden gelse araya duvar çekip gözleri dışında adamı yok sayacaksın.”

“Bunu da nereden çıkardın anne?”

“Suratsızlığından ve huysuzluğundan. Kendi evladım olsa ancak bu kadar severim onu hem terbiyeli hem de ahlaklı çocuk. Bir saygısızlığı oldu desem, yok benim arkadaşım evladını tam ve muntazam yetiştirmiş kabul etmem.”

“Anne.”

“Yalan mı? Ne zaman yan yana gelseniz çocuğun yüzü soluyor, ne

zaman sen ağzını açsan kaşları çatılıyor, suratının rengi değişiyor, görmüyor muyuz sandın. Ah ahretliğim bunu gördükçe yüreğine iniyor. Ne hayalleri vardı oysa.”

“Doğru söylüyorsun Nemide Teyze, katır gibi tepiyor vicdansız çocuğu. Ağzına tıkıyor her lafını, ona nasıl kaba, nasıl vicdansız, nasıl nezaketsiz davranıyor ben de şahidim. O gözleri taşımaktan başka ne suçu varsa gariban çocuğun.”

“Seni şıracı seni! Çanak tutma anneme, koparırım dilini.” diyen Selen annesine döndü. “Anne elin adamı sonuçta. Ayıp olmaz mı samimi davranmak, illa gülüp şakımam mı lazım görüştüğümüzde, hem bir erkekle ne gibi ortak faaliyetlerimiz olabilir ki.”

“Ne alaka kızım, izin istedin de vermedik mi? Sinemaya gidin, sahilde çay için, vakit geçirin işte. Vefa seni yurtdışına çıkarsa gözüm açık kalmaz.”

Hıra’nın boğazına tıkanan elmayla ikisinin de yüzü ona döndü, Nemide Hanım kızın sırtına vurarak yutmasını sağlarken “Helal kızım helal,” diyordu ama Selen ağzını açarsa ona hakkını helal etmeyeceğini net şekilde haykırıyordu. Kız elmayı yutunca sohbet seyrine döndü.

“Geline bir çay için siz bence de çocuğun gönlünü al.”

“Anne,”

“Çok haklısın Nemide Teyze, azıcık vakit geçirmeliler, terbiyesizlik etti gönlünü almalı. Gülmeliler, eğlenmeliler, sevgili olmalılar, nişanlanmalı, evlenmeliler hatta bana böyle minik minik yeğenler yapmalılar. Teyze olmalıyım ben, bakımıyla yükümlü olmadığım canavarları sevmek için alıkoymalıyım.”

Kafasına yarım yenmiş elmayı fırlatan Selen, “Sen mi sokuyorsun annemin kafasına bu saçmalıkları,” diye azarladı.

“Yok valla o dünden hazırды, hatta o benim aklıma sokuyor. Bunların arasını ancak sen yaparsın diyor, bir araya getir, gezmeye götür sonra ortadan yok ol diyor.”

Nemide Hanıma göz kırpan Hıra’ya gülümsedi. “

“Sahi yapar mısın kızım bu deliboğu bu iyiliği.”

“Emrin olur sultanım sen istedin de ben neyi yapmadım. Ah, manyak terliği senin bir yerine sokardım da dua et annen var.” dedi omzuna çarpan terliği yere atan kız.

“Kızma çocuğa, haklı olması işine gelmiyor değil mi? Nereye kadar bekar kalacaksın, karta kaçacaksın yarın döl tutamayacaksın. Bizim aile

erken menopoza giriyor, valla kahrımdan ölürüm.”

“Bu iki yıl sonra kadınlıktan da kesilir, ben bir makalede okudum kadınlar otuzundan sonra kaliteli yumurtlamayı bırakıyormuş artık. Yediğimiz içtiğimiz ilaçlı ne de olsa, nerede kaldı doğallık. Valla biyolojik saatimiz işliyor, ben gözlerimi dört açtım avımı arıyorum ama bunda tık yok, yarın bebeğim olmuyor diye dert küpü halde gezer bu gidişle, ben-den demesi.”

“Senin gibi dostum varsa düşmana gerek yok,” diyen Selen annesine çanak tutan ve bundan eğlenen Hira’yı odasına çekisttirirken, annesi arkasından esip gürlüyordu. Utanmasa ayağındaki terliği çıkaracak, kışına kışına vururken akli başına gelene kadar azarlayacaktı.

Hira’nın çenesi kadının korkularını uyandırdı. İki gün sonra akrabalarından birinin evinde nişan olunca, annesi zorla onu da götürmeye kalktı. Uzun zamandır damat arama işini erteleyen kadın sahalara geri dönmüş, gelin arayan tüm annelerin ortasına kızını acımasızca atıvermişti. Nevra Hanım da nişana gelmiş, onun misyonu ve vizyonu da aşağı yukarı aynıydı. Annesinin tanıştırdığı gelin adaylarıyla yakından ilgilenmekteydi. Nevra Teyze ona sıradan davranıyordu ama özellikle oğlundan konuşmaya kaçınıyordu. Selen ne kadar merak etse ve sormak istese de buna müsaade etmiyor, bir bahaneyle konuyu geçiştiriyordu. Saat geç bir vakte geldiğinde, nişan evinden üçü birlikte çıktı. Bu da annesinin yeni oyunuydu, damat adaylarından birini ikna etmiş onları eve bırakması gerektiğini görev kabul ettirmişti. Oysa onları arabayla götürmek istediğini defalarca belirttiği halde, yakın mesafe biraz yürüyüş iyi olur ikisi de ısrar etmişti.

Genç adam onları götürmek için aşağıda bekliyordu. Ayakkabılarını giymek için kapıya yönelirken, “İstersen seni eve biz bırakalım Verda Teyze, geç oldu,” diye sordu Selen. Fare giremediği deliğe kuyruğuna kabak bağlardı. Sanki onları kendi arabasıyla bırakacaktı da Selen, utanmadan teklif ediyordu.

“Gerek yok kızım, beni almaya Vefa gelecek,” dedi sıradan bir halde. Kızın karnı kasıldı, demek gelmişti. Garip bir şekilde donup kaldı, kısa bir süre ne yapacağını bilemedi eli ayağı buz kesti.

İki kadın ahbablarıyla vedalaşmak için içeri girdiklerinde, Selen kendini gelin arayan bir kadıncağzın elinden zor kurtarmıştı. Kaçarcasına açık havaya çıktığında, kapıda beliren gölgeyle soluğu kesildi çünkü daha kendini yaklaştımadan limon esanslı kokusu genzine gelmişti. Hızla

arkasını döndü, özlediği gözlere bakmak için başını kaldırdı. "Ne zaman geldin?" dedi hesap sorduğundan habersizdi.

"İyi akşamlar," dedi Vefa soğuk bir mesafeyle. Sanki daha evvel hiç konuşmamışlar, merhabanın devamını getirmemişler kadar uzaktı. Eğer ona böyle davranmasaydı "Hoş geldin," diyecekti. Kız ondaki bu uzaklığa surat asınca adam, "Benimle karşılaşmak istemediğini biliyorum ama annemi almaya geldim, başka bir niyetim yok." dedi açıklama gereği du-yarak. Kız zaten onun için gelmiş olduğunu ima etmemişti ki, üstelik gör-düğüne sevinmişti. Nasıl da özlemişti gözlerini, tabi onu da özlemişti ama en çok gözlerini...

Durgunlaştı, çekimser ve ürkek oldu. "Küs müyüz?" diye sordu.

"Yoo, neden küs olalım ki, çocuk muyuz biz." dedi adam ona bak-madığı halde etrafı incelerken. Karnına garip bir ağrı saplandı. Nasıl bir ağrıydı bu böyle ne yeri belliydi ne şiddeti, sanki içinde bir hava vardı ve başı boş dolaşarak dokunduğu yer yerden onu ürperti-yordu.

"Değil miyiz?" Adam ona tip tip bakınca, "Yani küs!" diyen kız aynı ısrarcı tavırla diretiyordu.

"Gidiyor musunuz?"

"Evet," Ondan bir teklif bekledi ama Vefa ses çıkarmadı, belki de aşağıda onları bırakacak genci görmüştü de ondan ses çıkarmamıştı. Saçma-lıyordu işte, nereden bilecekti onları beklediğini? Selen bu tavrından çok kötü etkilenmişti, yine de belli etmedi. Kendisine karşı ne kadar ilgisiz ve umursamaz davranmış olursa olsun küsemezdi. Üstelik nişana annesiyle birlikte gelmişti, huysuzluk edemezdi. Vefa arkasına bakındı, genç bir adam merakla onları izliyor, aracının yanında sabırsızca durmuş Selen'i beklediğini saklamıyordu. Selen onun baktığı yere bakınca, garip bir açıklama ihtiyacı hissetti.

"Annemin işleri." Adam umursamadı, kızın kalbi kırıgın attı. Keşke ona eve bırakmayı teklif etseydi, hiç nazlanmaz kabul ederdi. Onunla kendini güvende hissediyordu ama annesinin bulduğu diğer adaylar te-dirgin ediyordu. Vefa sustu, Selen ne diyeceğini bilemediğinden bocaladı. Annesi gelince elini öpen gence sarıldı, onunla sohbet etti. Ayak üstü ne kadar özlediğini belirtti. Vefa yaşlı kadına gülümseyerek, "Kiminle geldiniz diye sordu?" diye sordu.

"Tek geldik oğlum, yer yakın diye yürüyüş yaptık biraz. Hasan amcan kıza gitti, Selda'yı ve torunları köye Edirne'ye götürdü."

"O zaman sizi ben bırakayım." dedi arkadaki genci görmezden gelerek.

“Gerek yok oğlum, biz hallederiz.”

“Olur mu öyle şey,” diye ısrar edince, “Bizi Yaşar bırakacak,” dedi Selen bir anda ve gaf yaptığını adamın sert bakışlarından anlayınca, “Yani ayıp olmasın, bekliyor bizi,” diye açıkladı. Lanet olsun, niye ona soğuk annesine sıcak davranmasına öfkelenmiş, niye şom ağzını açarak konuşmuştu ki, gözlerine bakmanın şansını kaybetmişti.

Vefa kim diye sormadı ama Selen birden silkindi. “Buraya biriyle birlikte gelmedik, annem rica etti.” Nevra Hanım ve Nemide Hanım manalı manalı bakiştılar. Koyu gözler hoşnutsuzlukla kısıldı, “İyi,” dedi sadece.

“İyi mi?”

Vefa'nın bakışları bir anda sol eline kaydı. Parmağına bakarak yüzük yokladı. Selen nereye baktığını görünce parmaklarını çekti. “Ne alaka?” dercesine uyardı. Adamın gözleri, “O zaman kim bu adam?” diye soruyordu sessizce, ancak kızın vereceği cevaptan çekindiğinden susuyordu. Bunun onu ilgilendirdiğini düşünmüyordu. Zaten annesini de geçen azarladığından beri Selen ve ailesi hakkında hiçbir şeyi anlatmaz olmuştu kadın, şimdi kendine kızıyordu.

Otoriter ifadesi yerine döndü, “Sizi ben bırakırım, genç yorulmasın.” dedi, “Gece vakti Hasan amca ile külahları değişmeyelim.”

“Yok oğlum sana zahmet vermeyelim.”

“Ne zahmeti Nemide teyzem, ben yokken annemle ilgilendiniz, hakkınızı ödeyemem. Üstelik Hasan amca ve sen gerçek kardeşi olsanız ancak bu kadar kollardınız onu. Annem anlattı yaptıklarınızı, hakkınızı helal edin.”

“O benim kardeşim zaten oğlum, o nasıl söz. Hasan amcan da keyif alıyor kırıp dökmekten zaten, evinizi bu iş için kobay hale getirmek pek hoşuna gitti bakma sen.” dedi gülerek, geçen tesisatta sorun olduğunda gitmişler, musluk değiştirecekken banyonun her yanını bir güzel kırmışlardı, sonra tesisatçıyı çağırmışlardı ve adam neredeyse ona bilmiş gibi konuşan Hasan Bey yüzünden isyan ederek evden kaçacaktı.

Vefa dinlemedi onları, Yaşar denen gence yaklaştı, elini omzuna ne ifade ettiğini bilerek koydu ve taviz vermeyen bir sesle durumu güzel bir dille anlattı. Kadınlar ikna oldular ve onları eve Vefa bıraktı. İkiliyi araçtan indirdikten sonra yaşlı kadının elini saygıyla öptü, yokluğunda annesini tek bırakmadıkları için tekrar teşekkür etti. Selen'e, “İyi geceler,” diyerek aracına binip uzaklaştı.

Selen arkasından bakakalmıştı. Kızına sert sert bakan kadın, “Çocuğu

üzdün mü? Daha geleli kaç saat oldu. Ne yaptın hemen de canını sıktın? Yine suratını nasıl soldurmuşsun.” diye azarladı.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Selen hemen savunmaya geçerek, açıkçası üzülmesine kendisi de üzülmüştü ama bunu annesine belli etmeyecekti.

“Tamam işte vazgeçtik sizi evlendirmekten, rahat bırak çocuğu kırma kalbini. Vefa benim için değerli, üzersen onu ben de senin kalbini kırarım bilmiş ol.” diye çıkıştıktan sonra önden önden eve yürümeye başladı.

Ertesi gün hafta sonuydu ve bir nişana daha gitmelerini belirten annesi, onun hazırlanmasını sağladıktan sonra kızını bir pastaneye götürdü. Selen şaşkın halde etrafına bakarken, oyuna geldiğini anladı ama çok geç kalmıştı. Yaşlı bir kadın ve oğlu bir masada oturmuş onları bekliyordu. Selen itiraz edecekken bileğine yapışan annesi, kızını çekiştirerek masaya götürdü. “Yemin ediyorum ağzını açarsan sırf aklını başına devşir diye seni bu oğlana veririm. Moral bozan tek kelime edemezsin. Allah hakkı için nişanınızı akşama takarım.” diye tehdit etti. Annesinin asla boş tehdit savurmayacağını bildiği için eli mahkûm masaya oturdu. Ve bakışlarını kaldırdığında gördüğü kişiyle ağzı bir karış açık kaldı.

“Serkan Bey,” dedi şaşkınlıkla. Normalde görsel hafızası çok iyi değildi ama bu münasebetsiz adamı unutmaması da mümkün değildi. Nasıl unutturdu, Vefa ile ilk buluşmalarının içine etmiş, bir süre Vefa hakkında kötü düşünmesine sebep olmuştu. Böyle arkadaşları olan kişinin iyi olmayacağını düşünerek kaç defa buluşmaktan vazgeçmişti. Ne yani, annesi görüşmeye getire getire bu saygısız adamın yanına mı getirmişti? Bu nasıl kaderdi?

Annesi merakla iki gence bakarken, “Siz tanışıyor musunuz?” diye sordu.

“Ortak bir tanıdığımız vasıtasıyla,” diye cevap verdi adam, sanki o saygısız ve arsız herif gitmiş yerine beyefendi bir adam gelmişti. Nasıl da saygılıydı duruşu, annesine kestiği rol ilk defa görüşeceği bir kız olsaydı onu bile kandırırdı. “Nasılsınız Selen Hanım görmeyeli, iyi misiniz?”

“Ben tanıyor muyum?” diye sordu annesi merakla oğluna, Serkan ona bakınca devam etti sözlerine. “Ortak arkadaşınızı!”

“Vefa canım, bizim Vefa,” dedi annesine açıklama yapan Serkan, “Aynı şirkette çalışıyoruz ya anne, hani sen çok seversin. Birkaç defa karşılaşmıştınız da pek hoşlanmıştın.”

“Evet dürüst çocuktur, Allah anasına bağışlasın.” dedi kadın hoşnut halde.

Gururu şişen Nemide Hanım hemen atıldı, “Âmin kardeş, Vefam pekiyidir, Allah’ım onun eksikliğini bize göstermesin. Ahretliğimin medar-ı iftiharı, bizim de gözbebeğimizdir.”

“Tanıyor musunuz onu?”

“Evet, kardeşliğimin oğludur,”

“Ya,” dedi Serkan hemen lafa atlayarak, “Ben de Selen’le birlikte gördüğümde aralarında bir şey olduğunu sanıp üzülmüştüm.” Arsız herif nasıl bu kadar açık ortaya konuşabilirdi. Nemide Hanım açık sözlü çocuğun tavriyla kaşlarını çatınca, genç açıklama gereği hissetmişti “Bir keresinde onları yan yana kafede görünce yanlış anladım. Bir de bir kız vardı yanlarında, böyle cadoloz bir şeydi.”

“Hira mı?”

“Heh işte, ne fena bir şeydi öyle,” Serkan’ın annesi karnına dirsek atarak gereksiz konuşmalardan oğlunu uzaklaştırdı. Nemide Hanım önce bu gence ısınmamış, hatta kızını da bir daha görüştürmeyi düşünmemişti ama sonra konu Vefa’ya gelince ve onun düzgün karakterini bilince, onun arkadaşının da farklı olmayacağına varsayım getirmişti.

Bu konuşma sonrasında gelen uyarıdan sonra Serkan uslu bir damat adayı oldu. Gözlerini kızıdan ayıramadığı zamanlarda annesi ayağıyla masa altından dürterek boğazını temizledi, kendine gelen adam mazlumu oynamaya devam etti. Sohbet boyunca yaşlı kadının sorularına yarım yamalak cevap veren Selen huzursuzdu, adamın daha evvelki hadsizliğini ve eylemini göz önünde bulundurarak tedirgin duruyordu. Bunu annesine açıklayamadığı içinde susuyordu. Genç adam ise gözlerini ondan alamadan duruyordu ama annelerinin yanında istediği gibi rahat konuşamamıştı. “Eğer izniniz olursa, hemen şuracıkta sahilde biraz Selen Hanım’la yürüyüş yapsak mahsuru olur mu?”

“Ne mahsuru olacak çocuğum, konuşun tabi.”

“İnsanlar konuşarak,” dedi ona katılan diğer yaşlı kadın.

“Tabi tabi konuşsunlar.”

“Anne,”

“Kızım yürüyün işte,” diye dişlerini sıkan kadın aba altından baston gösteriyordu.

Selen isteksiz şekilde sahile indi ve ona sürekli sorular soran adama kısa ve soğuk cevaplar verirken, tedirgin halde yürümekteydi. O ne kadar

mesafeli durursa ona adam dibine dibine yaklaşmaktan çekinmemekteydi.

“Sizi gördüğüme şaşırdım. Vay anasını, annem su gibi kız gör deyince inanamamış, sırf onun inadından paçayı kurtarmak için gelmiştim ama iyi ki gelmişim.”

Selen ona dönerek, “Bakın sizinle bir geleceğimizin olması mümkün değil, ben de tıpkı sizin gibi annemi kırmamak için geldim.” diye atıldı söze.

“Sen de iyi ki geldim diyorsun yani, ne güzel.”

“Hayır, bu buluşmanın ilk ve son olacağını söylüyorum. Durum istediğiniz gibi ilerlemeyecek, evlenmeyi de biriyle görüşmeyi de düşünmüyorum.”

“Sanmıyorum, bu süreçten sonra sık sık bir araya geleceğimize eminim, belki beni tanıyınca fikriniz değişir ne dersiniz?”

Adamın dediğı gibi oldu, bu buluşma son olmamıştı. Nasıl ikna etmişti iki yaşlı kadını bilmiyordu ama Selen ne zaman annesi bir düğüne ya da nişana götürülse, karşısına pat diye o çıkıveriyor, sürekli konuşmak için zaman kolluyor ve izinsizce ona iltifatlar savuruyordu. Yine öyle akrabala düğünlerinden birine geldiklerinde de annesi iki arada bir derede onları masalarına davet etmiş, kızını bu adamla balkona çıkması için ikna etmişti. Yani tehdit etmişti.

Zor durumunu kullanan adamdan kaçmak için her yolu deneyen Selen onu umursamadıkça Serkan susmak bilmiyordu. Baktı adam konuşurmuyor, itiraz etmesine izin vermiyor, sonunda o da vazgeçti susmak zorunda kaldı. Balkon ziyaretleri kısa sürdü çünkü adam kızın suskunluğundan sıkılmıştı. Dönüş yolunda ise birkaç tanıdığını görünce onlarla ayaküstü sohbete daldı. Selen masaya tek gittiğinde çıkacak kızılca kıyameti bildiğinden onu beklemek için geride duruyordu ama adam kısa süre sonra kızın varlığını tamamen unuttu. Gırgır şamata sohbet ederken, “Selam,” diyen sesle hızla arkasını dönen Selen, gördüğü gözlerle ayakları yerden kesildi ve yanlış anlayarak kaşlarını çatı.

“Senin ne işin var burada?”

“Balkon babanın malı mıydı?”

Kız bu ters cevapla derhal kendine geldi. “Kusura bakma, aniden karşıma çıkınca şaşırdım. Hani sen normalde beni görmezden gelirdin ya, ondandır.” dedi etrafına bakınarak.

“Hira’yla mı geldin?” diyen adam hevesle etrafına baktı. “Nerede o özledim çitlembiğı.”

“Çitlembik?”

Tolda başını salladı, Selen arkadaşıyla samimiyetlerinin hayli ilerlediğini anladı. Normalde kıskanması gerekmez miydi, yani Hira’yı ama nedense ikisi içinde mutlu olmuş bu konunun üzerinde pek durmamıştı. “Hira annesini hasta olduğuna ikna etti, damat adaylarından ve evlen sözlerinden paçayı kurtardı.”

Vefa sırtıttı, kızın içinde garip bir özlem yayıldı. “Akıllı bıdık işini bilir.” Etrafına bakındı. “Ablanlarla mı geldin, sen düğünde tek dolaşmayı sevmezsin.”

Kız sessiz kaldı, sonra gerçeği dile vurarak, “Annemin bir arkadaşı ve oğlu ile geldik.”

“Kimmiş bu oğlan?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Ya ilgileniyorsam?”

Kızın kaşları kalktı, merakla parlayan gözleri yüzüne dikildi. Vefa ciddi ve ifadesi sertti. Şimdi onu kızdırıp yeniden uzaklaştırmayı göze alacak bir patavatsızlığın sırası değildi. Aklını başına aldı. Açıklama gereği gördü. “Özel biri değil, arkadaşım bile değil. Sadece annemin gönlü olsun diye çıktım balkona.”

“Annen tehdit etti demek!”

“Her zamanki gayreti işte,” Selen bunu söylerken hâlâ doğru olup olmadığından emin değildi.

“Sen ne zaman geldin İstanbul’a?”

“Hafta sonu için geldim, annemi özledim!”

Onu özlememişti belli ki. Ne saçmalık, onu neden özlesin ki! Vefa artık başka bir dünyanın insanı olduğunu açıkça göstermişti; kendisinin asla bir parçası olmayacağı ve istenmeyeceği bir dünyayı göstermişti.

Vefa başını sallarken yüzünde sert bir ifade belirmişti. “Seni buraya getirip bir başına bıraktığına göre, senden pek hoşlanmamış sanırım.” Selen da aynı sonuca varmıştı zaten! “Hadi seni annen neredeyse yanına götürüyüm, onu da görürüm, özledim.”

O bebek değildi. Yüzüne sert bir ifade takınarak, “Ben bir yetişkinim ve başımın çaresine kolaylıkla bakabilirim. Kimsenin gözlemine ihtiyacım yok. Başımdaki belayı da sensiz savabilirim. Annemi özlediysen yolu biliyorsun.” diye çıkıştı.

Vefa kaşların kaldırarak, “Tek başına sap gibi ortalıkta dikilerek mi

bakıyorsun başının çaresine?" diye çıkıştı, kapıdan girip çıkan adamlara ters ters bakarak buranın hiç de tekin olmadığını hatırlattı.

Sesindeki alaycı ton kızın canını yakmıştı: "Belki de annemin onunla anlaştığını düşünmesini ve artık beni rahat bırakmasını istemişimdir. Burada beklememin bir amacı vardır." diyerek meydan okudu.

Vefa onun cümlesini, "Koca namzetlerinden," diye düzeltti.

Selen atıldı: "Her neyse. Senin de buraya yalnız gelmediğinden eminim..."

"Annemle geldim, seni görünce durdum, o içeri girdi ben yanına geldim. Kötü mü etmişim?"

Vefa, onun hakkında konuşurken şu sıralarda bir kadınla birlikte olduğunu Nevra teyzenin söylediğini hayal meyal anımsıyordu! Bir seksen boyundaki bu esmer kadın, sarı saçlara sahipti ve Selen'in tam da zıttı sayılabilirdi! Hem hamarat hem de çok candan olduğunu da hatırlıyor olabilirdi. Üstelik yanında boyuyla çok sakil kalmıyordu, annesi öyle de demişti. Aman ona neydi ki, kimle görüşmek istiyorsa görüşebilirdi. Son görüştükleri zaman yaşadıkları sahneyi hatırlayan Selen'in dudakları gerildi. Vefa onun kendisiyle ilgili hislerini yanlış değerlendirmiş ve bu hata arkadaşlıklarının sonunu getirmişti. Allah aşkına, nişanlılık ve evlilik bir tarafa dursun, ona bir vaatte bile bulunmamıştı! Tek amacı sadece gözlerine bakmaktı, bu kadarı ile yetinemez miydi? Neden fikrini değiştirip onunla ilgilenmeye başlamıştı ki, bunu istememişti!

"Bana sakın o adam Serkan deme!" Kız başını salladığı an dişlerini sıkan adamın çene kasları seğirdi. Yine de sakinliğini koruyarak alaya aldı. "Bırak dalkavuşu yerinde kalsın,"

"O nasıl konuşma," diye çıkıştı, ilk defa kaba haline şahit oluyordu.

"Adamına göre hürmet, hem seni çoktan unutmuş."

"İyi işte, bu daha güzel ya."

"O zaman içeri geç, annenin yanına otur."

Yüzünü ekşiterek, "Canım istemiyor, hele seninle içeri gitmek hiç istemiyorum." Sesi kararlıydı; uzun zamandır hiçbir şeyi bu geceyi baş başa geçirmek istediği kadar istememişti ama kelime seçimi ve söyleyiş biçimi yanlış anlaşılmaya müsaitti ve bunu idrak edemeyecek kadar adamın gözlerinde kaybolmuştu.

Koluna dokunan adam kibarca önüne çekti. "Hadi yürü,"

Selen kızgın bir hareketle kolunu elinden kurtardı ve öfkeyle söyledi: "Benim hakkımda kesinlikle öğrenmen gereken bir şey var..."

“Neymiş o.”

“Zorbalıktan hoşlanmam.”

Vefa sabırsızca söze girdi: “Seninle sessiz bir yere gidip konuşmak istememin neresi zorbalık, aramızdaki bu saçma savaşa son vermemizin zamanı gelmedi mi?”

“Bunu düzgünce teklif edebilirsin. Ne bu maço tavırlar, kendini beğenmiş haller, yeni mi öğrendin?”

Adam içeri gidelim diye inat ettikçe kız onunla gitmeme kararında ısrarcı oluyordu.

“Madem konuşamayacağız o zaman susarız. Bu salak şimdi yanına gelir, dengesizce konuşur, kırarım boynunu. Bir kavgaya sebebiyet verme istersen, hadi içeri gidelim.”

Adamın ısrarından ve sahiplenici kaba halinden hoşlanmayan Selen onuna sataşmaktan geri durmadı. “Kimse sana her istediğini alamayacağını söylemedi mi?”

“Hayır. Annem ve ablam bu konuda hep cömertti.” Kız hala inatla kıpırdamayınca, Vefa’nın çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı.

“Annenin senden başka kimsesi olmadığı için seni üzmeyi göze alamamış ve haddini bildirememiş, ama ben ne annem ne de ablam,” Selen ona karşı kendi söylediği cümleyi kullanıyordu. O da kaç defa onu şımarıklıkla itham etmemiş miydi?

“Kuşkusuz.” Sesinde pişmanlık yoktu. Bu cevap kızın kahkahayla gülmesine yol açtı; böyle bir küstahlığa daha önce hiç rastlamamıştı! “O zaman bunu ilk yapan olma ayrıcalığına ben sahip olacağım demektir! Sizinle yolumuz burada ayrılıyor Vefa Bey, artık annemin yanına gitmem gerekiyor ama sensiz, lütfen sizde annenizi ikna edin bizsiz bir yere geçin ve... Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Onun sizli bizli konuşmasını yarıda bölen adamın hamlesiydi. Kolundan kavrayan Vefa başını eğmişti. Aradaki mesafe aşılmış, sözleri ağzına tıkanmıştı. Nefesini yüzünde hissediyor, bedeninin gölgesi altında eziliyordu. İyice dibine giren adam sayesinde nefessiz kalan Selen, yanaklarında ve dudaklarında gezinen sıcak nefesinden kaçamıyordu.

“Çok konuştuğun zaman seni öpmek istiyorum ve bu isteğimi artık dizginlemek oldukça zor.”

Dudakları kızıdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözleri birbirine kilitlenmişti. Selen sesli bir şekilde soluk aldı ve yuttuğu soluğuyla hıçkırdı. “Kaşlarını çatınca bunu daha çok istiyorum. Suratını böyle şaşkınca

dondurduğun zaman...” Adam kaşlarını çatı tatlı bir azarla. “Allah aşkına aklımla oynama, böyle tepkisiz kalarak bana izin mi veriyorsun?”

Tokat yemiş gibi irkildi, bunun düşüncesi ayaklarını yerden kesmişti. “Hayır.” Selen bağırırcasına karşı çıkışının gönülsüzce olduğunu farkındaydı ve kendisini büyüleyen gözlerle bakarken yalan söylemeye cesareti yoktu.

“Benimle zaman geçirmeyi seviyorsun.”

“Seninle değil, gözlerinle.” diye düzeltti.

“Onlar benim gözlerim.”

“Hayır değiller, bunu sende biliyorsun.”

“Benim duygularım olmasa iki parça sıcak organdan öteye gidemezler, sana böyle bakıyorsa sebebi senin sandığın şey değil, benim hissettiğim şey.” Açık ve hiç olmadığı kadar netti. Ona biraz daha yaklaştı, sıcak nefesi yanaklarını yalayıp geçti ve başını kaldırarak yüzüne bir kez daha baktı. Onu bakışlarının yoğunluğuyla esir almıştı, başı dönüyor, bedeni güçsüzleşiyordu. Nefes almakta zorlanıyor, tek bir kasını bile oynatamıyordu. Araba farlarına yakalanmış bir tavşan gibiydi. İradesini kullandı. Derin bir nefes alarak bir adım geri çekildi ve “Be... bence biz... yani aynıdır...” Kendine geldi ve sözcükleri zihninde toparlayarak araya mesafe ekmesi gerektiğini belirtti. “Davetiniz için teşekkür ederim Vefa Bey ama cevabım hayır.”

“Bey mi?” dedi Vefa kaşlarını çatarak, “Bu da nereden çıktı?”

Selen başını salladı. “Size Vefa Bey diye hitap etmeye devam etmem daha iyi olacak, yoksa samimiyet yanlış anlaşılmaya itebiliyor. Şu andan itibaren hiç karşılaşmayacak bile olsak yine de...”

Adam kızın sözlerini ağzına tıkadı. “Neden karşılaşmayalım ki?”

Duruşu katılaştığından, Selen onun sesindeki sertliği yok sayarak bir kahkaha attı. “Çünkü siz başka bir dünyada yaşıyorsunuz, ben başka bir dünyada. Sırf gözlerinize aşığım diye size katlanmak zorunda mıyım?” dedi.

“Ama buradasın.”

“Evet, buradayım, buraya gelen sizdiniz.”

“Hala gözlerime bakarken bana katlanıyorsun ve hala gözlerime istekle bakıyorsun, gitmeyen de sensin.”

“Çünkü gözlerine aşığım!”

Bu tokat gibiydi ve adamın dişlerinin sıkılmasına sebep olmuştu.

“Onu konuşturan ve yöneten benim. Bana da olabilirsin, ya da öyle olmadığını nereden biliyorsun?”

Daha evvel yüzleşmediği bu gerçeğe sarsılan kız bocalayarak ellerini yanında yumruk yaptı. “Bir kalp iki defa sevmez, ölen kalp atmaz.”

“Şok etkisi diyorlar buna, atıyor.”

Kızı omuzlardan tutup sarsarak gerçeği görmezden gelmenin ve kaçmanın bu işi kolaylaştırmayacağını anlatmak istiyordu. Onunla bu kadar açık ve net olduktan sonra geri adım atmamak istiyordu. Ve eğer elinde olsaydı oradan hiçbir yere gitmezdi ama birden silkindi. “Konuşalım.”

“Şimdi gerçekten annemin yanına gidip...”

Vefa onun cümlesini sertçe tamamladı: “Bir daha görüşmeyeceğiz!”

“Evet.” Selen yüzünü buruşturdu, bu gece bitmeden annesiyle tatsız bir konuşma yapacaklarından emindi. Vefa’nın bir kez daha onu böyle azarlamasına, onunla flört etmesine, kazara bir yerde karşılaşmasına ve sonra da güzeller güzeli gelin adaylarıyla ortadan kaybolmasına izin vermeye niyeti yoktu. Selen’in, Vefa’nın varlığını unutma alışkanlığı ilk kavgalarında başlamıştı ve giderek daha sıkıcı bir hal alıyordu. Üstelik Selen burada bulunmaktan hoşlanmadığı için onunla kavga etmekle zaman kaybından başka bir şey yapmıyordu.

Uzakta arkadaşlarıyla sohbet eden ve onu tamamen unutan Serkan gülünce tüyleri diken diken olan Selen ona baktı ve adamın onu umursamadan sohbetine devam ettiğini görünce rahatladı. İkilinin birbirinden hazzetmediğini görmek için kör olmak lazımdı, yan yana gelmeleri bir tatsızlık çıkacağı inancını katmerliyordu.

“Seninle burada buluşan Serkan Beyler tanıdık mı?”

“Seni ilgilendirmez.” Selen bu ısrarlı sorudan sıkılmaya başlamıştı.

Gözler kısıldı. “En azından onunla cidden ilgilenip ilgilenmediğini bileyim. Annem sık görüştüğünüzü söyledi.”

“Hele bu seni hiç ilgilendirmez. Şimdi, eğer kusura bakmazsan...” Selen onun cevabını beklemeden yüksek topuklarının üzerinde dönerek başını dikleştirip telaşsız adımlarla yürümeye başladı. Diğer adamın canı cehennemeydi, şimdi dilediği kadar arkadaşları ile takılabilirdi ve Vefa ile yanındayken karşılaşmasını istemezdi. Hele o Serkan’ın kendi arkadaşı olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Vefa kızın rahatsız edici varlığından uzaklaşmak için nasıl bir çaba içinde olduğunu anlaşılmamasını istemiyordu. Buna rağmen Selen arkasındaki gözlerin, saçlarında ve kalçalarının kıvrımlarında okşar gibi

dolaştığını hissedebiliyordu. Vefa hiç kuşkusuz karşılaştığı en rahatsızlık verici erkekti erkeksi ve ilgisini saklama gereği dahi duymuyordu. İçinde ne varsa pat diye yüzüne vuruyordu. Üstelik cüreti onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

“Neden tek geldin sen?” Selen salona girer girmez annesinin sorusuyla karşılaştı. Nevra Hanım düşündüğü gibi onların masasında değildi, bu iyi miydi yoksa kötü müydü bilemedi. Yani iki annede bağımsız olarak çocuklarının mutluluğuna odaklanırken, onları da ayrı tutmayı deniyor gibiydi. “Arkadaşlarıyla karşılaştı anne, sandığın gibi bir densizlik etmedim.” diyerek içini rahatlatmış kadının. “Biraz yüzümü yıkamak istiyorum, içerisi çok sıcak.” diyerek masadan izin isteyip lavaboların olduğu tarafa gitmek için insan kalabalığını yarmaya başladı. Lavaboda biraz fazla zaman geçirerek bu komedyanın bitmesi için kendine zaman verdi. Tam lavabodan çıktığı an, yoluna çıkan adam, “Nereye kayboldun sen?” diye hesap soran bir tonda çıktı. Bu çıkışa hazır olmayan ve onun öfkeli olduğunu yüzünden okuyan Selen, “Hayırdır, bu ne samimiyet,” diye azarladı.

“Kusura bakma, seni göremeyince endişelendim.” Serkan kızın sertliğinden etkilenerek derhal yumuşak bir adımla geri çekilmişti.

“Serkan Bey, sizinle kendim istediğim için gelmedim balkona, annem istediği ve ricasını kırmak istemediğim için geldim, sakın bundan bir sonuç çıkarmayın. Hem bu komedya sıkıcı olmaya başladı. Evliliği düşünmüyorum, sizinle ortak hiçbir gelecek düşünmüyorum.” Kız yanından ayrılacakken adam kolundan tutarak durdurdu. Bu kadar açık olması canını sıkmış, gururunu incitmişti. Selen kolundaki ele baktı, şaşkındı ama bu adamın umurunda değildi.

Serkan bir yandan kolunu sıkıca tutarken, öte yandan onu suçlayıcı bir tavırla konuşuyordu. “Bana neden böyle tiksiniyor bakıyorsun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum, kolumu bırakır mısınız?”

“Bakıyorsun, ne zaman yan yana gelsek beni aşağılayan bakışlarınla ezmek istiyorsun. Kendini ne sanıyorsun, dünyadaki çekici tek kadın sen misin? Bulunmaz Hint kumaşı mısın?”

“Serkan Bey, lütfen kabalaşıyorsunuz.”

“Neden ayrıldın yerinden? İki dakika beklemek zor mu geldi?” Adamın gözleri ürkütesi olduğu için kolunu çekiştirirken suyuna gitti.

“Canım sıkıldı.”

“Neden canın sıkıldı?” Gözleri kısılmıştı.

“Arkadaşlarını görünce beni unuttun hatırlarsan,” dedi dürüstçe.

“Beni yanında tutmak için hiçbir şey yapmayan da sensin, şimdi de suçluyor musun?”

Selen bunun çok haksız bir suçlama olduğunu düşündü. Kendisini yalnız bırakıp saatlerce ortadan yok olan oydu. Üstelik zoraki bir arkadaşlık için hayli ısrarcıydı. “Ne alaka, bu tavrınız hiç hoş değil, size düşüncelerimi açıkladım. Şimdi izin verir misiniz?”

“Vermiyorum.” dedi adam, ısrarcı tutuşunu sıklaştırdı. “Şimdi içeri gidip masaya oturuyoruz ve sen suratını asmaktan vazgeçiyorsun.”

Emrediyordu küstah, buna nasıl cüret edebilirdi? Tam ağzını açıp ona hak ettiği cevabı verip tokadı basacakken etrafına bakındı ve gelip geçenin yanlış anlamasından çekindi. Dışarıdan görünenin iki aşık kavgasına benzediği aşikârdı ve insanların ağzı torba değildi, adı bu adamla bir anılsa annesine gün doğardı. İğneleyici bir sesle, “Beni sap gibi bıraktın, bu benim suçum değildi. Hadi gidelim içeri de bu işin olmayacağını ailelerimize söyleyelim, bu işten asıl sıkılan benim.” diye kızdı. Serkan onun bu isteğinden hiç hoşlanmamıştı, üstelik onu huzursuz eden asıl şey de bu değildi.

Sabırsızlıkla, “Hadi balkona geri dönelim, bir kez daha konuşalım.” derken aynı kabalıkla, bir yandan da onu kolundan tutmuş salonun تنها bir köşesine doğru çekiştiriyordu.

“Serkan Bey istemiyorum. Kabalaşmayın ben de sertleşebilirim ve bu ailemizin hiç hoşuna gitmez. Rezalet çıkarmadan bu tavrınıza son verin.” Selen bu iğneleyici cümleyi söylerken kolunu ovuşturuyordu. Adamın parmakları arasında sıkıldığı yer öyle acıyordu ki ertesi gün moraracağından emindi.

Serkan hırsla devam etti. “Artık şımarıklığı bırak. İki haftadır sürekli nazlanıp duruyorsun ama her görüşmeye de tıpış tıpış geliyorsun. Gönlün olmasa başından bitirirdin, nazlanmanı anlıyorum ama fazla naz kabak tadı verir.”

“Ne demek şimdi bu?” Kızın sesi sertti. “Sizinle buluşacağımı bilsem hayatta gelmem, her seferinde annemin oyununa geliyorum. Bunu size de defalarca açıkladım.”

“Tabi tabi, karşında çocuk vardı. Sen beni parmağında oynatabileceğini mi sandın?”

“Benimle sesinin ayarına dikkat ederek ve saygıyla konuş, ben senin bildiğin kızlara benzemem çarparım.”

“Hırçınlığını seviyorum, hadi yürü.”

"Haddinizi bilin." Selen derin bir nefes aldı. Kolunu çekti ama tek yapabildiği adamın peşinden kabaca sürüklenmekti. Vefa ile karşılaşmasının sinirleri üzerindeki etkisini azaltmadan bu adamın tavrıyla iyice alt üst olmuştu.

"Dışarı çıkalım ve rahat bir yerde konuşalım, ben seni ikna etmesini bilirim."

"Sana hayır dedim, duymuyor musun?"

Serkan kaşlarını çatı. "Ben bir taksi..."

"Sana haddini aştığını söylüyorum, rezalet çıkmasın diye susuyorum ama bu tavrınız devam ederse her şeyi göze alır size haddinizi bildiririm. Şimdi beni bırakın."

"Ben sana gidebileceğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun!"

Selen onun aşırı parlak gözlerine ve yanaklarındaki kırmızılığa bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Bu ani karakter değişimin sebebinin benim seni orada tek bırakmam olduğunu sanmıyorum. Bana bu şekilde kaba ve öfkeli davranmanın gerçek sebebi ne?"

"Yeter artık insanların duygularıyla oynamazsın," dedi sabırsızca adam. "Madem geldin buraya, ya annemler tatmin olana kadar o masada oturacaksın ya da benimle bir yerde yalnız kalıp konuşacaksın."

"Sen getirdin buraya sürükleyerek, ben gelmedim. Hemen taksi çağırıyorum ve annemi alıp buradan gidiyorum." Selen çok kararlıydı. Kolunu kavrayan adam kızı kendine öyle sert çekti ki ayağındaki ayakkabı yüzünden tökezleyen Selen bir an düşme tehlikesi yaşadı ama bu adamı caydırmadı.

"Sana ancak ben istediğim zaman gidebileceğimizi söyledim!"

Selen kulaklarına inanamıyordu, Serkan denen adam ona ilk defa böyle sert davranıyordu. Ne oluyordu bugün, Merkür geri mi gidiyordu, Ay çekimi mi vardı, dünyanın su düzeyi mi bozulmuştu? Kolunu kurtararak ondan uzağa gitti, yüzüne öfkeyle bakarak, "Çılgılık atmadan yolumdan çekil." diye emretti. Adamın yüzü kararmıştı: "Kimseye şımarık kızın oyuncağı oldu diye tellal çıkartmana izin vermeyeceğim. Millete madara edemezsin beni."

Duyduklarıyla Selen'in gözleri büyüdü. "Ve milletin saçma düşüncelerinin bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyebilme hakkını sana verdiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Annenin ve benim senin müstakbel sözlün olmanın, canım neyi isterse onu yapabilme hakkını verdiğini düşünüyorum!"

“Sözlüm mü?”

“Annen yakın bir tarihte seni istemeye gelmemizi söyledi, bu işi uzatmanın alemi yokmuş.”

“Annem öyle bir şey yapmaz, bana sormadan yapmaz.”

Selen onun sesindeki tehdit edici tondan dolayı damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Ama son zamanlarda annesinin bu işi bitirmek için her çılgınlığı göze alabilecek potansiyelinin olduğunu da biliyordu. “Sana böyle bir anda ne oldu anlayamıyorum, bana hükmetme kabaca dokunma hakkın yok. Seninle sadece birkaç defa aile zoruyla görüştük hepsi bu.” Kızın sesi titriyor, gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. “Ama senin bu halinden hiç hoşlanmadığımı çok iyi biliyorum. Öfkeli olduğun açıkça belli oluyor ama neden olduğu ya da sebebin kim olduğu belli değil.” Selen onun gözlerindeki parlaklık ve yanaklarındaki kırmızılığın öfkeden kaynaklandığından kesin olarak emindi. İlk tanıdığı o cana yakın ve düşüncesiz adam olmaktan çıkmıştı. Derin bir nefes aldı. “Bana izin ver geç...”

“Olduğun yerde kalıyorsun dedim, lanet olsun neyim eksik?” Adam uzanarak bir kez daha kızın kolunu kavramış olması Selen’in çılgılık atmasına sebep oldu ama etraflarında kimsecikler yoktu, diğer eliyle de bileğini sıkmaya başlayınca yalvaran gözlerini çevresinde dolaştırdı. Adam onu kalabalık merdivenlere doğru sürüklerken çaresizlik içinde rezil olmamak için sessizce dua ediyordu. Bir kabalığın içinde bu tür bir şiddete ilk kez maruz kalan Selen içini çekerek, “Canımı acıtıyorsun,” dedi. Sesi fısıltı halindeydi ve gözünün ucuyla durdukları yerden, herkesin kaçamak bakışlarla kendilerine baktıklarını fark edebiliyordu.

“O zaman zorluk çıkarmayı kes! Sana hiçbir yere gitmediğimizi söyledim ve konu kapanmıştır... Önce konuşacak, sakinleşecek, sonra gideceğiz.”

“Tokadı yemeden derhal kolumu bır...”

Kızın cümlesini tamamlamasına izin vermeden Serkan ellerini gevşetti ve elini tutup dudaklarına götürerek, bir sadist cezasıyla gülümsedi. Aralarındaki konuşmanın aniden kesilmesinden, etrafın sessizleşmesinden ve tenindeki ürpertiden dolayı bu ani değişimin nedeninin ne olduğunu tahmin etmişti. Onun çevresindeki tek bir kişi böyle bir şaşkınlığa neden olabilir ve etrafına böylesi hâkim bir hava yaratabilirdi! Ve bu adam Selen’in bedenindeki tüm sinir uçlarını aynı anda uyarabilen, tüm ilkel dürtülerini çıplak biçimde ortaya çıkaran erkekle aynı kişiydi!

Vefa!

Arkasındaydı, gölgesi tüm gövdesini sıcaklığı ve kokusuyla sarmalamış gibiydi.

Kızın içeri gitmesinden sonra birkaç dakika daha balkonda kalmış, genç kadının üzerinde bıraktığı etkinin geçmesi için biraz beklemiş ve bu arada onun bedeni ve ruhu üzerindeki bu beklenmedik fiziksel etkisi üzerine düşünmüştü.

Teni... Onun inci gibi, ışıklar saçan teni... Kendi dudaklarının kulağına hafif dokunuşu karşısında yanakları ne kadar yumuşak ve mükemmel bir kızılığa bulaştığını fark etmişti. Parfümünün kokusunu hâlâ duya-biliyordu: hafif bir çiçek kokusuydu ama alt notalarında sıcak ve arzulu bir beste taşıyordu. Aynı sıcaklık, yaklaştığında tenine de sinmişti, şimdi ciğerlerindeki hava onun soluğuyla doluydu. En son ne zaman bir kadına böylesi arzulu bir şekilde tepki verdiğini hatırlamıyordu bile.

Tabii eğer verdiyse...

En şaşırtıcı olanı da bir altmış beşten biraz uzun olan, simsiyah saçlı ve muhtemelen onunla bir ömür hep kavga edecek bu geveze kadının kesinlikle kendi tipi olmamasıydı. Her zaman uzun boylu, uzun bacaklı ve kendi huyuna yakın sarışın kadınları tercih ederdi. Son sözü söylemeyi sever, uyum sağlayanları çevresinde barındırırdı. Kendilerine olan ilginin sadece fiziksel ve kısa süreli olduğunu bilen ve kabul eden kadınlar her zaman tercihi olurdu çünkü onlar asla çatışma çıkarmaz, kazandığı ve tatmin ettiği sürece uysal olurdu. Bu kız kavga için adeta yer arıyordu ve onunla kavga etmesi için kaşının altında gözünün olması bile bir sebepti.

Selen ilgisi bitene kadar kısacık süre içinde onun tutkusunun yoğunluğunu kaldıramayacak kadar yaralı ve boş vermiş görünüyordu. Eğer onu gerçek bir birlikteliğe ikna ederse ilişkileri kısa sürerdi -bir hafta ya da en çok bir ay- ondan sonra Vefa yine yerinde duramaz olur, kavga eder birbirlerine girerlerdi.

Hayır işin garibi neden kavga ettiklerini de bilmiyordu. Kız ne zaman aşka gözlerine baksa Vefa öfkeleniyor, onun kendisine değil de eski nişanlısına baktığını hayal ettiğini bilip kahroluyordu. Selen ne zaman konuşsa ikisi de kavga ediyorlardı. Kendi kendine, en iyisinin gözlerine aşkını ilan eden ama kendisinden hoşlanmadığını dile vuran bu kızdan, uzak durması olduğunu söyleyip duruyordu.

Öyle de yapacaktı; eğer içeri girmek için merdivenlere yöneldiğinde Nemide Teyzenin bahsettiği centilmen Serkan'ın onun canını sıkan yılışık

Serkan olduğunu görmeseydi ve onu kızın dibinde görüp de hatta o adamın onu azarladığını fark edipte merdivende donup kalmasaydı.

Üstelik ikisi de fark etmemişti onu ve bu süreci izleyip ikilinin neden bir arada olduğunu kavramaya çalışırken, Serkan'ın ona fiziksel olarak kötü davrandığını gördüğü an ipler kopmuştu. Kadere bak Vefa annesinin yeni gelin ısrarıyla düğün salonunun kalabalığından kaçıyordu ve orada karşısına çıkan kişiler sürpriz oluyordu. Uzaktan onların sessizce ama sinirli bir şekilde konuşmalarını seyrederken, kızın renginin sarardığını gören Vefa'nın gözleri kısıldı. Gözü dönen Serkan'ın onu azarlayarak bileğini tuttuğunu, kızın kendini kurtarmak için kıvranmasına rağmen bırakmadığını görünce, yumruklarını sıktı. O mükemmel inci gibi tende tek bir morluğun düşüncesi bile holün öbür yanından onlara doğru hızlıca yürümesine yetmişti.

“Eğer ellerini üzerinden çekmezsen, bir daha asla bir şey tutamayacaksın.”

@novaebook



11. Bölüm

Gidenin ve belki de asla gelmeyecek olanın, gönül yorgunluğunu nasıl omuzlanır ömür? Yaşamadıklarının, hayal ettiklerinin, hayal kırıklıklarının yorgunluğunu nasıl taşıyabilir?

Taşıyamadım, varlığını taşıyamadım, yokluğunu taşıyamadım... ne seninle olabildim ne de sensiz kaldım. Zamana bırak geçer diyorlar ya, zaman geçemeyeni sağ bırakmıyor ki anda kalayım. Baktığında gördüğün ben olsaydım, susardım. Bunu muhabbet etmeyi çok sevdiğim seninle iki kelime edememenin gurbetiyle yüzleştüğimde anladım ve sustum.

Şimdi aniden ölsem, otopsi raporumda söyleyemeyip içime attığım binlerce cümle çıkar. Susmak da bir çeşit intiharmış meğer, seninle öğrendim.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 2:30

Vefa'nın kendi duyguları biraz daha bekleyecekti. Şu anda onu ilgilendiren tek şey, bu gereksiz adamın kıza karşı saldırganca davranmasıydı. Vefa'nın öfkesi ne derecede olursa olsun, hiçbir kadını kasten incitmezdi. Bunun aksini yapan bir erkeği de hiçbir zaman mazur göremezdi. Şiddetten yana değildi ama eğer yeri ve zamanı bunun için gerekliyse arkasını dönüp gitmezdi.

"Şimdi ellerini derhal üzerinden çekiyorsun."

Ürken kız kendisine doğru dönerken, Vefa'nın bakışları yaşla parlayan gözlerine odaklandı. Ne olmuştu, nasıl bu aşamaya gelmişlerdi bilmiyordu ama onun bakmaya kıyamadığı gözleri nemlendiren, hüznendiren kim olursa olsun boynunu kırmak istiyordu. Dişleri gıcırdarken, boğuk bir sesle, "Şimdi gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ona az evvel gidelim diyen adam kadar centilmen ve sakın değildi. Bir fiçı barut gibiydi, üzerine çingı sıçradığı an infilak edecek, ciddi bir tehlike arz eden felaket olacaktı. Duruşu ürkütesi, gözleri fethediciydi. En korkusuz insan bile onun şu ifadesini görse arkasına bakmadan kaçardı.

Ona sahip çıkan desteğiyle arkasında durmuştu. Onu bu kâbustan ve rezalet olmasından kurtaracak davetle, kızın yüreğini ağzına getirdi. Kolunu bırakan adamdan hızla uzaklaşıyordu ama kolu ve bileği saniyeler öncesine kadar pençesiyle kavranmış olmaktan dolayı hâlâ acıyordu. Bu adam kendinde nasıl böyle bir cüret bulmuştu aklı almıyordu. Kim kuyruğuna basmıştı, kim canını sıkmıştı ki tüm öfkesini üzerine toplamıştı. Kızı sadece incitmekle kalmamış tehditkâr sözleriyle korkutmuştu. Böyle yaparak aşık edeceğini ya da sindirip onunla evlenmesini falan mı bekliyordu? Ona bu izlenimi verdiyse suçlu olan kendisiydi, böyle pısırik ve kendini korumayan cahil bir kız değildi.

“Selen?”

Bu sözel ve fiziksel saldırıya onun da tanık olmuş olabileceğini düşünmek, kızı utandırmıştı. Ona şaşkın bir ifadeyle cevap veren Serkan oldu: “Sen nereden çıktın?”

“Selen?”

İsmi dudaklarından sakın çıkabilirdi ama tonlamasındaki vurgu kızın sırtından aşağı ürpermenin geçmesini sağlamıştı. Vefa sadece onun gözlerine bakıyor ve emrediyordu. Ancak Selen olduğu yerde dondu kaldı. Hala Serkan denen bu adamın ona neden bu kadar kaba ve rencide edici davrandığını kavramaya çalışıyordu. Kızın şaşkınlığından kurtulamadığını gören Vefa iri iki adımla yanına geldi, uzun, zarif parmaklar dirseğinden sahiplenici ama nazik biçimde sarıldı. Kız ilk temasla titredi, bunun korkudan mı yoksa kaygıdan mı olduğunu ikisi de kestiremedi.

Vefa diğer adamı görmezden gelmeye devam ediyordu yoksa elinden bir kaza çıkacaktı. Bu tartışma da en çok annelerini üzecek Selen’in adı hiç istenmeyen şekilde anılacaktı. Selen onun parmakları tenine değmez tüm bedeninde, artık kendisine aşına olan o garip rahatlama ürpertisini hissetti. İpleri çekilmiş bir kukla gibi yavaşça dönerek ona adım attı. Rengi solmuş, gözleri irileşmiş şekilde, ciğerlerindeki tüm hava boşalmışçasına Vefa’ya baktı.

Bu hırçın yüzdeki deniz gözleri hep büyüleyici ve çekici bulmuştu adam ama şu anda ıslıl ıslıl aydınlatılmış girişte, onun etrafına yaydığı yoğun korkuyla karşılaşınca, içine akan hayvani gücü hiçbir şeyle

kıyaslanamazdı. Ve bu dehşetin gözlerinde patlamasına Selen’de tanık oluyordu. Açıkçası onun ilkel, vahşi gücünü kaldırmak için bu devasa salonun değil, bir futbol sahasının bile küçük kalacağını hissediyordu. İlk defa onun bu ifadesine karşı duruyordu. Bu, bir savaşçının, bir eşkıyanın, her istediğini alan ve önüne çıkan her şeyi yıkan birinin yüzüydü ve neden bu kızı ürkütmüyordu. Serkan denen adama bakarken vahşi yüzü yetmezmiş gibi bir de öfkeli gözleri parlıyordu. Gözler şimdi adamın tüm korkularını rehin almıştı ve o ilkel güce boyun eğene kadar da bırakmaya niyeti yoktu.

“Tamam dostum, sorun yok.” dedi Serkan, ellerini kaldırıp geri adım atarken, bunu beklemediği her halinden belliydi. İkisinin arasında gerçekten bir şeyler olduğunu görmek huzursuz etmişti, Selen’in yanından geçerken attığı son bakış bunun burada kalmayacağını ele veriyordu. Kızı bakışlarıyla tehdit ederken resmen üşütmüştü.

“İyi misin?” diye sordu Vefa gıcırdayan dişlerinin arasından.

Kız onun sorun çıkarmasından ürktüğü için daha çok korktuğunu fark etti. Bunu anlayan Vefa, “Seni zora sokacak bir şeye izin vermezdim,” diye belirtince içini çekerek rahatladı.

“Bir sorun yoktu, sadece yanlış anlaşılma oldu.” diye açıklamaya çalıştı. Şimdi o adama bir şey yapmayacağı ileride gerçekleşecek ilk karşılaşmalarında olmayacağı anlamına ve hissine de gelmiyordu.

“Yanlış anlaşılan ne?”

“Annem olayı biraz abartmış benim yerime umut vermiş, ona bu işin olmayacağını anlattım. O tedirginlikle konuşurken yanlış bir şeyler söylemiş olmalıyım, o da öfkelenildi. Gururunun kırıldığını düşünmüş olabilir.”

“Bu sana kaba davranışını mazur gösterir mi?”

Göstermezdi, hiç kimse başkasına bu şekilde kabaca davranmamalıydı. Kız sustu, şimdi bir şey dese olacakları bilmiyordu. Vefa’nın sabrının ve neye öfkelenip neyi sindireceğinin farkında değildi. Onu daha evvel hiç böyle korumacı görmemişti, üstelik sakinliğinin altında yatan yanardağdan da habersizdi. Adam ısrarla ondan bir açıklama beklemekteydi. Kıvrandı, kendisi bile ne olduğunu anlayamazken şimdi neyi nasıl anlatabilirdi ki. Allah’tan o sırada imdadına annesi yetişti. Ama zaten her durumu yanlış anlamaya müsait bir yapısı vardı, şimdi kendince kafasında senaryo kuracak gibiydi. İkiliyi duvar dibinde konuşurken görünce gözlerini kısarak yanlarına geldi.

“Bir sorun mu var? Serkan annesini alıp gitmek istedi.”

"Yok bir sorun," dedi Vefa. Gözleri birbirine kenetlenince sessiz kaldı, Nevra Hanım da oğlunu aramak için yanlarına geldi.

"Bir sorun mu var Vefa?" sorusunu o da tekrarlayınca, Selen masum bir yalana sığınarak, "Benim biraz tansiyonum düştü, Vefa da endişelendi hepsi bu." diye kıvırdı. Ona bakan ve kendini kurtarmak için yalan söyleyen yanını bakışlarıyla eleştiren Vefa'nın hala çene kasları gergin ve dalgalıydı.

"Onu burada sıkıştırmış azarlıyordu,"

Selen gözleri gibi ağzını da kocaman açarak genç adama baktı, bunu itiraf etmeye nasıl cüret ederdi.

"Anlayamadım," dedi Nemide Hanım genç adama anlamayarak bakarken.

"Kızınızı burada köşeye sıkıştırmış, onunla ilgilenmesi için zorluyordu. Hatta tehdit ederek bunu ileriye götürmeye kalktı. Sizin damat sevginiz kızınızın başına bela açabilirdi." Kaşıyla kızının okşadığı kolunu gösterdi, kızarmıştı belki de yarın moraracaktı. Dişleri gıcırdarken Selen eliyle kızın yeri saklamaya çalışıyor annesi uzanıp bakmak için ısrar ediyordu ama Selen buna izin vermiyordu. Genç adamın dürüst bir şekilde belirttiği ve hatta aba altından sopa gösterdiği bu gösteride Selen hazmedemediği itirafla sarsılmıştı.

"Kızım," dedi yaşlı kadın üzgün halde, derhal yanına gelip pişmanlık içinde yüzünü okşadı.

"Neden bana söylemedin? Daha evvel yaptı mı böyle bir densizlik?"

"İyiyim anne," dedi Vefa'ya ters bir bakış atarak ve bunun hesabını soracağını sonraya saklayarak diş biletti. İki yaşlı kadın biraz ahlayıp vahlayarak sitem ettikten ve birazda kendilerince bunu onların yanlarına bırakmayacaklarını belirttikten sonra tekrar olaya odaklandılar.

"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu annesi endişeyle.

"İyiyim, gidelim mi artık sıkıldım."

"Tamam gidelim," dedi yaşlı kadın ahretliğine veda ederken, Verda Hanım, "Sizi biz bırakalım." diye öneride bulundu. Onları bu halde tek yollamak içinden gelmiyordu.

Vefa, "Benim biraz daha işim var," dediğinde yaşlı kadın azarlayan bir merakla baktı, "Bir iki arkadaşımı gördüm, evlendiklerinden beri konuşmamıştık ayaküstü biraz sohbet etmek istiyorum." diyerek nazikçe onların başlarının çaresine bakması gerektiğini belirtti. Yaşlı kadınların şaşkın bakışları altında arkasını dönüp gitti. Selen onun giderken ellerini

vumruk yapıp açtığını görmüştü, aklından geçen şeyi yapmaması için dua etti yoksa onun yüzüne bir ömür asla bakmazdı.

Neyse ki düğünden beklediği gibi kötü bir haber gelmedi, skandal yaratan bir kavga ya da arbede olmadan düğünün sonlandığını annesinden duymuştu. Sonraki günlerde ise bu konuyu bir daha gündeme getiren olmadı ama bu olay iki yaşlı kadını daha da yakınlaştırdı.

Vefa ve annesi sık sık gelip gider olmuşlardı evlerine çünkü Verda Hanım gündüz geldiği zaman akşam onu almaya gelen Vefa babasının ısrarına dayanamayarak beş dakika ya da yarım saat yanında oturmayı kabul ediyordu. Babası onu hayli seviyor onunla sohbet etmeyi de işleri hakkında konuşmayı da ertelemiyordu. Yine tüm ailenin evde olduğu bir zamanda annesini almaya gelen genç, bahçede oturan ablasını ve eniştesini görünce selam vermeden gitmemişti. Fatih Bey semaver çayını çok severdi, ara ara keyiflenir bahçeye yakar, Hasan Bey de ona sohbetleri ile eşlik ederdi. Kayınbaba ve damadın çay keyifleri mahallece bile ünlenmişti. Yine öyle ailecek sohbet ettikleri anlardan biriydi. Vefa huzursuz şekilde masaya ilişti, Selen ile son yaşanan olaydan sonra yüz yüze gelmeye özen göstermekteydi.

“Çay içer misin?” diye sordu Hasan Bey.

“İçer içer, pek sever,” dedi annesi hemen atılarak.

“Ben doldururum,” dedi Fatih Bey semaverin yanına giderken. Selen ne hoş geldin demişti ne de yüzüne bakmıştı. Çayı önüne koyulan Vefa annesinin sorduğu soruya cevap verirken bardağı kaldırdı, kısacık bir an göz göze geldiler ve çay adamın boğazına takıldı. Öksürmeye başladı. Annesi telaşla, “Helal oğlum,” diye söylenirken kızın gözlerinde tutuklu kalan adamın bakışlarını iki yaşlı kadın yakalayınca utanan Vefa, su yerine, “Şeker,” dedi.

Selda kardeşini dürterek kızın eline şekeri tutuşturdu. Vefa onun uzattığı şekere bakarken hala öksürmekteydi. Nevra Hanım ağzını açıp bir şey diyecekken Vefa bir kaşık şeker alıp çayına attı ve annesinin şaşkın bakışları altında karıştırmaya başladı. Bu Vefa’nın içtiği ilk şekerli çayı değildi ama ilk defa sonuna kadar devam ettiği tek bardaktı, son olmadı da ne zaman aile üyeleri bir araya gelse ve ona çay ikram edilse, Selen şeker tutuyordu ve her seferinde bardağına bir kaşık şeker atan genç çayını içerken annesi şaşkınlığını ve mutluluğunu saklayamıyordu.

Yine öyle bir araya geldikleri günlerden biriydi. Hasan Bey eski toprak bir adamdı, kafası öyle aşk meşk meselelerine basmazdı ama kızının yuva kuracağı kişiyi de sevmesini isterdi. Ne yazık ki istediği damat adayı Vefa olsa bile kızı bu izdivaca sıcak bakmıyor gibiydi. Kendince haklıydı belki de kim eski nişanlısının gözlerini taşıyan adamın gözüne baka baka mutlu olmayı becerebilirdi ki. Onların arasına ölüm girmişti, yapacak bir şey yoktu.

“Hasan amca, yenilen pehlivan güreşe doymaz, sözünü ilk defa mı duyuyorsun?” dedi Vefa zarları yuvarlarken.

“Sen Fatih ile fazla takılıyorsun gözümünden kaçmadı, o hayta mı öğretiyor sana zar tutmayı.”

“Katîyyen, asla ve kat’â,” dedi Vefa gülümseyerek zarları sallarken.

“Selda kızım fincan getir, Fatih buna iyi örnek olmuyor.” Bakışlarını büyük damadına çevirdi. “Sen de çocuğun ahlakını bozma,”

“Ben onunla tavlada boy ölçüşemem baba, haddimi bildim, sahaları sana verdim.”

“Yani diyorsun ki kurnazlıkta elime su dökemeyen bileği bükemiyorsam öpmesini bilirim.”

“Bey sen de ne zaman kaybetsen çocuklara çamur atıyorsun.”

“Kadınlar tavladan anlamaz,” dedi yaşlı adam tatlı bir azarla, “Sen çayını iç.”

“Baba yanlış hatırlamıyorsam Selda geçen seni üst üste iki kere yenmiş, üstüne de beni yenmişti ve Vefa ile de berabere kalmıştı değil mi?”

“Hain misin evladım, sen benim tarafımda olmalısın çünkü benim damadımsın.”

Herkes kahkahayı basarken Vefa son zarı atmış ve karşı taraf iki kere üst üste 3-3 atmıştı.

“Utanır insan böyle güzel zar atılır mı?” dedi Fatih keyifle. Vefa sırıttı.

Hasan Bey tavlının son bölümünde pul toplanırken, karşı tarafın 3 pulu onun ise 7 pulu kalmıştı. Atık kendini kandırmanın bir alemi yoktu. “Ben senin niyetini anladım, senin niyetin beni yenmek değil bütün pul larımı tek tek kırarak beni oyundan kaçırıp korkak dedirtmek ama ben yemem...”

“Baba zaten bittin pes et bence,” Kocasını dürtten Selda kıkırdadı.

“Heyt, bu bileklerin kollarını boşuna ağartmadım ben, hadi oğlum bi düşüş.”

“Baba geçen gün coğrafya okuyordum bir soru gördüm, Mars da bir gezegenmiş.” dedi Fatih yine.

Vefa gülerek tüm kapıları kapalı olan rakibine baktı, kırığı vardı, ha-liyle zar bile atamamaktaydı. “Hasan amca dur senin yerine ben atayım, malum siz kumsalda top oynarken biz bilek büküyorduk.”

“Sen bana laf mı çaktın!”

“Estağfurullah, diyorum ki keyif ehli olmuşları toplayayım da dağıl-masınlar.” Adam burnunun ucuna düşürdüğü gözlerinin dibinden bakar-ken, iki kez üst üste Mars olduğunu evdekilere çaktırmadığını umuyordu.

“Hasan amca NASA Mars’a yolculuk için kimi astronot olarak seçmiş biliyor musun?”

“Kimi?” dedi Fatih inadına. “Yoksa babamı mı?” diyerek oyunu bitirdi.

Çayı tazelenmiş önüne koyulmuştu, Selen şekeri uzatınca kıza kısacık bakarak bir kaşık şeker atıp çayını karıştırdı. Bir yudum aldıktan sonra Hasan Bey’e dönerek, “Sen bırak bu işleri hacım, git minare sıva camilere. Bu işler gençlere kalsın.” diyerek alaya aldı.

“Bir de koltuk altın sökülmüş deyip tavlayı elime ver tam olsun. Val-la bunu bir daha dillendiren olursa boynunu kolumun altına sıkıştırırım haberi olsun.” Herkes kahkaha attı. Yerinde huysuzca homurdanan Hasan Bey tavla kolunun altına girmesin diye yerinden kalkarak, “Ben yenerdim de acıdım, dua et misafire hürmet var evde.” diyerek herkesin kahkaha atmasını sağladı.

Söz konusu semaver çayı ve çardak keyfi olunca iki taraftan da tüm aile evde toplanmıştı, Selda ve eniştesi Fatih, üstelik Vefa’nın ablası ve eniştesi de onlara katılmış güzel bir tavla turnuvası tertiplemişlerdi. Genç kadınlar bir köşeye çekilmiş hararetli bir şekilde, yeni bir kitaptan bah-sediyor, Nevra ve Nemide Hanım ise yeni buldukları bir örneği şişe tak-mak için mücadele veriyordu. Erkekler tavlayı bitirince çaylar tazelenerek geldi, sohbet siyasetten, edebiyattan, spordan geçti. Yaşlı kadınlar onların sohbetinden çok uzakta kendi kafalarına göre bir dünyada kaybolmuş-tu, erkekler ise işin gırgırında olmuş Hasan Bey’in beylik şiirlerine atıfta bulunuyordu.

“Gençlik için artık çok geç, bizim zamanımızda ataya saygı vardı, şimdikilerde bunu görmemek ne acı.”

“Öyle deme baba, saygı her yerde var, sadece önceden gençler konu-şurken özgür değildi, ne zaman sesleri çıksa büyükleri tarafından bunun

uygun olmadığı inancı baskılanır ve susturuldu. Şimdi seninle ben sohbet ederken, susmazsam saygısız mı oluyorum.”

“Ne alaka Fatih ben onu mu dedim, gençlik eskisi gibi değil.”

“Korkma baba bizi yetiştiren sizlersiniz, bizim yetiştirdiğimiz çocuklardan da zarar gelmez.”

“Bir tane ile iş olur mu çocuğum, koca memleket bir tane çocuk ile kurtulur mu?”

“Şimdi Hasan amca, bir adam sabaha karşı okyanus kenarında yürüyormuş. Birden binlerce denizyıldızının karaya vurduğunu görmüş.” dedi Vefa dikkatlerini kendine çekerek. “Bir şey gözüne takılmış. Meraklanmış, daha da yaklaştığı zaman bir çocuğun oynadığını fark etmiş ama bu çocuğun oyunu çok başkaymış. Denizyıldızlarını tek tek topluyor sonra da onları denize götürüyormuş.

Büyük sahile bakan adam çocuğun beyhude çabasına üzülüp yaklaşmış: -Genç ne yapıyorsun sen? Denizyıldızlarını neden denize geri atıyorsun?

Çocuk cevap vermiş: -Güneş yükseliyor amca, birazdan sular çekilecek ve hepsi ölecek.

Adam duramamış: -Sahil çok uzun ve çok fazla denizyıldızı var. Bu beyhude bir çaba evlat, hepsini kurtaramazsın. Bırak onları yorma kendini, ne fark eder iki tanesi kurtulursa.

Çocuk adamı dinlememiş, bir denizyıldızı daha alarak suya bırakmış. -Bak görüyor musun amca, bu denizyıldızı için fark etti. Bir taneden türeyen milyonlarca denizyıldızı olacak.”

“Ne kadar haklısın Vefa, bir tane genci iyi ve ahlaklı yetiştirirse bizim neslimiz, bir taneden milyonlar olacak.”

Selen ve Selda bulaşıkları yıkarken mutfakta, Vefa'nın ablası keyif kahvesini içerek onlarla sohbet ediyordu. Elindeki bardakla mutfağa giren Vefa, “Kolay gelsin,” dedikten sonra ablasına döndü.

“Abla artık kalkalım mı? Sabah bir toplantım var,” dedi durum bildirerek. Genç kadın yerinden kalkıp, “Ben çocuğu hazırlayayım, hay Allah niye erken söylemedin burada lak lak yapmazdım.” dedi telaşla. O çocuğun yanına giderken arkasından hareketlenen ve ellerini önündeki mutfak önlüğünün havlusuna silen Selda, “Ben gidip yardım edeyim, sen halledebilir misin kalanı?” diye kardeşine sordu.

“Hallederim bitti zaten,” dedi Selen meyve tabaklarının musluktan geçirip makinaya atarken.

“O gereksiz rahatsız ediyor mu seni?”

Kız ani sorusuyla ona dönerek kaşlarını çatı. Nasıl bir gelgiti vardı bu adamın bir sıcak bir soğuktu. Bu kadar üstün körü konuşmayı hatta onunla samimiyetle sohbet etmeyi nasıl başarıyordu? Tüm dengelerden bağımsızdı. “Her ne yaptıysan adama, adımı unuttu.”

“Ben barbar değilim, sadece anladığı dilden konuştum.” dedi Vefa, biraz ayaklarını yerden kesmiş olabilirdi ama bunu sadece kendine sakladı.

“Sen öyle diyorsan,”

“Sorumu cevap vermedin.”

Selen onu görmezden geldiği gibi, “Neden vermem gerektiğini düşünüyordum.” dedi.

“Buldun mu bari?”

“Buldum, buna cevap vermek zorunda değilmişim çünkü seni alaka-dar etmezmiş.”

“Biz hazırız,” dedi çocuğunu hazırlayarak kapının girişinde bulunan ablası. “Kolay gelsin canım. Her şey için çok teşekkür ederiz hakkınızı helal edin yorduk sizi, sonra görüşürüz.” dedi genç kıza. Selda ile iki iyi dost olmuşlardı bile, yapacakları birkaç geziden ve çocukları götürecekleri birkaç filminden konuşarak kapıya yöneldiler. Selen hiç bakmadı Vefa’nın yüzüne, hal böyle olunca, “Gidiyoruz,” diyen genç adama kız, “İyi,” dedi sadece. Ne bekliyordu, yanaklarından öpüp yolcu etmesini mi, *bir daha gel* diye tembih etmesini mi?

“İyi,” dedi adamda aynı soğuklukla, arkasını dönüp mutfaktan çıkınca Selen elindeki tabağı lavaboya koyarak derin bir soluk çekti. Önündeki önlüğü çıkararak misafirleri geçirmek için arkalarından dışarı çıktı. Herkes birbirini öpüp vedalaşırken, ikisi de kısacık bir an sadece baktı. Sonra Vefa ailesini alarak gitti, Selen konuşarak içeri giren ailesinin arkasından bakarken, dört duvarın soluk aldırmayacağını fark edip bahçeye geçti. Evleri iki katlı betonarmeydi. Briketlerden örülmüş iki metrelik duvarıyla, bu evin küçük bir bahçesi ve içerisinde çardağı vardı. Duvar dibinde annesinin renkli gülleri ve sardunyaları açardı. Çardağı saran siyah üzüm asması mis gibi kokardı, ateş böceklerinin eşliğinde huzura dalınca, önüne konulan ballı sütle irkildi.

“İçine biraz papatya koydum, en azından uykun gelir yoksa uyumayacak gibisin.”

“Sağ ol abla,” dedi Selen süte uzanırken. Yüzü durgundu, üstelik bir süredir dalgın olduğunu saklayamamaktaydı.

“Mutfağı topladım, sende evine çekilip dinlen istersen.”

“Eline sağlık.” Selen sütünü içerken daha fazla dayanamadı. “Neyiniz var sizin, küs müsünüz?”

Gözlerini kaçırdı. “Kiminle?”

“Sen anladın beni, tüm akşam boyunca ne yan yana geldiniz ne de kazara sesiniz birbirine karıştı. Niye böyle uzaksınız? Yoksa hala geçen düğündeki mesele yüzünden kızgın mısın ona? Ama çocuk doğru olanı yapmış, birinin annemin aklını başına getirmesi lazımdı. Yoksa bu iş git-tikçe kötü bir hal alacaktı.”

“Doğru olanı yapmadı, işine geleni yaptı. Bu yüzden sınır koymak en iyisi.” İlk defa bu kadar açık ve net ablasına konuşması genç kadını şaşırtsa da aldırmadı.

“Bunun için geç kalmadın mı?”

Kız yüzünü astı. Evet çok mesafe kat etmişlerdi birlikte, artık iki yabancı değillerdi. Selda kardeşine sarılarak yanına oturdu, başını göğsüne çekti. Ona küçükken masallar, büyüdükçe hikayeler anlatmaya devam etmişti.

“Bir çocuk kızın birinden çok hoşlanıyor ama bir türlü açılmıyormuş, bir şekilde onu kahve içmeye davet etmiş. İlk defa görmediği ama hiçbir zaman dikkatini çekmeyen bu adamın davetini vakit geçsin diye kabul eden kızla delikanlı, bir kafeye gitmiş. Delikanlı o kadar heyecanlıymış ki kalbi-nin çarpmasından konuşamıyormuş, onun heyecanı kızın hoşuna gitmiş. Kız güldükçe eli ayağı birbirine karışan delikanlı birden garsonu çağırmış, tam sipariş verirken kızın gülümsemesini görmüş ve “Bana tuzlu kahve,” demiş. Kız kahkaha atınca bu isteğine ve yan masalardan bile delikanlıya bakınca millet, genç utanmamış hatasını düzeltememiş.

“Kahvem az tuzlu olsun,” demiş.

Kahvesini içen adama kız, “Garip bir damak tadınız var,” demiş, de-likanlı çocukluğundan bahsederek bahane eklemiş. Ailesinden bahsetmesi üzerine kız çok duygulanmış. İçini bu kadar samimi döken bir insanın, evi-ni ailesini sevip kollayacağına kanaat getirmiş. İkili kendinden bahsetmiş, güzel bir sohbet oluşmuş, tatlı ve tuzlu öykümüzün harikulade başlangıcı olmuş. Buluşmaya devam etmişler ve her güzel öyküde olduğu gibi prenses prensle evlenmiş ve de sonuna kadar çok mutlu yaşamışlar. Yıllar içinde prenses ne zaman kahve yapsa, içine bir tutam tuz koyarmış, bu tüm evli-likleri boyunca sürmüştü. Onun böyle sevdiğini biliyormuş çünkü adam tuzlu kahveyi her seferinde keyifle içiyormuş. 40 yıl sonra adam dünyaya veda

etmiş. Ölümünden evvel eşine bir mektup bırakmış, vefatının ardından mektup kadına teslim edilmiş, son satırlarında şöyle diyormuş.

“Sevgilim, bir tanem lütfen beni affet... bütün hayatımızı bir yalan üzerine kurduğum için beni affet! Sana hayatımda bir tek kere yalan söyledim. İlk buluştuğumuz günü hatırlıyor musun? Öyle heyecanlı ve gergindim ki, şeker diyecekken tuz çıktı ağzımdan, sen ve herkes bana bakarken değiştirmeye o kadar utandım ki yalanıma devam ettim, onca zaman tuzlu kahveyi zorla içtim. Bu yalanın bizim ilişkimizin temeli olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sana gerçeği anlatmayı defalarca düşündüm ama her defasında sen öyle güzel bakıyordun ki bana, korkudan vazgeçtim. Şimdi ölüyorum ve artık korkmam için hiçbir sebep yok, işte gerçek bu: ben tuzlu kahve sevmem ama seni tanıdığım andan itibaren sevmediğim bu kahveyi içtim, hem de zerrece pişmanlık duymadan. Seninle tuzlu kahvenin huzurunu yaşamak hayatımın en büyük mutluluğu oldu ve ben seni tuzlu kahveye borçluyum. Dünyaya bir daha gelsem ve her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalsam, seni yeniden tanımak ve bütün hayatımı yeniden seninle geçirmek için o tuzlu kahveyi içerdim.”

Selen kaşlarını çatdı, Selda içini çekerek yerinden kalkarken, “Vefa çayını şekersiz içermiş, çocuğu şeker komasına sokma.” diyerek uyardı. Genç kız ablasına şaşkınca bakarken Selda kardeşinin yanağını okşadı. “Ve artık gözlerini aç biraz olur mu, herkesin ikinci şansı olmaz. Bir ömür şekerli çay içmeye gönüllü bir adam, iki cihan arasan bulunmaz bir eş olur.”

@novaebook



12. Bölüm

Hala umudun eteklerinde oturuyorum, önünden geçerken durup umudu gözlerinde yokluyorum. Şimdi başkasını aradığın yerde, sessizce nöbet tutuyorum.

İçimden bir ses olmayacağını haykırıyor, kulaklarımı tıkamışım o sese, hala olursa diye bir takvim yaprağına umut asmayı bekliyorum. Sen hiç gelmeyecek bir mezarın yasını tutuyorsun, bense hala gözlerinin önünden geçerken durup, umut kırıntıları arıyorum. İnsan düşündükçe derinleşiyor duyguları, o zaman yaşanmamışlıklardan geri birikmiş korkular kalıyor. Ya giderse korkusu paslı bir mih gibi sineme çakılıyor. Yine gece oldu, nöbet saatine acıların notu düştü. Her yerde seninle dolu bir sürü hayal ve yine bitmeyen sensizlikle ben baş başayım. Kaybolmuş bir saç teli kadar görünmezim. Yitik harabeler kadar ıssız, yerlere dökülmüş yapraklar kadar kirliyim. Beklemekten saçları ağarmış yıldızların, seherleri karşılamaktan yorulmuş gözlerim. Şimdi çıksam, adımlasam sensizliği, kaç adım eder senlilik? Kaldırımlar suskun, ıssız bir sokağı ısıtamayan sokak lambası kadar sisliyim. Aklım darmaduman, kirpiklerime karargâh kurmuş özlemler. Omuzlarım çöktü, elimde demli çayların yassı sıcaklığı dondu, içinde senden bir parça şeker. Gözlerim camda, hani çıkıp gelmeyeceğini bile bile gönlüm yasta.

Yokluğunun taşınmaz olduğu saatlerdeyim ve hala gözlerinin önünden geçerken durup umudu gözlemekteyim. Kimse bakmazken gözlerime, aşkla baktığın günden beri ben böyleyim.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 3:20

Aklı karman çorman olan Vefa telefonu açtığında şaşkıındı. Bu telefon beklenmedikti, kendiliğinden çok şaşırtıcıyken, Hasan Bey'in sesinden yayılan duygusallıkla adamın endişesi artmıştı. Vefa alışık olmadığı bu duruma nasıl tepki vereceğini bilemeyerek, "Buyurun Hasan amca." diye cevap verdi.

"Oğlum müsait misin?"

"Tabii buyurun?"

Bu saygılı çocuğun tavrından güç alarak, "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diye konuya direk girince, işini gücünü bırakan Vefa kilometrelerce öteden yanına gelmişti. Hasan Bey ilk defa otoritesini bir yana koymuş, hangi konuda yardım istediği konusunda tuhaf bir şekilde çok gizemli davranmıştı. Üstelik bunu telefonda konuşamayacaklarını sadece yüz yüze görüşebileceklerini söylemişti.

Altmış yaşların sonunda olan adam kafeteryadaki köşe masaya çekilmiş, sıkıntılı bir ifadeyle yoldan gelip geçen araçları seyretmekteydi. Vefa endişeli bir halde yanına gelirken, aklında milyonlarca soru birikmekteydi. Neden buraya çağırmıştı, neden acil görüşmek istemişti? Telefonda konuşulamayacak bu giz neydi? Kafeye girdiğinde bakışlarını etrafta dolaştırdı. Bir doksana yaklaşan boyu ve yapılı vücuduyla profesyonel bir atletten farksız görünmeyen Vefa, henüz otuz bir yaşında olmasına rağmen çok başarılı bir peyzaj mimarıydı. Çok zengin bir adam değildi ama fakir sayılmayacak kadar iyi kazanıyordu. Bir evi ve orta derece bir markaya sahip arabası vardı. Üstelik annesinin bir elini sıcak sudan soğuk suya dokundurmayacak bir gelire sahipti. Normal hayatında ne kadar sempatik ve anlayışlıysa, iş dünyasında kimsenin suyuna gitmez, disiplininden ödün vermez bir otoriteye sahipti. Tüm bu özelliklere sahip adam ne zaman bu yaşlı adamın önüne gelse, elinden balonu alınan küçük bir çocuk gibi çekingen ve beklentiyle doluyordu.

Yaşlı adam onu görünce ayağa kalkıp son zamanlarda oğlu kadar sevdiği bu gence samimiyetle elini uzattı. "Nasılsın Hasan Amca?"

"İyiyim çocuğum otur hele."

Vefa yerine oturduğu an tavşankanı iki çay sipariş etti, aç olup olmadığını sorması da gecikmedi. Her saniye endişesi artan Vefa, "Hasan Amca gelene kadar bir sürü dehşet fikir geldi aklıma, bir sorun yoktur umarım. Bu kadar acil olan ne?" diye sordu.

"Çaylarımızı içelim de konuşuruz evlat, zaman uzun konu ağır."

diyerek geçiştirirken, konuya nasıl gireceğini bilemedi ama bu konuyu geciktirmesinin âlemi de yoktu. Hanımı haklıydı, eğer istedikleri gibi oluyorsa kendi kaderlerini kendileri yazardı. Vefa bu gibi konularda hiçbir zaman sabırlı olmayı öğrenememişti. Yaşlı adamın konuşmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Hasan Bey'in güngörmüş yüzünde bir gülümseme belirdi. "Korkma oğlum, kötü bir şey değil. Yani senin için değil,"

"Bu ses tonunuz ikimizin de başının dertte olduğunu belli ediyor," dedi adam gülümseyerek. "Sizi şu kadarlık tanıyorsam konu sandığımdan ağır ve ciddi." Gülünce ortadaki gerginlik kalkacak zannetti.

Çayını getiren garsona teşekkür eden yaşlı adam, "Sakinleş, bir şeyler iç," diye geçiştirdi. Çayına şeker atıp karıştırırken Hasan Bey, "Konu Selen," diye açıkladı.

Kızının adı dilinden döküldüğü an Vefa gerildi. "Bir sorun mu var?"

Genç adamın yüzünden film şeridi gibi endişeler geçti. Yoksa Serkan denen adam yine tebelleş mi olmuştu başına? Yoksa daha kötü bir şey mi vardı? Yaşlı adam çayından bir yudum alarak ona döndü. Dikkatle süzdü yüzünü, endişesini, merakını tarttı.

"Açık olacağım."

Sessizlik ve saygı ile ona uyan Vefa başını sallayarak onayladı. Yaşlı adam öyle bir şey dedi ki birkaç saniye afallayıp kaldı. Elini ayağını nereye koyacağını bilemediği gibi gözlerini kaçırmakla, yüzünü eğmekle dik durmak arasında bocaladı.

"Kızımı seviyor musun?"

Bu beklenmeyen soru karşısında Vefa önce ağzı bir karış açık baktı, sonra mahcupluk kulaklarına kadar kızıl bir renkle tenine dağıldı. Hayâ sen güzel bir ahlaksın, bu gençte sevdiği en güzel meziyetlerden biri de buydu. Saygı. Ahlak. Mahcubiyet. Utanma duygusu olan ve saygıyı eziklikle karıştırmayan erdemli bir gençti.

Genç adam gözlerini kaçırarak sorusunu yanıtsız bıraktı. "Çekinme çocuğum. Sana kolay bir soru sordum, seviyor musun kızımı?" diye tekrarladı.

Soluğu kesilen ve bedeni gerilen Vefa başını salladı. Kısa bir süre sessiz kalarak mahcupluğunu bastırdı. Ona mahremiyet sağlayan yaşlı adam geriye yaslanarak çayını yudumlarken, aradaki gerginlik ikisi içinde zordu. İçini çeken Vefa dalgın gözlerini camdan dışarı çevirerek, "Beni görmek sizi rahatsız mı ediyor?" dedi sıkıntıyla. Sonunda aklına gelen diline yansımıştı.

“O kadar çabuk kendini ele veriyorsun ki,” dedi Hasan Bey. “Ona bakarken, ülerken, hastalandığında endişelenirken, her hafta görmek için bir bahane bulurken, benden çekinmene rağmen bir yolunu bulup karşı-sına çıkarken, izledim.”

Dudaklarını birbirine bastıran genci izlerken çayından bir yudum daha aldı. Gözlerine bakamıyordu. Kocaman adam olmuştu ama azarlanacak çocuk gibi huzursuz ve kaygılıydı. Adamın zihninden geçenleri okumuş gibi yüzüne bakarken, “Sanırım söyleyeceğiniz şeyleri tahmin edebiliyorum,” diye açıkladı.

“Nasıl edebilirsin ki, sen hiç baba olmadın.”

Vefa içinden ‘*bu gidişle de hiç olamayacağım,*’ diye geçirdi.

“Sende şimdi *unut artık* diye nutuk mu çekeceksin?” Yaşlı adam sessizce onu dinledi. “Sevdasının yasını mezar bilenler acının başında nöbet tutmayı bilir.”

Yaşlı adam sadece, “Anlıyorum.” dedi.

“Anlayamazsın, sen benim derdimi bilmezsin. Yaram yürekten, yok ki ilacım, sen beni anlayamazsın.”

“Seni anlayamam ama sevmeyi bilirim. Bir insan sevmeye nereden başlar bilirim.”

“Nereden?”

“Yokluğundan başlar. Yokluğunu sever önce, sonra bu yokluk öyle yayılır ki içinden taşar, her yanını kaplar. Ellerin ellerinde olmasa da gözlerin gözlerinde kaybolmasa, yüreği yüreğinin her yanını sarar. Oğlum bir zamanlar biz de gençtik, bizim de kanımız deli deli aktı.” Vefa ne diyeceğini bilemedi. Utangaç ama aynı zamanda dağların altında kalmış kadar aresizdi. “Ben sevdadan anlamam oğlum ama halden anlarım. Aşk dedikleri şeyden anlamam sevgiye hürmetten anlarım. Ben öldükten sonra mezarıma iek ekmeniz için beklemeyeceğim, ben yaşarken geleceğinize iek ektiğinizi görmek isterim. O yüzden kızımın kalbini kazanman için sana izin veriyorum.”

Vefa aniden başını kaldırdı. Ne diyeceğini bilemedi ama duyduklarından da emin olmak istiyordu. Gerçekten anladığı şeyi mi söylemişti yoksa hayal ettiği şey yüzünden halüsinasyon mu görmekteydi. “Kızımdan uzak dur,” dediğine emindi, sanrı görüyor olmalıydı değil mi? Ama Hasan Bey ciddiye.

“Siz ne istediğinizi bilmiyorsunuz,” dedi kızgın bir sesle. “Siz imkânsız kelimesinin manasını mı unuttunuz. Ben... Ben zerre kadar umut

görsem tüm dünyayı bir kanara koyar denerdim bunu, ama umut yok. Umut öldü, tüm umutları da beraberinde öldürdü. Ben onu yormaktan, hırpalamaktan bile imtina ediyorum. Bir düşle dokunmak saçlarına kolay, hiç incitmeden sevmek, gidecek mi diye korkmadan, gelecek mi diye umut etmeden sevmek daha kolay. Yara olmadan, yara açmadan, hiçbir hayali yıkmadan, bir hayalle savaşmadan, kimseyle paylaşmadan, kimseye anlatmadan...”

“Sen başkası adına karar veremezsin, ben de veremem ama sana şans verebilirim. O şansı...”

“Bu bir çözüm olmayacak,”

“Bir daha aynı şeyleri söyletme bana, benim için hiç kolay değil bu konular. Ne istiyorsun, kızımın yeniden mutlu olmasını sağlaman için yalvarmamı mı?”

“Estağfurullah.” Adam başını salladı, yaşlı adam mutlu oldu. Her dediğini tek seferinde alması onu keyiflendiriyordu. İkisi de sessizleşti, ortamda gergin bir elektrik vardı.

“Bu konuşma ikimizi de bir uçuruma çekecek,” dedi kaygıyla.

Yaşlı adam umursamazca omzunu sarstı, “Ben babasıyım, kendimi affettirmenin bir yolunu bulurum, hadi bulamadım hastalanır vicdan yaparım. Sen kendi derdine yan evlat, yaralarının kabuğundan mücevher işleymesini keşfettirecek kadar dişli bir savunma ile gelecek.” dediğinde gülen bir ifadeyle, yarı alaylı yarı ciddi devam etti sözlerine. “Sen düşün! Eğer sana izin veririm ve sen bunu eline yüzüne bulaştırırsan, bir daha sittin sene yüzünü göremezsin. Hani diyorsun ya, hayallerimden gitmesi kolay diye, öyle bir gider ki bir daha hayal bile göremezsin. Tamam izin verdim diyelim. Öyle gezeyim tozayım diye rahat davranacağını da düşünme, her şey iznim dâhilinde olacak. Nizami şekilde ilerleyecek süreç. Kızımın adının lekelenmesini, insanların arkasından konuşmasını istemem. Eğer kalbini kazanmayı başarırsan bu işi uzatmayacaksın da ilk fırsatta onu ikna edip gelip yüzükleri takacaksın.”

Mutluluktan ağzı kulaklarına gelen Vefa, “Demiştim imkânsızı isteyecek gibisiniz diye.”

“İmkânsız diye bir şey yoktur evlat, süreçler vardır bir de bunları değerlendiren zeki adamlar. Her acı küllenir, insanlar alışmaya alışır. Ben yorgunum onun gözlerine çiçek ekemiyorum. Tam her şeyi yoluna koydum dediğim anda yeniden yıkılıyor dünya. Mutluluklar yeniden hüzne dönüşüyor. İnsan evladiyla sınanıyorsa şu hayatta, dünya gözden siliniyor.

Ben onu mutlu etmeyi beceremiyorum, benim gücüm yetmiyor.” Bardağı masaya koyarak öne geldi ve gözlerinin içine baktı. “Bak oğlum, ben genç değilim, kalbim var ama asıl mesele ben de değilim. Selen bilmiyor ama annesinin de kalbinin durumunu sen biliyorsun, biz bu diyardan onun mutlu olduğunu görmeden gitmek istemiyoruz ama biliyoruz ki biz çabalamazsak o kendi acısında çırpınır durur. Kalbinde bir mezarla yaşamaktan, maziye nöbet tutmaktan yoruluyor da pes edemiyor. Her hafta mezar başında değil, her hafta sonu çocuk parkında bebekleriyle oynasın istiyorum. Her gece gözyaşlarıyla uyumasını değil, başını yastığa koyduğu an tek düşüncesinin evlatlarının geleceği olsun istiyorum. O benim gördüğüm çaresizliği görmüyor, düşüyor, kalkıyor ve hayata sımsıkı sarılmanın bir yolunu ya da bahanesini buluyor çünkü kalbi biliyor nefes bitmedikçe umut tükenmiyor. Ve yine için için biliyor ki, hiçbir kalp yanmadan küllenmez ama o ne yanmasına ne de sönmesine izin vermiyor. Veremiyor.”

Vefa hüzünlü bir sesle dedi ki; “Babam demişti ki son nefesinde, kimsenin saçına ak olma. Kimsenin ömrüne yük olma. Kimsenin kalbine yara olma. Kimsenin gözüne yaş olma. Kimsenin diline ah olma. Kimsenin baharını kış etme. Ben onun ömrüne yoldaş olacak doğru adam mıyım bilmiyorum? Bana baktığında gördüğü ben miyim, hayal ettiği kişi ben miyim daha bunun yanıtını bile göremiyorum. Üzmekten korkuyorum. Üzülmek umurumda değil ama acı çekmesinden ürküyorum.”

“Kork,” dedi Hasan Bey, “Üzmekten öyle kork ki, üzüleceği hataların yanına bile yaklaşama. Bu korku seni siz yapar. Yaralarınız bir, yarınlarınız neden bir olmasın!”

“Bir keresinde ablamı ağlarken görmüştüm, ona derdini sorduğumda bana *‘Aynı yarayı taşıdığımızda, acı ciğerlerine zor geldiğinde, aldığın her nefes ağır gelirken doğan güneş geceye döndüğü zaman konuşuruz. Şimdi acın acıma denk değil, acın acıma denk olduğu zaman konuşuruz Vefa, o zaman gel seni en iyi ben anlarım.,’* demişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.”

“Akıllı adamsın ama beni bazen korkutuyorsun, bu ağır hallerin ürktüyor. Olmazsa gurur yapıp darmaduman eder misin?”

“Aslında, istenmediğimi hissettiğimde tozumu bile ardımda bırakmayan biriyim, onda kalabilmek için tüm gururumu yere serdim. Baktığında gördüğü başka, hissettiği başka olmasına rağmen yanında durmaya devam ettim.”

“Zor olacak ki imtihan olsun,”

Vefa ona inanamaz gözlerle bakıyor, bu konuşmanın gerçekliğinden şüpheyne düşüyordu. Sanki uyuya kalmış ve düş görmüştü, birazdan Hasan Bey onu omzundan dürtecek ve uyanacak, bu heyecanlı düş burada bitecekti. Ne zamandan beri aşkını sakladığını sanıyordu ama yanılmıştı, bunu Selen'den başka herkes görüyordu. "Ya başaramaz üzersem?"

Yaşlı adam takdir dolu bir ifadeyle, "Her şeyden biraz kalır geride, her tecrübe iz bırakır. Mazide anı hep kalacak. Bunu bilen ve ona bunun cezasını kesmeyen kaç kişi karşısına çıkar? Ben onu senden başkasına emanet edersem gözlerim açık gider," diyerek gerçek fikrini açıkladı. "Ömrüm onun kalbinin bir gün birine çarpıp çarpmayacağını bekleyecek kadar uzun da değil, belki bu hiç olmayacak. Onu ayakta tutan bizdik evlat, biz gidersek olacıklardan korkuyorum."

"Benimle iyi olacağını nereden biliyorsunuz?"

"Tetikçinin biri öldüreceği adamları karşısına alıp son arzusunu soruyormuş, listenin en üstünde olan adamı yanına çağırıp isteğini sormuş. Son isteği birisiyle karşılıklı oturup kahve içmekmiş, tetikçi kabul etmiş. O kahveleri yaparken adam bu boşluktan yararlanıp listedeki adını en baştan silip en sona yerleştirmiş. Tetikçi kahveleri yapmış, adamla sohbet etmiş. Artık zaman geldiğinde ise, ben seni çok sevdim, öldürme işini bir kez daha düşüneneğim. O yüzden bugün öldürme işine listenin başından değil sonundan başlamaya karar verdim demiş. Yani eğer bir şey kade-rine yazıldıysa, onu geciktirmen, olmayacağı anlamına gelmiyor." Vefa dinlediği hikâyeye hak verdi. Yaşlı adam samimiydi. "Seni insan olarak seviyor, karakterine saygı duyuyor, garip ama her huyunu tanıyor. Üstelik iyi anlaşıyorsunuz,"

Vefa sürekli didişen hallerini hatırlayınca içten içe gülümsedi, evlen-seler iki güne birbirlerinin gözlerini oyarlardı kesin ama bunu babasının bilmesi daha başlamadan bu işin bitmesine sebepti. "Bu sebepler evlen-mek için yeterli değiller, onun kalbini kazanamadım. Sadece arkadaşı oldum,"

"Kazanabilirsin, istersen çünkü Umut'tan sonra ilk defa biri onun yüzünü güldürdü. Nasip diyecek kadar cömert, sabredecek kadar büyük mü sevgin. Eğer aşkını kazanamaz, sadece sevgisini hak edersen bunun-la yetinebilir misin? Sen yüreği yarım bir kadınla tamamlanabilir misin? Onun nöbetine eşlik edebilir misin? Önce bu soruyu kendine sor."

Vefa başını salladı sitemle, "Her gece sorduğum soruyu yüzüme vur-ma cüretini bugün yaşatacağınızı hayatta tahmin etmezdim."

“Sen onun için kesinlikle doğru adamsın,” dedi.

“Ne o bana gelebilir ne de ben ondan gidebilirim. Aynı şehirde, aynı göğün altında aynı yıldızları seyreden iki yabancı oluruz. O bana hüznü demleten şarkılar dinletir, her uzaklaştığında acı kokan şiirler yazdırır. Ben her gözlerine baktığımda kazanamadığım aşkın girdabında kaybolurum. O bana olmayacağı ile ilgili sitemler eder, ben sessiz çığlıklarımı pekiyilere gömerim. Öyle yarım kalırız ki, kanar ama ölmeyiz.” diyemedi. Onun yerine, “Ben en yanlış seçimim. Bir hezimete daha dayanamaz.” diyebildi. Yaşlı adam sessizce onu izleyince, “Hâlâ benden ne istediğini tam olarak anlayamadım,” diye sordu.

“Onu birkaç ayda evlenmeye ikna et.”

“Bu kadar kısa sürede imkânsız.”

“Eğer sonunda kızım mutlu olacaksa bazı şeyleri görmezden gelebilirim.”

“Ya başaramazsam?”

“Böyle bakan birinin başaramaması çok zor,” Vefa’nın suratı asılınca, “Selen nasıl bakıyor gözlerine bilmem ama ben senin Umut gibi bakmadığını görüyorum. Sen imkânsızı sevip sessizce izleyen bir âşıksın, Leyla’sını kaybetmiş bir Mecnun gibi solup gitmene gönlüm razı olmaz. Züleyha bile fethetti Yusuf’un kalbini, sen mi başaramayacaksın!”

Mukayese ettiği bir peygamberdi, o ise kusurlu bir insancık...

Vefa bir şey söylemedi, ne diyebilirdi ki bu konuşma başlı başına zordu. Babasıyla gönül derdini konuşan ergenler gibi çekingen ve mahcuptu.

“Sizin beni böyle birden görmezden gelmeye başlamanız onun gözünden kaçacak mı? Hem, onunla ilgilenmemin altında başka bir sebep yattığından kuşkulandım mı?”

“Çalıştığı firmasıyla görüşme yaptım, sahibi eski arkadaşım biliyordun. Onun yeni projesi olan şu rezidansın bahçe düzenini sana vermesini rica ettim.” Vefa şaşkınlıkla dinliyordu. “Küçük firma belki kabul etmezsiniz, o yüzden sen iş yerini ikna et, bu işi al. O zaman her şey kolay olur. Yakınlaşmanıza bir bahane sunmak durumunda kalmazsınız, birlikte çalışırsanız ve bizden uzak olursanız, belki bir şansınız olabilir.”

Vefa elini yüzünde dolaştırdı, bu çok tuhaftı. “Onu ikna etmek ve kendine âşık etmek için sana tüm izni veriyorum, sınırlarını bil yeter. Kızımı şerefiyle ve ahlakıyla sınama yeter.” derken eğilerek gözlerinin içine baktı ve ekledi. “Tabii canımı sıkacak şeylerden kaçınmak şartıyla.” Bu sözlerdeki imayı ve tehdidi anlamak için üstün zekâlı olmasına gerek yoktu.

“Senden ufak bir şey istemediğimin farkındayım, senin için bu konuları benimle konuşmanın kolay olmadığının da bilincindeyim. Onun için neleri göze alabileceğinin de farkındayım, bu konuda sadece sana güvenebilirim. Başkasının hayatında ne kadar kalacağını bilemem, onu mutsuz edecek bir adamın hayatına girmesini istemiyorum. Onu senden başka kimse anlayamaz çünkü aranızdaki mezar birinin yüreğine, diğerinin minnetine gömüldü. Bu hiç adil olamazdı, başka adamlar onun kalbindeki maziye hemen rakip olarak görürlerdi ve bununla yaralarına saygı duymak yerine canını yakarlardı.” Vefa’nın ona anlayışla bakması yaşlı adamı rahatlatmıştı. “Sizi mutlu görürsem gözlerim açık gitmez,”

“Ya onu üzen ben olursam ya o mezarı kabul edemezsem ve yıpratırsam bizi... O yaralarını gösterdikçe sarmak yerine kanatırsam,” dedi Vefa dalgın bir korkuyla ve derhal yanlış anlaşılmaktan kaçınarak, “Yani istemeyerek üzersem,” diye tamamladı sözlerini. Başını iki yana salladı, bunu kendisi de kaldıramazdı.

“Onu üzme,”

“Bu uyarıyı canım pahasına dikkate alacağım,” dedi.

Elini ağrıdan zonklayan alnına koyarak düşünceli gözlerini masanın üzerindeki desene odakladı. “Düşünmek için fazla zamanın yok, yarın şirketine iş teklifini yapman gerekecek.”

Elini kalbinin üzerine koyunca yaşlı adam, sağlık sorunları olmasından endişelenen Vefa, “Bilmem gereken bir şey var mı? Bu ani konuşmadan korkmalı mıyım?” diye sordu. Yaşlı adamın ona bu kadar güvenmesi onore etse de bu işi üstlenmek ve sonucunda başaramamak, başarsa bile Selen öğrendiğinde yaşayacağı hayal kırıklığını kaldıramamak vardı, düşünmesi lazımdı. Kadınlar konusunda ne kadar tecrübeli olursa olsun, konu Selen olunca aklı bozuk saat gibi hep aynı yerde takılıp kalıyordu. *Üzülmesin. İçini çekti.*

“Bunu öğrendiği zaman beni affetmeyecek,”

“Affettirmenin yolunu da sen bulacaksın,”

“Yani her şekilde yanmaya hazırlan diyorsunuz.”

“Pervane aşkıdır ateşe oğlum, yanmadan döner mi?”

Yaşlı adamın yüzünde inatçı bir ifade belirdi. Göğsünü ovaladı kısa bir an yine.

“İyi misiniz?”

“Telâşlanmanı gerektirecek bir şey yok, sadece konuşma biraz ağır geldi.” Garsondan su getirmesini rica ederken, Vefa’nın içi tam olarak rahat

etmemiştii ama daha fazla üsteleyemezdi. Hasan Bey'in onunla kızı ve geleceği hakkında bu kadar açık yüreklilikle konuşması onu hayli sarsmıştı. Aslında her baba gibi kızının mutlu olmasını isteyişini çok iyi anlıyordu ama meselenin çözüm şeklinin doğru olduğundan pek emin değildi.

"Diyelim ki her şey planladığımız gibi gitti," dedi tereddütle. "Bu konuşmadan ve plandan haberdar olduğunda ve benim seninle bir anlaşma yaptığımızı öğrendiğinde, ne hissedecek? Kendisini tuzağa düşürölmüş gibi hissetmez mi? Gururu kırılmaz mı? Güveni sarsılmaz mı? Suçlamaz mı bizi, üzölmez mi? Tüm inancını sarsacağız onun."

Yaşlı adam üzüntüyle başını salladı. "Eğer âşık olursa affeder, kadınlar kalbiyle düşünür."

"Mükemmel bir plan değil bu ama beni hayatına kabul edebilmemin başka bir yolu olsun isterdim, fakat yok. Onun kalbini kazanmak için çabalayacağım."

Vefa Hasan Bey'le yemek yedikten sonra işinin başına döndü, kafası karmakarışık olmuştu. İş hayatında her zaman zorluklarla karşılaşyordu, yılmıyordu. Üstelik rakiplerinden her an bir adım ileride olmak kolay değildi ama Hasan Bey'in omuzlarına yüklediği sorumluluk, hepsinden farklıydı. Hasan Bey onun bu işi başaracağını düşünse de Vefa'nın bu konuda derin şüpheleri vardı. Her şeyden önce insanlardan uzak durmaya çalışan biriydi Selen, aşktan kaçmıyordu, hayatında hiçbir zaman aşk olmayacaktı bunu belli ediyordu. Özel hayatına çok önem veriyor, kimseye bağlanmıyor, çok az insana güveniyordu.

Kendileri için endişeleneceği bir ailesinin olmasının, bir insanı daha güçlü yaptığını düşünürdü. Selen çok şanslı bir kızdı, babası onun selameti ve geleceği için o çok değer verdiği gururunu ayaklar altına alarak ondan yardım istemişti. Şimdi entrikalar mı çevirecekti? Normalde hayatı sıradan bir adamdı, Selen dışında. İlişkileri her zaman basit olurdu, kadınlarla da sadece yatağını paylaşırdı, duygularını değil. Bunu çoğu zaman pahalı hediyeler karşılığında yaşamakta da bir beis görmezdi. Çiçekler ya da pahalı hediyeler için kendisini sunan kadınların paraya olan düşkünlüğü, kendisinin cinsel ihtiyaçlarını karşılamak istemesi kadar doğal gelirdi. Ama Selen, o başkaydı. Dokunmaya kıyamadığı, koklamaya doyamayacağı bir çiçektii. Eğer bilinçsizce bir hata yaparsa bu sefer üzeceği kişi bir tek Selen olmazdı, Hasan Bey de dönüşü olmaz bir darbe alırdı. Yine de bu riski aldı. Hasan Bey'in planladığı gibi ertesi gün iş yerine teklifi sundu, onlar da hazır kazanca hayır demedikleri için işi aldı. Ve iki gün sonra Selen'e iş yerinden acil bir talep geldi, projesinin başına geçmesi için şehir dışındaki inşaat alanına gitmesi gerektiği haber verildi.



13. Bölüm

Çok kaybettim, sevdiklerimi, hayallerimi, umutlarımı, en çok da kendimi ama hiçbirinde bu kadar büyük boşluk yaşamadım. Beni ittiğin boşluk öyle derin ki, ne kadar çabalasam da içinden çıkamadım. Bu kadar kaybeden biri olarak, güçlü olduğumu sanırdım. Canımın yokluğuna alıştım, ailemin kaybına alıştım, dostlarımın terk edişine alıştım, senin yokluğuna alışmaya geçmeden gücümü kaybettim, yalpaladım. Yeniden, defalarca ve bir daha başlamayı kolay sanırdım, ilk kez dizlerim titriyor, ayaklarım geri geri yürüyor, kalbimde binlerce bıçak ağzı cümle, unut diyor, yok say diyor. Kalbim cevaplanmamış sorular çalıyor... Bu sendeki belirsizlikler yoruyor, bu bendeki bekleme hırsı tüketiyor... dildeki anlaşılamamak, dudaktaki duyulamamak, umuttaki görülmemek beni çok yoruyor, can yakıyor. Koca dünyaya, bu kadar insana karşı yalnız savaşmak değil, olmadığım birine benzetmen yoruyor. Mutsuzluklar, kabullenişler, çaresizlikler değil, umut içinde umut aramak yoruyor. Bu kadar yorgunluktan sonra insana bir şey kalmıyor. Geriye dönüp durdursan, elini uzatsan tutamamaktan korkuyorum. "Ben nasıl bu kadar dayanabildim?" sorusuna, cevap aramaktan yoruldum. Gözlerimdeki yorgunluk, yüzümdeki telaş, sesimdeki kaygı değil beni anlatan? Benden başka acımı bir dinleyen, gören, duyan var mı diye bakmaktan yoruldum.

SELEN

İnsan en çok görülmeyince, duyulmadığında, anlaşılmadığında deliriyordu. İşte bu yüzden küsmüştü dünyaya, içini anlatamayacağından susmuş, anlamayana laf anlatmaktan bıkmış, insanlığa hayalini göstermekten vazgeçmişti. İşte burada başlamıştı onun hüznü tükenişi, tam da burada ölmüştü inancı, toprağın altına girmeden de ölünebileceğini öğrenmişti.

Güçlü olmak ile güçlü görünmek arasındaki farkı, zorla benimsemişlerdi. Sırf güçlü olduğu için tüm sıkıntıları göğüsleyebileceğini kim söylemişti? Sanki, hiçbir darbe onu yıkmaz, kimsenin sözü onu acıtmaz kimsenin düşüncesi canını sıkırmaz gibi, insanların arasında dağ gibi durup, yalnız başınayken yıkılmamak için verilen çabayı keşfetmişti.

Yaşamak başka, yaşayabilmek bambaşka şeydi. Kabullenmek başka, kabullenmeye mecbur olmak çok başka şeydi. Hayatı anlamak başka, anlamlandırabilmek bambaşkaydı, bunu da en derin acılarını tek başına sarmayı keşfettiğinde öğretmişlerdi.

Oysa insan yutkunamadığı hakikati, kendisinden bile saklamaya çalışırdı. Olmayacağını bile bile çıktığı yollardan dönerken, heves ettiği şeylerin kursağında birikmesinden oluşan hayal kırıklıklarına bir yorgan gibi sarılırdı. *Olsun* diye çabaladığı her şeyin olmayışını yutkunarak seyredenler, hayata daha farklı bakmayı keşfederdi. O defalarca elini uzattığı yeşil dalların kurduğuna şahit olmuştu. Öyle dikkatsiz ve öyle öfkeliydi ki, sinirinin kime, dalgınlığının neye olduğunu bile çözemeyecek haldeydi.

Aklında, bir şeyleri unutup unutmadığıyla alakalı sorular dönüp duruyordu. Annesi hayli garip davranmış, tuhaf tuhaf emirler yağdırmıştı. Babasına ne demeli, sanki ilk defa iş seyahatine çıkıyor gibi kulağını büküp durmuştu. Ablası ise, sanki sevgili avına çıkmış evde kalan kızlara verilen teşhir edici öğütler sıralamış, nazlanmanın ve çok düşünmenin iyi olmadığını belirten bir sürü mesaj yazmıştı. Hah bir Nevra Teyzesi eksikti, o da araya kaynak yaparak, *her genç kızın mutlaka evliliği tatması gerektiğini, ailesini mutlu etmek için biraz özverili olması gerektiğini* iki sözünün arasına sıkıştırıvermişti.

Selen kendini evden dışarı atarken, “Ne oluyor lan, tüm sülale mi bana karşı cenk kuruyor?” diyen zihnine destek olmuştu.

Zaten üzgündü, önlerindeki haftalar boyunca Umut’un mezarını ziyaret edemeyecekti, neyse ki çiçeklerini sulaması için bekçiye haber vermeyi akıl edebilmişti. Bir hafız ile de anlaşmıştı, her hafta duasını yapmak için mezara uğrayacaktı. Duaları zaten onunlaydı. Neyse ki karmaşık günün arkasından sağ salim gelmeyi başarmışlardı.

Ellerindeki yükten dolayı parmakları acıyordu. Yol ne uzun sürmüştü. Önlerindeki takım elbiseli güvenliği takip ediyorlardı. Ofis binası sandıklarından daha gösterişli ve büyüktü, üstelik projeyi çalışacakları ofis de neredeyse binanın son katlarındaydı. Tüm departmanın aynı alana toplandığı, sadece baş mimarların ve müdürlerin odasının ayrı bir ofisle

ayrıldığı detaylı bir departmandı. Huysuzlanan proje arkadaşı Beren, “Bu iş neden bu kadar önemliymiş? Neden apar topar buraya yollandık bilgin var mı?” diye sordu.

“Ben de çözemedim, son kontrol ettiğimde bir sorun yoktu. Hatta ilerleyiş normal gidiyordu. Aniden neden çağırdılar anlayamadım. Sadece, resmi bir sorun olabilir mi diye düşünüyorum? Üstelik tüm departman bir katta toplanacakmış, ne alaka herkesin işi kendine has işleyiştir.” dedi Selen, cidden onu buralara sürükleyecek ne eksik olmuştu? Neden mimarı, asistanı ya da muhasebesi aynı katta olacaktı ki? Ani verilen kararlar ve bir anda emredilen seyahatler, hiç onların şirket imajına göre değildi. Üstelik sunumda projesi eksiksiz olduğu için tebrik bile almıştı. Bu projede ortaklıklar evet ama bu projeyi yöneten kişi Dursun Bey’di. Neden onun sorumluluğunu kendi üzerine alması gerektiğini de biri açıklamamıştı. O ticaretten sorumluydu ama mimarlık bölümüyle ortaklaşa yönetim ofisini paylaşacağını duymuştu.

Güvenlik personelinin önünden geçerlerken, kimliklerini göstermişlerdi. Taş Yapı çok büyük bir holding değildi ama hatırı sayılır işlerle, adını sağlam zeminlere kazımişti. Burası da yeni yaptıkları rezidansın yönetim binasıydı. Selen buraya gelene kadar durumu anlayamamıştı ama bu binayı dolaşırken, içinden bir ses iyi iş çıkarırsa holdingin gözde mimarlarından birisi olacağını fısıldıyordu.

“Bence Dursun Bey bir iş çeviriyor? Patronun buraya bizi göndermesinin sebebi de en iyi elemanları olmamız! İkimiz de cin gibiyiz, her ne halt karıştırıyorsa bunu bizden öğrenmeye çalışacaklar. Ya da ne bileyim kaçak et kesiyordu, iş seyahatlerine ihtiyacı vardır, bu iş için ikimizi uygun görmüştür çünkü herkes bizim ağzımızın sıkı olduğunu bilir.”

“Bizim mi?” dedi Selen şaşkınlık içinde, kadının adı departmanda: Ayaklı Gazeteydi.

“Ah pardon çoğul eki iyi olmaz, emin ellerdesin üzülme bir söylentiye maruz kalırsan adını vermem, sırrın bende olur. Senin arkanı kollarım.”

“Allah razı olsun,” dedi Selen başını sallayarak, Selen’i ondan kim koruyacaktı! Gülse mi ağlasa mı bilemedi, adının onunla yan yana yazılması bile lekelenmesi demektir. Neyse bunları düşünmeyecek, saçma şeyleri aklına sokmasına izin vermeyecekti.

“Bence patron karısının üzerine gül kokluyor, diken batmasın diye bizim aracı kullanıyor.”

Selen başını salladı, bazen cidden iyi senaryolar yazıyordu. Şeytanın

aklına gelmeyen onun aklına gelebiliyordu. Projeleri bitene kadar onunla iyi anlaşacak, tüm olumsuzlukları aklından silerek ekip arkadaşına destek olacaktı. Onun becerisi olmadan ve kendi düzeni kurulmadan bu iş altından kalkamazlardı. Ekip çalışması şarttı. "Çok hayal kurma, hemen kötüye yorma. Belki adam hasta, acil bir durum var, nereden biliyorsun Şantiye başıboş kalmasın diye çağırılmışızdır buraya. İşimiz bu bizim."

"Çok iyimsersin cicim," dedi, çekici bir sarışın olan Beren yüzünü bu-
ruştururken etrafa şuh bir bakış attı. "Onların tongasına düşmediğimizi fark ettirmek lazım, böylelikle maaşımıza zam vermeyi akıl ederler,"

"Böyle konuşmaya devam edersen, maaşına zam işine son vereceği kesin," dedi Selen sıkılarak.

"Yalan mı? Bize Dursun Bey kadar para ödemiyor ama paçası tut-
sunca onun işini yaptırıyor."

"Gelmeseydin Beren, kimse seni zorlamadı. Madem hoşlanmadın bu işten, şikâyet etme dön hemen."

Selen de bu değişiklikten çok hoşnut değildi ama hiç değilse düzenli bir işi vardı ve patronunu da severdi. Ne haklarını yer ne de onları önem-
siz görürdü. Kendi hayatına bakardı başkasının ahlak bekçiliğini üstlen-
mezdi. Ama Beren adamın ne arsızlığını ne hovardalığını ne de üçkağıt-
cılığını bırakmamıştı. Sürekli renklen senaryolar yazmış, yol boyunca
susmamıştı. Daha evvel oteli beğenmediğini söylenip duruyordu. Buraya
gelmeden evvel otele uğrayıp eşyalarını bırakmışlar, üzerlerini değiştirip
hemen yönetimin ana binasına gelmişlerdi. Saat öğle sonuydu ama ol-
sun, en azından yarın için bazı işleri toparlayabilecek vakitleri kalmıştı.
Bu sektörde işleri zamanında teslim etmek hayati önem taşıyordu ve Selen
bu yüzden son dönemde epey müşteri kazanmış, şirketin takdirini almıştı
çünkü hem disiplinli hem de özverili çalışıyordu.

"Bugün dinlenseydik bari, bize gitmeyin dinlenin dediler."

"Akşam erken yatar yeterince dinlenirsin. Onlar nezaketen bunu söy-
lerken, işlerin zamanı konusunda dip not düşmeyi ihmal etmediler."

"Akşam biraz dolaşırız diye düşünmüştüm, bugün ilk gecemiz."

"Beren buraya eğlenmeye değil işlerin başında durmaya geldik, işi-
miz hata kabul etmez. Sağlıklı bir zihinle uyum sağlamak şart, o yüzden
gece eğlencelerine ara vermen gerekebilir. Sağlığın disiplinin için gerekli
olacak. Hatta istersen sabahları benimle yürüyüşe gelebilir, sonrasında
sağlıklı bir beslenme planı hazırlayabiliriz." diye çıkıştı Selen. Geldikle-
rinden beri şikâyetleri bitmemişti, inşallah eğlenceyi abartıp işleri üzerine

sermezdi. “Üstelik şimdi çalışmayacağız zaten ama dosyalarımızı bilgisayara yükleyip masamızı yarına hazırlayalım ki, yarın farazi işlerle vakit kaybetmeyelim.”

“Bizim kendimize olan değerimiz farazi süreç değil küçükhanım. Hiçbir zaman mazeret izni kullanmıyor ve işe geç kalmıyorsun.” dedi sitemle, “Sana tam da bu yüzden güveniyorlar işte, korkma iki dakika yok olsan kimsenin dikkatini çekmezsin.”

“Biri beni övsün ya da taktir etsin diye uymuyorum kurallara, kurallar olduğu için kendimi şartlandırıyorum. Elbette eğlenmeyi seviyor, kendime ayırdığım değerli vaktimden vazgeçmek istemiyorum ama iş vakti iş eğlence vakti eğlence... İş ahlakı, etik bir zihinle başlar Beren, işimize uyum sağlayalım mı? Maaşının kesilmesini istemiyorsan, çalıştığın alana sahip çıkacaksın. Riski göze almayacaksın, her zaman konfor alanında kalmak iyidir. Eğer bu işin devamında yeni müşteriler kazanırsak, maaşımıza zam yapacaklarından ise emin olabilirsiniz.”

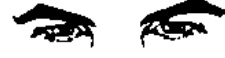
“Gerçekten mi?”

“Elbette, biz onların adını düzgünce temsil ettiğimiz sürece, bizi gözden çıkarmak yerine sahiplenmek onların işine yarar. Bir elemanı eğitmek belki yıllar alabilir ama onun tecrübesinin getirisini hiçbir para satın alamaz. Biz nitelikli elemanlarız.” Bu sözler kızın kendine olan güvenini ve paraya olan aç gözlerini parlatmıştı. Aslında Beren’e işlerini daha iyi idare edebilmesi için önerilerde bulunabilirdi; çünkü patronları elemanlarını daha iyi denetleyerek verimliliği artırmayı amaçlardı. Beren bu faşist düşünceyle giderse maaşına zam alması yerine işine son verilmesi olasıydı. Üstelik Selen insanları değiştiremeyeceğini öğreneli çok olmuştu.

Neyse ki işleri ikisinin de kolay çözebileceği şekilde dizayn edebilirdi. Zaten odasını da onun katından uzak bir yerde tutmuştu, böylece zırt pırt rahatsız edilmezdi. Şikâyetlerini umursamaz, hoşuna gitmeyen huylarını görmezden gelirdi. Gerekirse kulaklarına pamuk tıkarı, sabahları kapısına dayanır akşamları başını boş bırakmazdı. Biraz bebek bakıcılığı olacaktı ama geleceği için her şey mubahtı. Annesine verdiği sözünü tutacaktı, parayı tamamlayacak ve birlikte çok mutlu oldukları o zamanı ailesine hediye edecekti.

Selen ensesini gıdıklayan saçlarını omzundan geriye savurdu. Uçağa bindiğinden beri şiddetli bir nöbet halinde gelen sızılar neredeyse onu bir ara felç etmişti. Çantasından bir ağrı kesici çıkardı ve içti, otele gidene kadar geçeceğini umuyordu. Nihayet ağrı kesici işe yaramıştı. Başında bir

rahatlama hissetti, atkuyruğundan kurtulan bir tutam saç zapt etmek için saçını tekrar toplamak istedi ama tokası kopmuştu. Bir eliyle saçlarını tutmaya devam ederken, diğer eliyle ceplerinde toka aradı fakat bulamadı. Canı sıkılmıştı, saçları dağınık kalacaktı ve böyle çalışmaktan hoşlanmazdı. Neyse saçına kalem takardı. Belki yüzüncü kez, saçlarını kestirmeyi geçirdi aklından ama bunu yapamayacağını biliyordu. Umut saçlarını çok severdi, o yüzden asla kestirmeyecekti.



Vefa geniş ofisteki masalardan birine oturmuş, bir şeylerle uğraşıyordu. Kendisini bu saçmalığın içinde bulduğu için çok rahatsızdı. Böylesi klişe oyunları sevmezdi. Üstelik yalan söyleyemediği için her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağına emindi. Derken koridordan gelen topuk seslerini duydu, kızlar gelmiş olmalıydı. Artık oyun başlayabilirdi. Eğer onu kazanmak için tek şansı buysa, sonuna kadar gidecekti. Kaybetme pahasına olsa bile, şansını zorlayacaktı. Zaten diğer türlü de kaybetme riskiyle yaşayacaktı. Bu riski alacaktı. Bu oyunu oynamaya mecburdu. Yoksa onun kalbinin ölmediğini nasıl gösterebilir, onu nasıl kendine çekebilirdi?

Bu seçeneği ilk duyduğunda mantıklı gelmişti ama şimdi onun ayak sesleri yaklaştıkça, kalbi durmadan takla atıyordu. Selen zeki kızdı, eğer bir şeyler çözerse ipin ucunda sallanan sadece kendi olmaz, babasını da o ipe geçirirdi. Hayır, sakın olmalıydı ve bu riski göze almak zorundaydı.

Güvenlik kalabalık ofiste çalışanların arasına dalarak, cam kenarındaki boş bir masayı Selen'e, ondan epey uzakta duran diğer masayı da Beren'e gösterdi. İki kız değişen masalarına baktıktan sonra bakışarak, "Ama dün biz..." diye başladıkları sözleri güvenliğin araya girmesiyle kesildi.

"Bu sabah geldi emir, o masaların sahibi varmış efendim."

Kızlar sorun çıkarmak istemediklerinden sebep omuzlarını sarsarak duruma uyum sağladı. Hem kaybedecekleri fazladan zamanları yoktu, masalarına yerleşmek için acele ettiler. Henüz tanışmadıkları çalışma arkadaşlarının şaşkın bakışları altında, yerlerine yerleştiler. Selen ofisteki bazı çalışanları tanıyordu, ara sıra yaptığı seyahatlerde ya da patronuyla katıldığı teftişlerde çoğuyla konuşma şansını yakalamıştı ama birçoğu da yabancıydı. Üstelik selam vermek ayrıydı bir anda çalışma hayatlarına girmek çok ayrıydı. Onların gelişine en az kendileri kadar şaşkındı, ama seviyeli ve kurumsal firmalarda ortama alışma süreci en uzun on dakikaydı.

İşe uyum sağlaması uzun sürdü, tam kendini kaptırdığı zamanda ise

mesai bitti. Beren huzursuz bir halde tepesine t neyerek, "Herkes gitti, ofiste kimse kalmadı. Hadi biz de gidelim. Karnım a  ve bacaklarım ağır geliyor artık," diye şikâyet etmeye başladı.

"İki dakika bekle, az kaldı." dedi genç kız, bir çizime gözlerini kısmı  bakıyordu.

Beren etrafına bakınırken, "Kocaman binada sadece ikimiz kaldık, ne ürkütesi." diye hayıflandı.

" ok korku filmi izliyorsun, binanın her yanı kamera dolu ve üstelik her katta ondan fazla güvenlik kol geziyordur. Hem gece temizliğine ba lamak için bayan elemanlar birazdan katları turlamaya ba lar." Başını kaldırdı. "Tamam hatayı buldum, şimdi oldu." dedi sevinçle.

"Aferin sana, artık gidebiliriz,"

Selen toparlanırken etraftaki ışıkların söndüğünü sadece kendi masasının lambasının yandığını görünce cidden  a ırdı. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. Beren bu sefer gerçekten haklıydı, kız yol yorgunuydu ve huysuzdu. Toparlanmaya başladığında, koridordaki odalardan birinde hâlâ ışık yandığını gördü.

"Temizliğe ba layacaklar hadi kalk," dedi Beren.

Mesaiye kalan çalışanlar varken, temizlik yapmasından hiç hoşlanmazdı ama herkes gibi onlar da i ini yapmak durumundaydı. Onların adına herhangi bir şikâyet gelmesini istemezdi. Çantasını eline aldı, asansöre giderken ışığı yanan diğer ofisin önünden geçtiler.

"Senin gibi bir işkolik daha," dedi kıkırdayan Beren ve asansörün düğmesine bastı. Asansöre geçtiklerinde akşam yemeği için güzel birkaç ti'yo aldığından bahsedince, Selen boynunu esneterek, "Otelde yemeyi düşünüyorum, dilerse sen gidebilirsin," diye belirtti.

"Mızık ılık yapmak yok, ka  saattir seni bekliyorum." dedi genç kız. Asansörden çıktıklarında, huysuzlukla, "Saat kaç?" diye sordu.

Selen çantasındaki telefonuna uzandı ama cebinde yoktu. Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Aklına neler oluyordu, vitamin depoları boşalmış olabilir miydi, son zamanlarda her şeyi unutuyordu. "Telefonumu unuttum, sen dışarıda bekle ben geliyorum," diyerek çantasını genç kızın eline tutuşturarak, kapanmak üzere olan asansör kapısına atıldı. Üst kata çıkıp masasına yaklaştığında, diğer ofisin hala ışığının yanmakta olduğunu gördü. Belki de kimse yoktu, ışıkları biri açık unutmuş olabilirdi.

Odanın kapısından içeri göz attığında, yapılı bir adamın bilgisayar başında çalışmakta olduğunu gördü. Masa lambasının solgun ışığı

adamın yüzünü biraz aydınlatıyordu ve başını eğmiş bir projeyi dikkatle inceliyordu. Ve lanet adamın saçları kızıldı. Yok canım olamazdı. Adam, kızın varlığını hissederek bedenini hafif çevirince, Selen gözlerini kıstı ve ona nedense tanıdık gelen ense tıraşına baktı. Sonunda yüzü ona dönünce de heykel kadar kusursuz olan yüz hatlarına şaşkınlıkla bakakaldı.

“Vefa,” Bu tiz ses odayı birkaç defa turlamış olabilirdi. Şaşkın gözleri afallayarak aralanmış, ona kaşlarını kaldırarak bakıyordu. Hayır, evren ona şaka yapıyordu. Hiç beklemediği anda karşısına çıkarıyor, kaçtıkça yakınlaştırıyordu. “Burada ne arıyorsun?”

“Çalışıyorum,” dedi genç adam sakın olmaya çalışarak, “Asıl bu soruyu benim sana sormam lazım, senin ne işin var?”

“Ben de gezmeye gelmiştim, gelmişken sana uğrayayım dedim.” Kız alayla ona doğru yürürken, adam kaşlarını kaldırdı. “Elbette ki iş için geldim. Benim merak ettiğim bizim firmada ne işin var?”

“Peyzaj mimarımız,” Vefa önündeki dosyalarını rulo yapıp çantasına koydu. Bakışlarını kıza çevirdi. Selen boynundaki kolye ucuyla oynayarak dalgınca içeriyi inceliyordu. Bugün sade bir kot, üzerine de beyaz bir tişört giymişti. Onu böyle salaş görmek tuhaftı, yaşından daha küçük ve masum duruyordu. Çok zayıf olmayan ama yuvarlak hatlara sahip bedeniyle herkesin değil ama dikkat edenin ilgisini çekebiliyordu. Ayağında beyaz spor ayakkabıları vardı, yüzü yorgun ve gözleri hayli dalgındı. Kızın varlığının üzerindeki etkisi tartışılmazdı. Ne zaman yanında olsa ergenler gibi garip huylara sahip olmuştu. Mesela bedenindeki ısının değişimine ya da kalbinin hızlanmasına sahip çıkamıyordu. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. O ne kadar sıradan ne kadar silikse karşısında gördüğü narin yaratık o kadar canlı, bir masal perisi kadar güzeldi ve tek bir hatası bu güzelliğin sonu olurdu. Üstelik hiç huyu olmamasına karşın saçlarını bugün omuzlarına dökmüştü. Hayatında gördüğü en güzel saçlara sahipti ve inatla onları bağlama eğilimine sahip oluyordu. Çalışırken rahat edemediğinden şikâyet eder dururdu ama normal zamanda da saçlarını sıkı sıkıya atkuyruğu yapmayı ihmal etmezdi. Lanet olsun şimdi neden saçma şeyler düşünmekteydi. Yorgundu, uykusuzdu, kaygılıydı ve hala karşısındaydı.

“Sitilini mi değiştirdin?” dedi saçlarına bakarak, omuzlarından dökülen koyu saçları muhteşem görünüyordu.

Saçlarının arasında parmaklarını gezdiren kızın adamın uzun süredir hayalini kurduğu şeyi yaptığından haberi yoktu. Masum bir tepkiyle,

“Tokam koptu,” dedi, dudakları bükülmüştü. Saçlarından sonra kızın yüz hatlarına kaydı bakışları. İri, mavi gözler, biçimli bir burun ve dolgun, pembe dudaklar. Kalp şeklindeki bu narin yüz kesinlikle çok otoriter ama aynı anda seksiydi. Ve dudakları... Öpülesi dudakları... Vefa, daha bu düşünce aklından geçerken irkildi. Babasına söz vermişti ve daha ilk andan neler düşünebiliyordu böyle! Sınırlarını bilecekti. Resmi, mesafeli ve lanet olsun saygılı bir akıl çelme gerçekleştirecekti. Ellerini, gözlerini, tutkusunu ve edepsiz hayallerini ondan uzakta tutacaktı.

Ondan bir açıklama bekleyen kız, adamın gür kirpiklerinin gölgesinde parlayan delici bakışları karşısında öylece kaldı. Adam, çıkık elmacık kemikleri, çarpıcı burnu ve çizilmiş gibi duran kusursuz dudaklarıyla gerçek olamayacak kadar yakışıklı duruyordu. Üstelik yüzüne serpiştirilmiş çilleri de ona sempatik bir hava sunuyordu. Dudaklarında sabırsız bir kıvrılma hisseder hissetmez hemen kapının önünden çekildi. “Rahatsız mı ettim, özür dilerim, çalışmanı bölmedim değil mi?” Kafasında alarm çanları çalmaya başlamıştı. Belli ki rahatsız edilmek istemiyordu. Ona öyle dalmıştı ki kızın huzursuz olduğunu görmeyen adam, pişmanlıkla homurdandı. Hayatı boyunca hep kadınlar onun ilgisini çekmeye çalışmıştı, o yüzden şimdi bir kadının peşinden nasıl gideceğini bilemiyordu. Kızın daha geldiği an onunla konuşmaya başlayacağını ummamıştı ama doğal olarak yanından uzaklaşmak için hareket yapınca, “Ben de dün geldim, sen ne zaman geldin?” diye sordu.

“Bugün öğleden sonra,”

“Dinlemeden işe geldin,” diye dudak büktü.

“Sen dinlendin mi?” diye sordu Selen ve cevabını adam ona sırtarak verdi.

“Neyse, seni gördüğüme sevindim,” dedi biraz bocalayarak. Hali, hemen konuşmayı bitirip kaçacak gibi eğretiye.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Vefa, daha fazla vakit kaybetmedi. Derhal masanın üzerindeki eşyalarını topladı ve çantasını omzuna taktı. Sanki anlaşmışlar gibi ona eliyle nezaketen kapıyı gösterdi. Birlikte asansöre doğru yürürken, “Yakında bir otel seçtim, yok yere şehir turu atmak istemiyorum.” diye açıkladı.

“Ben de otelimi yakında tuttum,” dedi Vefa ve kız kaşlarını kaldırarak, “Aynı otelde kalmıyoruzdur herhalde, ben sahilde küçük bir yerden bahsediyorum, sen nereden tuttun?” diye sordu.

Bir şey çaktırmadığını uman Vefa gülümseyerek asansörün düğmesine

bastı. “Aynı yerden bahsettiğimize eminim, burada hem nezih hem de sahil kenarında çok otel yok,” diye söylendi. Haklıydı.

Vefa asansörde onunla sohbet ederken, Selen bir yandan da onun dik katini yüzüne çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Parmakları yine kolyesinin üzerinde dolaşüyor, kendi düşüncelerinin arasında kulaçlar atıyordu. “Bana hiç bahsetmedin bu işten,” diye sonunda sordu.

“Bir anda gelişti, ihaleyi kazanan şirketin işi layıkıyla yapamayacağına karar verilmiş, baban da beni önerince arkadaşına, hızlandı süreç ve buradayım...”

İşte bu ciddi bir şaşkınlıkla kızın rengini değiştirdi. “Babam ne alaka?”

“Şirket sahibinin arkadaşımıyış sanırım, örnek olarak benim şirketimi bildiğinden öneride bulunmuş olabilir.”

“Babam bu yapar, seni hem seviyor hem de işine olan bağlılığına saygı duyuyor. Aklınca seninle övünmek istemiştir.”

“Bununla gurur duyabilir miyim?”

“Şımarma, babam herkesi hemen sevmez ama herkesi her an silebilir.”

“Ağır bir tehdit oldu.”

“Bence ayağını denk al demek oluyor.”

Selen başını sallayarak, “Yani bu işte babamın parmağı var demek,” dedi, neden böyle içlenerek demişti anlayamadı adam ama içinden kendine lanet etti. Ne zaman yalan söylemesini becerecekti. Çenesine yumruk yemesi yakın gibiydi, hele de bu hızla pot kırmaya devam ederse, şimdi babasını işe karıştırmanın ne gereği vardı.

“Babanı bilirsin, eğer birine güvenirse herkese önermekten çekinmez, yurdum babalık dürtüsü. Hem bize hem de arkadaşına yardımcı olmuş oldu.”

“İyi etmiş, sevindim senin adına. Bizim işlerde sorun çıkmaz, ödemelerimiz de hep zamanında yapılır.”

Kız asansörde o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, ne dediği zor duyuluyordu. Bir şeylerden rahatsız olmuştu fakat değinmiyordu. Dışarı çıktıklarında, Beren’in sıkıntıyla beklemekte olduğunu gören Selen, “Kusura bakma, beklettim.” diye kendini ifade etti. Suratsızlık eden Beren kıza çantasını uzatırken, bakışlarını arkasından gelen adama çevirmiş, gördüğü görselle yutkunamamıştı. Saçına başına ve eteğine hızla çeki düzen verdi. Tam da böyle bir adama yakalanacak haldeydi! Buraya gelirken daha özenli olmadığı için kendini azarladı.

Kızın Vefa'ya dikkatle baktığını gören Selen, "İş arkadaşım Beren, bu projeyi ortak yürütüyoruz," diyerek onu taktim etti. Vefa saygıyla elini uzattı. "Vefa Bey..." diyen Selen bir an ne diyeceğini düşünürcesine bekledi. Sonunda, "Peyzaj mimarımız," diye tamamladı sözlerini.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Beren, adama alıcı gözle baktı.

"Ortak bir arkadaşımız var," dedi Vefa, genç kızı zor durumda bırakmamak için bakıp göz kırparken.

"Sevgilinle mi?"

"Sevgilim yok," dedi adam ciddiyetle, kızın oltasına geldiğini anladığında ise dilini ısırıldı. Beren istediği cevabı almıştı, en azından burada olduğu sürece canı sıkılmayacaktı.

"Söylesene, ortak arkadaşın kim?" Garipti ama Selen gözlerinin içine bakıyordu. Ortak arkadaşı değil gözleri vardı! Vefa sessiz kaldı. Beren ve Selen iki zıt kutup gibiydiler, biri refah ve konfor peşinde, diğeri disiplin ve etik ahlaka hizmet ediyordu. Hal böyle olunca ortak noktada buluşmaları zor oluyordu. Yol boyu sohbet ederek yürüyen ikili, sürekli bir şeyler konusunda tartıştı. Durağa kadar yürüdüler, taksi çağırmak için duraktaki taksi çağırma düğmesine bastılar ve beklediler, o süreçte Vefa hep sessiz kalmıştı.

"Demek aynı otelde kalıyoruz," dedi bundan hoşnut olan Beren, Selen kaşlarını kaldırarak bakışlarını Vefa ile flört eden arkadaşından kaçırdı. Taksinin gelmesi bu sefer kısa sürdü ama Beren otele kadar hiç susmadı, hatta çantalarını odalarına koyup restorana geldiklerinde bile kaldıkları yeri unutmadan sohbetine devam etmişti.

"Onun üstündeki odaya düşmen bana adaletsizlik değil mi? Üstelik odalarımızı değiştirmeye ikna edemedim seni."

İçini çekerek başını sallayan Selen, "Senin onca eşyanı tekrar toplamak hiç cazip değil." Diye directti.

"Asıl senin kitaplarını ve antin kuntin şeylerini toplamak zaman alırdı ama ben şikâyet etmiyorum."

"Neyse ne Beren, ikimizde odamızı sevdik ve tamamen yerleştik,"

"Ama şu anda senin odanı daha çok sevdim, onun üzerinde uyuyacaksın ve bununla ilgilenmiyorsun bile." Edepsiz sözlerine göz devirince Selen, sustu. Odaya gitmek için asansöre geçene kadar hatta hol boyunca işkencesi bitmedi. Dönerken de onu odasından almış kaldığı yerden fikrini sunmaya devam etmişti. Nasıl oluyordu da sabırla konuşmanın

devamını unutmadan bekleyebiliyordu anlamıyordu. O kadar çok konuşuyordu ki, Selen ona cevap vermek zorunda kaldığından yemeğini yiyememişti.

İkisi kısık sesle tartışırken de sürekli zıtlaşırken de sessizliğini koruyan Vefa, sohbet bitene kadar sessizce onu izledi. Kıza sabreden yanını olgun hallerini seyretmek gurur vericiydi. Beren mizaç olarak her anlamda dikkat çekmeyi seven bir tipti. Kendini beğenmişliği ve egosu, tüm dikkatin kendinde olmasını istiyordu. O yüzden Selen'i zorlayacak her konuşmaya ve duruma atılmaktan çekinmiyordu. Selen sıkıldıkça, içinden onun küçük ellerini tutmak ve kendisiyle ilgilenmesini istemek geliyordu. Neler oluyordu? Böyle kontrolsüz ve beklenmedik bir arzu hissedeli çok uzun zaman oluyordu, artık toy bir delikanlı değildi. Vefa hissettiklerine anlam veremiyordu. Ağırdan alacaktı, sakın olacaktı ve ürkütmeyecekti.

Üstelik Selen ile arayı bulayım derken sert bir kaya gibi aralarında beliren Beren çekinmeden flört ettiğini saklamıyordu ve Vefa bu gösterişli tavrı savuşturmak için neredeyse ecel terleri döküyordu. Beren gözlerini ondan alamıyordu, bunu göz ardı etmek bir erkek için zor olsa gerekti. Onun gibi ufak tefek bir kadına göre, Vefa çok uzundu ve çok gevşek bir tabiata sahip olan kıza göre hayli otoriterdi. Üstelik ona neydi ki dilerse ilişkilerini tanışmadan bir ileri seviyeye taşıyabilirdi!

Vefa cam çaydanlığı kavradı, "İçer misin?" diyerek fincanına uzandı. "Ben hallederim."

İkisi de aynı anda fincana uzandı. Parmakları fincanın üzerinde birleşti ve bu temas ikisinin de bedeninin gerilmesine sebep oldu. Birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki, kız onun temiz erkeksi kokusunu, parfümünün odunsu esansını içine soluyordu. Selen bedeninin titrediğini hissederken, adam kızın sıcaklığını teninden soludu. Birkaç saniye kadar kısa zaman, birkaç dakika kadar uzun gelen bir süreçte soluksuz kaldılar. Bu yakınlıktan rahatsız olan Selen hemen geri çekilerek temasından kurtuldu. Elleri karıncalandığı için hızla ayaklandı. Bocalayan bir ifadeyle önüne gelen perçemleri çekti. "Çaya gerek yok. Yemek bittiğine göre odaya çıksam daha iyi olur, hayli yorgunum."

İkisinin aynı şirketin projesinde ve aynı otelde kalmasının fikri ne-dense garibine gitmişti. Normalde sürekli onu düşünmek ve gözlerini görmek için bahaneler arıyordu şimdi tüm o bahaneler gereksiz olacaktı ve gözlerinde kaybolduğunda, adam bu durumu zamanla yanlış anlayabilecekti. Şimdi de bu tuhaf kaçışa neden olan çekime lanet ederken ve

gözlerine bakarken soluk alamıyordu.

Onun ayağa kalkmasına rağmen Beren hala yerine yayılıyordu. Bundan hiç hoşnut olmadı. Beren'e titrek bir sesle, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu, bunları söylerken yanakları aklından geçenler yüzünden kıpkırmızıydı.

"Sen git dinlen, biz Vefa Bey'le devam ederiz geceye," dedi Beren tatlı bir tonda, adama sormadan buna karar vermenin rahatlığını yaşıyordu.

Selen ona biraz şaşırarak baktı. Vefa, nedense onunla bir şey paylaşacak birisi gibi görünmüyordu. Bunu nasıl göz ardı edebiliyordu arkadaş çözemedi. Böyle düşünmesinin herhangi bir dayanağı yoktu, dağ gibi gövdesiyle yanında dikildiği ve her yerinden özgüven fışkırdığı için böyle bir hisse kapılmış olmalıydı.

"Ben de dinlensem iyi olur," diye mırıldandı adam.

"Hadi ama oyunbozanlık etmek yok, Selen hep böyleydi. Klasik davranışları ama senin ona benzemediğine eminim." diye nazlıca söylendi.

Ne demek Selen böyleydi! Nasıldı ki? Soğuk muydu? Sıkıcı mıydı? Uyumsuz muydu? Bu patavatsız kızın bazen böyle hafifmeşrep olmasına uyuz oluyordu. Gevşek ağzı ve ahlakıyla kendini de böylesi ucuz durumlara düşürüyordu. Daha birkaç saat önce tanıdığı bir adamla nasıl bu kadar laubali sohbet edebiliyordu. Onun tavrından iyice tedirgin olmaya başlıyordu. Üstelik Vefa'nın neden onunla konuştuğunu da anlayamamıştı. Erkekler ancak oynamak istedikleri kadınlara karşı böyle ilgili ve nazik olurdu. Arkadaşlarının Sarı Bomba dediği Beren, güzel yüzü ve biçimli vücuduyla erkeklerin ilgisini hep kendine çekerdi ve hafif tavırları onu kolay lokma olarak gösterirdi. Her yerde illa bir erkekle başı derde girerdi. Vefa'nın itiraz ederken farkında olmadan yüzünü buruşturduğunu gördü. Onun rahatsız olduğunu görmek hoşuna gitmişti.

Vefa yakasını zor kurtardığı kızla Selen'in arkasından asansöre yürürken, tek kalmak istemediğini belirten Beren şikâyet ediyordu. Asansöre geçtiklerinde Vefa telefonuyla oynamaya başladı, asansör kapısı açıldığında Selen telefonuna gelen mesajla dikkatini eline kaydırды.

"Bir saat sonra çatıda buluşalım mı?" diye soruyordu Vefa.

Selen dudağının kıyısını çiğneyerek, "Beren de gelirse neden olmasın?" diye gülücük atan bir mesaj yazdı.

"Vazgeçtim, uyusam daha iyi, yarın ayık kafa ofiste olmalıyım. Kız yirmilik rakı gibi, çenesiyle kafa yapıyor." diye cevapladı.

Selen istemsizce sıırtmaya başlayınca Beren'in dikkatini çekti. Merakla

ona bakınca, derhal telefonunu cebine koyarak kendine çeki düzen verdi. Kız ondan kuşkulanınca, "Ablam," diye kıvırdı.

"Ablana selam söyle," diyen Vefa göz kırparak kapısı açılan asansörün çıkışına yaklaştı.

"Görüşürüz," dedi Selen, adam onun neden bahsettiğini anlayarak gülümsedi ve "İyi akşamlar dedi."

"Ablanı nereden tanıyor?" diye araya girince kaşlarını çatarak döndü. "Nereden bilsin, şakalaştığını anlayamadın mı?"

Omzunu sarsan Beren hala şikâyet ediyordu. Odasına giderken de değişimin daha uygun olduğunu vurgulayıp duruyordu. Selen başını sallayarak bu kızla iki haftayı nasıl geçireceğini düşünürken, yolları ayrılmıştı. Neyse ki odaları yan yana falan değildi, sürekli odasına dalan ve dırdır eden biri çekilmezdi. Beren'e belirtmemiş olsa da henüz odasına yerleşmemişti. Valizlerini açması ve yerleşmesi uzun sürmedi. Zaten iş kıyafetleri dışında genelde salaş gezen bir tip olduğu için, valizler dolusu kıyafetle gezmezdi.

Bir saat sonra üzerini değiştiren Selen çatıdaki çardakların olduğu bölüme gitmek için asansöre yöneldi. Asansör doluydu, kapısının açılmasını sabırla beklerken görmek istediği manzara bu değildi! Yer sarsılıyor, sesler azalıyor, sanki bir hız treninden geriye doğru çekiliyordu. Beren Vefa'yı köşeye sıkıştırmış, neredeyse üzerine abanmış zorla öpücük çalacak bir ergen gibi dudaklarını ona uzatmıştı. Adam kızın dudaklarına garip bir ifadeyle bakarken resmen asansöre yapışmıştı. İki dakika da olayı bu boyuta getirmeyi nasıl başarmışlardı?

Gözleri irice açılan ve kapının girişinde donup kalan Selen ne yapacağını bilemeyince, topuklarının üzerinde arkasını döndü ve onu kapının girişinde gören adam yanlış anlayıp gitmesinden korkarak uzandı. Kapüşonundan yakalanan kız pasaklı bir kedi yavrusu gibi hızla geriye doğru çekildi. Minik bir feryatla sırtı adamın gövdesine yaslanırken, Vefa kolunu omzuna atıp onu kendine sabitledi.

"Kıpırdarsan boğarım."

Adamın dişlerinin arasından gelen kısık sesi kızın saçlarının arasından yüzüne sızdı ve yutkunurken bedeni kaskatı oldu. Bu görsele hazır değildi, bu temasa hazır değildi. Her şey gibi solukları da hızlanmıştı. Üstelik adamın ağır kolu göğsünün hemen üstündeydi ve derin derin soluk alan kız içine sutyen giymemişti. Göğsünün üzerinde onun kolunun sıcaklığını ve ağırlığını hissetmek ter basmasına, aynı zamanda üşümesine

sebepler oluyordu.

Bu samimi ve beklenmedik durumdan dolayı donup kaldı. Vefa denen adamdan bu kadar cesur bir hamle beklemeyen Beren de neye uğradığını şaşırmişti. Ondan kurtulmak için resmen Selen'i kendine kalkan yapmıştı. Selen kızarmış bir yüzle soluk almadan duran bir balon gibiydi, sanki ilk nefeste havası inip uçarak yanlarından ayrılacaktı. Bir saattir adamı baştan çıkarmak için sürtünmediği yeri kalmamıştı ve şimdi gördüğü manzara hak ettiği görsel değildi. Selen ondan kaçıyor ve kendisi ona koşuyordu ama kader tam tersini gerçekleştiriyordu.

Sinirinden kudururken, "Sevgili olmadığınıza emin misiniz?" diye sordu.

Selen'in ağzı bir karış açık kaldı. Garip bir ifadeyle genç adamdan bir adım uzağa giderken, "Hayır tabi ki," diye atıldı.

"Arkadaş olmadığınıza da emindiniz ama görünen köy kılavuz istemiyor."

Selen perçemlerini yüzünden kabaca çekerek kızarmış yüzünü yana çevirdi. Bakışları o anda Beren'in üzerine kaydı. Altında bir karış mini eteği, üzerinde düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık gömleğiyle, bu kız ne ara üzerini değiştirip adamın dibine girmişti? Üstelik dekolte asalet işiydi, o her yerini açınca dekolteden soğuyordu.

Vefa onu tekrar kendine çekmek için kolunu kaldırdığında, Selen bir daha bedenlerinin birleşmesinden korkarak (ve kolunun göğsünün üstünde durmasından çekinerek) öne doğru adım attı. Tam o anda asansör sarsılarak durunca, ayağı bileğine takıldı. Kolları kanat gibi havada birkaç kulaç attı ve dengesini kaybedip bir yere tutunmak için uzandı. Asansör durdu, kapı açıldı ve serin hava üçlünün üzerine yayıldı. Asansörün başında bekleyen evli ve çocuklu çift şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış bakarken, bu garip tabloya çocuk kıkırdadı. Dehşete kapılan annesi henüz altı yaşında olan oğlunun bakir gözlerini kapadı.

Herkes onların neden kızardığına bakarken, Selen'in elleri karıncalanmaya başladı. Çünkü elleri hızla inip kalkan bir duvara tutunmuştu. Bakışları ellerine kaydığında Beren'in göğüslerini avuçladığını ve dudaklarını da hemen çatalına yakın bir yerde büzdüğünü fark etti. Korkuyla kızı geriye iterken Vefa dehşet bir ifadeyle asansörün düğmesine atıldı. Utangaç ve şaşkın çiftin yüzüne kapı kapanırken, onları işaret parmağıyla gösteren ufaklık hala kıkırdamaktaydı. Selen kızı geriye doğru savururken, Vefa yine Selen'i kapüşonundan yakalamış ve kendine siper etmişti.

Bedeninde bir boşluk hisseden Beren aşağı eğildi ve gördüğü şeyle bir anda ellerini göğüslerine sararak, utancından ne yapacağını bilemez halde kıvrandı. Eliyle göğsünü yokladı ve gözlerini sımsıkı kapayarak, ayağını sertçe yere durdu. Bir tanesi yerinde yoktu. Selen onun neden böyle mızızlandığını fark edemedi. Beren kaşıyla yeri gösterip gözüyle onu uyarırken, hala elleriyle göğüslerini kamufle ediyordu. Selen onun gömleğini tutan tek düğmenin koptuğunu sanırken, kızın gösterdiği yere baktı ve gördüğü şeyle yutkundu.

Her zaman Beren'in göğüslerinin nasıl olur da bu kadar dik ve diri durduğunu merak ederdi, şimdi anlıyordu ki dik olan memeleri değildi. Büyük durması için taktığı yapışkan silikonlardan biri ayağının ucuna düşmüştü. Vefa kaşlarını çatarak onların baktığı yere bakacakken, Selen derhal üzerine ayağını bastı.

Utancından deliren kız onlara inanmayan nazarlarla baktı. Kollarını göğsünün üstünde bağlayarak durumu kamufle etti. Asansör üst kata çıkana kadar da ikiliyi dikkatle süzmekten geri durmadı. Ayağının altındaki yumuşak silikonla kıpırtısız duran Selen omzundaki kolun ağırlığından değil ama Beren'in ona bakan öfkeli gözlerinden rahatsız olduğu için boğazını temizleyerek, adamın ağır kolunu düşürdü. Bir adım öne çıkmak istediğinde ise bu sefer Beren boğazını temizleyerek uyarıp, ayağını çekmemesini sessizce emretti. Beren asansör çıkarken kendi katına geldiğini görünce, düğmeye basıp asansörü durdurdu. Kapıları açılırken, "Ben odama dönmeye karar verdim," diyerek kaçarcasına açıklama yapmadan indi.

Asansörde tek kalan ikiliden çıt çıkmadı. Ayağını çekemediği için yerinden kıpırdayamayan Selen terliyor, hala adamın dibinde durmasının açıklamasını yapamayacağı için dudaklarını dişleriyle çiğniyordu. Adam kızın hemen arkasındaydı ve bedenleri neredeyse birbirine ısısını emanet ediyordu. Terlemeye başladı, asansörün duvarları üzerine geliyormuş gibi daralıyordu, neyse ki bu eziyet çok uzun sürmemiştir.

"Bizi sevgili sanmasını istemem."

"Kesinlikle sanmalı, yoksa başıma kötü şeyler gelebilir." dedi adam.

"Terbiyesizleşme," dedi Selen utangaç bir ifadeyle, hala ondan uzak durmamasının sebebini sormamasını diliyordu ama adam omuzlarını sarstı, ciddiye. "Artık ayağını kaldırabilirsin, nasılsa gitti."

Yüzü kızaran Selen şaşkınlıkla ona döndü. "Gördün mü?"

"O kocaman şeylerin gerçek olduğunu sanıyordum."

Selen utancından biraz daha kırmızı olurken, asansördeki görüntüleri

aklına gelince irkildi. "Yazık... Tam da yoklarken bastım sizi, kalite kontrolü yapamadın." Burnunu kıvırdı utanç içinde.

Adam ağzını açacakken derhal arkasını döndü ve atkuyruğu saçlı adamdan intikam alırcasına yüzüne tokat attı. Vefa şaşkınlıkla kızın kafasına baktı. Bu kız her ne kullanıyorsa ona etkisi hiç iyi değildi. Tavrına bir türlü akıl erdiremiyordu.

Vefa kızın peşinden asansörden çıkarken onun Beren ile alakalı bir şeyler söylemesini beklemişti ama kızın ağzını bıçak açmamıştı. Selen kendine inanamıyordu. Normalde sakar bir insan değilken ne zaman bu adamla bir araya gelseler, ters bir şeyler başından eksik olmuyor, her seferinde utanılacak sahnelere karışıyordu. Huzursuz ve huysuz halde adımlarken oteli onun arkasından sinsi sinsi gülerek mi yoksa düşünceler içinde huzursuz olarak mı geldiğini kestiremiyordu çünkü hem sessiz hem de sinsiydi. Rufun manzarası güzel olduğu için birkaç müşteri masalara çekilmiş bir şeyler içmekteydi. Selen köşedeki masayı göstererek, "Şuraya oturalım mı?" diye sordu. Vefa omzunu sarsarak ona uyum sağladı.

Masaya geçerken ikisi de dudaklarını sıkmaya başladı. Yerlerine otururken de artık içlerinde tutamadıkları kıkırdamaları gülücük olmuş, biraz sonra da gülmemek için dudaklarını ısırmaya başlamışlardı.

Selen kendini zorlarken gülmemek için, "Sakın gülme," diye uyardı. Adam elini kaldırıp gülmediğini göstermek isterken, kahkaha atma isteğini zor bastırıyordu.

"Umarım o çiftle bir daha karşılaşmam,"

"Karşılaşacağına emin olabilirsin, resepsiyondayken gördüm onları ve kaydını yaptırırken bir haftalık tatile geldiklerini duydum."

Kız omuzlarını düşürerek geriye yaslandı ve suratını astı. Kollarını yine göğsünün altında toplamıştı ve adamın bakışları direk oraya kaydı çünkü kolunu omzuna sardığında kazara onlara çarpmış, içine sütyen giymediğini keşfetmişti. Henüz ergenliğinin başında olan bir kız gibi yüzü somurtuk, üzerinde spor kıyafetlerle çekici olduğunu düşündüğünü gerçek bir erkek duysa ona deli görmüş gibi bakardı ama cidden onun sadeliğine daha fazla çekilmekteydi.

"Korkma yanında ben varken yanlış anlamazlar,"

"Bu daha kötü ya, üçümüzü sürekli birlikte görecekler."

Vefa kaşlarını kaldırdı bu facia düşünceye ve Selen içini çekerek başını salladı, sonra da isyanla başını geriye düşürüp çocuk gibi sızlanan aklına kızdı. Elini şakağında dolaştırırken, "Beren bizim odamıza geçtiğimizi

sanıyordur şimdi, bu geceyi burada onsuz sonlandırdığımızı öğrenince ikimizin de canına okuyacak çünkü tüm gece ona güldüğümüzü düşünecek.” dedi sıkıntıyla.

“Korkma duymayacak, gizli saklı yaşayacağız buluşmamızı.” dedi Vefa da aynı alayla ve Selen başını kaldırıp gülümsedi. Onun hafif tebessümleri bile aklını böyle dondurup kalbini hızlandırırken, gerçekten güldüğünü görmek nasıl bir etki sağlardı bilemedi.

“Çitlembik gelseydi her günümüz ömre bedel olurdu.”

“Hatırlatmasan olmaz mı?”

“Annesi nasıl oldu bilgin var mı? Bugün konuşamadık yoğunluktan.”

“Hastaneden çıktı şükür, annem ve senin annen tepesinde boza pişiriyordur şu anda.”

“Yazık kadın hastaneye geri dönmese bari.” Selen ona bakınca, “Haksız mıyım? İkisi birden başında diyorsun,”

“Valla o hastaneye döner mi bilmem ama benim canım arkadaşım tımarhaneye giderse şaşmam. Düşünsene üç tane zebani başında, ‘Evlen, evlen,’ diye teneke çalışıyor. Düşüncesi bile dehşet.”

“Hira akıllı kız, bulur bir çaresini.”

İkisi birlikte kısacık güldüler, ardından Hira’yı arayıp hatır sordular ve ikisinin aynı işte ve aynı otelde kaldığını duyan kızın bir saat süren sorgusundan canlarını zor kurtardılar. Daha doğrusu şimdilik kurtarmış gibiydiler.

Telefon kapanınca ikisi de sessizleşti. O manzaraya, Vefa ona bakmaya doyamadı. Bakışlarının derinliği bazen kızı rahatsız etti bazen gözleri kesişerek birbirlerini rahatsız ettiler.

Selen etrafını incelerken, “Burayı çok sevdim,” dedi, sahil iç açıcıydı.

“Ben de sahil manzarasını görünce hiç düşünmeden oda ayırttım hem sakın hem de alabildiğine kalabalık gibi değil mi?”

Kız onun neden bahsettiğini anlamıştı, sahil sakindi evet ama karşıya vuran ışıklar pul taneleri gibi birbirini kovalamaktaydı. İkisi de manzaraya bakarken garsonun boğazını temizleyerek bozduğu sessizlikle, siparişler verildi. İkisi de çaylarını ince belli bardakta içmeyi tercih ediyordu ve tabi ki ikisi de şekersiz içiyordu.

“Şeker almayacak mısın?” diye sordu Selen şeker ikram ederken, adam hiç bozuntuya vermeden şekere uzanınca geriye çekti. “Yemezler, beni kandıramazsın, şekersiz içtiğini biliyorum!”

Vefa kaşlarını kaldırdı, mahcup gözlerini kaçırdı. Dudaklarında haylaz bir gülüşle çayını yudumladı. Selen de çayını yudumlarken, "Bu çayı içtiğimizde sevgili olacağız," dedi ve ona doğru aniden dönen kız dudaklarını büzerek öne doğru uzattı ve adamın yüzüne çayını püskürttü.

Bunu beklemeyen Vefa yüzünü yıkayan sıcak çayla gözlerini kapatıp nefesini tutarken, Selen şaşkınlıkla irilen gözlerini yüzüne odakladı.

"Sadece şakaydı."

Vefa masaya uzandı, peçete alarak yüzünü silerken utancından yerin dibine giren kız kendine gelerek masaya atıldı. Peçete kutusuna uzanırken masadaki çay dolu fincanı adamın kucağına düşürdü. Vefa tam kasıklarının üzerine dökülen çayla önce dişlerini birbirine sımsıkı kilitledi ardından bağırmamak için dilini ısırarak ayaklandı. Herkes bu telaşlı kıza bakarken, Selen elinde peçeteyle ayaklanan adamın bacak arasına bakmaya başladı. Bu manzaraya ne kendisinin ne de otel müşterilerinin hazır olmadığını düşünen Vefa, korkuyla etrafa baktı. Selen peçeteyi kasıklarına yaklaştırdığı an işaret parmağını kaldırarak, "Sakin," diye zar zor dişlerinin arasından fısıldadı. Kız ne yaptığını fark ederek bir adamın malum bölgesine bir de yüzüne baktı. Adamın yüzü kıpkırmızıydı ama bu kızıl utançtan değil acıdandı. Canı acıyordu, hem de en nazik yeri artık faaliyet göstermeyecek şekilde haşlanıyordu. Kız adamın suratının renkten renge girdiğini görünce ve boynundaki damarların kabararak şiştiğine tanık olunca masaya uzandı. Bardaki buzlu sodayı adamın bacak arasına fırlattı. Komedi filmi izlercesine kafedeki herkes bu ilginç ikiliye bakıyordu. Vefa serinliğin verdiği rahatlamayla kısacık bir an gözlerini kapadı ve yanma hissi ile başa çıkınca olduğu yere külçe gibi oturdu.

Selen utançla, "İyi misin?" diye sordu.

Adam sesini kaybetmiş gibiydi, boğazından gelen tarazlı bir hırlamayla, "Sanmıyorum," diye dürüst oldu.

Selen ağlamaklı bir halde, "Aslında hiç sakar değilimdir," dediğinde adam biraz kendine gelmişti ve tek kaşını kaldırarak ona imalı bakmıştı.

Kız suratını asarak kendini açıklamaya çalıştı. "Valla değilimdir ama seninle ne zaman yan yana gelsek..." Dudaklarını ısırıp yine.

"Sorun yok, iyiyim. Yani kısmen!"

Selen etrafına bakındı, masadaki çiftlerin kısık sesle onlardan bahsettikleri açıktı. Ne vahim bir tabloydu. Masanın üstüne abanarak adama yaklaşmak isteyince, Vefa panikleyerek, "Aman dikkat," dedi ve derhal önündeki çaydanlığı aldı.

Kız dudaklarını kemirerek geriye çekildi. "Bizi konuşuyorlar," dedi üzgünce.

"Yapacak bir şey yok," dedi Vefa çaydanlığı yerine bırakırken, kızın üzülmeye dayanamayıp tebessümle onu yatıştırarak göz kırptı. "Açık hava iyi geldi, serinledim."

Etrafına kaçamak bakışlar atan kız, "Lavaboya gidip temizlenmelisin, hatta su..." Yine dudaklarını ısırarak susmuştu.

"Gerek yok, sodayla tam zamanında müdahale ettin, yoksa halim perişandı. Önce annemin hayalleri yıkılacaktı, sonra..." dediğinde adam, sesi cidden eğlenceliydi. Kız alay ettiğini sanıp utanmıştı ama onun gerçekten eğlendiğini görünce rahatlayarak yerine yayıldı.

"Özür dilerim."

"Bir daha özür dileme, sadece daha dikkatli ol yeter. En azından bel altı vurma."

Artık ölse yüzüne bakamazdı, hele o bu kadar cesur, açık seçik ve arsızca ayıbını yüzüne vururken. Bu erkekler neden bu kadar arsız ve anlayışsızdı. Her şeyi nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyorlardı. Haklıydı gerçi, adamın takımlarını haşlanmış yumurtaya çevirmişti. Bu gece daha fazla rezalet çıkarmadan yatsaydı ne iyi olacaktı. Önce yüzünü yıkamış, sonra onu malum yerinden haşlamış, bu da yetmemiş sulamıştı. Yer in dibine girmeliydi, bu halleri hiç hayra alamet değildi. Ağır adamı bile şebeğe çevirmişti.

"Hadi artık olanla ölene çare yok, asma yüzünü."

"Üstünü değiştirseydin bari,"

"Birazdan odalara gideceğiz zaten, değiştiririm." Zaten yanma hissi de geçmişti, artık yapılacak bir şey yoktu, olan olmuştu. Bir fincan çayla küçük efendiyi haşlayacağını nereden bilecekti! Hayır, haşladıktan sonra bir de peçeteyle üzerinden silindir gibi geçmeyi planlamıştı.

Selen utancını bastırmak için susunca, Vefa, "Onunla çalışmak zor olsa gerek," dedi.

Selen mahcubiyetinden silkelenerek ona döndü. "Aslında işinde cevval, normal hayatında dengesiz... Yani işime taş koymadığı ve iyi bir ekip arkadaşı olduğu sürece birbirimize katlanmayı öğrendik. Etik ahlakı hakkaniyetlidir."

"Anlaşabilmenin yolunu bulmanız ne güzel, çoğu kişi bunu yapamaz."

"Nasıl sabrettiğime benim bile şaşırdığım şeyler var. Beş sene dir birlikte çalışıyoruz ve artık birbirimize alıştık, ya da öyleymiş gibi

davranmakta ustalaştık.”

“İnsan sevmediği kişilere katlanmayı nasıl başarıyor, asla yapmam dediği olayların içinde kendini nasıl buluyor anlamıyorum. Hayat çok garip, kaçıttığımız tüm her şeyle bizi sınamanın bir yolunu buluyor.”

“Garip olan hayat değil irademiz, temelleri sağlam viraneler gibiyiz. Ne kadar yıkılsak da yeniden bir ucundan onarmaya devam ediyoruz ömürlerimizi.”

“Temel dediğin şey iradelerimiz mi yoksa yaşama tutunmak için bahane arayan inadımız mı?”

“Bilmiyorum, hangisi olursa olsun bir şekilde ayaklanmanın yolunu bulduğunu biliyorum.”

“Ağlamak isterken gülüyormuş gibi olmuştun.”

“Her kahkaha gülücük mü sence? Bazıları gülüşlerine sığdırmaz mı küfürlerini?”

“Bazı kadınlar gözyaşlarını saklar dudaklarının kıyısına,” dedi Vefa. “Bazen öyle bir an geliyor ki, kaçmak istersin kaçamazsın, yok olup gitmek istersin gidemezsin, umursanmayacak kadar küçüktür derdin ama kendi içinde boğulup kalırsın. Asla düşmem dediğin acıların içinde kaybolursun, gülüşlerin hayalini kurarken ne yana dönsen efkarla dolarsın. İçin içini kemirir, yaşamak istemezsin ama yine de bir şey yapamazsın. Alıp başını gitmek istersin, vefan tutar eteklerini kaçamazsın, işte o lanet olası yaşama inadı her bir hücrene işlemiştir.”

Selen ona döndü bir anda, “Bir kuru canın vardır, son vermeye kıyamazsın.” diye devam etti. “Parçalardan yığın olur yüreğin, toparlayamazsın. Yine de uyanırsın umut dolu bir güne, hiçbir şey olmamış gibi gülümsersin kedere, kendini durduramazsın. Yaşamaya, tüm her şey yerli yerindeymiş, yolundaymış gibi devam edersin, sadece biraz daha sessizliğe bürünürsün, biraz daha yalnızlaşır dünya, kalabalıklara sığamazsın. Kimseler anlamaz seni, zaten kimselere de anlatamazsın derdini, anlatsan da değiştirmezsin kaderini. Bilirsin, anlattıkça büyür acıların, en zayıf anından yakalayıp daha da kanatır yarınlarını. Gösteremezsin yarını kimseye, kanatlarını koparırlar, uçamayasın diye sözden pranga takarlar, derdini anlatırsın da anlayan bulamazsın.”

“Söylesene içi içine sığmayınca nereye gider insan?”

“Ben içimden başka yere sığamadım, bunun cevabını bilmiyorum. Bazen düşünüyorum, Allah unutmayı yaratmasaydı acıdan çatlardı göğsüm.”

“Telaş etme! Gecikmenin hikmetini anlamasak da Allah’ın zamanla-
ması her şeyden mükemmeldir diyor annem,”

“Ne güzel diyor büyüklerimiz, Allah var gam yok.”

İkisi de susup kaldı bir süre, ne ara gelmişleri yine bu derin mevzu-
la. Selen bu garip havayı yırtmak için, “Gördüğüm kadarıyla sana kafayı
fena takacak,” dedi.

“Onda takacak bir kafa olduğunu duymak beni şaşırttı,”

“Zehir gibidir, en iyi entrikalar ondan çıkar, bence hafife alma. Üstelik
gözden çıkarılmayı asla affetmez. Hele hele görmezden gelinmeyi... Sen
bu gece onu iki kere reddettin, intikamı acılı olacak.”

“Koruma olarak ne kadar istersin?”

Selen gülümseyerek. “Odana gittiğin an benim odama gelip beynimi
yiyecek. Onunla bir gece yemeğe çıkman yakındır.”

“Kafayı bulmak istersem bara giderim, onunki fazla gürültülü.” dedi
gülümseyen Vefa.

Selen gözlerinin önüne gelen perçemlerini kenara çekerken, “İyi kız-
dır aslında, sadece biraz havai,” diye açıkladı.

“Seni tanımasam aramızı yapmaya çalışıyorsun derdim, başımı yak-
maya ne kadar meraklıymışsın.”

Yakmak kelimesiyle kızın yüzü asıldı.

“Yanmadım korkma.”

Kız gözlerini kaçırdı. “Senin daha iyilerine layık olduğunu bilecek ka-
dar tanıyorum artık seni,”

Bu düşüncesinde samimiydi ama bu düşüncenin içinde yarattığı hu-
zursuzluktan hoşnut değildi. Ellerini çenesinin altına koyarak gözlerine
yine film izler gibi bakmaya başlayınca, Vefa çekinerek suya uzandı. O ne
zaman böyle dikkatli baksa mahcuplaşıyordu. Neden baktığını biliyordu
ama yine de kendine engel olamıyor, bakışlarından etkileniyordu.

“Seni şirkette görmek benim için şaşkınlık yarattı. Kusura bakma,
eğer seni üzecek bir tepki verdimsem özür dilerim.”

“Normaldi, haberin yoktu.”

“Fark ettiğin an bana haber vermeliydin,” diye çıkıştı. “Şirketimin adı-
nı biliyordun.”

“Her şey öyle hızlı gelişti ki,” dedi adam dürüst bir şekilde, cid-
den çok hızlı gelişmişti ve açıkçası haber verip vermeme konusunda

tereddüt etmişti. “Üstelik yüzündeki şaşkınlığı görmek için sittin sene saklayabilirdim.”

Sessizlik içinde geçen ve Selen’in doya doya gözlerine bakamadığı bir saatin ardından herkes odasına dağıldı. Vefa odasına geçince derhal duşa girdi. Allah’tan çay çok sıcak değildi de tüm hayatını bir fincan çayın ısı-sına gömmemişti. Allah korumuştı, aklına gelince bile irkildi. Annesinin tüm hayalleri bir fincan çayla yok olabilirdi. Yorgunluğu gözlerinden oku-nuyordu. Yatağa uzandı, ellerini başının altına koyarak ayak ayaküstüne attı. Keyifli bir halde tavana bakarken üst kattan gelen gürültülerle neye uğradığını şaşırdı. Biri resmen tepesinde tepiniyordu. Biraz sabretmeyi düşündü ama sağa dönüyor olmuyor, sola dönüyor olmuyordu. Resmen tepesinde biri halay çekiyordu. Başının altındaki yastığı kulaklarına kapa-dı, hatta yastığı alıp yüzüne bastırdı ama tepinme sesi kesilmedi. Telefona uzandı, resepsiyonu arayıp şikâyet edecekken telefonun kablosunun ko-puk olduğunu gördü. Şansa bak, başka bir müşteri telefona zarar vermiş ve bunu kamufle etmek için kablosunu arkasına sıkıştırmıştı. Aklına cep telefonuyla aramak geldi, resepsiyonun bitmek bilmeyen sohbeti boyunca telefon meşgul çalmaya devam etti. Hızla yerinden doğruldu, aşağı inip resepsiyona haber vermek mi daha çekiciydi yoksa yukarı çıkıp uyarmak mı?

Ani bir kararla üst kata çıkıp kapısına dayandı. Saygılı bir şekilde o ki-şiyi uyarmaya niyetlendi ve kapı açıldığı zaman gördüğü kişiyle kaşlarını çattı. Selen yüzünde güzellik maskesi, elinde diş fırçası, üzerinde ayıcıklı pijama takımıyla şaşkınca ona bakıyordu.

Selen Vefa’yı üzerinde lacivert pijama takımı, ayağında otelin terlikle-riyle görünce şaşırdı ve kendi üzerindeki pijama takımına gözü takılınca, derhal adamın yüzüne kapıyı çarptı. Birkaç saniye ne yapacağını düşündü ve kapı tekrar tıklayınca omuzlarını düşürerek açtı.

“İyi geceler,” dedi utanç içinde.

“Hiç iyi değil bu gece, üzerimde bir yaban keçisi tepinip duruyor.”

Bu *üzerinde* esprisini aklına kötü soka Beren’di yoksa kesinlik-le öyle imalar içermediğini bilmekteydi ve aklına hiç ahlaksız şeyler gelmemekteydi!

“Ben,”

“Sen,” dedi adam hafifçe kafasını kırıp içeri göz atarak. “Odada tek olduğuna emin misin?”

“Yorgun olunca uyuyamam, bende yorulmak için spor yapıyordum.”

Adam ayıcıklı terliklerinden itibaren gözlerine kadar süzdükten sonra sessiz kaldı. "Yüzünde maskeyle mi?" diye sordu.

Selen yalanı ortaya çıktığı ve öfkesinden hoplayıp zıplayarak kendine kızdığını saklamaya çalıştığı için ağzı açık kaldı. Yüzünde maske olduğunu unutmuştu, dahası ne kadar rezil olabilirdi ki, "Üzgünüm," diyerek adamın suratına kapıyı kapadı. Vefa şaşkınlık içinde şaşkınlık yaşıyordu. Kız dengesizdi, ciddi ciddi dengesini bozuyordu. Kapıyı yüzüne çarpmıştı ve o hala kapının önünde durmuş neyi düşünüyordu? Maskeli yüzünü ve ayıcıklı pijamalarını değildi elbette! Başını sallayarak derin bir soluk aldı ve kapı yeniden açıldı. Selen yüzündeki maskeyi çıkarmış, üzerine de sabahlık geçirmişti. Vefa onu süzerken, genç kız bir şey uzattı. Vefa kaşlarını çatarak eline bakarken o, "Özür dilerim," diye başladı sözlerine.

Vefa uzattığı şeyi aldı, üzerini okudu. Yanık kremiydi. Bakışlarını kıza çevirdi. "İnsanları yakmakta tecrübeli olmadığını söyle, yanında yanık kremiyle mi dolaşıyorsun?" diye sordu.

Kız yine utandı. Elini tuhaf bir hareketle sallayarak, "Ben onu şey için kullanıyorum." diye açıkladı.

"Ne için?"

"Sana ne ya. Allah Allah, verdik işte kremi git sür," diyerek kapıyı kapadı. Ona kremi koltuk altında çıkan gölgeleri ve dudaklarının yanında çıkan hafif lekeleri yok etmek için kullandığını söylemeyecekti. Yoksa söylese miydi, şimdi profesyonel sakar olduğunu sanır mıydı? Vefa önce resepsiyona uğrayıp telefonu söyledi, ardından elinde kremiyle odasına döndü.

Profesyonel Sakar!

Ayaklı bela!

Göz kamaştırıcı sözler, hediyeyle gözlerini boyayan pırıltı olmadan bir kadınla konuşmak, çok değişik bir deneyimdi. Ayıcıklı pijamalar olan, yanında yanık kremiyle gezen ve yüzündeki maskesiyle kapıyı bir erkeğe açan kızla yüz yüze gelmek çok başka deneyimdi. Kızın utancından duramaması, yanından kaçarcasına gitmesi dikkatinden kaçmamıştı. Üstelik yan yana geldiklerinde eli ayağına dolaşıyordu, istemiyordu da görüşmeyi söyleyemiyor muydu? Çok mu sıkıcıydı Vefa, yoksa gerçekten yorgun muydu Selen? Vefa kadınların davranış şekillerine o güne dek kafa yormak durumunda hiç kalmamıştı, o saatten sonra da uğraşmaya niyeti yoktu. Her şeyi olurluna bırakacaktı. Odasına geldiği andan beri elindeki kremle, camın önünde durmuş sessizce sahili izliyordu. Bir oda

üstünde sessizce uykuya dalan kızın hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Üst katında olduğunu hiç söylememişti. Onun da Beren denen kızla aynı katta kaldığını sanmıştı.

Saatine göz attı. Epey geç olmuştu.

Ertesi gün yabancı bir otel odasında uyanmanın kötü taraflarından biri de ilk başta nerede olduğunu bilmemekten doğan panik duygusuydu. Her zaman böyle bir uyanışla sarsılırdı. İkinci en kötü şeyse, temiz olmaktan çok uzak olan bu odalarda daha evvel kalan kişilerin kokusunu ya da sigara kokusunu fark etmektir. Odanın içi yabancı insanların kalıntısıyla doluyordu, her yana kokuları siniyordu ve bu yabancılık ve rahatsızlık hissiyle huzursuz oluyordu. Daha kötüsü de ortak ve pek temiz olmayan duşa girip, başkalarının kullandığı bir banyoda isteksizce duş almaktır. Bunların hepsi bir otel odasında uyandıktan sonraki dakikalar içinde başına gelmişti!

Kahvaltıya geç kalan Selen, Beren'in uykusunun ağırlığı yüzünden homurdanıp durmuştu. Kızın resmen kapısını kedi gibi tırmalaması gerekmişti. Aşağı indiklerinde, kahvaltısını yapmış hazır vaziyette onları beklemekte olan Vefa ile gözleri karşılaştı.

Adam sessizdi ama dün akşam olanlar zihnine yağmaya başlayınca, utancından kızardı. Her ne kadar umursamıyor gibi davransa bile adamın geleceğini bir fincan çayla elinden alabilirdi ve tepinirken uykusunu böldüğünü de bilememişti. Bu düşünceyle sırtı ürperdi. Gözlerinin önündeki pijamalı şaşkın adamın görselini derhal sildi.

Beren bir şey söylemek için ona döndü, düşüncelerinde kaybolan Selen üstüne doğru gelen adamı fark edemedi ve yana kayarken ayağı birbirine dolandı. Gözlerini sımsıkı kapayarak sert zemini öpmeyi beklerken, beline dolanan kol onu havada yakaladı. Kız sımsıkı yumduğu gözlerini açarken, yukarı doğru çekildi. Saçları adamın göğsünü tokatlayarak omuzlarına saçıldı. Kokusu genç adamın genzine dolarken Selen onun ısıyla sarıldı. Bedenleri birleştiği adamın yüzüne bakarken şaşkınlık ve korkudan neredeyse rengi gitmişti. Soluğunu tutmuş halde birbirlerine bakarken, onların bakışlarını ve birkaç santimlik uzak mesafedeki yüzlerini izleyen Beren, başını salladı. Huysuz halde, "Siz sevgili olmadığınızı emin misiniz, ciddi?" diyerek tuhaf bir ses çıkardı. Kızın sesiyle ikisi de anında kendine geldi. Selen derhal kendini o bedenden ayırdı. Vefa'nın kolu havada asılı kalınca, genç adam kendini toparladı. "İyi misin?"

"Önüme çıktığını görmedim," dedi Selen bakışlarını kaçırırken.

“Evet, bakan körsün,” demek istedi, sadece gülümsedi. Onu da görmüyordu gözleri, sadece kendi islediğini görmekle meşguldü.

Kız silkelenince boynundaki zincirine taktığı kolye ucu gömleğinin üzerine düştü. Vefa dalgın bakışlarını göğsüne çevirdiğinde, zincirin ucundakinin bir alyans olduğunu gördü. Sürekli oynadığı zincir ucu alyanstı, onun alyansı! Hala boynunda taşıyordu. Baş her sıkıştığında onu okşuyordu. Özlediğinde, daldığında, dinlendiğinde eli hep kolyesindeydi. Olduğu yerde dondu kaldı, zaman durdu. Derin bir girdaba sürüklendi, amacını ve buraya geliş sebebini unutturmuştu. Bu ufak metal birçok umudu yerle bir etmişti.

Beren’le konuşan kız kolye ucunu okşayarak tekrar gömleğinin içine yerleştirmiş, ona kızarak bir şeyler söylemişti. O anda gözleri kesişti ve kendine gelmek için bu teması kullandı. Onun utandığını ve mahcup olduğunu fark eden genç adam, saatine bakarak mesainin başladığını sessizce belirtti. Oda anahtarını resepsiyona teslim eden Selen dudaklarını gererek omuzlarını çocukça bir şikâyetle kaldırdı.

“Taksi çağırdım, eğer adam beklemekten sıkılıp gitmediyse gidebiliriz,” dedi hala kendine çeki düzen vermeye çalışan Beren’in arkasını toplayan Selen’e bakarak.

Taksiye bindiklerinde Beren şikâyet halindeydi. Yüzünü bile yıkamadığı, akan makyajından ve yüzünde hala izi duran yastığından belliydi. Üstelik açken cidden çekilmiyordu. İkili sessiz kalırken, o yol boyunca arıza çıkardı, aynı zamanda kendine çeki düzen verip makyajını temizleyip yenisini yaptı.

O gün vardiyasına başladığında akşam olanlardan ve gece uyuyamadığından dolayı bitkindi. Selen, neden uyuyamadığını bilmiyordu ama içinde tuhaf bir huzursuzluk belirmişti. Akşama kadar neredeyse kahve molası vermeden çalıştı. Aklından olanları ve onu çıkarmak için işine ihtiyacı vardı. Yorgunluktan omuzları ağrıdığında, bir kahve almak için ayaklandı. O sırada telefonuna gelen mesajla gülümsedi. Bu çocuk alem-di, kafaya madem bu işi takmıştı, elde edeceğine emindi. Aklına yüzü gelince, gülüşü büyüdü, önüne bakmadan yürüdüğü için yanında beliren bedenle irkildi ve o anda alnı yumuşak ve sıcak şeye temas etti. Selen gözlerini telefonun ekranından kaldırdı, duvarın üzerinde açık duran ele çevirdi. O elin sahibine bakmak için yana döndü. Vefa onun duvara toslayacağını fark ettiği için, elini duvara yaslayarak alnını sert şekilde vurmaya engel olmuştu. Selen bir duvara bir de elini duvardan çeken adama baktı. Utançla dudaklarını kemirirken, “Görmedim,” dedi sadece.

Vefa gülümseyerek omzunu sarstı, taze yaptığı kahvesini yudumlayarak sessizce yanından ayrıldı. Selen onun arkasından bakarken, huzursuzlandı. Suratını asarak ayağını sertçe yere vurdu. Bu adama rezil olmaktan ne zaman vazgeçecekti, saat geçmiyordu ki yeni bir sakarlıkla kendine güldürüyordu. Yerine geçti ve bir daha aklına gelmeyecek şekilde bilgisayarına odaklandı. Kendine geldiğinde onun ofisinin ışığının açık olduğunu gördü ama kendisi görünürde yoktu.

Ofise geldiklerinden beri ikisi de yoğun bir gün geçirmişti. O sakarlık dışında ne vakit bulup yanına gidebilmişti Vefa, ne de Selen ilgilendiği sorundan kafasını kaldırıp yanına gelmişti. Akşam olup mesai bitince, bu sefer yeni bir sakarlığa mahal vermek istemeyen Selen hızla onun bölümüne gitti. Gitmek için hazır olduğunu belirtecekti ama onu masasında göremeyince, nedense tuhaf bir hayal kırıklığı hissetti. Oysa sabah akşam birlikte çıkacakları konusunda anlaşmamışlardı. Haklıydı zaten, onlarla takılmak zorunda değildi.

Girişteki toplantı salonundan ışık süzülüyordu. Açık unutulduğunu varsayarak içeri girmek için kapısını açtığında, Vefa'nın içeride olduğunu görüp afalladı. Gittiğini sanmıştı. Vefa camın önünde durmuştu manzara-ya karşı telefonla konuşuyordu. Olduğu yerde kalan Selen, dalgın bir süre boynundaki alyansıyla oynayarak onu izledi. Onun yüzüne sessizce bakarken nerede olduğunu unutmuştu. Kalbi deli gibi çarpıyor, vücudunun her hücresi yepyeni bir duyguyla dolup taşıyordu. Telefonda her kimle görüşüyorsa, mutluluğu gülüşüne yansımıştı. Anlatılan neyse elini şakaklarında dolaştırarak gülüyor, sorulara keyifle cevap veriyordu. Sonra kızın geldiğini fark etmiş olacak ki, arkasını döndü. Vefa'nın gözlerinin görmediği zamandan kalma altıncı hisleri kuvvetliydi. Biri yanına yaklaştığı an ya kokusundan ya da ayak sesinin ağırlığından, o kişinin kim olduğunu ya da cinsiyetini tahmin edebiliyordu. Gözlerinin yokluğu kulaklarının hassaslaşmasıyla taçlanmıştı.

Onun uygun olmadığını gören Selen, mahremiyet sağlayıp çıkmaya çalışınca, eliyle durmasını işaret etti. Selen tuhaf bir karmaşayla kapının girişinde durdu ama yüzünde huzursuz bir hal sergilendi.

İkisinin de aklına sabahki kaza gelmişti, tenleri birbirine yaslandığı an hissettikleri o ısı ve kasılıp kalan bedenlerinde hızlanan kalplerinin ritmi aynıydı. Selen elini alnına sürttü. Yüzünü yıkayıp saçlarını arkasında sımsıkı toplamıştı ve yine makyaj yapmamıştı. Bu kızın sadeliği, saflığı değil miydi kalbini bu kadar hızlandıran. Onun kendini göstermek için bir boyaya ya da süse ihtiyacı yoktu. Bir yılda kaç defa görmüş, kaç kere

onunla vakit geçirmiş, arkadaş olmuşlardı ama ondan hâlâ etkilenmekte olduğunu bedenindeki o tanıdık sızıdan anlayabiliyordu. Selen'in ifadesi durgun yüzüne baktığı an, içinden ona dokunmak, kollarının arasına çekip yüzünde hüküm süren hüznü silmek, narin vücudunun her santimini şefkatle keşfetmek geçiyordu. Bir erkek bir kadına baktığı her vakit mi böyle derinden hissederci hüznünü, sevincini ve mutluluğunu? Ergenlik yıllarından beri hiçbir kadını bu kadar çok arzulamamıştı, hiçbir kadını sabahlara kadar düşünmemişti ve üzüleceği korkusuyla soluğunu tutmamıştı. Cep telefonunu kapatıp cebine koyarken, "Seni göremeyince gittin sandım, kusura bakma rahatsız etmek istemezdim." diye açıkladı.

"Annemle konuşuyordum,"

"Tüh, bilseydim selam söylerdim." dedi kız çekinik bir sesle.

"O biliyor seninle aynı yerde çalıştığımızı, selamı var." dedi gülümseyerek.

"Aleykümselam." Kız biraz mahcup halde etrafa bakındı. Ona *gel* diyemiyordu *git* de diyemiyordu. Programı olabilirdi, kendi programından da bahsedemiyordu. "İşimiz bitti burada," diye söylendi.

Kızın sesinin titrediğini duyuyordu. "Benim de işim bitti."

"Beren erken çıktı, bu gece birileri ile buluşacakmış."

"Onu iki gün aynı yere bağlamak imkânsızdı," dedi adam bilindik bir tavırla.

İkisinin departmanda yalnız kaldığını fark eden kız gülümserken ağzı kurumuş, gözlerini kaçırmıştı. Yüreğinin derinliklerinde hissettiği tuhaf utanç yüzünden yanakları kızarmıştı. Vefa kızın yanından geçerek odadan çıkarken, tıpkı sabahki gibi yakınlaşmışlardı ve bilinçsizce ikisi de soluğunu tutmuştu. Onun mavi gözlerindeki pırıltıyı fark etmiş, o anda, ona karşı hissettiği çekimin tek yönlü olmadığına inanmak istemişti. Bu gece o da tek kalmak istemiyordu. Kız mahcupluğun etkisinden tamamen kurtulamadan bir şey söylemek için boğazını temizledi.

"Yemek yedin mi?"

"Ofisten çıkacak vakit bulamadım bugün," dedi Vefa. "Peki sen?"

"Bende de durum aynı."

Bu yakınlıktan utanan Selen yana doğru adım attı ve ayağının dibine gelip çarpan süpürgeyle korkarak çığlık attı. Kendini yana doğru savurdu. Vefa daha ne olduğunu anlayamadan kız kollarını boynuna dolamış, bedenini ona yaslamış ve üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Yumuşak göğüsleri göğsüne vuruyor, ince kolları boynunu zorluyor, minik elleri omuzlarını

tırmalıyordu. Saçlarının kokusu, bedeninin sıcaklığı aklını başından almıştı. Üstelik lanet göğüsleri neden bu kadar yumuşaktı, neden sütyenleri bir bariyer görevi görmüyordu. Bu kız iç çamaşırlarını neden kalın seçmiyordu? Sırtından aşağı bir damla terin aktığını hissetti.

Genç adam soluksuz halde kollarında duran kızla donup kalırken, çığlıklarıyla adamın kulağının zarını yoklayan Selen çabuk toparlanmış, bakışlarını az evvel onu korkutan şeye çevirmişti. Yere çizilen rotayı takip ederek ofisi temizleyen robot süpürge, kısa bir an aklını almıştı. Onu kedi ya da bir fare sanmıştı, ne saçmalamıştı. Ve hala adamın kollarında olduğunu fark edince, derhal ellerini çekti, hızla bir adım geriledi. Vefa ikinci seferdir kollarının bir anda dolup sonrasında onun ağırlığından mahrum kalmasına hem şaşırıyor hem de üzülüyordu.

“Özür dilerim,” dedi kız huzursuz bir sesle. Yine yüzü kızarmış gözlerini saklamıştı.

Eli yine kolyesine gitmiş, bocalarken ondan destek alır gibi okşuyordu. Ve bu sefer Vefa’nın bakışları kolyeden farklı yere kaydı, dişleri sıklaştı. Keten kumaşı geren yuvarlaklar özgürlüğünü kutlarcasına şeklini kumaşa emanet etmişti. Kızın altına sütyen gitmediği artık kesindi. Lanet kadın bu şekilde gezerek erkek ırkının aklıyla nasıl alay ederdi! Bu düşüncelerden silkelenmeye çalıştı. Kızın bu mahcupluğu adamı etkisi altına alıyordu evet ama onun varlığının duygusal baskısı kıızı bir dalga gibi vurup ayaklarını yerden kesiyordu. Böylesine güçlü bir darbeye başa çıkabilmesi çok zordu Selen’in, eğer yalnızlık çektiğini kendine itiraf ederse, ilk duygusal boşlukta yerle bir olurdu. Vefa gözlerini çevirdiği an kendini gergin hissediyor, ne zaman gözlerine daldığını fark ettirse tedirgin oluyordu. O zamanda eli ayağı birbirine giriyordu. Diğer kadınlarla arası nasıldı bilmiyordu ama Selen bir erkeğin yanında rahat olacak kadar deneyimli değildi. İlk gençlik yıllarında Umut’u tanımış, ilk aşkı, ilk sevgilisi o olmuştu. Belki de sandığı aşk değil bağlılıktı bilmiyordu ama onun her anlamda ilki nişanlısı olmuştu. Belki de o hayatına girdikten sonra tüm dünyası o olmuştu ve sosyalleşme şansı hiç olmamıştı. Daha sonra karşısına çıkan erkeklere de hep temkinli davranmış, Umut’tan sonra asla aynı şeyleri bir daha hissedemeyeceği için kimseye şans vermemişti.

Selen hissettiği bu garip tepkimeyle, diğer kadınların hissettiği tatmini yaşamak arasında bir yerde, içinden çıkamadığı bir çelişki yaşıyordu. Kendi ile savaşı büyüyünce beyni acımaya başladı, yorgunluktan zor çıkan bir sesle, “Çıkalım mı?” diye sordu.

Vefa gülümseyerek, “Tabi,” dedi, burada böyle dikilip bakışmak hayli

gerginlik yaratmaktaydı. Birlikte asansöre ilerlerken, gülümsemesi kızın midesine ateş gibi bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Vefa ona bazen öyle hayran bakıyor, tepeden tırnağa ateşli süzüyordu ki, kadınlık hormonları depreştiği için göğüsleri sızlamaya, bacakları hafifçe titremeye başlıyordu. Bu tepkiler normal değildi, biliyordu ama bunun sebebini de biliyordu, gözleri! Umut ne zaman baksa böyle hissederci, beden değışse bile gözlerin üzerine ektiği etki aynıydı. Ne zaman bu gözlere baksa tutkuyu ilk günkü gibi ağır tadıyordu.

14. Bölüm

Telaş etme! Gecikmenin hikmetini anlamasak da Allah'ın zamanlaması her şeyde mükemmeldir. Bir şeyin hemen olmasının hayırlı olmayacağını ya da hayırsız olacak bir hayalin hemen

gelmesini nasip etmiyorsa Allah, işte bunda bir hayır vardır. Geciktiriyorsa güzelleştiriyordur, sabrettiriyorsa mükafatın en güzelini vermek için bekletiyordur. Tevekkül önemli. İnandığın ve her şeyin hakkında daha güzeline onun karar verdiğini düşündüğün zaman, kulunun duâsını bekleyen Allah senin ömründe çiçek açtıracak yazgıları kaderine hediye ediyor. Olana, olmayana, olacak olan her şeye Elhamdülillah demenin ne kadar güzel olduğunu, sinadıkça gösteriyor.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 01:10

İnsan bazen zamansız üşüyordu ama kış bahanesiydi. Sürekli gittiği düz yolda düşüyordu, ayağının takılması bahanesiydi. Gülüşlerine sakladığı acıları, birikmişleri vardı, küsmesi bahanesiydi. Gözyaşlarını saklayacak yer bulamayınca, terlemesi bahanesiydi. Kursağına dizilen heveslerden sonra soğuyordu insan, tecrübeleri bahanesiydi. İşte böyle acıya acıya dokunmaya korkarak büyüyordu insan, olgunluğu bahanesiydi.

Bir şeyler ters gidiyordu, hissediyordu. Açıklaması güçtü, ya da birine anlatsa inanmazdı, belki deli saçması belki kuruntu sanırdı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Telefonun diğer ucunda olan Hira, "Bak eğer kendini iyi hissetmiyorsan geleyim," dedi her zamanki cevvaliğiyle.

"Saçmalama, bizi bir arada çalıştırmazlar, en son projede yan yana geldiğimizde işler aksamıştı. Hem annen henüz iyileşti, lütfen yanından ayrılmayı düşünme."

“E ne yapayım, senin böyle kem küm edip sürekli şikâyet etmeni mi dinleyeyim, geleyim oraya Beren denen kızın saçlarını elime dolayayım ve ona ayar...”

“Hira kızın ne suçu var?”

“Tabi kızın suçu yok, kıcı başı kendiliğinden oynuyor. Az evvel dedim mi adama yürümüyor koşuyor diye.”

“İyi de bunda ne gibi bir hata var, ikisi de bekâr ve özgür, ne isterlerse yaparlar.”

“Hayır yapamazlar,” dedi Hira dişlerini sıkarak.

Selen şaşırdı. “Nedenmiş o?”

“Ben izin vermiyorum da ondan.”

“Kızım sana ne sen ne karşıyorsun! Abin mi sevgilin mi baban mı?” diye azarladı, her şey bitmişti bir Hira’nın adama kafayı takması eksik kalmıştı.

Hira bocalayarak, “Senin kafan basmaz böyle alengirli işlere, sen karışma.” diye azarladı.

“Bana saf mı diyorsun?”

“Evet diyorum sorun mu vardı? Hem saf hem de temiz kalplisin.” Selen dilinin ucuna gelen küfürleri kendine saydırdı, kız haklıydı ikisi işleri beceremezdi. “Hem Vefa ile konuşuyorum ben, bana ondan hoşlandığına dair bir şey söylemedi.”

“Çocuğun ağzını mı arıyorsun?”

“Hayır direk soruyorum, ne lafı uzatacağım.”

“Siz ne ara bu kadar ileri gittiniz, anlamıyorum.”

“İleri geri meselesi değil bu. Elektrik uydu, çay demlendi, sohbet kuruldu. Bazı şeylerin hızına akıl değil hayaller karar verir.”

“Neyin peşindesin sen?”

“Biliyor musun? Annem beni küçükken Eyüp Sultan Ahmet camisinde kaybetmişti, sonra da adımı camiden anons ettirmişti. Allah beni çağırıyor diye oturup ağlamıştım. Çocukken hayat çok güzeldi, saf ve temizdi. Hepimiz geri zekalıydık.”

“Hira...”

“Ne, yalan mı? Biz çocukken depresyona, büyürken ergenliğe giremezdik. Annelerimizin bir takım yardımcı maddeleri vardı. Söylesene Selen, annen sana terliği çok fırlatıp süpürgeyle kaç mahalle tur attırdı da senin kafan geç çalışmaya başladı.”

1 Anonim bir espridir.

"Hira ne saçmalıyorsun sen?"

"Git dinlen de aklın çalışsın diyorum."

Tam ona fitne fesadı için çıkışacaktı ki, masasına konan kahveyle başını kaldırdı. Vefa hem kendine hem de ona kahve yapmıştı. Kızın telefonda olduğunu gördüğü içinde sessizce masasına koyup gitmeyi amaçlamıştı ama Selen ona gülümseyerek, "Hira," diye söylenince, "Selam söyle, özletmesin kendini." diyerek yanından ayrıldı.

"Vefa mı, versene şunu bana."

Versin de biraz da o yerin dibine soksundu. Hira konuşuyor, Selen adamın arkasından bakıyordu. Vefa ofisinin kapısını kapatarak gözden kaybolunca, "Ofisine gitti," diye açıkladı.

"Neyse ben ona ulaşırım." dedi Hira planbaz halde.

"Hira işim var, sen neden aramıştın?" diye sordu.

"Bir de kovsaydın, özlemek suç mu?" dedi kız alıngan bir sesle.

"Aşk olsun, sen işin başındayken aramazdın ondan sordum."

"Biraz mola verdim, Instagram yazımı görmemişsin onun için aradım."

"Ne yazdın, önemli bir şey mi?"

"Beni kaybedenlerin başı sağ olsun, onu yazdım. Ne yazacağım, ikimizi resimledim aşk müziğiyle seni etiketledim. Sevgilim mi var da onu etiketleyeyim. Senin sevgilin mi var da onu etiketleyesin. Ofiste kafamı nereye çevirsem herkes birbirine yürüyor. Geçen gün sekreteri evli şoförle bastı kocası. Anasını satayım evliler bile çift dikiş biz daha tek çizgi çizemedik. Dertlendim biraz çikolata yiyeyim dedim, anladım ki tüm çikolata fabrikalarının sahibi sapık. Tad-elle, Sar-elle, Hanım-eller, Al-beni, Bi-skrem..."

"Hira yalnızlık başına mı vurdu?"

"Nasıl vurmasın, sabah bir kalktım tüm erkek arkadaşlarım mesaj atmış. Birader neredesin, yoksun? Hacı hadi kalk kahvaltı yapalım. Kanka sesin çıkmıyor. Lan benimle en fazla iki hafta kadın ilişkisinde kalıyorlar, sonra cinsiyetimi unutup kankaya bağlıyorlar. Yanımda cinsel fantezilerini dinlediğim sevgilerimin beni fark etmesi konunun kapanmasını sağlıyor."

"Üzülme sana göre bir öküz bulacağız."

"Beklemekten sıkılan içim intihar etti, bedenim ne zaman iflas edecek sen düşün."

“Hira yine başlama, bu kadar hevesleniyorsan annenin bulduğu talip-
lerinden birini kabul et.”

“Anlatayım da bir haftaya kalmadan gazetelerin ikinci sayfa haberi
olayım. Yeni gelin ‘Günaydın kanka’ diyen kocasını doğradı.”

Neyse ki Hira’nın serzenişini merakından sonraya bırakmaya karar
vermişti. Ofiste dönen dolapları heyecanla anlatmaya başlarken Selen,
“Kızım nereden duydun uydurma bunu.” diye çıkıştı.

“Ne uyduracağım, sana resim atıyorum ama lütfen işin bitince sil yok-
sa kimse bana hakkını helal etmez, bela okur ortalıkta kalırım. Bir tane
adam gibi taliplim yok be.”

“Peşimde adam çok diye sevinme, iktisat dersinde gördün, talep fazla-
laşınca *mal* fiyatı artar.”

“Yani desene yine ortada kaldık. Neyse attığımız gülücükler başımı-
zın gözümüzün sadakası olsun.”

Selen kahkaha atmak istedi, morali yine yerine gelmişti. Vefa kahve-
sini içerken kızın telefondaki hallerini camın arkasından izliyordu. Hira
Selen’in keyfini yerine getirmişti ve oradan bile tebessümleri yüzüne kon-
durmuştu. Kızın eli boynundan ayrılmıyordu. Uzun parmaklarının sü-
rekli çevirdiği ve durmadan okşadığı yüzüğe bakarken yutkundu. Selen
zincirin ucundaki yüzüğü okşadıktan sonra telefonu kapadı, klavyeye
uzanarak bir şeyler yazdı. Düşünürken, gülerken, ağlarken Umut yanın-
daymış gibi yüzüğünü okşadığının farkında bile değildi. Umut dağlarını
aşabilecek miydi? İstemediği halde ona ulaşabilecek miydi? Onun yüzü-
ğü okşayıp öpmesiyle büyü bozuldu. Vefa jaluziyi kapadı ve işinin başına
geçti. Zaman su gibi akmıştı ama aklını bir türlü toparlayamıyordu.

Öğlen yemeği ikisi için de hayal olmuştu. Kaç saattir kendiyile çatışıp
onu görmemek için savaş halindeydi. Daha fazla dayanamayınca ofisten
çıkıp birkaç saniyede olsun görmek istedi. Bir bahane bulmalıydı ama ak-
lına hiçbir şey gelmiyordu. Şimdi yanına gitse, ne diyecekti? Ofisin jalûzi-
lerini açarak ona baktı ve gördüğü şeyle kaşları çatıldı. Biraz daha yaklaştı
cama, yanlış görmediğini anladı. Selen yüzünde kocaman bir gülümse-
meyle, masasının köşesine oturmuş bir adamla sohbet ediyordu. İkisinin
elinde de kahve kupası vardı ve o adam her kim ise, onun yanında ol-
duğundan daha rahat ve keyifli duruyordu. Cebindeki telefonu çıkardı.
Kayıtlı numarayı tuşladı. İki dakika sonra Beren ofisin kapısını tıklatıp
içeri girdi. Vefa hemen geri çekilerek merakla ona bakan kıza, “Bu akşam
bir plan yaptınız mı?” diye sordu. Yan bakışlarla da Selen’in masasında

oturan adama bakıyordu.

Masasında oturuyordu!

Dünkü olanlardan sonra bir özür dileyeceğini hatta telafi etmek için bir atılım yaptığını sanan kız adamı yanlış anlayarak hemen yumuşadı.

“Yok,” Sallanarak dibine kadar geldi. Yine takmıştı sahte memeleri yerine, yukarıdan bakınca insanın hayaline bir şey kalmıyordu. “Bir teklifin mi var?”

Gözüne soktuğu F -4’lerle adam öksürürcesine, “Yok... Yok” dedi, dini koluna baştan çıkarıcı bir oyunla koyunca ter basmıştı. Derhal bir adım uzaklaşarak boğazını temizledi. Yoksa ırzına geçilen ilk erkek olarak, tarihin altın sayfalarına gümüş harflerle yazılacak. “Bir arkadaşım aradı da belki takılırız demiştim. Siz plan yaptıysanız bozmak istemem.”

Kız omzunu sarstı. “Bildiğim kadarıyla yok.” Onu baştan aşağı süzdü. “Biz Leyla olmayı göze aldık ama Mecnun kayıp.” Ona iyice sokuldu.

“Mecnun çöllerde Serap’la geziyordur ondan.” diyen adam otoriter ifadesine dönerek sanki kazara gözü dışarı kaymış gibi, “Bir misafiriniz var sanırım.” diye sordu. Beren başta anlamadı, sonra adamın camdan baktığı yere bakarak omuzlarını sarstı.

“Ha o mu? O bizim Cem ya, deli çocuk ne yapmış etmiş gelmiş buraya.”

Kimdi bu Cem? Herkes mi tanıyordu? Evli miydi bekâr mıydı? Peki neden bu kadar samimiydi Selen ile, masasına tüneyecek kadar aralarında ne olabilirdi? Hira’ya çaktırmadan sorsa, kesin anlardı cimcime ağzında bakla ıslanmazdı.

“Bizim Cem?” dedi Vefa merakını saklayarak.

“İş yerinden. Tabi sen tanıımıyorsun, İstanbul’daki ofisten. Bizim projede yardımcı olmak için geldi, yani kendini zorla buraya şutlattı. İzmir ve otel gezmesi onun için bedava tatildir.” Vefa camdan dışarı bakarken, yanına yaklaştı. Adamın dibine girerek, “Eee, akşam ne yapıyoruz?” diye sordu.

Vefa hemen geri vites yaptı, kaş yapayım derken göz çıkaracaktı. “Bilmiyorum, siz karar verir bana da bilgi veririsiniz.”

“Arkadaşınla takılmayacak mıydın?”

“Takılabilirim, henüz net değil. Neyse seni de işinden alıkoymayayım, görüşürüz.” diyerek arkasını dönüp masasına yöneldi.

Bu da neydi şimdi, ona git demenin kibar yolu muydu? Hem umut veriyordu hem de arkasını döndüğü an unutuyordu. Kukla gibi

oynamasından hoşlanmadı. İsteddiği zaman çağırıp canı sıkılınca bir köşeye atamazdı. Kız onun bu garip hallerinden sıkılarak tek omzunu sarsıp ofisten çıktı. Vefa ne kadar kendisiyle savaşa bile candan uzak duramıyordu. Yaklaşık bir saat geçmesine rağmen o adam hala o masanın üzerinde oturuyordu. İki dakika sonra, sona erecek hayat hikayesini mi anlatıyordu? Selen başını salladı. Bilgisayarda bir şeyler yazan kızın dikkatini dağıtıyordu.

Selen kahkahalarını tutmaya çalışırken, “Eve kız atarsan değil, komodinin üzerine ekmek parası koyduğun zaman adam olacaksın.” dedi başını sallayarak. “Düzgün bir kız bul kendine. Düzgün, güçlü, sağlam,”

“Kız mı alıyorum kendime koruma mı belli değil.”

“Cem git başından, sen yanıma gelince sinirlerim bozuluyor, bir şeyler kemiresim geliyor.”

“Tatlım dilinden başla, ölürken ancak biter.”

Selen onu geriye ittirdi gülerek, adam kahkaha attı.

“Sen şimdi boş ver benim yatak odası sırlarımı. Tahsin Bey’in yüzünü görmelisin, renkten renge giriyor.” diye söylenen adama bakmadan bir şeyler daha not etti blok notuna, Cem heyecanla anlatıyor Selen koordinasyonunu bozmadan notlar almaya devam ediyordu. Cem birden sustu, üzerine düşen gölgeyle başını kaldırdı. Geleni görünce derhal toparlandı. Cem karşısında gördüğü adamın otoritesinden mevkii olarak ondan üstün olduğunu anladı, şaşkınca yüzüne bakarken ellerini cebine sokan Vefa boğazını temizleyerek gözleriyle onun oturduğu masayı işaret etti. Adam önce algılayamadı. Selen dizini çimdikleyince derhal masadan kalktı. Bir seksen boylarında, zayıf, sarışın ve kahve rengi gözlü, kendine has çekiciliği olan sempatik bir adamdı. Üzerinde kot gömlek, kot pantolon ve kirli spor ayakkabıları vardı. Gömleğinin düğmeleri açık, içine giydiği tişörtün üzerinde gümüş bir zincir takılıydı. Kendince hayli sempatik bir duruşu, gözlerinde haylaz ışıltılar vardı.

Selen ayaklanarak, “Peyzaj mimarımız Vefa Bey,” dedi ikiliyi tanıştıracak. Vefa’nın aşağıdan yukarı süzmesi bitmiş, yüzü kibirli bir hal almıştı. “Bu da ekip arkadaşımız Cem. Projemizde birkaç eksik nokta var bize bu konuda yardımcı olacak.”

“Aynı otelde kalıyormuşuz?”

“Senin işin yok mu?”

Selen şaşkınlıkla baktı, daha önce hiç patronluk taslamamış, kabalık ederek birine haddini bildirmemiş adamın sesinin tonundan ürkmüştü.

Onun sesindeki değişimlerden haberdar olmayan Cem her zamanki sempatisiyle, "Yok ya, yarın başlayacağım." dediğinde, bu gevşekliğe kızan Vefa otoritesiyle çenesini havalandırdı.

"Bak bu olmadı," dedi Cem bozulmuş halde.

"Olmayan ne, nasıl mutlu edeyim ben seni." Dişleri sıklaştı. "Çay kahve ikramı ister misin? Sonra lavaboya gideriz biraz ferahlatırız seni."

Cem tükürüğünü yutunca, boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı. "Helal," dedi omzuna elini koyarak ve adamı elinin altında uyundururcasına tınaklarını kaslarına batırdı.

"Ben gideyim... gideyim ben."

Buz gibi bir sesle, "İyi olur, senin kafan basmıyorsa çalışma arkadaşlarının işini engelleme." diyerek uyardı ve arkasını dönmeden evvel masanın köşesinde duran yemeğe sert bir bakış attı. Olduğu yerde donup kalan ve adamın bu tavrına bir açıklama getiremeyen Selen de aynı yere bakınca, utanıp gözlerini kaçırdı. Vefa sessizce odasına gitti. Cem arkasından bakarken iyice kıza yaklaşmıştı. Selen aniden dönünce burun buruna gelmişlerdi. Alnını onun kafasına vurduğu için canı yanan Selen, Cem'e şaplak atarak elinin ucuyla kendinden uzaklaştırdı.

Sızlanarak alnını ovan Cem, "Lan bu neydi? İnsan bu dünyada gövdesi kadar değil öfkesi kadar yer kaplıyormuş, ne yaptım da düşman edindim kurmay kılıklı adamı. Dünyamı s*kecek gibi bakıyor."

"Ayarsız," dedi Selen.

"Ayarını da..." diyen Cem onun sert bakışlarını görünce, "Adam cidden garipmiş," dedi başını sallayarak, böylece kendini tasdiklemişti. "Hira'nın anlattığı kadar var, kamu yararı için göğsüne '*Dikkat Trafo, patlayabilir.*' yazılmalı. Senin gibi afetlerde ona yaklaşmamalı, valla dünyamızı yerimizden oynatır."

Selen kaşlarını çattı. "Hira sana ne anlattı?"

"Boş ver ya, çatlak kız işte kafa buldu benimle."

"Çatlatmasın dişlerini bir daha böyle konuşma da. Dökül sana ne anlattı?"

"Benim canıma kastım yok, tencere kapak ikiniz ne ayak?"

"Kiminle?" dedi kız anladığı halde reddederek.

"Sülalemnden biriyle değil herhalde. Hem bırak sen şimdi Hira'yı asıl konu bu değil. Beren demişken," Selen merakla cevap bekleyince, Cem kendine geldi ve toparlandı. "Neyse boş ver. Ne yapıyoruz bu akşam?"

“Otele gidiyoruz, yiyoruz ve uyuyoruz.”

“Çok sıkıcısın.”

Onun etrafına bakınarak heyecanlandığını ve avına odaklanan sırtlan gibi güldüğünü gördü. “Cem lütfen Beren ile bir olup bana akşamları zehretme.”

“Söz verdik ya, seni delirtmeyeceğim.”

“Aferin, unutmamana sevindim.” dedi işine geri dönerken.

Cem yanından gidince, nefes almadan işini yaptı. Ne ara ofisler boşalmış departmanda kimse kalmamıştı anlayamadı. Kendine geldiğinde beli tutulmuştu ve omuzları fena halde katılmıştı. Omuzlarında nazik bir dokunuş hissedince, onun kim olduğunu anladı. Başını geriye attı, ayaklarını uzattı, bedenini gevşetti.

“Bunlara masaj lazım,” dedi Cem kulunçlarını açmaya çalışırken, elleri her zamanki gibi maharetliydi ve genelde kız arkadaşlarına yürüyeceği zaman ona masaj yapardı. “Hamama gitmen lazım...”

“Vaktim tok,”

“Ben yaparım diyeceğim de bunu demek ıslak kürkle trafoya girmeye benzer.” diyerek titredi, daha bunu düşündüğü an Vefa denen adamın gözleri zihninde belirmiş, soğuk soğuk terlemişti.

“Ben mi gitsem masaja, Vefa denen adamla tanıştığımdan beri kulunçlarım çıkmış olabilir.

“Hiç şansın yok Cem, asla gözümün önünden ayırmam seni, başıma çorap öremezsın.”

“Gözlerinin önünden ayrılmak mı, asla ve kata yapmam bunu.” Selen gözlerini kapadı ve kendini Cem’in maharetli ellerine bıraktı. Ne zaman böyle kendini kaybetse ofiste o hep imdadına koşardı.

“Bari bu akşam takılayım Beren ile, söz bir sonraki gün unutacağım onu.”

“Cem şansını zorlama.”

Cem sustu, içini çekerek sırtının tam ortasını elinin ayasıyla ovdu. Cem okulunu burslu olarak okuyan yurdum gençlerindendi, çok becerikli bir meziyeti olmadığı için de erkek hamamında masörlük yaparak ekmek parasını kazanmıştı. O yüzden ellerinin mahareti tartışılmazdı ve masaj yaparken Hipokrat Yemini etmiş doktor kadar işine sadık olurdu.

“Selen!”

Cem olduğu yerde baston yutmuş gibi donmuş kalmıştı. Vefa üçüncü

kez adını sesleniyordu, masajla dünyadan kopan kız hala kendine gele-miyordu. Bu vurdumduymazlık hiç hoşuna gitmedi. Üstelik bedeninde başka bir adamın ellerinin gezmesinin düşüncesi adamın kanını kaynatı-yor, her an Cem denen adamı yakasından tutup camdan aşağı fırlatmanın eşiğine geliyordu. Hem de ofis ortamında böyle densiz bir eylem yapı-lamazdı. Bakışlarını Cem'e çevirdiğinde, adamın elleri titremeye başladı. Vefa'nın gözlerinde gördüğü sert ışıklarla yutkundu. Selen adamın om-zundaki ellerine dokunarak, "Neden durdun, bu harikaydı." dediğinde, Cem kızın omuzlarına tırnaklarını batırdı ve can acısıyla gözlerini açan kız azarlayan bir sesle ona baktı.

"Canına mı sus..."

Ve Vefa'yı karşısında görünce derhal kendine çeki düzen verdi. Ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu ama sert ifadesinden bu durumun mahremiyetinden hoşlanmadığı belli oluyordu. Her an ikisine de kafa göz dalacak gibiydi. Cem ve Selen yutkundu. Tam o anda imdatlarına yetişen Beren yanlarına gelip mızıldandı. "Ya verdiğin iş biteli yarım saat oldu, hala gitmiyor muyuz?"

Cem bir adım gerileyerek Vefa'dan uzaklaştı. Selen sert ifadede göz-lerini kaçırdı. "Affedersin fark edememişim." Ayaklandı. Hep birlikte to-parlanıp ofisten çıktıklarında, Selen ve Beren aralarına aldıkları Cem ile koyu bir sohbetin dibini vurmuşlardı. Kendini dışlanmış hisseden Vefa iki kızı da güldüren bu zibidinin her an boynuna parmaklarını dolayabilirdi.

"Selen,"

Cem geldiğinden beri dış kapının dış mandalıydı. Eğer Selen onu bir kez daha cevapsız bırakacak olursa, Cem'in tavizkâr davranışına gönül-lü olarak katıldığını düşünecekti. Bu tür davranışa müsamaha göstermek Vefa gibi bir adama uymazdı ama gerisi Selen'e kalmıştı. Ona ne kadar değer veriyor olursa olsun, sınırlarına yaklaşıldığı an ipleri geriliyordu ve koparmak için tereddüt etmezdi. Ne kadar severse sevsin ya da düşünürse düşünsün kıstasları vardı, başka bir adamın kadınına asla dokunmazdı.

"Selen dedim," Bu kaba ve isyankâr sesle herkes bir anda sustu. Vefa dişlerini sıktı, bu gösteriye daha fazla katlanmak istemiyordu. Hepsi bir-den beklentiyle ona bakınca, "Ben sizinle gelemeyeceğim, siz takılın." di-yerek onları arkasında bırakarak hızlı adımlarla taksiye doğru yürüdü. Selen ve Beren şaşkınca bakışırken, Cem, "Ne garip adam, tam filmlerde-ki mafya babaları gibi davranıyor." dedi yeniden. "Çok kaba."

Selen sessiz kaldı.

Beren merakla, "Kavga mı ettiniz?" diye sordu.

"Yok etmedik, neden edelim ki?" Biraz düşündükten sonra, "Peki seninle arasında bir sorun mu var?" diye sordu. Onların da hiç konuşmadığı gözünden kaçmamıştı. Beren omzunu sarsarak, "Ne sorunu olacak," diye atıldı ve sonra aklına gelen şeyle, "Ha bu akşama doğru ofisine çağırdı beni, bir planımızın olup olmadığını sordu." diye açıkladı.

"Neden ki?"

"Arkadaşıyla mı takılacakmış neymiş."

"Bana bir şey söylemedi," dedi Selen üzgün şekilde, taksiye binip giden adamın arkasından bakakaldı.



Her zaman derdi ki kızlara,

Eğer bir işe kalkışacaksan, haberi kuaförden alacaksın.

Gaye kendini bildi bileli annesinden bunu duyardı. Ne zaman itiraz etmek istese, onun sözlerinde bir gerçek payı olduğunu kabullenirdi. Çünkü kadınlar oraya sadece bakıma değil aynı zamanda fiskosa gitmekteydi. En fazla indirimi hangi markanın yaptığını, şehrin elit lokantasının hangisi olduğunu, hangi marka araba ya da kıyafet giydiklerini, kimin kimden boşandığını, kimin yeni sevgili bulduğunu, kimin ortağına kazık attığını ya da bekar ve maddi gücü yüksek erkeklerin nerede gezip adının ne olduğunu, hangi filmin sinemaya girdiğini, kimin kızının evde kaldığını başka kim çekinmeden anlatabilirdi ki, kuafördeki bakımlı ve canı sıkılan kadınlardan başka?

Annesi her zaman söylerdi, bir erkek tuvalete giderken yanındaki arkadaşına, "Sen de geliyor musun?" asla demezdi ama bir kadın tuvalete giderken yanındaki arkadaşına, "Lavaboya geliyor musun?" der, onunla orada sohbet eder hatta başka bir kadın kazara sohbete dâhil olursa onunla da arkadaş olarak tuvaletten ayrılırdı. Kadınların potansiyel konuşma güçleri ve onları anlatacakları alanları vardı. Kadınlar her zaman konuşmanın bir yolunu bulurdu. Ama en güzel konuşma yerleri genelde kuaförler ve marketler olurdu.

Yani bunlar ilk akla gelenlerdi. İki kadın bir araya geldiği zaman bir gazetenin magazin ekinden daha fazla kelime türetme kabiliyetine sahipti. Toplumsal sorunların sebepleri, en büyük skandalların ayrıntıları, kaliteli ve pahalı ürünlerin tatlı eleştirileri, sosyal medya, sosyal yaşam ve gelecek üzerine abartılı yorumlar ve ortak tanıdıklarının ailelerinin

ilişkinde burun sokma eylemleri ve her zaman evde kalmışlara potansiyel koca adayları buralarda keşfedilebilirdi. Kuaförlerde, gerçekler yalan yanlış ortaya dökülür, herkesin birbirinden sakladığı ve adına sır diyerek en yakın arkadaşına anlattığı, onun da tamam vakti geldi diyerek kendi arkadaşına anlattığı, o arkadaşında kuaförde uluorta anlattığı yerd. Bu mekanlarda söylenemeyen ne varsa deşilir, bire bin katılarak gerçeklerle ilgili dedikodular devasa bir şekilde üretilirdi.

İşte öyle bir kuaför ziyaretinden gelmekte olan Reyhan Hanım dolmuşta taşmaktaydı.

Gaye hışımla ofisine giren annesinin yine müthiş haberlerden birini getirdiğine emindi, açıkçası şu anda annesinin çenesini ve sitemini çekecek durumda değildi. Reyhan Hanım saçlarının kırıklarını kestirmiş, rengini değişmişti. Yüzü onca makyaja rağmen turşu satıyordu. Duyduklarını bir an önce anlatmak, heyecanlandığını belli etmeden içini dökmek ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

“Bugün kuaförde sohbet ederken bir şey duydum.”

“Ne duydun anne?”

“Bizim Neva oğluna kız arıyormuş.”

“Neva kimdi?”

“Senin şu eski kırığın var ya... Adını unuttum, Vefa mıydı neydi işte onun annesi.”

Genç kadın şimdi hatırlamıştı. “O eski kırığım değil anne, senin ve Neva Hanım’ın isteği üzerine bir iki defa yemeğe çıktığım ciddi bir adam.”

“Ve sen becerememiştin onu kafalamayı.”

“Adam açık açık evlilik düşünmediğini belirtirken, ne yapmamı önerirdin?”

“O zaman yatağında ne işin vardı?”

“Anne,” diye cırladı azarlayan bir sesle.

“Ne yani yalan mı, bilmediğimi mi sanıyorsun! Ben seni adamın aklını başından al evlenmeye ikna et diye gönderdim, sen koynuna girerek ucuz bir kadın olduğunu gösterdin ve adam evlenme konusunu açmadı. Hatta bu konuyu annesi bile fark etti, sizin bir daha görüşmenize engel oldu.”

“Anne şimdi konumuz neden geçmişe geldi?”

“Gelmiş gelmedi, sorunumuzun halledilmesi gerekiyor. İzmir’de

işsizlik sorunu korkunç boyutlara ulaşıyor, kısa zamanda zengin koca bulmak zor.”

“Vefa hem muhafazakâr bir aileye sahip hem de zengin değildi bildiğim kadarıyla.”

“Dayısı zengin, üstelik onun şirketinde mimar değil miydi?”

“İyi de mimarlık departmanı onun değil, o da diğerleri gibi maaşlı çalışan.”

“Dayısının gözüne girersek ona zenginliğin kapısını açan bir iş kurabilir.”

“Anne sen ne diyorsun, bize ne bundan.” diye patladı. Annesi ona sert bir bakış attı, kız onu karşılamak üzere daha yerinden kalkamamıştı bile ve annesi daha şimdiden kurnaz tilkilerini yarıştırmaya başlamıştı.

“Ekonomi haberlerini okudun mu?”

“Ekonomideki durgunluğun sonuçları belli ama düzelecek.”

“Kriz kapıda. Bir şeyin düzeleceği yok. Durumun hükümetin açıkladığından çok daha korkunç olduğunu görmüyor musun? Zaten zor ayakta duruyor bu şirket, bir çözüm lazım. İlk krizde yıkılmamalıyız.”

“Anne, bu benim suçum değil, elimden geleni yapıyorum.”

“Kafan basmıyor evet, bu kadar zorlamak hataydı.” dedi umursamazca. Annesi yine ateş püskürüyordu. İşsizlik sorununa değinirken, “Zengin bir koca bulamadın, gittin evli bir adamdan hamile kaldın.” diye azarladı.

Kız yerinden kalkıp annesinin yanağından öpmek için uzanırken, “Anne bunu bilmediğimi sana kaç kez daha söyleyeceğim, zaten öğrenince ayrıldım.” diye açıklamaya çalıştı. Onu yatıştırmak için kullandığı öpücüğü, her zamanki komplimanlarından biriyle tamamladı. “Aman Allah’ım saçlarına ne yaptın? Harika görünüyorsun. Saç modelin, güzel yüzünün ifadesini yumuşatmış. Hem ulaşılmaz hem de çok kadınsı bir görünüm vermiş sana, olduğundan daha genç duruyorsun.”

Kadın kısacık bir anda yağ gibi eridi. Bu komplimanlar annesinin hamile kalmasına olan öfkesini bir an için unutturmuştu. Saçlarını yokladı, dudaklarının kenarındaki derin çizgilerini kapatan makyajına dokundu. “Teşekkürler, canım. Son moda, Latin mankenlerin kullandığı Limon içi tonunda yaptırdım.”

Başını sağa sola döndürerek saçlarının her telini gösterdi. “Yüzüme çok yakıştığını söyledi herkes ama yine de ben yapay şeyleri sevmem bilirsin, o yüzden içine ince röfleler yaptırdım. Bak ne kadar samimi ve sıcak duruyor, tıpkı doğal gibi.”

“Sana her şey yakışıyor tatlım, senin güzelliğinle kim boy ölçüşebilir.” Gaye bütün içtenliği ile ona sarılırken amacına ulaşmıştı. Saçlarının hala yapay durduğunu ve ten rengine gitse bile teni sebebiyle hoş kaçmadığını nasıl anlatabilirdi ki. Annesi, onun gönülden böyle düşünmediğini hissederse çok üzülürdü, şu aşamada buna gerek yoktu, aralarına bir soğukluk daha girmesini istemiyordu.

“Beğendiğine sevindim.” Telefonunun ekranını açıp kendine bakan kadın kızının saçını beğendiğine inanmıştı. Biraz saçlarından bahsettikten sonra içi rahatlamış halde kızının bileğine yapıştı, tekrar konuya döndü. “Buraya kadar yeni imajımı göstermek için gelmedim. Az evvel bahsettiğim meseleye dönmek istiyorum. Bu günlerde anneler oğullarına çok müdahale ediyorlar, eee haklılar fakir kızlar kolay yoldan zengin olma telaşında. O yüzden herkesi evlatlarından uzak tutuyorlar, bizim ise durumumuz ortada. Yani mali verilerimize ulaşmak isteyen için zor bir şey yok, şirketin hisselerinin ne kadar düştüğünü bilmeyen bir sağır sultan kaldı.”

Kızı yanına çeken Reyhan Hanım iyice koltuğa yerleşti. Gaye yorgun bir ifadeyle ona hak verirken, aklında ne olduğunu merak etti. En kötüsü de desteklemese bile onun aklına koyduğu şey her ne ise, halletmeden gitmeyeceğini anlamıştı. O da çaresizce bu sürece katlanacaktı. Şimdi ağzını açıp aklındaki fikirden korktuğunu söylese, masum yüzlü, yumuşak başlı, asil kanlı annesinin gerektiğinde nasıl dişlerini gösterdiğini çok iyi bilirdi.

“Nerede kalmıştım.” Kızın kafası allak bullaktı, o yüzden en son ne konuştuklarını hiç takip etmemişti çünkü annesi konu içine konu katıp durmuştu. O suskun kalınca kadın kırmızı ojeli tırnağını gözüne sokarcasına kaldırdı. “İşte, sana kuafördeki olanlardan bahsediyordum.” Ne anlatmak istediğini hatırladı. “Şu ana kadar karşılaştığım en tatlı kızdı. O da saçını boyatıyordu ve birlikte bol bol sohbet etme şansımız oldu çünkü kendisi ile ortak tanıdıklarımız vardı. Yani onun tanıdığı kişinin sülalesini tanıyordum, ama belli etmedim. Her neyse. Saçlarımın rengine o karar verdi.”

Yine konu saçlarına gelmişti. Annesi morali bozuk olduğu zamanlar saç rengini değiştiriverirdi ve ona alttan alta moralinin bozuk olduğunu söyleme yöntemiyle. Bu yüzden Gaye, annesinin o tatlı kadınla birbirlerini çok iyi anladıklarını tahmin edebiliyordu. Artık sadede gelse konuyu anlatıp bitirseydi de işine dönebilseydi. Daha finans ekibi ile görüşme yapacaktı. Şimdi annesine hayatında dedikodudan daha önemli sorunları olduğunu ve bunları çözmesi gerektiğini söylese, bu yorumu ona pahaliya

patlardı. Karısından şefkat göremeyen erkek psikolojisinden başlar, erkekler konusunda uzun bir konferans dinlemesine yol açardı, bu sebepten sabırla sustu. Elini başına yaslayarak yüzüne boş boş bakmaya devam etti.

Son beş gündür görüştüğü zengin adamların ailelerini tek tek saydı. “Bir tanesine olsun seninle oğlunu görüştürmek istediğini söylemek için beni yanına çağırmadı. İyice gözden düştük, şirket el değiştirmeden bir çözüm bulmak şart.”

“Bu halimde kimse benimle evlenmez. Dillendirmesek de insanlar her şeyin farkında.”

“Biliyorsun, hala vakit var, ondan kur...”

“Anne, kurtulmak istediğin tırnağına batan bir kıymık değil, bebeğim. Annesinin kendince bu haksızlığı vurgulayan ses tonu üzerine iyice çileden çıkmadan evvel derin derin soludu. “Anne, şu sıkıntılı dönmede en son düşüneceğim şey, zengin koca avına çıkmak olur.”

“Peki karnın şişmeye başlayınca ne olacak, şirketin halini düşündün mü, zaten düşüşte olan hisseler bu skandalla yerle bir olacak. Elimizde avcumuzda hiçbir şey kalmayacak.”

Güzel bir sorunla çıkmıştı karşısına, sanki o tüm bunları düşünmüyordu ama bu bebeğinden vazgeçeceği anlamına gelmezdi. Yaşı artık genç değildi, otuz yaşındaydı ve bu saatten sonra tekrar koca avına çıkıp çocuk doğuracak gücü kendinde bulamıyordu. Bu şansı değerlendirecek, çok istediği anneliği tadacaktı. Bazı değerlendirmeler yaparak bunun üstünden gelebilirdi.

“Kızın adı Beren, buraya yakın bir otelde kalıyorlarmış. Butik otel, akıllı bir kızdı. Aşk için değil mantık için evlenmenin doğruluğuna inanıyordu ve bil bakalım bana kimden bahsetti.”

“Kimden?”

“Vefa’dan. Buradaymış, bir iş için iki haftalığına gelmiş ama sanırım işleri uzayacağı için bir ay kalmayı planlıyorlarmış.”

“Eee bize ne bundan?”

“Salak olma! Vefa’nın dayısı malum, adamın şirketlerinin adını saymaya hafızam yetmez.”

“Hatırladığım kadarıyla Vefa hiçbir zaman dayısından bahsetmezdi, üstelik onun gölgesinde kalmaktan da hoşlanmazdı.”

“Bu daha iyi ya, dayısından ve parasından uzak durduğu için, hiç şüphe götürmeyeceksin. Evlendikten sonra dayının gözüne girme işi bende, önce bir kapak atalım da şirkete sonrası gelir.”

“Senin kafandan neler geçiyor anne, ne evlenmesi?”

“Kaç yıldır yanında bu çocuk. İş deneyimi, öğrenimi, nitelikleri hayli iyi, dayısı da ona değer veriyor ve seviyor ki çevresinden ayırmıyor.”

Gaye omuz silkerek, “Ama hala adı bir iş adamı olarak anılmıyor, bunun neresi iyi. Dayısı ve çocukları ayrı dünyada, annesi ve ablasıyla o ayrı dünyalarda. Yan yana gelseler akraba oldukları insanın aklına gelmez, çalışanı sanırlar.”

“İşte bu daha iyi. Bunu sağlayan biz olursak, aileler arasındaki birleşme kaçınılmaz olur. Daha çok deneyimi ve daha üstün nitelikleri olan başkalarından biraz yararlanması gerekiyor. Ya da referansları daha iyi olan bir şirket evliliği söz konusu olabilir. Sonuçta burada hazır bir şirket var, biraz destekle eski refahına kavuşabilir. Hala çok kişi bizim işlerin sanıldığından daha kötü olduğunu bilmiyor, en azından mali belgeler bunun aksini kanıtlıyor.”

“Anne vergilerimi fazladan ödeyip şirketi karda gösterdim ama kâğıt üzerinde yazılı bilgiler yeterli olmaz. Bir finans raporuna bakar gerçekler, böylesi zeki adamların çalışanları bunu göz ardı eder mi?”

“Bunun da çözümü karnında, o süreçte torun torba hasreti herkesin gözünü kör edebilir.” Annesi konuyu birden ona yöneltmişti. “Şimdi söyle haksız mıyım? Böyle beklersen şirket iyiye mi gidecek ya da erkeklere kıyruk sallasan bile kaç tanesiyle görüşeceğin garanti?”

“Üç kişiyi gözüme kestirdim.”

“Bir görüşme için ne kadar zaman ayırıyorsun? Vaktin onların aklını başından almak için yeterli olacak mı?”

“Bilmiyorum, belki ilk gece de belki de birkaç günde başarırım.”

“Hadi başardın diyelim, kızım bunlar zengin takımı, korunmadan seni koynuna alırlar mı? Bunu nasıl başarabilirsin, adamlar onca zaman evlenmemiş ya da bir skandala karışmamışlarsa daha önceki tecrübeleri gözlerini açmış ve daha temkinli olmayı öğretmişler demektir.”

“Ne yapmamı bekliyorsun?”

“Listene fazladan bir isim -kesin bir isim eklemek- senin değerli saatlerinden ve veriminden bir kayıp sağlamaz.”

Kız düşündü, Vefa iyi bir eş olabilirdi ve eğer gerçeği bilmezse iyi bir baba. Kendi hazin sonunu yaşamayan bir çocukla mutluluk rolü zor olmazdı. Hem anlaşılmazlarsa ileride boşanırdı ve böylece çocuğunu resmileştirdiği için adı ve itibarı yerinde kalırdı. Şirketi de annesinin dediği bir konuma getirirse, kimseye muhtaç olmadan çocuğuyla yaşar giderdi.”

Kızın düşünceli halleri kadının dikkatinden kaçmamıştı. Annesi zafer kazanmış bir tavırla saçlarını omzundan geriye savurdu. "Vefa'ya bir fırsat tanıyabilirsin."

"Peki bu nasıl olacak?"

"Ben her şeyi ayarlarım, sen merak etme. Yeter ki adamın şimdiki mevkisini düşünüp gözden çıkarma, bu henüz başlangıç olacak unutma."

Gaye dişlerini gıcırdatmaya başladı. Annesi hem haklı hem de haksızdı. Az önceki sezgileri gerçek bir sorun olarak karşısına çıkıyordu. "Umarım benden habersiz bir şey yapmamışsındır anne?"

Annesi üzgün bir ifadeyle, "Sana sormadan bir adım bile atmam, bilirsin." diye ona taş attı. "Eğer bir görüşme ayarlasaydım ve sen ikna olmasaydın, çok savunmasız kalırdım, bu özgüvenimi zedelerdi."

Annesinin hüznüne üzüldü, onun için çabaladığı içtenliğinden belliydi. "Üzgünüm anne." Bu çocuk meselesinden beri ikisi de hayli gergindi. Hem bebeğin gelişi hem de şirketin krizden etkilenen ani çöküşü, ikisinin de sinirlerini yıpratmıştı. Annesinin acıma duygusuna kapılmadan bir haltlar karıştırmaması ve ağzını sıkı tutabilmesi, içine su serpiştirdi.

"Anne üzülererek bildirmek zorundayım," dediği an, kadın onca anlattığından ders almadığına öfkelenmişti. Yüzündeki tüm kırışıkları meydana çıkarak ona döndü. "Neye üzülererek? Hiçbir şey yapamadığına mı? Öyle oturup kaderin seni yerle bir etmesini beklediğine mi?"

"Anne şu anda kafam çok karışık ve ben," diyen kadının annesi sözünü kesti. "Sen bu bebekle haddini aştın."

"Ne yapmamı bekliyorsun anne? Hamileyim acil bir babaya ihtiyacım var, yoksa ailemin köklere dayanan aristokrat soyadı silinmez lekelerle karalanacak, annemin cemiyette yüzüne kimse bakmayacak, bankalar işin vahametini görünce borçları için kuyruğa girecek ve annemle bebeğimle beş kuruşsuz dımdızlak ortada kalacağım, bana acil koca olman mı lazım demeliyim? Şansına küs ama karşına ben çıktım, seni yalan bir hayata davet ediyorum mu?"

Aslında kendi şansına küsmesi gerekirdi. Damat adayları içinden en olmayacak aday annesinin karşısına çıkmıştı. Ne şans! Daha da beteri, annesi olaya aracı olarak el koymak niyetindeydi. Gaye hayatında değer verdiği sayılı insanlardan olan Vefa'yı bu şekilde mahvetmek istemiyordu. Şimdi reddetse, az sonra başına gelecekleri hissediyordu.

"Onunla olmaz anne?"

"Nesi olmaz, nesi eksik?"

Gaye usanmış bir şekilde içini çekti. "Eksiği yok, o bana fazla."

"Nesi fazla?"

"Şuuru, karakteri, farkındalığı."

"Nasıl bir değerlendirme yaptığını bilmem ama Vefa ile ilgili olarak bir şeyleri kafanda netleştir. Eğer hayat onu tekrar karşına çıkardıysa, bu senin değil kaderin suçu!"

"Bana şans vereceği ne malum, belki hayatında biri vardır."

"Sordum, yokmuş,"

"Nereden biliyormuş, belki gizliden görüştüğü vardır."

"Kendisi söylemiş. Açık açık sevgilim yok demiş."

Adam yılar önce görüştüğünde hep dünyayı gezmekten bahsetmişti. Gözleri açıldığı zaman çok fazla hayal kurmuş olmalıydı. Avrupa'nın her bir köşesini görmek isteyip birden iş hayatını geri teperse ne olacaktı? Hala aynı kafada mıydı? O zamanlar seyahat edebilmek için para birikimi yapıyordu, hala kendi gelirinin bir kısmını biriktiriyor muydu? Bebekleri olacaktı (yani kısmen ikisinin) ve onun yeniden para biriktirdiği anda, dünyayı keşfetmeye çıkmayacağı ne malumdu!

"Anne, bana hayal kurmayan biri gerek. Hayatımda hep olmalı, çocuğumu güzel bir ailede, gerçek bir ailede büyütmek istiyorum."

Kaşlarını çatan kadından anlayış beklemesi boşunaydı. "Ama hem zengin hem zeki ve girişken biri de olmalı, öyle değil mi? Üstelik ailesine bağlı. Annesine nasıl da bağlıydı unuttun mu? Peki ablasına olan sevgisi. Sence ailesini böyle seven biri, ideal bir koca olmaz mı?"

İşte tam da yumuşak karnından vurmuştu, sivri tırnaklarını ve dişlerini göstermişti. "Ona bir şans tanımanı istiyorum, hatta bunu en kısa zamanda yapmanı bekliyorum."

Gaye gözlerini yumarak içinden ona kadar saydı ve kesin bir dille, "Anne ben kendi yaralı geçmişimle çocuğumu yüz yüze getirmeyeceğim. Çok fazla bedel ödedim, beynimin sevgi mekanizması hasarlı çünkü parçalanmış ve birbirine çıkarları için bağlanmış bir ailede büyüdüm. Bu planı yaparken çocuğumu gözden çıkararak biraz fazla ileri gidiyorsun. Ya gerçekler ortaya çıktığında çocuğumu istemezlerse ne olacak?"

"Bu o zaman düşüneceğimiz bir şey, hem o zamana kadar bir çözüm illa buluruz, tıp ilerledi. Üstelik hemen koynuna gir demiyorum. Önce bir gör, ısın biraz. Birkaç defa birlikte vakit geçirin zaten başka türlü tuhaf olur. Hadi bana fikrini söyle, ben de zaman geçirmeden sizin için çözüm yolları arayıp ikinizi bir araya getirmenin bir bahanesini bulayım."

“Kendi görüşmemi kendim ayarlayabilirim.”

“O halde nasıl yapacağını anlat bana. Uygun bir karşılaşma bulmaya çalış ve hemen yarına olsun bu görüşme. Tesadüfi ya da gerçekten olabilir. Ya da bu işi bana bırak biraz ortalığı karıştırayım. Bence, böylesi daha iyi olur. Erkekler kötü olduğu zaman bir kucak arar. Zavallı Vefa, berbat bir hafta sonu geçirecek ve sonra teselliye sende bulacak.”

Gaye arkadaşlarının sürekli danıştığı bir kadındı, tatlı planlara milyonlarca senaryo yazabilirdi ve zekâsını çok iyi kullandığına inanırdı ama haklıydı, bu sıralar duygusaldı ve kafası dalgındı. Annesiyle bu konuda tartışmaya girmesinin bir anlamı yoktu. Zaten annesi onun duygularını küçümseyerek kaderini baştan yazmıştı. Onu mutsuz bir evliğı izlemeye mahkûm etmiş, erkeklerden sevgi dilenen bir kadın haline getiren babasını öldürene kadar hayatını mahvetmişti.

Fazladan bir görüşme için birkaç gününü feda etmeyi göze alarak, annesinin ısrarcı tabiatına boyun eğdi ve bu konuyu bir an önce halletmeye karar verdi. Hemen sekreterini çağırdı, yakınlarda gerçekleşecek organizasyonların listesini getirmesini söyledi. Mimarlık ile alakalı olanları işaretlerken, annesinin öven ve öneride bulunan sözlerini dinledi. Hep sine hak veriyormuş gibi görünmeye çalışarak listeyi oluştururken sakın kalmaya özen gösterdi.

“Umarım kalbini kazanırım ve o da benim kalbimi kazanır. Bebeğimin sevgi dolu bir ailede yaşaması için kendime ve sana bu şansı tanıyacağım. Ama eğer karakteri değişmişse ve bir evlilik için nitelikleri uygun değilse, hiçbir kuvvet onunla evlenmeye zorlayamaz beni! Anlaştık mı?”

Yüzü ışıldayan ve ağzı kulaklarına varan annesinin gözlerinde tatmin olmuş bir ifade parladı. “Sana uygun olacak ve senin kalbini kazanacak bir kocanın niteliklerini sanki ben bilmezmişim gibi konuşuyorsun. Her ne kadar amacım refahımızı güven altına almak olsa bile burada unutmadığım ve asla göz ardı edemeyeceğim kişi sensin. Sen benim için gerçekten şu dünyadaki her şeyden daha kıymetlisin.”

“Pırlantalarından bile mi?” dedi dudak büken kız.

“Her şeyden.”

“Peki çantalarından.”

“Bak bu konuda tartışabiliriz,” diye takıldı ve anne kız birbirine sarılarak planın detayları için konuşmaya başladı.



15. Bölüm

Kalabalıktan kaçıp sessizliğin bana arkadaş olduğunu, insanlardan kaçıp doğanın bana şifa olduğunu, derinden uzaklaşıp sessizliğin beni dinlediğini fark ettim. Kendimle konuştuğumda kendimi daha iyi fark ettim. İnsanların kendisiyle konuşması en büyük nasipti ve o konuşmadan çıkan hikmetleri anlatmakta bir nasipti.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 05:30

Restorandaki karşılama hostesi gözlerini Gaye'nin saçlarından alamıyordu. Daha evvel bu kadar güzel bir sarışın ne görmüş ne de bu kadar şahane saçlarla karşılaşmıştı. Kız aval aval yüzüne bakınca, Gaye sakin olmaya çalışarak *hep beni mi bulacak şaşkınlık isyanını* içinden geçirdi. Gerginliğini garip bir hostesin üzerinden geçirmeyecekti, yumruklarını sıkarak, "Gaye Eroğlu," diye gergin bir sesle adını tekrarladı. "Vefa Tekin ile bir randevum var."

Sekreter kız sonunda önündeki rezerve defterine bakarak, "Gaye Eroğlu," diyerek dalgın bir şekilde adını mırıldandı. Listeyi taramaya başladı ama yirmi kişinin adı yazılıydı. Gaye ortadaki bir yerde kendi adını görmüştü.

Kız sonunda parmağının ucunu dolaştırdığı listedeki adı buldu. "İşte burada efendim,"

"Size söylemiştim rezervasyonum var."

Kız onun gözlerindeki parıltılarıyla irkildi, daha ilk günden işinden olma kaygısı duymuştu. "Lütfen şöyle geçip oturun, sizin masanız burası efendim." Cam önündeki manzaraya karşı bir masa gösterdi. Gaye rahat bir soluk alarak, "Teşekkür ederim" dedi. Çantasını yanındaki sandalyeye

koyarak, etrafa bakındı. Oturmak üzere döndüğünde saçlarına dikilmiş gözlerle karşılaştı. Kadınlar ve erkekler onu dikkatle süzmekteydi. Yan masadaki genç kadınla göz göze gelince, içinden gelmediği halde onlara gülümsedi ama kimse ona karşılık vermedi. Diğer kadınlar, onu bir rakip olarak gördüklerinden derhal kayıtsız hallerine bürünüp başlarını çevirmişlerdi.

Saatine bakan Gaye umutsuzluk içinde sandalyeye çöktü. Heyecanlıydı, aynı anda kaygılıydı da akşama doğru onu arayıp geldiğini bir arkadaşından duyduğunu belirterek selam vermiş, sohbet ilerlediği zamanda onu akşam yemeğine davet etmişti. Hiç bu kadar kolay olacağını düşünmemişti çünkü ofisten henüz çıktığını belirten Vefa, onu kırmadan yemek teklifini kabul etmişti.

Bu güzel bir gelişme ve başlangıçtı. Olumlu düşünmek zorundaydı. Sinirlerini yatıştırıp, iyi bir arkadaş ve sevgili olacağını hatta iyi bir eş olacak tek kişi olduğuna onu inandıracak, uygun cevapları verebilmesi gerekiyordu. Bu, en önemli nokta olmalıydı adamın gözünde güzel bir yere gelmeliydi.

Ama şansın pek de kendisinden yana olmadığına dair, moral bozucu bir duygu içinde büyümekteydi. Bütün terslik, ilk buluşmalarını evlilik üzerine yapmış olmalarından kaynaklanıyordu ama bunun üzerinden uzun zamanlar geçmişti. Hem o zaman ikisi de tecrübesiz ve hayli gençti. Bütün bunlar olmasaydı, bu randevuya normal haliyle, sarı saçlarını arkadan toplamış, sade bir işkadını ve arkadaş olarak gelmiş olacaktı. Şimdi olabildiği kadar seksi ve kadınsı olmalıydı ama dişiliğinin yanında onun hoşuna giden ağır bir tavır da sergilemeliydi. Çünkü o günlerde, normal haliyle kimsenin onu beğenmediği duygusuna kapılmıştı. Morali bozuktur. Son görüştüğü adamlar onu sadece yatağında istemiş, evlenmek gibi bir kararlarının olmadığını açık açık belirmişti. Seks objesi olmak istemiyordu, artık kırılgan bir kadın ve duyguları olan bir insan olduğunu birilerinin fark etmesini istiyordu.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, yapacağı her şey koca aramaktan daha iyi geliyordu. Çok çeşitli kişilerle tanışmıştı. Her biri de onun için ayrı bir deneyim olmuştu. Pişman değildi ama çıktığı kişiler onun için hiç de istikrarlı bir insan olmadığını ortaya koyuyordu. Son olarak saçının rengi de bu istikrarsızlığını pekiştirmişti. İyice annesine benzemeye mi başlamıştı? Onun isteği üzerine saçlarını havalı bir şekilde fön çektiirmişti ama içinden hiç de bu saçları böyle kabartmak gelmiyordu.

Kıvr kıvr tepede toplanmış buklelerle, saç kesimi de müthiş bir güneş patlamasını andırıyordu. Güneşe rakip olmuş gibi hissediyordu. Öyle tuhaftı ki, bütün bakışları üzerine çekiyordu.

İnşallah Vefa tanıdığı adam olarak kalmıştır, sarışından ve uzun bacaklardan hoşlanan çapkının tekiydi. Tabi bu en az beş yıl önceydi şimdi olgunluk tacını takmış da olabilirdi.

Annesi haklıydı, sosyeteden kimseyi ikna edemezdi. Biraz erken mi gelmişti? Etrafa şöyle bir göz gezdirerek saate baktı. Hayır hatta Vefa yarım saat geç kalmıştı. Seçtiği yer İzmir'in seyir tepesindeydi. Hem elit havası vardı hem de ince bir zevkle döşenmişti. Seyir tepesinin merkezinin tam ortasında, şık bir binanın en üst katında, bütün kente ve sahile hâkim manzarasıyla bu restoran bir servete mal olmuştur diye düşündü. Bu ara sürekli bir şeylerin ne kadara patladığını düşünmesi iyi değildi.

Ama burası hayli lükstü. Mobilya için de paradan sakınılmamıştı. Yerde Osmanlı motifli kalın bir halı kesintisiz olarak bütün restoranı kaplıyordu. Koyu kahve maun cilalı sandalyeler ve masalar varak işlemeli koyu gürgen çerçeveli taş baskı tablolar, kromaj bacaklı cam sehpa ve üzerine taze çiçeklerin koyulduğu dev saksılar, göz kamaştırıyordu. Her şey çok sakın ve huzur vericiydi, ondan başka her şey...

Birden midesinde düğümlenme hissetti.

"Beklettim mi?"

Sesin geldiği yere döndüğünde, karşısında gördüğü adamla şaşkınlığı ikiye katlandı. Onun tanıdığı adam aşırı kilolu, kızıl saçlı, gözleri açıldığı andan beri haylazlık ve çapkınlık için yanıp tutuşan bir haytaydı ama bu adam çok başkaydı. Saçlarının rengi daha koyu ve gür, eski kilosuna nazaran hayli zayıflamış ve yüzüne, bakışlarına, ifadesine ve duruşuna olgunluk gelmiş çekici bir adamdı. Yerinden kalkarken, "Çok değişmişsin," dedi dürüst olarak. "Saçların dışında neredeyse tanınmayacak kadar farklısın."

"Sen hala aynısın, zarif, güzel ve ıslıl ıslıl."

Kadın güneş gibi gülümserken elini uzattı ve tokalaştılar. İkisi de yere oturdu, Vefa samimi bir tonda, "Kusuruma bakma, taksi bulmakta zorlandım sonra da restoranı bulamadık." dedi etrafa bakarken.

"Benim hatam kusura bakma, aynı restorandan iki tane var, birisi Karşıyaka da"

"Önemli değil, nereden bilecektin taksicinin acemi olacağını."

"Kendi aracınla gelmedin mi buraya?"

"Trafik çilesine girmek istemedim, biliyorsun oldum olası İzmir'in

yollarını sevmem, Karayollarını çizen Mimar hala yaşıyordur umarım çünkü benim gibi canını sıktığı insanlarla karşılaşmak istemez.”

“Biz alıştık artık,”

“Böyle bir şey İstanbul gibi metropolde bile yok, düşünsene bir kavşaktan dönüyorsun ve yoluna devam edeceksin ama adam kavşağın sonuna iki yol bağlamış, bağlantıyı da kör noktaya bırakarak insanların geçişini kaderine emanet etmiş.”

Gaye şuh bir kahkaha attı. “İnan bana normal insanlar senin kadar kafa yormuyordur yollara, geçip gidiyorlardır. İşinde iyi bir mimarı olmanın zorluğu bu olmalı.”

Vefa, yanlarına gelen şef garsonla, “Bir şey sipariş vermemişsin,” diye sordu.

“Çok olmadı zaten geleli, aslında niyetim seni bekleterek kadınlığın şanını şımartmaktı ama sen beni bekleterek bu tezi yerle bir ettin.”

Siparişlerini verirken uzun zaman sonra bir araya gelmenin ve sohbetin güzelliğinin keyfini çıkardılar.

“Babanın ölümüne üzüldüm Gaye, başın sağ olsun çok geç haberim oldu yoksa cenazesine gelirdim.”

“Uzun zaman geçti üstünden,”

“Dört sene mi oldu?”

“Sanki ben çocukken ölmüş de ben hep babasız büyümüşüm gibi hissediyorum. Ne garip değil mi, yanımdaki varlığı sayılıydı.”

“Çok yoğun bir adamdı baban,”

“Babalık yapamayacak kadar yoğun, kocalık yapamayacak kadar çapkındı.”

Vefa yemeğinden bir çatal alırken hala eskisi gibi dobra olan kadının yüzündeki hüznü silmek için, “Annen nasıl? Hala sana koca bulmaya çalışıyor mu?” diye sordu

“Ah bu en popüler amacı, asla pes etmez. Asıl senin annen nasıl çok azimliydi, en son gördüğümde birini bulmuştu bile.”

“Azminde fire vermedi, emin olabilirsiniz.”

“Eee buna rağmen hala bekârsın.”

“Senin evlendiğini ya da nişanlandığını duymadım.” diye misilleme yaptı Vefa, “Yoksa bir şey mi kaçırdım!”

“Analar henüz beni hak edecek bir yiğit doğurmamış, bu benim suçum değil, yoksa evde falan kalmadım.”

“Doğrudur, senin evde değil ama iş yerinde kaldığından şüpheliyim.” diye naif bir çevirme yaptı. “İş demişken, şirketin başına mı geçtin?”

“Evet, annemin ikinci en çok istediği şeyi başardım.”

Sohbet geçmişten gelecekte ve şu anki durumlarından ilerlerken, Vefa uzun zamandır bu kadar rahat davrandığı, basit konulardan konuştuğu ve yanlış anlaşılmadan korkmadığı bir konuşma geçirmişti. Yemek bittikten sonra Gaye geceyi uzatmadan hareketlendi.

“Biraz daha kalsaydın,” dedi Vefa saate bakarak. “Henüz araban bal-kabağına dönüşmez.”

“Bugün biraz yoğun geçti, bu güzel geceyi uzatamadığım için kusuruma bakma.” Gülümsedi. “Yorgun bile olsam seninle sohbet etme şansını yakaladığım için mutluyum, bunu tekrarlamak güzel olur. Tabi senin de vaktin olursa.”

“Tabi, bende çok isterim.” dedi ayaklanırken. Ödemeyi yapan Vefa onu girişte bekleyen kadının yanına geldi. Gaye valenin aracını getirmesini bekliyordu. Pahalı siyah cip gecenin içinde parlayarak önlerinde durdu. Gaye şoför koltuğuna geçerken, “Hadisene, ne bekliyorsun,” diye söylendi.

“Sana zahmet vermeyeyim, bir taksi rica ettim.”

“Saçmalama, yolumun üstünde kalıyorsun, seni ben bırakırım.”

Vefa nazlanmadı, kızın yanındaki yerini aldığı anda Gaye aracı hareket ettirdi. Sokaklarda yağ gibi akarken araç Vefa yan gözlerle genç kadını izliyordu. Gaye ona bakınca gözleri çakıştı. Genç kadın gülümserken içini çekti. Gerçekten annesinin yeni görüntüsünü anlattığı kadar vardı. Hatta araştırmaları onun karakteri yanında az bile kalırdı. Çok yakışıklı, kendinden emin, erkeksi tavrıyla zengin ve başarılı bir iş adamı olacağı belliydi. Beyaz gömleğinin kollarını dikkatsizce dirseğine kadar kıvrırmıştı, siyah pantolonu ile hayli şık duruyordu.

“Annem seni bu halde görse damadı olarak kancayı takardı.”

“Annem seni bu halde görse haftaya düğün ilan ederdi, bence annele-rimiz bizi asla yan yana görmemeli.” dedi Vefa ürkmüş bir halde.

Kadın kahkaha attı. “Ben özgür bir kadıyım, kaçamak yaparken yakalanmayacak kadar da kurnazım, merak etme.” Vefa yakıcı bakışlarını bir süre genç kadının yüzünde dolaştırdıktan sonra, arabayı daha hızlı sürmeye başladı, sessizliği bozmak için radyoya uzandı.

“Soruma cevap vermedin?”

“Hangisine?” diye mırıldandı.

“Kaç tane sordum ki?” diye sordu kadın, cidden kaç tane sormuştu hatırlamıyordu.

“Hiç sormadın ki.”

“Ah pardon, aklım o kadar dağınık ki, sorduğumu sandım.” diye ciddi bir naz yaptı, yan gözlerle de adamın merakını cezbedip edemediğine baktı.

“Hafta sonu için bir planın var mı?”

“Henüz yok,”

“Peki benimle birkaç kadeh içer misin?”

“Birkaç mı?” Kadına döndü. “Bir sıkıntın olmadığına emin misin?”

“Hayır tabi ki?” dedi ama cevabın hemen ve hızla verilmesi onu şüpheye sokmuştu.

“İş arkadaşlarımla otelde bir plan yapar mıyız, yaparsak da kaçta biteceğini bilmiyorum” diye ekledi.

“Hafta sonu için bir planım yok” dedi Gaye, “Seninle geçirmek güzel olurdu.” Uzanıp radyodaki şarkıyı değiştirdi. Yumuşak bir müzik sesi arabayı doldurdu. Şarkıyla birlikte Vefa kolunu cama yaslamış, dalgınca dışarıyı izliyordu.

“Senin bir sıkıntın mı var?” Vefa ona döndü. “Kendini rahatsız hissediyor gibisin.”

Vefa cevap vermedi, yalnızca, huzursuz bir edayla parmaklarını sıktı. “Bir erkek bulmalısın,” Bu konuda ciddiydi.

“Adam var da biz mi görmedik.”

“Çok çekici bir kadınsın” dedi Vefa, yan gözle ona bakıyordu. “Her erkek sana eşlik etmekten zevk alır.”

“İzmir’de öyle bir erkek tanımıyorum.” Tereddütle durakladı. Adamın ayrıntılara girmemesi üzerine Gaye merakla ona döndü. Ancak, Vefa konunun üzerine gitmemeyi yeğledi.

“İstersen oteli tarif edebilirim.”

Genç kadın başını sallayınca devam etti.

“İşin nasıl gidiyor, bir şeyleri toparlayabildin mi?”

Vefa, “Mayıs ayı...Çok uygun.” diye geçiştirdi.

“Üstesinden gelirsin.”

“Ocak aylarını çok seviyorum.”

“Ocak aylarını ben de severim, en az çalıştığımız aylardır.”

“Söylediklerimde ciddiym. Artık ciddi ilişkiler düşünmelisin. Güzel, sakın ve sarışsın.” Alayı yarı ciddiye. “Ama değişmişsin. Belki de bu soğuk tavrınla insanları kendinden uzaklaştırıyorsundur.”

“Soğuk muyum cidden?”

“Artık mesafelisin, önceden bir araya geldiğim kadınla alakan yok. Kültürlü, kendinden emin bir kadın olduğun belli ama aynı zamanda canının yanacağından korkan biri olmuşsun. Kendi halinde ama yeni işlere atılacak kadar cesursun.”

“Eskisi gibi cesur değilim, öyle olsa şimdi seni götürdüğüm yer benim evim olurdu.”

Vefa bir an sustu. Çizgi halini almış dudaklarında bir alay izi vardı. “Buzdan heykel gibisin, benim sıcak bir bedene ihtiyacım var, kriterlerimize uymaz bu halin.”

Gaye gülümsedi, kriterlerini merak etmişti.

Vefa bu sohbetin gidişatından sıkılmıştı, parmaklarına baktı. Gaye bu geceyi hiç beklemediği gibi sonlandırıyor. Vefa'nın kısaca yaptığı karakter tahlilinden, ummadığı kadar çok etkilenmişti. Yıllar boyu Ali'nin onu reddettiği kadın olmaktan kurtulabilmek için çabalamıştı, sonra birinden hoşlanmıştı ve o da evli çıkmıştı. Onun şimdi bahsettiği bütün özellikleri kazanmaya çalışmıştı amma buzdan heykel sözü kulaklarında çınlıyordu. Gerçekten sıcaklığını, samimiyetini kayıp mı etmişti? Zaman ondan güvenini aldığı gibi dişiliğini, sıcaklığını da almıştı.

“Belki de buzdan kılıf beni acıdan ve kederden koruyordur.” dedi yavaşça.

“Gerçek, sıcak, tatlı ve biraz da ürkmüş Gaye daha derinlerde mi saklı?” Kız gülümsedi, adamın şefkat dolu sesi kulağına müzik gibi geliyordu. Bu kadar duygusallığa hazır değildi hele hormonları bu kadar dengesizken. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Başını yana çevirip, görmeyen gözlerle sokak direklerine, ağaçlara, tepelere baktı. Neden buluşmaları beklediği gibi sonlanmamıştı. Neden onun gibi birine ihtiyacı olduğunu anlaması için bu kadar kötü bir zamanı seçmişti? Neden böyle içten ve samimi konuşmuştu? Nasıl olmuştu da daha ilk görüşmelerinde onu böyle etkileye-bilmişti? Sonunda yol bitti, genç adamı otelin önüne bırakan kadın aracı durdurunca ona döndü.

“Bu gece uzun zaman sonra yaşadığım en keyifli zamanları verdi bana, teşekkür ederim.”

“Canın sıkılırsa ara, her zaman iyi bir arkadaş olarak yanında

olacağım. İyi akşamlar,” dedi Vefa kapı koluna uzanırken ve koluna dokunan nazik parmaklarla durakladı.

“Vefa!”

Genç adam kadına döndü. “Ne kötü insanın istediği yerde olmaması, olduğu yerde duramaması, sen diye başladığı insanlara biz diyememesi. Sen ile beni yan yana getirmesine rağmen asla biz olamaması.”

“Hz. Mevlâna demiş ki; ‘Gönül ile aklı koydum kafese, biri ‘Umut’ diyor, biri ‘Kes.’ Çırpındıkça kaldım nefes nefese, biri ‘Dayan’ diyor, biri ‘Pes.’ Yüreğim döndükçe döndüm ak kora, sabrım demir aldı, yelkenler fora. Gitmek istiyorum çok uzaklara, biri ‘Aman’ diyor, biri ‘Es’ diyor. Bazı durum ve olaylar vardır. Gördüğün ve bildiğin birtakım gerçekleri yerle bir eder. İşte öyle anlarda ne soru sormak ne de sitem etmek bir şeyi değiştirmeyecektir. Sükût ve beklemek en güzel cevaptır, bazı şeyleri kadere bırakmak gerekir. Derdin ne bilmiyorum, dilerim derdinin dermanı çabuk gerçekleşir.”

Vefa araçtan çıktı. Gaye direksiyonu çevirirken elini kaldırıp ona son defa selam verdi, gözlerindeki sırrı yanaklarına akıtmadan evvel onun görselinden hızla uzaklaştı. Vefa hemen gitmek istemedi otele, sahilde kısa bir yürüyüş yaparak aklını toparlamaya ihtiyaç duydu. Uzun uzun düşündü, yol boyunca tek olmanın ve düşünmenin avantajını yakaladı.

Biraz kafasını toparlayıp sakinleşmişti. Otele geç bir saatte gittiği için herkesin çoktan odasına kapandığını düşünüyordu ama otelin girişine yöneldiği anda duyduğu kahkahayla durdu. Bu sesleri tanıyordu. Meraklı bakışları çim bahçeye yöneldi. Beren bayılacak bir heyecanla gülüyordu. Üçlü çimlere oturmuş eğleniyordu. Yanlarına gitmedi, zaten yanlarında nasıl davranacağını da bilmiyordu. Cem denen adam kızlara bir şey anlatırken, hiç yapmaması gereken bir hareketi yaptı. Çimlere yayılarak başını Selen’in dizlerine koydu. Vefa olduğu yerde donup kaldı. Elleri yumruk olurken dişleri sıklaştı. Bu adam buna nasıl cüret edebilirdi. Üstelik onun saçlarıyla oynayan Selen saygısızlığına nasıl cesaret verirdi. Aralarında sandığından daha ileri bir ilişki olabilir miydi? Selen gülümseyince vazgeçti, sanmıyordu. Tüm bu olanlar karşısında şaşkındı.

Selen kucağında yatan adamın alnına şaplak atarak, “Saçma saçma konuşma,” diye azarladı.

Cem alnını okşarken, “Ama öyle, okul müdürü gibi adam.” dedi Vefa’dan bahsederken. “Buz gibi, kibirli ve aşırı otoriter duruyor.”

“Herkes senin gibi sıcakkanlı olamıyor.”

“Ona sıcak değil cıvık diyorlar,” dedi Beren iğneleme fırsatını kaçırmadan.

“Ne yaparsın sana çekmişim, sonuçta kan kardeşiz,” dedi adam kıza burnunu kıvrınarak.

“İyi ki bir kan verdin, valla bazen bileğimi kesip akıtasım geliyor.”

Selen adamın saçlarını çekerek, “Kesin iğnelemeyi,” dedi ve o anda birkaç damla geldi üzerlerine, Selen yüzüne gelen çiselemeyi silerken, başını kaldırıp göğe baktı. “Yağmur mu yağıyor?”

Beren de hissetmişti aynı damlaları, göğe bakıyordu. “Bu havada mı?” demeye kalmadan birden başlarından aşağı sağanak gibi boşalan suyla neye uğradıklarını şaşırdılar. Cem derhal ayaklanırken, ıslanan kızlar toparlanıyordu. Çimlerin arasına saklanan fiskiyele bir anda çalışınca, üçlünün keyfi yarım kalmıştı. Beren şikâyet ederek ayakkabılarına uzandı. ıslandıkça kıyafetinin battığına sinirlendi. Cem çoktan kenara kaçmıştı. Selen ise yalın ayak bastığı çimlerin üzerinde sessizce duruyor, keyifle ıslanıyordu. Sular başından aşağı akarken gözlerini kapadı, fiskiye'nin altına yaklaştı ve kollarını açarak suyun altında dönmeye başladı.

“Selen hasta olacaksın,” dedi Cem huysuzca.

“Bu havada ne hastası salak,” dedi Beren mızızmlanan bir halde, eteğini çekiştirmeye devam ediyordu. İkili ıslak kıyafetlerini değiştirmek için otele geçerken, Selen hala fiskiye'nin keyfini çıkarıyordu ve bu suyun keyfi çıkaran tek kişi o değildi. Vefa balkonun gerisinde durmuş, elleri ceplerine koymuş, gözlerini aşağıya odaklamış onu izliyordu. Resepsiyona, fiskiye'yi bu saatte çalıştırmalarının çimler için çok faydalı olduğu yalanını söylerken, amacı belliydi ama şimdi izlediği görsel öyle şahaneydi ki kendini bu tabloda alıkoyamıyordu. Sırılsıklam olmuştu ama huzurluydu. Fiskiye aniden kesildi, kendine gelen Selen toparlandı. Yerdeki çantasını ve ayakkabılarını alarak otelin girişine yöneldi.

O otele girince adam odasına geçti. Neyse ki herkes odasına çekilmişti. Biraz sonra yatağa yatıp tavanı seyrederek, kızın müzik dinlemesine eşlik etti. Onun odasında olmasının rahatlığını hisseden Vefa duş aldıktan sonra biraz kitap okudu ve okumaya devam ederken de uyuya kaldı.

Gecenin bir yarısı telefonun sesiyle yatağında sıçrayarak uyandığında, neye uğradığını şaşırdı. Abajuru yakıp telefona uzandı. Telefonun ışığına hassasiyet gösteren gözlerinin aralığından saate baktı. Gece üçü göstermekteydi. Arayanın Beren olduğunu görünce toparlandı. Bu saatte

araması hayra alamet miydi? Ya yine kızın ateşi başına vurmuş bir kapı arıyordu ya da ciddi bir durum vardı.

“Efendim,” dedi gözünü ovalarken.

“Uyandırdığım için üzgünüm ama sonra duymanı istemedim.”

Kızın sesi ilk defa endişeliydi. “Bir sorun mu var?”

“Biz hastanedeyiz şimdi, açıkçası ben ne yapacağımı bilemedim. Kimi arayacağımı da bilemedim.”

Vefa ayaklarını yataktan sarkıttı, sırtından aşağı serin bir yel geçti. Ürkek bir sesle, “Kim hasta?” diye sordu. İçinden bir ses kimin hasta olduğunu biliyordu. Yoksa ıslandığı için mi hastalanmıştı, onun yüzünden mi hastanelik olmuştu? “Selen ve Cem, gelsen iyi olur hangisiyle ilgileneceğimi bilemedim.”

“Hangi hastane?”

“Özel Çelik Hastanesi,”

Vefa hızla yerinden kalktı, üzerine kapüşonlusunu takarak resepsiyondan taksi istedi. Taksinin gelmesi çok sürmedi, hastanenin adresini verdi. Çok değil on beş dakika sonra hastanenin kapısından giriş yapmıştı. Endişeliydi fakat aynı zamanda da soğukkanlıydı. Beren’i acil müşahadenin girişinde doktorla konuşurken buldu. Endişeyle, “Sorun ne?” diye sordu.

Doktor kaygılı genç adama bakarak, “Merak etmeyin, durumları iyi,” diye içini rahatlatmak istedi.

Beren, “Gıda zehirlenmesi.” Diye atıldı.

“Nasıl yani?” dedi Vefa, “Yani nasıl zehirlenmişler?”

“Cem gece midye getirmiş, Selen çok sever ikisi yemişler, sonra da Selen beni aradı saat iki gibi ve arkasından Cem... Ben de taksi tutup buraya getirdim, zaten geldiği gibi de mideleri yıkandı. Doktor Bey müdahale etti.”

“Dediğim gibi bir sorun yok, biz tüm müdahaleyi yaptık. Bugün gözlem altında kalsınlar, serum takıldı. Mide bulantıları geçince çıkaracağız.” Doktor endişeli gencin yüzüne bakıyordu.

Vefa, “Görebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii,” dedi ve onun gösterdiği kapıdan içeri girdi. Acil yatağının birinde Selen, diğerinde Cem vardı. İkisinin yatağını ortadan çekilen bir perde ayırıyordu, ikisinin de koluna serum takılmıştı. Renkleri neredeyse kâğıt gibiydi. Vefa, ona endişeyle bakan Cem’in gırtlığını sıkabilirdi.

Onu umursamadan, "Geçmiş olsun." dedi Selen'in yanına yaklaşıarak. "İyi misin?" Kaygıyla bedenini tarayan gözler tekrar yüzüne odaklandı.

"Daha iyiyim," dedi elini midesinde gezdiren kız, hala biraz ağrısı vardı, belli ki midesinin bulantısı geçmemişti.

Selen hem kusmaktan hem de lavaboya taşınmaktan bir hal olmuştu. Tepesinde dikilen ve onlara onaylamaz bir edayla bakan adam hem endişeli hem de öfkeli gibiydi. Sanki hasta olan oydu, bu tepkisine anlam veremedi.

"Ben de iyiyim," dedi Cem, Vefa dişlerini gıcırdatınca ürktü. Çene kaslarını görünce gerildi ve korkudan olan oldu. Vefa ve Selen şaşkınlıkla Cem'e bakarken, o bir kez daha osurdu, hem de sesli şekilde. Utançla kıpkırmızı oldu. Üzgün bir suratla elini önünde yelleyerek kokudan kurtulmaya çalıştı. Ne yapabilirdi ki, midesi ve bağırsakları bozulmuştu. Bu adam kendine böyle bakarken korkudan altına etmesi an meselesiydi.

Selen burnunu tıkamak istiyordu ama onu utandırmamak için yapmadığından soluğunu tutuyordu. Cem'in karnından garip sesler gelmeye başladı. Ne yapacağını şaşırınca, arada duran perdeye atıldı ve ayaklandığı an daha sesli ve daha kokulu bir gaz kaçağı gerçekleşti. "Buranın tesisatında sorun var sanırım," dedi kıvrarak, perdenin arkasına saklanınca gerçekler de saklanıyor sanmıştı ama kıvrınmasına rağmen gaz kaçağı devam etmekteydi. Vefa elini önünde yelpazelerken, Selen onun perdeyi çekmesinden fırsat bilip burnunu tıkamıştı, yoksa öksürmeye başlayacaktı.

O sırada içeri giren Beren neye uğradığını şaşırarak burnunu tıkadı. "Bu koku da ne?"

Selen ellerini önünde yelpazeledi. Kızın suçlayıcı gözleri kısılinca, dehşete kapılarak *ben değil* dercesine başını salladı. Beren gözlerini kısarak Vefa'ya baktı, genç adam sert sert bakınca şüphesinden vazgeçti. Bu ayaklı karizma insani hiçbir hata yapmıyor gibiydi. O sırada perdenin arkasından yine grizu patlamasını andıran o iğreti ses duyuldu.

"Biri şu hademeleri çağırсын, tesisattan ses geliyor, üstelik tuvalet leş gibi kokuyor." Bağırarak Cem kıvranan bir utançla ellerini karnına bastırdı. Ses bir türlü kesilmiyordu, perdenin arkasında saklanmak bile bu utancı gizlemiyordu.

Beren burnunu tıkayarak, "Sıçtın sıvama bari," dediği gibi, kendini dışarı attı. Yoksa kokudan telef olacaktı.

Selen ayaklandı, serum direğini de yanında götürerek camı açtı.

Yaklaşık bir saat sonra ikisinin de serumu bitmiş, Cem midesinin yıkanmasının verdiği yorgunlukla sızmıştı. Allah'tan bağırsakları için hemşire iğne yapmıştı da herkes bu acımasız işkenceden kurtulmuştu. Adamın ne kıcı duruyordu ne ağzı, şimdi de horluyordu. Beren bile otele gitmemişti, ama kokuya sabredemediği için dışarıdaki koltukta uyu-ya kalmıştı. Selen ise hala hassas midesi yüzünden lavabodan çıkamıyor, ilaçların etkisinin artmasını bekliyordu. Yine lavaboya gittiği zaman Vefa yatağının ucuna oturdu. Selen yine kusuyordu ve onun bu bitkin haline çözüm olamamak üzücüydü. Yardım etmesine de izin vermiyordu. İki defa onu sertçe uyarmış, eğer kapıyı açarsa hastaneyi başına yıkmakla tehdit etmişti.

Kız sifonu çekerek dışarı çıktı.

Bir kez daha, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen böyle sorup durursan, utancından hasta olacak, rahat bırak kız kusup rahatlıyor işte."

Ne ara uyanmıştı bu adam, Vefa onu umursamadı. Karnından ses gelen Cem perdeyi daha sıkı kapayarak kendini sıktı ve yatağına döndü. Vefa gelecek olanı biliyordu, derin bir soluk çekerek, gözlerini sımsıkı kapadı. Bu acil müşahede odası neden iki kişilikti ve neden hala Selen tek başına bir odaya çıkarılmamıştı?

Selen lavabodan çıkınca camın önüne gitti, temiz hava alarak dışarıyı izledi.

Kendine gelmiş sesiyle, "İyiyim," dedi. Bağırsakları susan Cem düzelme gösterirken, Selen üç tane serum yemiş, hala düzelememişti. Sabah olmuştu ama yorgun kalan kızın midesi yatışmıyordu. Vefa onun ısrarlarına rağmen işe gitmedi, müdürünü arayıp durumu bildirdi. Öğleye doğru kıza yeni serum takıldı. Şimdi durumuna bir de şiddetli baş ağrısı eklenmişti, bir uyuyor bir uyanıyordu. Zaman nasıl geçiyor anlamıyordu. Elini alnında gezdirip duruyordu.

Vefa hemşireden ağrıkesici jeli istedi, yanına oturarak, kusmaktan başı ağrıyan kızın alnına masaj yapmaya başladı. Selen yarı uykulu halde onun şakaklarını ovmasına izin verirken, çok güçsüzdü. Zaten iğnenin ve masajın etkisiyle sızması uzun sürmemişti. Onu uzun uzun seyreden Vefa, kızın uyumasına rağmen parmaklarını şakaklarından çekmedi. Ona bakarken zaman geçiyor, yorgunluktan sebep gözleri kayıyordu.

Selen, koluna dokunan hemşireyle sıçrayarak uyandığında, yanında hissettiği ağırlıkla irkildi. Vefa yanına oturur vaziyette devrilmiş, koluna

yasladığı başıyla hemen yüzünün yakınına sızmıştı. Hemşire elindeki serumu göstererek ağzını açacaktı ki, Selen ona sus işareti yaptı. Hemşire hasta sedyesinin ucuna kıvrılan dev adama ve hasta kıza baktı. Adam başını beklerken heder olmuştu.

“Mide bulantınız geçmediği için doktor bir serum daha takmayı önerdi.” diye kısık sesle konuştu.

Selen başını salladı, hemşire serumu takıp ayarladıktan sonra odadan ayrıldı. Serumun içinde yatıştırıcı olduğu için, Selen gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Bakışlarını hemen yüz hizasında olan adama çevirdi. Kaşlarını, kızıl saçlarını, çillerini izledi. Daha evvel onu bu kadar yakından izleme şansı olmamıştı. Yine o mis kokusu genzine yayılıyordu ve ilaç kokusunun esir aldığı hastane odasına ferahlık sızıyordu. Uyurken ne kadar mülayim ve savunmasızdı. O sert ifadeler, çatılan kaşlar sanki ona ait değildi.

Eli kalktı, saçlarına uzandı ve ne yaptığını fark edince yumruk olan elini yanına indirdi. Bakışlarını onun yüzünden çekerek, tavana çevirdi. Gözleri dolmaya başladı, eli göğsündeki kolyeye gitti. Parmakları metal okşarken ne ara uyumuştu ne ara bedeni yatağa süzölmüş de adamın gövdesinde kendine yer açmıştı, anlayamadı. Vefa, kendine gelmek istediğinde kolunun ve göğsünün üzerinde bir ağırlık hissetti. Bakışlarını çevirdiğinde Selen’in yanağını göğsüne koyduğunu ve başını kolunun üzerine yaslayarak uyuduğunu gördü. Serum takılı elini de karnına koymuştu ve elinin üzerindeki bitmiş serumun hortumuna kan yürümüşü.

Kızın tenine düşen saçları parmağının ucuyla çekerek yüzüne baktı. Bitkin bedeni ve sararmış yüzüyle içini acıttı. Onun, hasta olması adamı da hasta ediyordu. Parmağının tersini yanağında dolaştırırken, içeri giren Doktor, “Uyuyor mu hastamız? Kusması durdu mu?” diye yüksek sesiyle sordu. Vefa dudaklarına parmağını koyup doktoru susturmakta geç kalmıştı. Selen gür sesle irkildi ve gözlerini açtı. İlk nerede olduğunu algılayamadı, kendine gelmeye başlayınca bulunduğu konum ve adama olan temasıyla panikledi. Derken toparlanmaya kalkınca elini kaldırdı ve serumun hortumu gerildiği için canını yaktı.

“Sakin ol,” dedi Doktor. Vefa kolunun üzerinden başını kaldıran kıza toparlanması için yardım ederken, Selen, “Affedersin fark etmedim,” diyerek özür diliyordu. Ayaklanan Vefa derhal kendine çeki düzen verdi.

Doktor yeniden, “Serum bitmiş, şimdi daha iyi misiniz?” diye sordu.

Selen midesinin bulanıp bulanmadığına baktı, bir hareketlenme yoktu. "Daha iyiyim sanırım."

Etrafına bakındı, Cem neredeydi! Yoksa ona bir şey mi olmuştu? Endişeyle, "Arkadaşım nerede?" diye sordu.

"O iyi, taburcu ettik. Eğer midenizde bulanma yoksa, sizi taburcu edebiliriz."

"İyiyim."

Kızın perişan yüzüne bakan adam, "Biraz daha kalması gerekmez mi?" diye sordu.

"Zaten siz rahat edin diye normalin üstünde serum taktık ama bu kadarı yeterli, yapabilecek başka da bir şey yok. Midesi yıkandı ve ilaçlarla tedavi edildi."

"Otele dönebilir miyim?"

"Eğer kendinizi iyi hissediyorsanız."

Selen dünden razı halde, "Hissediyorum," dedi. Vefa'nın yardımı ile toparlandı. "Beren ve Cem neden haber vermedi bana?"

"Cem taburcu edilirken sen uyuyordun, "Ona yaklaşmamasını sert bir biçimde söylediğini belirtecek hali yoktu. "Beren de onu otele götürdü."

"Sen de gitseydin, ben iyiydim."

Vefa ona ters ters bakınca sustu. Hastane işlemlerini Vefa halletti ve bu süreçte kız yatağında sadece dinlendi. İlaçlarını aldı, doktoruyla görüştü. Onun yardımıyla taksiye bindi, otele kadar da başını koltuktan kaldıramadı. Serumlar hem sersemletmiş hem de ödem yaptığı için bedeni hantallaşmıştı. Taksinin yarı açık camından yüzüne vuran serin yel onu rahatlatıyordu. Vefa ona baktı, kız gözlerini kapatıp ara sıra gelen bulanıklarla mücadele etti.

Otele geldiğinde ve odasına çıktığında, Vefa onu yalnız bırakmadı. Kız elini yüzünü yıkadı. Vefa lavabonun girişinde bekledi. Artık daha iyiydi, genç adama bakarak onun gitmesi gerektiğini sessizce belirtti ama endişelenen Vefa'nın gitmeye pek niyeti yok gibiydi.

Sonunda, "Duş alsam iyi olacak," dedi, yoksa onun içinde yardım talef edecek kadar endişeli duruyordu.

"Beren yardıma gelsin."

"Vefa ben iyiyim, sadece duş alıp dinleneceğim. Kızın zaten canı çıktı tüm gece, bırak dinlensinler."

"Sel," dedi Vefa uyarıcı bir tonda. Kız anlayamadı, kaşlarını çatı.

“Sana ben bakacağım ve sen itiraz etmeyeceksin.”

Şaşkınlaşan kız, “Sel?” dedi.

“Senin bundan sonraki adın. Sel!”

“Niye Sel?”

“Çünkü önüne kattığın her şeyi bir anda yıkıp geçebiliyorsun.”

Alinganlaşan kız, “Yani bana felaket mi diyorsun?” diye kızdı.

“Hayır sana Sel diyerek kendime nasıl da yıkıcı olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum.”

“Hastayım Tol ve senin yeni jenerasyon imalarını kaldıracak halde değilim.”

“Doğru diyorsun Sel, hastasın ve hala aynısın.”

“Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeç. Hadi git sen de dinlen, Selen dünden razı halde perişan oldun. Ben iyiyim, gerçekten.”

Adam ikna olmayınca, “Tamam, duşa telefonumla gireceğim ve söz bir şey olursa sana haber vereceğim.” dedi ikna etmek için, adam hiç orali olmamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Kız haklıydı, mahremiyet sağlaması gerekiyordu. Üstelik beden ve ruh sağlığı için duş gerekliydi. İstemeyerek de olsa onu yalnız bıraktı ama kapıdan çıkarken tembihlerini sıralamayı ihmal etmedi.

Selen duşunu aldıktan on dakika sonra kapı çaldı. Henüz saçlarını bile kurulayamamıştı. Adam resmen içeri radar koymuş gibiydi, ne kadar bekleyeceğini tahmin etmişti. Kapıyı açtığı anda bir tepsiyle garson ve Vefa karşısında dikiliyordu. Kız garsona yol verirken, “Bu ne?” diye sordu.

“Dünden beri midende hiçbir şey durmadı, biraz atıştırmalısın.”

Kız yüzünü buruşturdu, yemek fikri bile fenalaştırıyordu. Üstelik hem yorgun hem de iştahsızdı. Üstelik banyo sonrası aynaya baktığında gördüğü yüzün iç açıcı yanı yoktu. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü sararmıştı. Aklına gelince morali bozuldu, buralarda hasta olmak istemiyordu ama canı da bir şey istemiyordu.

“Ben yemesem,”

“Çocukluk edersen zorla yediririm. Şu yüzünün haline bak, bir günde kaşık kadar kaldı.” Bahşiş verdiği garsonu gönderip kapıyı kapadı. Kız saçlarına havlu sarıp yatağa uzandı, ayakta kalmak zordu. Başı dönüyordu. Sırtını yatak başına yaslayınca, Vefa tepsiyi dizlerine bıraktı. Ona tepeden bakarak yemesini sabırla bekledi, Selen bir yemeğe bir de ona baktı.

“Hiç çekici değilsin.”

“Benim yedirmemi istemiyorsan başla.”

“Canım is...”

Adam iri bedeniyle yatağı sarsarak bacaklarının yanına oturdu. Kızın şaşkın bakışları altında kocaman eline küçük kaşığı alarak, tepsiyi kendi dizlerinden koydu. Kızın şaşkınlığı altında kaşığı çorbaya daldırdı. İtiraz için açılan ağzına tepıştirdi. Sersemleyen Selen ilk lokmayı yutmak zorunda kalırken, homurdanıyordu. Tekrar ağzını açtığında sitemi ikinci kaşık çorba ile boğuldu.

“Sen deli...”

Ve yine yarım kaldı sözleri, tepsideki peçeteye uzanıp ağzını sildi. Vefa zalim hasta bakıcılar gibiydi, itiraz kabul etmiyordu. Kâseyi yarıya kadar zorla yedirdi. Artık daha fazla içi almayınca, elini ağzına kapadı. “Dur yine çıkacak,” diye uyardı.

Israr etmemesi gerektiğini anlayan Vefa kaşığı kâseye koydu, tepsiyi komodine itti. Neyi ne kadar zorlaması gerektiğini biliyordu. Kızın arkasındaki yastığa uzanırken, “Kay aşağıya,” diye emretti. Selen denileni itaatle yaparken, adam yastığı düzelitti. Üzerini örttü. Nemli saçlarını yüzünden geriye çekerek, “Şimdi biraz dinlen, ben buradayım,” dedi.

“Sen de git dinlen, tüm gece uyumadın.”

“Kapa gözlerini.”

“Onları da zorla mı kapacaksın.”

“Gerekirse evet, Sel!”

Yine öyle demişti ona, her kızdığında böyle mi diyecekti? Gözlerini kapamayınca parmaklarıyla gözlerini kapadı. Selen yutkunduydu, kapalı gözlerine rağmen, “Odana gidebilirsin,” diye önerdi.

“Sen hala konuşuyor musun?” diye sordu, kız başını salladı. Cidden çok yorgundu, duş ve yemek onu yatıştırmıştı. İtiraz etmişti ama yemek iyi gelmişti. Doktorun birkaç gün kullanması için verdiği ilaç ise uykusunu getirmişti. İki dakika sonra gözleri kapanmış, dört saat sonra da baş ağrısı eşliğinde açılmıştı. Uyandığında oda karanlıktı, içeriyi dışarıdan sızan bahçe ışıkları ve ay ışığı aydınlatıyordu. Üstelik genzine yine o bilindik limon kokusu yayılıyordu. Camın tamamı açık olduğu için gözleri içeriye seçiyordu. Bakışları koltuğa kaydı. Televizyon koltuğunu yatağın yanına getiren Vefa, üzerine yayılmış, kollarını göğsünün altında bağlayarak onu izlerken sızmıştı. Selen ayaklarını yataktan sarkıttı, kısa bir süre baş dönmesinin geçmesini bekledi. Ayakuçlarında yatağın etrafını dolanıp, komodinin üzerindeki pikeyi alarak üzerine serdi. Daha kumaş

adamın tenine dokunduğu an, Vefa irkilerek kendine geldi. Mahur yüzü, kamaşan gözleriyle ona baktı.

Derhal toparlanarak, "İyi misin?" dedi. Yüzünde ellerini gezdirdi. "Neden ayaktasın? Bir şey mi istiyorsun?"

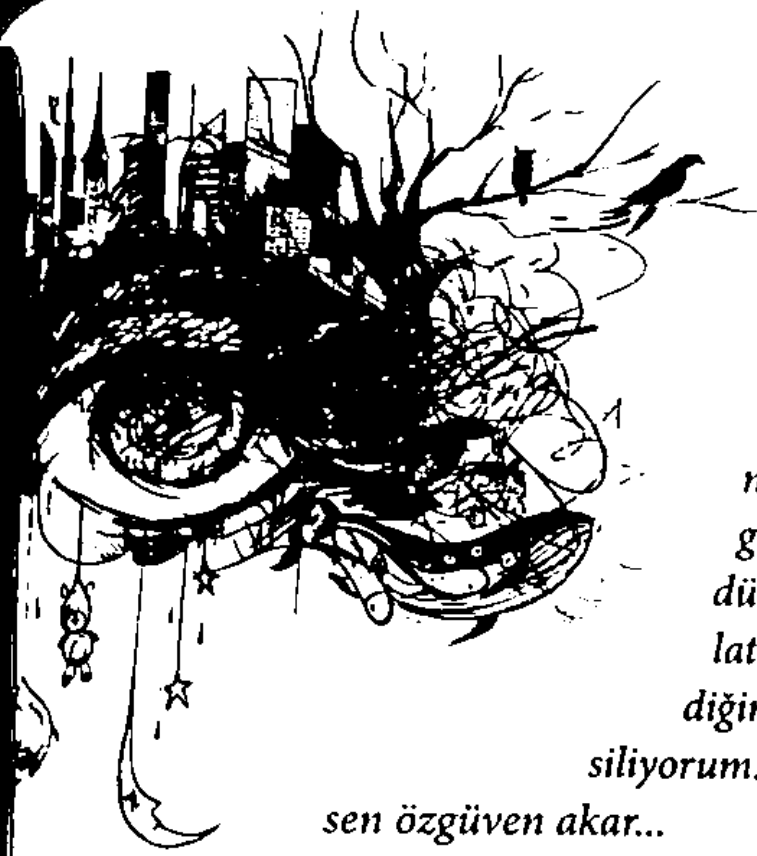
"İyiyim ben, uyuya kalmışsın." Selen içi giderek bakıyordu. Neden bu kadar iyiydi, iyiliği sadece ona mıydı yoksa şefkat göstermeyi seviyor muydu? Neden bu kadar umurunda gibi davranıyordu? Amacı arkadaş olmak mıydı, bu arkadaşlıktan faydalanmak mıydı? Neden onunla bu kadar mahrem bir bağ içerisindeydi, sebebi gözlerinin sahibi olan adamın sevdiği kadına olan minnet borcunu ödemek mi yoksa gözlerini sevdiği için ona acımak mıydı? Garip duygular, tuhaf buhranlar ve histerik nöbetler zihnini zehirleyince, ıslanan kirpiklerini kırıştırdı. Hiç iyi değildi, hasta psikolojisi onu güçsüz ve histerik bir şey yapmıştı.

Onun ruh halinden habersiz olan ve loş ışıktaki yüz ifadesini kaçırarak adam kendini toparladı, bileğindeki saate baktı. "Acıktın mı?"

Midesi kazınan Selen başını salladı, hıçkırıkla karışık bir gülücük yolladı. Gözlerini kaçırmayan ama ona mahremiyet alanı sunan Vefa yerinden kalktı. "Sen yatağa geç, ben bir şeyler hazırlatırım." Bu emri öyle alelade söylemişti ki kız ne diyeceğini bilemedi.

"Gerek yoktu buradan sip..."

"Yağsız ve hafif bir şeyler isteyeceğim, aşağı insem daha iyi olur." Kızın şaşkın ve itiraz eden bakışları arasında odadan çıktı. Adam bir anda kendini dadısı ilan etmişti ve ona konuşma, itiraz etme hakkı tanımamaktaydı. Ne diyeceğini ne yapacağını bilemediğinden dediğini yaptı, yatağa uzanarak onu beklemeye koyuldu.



16. Bölüm

Kendimi uzun uzun anlatmak ve susmak arasında gidip geliyorum. Ne hislerimi ne de düşlerimi anlatamayacağımı, anlatsam bile anlaşılmayacağımı bildiğimden, susuyorum. Yazıp yazıp siliyorum. Bazı kadınların, damarını kesen özgüven akar...

Bir an denizden, bir an karadan eserler...

Rüyalarımın sitem

VEFA

Saat: 02:30

Gaye düşünceli bir halde camdan dışarı baktı. Devasa cam ofisin içinde kapana kısılmış gibiydi. Ofisin hiçbir yerinde bir tek canlı renk yoktu. Ama bu dekor anlayışı, zaten Vefa'nın kendi özel zevkini yansıtmıyordu, sonuçta o burada misafir olarak kalıyordu. İleride birlikte ona ofis döşediklerini hayal etti ve onun canlı renklerden hoşlanabileceğine kendini inandırmaya çalıştı. Genelde büroların bekleme odaları, daha çok müşterilerin rahatı açısından düşünülmüş olarak dekore edilirdi. Genelde bir dekoratör tarafından yapılırdı ama bu işi kimseye bırakmadan kendi dekor edebilirdi. Onun zevkine göre bir dekor ikisini de mutlu eder diye düşündü. Gaye mimarlık işlerinden hiç anlamazdı ama onun yanında işi çabuk kavrayacağına emindi. Birlikte çalışacakları zaman huzur verici bir atmosfer yaratmak isterdi.

İç camdan dışarı baktı. Ne garipti, tüm departmanı aynı kata sıkıştırmışlar, cam bölmelerle ofisi ayırmışlardı. Çalışanlar ortalıkta dolaşıyor, telefon ve faks sesi her yanı kaplıyordu. Hepsinin ortak bir yanı vardı: Azim. Gaye azimli olup olamayacağını kendine kaç kez sorduğunu unuttu. Bir kadın elinde dosyalarıyla giderken, ona bir şeyler söyleyen adama gülerek hikâyesini anlatmıştı. Siyah tayyörün içine şampanya rengi spor bir bluz giymişti. Üstelik o da sarışındı. Vefa bir keresinde sarışınlardan

hoşlandığından bahsetmişti. Hala sarışın seviyor muydu? Bu kız da onun dikkatini çekmiş miydi? Bakımlı ve kadınsı hatlara sahip biri olduğu belliydi. Hem de doğal sarışındı. Diğerleri de doğal kumraldı. Onun aksine herkes gerçektir, yapay olan kendisiydi. Modern kesimli saç modelleri ve belli belirsiz makyajlarıyla hepsi işkadını görünümündeydi. Takıları da gümüş ya da altından, son derece sade, göze batmayan cinstendi. Eğer elini çabuk tutmazsa onlardan biri olabilirdi. Bir gün onlar gibi emir altında çalışmak istemezdi. Bazı insanlar emir almayı sevmezdi. Gaye de onlardandı. İdarecilik zorlandığı bir alan olabilirdi ama emir almak da hiç ona göre değildi. Sırf bu yüzden bile o planı gerçekleştirebilirdi.

Saçını vurgulaması için alev kırmızısı bir ruj sürmüştü. Koyu mavi bir gömlek siyah bir pantolon giymişti. Gözlerinin kahvesini ortaya çıkaran bir far sürmüştü. Ve onun kıyafeti ciddiyetinden uzak, samimiyetten fazla şekilde vücudunu sarıyordu.

Üstelik başvurduğu yöntemle bu işinde altından kolaylıkla kalkacağına inanıyordu. Zaten, en önemlisi de buydu. Bütün sorun, Vefa'nın kendini en iyi aday olduğuna ikna edebilmesiydi. Onun gelmesini beklerken, etkilemek için nasıl hareket edeceğini düşünmeye başladı. Onun kendi hakkında ne düşündüğünü anlayabilmek mümkün değildi. Ne bir ilgi ne de bir zafer belirtisi göstermiyordu. Onu gıptayla izliyordu. Kendisi asla bu kadar soğukkanlı olamazdı. Bu işi başaramazsa artık hiçbir şansı kalmayacaktı.

Orada beklediği yirmi dakika boyunca, Vefa gelmedi. Lavaboda ne olmuş olabilirdi ki bu kadar gecikmişti. Görüşme sırasında neler konuşması gerektiğini kafasında son kez tekrarlarken, annesinin sözlerini tamamen unutmuştu. Geçen geceyi bilinçli olarak kısa kesmesi adamı sıkmamak için iyi bir ti'yoydu ama bu seferki oyunu işe yarayacak mıydı bilmiyordu. Onu hem bunaltmadan hem de dikkatini çekecek şekilde görüşmeliydi. O kadar dalmıştı ki, ofise giren kadının gözlerini dikip ona bakışını fark edemedi.

“Sen de kimsin?”

Güzel kadın etrafına bakınarak, “Vefa ofiste yok mu?” diye sordu.

“Lavaboya kadar gitti, birazdan gelir.”

Beren ofisten çıkarken, “Tamam ben birazdan uğrarım.” dedi ama gözleri hala kadının üzerindeydi. Bugüne kadar gördüğü en güzel ve en gösterişli kadınlardan biriydi. Saçları, takıları, kusursuz güzelliğini vurgulayan sıcak makyajıyla, katalog gibiydi. Peki kimdi? Vefa'nın sevgilisi

miydi, iş için mi beklemekteydi? Kadın sorgulayan bakışlar altınca, kız ofisten çıkmadığını fark ederek derhal arkasını döndü ve tam o anda kapıdan girmekte olan Vefa ona bir şeyler söyleyerek kapıyı kapadı.

Gaye manalı bir göz devrişle, "Güzel kadınmış," dedi.

Vefa sessiz kaldı. "Kusura bakma görüşmem uzadı."

"Eğer uygun değilsen, sonra da gelebilirim."

"Bir arkadaşım rahatsızdı, onu merak ettim."

"Geçmiş olsun, durumu iyi mi?"

"Gıda zehirlenmesi ama şimdi iyi, dinleniyor." Yerine geçerken, "Eee sen nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sen beni aramayınca kendime bahane yarattım, buradan geçerken de bir kahveni içerim dedim."

"Görüşmek için bahaneye ihtiyacın yok, her zaman beklerim." dedi Vefa, "Ne içersin?"

"Bir kahve olabilir."

Vefa yerinden kalkınca, kadın şaşırdı. "Sen mi getireceksin?"

"Burada self servis mutfak, çaycı doğum iznine çıktığı için herkes kendince idare ediyormuş."

"Birini alsaydınız ya,"

"Bu çalışanların verdiği bir karar, ekip arkadaşlarının üzülmelerini ve bu süreçte kaygı duymasını istemedikleri için böyle bir çözüm bulmuşlar. Zaten birkaç haftaya gelecekmış. Neyse kahven nasıl olsun?"

"Filtre olsun."

Vefa ofisten çıktı, beş dakika sonra kahve kupalarıyla geri döndü. Omuzlarını dimdik tutarak kendine oturuş biçimi ayarlayan kadın, kupaya uzandı. Kırmızı ojelerle parlayan parmakları siyah kupayı sardı ve üfleterek kendine çektiği kahveden, bir yudum aldı. "Hala kahve yapmakta üstüne yok," Kupayı sehpa üzerine bıraktı. "Uyandığında ilk içtiğin şey kahve mi yine?"

"Artık içmiyorum, annemin yüzünden bıraktım." dedi adam, cidden uyandığında ayılmak için kahve içmek onda bir alışkanlık halinden çıkmıştı çünkü annesi midesine zarar vereceğini şikâyet ederek bunu ona yasaklamıştı. Gaye'nin bunu hatırlamasına şaşırdı.

"Hala annen ile birlikte mi yaşıyorsun?" diye sordu.

"Hep de birlikte yaşayacağız," Mesaj alınmıştı.

"Ben annemle ayrı yaşıyorum, iş yerine yakın ufak bir dairem var."

Yalan söyledi. Aslında bu daireyi amaca hizmet için tuttuğunu ve anne-siyle hala birlikte yaşadığını kendine sakladı. “Bazen nefes aldırıyor, boğulduğumu senden saklayamam.” Adamın bedeninde, ne istediğini belirten bir arzuyla gözlerini gezdirdi. Vefa bu bakışları umursamadı ya ciddi onunla oynuyordu ya da gerçek anlamda onun ilgisinin görmezden geliyordu. Bu daha çekici geliyordu. Vücudu bin bir parçaya ayrılmak üzere kıvranıyordu. Gözleri kesiştiği an, bütün sinirleri, düğüm düğüm olmuştu. Kalbine de bir sancı saplanırken, atış ritmi bozuldu. Yüzüne birdenbire kan hücum etmişti. Boynundan yanaklarına doğru, saçlarına tezat oluşturan korkunç bir kırmızılık yayıldığını hissetti.

“Bir kadeh bir şey içmek istersen, seni ağırlayabilirim.”

Vefa uzun uzun baktı ve sustu. Teklifini kibarlıkla ret mi etmişti. Yoksa kabul mu etmişti? Bir tek kelimeye bile gerek yoktu. Cesareti tamamen kırılmıştı. Daha fazla ileri gitmemesi gerektiğinin farkındaydı, içinde kalan bir gurur kırıntısı onu durdurdu. Vefa’nın, onu görünüşünün dışında değerlendirebilmesi için bir şeyler yapma gereğini duydu.

“Hayatında biri mi var?” Direk ve tek seferde sordu.

“Henüz yok!” dedi adam kahvesini yudumlarken.

“Yani yakın zamanda olabilir, bundan bunu mu çıkarmalıyım?”

“Nasip,” dedi kaçamak bir soruyla. Kızın içi coşkuyla doldu, bu konuşmadan umutlanması gerektiğini çıkardı. Nasibi o olabilirdi. Bilerek bunu demişti, umut vermişti. Kuruyan boğazından sözcükler güçlkle çıktı. “Senin adına sevindim, ciddi bir ilişki düşünmen ne güzel.”

“Maksat annem mutlu olsun,”

Bu espriye kadın kahkaha atarak, “Bir yardımcın yok mu?” diye sordu.

“Uygun birini bulamadım henüz, haftaya mülakat yapacağım. Buradan gitmeden birini yerime koymam lazım.”

Kız alaycı bir ifadeyle, “Biliyorum, bu iş için uygun değilim ama size buna uygun olduğumu kanıtlayabilirim. Şu andan itibaren, başka bir bakış açısıyla beni değerlendirmeye çalışın. İstedığınız testi uygulayabilirsiniz. Baştan aşağı size açığım.” Adam güldü kadın, kirpiklerini kırıştırdı. “Çok hızlı, çalışkan, becerikli ve yetenekli bir insan olduğumu siz de göreceksiniz. Çaresizliğin insana neler yaptıracağı inanılmaz bir şeydi. Ve benim size... pardon işe ihtiyacım var.” Alayla söylenmesi tatlı bir dudak büküşle tamamlandı. Kızın oyunculuğuna, Vefa daha fazla dayanamayarak güldü.

Gaye ağzından çıkanlara kendi de şaşırp kalmıştı ama onu etkilediğini

görebiliyordu. Adam keyifle gülerken gözlerinin içine bakakalmıştı. Dudakları hafif alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hala çok güzel alaya alıyorsun zamanı."

"Dünyayı böyle sırtlamak daha kolay." Kadın onun şaşkınlığını, en güzel gülüşü ile karşılayarak kahvesini yudumladı. Sohbet ederken konu konuyu açıyordu. Gaye masanın üzerinde gördüğü şeyle uzandı. Hiç izin almadan şık kutunun kapağını açıp içinden bir ok çıkardı adamın şaşkın bakışları altında ve döner sandalyesini çevirerek karşı duvardaki hedef tahtasına fırlattı. Vefa hedefi tam on ikiden vuran oka bakarken, Gaye, "Hiç isabet ettirdiğin oldu mu?" diye sordu.

"Henüz bu kadar iyi değilim." dedi dürüstçe.

Vefa kutuya uzandı, bir tane ok aldı. "Kahretsin! Yine vuramadım." Kızgından çok keyifliydi. Arka arkaya attığı okların bir tanesi bile hedefin yakınından geçmiyordu. Gözlerinin içinde garip bir pırıltıyla ona döndü. "Sen nasıl başarıyorsun?"

"Odaklanma, tüm mesele bu." Vefa bir tane daha denedi, sonra bir tane daha. Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Bir gün sana öğretilirim, evde daha büyük bir dartım var." Kızın cesurca atılımı işe yaramıştı. Onun gülüşüyle iyice yüreklendi. "Hayatımda yeri olacak düzgün birini istiyorum."

Vefa merakla ona baktı. Üstüne alınmamak işine geldi. "Özelliklerini belirledin mi kafanda."

"Önce karakter özellikleriyle başlayalım." diye devam etti Gaye. "Her an hazır ve dinamik, uyumlu bir insan olması gerekir. Bilirsin, inişli çıkışlı ruh durumlarına hiç tahammülüm yok."

"Böyle birini bulursan bana da haber."

"O zaman karşına bak, gün boyunca benim kadar taze kalabilen, güler yüzlü bir insan daha bulamazsınız."

"Çok şakacısın," diyen adam konuyu kapamak için garip bir sohbet açtı. Bakışları yine onun saçlarına takılmıştı. Önceden sarışın kadınlardan ne kadar çok hoşlandığını anımsadı, sonraki zamanlarda doğal saçlardan daha fazla hoşlandığını fark edince kalbi ısındı. Artık siyah saçlar favorisiydi. Gözlerini ovuşturarak yerinden kalktı ve hedef tahtasındaki okları teker teker topladıktan sonra hin bir bakışla aniden ona döndü. Gözlerinin içine bakarak okları düzgün şekilde kutuya yerleştirdi.

Gaye ayaklandı, koltuktaki çantasına uzanırken, "Kahve için teşekkürler, sana konum atarım ne zaman istersen gelebilirsin," dediğinde,

Vefa biraz duraksadı ve sadece başını salladı. Sessiz kalınca kadın ona dik dik baktı. "Dart oynamaya," diyerek göz kırptı, saçlarını savurarak arkasını döndü ve ofisten çıkıp gitti.



Selen'in iyileşmesi iki günü almıştı. Mide gribi demişti doktoru, ağır geçirdiği içinde neredeyse otelde pineklemişti. Bu zaman zarfında Vefa onu bir saniye tek bırakmamıştı. İşe gittiği zamanlar telefonla kontrol ediyordu, gitmediği zamanlar ise sürekli tepesindeydi. Beren ve Cem işlerinin başına çoktan geçerken, onun işe gitmesine de izin vermeyen kişi Vefa olmuştu. Hatta bu işi biraz ileri götürüp -istirahat yazdırdığı için doktora onu dinlenmeye mecbur bırakmıştı.

Öğleye doğruydı, bedeni enerji isteğiyle alarmlarını devreye sokarken, Selen masasındaki yemek paketine baktı, yine yapmıştı. Nasıl başarıyordu bilmiyordu ama öğle saatlerinde ne zaman masasından kalksa, döndüğünde yemeği orada buluyordu. Bu sefer onun kızgın bakışlarına hedef olmayacaktı. Adam hem yemek alıyor hem de yemediği zaman onu gözleriyle azarlıyordu. Hatta yemek soğuduğu zaman mesaj çekerek emirler sıralıyordu. Paketi masasının üzerine açtı. Güzel ev yemekleriydi, çok da lezzetli durmaktaydı. Nereden nasıl buluyordu bilmiyordu ama annesinin yemeğine yakın bir restoran ayarlamıştı.

"Vay kızım, nereden buldun bunları?" diye soran Cem davetsiz halde tabağa uzandı, sigara böreğinden birini ağzına tıktırdı.

Selen genç adama uzatırken tabağı, "Beğendin mi?" diye sordu.

Cem ikincisine uzanırken, "Bayıldım." diye açıkladı.

Cem de kolay atlatmamıştı ama erkek bünyesi dedikleri şey naz kaldırmadığından kendini toparlamıştı. Bakışlarını etrafında dolaştırdı. Sonra başını aşağı eğerek kısıp sesle, "Geçen gün bir afet geldi buraya, ben ömrü hayatımda böyle bir şaheser görmedim. Kadın resmen yürüdüğü yolu sarsıyor, baktığı adamı deprem gibi yerle bir ediyordu."

Selen bir tane börek alıp ısırırken, "İş için mi geldi?" diye sordu.

"Yok kızım, sanmam."

"O zaman patronlardan birinin elemanı, kontrole mi geldi?" diye sordu endişeyle, onları teftişe birini mi yollamışlardı?

"Bizim uzaylının odasına geldi."

"Vefa'nın mı?"

"Odasında baya kaldı."

“İnsanlara çamur atıp iğrençleşme.”

“Yalan mı? İçeride neler oldu sanıyorsun, beş çayını yad etmediler ya Adam ne yere bakan yürek yakanmış, saman altından yılan oynatıyor.”

Bu adam bazen ne kadar geveze oluyordu. İştahı kaçmıştı, böreği tekrar tabağına koydu. Cem bir tane daha aldı, ağzına tepıştirirken kadının güzelliğinden bahsetmeyi ihmal etmedi. Aklını başından almış gibiydi. “Sen yemiyor musun, güzelmiş.” Elindeki lokmayı da ağzına tepıştirdi.

Kızın aklı o kadındaydı. Ofiste de birkaç defa duymuştu, üstelik Beren bile kaçtır kıskançlıkla bahsediyordu. Kadının saçlarını anlata anlata bitirememişti. Meraktan mıydı bu durgunluğu yoksa başka bir şeyden mi, çözemedi. “Al bunu sen ye o zaman,” dedi tabağı ona uzatırken, zoraki gülümsüyordu. “Acıkmış duruyorsun.”

Hiç itiraz etmeyen Cem tabağı uzandığı an yanında biten gölge, “Sen henüz düzelmedin, dışarıdan yiyip mideni bozamazsın.” diye uyardı.

Cem ağzında lokması donup kaldı. Adamın uyarıcı bakışları yüzünden yemek tabağını aldığı yere usulca bıraktı. Kız onun yüzüne bakmak istemedi. Sebebini bilmiyordu ama içinden gücenik bir duygu akıyordu. Huzursuz bir sesle, “Ben zaten tokum.” diye söylendi. Duruşu hayli garipti.

Bir kez olsun ona dönmemişti. Vefa’nın uyarıcı bakışları Selen’e doğru döndü.

“Bir şey mi oldu?” Selen başında dikilmesine kızdı. Cem ikinci defa böreğe uzanıyordu ki, Vefa’nın bıçak keskinliğindeki tek bir bakışıyla yerine mıhladı. Kızın sağlığı yerine gelmişti ama rengi hala solgun ve yüzü aldığı serumlardan sebep ödemliydi.

“Kendini iyi hissetmiyor musun?”

“İyiyim.”

“O zaman neden rengin gitti? Her an bayılacak gibi duruyorsun.”

“İyiyim,” dedi dişlerinin arasından, Cem’in yanında onunla tartışmayı düşünmüyordu, sonra aralarında bir şey varmış gibi dillerine düşüyordu. Zaten olması da imkansızdı. Dedikoduya çanak tutmak istemiyordu.

Cem onların çatışan bakışlarını sessizce izlerken, bir böreği gizlice yuvarladı. Vefa bir anda ona döndü. Sert bir sesle, “İşin yok mu senin?” diye çıkıştı. “Yine tünemişsin masanın tepesine.” Kızın bu garip tavırlarına verdiği tepki kaşlarını çatmak oldu. Yüzü aniden öfkeyle kızardı. Cem önce çekindi, hemen arkasından kadınları büyüleyen o oğlan çocuğu gülümsemesini takındı. Ancak bu gösteriden Vefa etkilenmişe benzemiyordu. Ona kızgınlığı hala geçmemişti, kızın bu hale düşmesine sebep oydu

ve her gördüğü yerde boynunu kıracak gibi bakması sadece Cem'i değil herkesi ürkütüyordu.

"Kendini fazla yormamalısın, henüz iyileşmedin."

"Ben gayet iyiyim, geldi ve geçti." Selen'in sesi soğuktu. Vefa onun kararlı bir sesle konuştuğundan dolayı ısrar etmekten vazgeçti. İkilinin arasında esen soğuk rüzgârdan habersiz olan Cem, "Eeee ne zaman gidiyoruz bara?" diye sordu.

Vefa ona tekme atan bir bakış fırlattı. "Sen git, Selen hasta."

O da hastalanmıştı ama bu adamın umurunda değildi.

Selen, "Kendi adıma karar verebilirim." diye kızdı, az evvel gitmeyi düşünmüyordu ama şimdi sırf o emrettiği için gitmek istiyordu.

"Babana sözüm var, hasta olduğundan beri endişeliler. Gözüm üzerinde olacak dediğim için seni rahat bıraktılar. Eğer gelip bir çocuk gibi zorla eve götürülmek istemiyorsan, dediklerimi harfiyen yerine getireceksin."

"Babasını nereden tanıyorsun sen?" Vefa ona sert bir bakış atınca, yüzündeki şaşkınlık bir anda sarardı. En hatalı şeyi söyleyerek, "Gelmeyecek misin?" dedi.

Dişleri gıcırdarken, "Neden, iki defa hasta mı edeceksin?" diye suçladı.

Ona yine diş biletiğini görünce, "Siz gidin, beni otele Vefa bırakacak, kendisi babamın vekili." diye ortamı yatıştırmaya çalıştı. "Tabi bir randevusu yoksa."

"Yok," dedi Cem ani ve sert bir tonda.

Adamın her an Cem'i camdan atacağına dair içinde müthiş bir korku vardı. Vefa'ya göre bu cümlede yanlış olan iki şey vardı. Öncelikle teklifi nazik olmaktan çok emirdi. Ayrıca kızı otele bırakmayı değil, onunla daha sessiz bir yerde yemek yemeyi teklif etmişti. Selen tereyağından kıl çeker gibi bu tekliften kaçıyorsa, şansı yoktu. Neyse şimdi önemli olan huysuzluk etmeden kabul etmiş olmasıydı, yani en azından bu sözler kabul ettiği anlamına gelmekteydi. Ayrıntıların icabına daha sonra bakılabilirdi. Şu an için sadece Selen'i ayaklı beladan uzak tutmak istiyordu. Adam kızı hasta etmişti, zerrece akıllanmamıştı. Hala eğlence diyordu. Onun güçsüz vücudunun halsiz olduğunu hissedebiliyordu. Kobalt mavisi gözleri koyulaşmıştı, sararan tenindeki yanakların kızılı sönmüştü, biçimli dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Onu dikkatle süzdüğünü gören kız kaşlarını çatınca, öfkeleniği belli oldu çünkü hırsından dudaklarını büzüyordu. Nefes alıp verdikçe dolgun göğüsleri elbisesinin altında tahrik edici şekilde inip kalkıyordu. Ve Vefa tüm bu güzelliğin öfkeden çok daha güzel

nedenlerle ortaya serilmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Cidden babanı nereden tanıyor?”

“Sana açıklama yapacak biri gibi mi duruyorum.”

Cem kabullenerek, “Yok.” dedi. “Siz ikiniz mi takılacaksınız?” Sesi somurtkandı.

“Sen akıllanmaz mısın?” bakışları atan Vefa adama değil cevap vermeye bakmaya bile tenezzül etmiyordu.

“Ofise güneş doğdu,” dedi Cem ağzı bir karış açık halde kapıya bakarken, dudağının kıyısından salyası akacak gibiydi.

Cem ve Selen didişmeyi bırakıp girişte duran ve etrafa bakınan kadına dönünce, Cem toparlandı. Selen gözlerini kıstı. Hayatında gördüğü en der güzellerdendi. Sarı saçları, uzun bacakları ve biçimli bedeniyle mankenlere benziyordu. Üzerinde siyah bir elbise vardı ve dizlerinin hemen üstünde bitiyor, ayağında ise çivi topuklu ayakkabılar ona tartışılmaz bir dişilik katıyordu. Cem yutkunarak bir şeyler söyleyince, Selen ona peçete uzattı.

“Salyalarını sil.”

Cem bocalayan bir halde yanlarından ayrılarak kapıya yöneldi. Selen kirpiklerini kırıştırarak onlara bakarken, kadın güzel bir gülüşle ona bir şeyler söyledi ve Vefa onu da yanına alarak ofise geçti. Kız kapı kapanana kadar nefes alamadığını hissetti. Bakışları kendi kıyafetine kaydı. Sade uzun, floral desenli şifon elbise giymişti ve ayağında da beyaz spor ayakkabıları vardı.

“Anlattıklarından daha güzelmiş, böyle karım olsun bir trilyon borcum olsun.”

“Seni eve bağlamak için böyle olmak yeterli gelmez, sen ondan da sıkılırsın.” dedi yanlarına gelen ve konuşmaya bodoslama dalan Beren. Cem’in çenesine vurarak, “Ağzını kapa,” diye sataştı.

Yorumsuz kalan Selen yutkunarak önünü döndü. İkili kendi arasında tartışırken, “Hadi herkes işinin başına,” diye uyardı. Cem ve Beren didişerek yanından ayrılırken, Selen ofise kaçamak bir bakış attı. Sonra silkelendi, ona neydi ki. İstedikleriyle görüşebilirdi? Bilgisayara döndü, henüz yarılacağı işlerini kontrol etti. Ne zamandır görüşüyorlardı? Sevgilisi miydi, yoksa takıldığı kadınlardan biri miydi? Kadın gelip geçici heveslere benzemiyordu. Duruşu asildi, belli ki onların dünyasına ait değildi. Üstelik ofise girerken çantasını da görmüştü, onun iki aylık maşı bile o çantayı almaya yetmezdi.

İçeride bu kadar uzun zamandır ne konuşuyorlardı? Yoksa konuşmaktan öte şeyler mi dönüyordu? Ona neydi ki, dilediği gibi davranabilirdi, sonuçta hem bekâr hem de hür biriydi. Aklı onlarda gözü kaçamak şekilde ofisin kapısında idi. Yaklaşık yarım saat sonra kapı açıldı, kadın gülen bir ifadeyle dışarı çıktı. Vefa görünürde yoktu, kadın ofisten tek çıkmıştı. Asık suratla ekrana baktı, parmağını kolyesine takarak çekiştirmeye başladı. Ne kadar zaman boş boş ekrana baktı bilmiyordu. Öyle derin dalmıştı ki, "Selen sana diyorum," diyen adamın sesiyle irkilerek başını kaldırdı. Boş boş yüzüne baktı. Vefa kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu, kızın yüzü bembeyazdı, her an bayılacak gibi duruyordu.

"Ne oldu, miden mi ağrıyor?"

Selen bir şey demek için ağzını açtı, ne diyeceğini bilemedi. Saf saf yüzüne baktı. Vefa onun bu halinden hiç hoşlanmadı. Uzandı, parmaklarının tersiyle alnını yokladı. "Hasta mısın sen? Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu yeniden.

Bitkin hissediyordu, üzerinden tır geçmiş kadar da yorgundu. Nedenini bilmediği bir duygusallık üzerine çökmüştü hem neye kırgın olduğunu bilmiyor hem de üzgün suratını toparlayamıyordu.

"Sen iyi değilsin," dedi adam ve kız sadece "Hı?" diyebilirdi.

Başını sallayarak ayaklanması için başıyla işaret etti. Selen umursamayınca dirseğinden tutarak onu ayaklandırdı. "Başın dönerse haber ver. Bu halin yemek yemediğin için oldu değil mi? O boş boğaz tüm yemeğini yedi. Tutun bana bayılıp kalmanı istemiyorum."

Kız kolunu onun tutuşundan çekmek istedi, dokunduğu yer adeta ya- nıyor ve acıyor gibiydi. Dokunmasını da bu kadar yakından ilgilenmesini de istemedi. "İyi ben,"

"Değilsin, yüzünün rengini aynada görsen korkup bayılırsın."

"Vefa lütfen, daha kaç kere söyleyeceğim artık başımın dönmediğini."

Kendine gelen kız toparlandı. Saçma şeyler için kafasını bulandıramazdı. Bu adam ne inatçıydı, duymuyor muydu? Kızın çantasını eline almış, hala dirseğini tutarak çıkış kapısına doğru yürümeye devam ediyordu. Etrafına bakındı. "Saat kaç?"

"Altı," dedi Vefa. Altı mı? Tam iki saat orada öyle oturup boş boş monitöre baktığını fark edince irkildi. Vefa onun üşüdüğünü sandı ya da midesi bulandığı için ürperdiğini düşündü. Selen hala kendine inanamıyordu? Bunu neden yaptığını bilemiyordu. Saatlerce olduğu yerde hareketsiz ve derin düşüncelerle donup kalmış mıydı? İş bitiş saati olduğundan

asansörün önü kalabalıktı. Selen ilk defa bu kadar erken ofisten çıkıyordu. Çalışanlar yorgun halde asansörü bekliyordu ve onun sert bakışlarını görünce, aniden ikiye yarılarak onlara yol verdiler.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye azarladı kız, milleti çatık kaşlarıyla yönetmeyi biran evvel bırakmalıydı. Onu tutmayı ve böyle emirler vermeyi de bırakmalıydı. Neyi oluyordu ki? Arkadaşı mı kocası mı akrabası mı yoksa sevgilisi mi? Kocaman bir hiçti!

“Vefa!”

Kızın yarıda kesilen protestosunu duyduğunda yüzünden soğuk bir gülümseme geçti. Kızın yapacağı konuşmayı düşününce, gülümsemesi sertleşti ve gözleri buz kesildi. Yine bu samimiyet konusunda ona dem vurup mesafe koymaları gerektiğini nutuk çekecekti. Bu konuşmanın içeriğinde, onun davranış biçimi yer alacaktı ve bu yakınlıktan şikâyet edip durması umurunda olmayacaktı.

Selen bu tehlikeli adamla iş yerinden ayrılırken, ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. O kadın aklına geldikçe içinde bir şeyler kaynıyor, göğsü daraldıkça kendini azarlıyordu. Hayır hayır, ona böyle emrivaki yapamazdı. Sevgilisi değildi, arkadaşı değildi, aralarındaki ilişkiyi ne kendileri ne de çevrelerindeki çözememişti. Onunla bir geleceğinin olması mümkün değildi ama bu tavrı devam ederse arkadaş kalmaları da mümkün olmayacaktı. Özellikle de hastalandığından beri ona olan saplantılı ilgisini bu kadar açıkça belli etmişken!

Sadece buradan gitmek istediği için ona uyum sağlamıştı. Artık tanıyamadığı bu adamdan ve Cem’le arasındaki gerginliği meraklı bakışlarla izleyen çalışanlardan, uzaklaşmak istemişti. Cem ne yapmış olabilirdi ki ona ne derdi vardı çocukla da böyle kötü davranıyordu? Adam onu her gördüğünde resmen çocuğu şeytan gibi çarpıyordu. Hele yanında olduğu zaman, bu öfke iki katıyla herkesi sarsıyordu. Ve buna rağmen Selen olaya müdahale edemiyordu. Bu kibirli herifle ne işi vardı, üstelik hoşlandığından emin bile olamazken, onun her sözüne itaat etmesi bir çözüm müydü? Vefa asansörün düğmesine basıp kapıların açılışını beklerken yüzü donuktu ve hala kızı dirseğinden nazikçe tutuyordu. Bıraktığı an kaçacağını falan mı sanıyordu? Bu tedirginliğinin sebebi neydi? Ona neydi bir kadının ziyaretine gelip gelmemesi! Ona neydi kadının güzel olup olmaması!

“Hiç de bile,” diye kendi kendine kızdı.

Adam kıza tepesinden bakarak tuhaf çıkışının açıklamasını bekledi.

Kendine çeki düzen veren Selen tereddütle, "Beren ve Cem'e de bizimle gelmelerini söylememiz gerekmez miydi?" diye sordu.

Önüne dönen ve ona hiç bakmayan adam, "Çocuk değiller, başlarının çaresine bakabilirler." dedi umursamaz halde.

"Peki, en azından nezaketen sormamız gerekmez mi?"

Vefa sesini çıkarmadı, Selen asansöre girmemişti. Onlara haber vermesi gerektiği konusunda direktmekteydi. Vefa, onun da yanına geçmesini bekliyordu. Asansöre birkaç kişi daha geçince, adam dibine kadar sokuldu ve nazikçe yönlendirdi. Onunla geçirdiği her dakika gerginliği artıyordu.

"Kendi kendime aşağı inebilirdim, bana refakat etmene gerek yoktu."

Asansörün içine doluşan insanların arasına karıştılar. Kızın dirseğini bırakıp duvara yaslanması için işaret etti. Selen hâlâ tereddüt içindeydi. Evet, bu gece baş ağrısı çekmemek için Cem'den ve Beren'den kurtulmak istemişti ama Vefa ile de kendini daha güvende hissetmiyordu. Üstelik bunun sebebi diğerinden çok farklıydı!

"Yüzün hala bembeyaz, çocukluk etme de yaslan duvara. Asansör hareket ettiği zaman gözlerini kapadığını gördüm."

Ona babası gibi davranmasından hoşlanmayan kız çenesini kaldırdı. Etrafa kaçamak bir bakış atarak sesini duyulmayacak bir tonda ayarladı. "Çocukluk eden sen gibisin."

Asansör ara katta durdu, birkaç kişi kararlı adımlarla asansöre girdi ve herkes biraz sıkışmak için hareket etti. Vefa dibine kadar girdi. Biri düğmeye bastı. Asansör sarsılarak yerinden oynayınca, yine başı döndü. Cidden iyi değildi bu aralar, ani hareketler midesini sasıyordu. Birkaç saniye gözlerini kaparken omzunu asansörün duvarına yasladı, asansör yağ gibi inmeye başladı. Gözlerini açtığında onun kendisini izlemekte olduğunu görerek utandı. Asansör aynayla kaplıydı ve dört bir tarafından onunla dip dibe olan yansımalarını görmek ürkütesiydi, gözlerini nereye kaçırırsa her tarafta o vardı. O tanıdık ürperti yine tüm vücudunu sardı. Bu adam her şart altında etkileyici biriydi ama asansör gibi sınırlı bir mekânda ona karşı kayıtsız kalmak neredeyse imkânsızdı. Vefa doğuştan bir günah gibiydi, saçının telinden ayağının ucuna kadar, tavrından farklı karakterine kadar hem de! Şu ana kadar tanıştığı hiçbir adama benzemiyordu. Olgundu, otoriterdi, nazikti ama anlayışsızdı, despot değildi fakat nezaketen insana olan ilgisini saklamıyordu. Biraz uzun kestirdiği kızıl saçlarında parmaklarını gezdirişini izledi, boya gibiydi ama doğal olduklarını biliyordu. Bu enteresan saçlara sahip olması ne büyük lütuftu ve

aynı zamanda ne büyük kayıptı. Her yerde dikkat çekiyordu. Bazen kızın içinden elini o saçlara daldırıp tıpkı şimdi onun yaptığı gibi kurcalamak geçiyordu. Bu isteği uyandıracak kadar uzun ve dağınık durması hiç adil değildi.

Bakışı, duruşuyla son derece yabancı bir dünyanın insanıydı ve saçlarını karıştırmak şöyle dursun onunla aynı ortamda olması bile anlamsızdı. Roman karakteri gibiydi. Aklına gelen romanlar hiç keyif verici tasvirler yağıdırmıyordu. Onu romanlardaki kızıl saçlı adamlar gibi düşünmek çok tehlikeliydi çünkü nedense sadece keyif alarak okuduğu ve sevdiği tarihi romanlar aklına geliyordu.

“Sor.”

Kızın şaşkın bakışları ipeksi saçlardan heykel gibi kusursuz yüze kaydı. Ona baktığını görmeden nasıl hissetmiş olabilirdi ki? Adam başını çevirdi ve göz göze geldiler. Kendisini bir kez daha kahve gözlerin delici bakışlarıyla büyülenmiş buldu.

“Neyi?”

Vefa omuzlarını silkti: “Bana bir şey sormak istiyorsun.”

“Öyle miymiş?” dedi kız kaçamak bir halde gözlerini çevirerek, insanlar kendi aralarında sohbet ettiği için onların konuştuğunun farkında değildi. Ya da öyle davranıyorlardı. Onlara malzeme vermek istemiyordu. Hele hele yabancı olduğu yerde şehir efsaneleri olmaları hiç hoş olmazdı.

Kızın yine ürkmesi ve mahcup olup kaçmasıyla adamın alaycı dudakları kıvrıldı. “Evet öyle.”

Selen alt dudağını dişleyerek biraz sokuldu yanına, Vefa merakla duvarlarına odaklanmak için başını aşağıya eğdi. Selen kısık bir sesle, “Saçın...” dedi, “Çok garip duruyor. Daha önce hiç bu kadar koyu kızıl bir saç görmemiştim. Boyatsam bana yakışır mı diye düşünüyordum.” Kıvrıldı.

Onun yüzüne inanamayarak bakan Vefa tek kaşını kaldırdı. Yüzleri birbirine hayli yakındı ve en arkada kaldıkları için kimsenin umurunda değillerdi. “Asıl sorunun bu olduğundan emin misin?”

Soluğunun sıcaklığı tenine dağılınca bedeninde tuhaf bir ürperme hissetti, bununla başa çıkmak için biraz daha sokuldu duvara. Ona çaktırmadığını umarak, “Asıl soru mu?” diye fısıldadı. Hiç anlamamış gibi etrafına bakındı.

Bu çocuksu oyunları tek bakışta tanıyan adam gülerek başını salladı. “Evet, bekliyorum.”

Selen kaşlarını çattı. Herhalde ciddi değildi. Ona aklından geçenlerin

şeceresini dökmeyecekti. "Asıl soru buydu," diye yalan söyledi. "Daha evvel bu kadar koyu kızılı hiç görmemiştim," diye tekrarladı yalanını. "Kadife bir karanfilinin en koyu hali gibi ama aynı anda değil de." Başını kaldırdı. "İçinde fındık kabuğu rengi saklı. Evet. Kızıl kahve karışımı."

Kızın gözlerinin derinliklerine bakan adam, "Bu bir bahane, soru değil." diye açıkladı, resmen aklını okuyordu. Adamın dudakları alaycıydı ama gözleri ciddiydi, ondan ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Hem de doğru olanı.

Evet, doğruydu, düşündüğü saçları değildi, kitap karakterlerinin özelliklerine sahip baş ayrıntılarıydı. Aralarında olan bu garip ilişki de ona bir kitapta okuduğu adamı hatırlatıyordu. Neydi kitabın adı, şu anda hatırlamıyordu, en yakın zamanda yeniden okuyup kızın o vakur duruşunu nasıl bozmadığını aklına yazacaktı. Üstelik bu çekişmeli flörtlü bir son vermeleri gerektiğini biliyordu. Hayır flört değildi, yani en azından Selen'in öyle bir niyeti yoktu, yapmıyordu da zaten ama dışarıdan görünen bu olabiliirdi. Evet, kesinlikle son vermeliydi, onunla olan bu samimi davranışa çözüm bulmalıydı ama nedense sonlandıramadığı bu tuhaf arkadaşlık hoşuna da gider olmuştu. Kafasını karıştıran bu adam kızın sinirlerini o denli altüst ediyordu ki doğru dürüst düşünmesini engelliyordu.

Kaygılandı, sağlıklı düşünemediği için kendine kızarak içini çekti. Adam ısrarla asıl soruyu bekleyince, bir bahane uydurdu. Onun yerine konuşan adam, "Atalarımın birinin İskoç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye konuyu kapadı.

Kız gözlerini irice açarak olduğu yerde donup kalmıştı. Aklını okumaya mı başlamıştı, yoksa bilinçsizce homurdanıp aklındaki ifşa mı etmişti? Ona insaflı davranmış, bu konuyu sonraya bırakmamıştı?

"Değil mi yoksa?" Evet, oltaya da gelmişti ve bu adamın bilmiş dudaklarının haylaz ve sinsi gülüşü belli oluyordu. Lanet olsun!

"Geçmişte dedelerim ne halt karıştırdı bilmem ama ailem akraba evlilikleriyle türeyen bir topluma ait, soyum sopum has Tokat'ın Türkü. Araya nasıl kaynadı kızılık bilemem,"

Bu alaylı sözlerle kızın dudakları istemsizce kıvrıldı. Bir insanın genleri yedi kuşak önceki soyundan gelirdi. Gerçekten soyunda İskoç karışımı olabilir miydi? Bir Kelt torunu muydu? Ebelerinden ya da dedelerinden biri nasıl becerdiyse bir haltlar mı karıştırmıştı? Onu bir an, gerçek bir savaşçı, eli kancalı kürk giyen bir Viking veya etek giyip kılıç sallayan bir İskoç olarak düşündü. Baltasıyla yedi düvene nam salan bir

Highland'lı da olabilirdi. Üzerinde sadece kareli örtüler bulunan Kelt'ler, bir parça bezle gezen, ok ve yay taşıyan adamlardı. Bu düşünce hiç çekici gelmedi. Onu zihninde bu şekilde canlandırması gülümsemesine sebep oldu: Etekli Vefa. Kızıl saçları sırtına dökülmüş, kaslı ve parlak göğsü yaralar almış, güneşten yanmış omuzları gerilmiş, kendisiyle atı arasında bir bez parçasından başka bir şey bulunmayan, kaslı, uzun çıplak bacaklarıyla dörtmala koşturuyor.

"Kendi kendine mi gülüyorsun?"

"Sana gülüyorum."

"Ne yaptım ki ben?"

Kız sustu ama gülümsemesi büyümüş, dudaklarını ısırılmış, kıkırdamalarının kaçmasına izin vermiyordu. Aklına geldikçe o görüntü ve gözlerinin önünde canlandıkça etekli halleri kahkahaları her saniye biraz daha büyüyordu. Asansör her katta inip binenler yüzünden durup kalktı-ğından, yol uzamıştı. Kız kaçışının olmadığını düşünürken adam inatçılık etti "Söyle."

"Olmaz, söylersem seni şoka sokmuş olurum?"

"Buna ben karar verebilirim."

"Veremezsin."

"Şoka girmeye mi?"

Adam başını sallayarak destekledi. "Yoksa terbiyesiz şeyler mi?"

Kız aniden başını kaldırdı ve yüzü kızardı. Ahlaksız bir düşünce aklına bile gelmemişti ama onun bu alaycı ifadesinden aslında şoka girmeye dünden razı olduğunu hissetti. Vefa, aklından geçenleri duysa onu sürekli aşk romanı okuyan romantik kafalı bir kız olarak görecekti, masum kadınları kaçıran tecavüz eden İskoç savaşçı hikâyeleriyle kasten onun sinirlerini bozmaya çalıştığını varsayacaktı. Şu anki modern çağa uyarlandığında kendisi de aynı şekilde kaçırılmış sayılır mıydı? Az evvel onu ofisinden isteği dâhilinde çıkarmamıştı, bir nevi kibarca zorlamıştı. Çenesini havaya dikti. "Hiç de bile."

Gülümseyen adamın keyifli gözleri onunla alay etmeye devam ediyordu. "Ne içindi bu hiç de bile?"

Beklenmeyen çıkışmasının etkisiyle utanan kız şaşırılmıştı. Suratını astı. "Sana ne, ne kadar meraklısın? Her düşüncemi merak mı edeceksin?"

"Düşündüğün kişi bensem edeceğim tabi. Bu hiç de ne içindi?" Biçimli dudaklar kıvrıldı ve sinsice gülümsedi, kızın sesinin titrediğinin

farkında olması hiç nazikçe bir tepki değildi. Selen onun alaycı ve kurnaz gözleriyle savaşılmayınca dudaklarını ıslattı. "Kavga ederiz, kalsın."

Aklına gelenlerle iyice sinirleri bozulan Selen, yüzüne bakıp kıkırdacak gibi dudaklarını ısırmaaya devam etti. Bir kavgaları eksikti.

Adam onun keyifli yüzüne baktığı an karnına tekme yiyor gibiydi. "Eğer bana bu şekilde bakmaya devam edersen, asansörü durdurup konuşman için caydırıcı uygulamalar yapacağım."

Panikleyen kız etrafına bakındı, asansörde en az yedi kişi daha vardı ve inmek için kat numarasını sayarken sohbet etmekteydiler. Kızın yüzü kızardı, korkuyla omuzları dikleşti. "Şışttt, insanlar duyacak ve yanlış anlayacak." diye kısık sesle azarladı.

Adam umursamaz bir ifadeyle, "Hatta onları şok edebilirim." dedi, cümlesini doğrulamak istercesine bir düğmeye bastı ve asansör durdu. Kızgın homurtularla herkes onlara döndü, Selen şaşkınlık içinde bir millete bir de Vefa'ya bakıyordu. Utançtan yüzü kızarmıştı. Homurdamalar yükselince kız hızla düğmeye basarak çalıştırdı. "Affedersiniz, kazayla oldu." deyiverdi. Herkes önüne dönerek yeniden hareket eden asansörün numaralarını saymaya başladı. Bir katta duran asansör boşaldı. Kız soluksuz halde herkesin çıkmasını beklerken, Vefa keyifle onu izliyordu. Uyuz adamın hiç şakası yoktu. Asansörde tek kaldıkları an aklına kötü şeyler geldi. Soluk soluğa kapıya atılamadan adam kolunu uzatarak, asansörün düğmesine bastı. Kapısı kapanan asansör durmuş vaziyette kendini meşgule aldı.

"İş çıkış saati, insanlar asansör bekleyecek."

"Söyle, ne düşünüyorsun?"

"Saçmalama lütfen, yanlış anlaşılabilir."

Ona doğru döndü. Hareketleri yırtıcı bir hayvan gibi sert ve bir o kadar da zarifti. Sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Kızın gözleri büyüdü. Adamın hem yaptığı hareket hem de sesinden anlaşılan ilkel arzu karşısında şaşkıındı. "Ben... Şey... Sadece..." Kendini toparlamaya çalıştı. "Asansörü böyle durduramazsın!"

Kızın çaresiz çırpınışı ve ürkek halleri iyice keyiflendirmiş olmalıydı ki cevabı da küstahtı: "Durdurdum bile!"

Selen bir asansörün kapısına, bir de düğmeye baktı. Adamın bakışlarının yoğunluğundan gözlerini kaçırmaaya çalışırken, olduğu yerde kıvranıyordu. Yanakları kızardı, kalbi deli gibi atıyordu. "Vefa düğmeye basar mısın?"

“Hayır, ne düşündüğünü söylemezsen basmam.”

“Ben... Bu doğru değil, zorlayamazsın.”

“Hayır zorlayamam ama bana böyle bakmaya devam edersen...” Adamın gözlerindeki tehditkâr parlaklıkla, bacaklarının bağı çözülen Selen geri çekildi. Sırtı asansörün duvarına yaslandı. Vefa gözlerini indirdi, onun bakışlarının odaklandığı yerle kızın kuruyan dudakları gerildi ve çatlakları acıdı. Canı yanınca dudaklarını nemlendirmek için dilini üzerinde gezdirdi. Adamın gözlerinde yanıp sönen ışıkla dili dudaklarının arasında donup kaldı.

“Yapma?”

“Neyi?”

Soluğu kesilen kız bu tehditlerden ne zaman kurtulacaktı.

“Böyle bakma.”

“Sana nasıl bakıyormuşum?” dedi Selen huysuzca.

“Her an beni kendine çekip öpecek gibi!” Sesi kısık ve boğuktu.

“Hiç de bile.”

Daha evvel hiç kimseye bunu yapmamıştı, kimse de ona yapmamıştı. Kendisini bu pozisyonlardan biri veya hepsinde düşünen kızın, nefesi boğazına tıkanıyordu. Panik duygusu bedenini her an yerinden fırlatıp kapıyı yumruklamaya itebilirdi. Yanakları kızarmış, bedeni alev alev yanıyordu. Bakışları kısa bir an dudaklarına kaydı ve ardından derhal uzaklaştırdı. Yere bakarak, “Sanmıyorum...” dedi.

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun.”

Çenesine dokundu adam, gözlerini kendine çekti. Şimdi gözlerinin hapsindeydi. İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştı ama sırtı aynalı duvara dayandığı için kıpırdıyamadı. Vefa ona doğru bir adım attı ve ellerini onun başının iki tarafına gelecek şekilde aynaya dayadı. Başını eğerek o büyüleyici gözleriyle baktı. Solukları kızın tenine çarpıyordu ve her nefesinde Selen soluğunu kesik kesik salıyordu. Bakışları dudaklarına kaydı, çatlak dudaklarına. Onun bir kez daha dilinin ucuyla dudaklarını ıslatmasına neden oldu.

“Şimdi söyle, ne düşündün?”

“Ben... olmaz uygun değil.”

“Hakkımda uygunsuz şeyler mi düşündün? Hem de asansörde, insanların arasında!”

Bu düşünce kızı titretti, soluk soluğa, "Hayır." dedi ama düşünmüştü, hem de en edepsizlerini bile.

"Hayır mı?"

"Yani evet."

"Evet mi hayır mı?"

Kız dudaklarını yine yaladı.

"Sonuçlarına katlanmak istemiyorsan, bir daha bunu yapmanı tavsiye etmem!" Adamın sesi sert ve boğuktu. Kız neden bahsettiğini anlamayarak yeniden dudaklarını nemlendirecekken, adamın ateş gibi yanan bakışları karardı ve kızın dili ayrık dudaklarının arasında donup kaldı. Derhal ağzını elleriyle kapatmaktan medet umdu.

"Sabrıyla sına!"

Elleri ağzında, kaçacak delik arıyordu. Yine onun bakışlarının çekimine kapılmıştı. Konuşmadan önce yutkundu, "Neyin sonucu bu?"

İsyen eden Vefa başını salladı. Dalga mı geçiyordu yoksa cidden ne demek istediğini anlamıyor muydu? "Sonucu ne olur yaparsam?"

"Benden uzaklaşmanı sağlayabilirim Vefa, bunu asla istemem."

"Sel!"

Çenesi gerilmişti ve arzusu gözlerinden okunuyordu. Hala mantıklıydı, doğru düşünüyordu bunu yaptığında ondan uzaklaşabilirdi ama için için yanmaya devam eden gözlerini dudaklarından çekmiyordu. Bu, kızın daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir arzuydu. Öyle ki nefesinin boğazında düğümlenmesine ve teninin yanmaya başlamasına neden oluyordu.

Vefa ısrarcıydı. "Anlat ne düşündün?"

Kızın uzun kirpikleri kırpışken, elinin altına sakladığı dudaklarını araladı. "Sorun ne, düşündüğüm şey mi?"

Oyun oynamıyordu, cidden masumdu. Vefa başını sallarken gülümsedi: "Sorun düşündüğün şey değil, düşündüğün şeyin hoşuna gitmesi."

"Gitmedi," Cidden gitmemişti, neden onu böyle düşünmeye başlamıştı ki, neden diğer adamlardan farklı düşünmeye başlamıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Bunu onun fark etmesi de mantıklı değildi.

"Gülümsedin."

Kendisine olan öfkesi büyüyen kızın kaşları çatıldı. "Gülümsek de mi yasak. Bazen haddini aşıyorsun."

Adam bu suçlamayla aşağılanmış hissedeceği yerde sinsi sinsi gülümsedi. "Haddime bir sınır mı çizmiştik?"

“Çizmiştik, ilk karşılaştığımız zaman.” Kızın bocalaması eğlenceliydi.

“Sel?” Adam ısrarcıydı. Biraz daha bu asansör çalışmazsa kalbi yerinden çıkacaktı. “Sel!”

Omuzlarını silkince, gömleğinin dekoltesinden görünen bembeyaz göğüsleri kumaşın içinde kabardı ve adamın bakışları oraya çekilince, kız nefesini yeniden tuttu, o yüzden havada kalan göğüsleri davetkâr şekilde kabarmıştı.

“Gözlerine sahip çık.”

“Bakmam için açmadın mı düğmeni?”

“Ne münasebet,” diyen kız derhal düğmesini kapamak için ellerini ağzından çekmişti, adam bir taşla iki kuş vurmuş hem dekoltesini kapatmış hem de ağzını sakladığı ellerini indirtmişti.

“Her şeyi bilmemelisin,” diye azarladı.

“Cem ile aranda ne var?” Uzandı, kızın kızarmış yüzüne düşen perçemi kulağının arkasına sokuşturdu, parmağının tersini yanağından tüy gibi kaydırarak uzaklaştırdı. Bu hareketiyle titreyen ve bacaklarının bağı kesilen Selen, “Bizim Cem mi?” diye sordu, soruya tutunarak kendini kaptırmamayı umdu.

“Sizin Cem?” dedi dişlerini sıkan adam, gözlerindeki az evvel tutku şimdi öfkeyle kaynıyordu.

İfadesinin sertliği ürkütünce, “Biz sadece arkadaşız.” deyiverdi. Adam ne dengesizdi, kendi sorusunun cevabı hoşuna gitmeyince azarlıyordu.

“Emin misin?” Adamın gözleri kızaran yanaklarına kaydı. Kızın gözleri titrerken uzandı. Parmaklarının ucunu bu tatlı lekelerin üzerinde tüy gibi gezdirmek keyifliydi. “Anlatmayacak mısın hala?”

“Bir şey yok anlatacak.”

“Bunlar neden kızardı o zaman?”

Kapana kısılnca, “Şey...” dedi, ağlamak üzereymiş gibi alt dudağı titriyordu. “Ben.” Başını sallayarak elini yanağından düşürdü, konuşmaya öyle devam etti: “Bu yakınlık çok yanıls.” Başını eğdi. Gözleri dolu doluydu ve kirpikleri titreyerek yanaklarının üzerine gölgesini düşürüyordu.

“Kime göre?”

“Rica etsem şimdi asansörü yeniden çalıştırır mısın?” Uzun kirpiklerinin ucunda gözyaşları belirmişti. Eli yine boynundaki kolyesine gitmişti. Titreyen parmaklarıyla hızlı hızlı okşuyordu. Yine ona sığınıyordu,

ona temas etmek ihanet etmek gibi mi hissettiriyordu? İyi ama o ölmüştü, Vefa ise yaşıyordu.

Onu korkutmuştu, kahretsin!

Bu kadar hızlı olması ve öfkesinin etkisi geçmeden bir de üzerine bu kadar gitmesi genç kadına fazla gelmişti! Ya da her ne kadar aksini iddia etse de Cem'le olan ilişkisi, söylediği kadar masum değildi. Bundan mı çekinmişti? Vefa aralarındaki sınırı ve samimiyeti bilmek istiyordu? Ve deneyimlerine göre hiçbir kadın görüldüğü kadar saf ve doğal olamazdı. Onun bu doğallığı yüzünden son beş dakika içinde çok uzun zamandır kimseyi zorlamadığı kadar ona ısrarcı olduğunu idrak etti. Selen geçmişinden utanmazdı, neyse oydu. Özel kalmasını istediği kendi hayatıydı.

Kızın sıkıntılı hali içine oturunca, derhal doğruldu. Kendine kızarak, "Benden sana bir tavsiye," dedi sertleşen sesiyle, "Cem'den uzak durmalısın. Sana beladan başka bir şey getirmez."

Yüzü kalkan ve tokat yemiş gibi irkilen kızın ifadesi sertleşti: "Sen ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bir gece için soru kotanı çoktan doldurdun." Neden anında sertleşmiş, mesafeli uyuz haline dönmüştü? Yüzünde yine o kibirli ve katı ifadesi vardı. Onu dinlememesi, hatta kendi kafasına göre yargılaması Selen'in hiç hoşuna gitmemişti. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Bunu bana sen anlatabilirsin," dedi hiç düşünmeden.

Kız sessiz kaldı. Bu sessizlik konunun kapandığını ima ediyordu. Vefa dönüp asansörün düğmesine bastı. Selen çekinik bir solukla, "Teşekkür ederim," dedi. Asansörün sessizce inmesiyle epey rahatladı.

Vefa soğuk bir gülümsemeyle, "Bunu senin için yapmadım," dedi. "Asansör katlar arasında o kadar uzun süre kalınca insanlar bize küfredebilir, ya da kapı açıldığı an birleri bizim içinde müstehcen bir şeyler yaptığımızı sanabilir."

Kız kaşlarını çatı. "Neden arızalandığını düşünmesinler de senin gibi kötü düşünsünler?" Sırıtan adam omzunu sarstı. "Bu bir savunma mekanizması mı yoksa gerçekten bu kadar küstah ve kaba mısınız?"

"Her ikisinden birazcık diyebilirim."

"Ben de öyle düşünmüştüm, sen gördüğüm en küstah ve işine gelince en kaba adamsın."

Adam bu düşünceden hoşnut olmamasına rağmen buz gibi gülünce, kız öfkeyle başını salladı.

"Dilerim kamera falan yoktur."

“Olduğuna emin olabilirsin.”

“Bizi bu halde izlemelerine izin mi verdin? Yanlış anlayacaklar?”

Bunu bile bile onu kôşeye mi sıkıştırmıştı? Aklı nasıl çalışıyordu? Utancı da mı yoktu?

Artık o kadar yakınında durmadığı için biraz rahatlamıştı ama yine de kimsenin onunla aynı mekândayken tamamen gevşeyebileceğini sanmıyordu. Üzerine düşürdüğü gölgesinden mi yoksa içine soluduğu limon etkisinden mi bilmiyordu. Hala bacakları titriyor, başı dönüyordu. Sırtını farkında olmadan geriye yasladı. Asansör durunca başının döndüğu sa-nan Vefa onu yine dirseğinden tutarak destek olduğunda, kız şaşırdı, bakmadan nasıl anlayabilmişti! Nazikçe kapıya yönlendirmesine izin verdi. İkiisi birlikte mermer kaplı girişe çıktılar. Aklı karmaşık olan Selen etrafa bakındı. Asansörde olanlar aklına gelince yanaklarının pembeleştiğini hissetti. Ne olmuştu anlam veremedi. Bir anda hem öfke hem tutku hem de korkuyu aynı anda nasıl yaşatabilmişti?

Kızın yüzü solunca ona sataşan adam, “Bu pembeler düşüncelerinin arsız olduğuna mı işaret?” diye mırıldandı, deminki konuşmalarına ithafen göz kırptı. Kızın ayağı birbirine dolaştı ve düşmeden evvel kolundan çeken adam onu ayaklarının üzerine tutarken, keyifli bir kahkaha attı. Kız buna bozulup kolunu kurtarmaya çalışırken, Vefa parmaklarını sıklaştırarak bunu bertaraf etti. “Taksi çağırdım,” Eli hâlâ dirseğindeydi ve onu inatla kendine yakın tutarak kaldırımın kenarına park edilmiş taksiye doğru çekiştirmekteydi.

Kız bir an önce uzaklaşmak istiyordu, asansördeki davranışı ona hiç de güven vermemişti, hatta ürkütmüştü, hayır hayır korkutmuştu yoksa verdiği tepkilerin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki! İnkâr her zaman en güzel silahıydı ve kaçmak her kadının korkularında vardı.

Selen kaldırıma çıkınca, “Hadi bin.” diye emretti.

O zorlayıcı ifade tekrardan yüzüne yerleşmişti. Yana çekilmiş, kızın taksiye geçmesini bekliyordu. Selen kaşlarını çatarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Vefa hiçbir şey söylemedi, sadece dediğinin yapılmasını isteyen bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. En az onun kadar allak bullak olmuş ifadesi garipti. Her istediğini, istediği zaman yaptırmaya alışkın biri olabilirdi ama Selen onun tanıdıklarına benzemiyordu. şu hale bak, sorgusuz sualsiz onunla geleceğini ve istediği zaman istediğini yapacağını bilen bir ifadeyle ona bakmaya nasıl cüret ediyordu!

“Bayılacak gibi duruyorsun ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bin yoksa her an seni kucaklayıp içeri atabilirim...”

Şaşkınlık ve beklenmeyen dürüstlikle kızın kaşları havaya kalktı. “Bunu yapacak olursan önce çığlık atar sonra çantamı kafana geçiririm ve bu beni gördüğün son gün olur.”

“Bu çantayı mı?” dedi adam elindeki çantayı göstererek, kız çantasını unuttuğunu idrak ederek derhal atıldı.

“Gözünün üstüne bir tane indirmek istiyorum.”

Tek kaşını kaldırarak, “Tabii yaparsın ama bu beni engellemez.” dedi, gülümsemesi güven doluydu yapmayacağını umdu ama kızın gözleri her an gemileri yakacak kapasitedeydi. Kaşıyla taksinin kapısını gösterdi. Vefa bazen, kendini uzun uzun anlatmak ve susmak arasında gidip geliyordu. Hiçbir zaman ona karşı hissettiklerini tam anlamıyla anlatabileceğini, anlatsa bile anlaşılmayacağını bildiğinden, susmakla bakmak arasında kalıyordu. İçinde biriktirdiklerini kendine bile anlatmazken, ona neyi nasıl açıklayacaktı?

Bir şeyler yolunda değildi, biliyordu fakat inatla her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ediyordu. Neden bu çabayı göstermekten yorulmuyor, pes etmiyordu? Böyle nereye kadar devam edecekti, bunu kendine bile sormaya çekiniyordu.

Çünkü cevabı bilmiyordu.

Sadece bir köşeye çekilmek ve sessizce yolunda gitmeyen ne varsa bir an önce son bulmasını beklemek istemiyordu.

Onun yüzündeki kararlılığı gören kız derin bir nefes alarak taksiye bindi. Adam içeri geçtikten sonra kapıyı kapadı ve şoföre verdiği adresle akşam trafiğinde ilerlemeye başladılar. Camdan dışarı bakan ve akan trafikte gözleri dolaşan kız, “Bana emir verilmesinden hoşlanmam,” diye belirtti.

“Hiç mi?”

Ona dönerek, “Hiç!” diye vurguladı. Gözleri arabanın loş ışığında parlıyordu.

“Ben de emir almaktan hiç hoşlanmam.” dedi adam “Ve sen bana sürekli emir yağıdırıyorsun, şikâyet ettim mi?”

“Ben mi?”

“Taksici,” dedi adam önüne dönerken, taksici ikilinin kavgasına kırdayınca Selen bozuldu. Yine kapalı bir alandaydılar ve yine kız için tehditkâr bir hal almıştı. Yeniden ondan yükselen limon çiçeği kokusunu

alıyordu. Bu koku, adamın kendi kokusuyla ve arabanın içindeki ucuz araç kokusuyla birleşiyordu.

“Normalde emir almayı hiç sevmem ama içinde bulunduğum koşullar ve bana yaptırılmaya çalışılan şeye göre fikrimi değiştirebilirim.”

Adamın yüzünde imalı bir gülümseme belirmişti. Sebebini anlayan kızın yanakları kızardı: “Bir an olsun edepsiz düşüncelerinden sıyrılamaz mısın? Sana iyi bir hasletimi bildirdim ve sen pis bir huyla bakıyorsun.”

“Hiç düşünmedim ki,” Hem dürüst hem de gerçekten öyleydi ama kızın aklı nedense bu süreçte hiç masum değildi. Adam eğlenmek için zorlamıştı, kız ise gerçekten düşünmüştü. “Ben sadece asansörde ne düşünmüştün onu çözmeye çalışıyordum.” Ona doğru dönerek kalçasını onunkine yasladı, iyice dibine sokuldu ve kolunu arkasına atarak narin bedeni kanatları altına aldı, kapana kısırmıştı. Şimdi ne kıpırdayabilir ne de kaçabilirdi.

“Yani sen edepsiz şeyler mi düşünüyordun?”

Kıskaca alınan ve kaçacak yeri kalmayan kız, “Hiç yüzün kızarmaz mı?” diye sitem ederek onu yanından ittirmek istedi, tabi yerinden kıpırdatabilseydi başarılı olurdu. Adam bin kiloluktu ve kız kuş kadar gücüyle savaşıırken, bu çabası bir file üfleyen pire gücünde kalıyordu.

İyice keyiflenen adam başını iki yana salladı.

Kız, “Dikkatinden kaçmış olabilir ama cinsel içerikli düşüncelere sahip olacak ruh halinde değilim.” Nazlı yüzünü astı. “Ben hastayım.” Ona öfkeli bir bakış atarak gidebildiği kadar çok kapıya doğru uzaklaştı. “Beni yemeğe götürmeyi teklif etmiştin, arabanın arkasında sıkıştırmayı değil.”

“Seni sıkıştırmıyorum.”

“O zaman baştan çıkarmayı deniyorsun.”

İyice dibine sokulan adam soluğunu yüzüne verip kızı ürpertirken, yumuşak bir sesle düzeltti: “Baştan çıkarmak bildiğim kadarıyla böyle olmuyor, ama çenenin elime geçirir ve o çok konuşan dudaklarını susturmak için bir çözüm üretirsem, bu süreç değişir.”

Korkuyla soluğu kesilen kız, bunu yaptığında nasıl bir tepki vereceğini düşündü ve aklına gelen şeyle huzursuz olarak başını geriye çekti. Kararlı bir sesle, “Haddini bil.” diye çıkıştı.

Adam onun bocalamasından hoşlanarak içini çekti, kararlılıkla gülmüştü: “Had bildirecek bir sürece girmedik. Temas bile etmedim.”

Sesindeki imayı anlamamazlıktan geldi. Hastanedeki nazik ve şefkatli davranışlarıyla, gözlerindeki olağandışı parlaklığı düşünmemek için

kendini zorladı. Onu kaba ve şu anki hali gibi ısrarcı düşünmek hayli zordu. Tüm bunlar, bu gece onunla yemeğe gitmesinin akıllıca olmadığını düşündürüyordu. Aslında belki de onun yanından tamamen ayrılp eve dönene kadar otelden iş dışında çıkmamalı ve ona yaklaşmamalıydı. Mümkün olan en kısa zamanda görevini tamamlayacak, uçak biletlerini alacak ve bu sefer onunla arasına kesin bir mesafe koyacaktı.

“Selen?”

Ona hiç bakmadı.

“Selen!”

Kız yine bakmadı, adam inadına sataştı.

“Sel!”

Hayal kırıklığıyla adama doğru dönerken, kuruyan dudaklarını ıslatıyordu ki onun konuyla ilgili tehdidini hatırlayınca, buna son verdi. Birden duygusal haline dönmüştü yine ve eli göğsünün üstündeki alyansıyla oynamaya başlamıştı.

“Yürüdüğüm yol birine ispat değil, hislerime verdiğim değer abartılı bir naz değil. Aldığım yara karşımdakilerin suçu değil ama ilerisi için bana rehber. Durduk yere sorun çıkarmak değil amacım ama durum böyleyken böyle olması gerekiyor diyebilmeyi öğrendim. Üzgünüm, bundan sonra tek amacım kendi bahçemi soldurmamak.” Bu sözler çok ağırdı, adam ne diyeceğini bilemedi. “Beni otele bırakabilir misin?” Ağlamaya bu kadar yakın olmasaydı, durum komik bile görünebilirdi ama duygulanı yine şirazesini kaçırdığı için kafası Arap çorbasına dönmüştü. Kaşlarını çatarak, “Gülme,” diye azarladı.

Adam bu sefer gülmedi. “Ağzıma da mı karıştın!”

“Bana gülüyorsan evet.”

“Beni düşünen sen, sır saklayan sen ama azarlanan ben.”

Ne kadar zalimdi. Sittin sene bunu başına mı kakacaktı? Her seferinde yüzüne nasıl vurulduğunu hatırlayınca, yanakları kızardı. “Mesafeli olmaya çalışıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü mesafeli olmanın acıtmadığını biliyorum. Tepki vermiyorum, buna kendimi zorlamaya gerek duymuyorum, başkasıyla ya da kendimle kavga etmiyorum, beni anlamak istemeyenlere kendimi anlatmak için paralanmıyorum, mesafe iyidir. İnsana geri çekilme ve hayatına bakma alanı tanır.”

“Mesafe iyidir... ne üzülmür ne de muhatabına o cesareti verir ama

herkese mesafe koyulmaz, mesafenin de yakıştığı kişiler bellidir.”

Selen içini çekti, eğer onun kadar cesur olabilseydi açardı ağzını yu-mardı gözünü. Çok çabuk girdin hayatıma. “Nasıl oldu, nasıl bu kadar ait hissettim birine, nasıl buyur ettim düşüncelerime inan bilmiyorum. Bu süreçten sonra birinin samimiyetine, düşüncesine güvenmeyen, asla güvenemeyen ben, ilk defa güvenmek istedim. Bırakmak istedim çok defa kendimi, sonu olmayan bir umman olsa da umursamamak istedim. Oysa garip geliyor kulağıma, hayallerimde bile gerçeklerin ipini bırakmayan bi-riydim, şimdi sana baktıkça hiç olmayacak hayaller kurdum. Hiç olmay-a-cak rüyalardan, gülümseyerek uyandım. Hiç girmeyeceğim sohbetlerden kalbim çarparak kendime döndüm. İlk defa, “Asla” demedim kendime, bu beni senden ileri iten ve korkup kabuğuma saklanmamı gerçekleşt-i-ren sen girdin hayatıma, ben sadece gözlerini hayal ederken sen soktun kendini aklıma. Dönüştüm. Değiştim. Şimdi utaniyorum kendimden, aklımdan, kalbimden, olacıklardan, olmayacaklardan. Aynaya baktığı-m-da gördüğüm o kadın her seferinde değişiyor, değiştiriyorsun beni, beni kendime bile yabancılaştırıyorsun. Sanırdım ki ben hiç değişmem, kimse bunu başaramaz, Umut dışında kimse beni benden iyi tanıyamaz. Bunu ben bile yıllarca uğraşıp yapamazken, sen kolayca yaptın, çözdün, oku-dun, itaat ettirdin. Gözlerinle güzelleşmekti hayalim, sen her dokundu-ğunda ben çiçeklendim. Gözünden ziyade elin her elime değdiğinde, ben güzelleşmek için kendime yenildim. İlgiilenilmek, şımartılmak, düşünül-mek insanı güzelleştirir derler ya, ondandı sanırım bu çekimserliğim. Sen dokundukça kabuklarıma, ben fark etmeden dönüştüm, içimden çıkan ben ile dışımda kalan bana çatışmayı öğrettin. Oysa ondan sonra ilk defa bir erkeğin gözleri altında nefes aldığımı hissettim. O gittikten sonra ilk defa bir kalbim olduğunu, hızlandığını, yavaşladığını hissettim.

İlk defa beni hissettim.

Sen ki hiçbir zaman tanımayacağım bir yabancıyken, ilk defa bu kadar birine benzediğimi fark ettim. Daha fazla karıştırma aklımı, kalbim alışık değil böyle şaşkınlıklara. Her gün daha da çok sarsılıyor kendime olan güvenim, her gün daha çok yakınlaşıyor hislerim.” İçi çığlık çığlık olan kız susunca adam huzursuzluk hissederek, “Neden sustun?” diye sordu.

“Düşünüyorum, düşündürüyorsun?”

“Neyi?”

“İnsanlar mı değişir, yoksa hayat mı değiştirir düşünceleri? Çaresizlik mi öyle hissettirmiştir yoksa yeni duygular unutturur mu yaşanmışlıkları?

Sevgi nasıl değişir bilemedim. Düşündüm de nefret nasıl yok olur çöze-
medim.” Genç adamın gözlerinin içine baktı. “Sence aşk sonsuz mudur?
Değilse, geride kalanı ve ayrılanları ayakta tutan nedir ki? Birine çözül-
memecesine bağlanmak gerçekten mümkün mü? İnsan gerçekten birini
kendi benliğini unutacak kadar düşünür mü? Sevgi sence ömrünü ada-
mak mı, ömür adamak mı? Birinin diğerine olan sevgisi biter mi? Biterse
nasıl biter? İnsan asla dediği birinden vazgeçebilir mi? Vazgeçmek bu ka-
dar kolay mı? O kadar çok severken, yokluğuna alışmak ve bir süre son-
ra düşünmemek gerçek olabilir mi? Yoksa insan yokluğa da mı alışıyor?
İçinde yaşatmanın gücü müdür sevmek, sadece sevmek kavuşmak için
yeterli midir?”

“Ben buna cevap verecek en son kişi bile değilim Selen, onca zaman
sonra hayallerine kavuşan bir şanslıyım. Ama asıl hayalin asla olmayaca-
ğını bilmeyecek kadar da aptalım. Yıllarca heves ettiğim şeylerin kursa-
ğında birikmesinden oluşan hayal kırıklıklarımı bir yorgan gibi üzerime
örttüğümü sanmıştım, asıl hayal kırıklığının olmasını umut ettiğin değil
asla olmayacağını bile bile inat ettiğini bilmeyenim. Nasip diye çıktığım
yolların neyselerle kapandığına şahit oldum. Olsun diye çabaladığım her
şeyin olmayışını, yutkunarak seyrettim. Yıllarca, elimi uzattığım yeşil dal-
ların kurduğuna şahit oldum. Ben olmamış olan her şeyim ve buna rağ-
men bir umutla olsun isteyen o şeyim.”

Buraya nereden gelmişlerdi? Bu kadar derin sırlara ne ara dalmışlar-
dı? Vefa gibi tehlikeli bir adamı kızdırmaya hiç niyeti yoktu, üstelik birden
papatya gibi açılıp ilgisini açık ve net şekilde göstermesi de ürkütüyordu.
Peki, kendine ne demeli, nasıl tepkiler veriyordu ki adam bundan cesaret
alarak kendini kısmen de olsa anlatıyordu. Yok yok, kesin ayarları bo-
zulmuştu. Adam bir haftada resmen ayarlarıyla oynamıştı. Başka şeyler
düşünmek istedi, olmayacak şeyi düşündü. Aklına yine etekli hali geldi,
sinirleri bozuldu.

“Sel, iyice garipleştin ne güldüğün belli ne ağladığın. Şimdi neden
gülümsüyorsun?”

Selen her an kahkaha atacak gibi garip duruyordu ve bu sefer kesin-
likle bunun sebebini merak etmişti.

Ağlamakla gülmek arasında kalan kız başını sallarken, atkuyruğu
yaptığı ipeksi saçları adamın omuzlarında dalgalandı. “Sen anlayamazsın.”

“Bir dene bakalım,” dedi merakla.

“Otele gidiyoruz değil mi?”

“Sen söyleyene kadar hayır,”

“O zaman uzun bir gece olacak, İzmir küçük ve benim inadım büyük-tür.” Camdan dışarı yüzünü çevirip, kollarını göğsünün altında bağladı.

Taksi otele geldiğinde ikisi de sessizleşmişti. Selen taksiden inerken ücretini taksiciye uzatmış, adam kıza sert bir bakış atarak elini nazikçe indirip ücreti ödemişti.

“Ben yanımdayken elini cebine sokma.”

“Neden, sen banka mısın?”

“Şimdi de bunun için mi kavga edeceğiz?”

“Etmeyelim mi? Benim neyimsin ki yemeğimin, taksimin ücretini sen ödeyesin.”

“Allah’ım bazen gerçekten zorluyorsun beni.”

“Hayır, daha başlamadım zorlamaya. Bir daha benim ödemelerini gerçekleştirmeye.”

“Taksi zaten tutacaktım, bu senin için özel tutulmadı.”

“İyi,” dedi kız arkasını dönerken, bu ‘İyi’ kelimesinin içinde sırdan cidden ürkmüştü. Onun hızlı adımlarını takip eden Vefa, “Yemek için bekleyeceğim,” diye seslendi.

Kız hırsla yana döndü ve önünde beliren adam elini alnına koyarak onun kafasını sokak direğine vurmasını engelledi. Korkuyla gerileyen Selen başını kaldırdı ve ona tepeden bakan adamla gözleri kesişti. Vefa elini alnıyla direk arasından indirirken, “Saat sekizde,” diye tatlıca emretti. Selen itaatle başını salladı, sakince arkasını döndü.

Saat sekizde herkes masadaydı. Cem dayanamamış yemeğe başlamış, Beren ise telefonuyla oynayarak içeceğini yudumluyordu ama o hala ortalıkta yoktu. Çorbasını kurcalayan kıza Cem, “Maden mi arıyorsun ama test ettim bir tane bile yok.” dedi başını sallayarak, Selen dalgın başını kaldırdı. Cem çorbayı göstererek, “Et diyorum, cimriler bir parça bile koymamışlar ama adı etli çorba.”

Selen çorbasını yudumladı, bakışları kısacık bir an kapıya kaydı ama görünürde hala kimse yoktu. Çaktırmadan saatine baktı, neredeyse sekiz buçuktu. Hasta mı olmuştu? Uyuya mı kalmıştı? Gidip baksa mıydı? Giderse yanlış anlar mıydı? Boynundaki kolyeyle oynadığını gören Cem, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Kız başını sallayarak, “Vefa gelmedi, merak ettim. Hiç gecikmezdi,” diye belirtti.

“Ben onu odasına çıkarken gördüm, biraz dalgın duruyordu. Morali bozuktu sanırım, seslendim ama beni duymadı, ya da her zamanki gibi duymazdan geldi.”

Beren telefonda başını kaldırmadan, sohbetlerine ortak olarak, “Bence acil işleri vardır, sonuçta bekar adam.” diyerek fikrini sıkıştırdı.

“Bugün birlikte döndünüz işten, sana bir şey demedi mi?” Gözlerinde ima parlıyordu.

“Hasta olduğum için erken gelmeyi uygun buldum, sonrasında herkes odasına dağıldı. Konuşmadık.”

“Garip bir adam,” dedi Cem omzunu sarsarak, Beren başını sallayarak onayladı.

“Neyse, bize ne!” dedi Selen çorbasından birkaç kaşık daha alarak ama aklı onda kalınca iştahı kesilmişti. Birden masadan kalkınca, Cem ve Beren merakla ona baktı. Ne yaptığını fark eden Selen, “Lavaboya gidiyorum, geliyor musun?” diye sordu, Beren olumsuz olarak başını sallayarak telefonunu parmaklamaya devam etti.

Lavaboya gitmedi, hızlı adımlarla asansörlerin olduğu bölüme geldi. Kararını vermişti, en azından hasta olup olmadığını fark edip tekrar yukarı çıkar yemeğini rahatça yiyebilirdi. Asansörden çıktığı zaman ona ne diyeceğini, yemeğe neden gelmediği hakkında aklında bir şeyler ürettiyordu. Asansör kapısı açıldı, artık ne soracağını kesinleştirdiği için dışarı çıktı. Holün sonundaki odaya yöneldiği an, bir anda ayakları donup kaldı. Omuzları düştü, yüzü asıldı. Vefa odasının kapısının önündeydi ama tek başına değildi. O sarışın güzel kadınla bir şeyler konuşuyordu. Kadın bir şey söyleyince güldü, kadın onun mutlu olmasından fırsat buldu ve abartılı bir kahkaha attı. Adamın göğsüne parmaklarını koyarak, vura vura bir şeyler anlattı ve ardından gülerek başını salladı. Sarı saçları tepesinde dans etmişti.

Onun yemeğe neden gelmediği açıktı, onlardan daha önemli işleri ve uğraşları vardı. Dudakları büzüldü, suratı asıldı ve nedendir bilinmez yanlarındaki eli yumruk oldu. İçi bir tuhaf oldu. Vefa’nın gözlerine baktığı an gördüğü o parıltılar içini acıttı. Ellerini Vefa’nın omzuna koyan kadın ayak ucunda kalktı, adamın sözlerini ağzında dondurarak ağzını dudaklarına yasladı. Vefa önce şaşkınca donup kalmıştı. Kız onu içeri doğru itti ve ikisi dudak dudağa gözden kaybolduğunda, odanın kapısı kapandı.

Dudakları ve gözleri aynı anda titreyen kızın, hafızasında parlayan o kahve gözler ve dudaklarına kapanan kadının mutlu kahkahası kaldı.

Koluna dokunan Cem onu hızla kendine çekerek yüzünü döndürdü. Selen başını eğmiş dururken, yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Cem içini çekerek kızın başını okşadı, kendine çekti, alnını göğsüne yasladı.

Selen sessizce ağlarken, omuzları hızla inip kalkıyor, elleri yanında yumruk olmuş tırnakları etine batıyordu. Cem hiç konuşmadı. Selen sessizce göğsünde ağlarken, neden ağladığını bilmiyordu. Öpüştüikleri için miydi bu gözyaşları yoksa onun olan gözlerin başka kadınlara bu kadar tutkulu baktığını gördüğü için miydi?

Acı içinde, "Gözlerini gördün mü?" diye hıçkırdı. "O gözler benimdi."

O ana kadar kızın ne dediğini anlayamayan Cem, yüzleştiiği gerçekte gözlerini şaşkınca açtı. Bu adam, o muydu? Boğazına bir yumru oturdu. Gerçekler en az Selen kadar canını yakmış, şimdi gerçekten neler olduğunu, ikisinin arasındaki bu gizli samimiyeti kavramıştı. Ona sımsıkı sarılırken, kız hıçkırarak sayıkladı, sesli şekilde ağlamaya başladı. Her hıçkırığının arasından, "O gözler benimdi." diye sayıklıyordu. Cem saçlarını okşayarak yatıştırmaya çalıştı. Selen birden geriye çekildi, burnunu çekerek bir çocuk kabalığında koluna sildi. Konuşmasına müsaade etmeden asansöre yöneldi.

Cem hareketlenince, "Lütfen, yalnız kalmalıyım." diyerek düğmesine bastı. Asansör boştu, beklemek zorunda kalmamıştı. O asansöre geçtiği an, Vefa'nın kapısı açıldı. Onun kapısı kapanırken odadan çıkan sarışın kadını görecekt durumda olmayan Selen, sırtını asansörün duvarına yaslamış hıçkırarak ağlıyordu. Otelden çıktığında nereye gideceğini bilemedi, o da bildiği en güzel yere gitti. Sahile çevirdi adımlarını. Kumlara bata çıka giderek, ayakları denizle bütünleşene kadar ilerledi, bakan kör gibiydi. Ayak parmaklarını ve bileklerini serinleten su dizlerine kadar yükseldi. Eşofman takımını ıslanırken, yumruk yaptığı elleriyle suyu döven kız avaz avaz bağırarak ağlamaya başladı. Eli boynuna gitti, parmakları kolyesini aradı ama onu yerinde bulamadı. Korkuyla etrafına bakınmaya başladı, yoktu. Denize mi düşmüştü? Önce gözlerini şimdi de alyansını mı kaybetmişti? Ona dair her şeyi tek tek kayıp mı ediyordu?

Denizin içine oturdu, bağırarak ağlarken isyan ediyordu. Önce yüzü silikleşmişti, sonra sesini unutmuştu. Tutunduğu ve umut bağladığı gözlerde onun gibi bakmamıştı, onun gibi hissettirmemişti, şimdi elinde kalan son şeyi de kaybetmişti. Unutuyordu onu, Umut'a söz vermişti. *Asla unutmayacağım* demişti, *ne olursa olsun sevmekten asla vazgeçmeyeceğim* demişti ve şimdi unutuyordu. Ona dair her şey bir bir ellerinden kayıp gidiyordu.

Denizin içinde ne kadar kaldı ne kadar orada öyle ağladı bilmiyordu. Omuzlarına dokunan elle kendine geldi. İrkilerek başını kaldırdığında, Vefa'yı suya girmiş ve endişeyle ona bakar halde bulmuştu. Onun gözlerine baktığı an, daha sesli şekilde ağlamaya başladı. Vefa omuzlarından yakaladığı kızı ayağa kaldırdı.

"Su çok serin, hasta olacaksın."

Selen ellerini üzerinden itti, yeniden etrafa bakınmaya başladı. "Kaybettim onu," dedi hıçkırarak. "Her şeyini kaybettim."

Yumruklarını suya vurarak, "Neden?" diye bağııyordu. "Neden şimdi?"

Vefa omuzlarından tutmaya çalışınca, elini silkeledi ama adam inatla onu tutmaya ve kendine baktırmaya zorladı. Selen ellerini üzerinden düşürüp bağırarak için ona döndüğünde gözünün önüne gelen şeyle bir anda sustu. Karanlıkta, ay ışığının altında parlıyordu ve metal zincirin ucunda alyansı sallanıyordu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Kız kolyesine atıldı, alyansı öperek gözlerini sımsıkı kapadı ve ağzının içinde bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Kaybettim sandım, onu da kaybettim sandım."

Vefa ne diyeceğini bilemedi, onu otelin asansörünün önünde bulduğunda, o da şaşırmişti. Selen'in kendi katının asansörünün önünde kolyesini neden düşürdüğüne anlam da vermemişti. Aynı katta değillerdi, neden onun katında asansörden inmişti ki?

Selen burnunu çekerek kolyesini takmaya çalıştı ama parmakları titrediği için bir türlü takamayınca, Vefa uzandı ve kız irkilerek bir adım geriye çekildi. "Dokunma," diye bağırdı. Kolyeyi takınca hızla yürümeye başladı. Vefa kolunu tutunca olduğu yerde donup kaldı.

"Nereye?"

"Cehennemin dibine," Kolunu silkeleyerek yanından yürümeye başladı. Vefa arkasından hareketlenince, "Sakın, sakın arkamdan gelme!" diye emretti. Adam umursamayınca hızla arkasını döndü, isyan içinde deli gibi çılgık atarak tepindi ve arkasını dönerek sahil boyunca ağlayarak yürümeye başladı. Gözlerini kabaca siliyor, koşar adım nereye gittiğini bilmeden yürüyordu. Gözlerinin önünden ne o görüntü gidiyor ne de elini boynundaki alyansından çekiyordu. Kafası iyice karışmıştı. Beyninin içinde boşluğu doldurmak için saatlerce yürümüşü şimdi de yürüdüğü yolu geri dönüyordu ve hala kafasının içinde bir şey yoktu. Sanki beyni

yere akmıştı. Hiçbir düşünce, öfke, merak, korku yerinde kalmamıştı.

Ona neden böyle bakıyordu? Neden peşini bırakmıyordu? Neden inatla kafasını karıştırıyordu? Kızıl kafanın kendisini küstahça azarlamasına, izinsiz dokunmasına, emirler vermesine ve zihnini bulandırmasına o kadar sinirlenmişti ki otel odasındaki mobilyaların ne kadar soluk ve eskimiş, havluların ne kadar yıpranmış ve temizlikten uzak olduğunu, hatta odanın tek penceresinin paslı bir balkon demiriyle denize açıldığını hiç fark etmemişti.

Peşinden gelmemişti ama dönüşünü beklediğine emindi. Eğer içeri girmeyi kafasına koyarsa bu kapının onu durduramayacağını fark etti, pek güvenli gibi durmayan kapının zincirini kapatıp, kolunun altına da her zaman yaptığı gibi bir sandalye yerleştirmeyi ihmal etmedi. Bu saçma güvensizlik duygusunu ona kendisi vermişti. Duşunu almaya da üzerini değiştirmeye de üşendi, zaten kıyafetleri üzerinde kurumuştur. Soğuk çarşafın ve ince bir battaniyenin altına girip kendine sövmek, uyumasına yetmemişti. Ama uyumalıydı. Yoksa ona umut aşıl原因 Vefa'nın sözleri aklına geldikçe delirecekti. Biraz uyuduktan sonra huzursuzluk içinde titreyerek uyandı, hasta olmaktan korkarak sıcak bir duş alıp resepsiyondan bitki çayı istedi.

Sımsıkı sarındığı havlusuyla kendisini yatağın üzerine atarak, bu öfkenin ne işe yaradığını düşündü. Ona neydi ki, istediğiyle istediğini yapabiliirdi. Ama gözleri? Gözleri onundu ve Umut'a aitti ama artık Umut yoktu. Üstelik adam özgürdü, neden bu olayı bu kadar büyötmüştü, bir gün birine illa aşkla bakacaktı. Biri hayatına girecekti ve Selen sonsuza kadar o gözleri kaybedecekti. Kendini buna hazırlaması lazımdı. Arada sırada görmekle yetinmeye hazırlanmalıydı. Zaten çekilmez adamın tekiydi, onu tehditkâr bakışlarla süzmekle kalmıyor, bir de sürekli azarlıyordu. Üstelik hiç çekici değildi. Kendini çocuk gibi özgüvensiz hissetmesini sağlıyordu. Şu anda tam da böyle hissediyordu; azarlanan ve kendini gergin hisseden çocuk gibi! Tam o sırada çalan kapı onu irkiltti.

"Evet?" Bitki çayının bu kadar hızlı gelmesi olası mıydı?

"Uyanmadın mı hala?"

Gelen Cem'di. Tereddütlü bir şekilde yerinden kalktı, "Geldim Cem."

Onu sağlıklı gören Cem o kadar rahatlamıştı ki kızı kollarına alıp öfkesini serbest bırakacaktı. "Kızım neredeydin, gece seni beklerken uyuya kalmışım."

"Biraz dolaşmak istedim."

“Tek mi?”

“Yok sülalemi de davet ettim.”

“Bak bir daha gece tek başına dolaşma, buralar tekin yerler olmuyor geceleri.”

“Sende mi Birütüs,” Vefa gibi konuşmuştu ve bu hali kızın kalbini acıttı.

“Dalğanın sırası değil Selen, sözümü dinle. Eğer çok istersen seninle ben gezerim. Gece aklımı aldın, o halde çıktın gittin, bir daha dönmedin. Üstelik telefonunu da unutmuşsun. Senin yüzünden uyuyamadım.” Rahatsızlığı sesinin tonundan ve vücut dilinden belli oluyordu.

Kızın yüzü asıldı, vicdanı sızladı. Onu endişelendireceğini düşünmemişti. O kadar kafası kendiyle meşguldü ki dünyanın gerisi gözünden silinmişti. “Affedersin, merak edeceğini düşünemedim.”

“Tabi ki ederim, sen benim arkadaşısın.” Rahatsızlığını fark edince kendini toparlayıp geri çekildi. Aklı karışmış bir kadın başını alıp bir yerlere gidince hangi arkadaş rahatsızlık hissetmezdi ki? Özellikle de bu kadının aklında geleceğe dair hiçbir şey yoksa!

Selen, “Özür dilerim,” dedi; sesi şimdi de isterik bir gülme krizinin eşiğindeymiş gibi çıkıyordu. Durum utanç verici olduğu kadar gülünçtü de. “Düşüncesizlik ettim.”

Cem kızın nemli saçlarını kurcalayarak yanağını okşadı. “Bu halde kapının girişinde durma.” Kız suratına baktı anlamayarak, Cem gözünün ucuyla başka bir odadan çıkan bir adamı işaret etti. Selen beyaz havlunun içinde durmuş arkadaşıyla konuşurken, adam yarı çıplak kızı seyretmekten çok memnun görünmekteydi. Kendine gelen Selen yanaklarının kızardığını hissetti.

“Elbette,” Bir adım içeri girdi. Biraz geri çekilen Cem gitmeye hazırlanırken, kız onun kaçmak için zaman kolladığını anladı. Ve işte geliyordu, ona şüpheyile bakarak, “Vefa’ya otelde olmadığımı sen mi söyledin?” diye sordu. Arkasından, hem de o kadar hızlı başka türlü nasıl gelecekti? Sahilde olanlar aklına gelince öfkeleni.

Cem bu bakışa gözünü kırpmadan karşılık verdi: “Söylemeseydim kötü şeyler olabilirdi.”

“Ne gibi şeyler?”

“Boş ver,” dedi Cem başını sallayarak, tehdit edildiğini ve hatta yakasını bir eliyle toparlayan adamın ayaklarını yerden kestiğini ona anlatmayacaktı.

“Boş veremem, gece yediğim nasihatlere sen devam ettin.”

Cem’in dudakları gerildi, onun yediği öfkeli bakışları görseydi, yumrukların yakın olduğunu bilirdi. Kız öfkeyle bir adım öne çıktı, ona daha yakından bakarak, “Ondan korkmuyorsun değil mi?” diye sordu.

Bu soruyla garip şekilde irkilen Cem, geniş omuzlarını silkerek, “Ne korkacağım.” diye söylendi.

“İyi o zaman, üzerimde bornozla seninle konuşurken arkanda olduğunu söyleyebilirim.”

Adam titredi. Bir irkilme yaşadı ve yutkunarak gergin bir şekilde arkasını döndü. Kahkaha atan Selen artık bundan emindi. Cem ondan gerçekten ürküyordu ve Vefa dün otelden tek ayrıldığını duyunca, o kadar sinirlenmişti ki arkadaşının ödünü bir yerlerine karıştırmıştı. İkisi arasında geçmiş olabilecek konuşmayı düşündüğünde, neredeyse Cem için üzülecekti. Neredeyse. Onun davranış biçiminden o kadar etkilenmişti ki, Cem’e empati yapacak hali kalmamıştı.

Ama Vefa’nın peşinden gelmeye zahmet etmesine şaşırmıştı. Oysa, gece sarışın kadınla ateşlice öpüşürken, onun gitmesini umursamaz görünmüştü. Kızan, uzak duran, çekip giden bir kadının arkasından koşmayan bir izlenim vermişti. Titreyen bir sesle, “Kimseye bir şey olmadı, değil mi?” diye sordu.

Hala korkuyla etrafına bakan Cem, dümdüz bir sesle, “Dalga mı geçiriyorsun?” diye sordu, “Bir daha böyle şakalar yapma. Ödüm b*kuma karıştı, onu karşımda göreceğim de boynumu kıracak sandım.”

Selen şaşkınlıktan geriye doğru bir adım attı. Bu sırada üzerinden düşmek üzere olan havluyu da son anda yakalayabildi. Ağırbaşlılığını korumaya çalışırken, yanakları kızarmıştı. Kuşkusuz Vefa dün gece çekip gitmesinin karşılığında bunun iyi bir ceza olduğunu düşünmüştü!

Cem biraz azarladı, biraz üzüldü, diğer konuyu da daha sonraya bırakacağını belirterek odasına döndü. Kız sessizliğin içinde ağrıyan ve bomb-boş olan başını yastığa koyarken, sabaha kadar bir sağa bir sola dönerek uyuyamayacağını iyi biliyordu.

Vefa sabah kahvaltısına gelmeyen kızı çıkışta yakalayacağını sezmişti çünkü aynı şirkete genelde aynı taksiyle gidiyorlardı. Dışarı çıktığında, Beren ve Cem’i sohbet ederken, Vefa’yı ise saatini kontrol ederken gördü. Cem ve Beren onu görünce taksiye bindi ama kız taksiye binmeyerek onlara kısacık bakmış ve “Şirkette görüşürüz.” demişti. Vefa onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadı. Kız taksiyi es geçerek yürümeye devam etti.

Kolundan tuttuğu kızı durdurarak, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"İşe gidiyorum." dedi Selen, kolunu tutuşundan kurtarıp yoluna devam etti.

"Taksiye biner misin?"

"Sen bin, ücretini ödemediğim taksiye binmem."

"Yine mi aynı şey, bu meseleyi hallettiğimizi sanıyordum."

"Mütevazi olmaya gerek yok, halletmedik. Ben bedelini ödemediğim şeylerin keyfini sürmeyi sevmem."

"Selen saçmalama geç kalacağız."

"Git o zaman, ben şuradan taksi çeviririm."

"Bu saatte taksi bulamazsın, herkes işe gidiyor."

"O zaman otobüse binerim."

"Artık kıızıyorum."

"Denize gir serinlersin." Kız durağa yöneldiğinde, Beren ve Cem'in taksisi yanlarından geçip gitmişti. Vefa şaşkınlıkla arkalarından bakarken, "Lanet olsun, neden beklemediler?" diye sordu.

Kız omzunu sarsarak durağa geçti, saatine baktı. Resepsiyoncu kız on dakikaya geleceğini söylemişti, demek ki otobüsü kaçırmamıştı.

Vefa telefonunu kulağına koyarak, "Şimdi başka bir taksi istiyorum ve sen..."

"Bana emir vermekten vazgeç, istemediğimi söyledim."

"Kızım senin derdin ne? Bir öylesin bir böyle, ayarımla mı oynuyorsun?" diye çıkıştı. Daha fazla dayamamıştı.

"Uğraşma o zaman, seni buna kimse zorlamıyor. Hem neden tahammül ediyorsun bana, zaten anlaşıyoruz."

"Aklın var gayretin yok, ondan olmasın..."

Kız ağzını açacakken, Vefa eline uzandı, saçları başında hare oluştururken onu da kendiyile birlikte çeken adam koşturaya başladı. Selen ne olduğunu anlayamadan adamın peşinden sürüklenirken, parmaklarını ağzına koyan adam tiz bir sesle ıslık çalmaya başladı. Selen onun baktığı yere döndü, otobüsün onları almadan gitmeye başladığını gördü. Kavgaderken geldiğini fark etmemişti. Vefa otobüse yetişti ve kapısına vurmaya başladı. Dursun diye seslendi. Birkaç adım sonra otobüs durdu. Nefes nefese kalan ikili otobüsün açılan kapısından içeri girdi.

Yüzleri kızarmış, soluk soluğa kalmış ikiliyi gören şoför kapıyı

kaparken, kızı anlayışla bekleyen Vefa, "Akbin neredede?" diye sordu.

Selen cüzdanından kartını çıkardı. İstanbul'da kullandığı taşı kartını okuyucuya uzattığında bir şey olmadı. Vefa başını sallayarak kızı bileğinden yakaladı, onun itiraz etmesine aldırmadan ilerlemeye devam etti. İnsanların yüzüne bakarak, "Akbi dolu olan var mı, ücrete mukabil?" diye sordu. Yaşlı bir amca ona kartını uzattı. Selen düşmemek için tutacak bir yer aranırken, Vefa kartı iki defa okuttuktan sonra üzerine sıkıştırdığı banknotla birlikte yaşlı amcaya uzattı. Amca nezaketen kabul etmeyince de ısrar edip verdi. Kızın yanına geldi. Otobüs çok kalabalıktı, ikisine de oturacak yeri yoktu. O yüzden ayakta gitmek için tutmaçlara asıldıklarında, Selen ensesinde beliren adamla dişlerini sıktı. Vefa hemen arkasına geçerek sahiplenici bir şekilde onu gövdesinin korumasına almıştı. Otobüs ani firenle sarsılarak duraklara uğradıkça, ileri geri giden kız beline dolanan elle kaskatı oluyordu. Bakışlarını aşağı indirdiğinde, karnının üzerinde papatya gibi açılan elin onu olduğu yere sabitlediğini fark etti. Başını kaldırdığında, otobüs kapısını kapatarak hareket etti ve kız sarsılarak ileri gittiğinde Vefa onu kendine çekerek düşmesini engelledi. Yeni yolcular arkaya doğru ilerlerken herkes sıkışmaya başladı. Vefa hemen önlerinde oturan lise öğrencisine göz kırparak başıyla kalkmasını işaret etti. Anlayışlı olan genç sessiz emre uydu, kucağına koyduğu çantasını alarak kalktı. Vefa kızı kendine çekerek gencin geçmesi için yer açtı ve Selen şaşkınlığını üzerinden atamadan onu gencin yerine oturttu. Selen tepesinde dikilen ve camdan dışarıyı izleyen adamın ifadesine bakarken, çantasını dizlerine koymuş, sessizleşmişti.

İkisi de tek kelime etmedi. Otobüs dura kalka sonunda şirket binasının önündeki durakta durdu. Selen bileğine yapışan parmaklarla yerinden kalktı, nazikçe onu çekiştiren adam otobüsteki kalabalıktan geçirerek dışarı çıkarana kadar da ses çıkarmadı. Serin rüzgâr yüzüne vurduğu an, arkalarından hareket eden otobüs gitmiş, ikisi de olduğu yerde öylece kalmıştı. Selen bileğini elinden çekip arkasını döndü. Vefa başını sallayarak onu takip etti. Binanın içine girdiklerinde, asansörün önü yine kalabalıktı. Herkes yukarı çıkmak için zaman kolluyordu. Asansör kapısı açıldı, herkes içeri doldu. Vefa içeri girdi ve onun gelmediğini görünce arkasını döndü. Asansör kapısı kapanırken uzanmıştı ama sensor onu algılamadığı için kapı kapanmıştı.

Selen derin bir nefes vererek etrafına baktı. Bir sürü kişi vardı ve sırasını bekliyordu. Asansörle çıkmak ve onu asansörün kapısının girişinde azarlamak için bekleyen adamla yüzleşmek istemiyordu. Ani bir kararla

merdivenlere yöneldi, yirmi katı dinlenerek çıkacağını hatta bu süreçte biraz da başını boşaltacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Yirminci kata geldiğinde, yorgunluktan bacakları titriyor, nefes nefese kalmaktan boğazı acıyordu. Güçsüz kaldığı için bedeni korkulardan güç alıyordu. Bir adım daha attı ve önüne çıkan kişiyle dengesini kaybederek geriye doğru kaydıldı. Kolları havada birkaç defa çırpındıktan sonra gözleri sımsıkı kapandı. Bu sefer merdivenlerden bir top gibi yuvarlanıp çatlak kafasını dörde bölecekti, kesin.

Beline dolanan elle olduğu yerde kaldı. Ayakları merdivenin ucundaydı ve topukları havadaydı. Saçları geriye dökülmüştü, merdivende resmen tahterevallı gibi duruyordu. Gözlerini açtı, ona öfkeyle bakan adam gövdesini kendine çekti ve kızın yüzü adamın göğsüyle bütünleşti. Yorgunluktan ve korkudan kaskatı kesilen Selen, derin bir soluk aldı. Ciğerlerini kokusu talan ederken, adam onu kollarının arasına alarak yatıştırmaya çalışıyordu.

Selen sadece birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı, korkunun, yorgunluğun bedeninden akıp gitmesini bekledi. Adam kollarını açtı, kız derhal geriye kaçtı. Adam, "Bu neydi şimdi?" diye azarladı.

"Tutmasaydın,"

"Sel," dedi adam yine, küfreder gibi homurdandı. "Bu yaptığının mantıklı hiçbir açıklaması yok."

Selen onun sorusuna cevap vermeyerek suratını buruşturdu. "Gerekte yok zaten, çözülmek istemiyorum."

"Bu oyun ne zaman bitecek?"

Kız başını kaldırdı. *Oyun mu?* O mu oynuyordu? Gece koynuna başka kadın alıp gündüz başkasına ilgi sunan oyken, oyun oynayan Selen miydi? "Bazen seni ciddi anlamakta zorlanıyorum, neyin telaşındasın ya da ne için bu kadar kaygılanıyorsun çözemiyorum."

"Kadınlar işine gelmeyen hiçbir şeyi anlamaz zaten." dedi adam, gözlerinde sitem vardı.

"Şimdi de anlayışsız kadınlardan biri mi oldum? Sağ ol ya. Her geçen gün biraz daha şaşırtıyorsun beni. Bir hakaret etmediğin kalmıştı, onu da başardın. Çekil." Koluyla onu yolundan çekerek son basamakları da çıktı, şükür artık ofisin girişindeydi.

"Neden hakaret edeyim, üstelik yaran varsa kaşınırsın, ben sana hitaben mi dedim."

Kız birden döndü. Cidden onu kastederek söylememiştir, çok sert çıktığını düşünerek yüzünü buruşturdu. "Bazen iğneleyici sözlerinle damarına bastığını düşünüyorum."

Vefa onun kısılmış gözlerine baktı: "Damarına basacak biri miyim, rahatsız olduğum şeyi direk söylerim. Çocuk musun sen?"

"Olmadığımı görmüyor musun?" Adam bu sorunun cüreti karşısında şaşırmişti, onun bir adam olduğunu görmeyen asıl kendisiydi. Ofise girmeden evvel Selen mutfığa uğradı ve kendine büyük bir bardak su aldı. İçi yanmıştı. O suyu içerken adam da onu dikkatle izleyerek bir açıklama bekledi.

Ağzını silen kız, "Su içene yılan bile dokunmazmış," diye sataştı.

Şimdi adamın yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Senin hayallerin yok mu?"

Sorunun değişmesiyle şaşırın kız, boş bardağı bulaşık makinasına attı. Kapağını kapatırken, "Nasıl hayaller?" diye sordu.

"Ne bileyim ben, gelecek için hayaller işte..." Onun hayali kendisiydi, bir gün anlar mıydı acaba?

"Olmaz olur mu, hayalim için çalışıyorum işte." İkisi de normal bir konuya geçince rahatlamıştı. Sanki az evvel tartışan onlar değilmiş gibi sakince mutfaktan çıktılar. Birlikte ofise doğru yürüdüler.

"Senin hayalin ne mesela?" dedi adam, merak etmişti. Belki hayalini bir gün birlikte gerçekleştirirlerdi.

Öfkesini ve nedenini unutan Selen gülümsedi. "Annemle babamın bir hayali var, onu gerçekleştireceğim. Tüm aile hacca gitmek istiyorlar. Torun torba, evlatları, bunun için birikim yapıyorum. Hac nasip olur mu bilmem ama umre için hazırlık yapıyorum."

Adam kızın yüzüne döndü, "İyi de bu senin hayalin değil ki, bu onların hayali."

"Bu bizim hayalimiz, onlarla gideceğim ve bu amaç için birikim yapmam gerekiyor. Onlar mutlu olduğunda ben de otomatikman mutlu olacağım. Ama meblağ hayli büyük, dört senedir ancak yarısını biriktirebildim."

"Peki hayal kurmayı neden bıraktın Selen, insan hayal kurmazsa yaşayamaz. Benim hayalim var ve eninde sonunda ulaşacağım, başaracağım!"

Adamın inatla onun hayalini didiklemesine tepki olarak, "İnsan bir nedene bağlanmazsa yaşayamaz," dedi, yine boynundaki kolyeye gitmişti eli ve parmakları bilinçsizce kolyenin ucuyla oynamaya başlamıştı. Onun

varlığını hissetmek içini rahatlatıyordu, kaybolduğunu düşünmek ise nefessiz bırakıyordu.

“İnsan nedenlere değil sebeplere bağlanır Selen.”

Kız omuzlarını silktilti. “Sebepler ve nedenler yaşamak isteyen insanlar için vardır.”

Vefa ilk defa onu bu kadar dürüst görünce şaşırdı. “Sen yaşamak istemiyor musun?” Kız başını salladı gülümseyerek. “Bazen aklını okumayı o kadar çok istiyorum ki, hiçbir şey yokmuş gibi davranırken aslında içinde neleri bastırdığını görüp, tüm bu acılardan sana sıyrılman için yol göstermek istiyorum.”

“Kimse kimsenin kalbini okuyamaz umarım, çünkü elinde tuttuğun senin değildir gönlünde tuttuğun şey ölene dek senindir.”

Kızın koluna dokunarak durdurdu. Selen ofise bakarken adam onun saçlarına doğru soludu. “Bir diptesin şimdi, gören yok mu sanıyorsun? Bir ah var dilinde, duyan yok mu sanıyorsun? Ellerinle saklasan da yüzünü, boncuk boncuk dökülen yaşlarını sayan yok mu sanıyorsun? Bir imtihtandasın her kaybeden gibi, sabrınla sınanıyorsun, bırak sabrına sabır olacaklar seninle otursun.”

“Bazen, bazı kadınlar saklar yaralarını kendine, acıılmaktan korktuklarından değil, merhem olmadığını kabullenecek kadar cesur olduklarıdır. Dudaklarına gülüşlerini, gözlerine sürmelerini çekerler, saçlarını kestirir, tırnaklarını törpülerler, ne kadar yıkılsalar da ayaklanıp devam ederler yaşamaya çünkü huzurlu ölmek için o acıyla yaşamak gerekir.”

Dişlerini sıkarak masasına gelen ve çantasını üzerine atan kız lafı değiştirdi. Alaylı birkaç şey söyleyip kendi söylediğine kendi güldü. Adamın yüzü donuktu ve hala onun söylediği sözcüklerde kaybolan aklını toparlayamıyordu. Selen ölmek için bahane mi arıyordu? Gün mü sayıyordu? İlk defa bu düşünce korkularını dürtmüştü. Sıkıntıyla biraz düşündükten sonra, “Anneler evlatlarını kaybediyor, eşler yârini kaybediyor ama hayal kurmaktan vazgeçmiyor.” dedi.

Bu kadar cesur bir konuşma beklemeyen Selen, kederle gülümsedi: “İnsan gerçek kaybı ölüm sanıyor, oysa yaşayan için ölmenin kaybını kimse anlamıyor.”

Vefa onun bu cevabının samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ölümü umursamıyormuş gibi yaparak onu tuzağa düşürmeye çalışan bir hayat sevinciyle, ilk kez karşılaşmıyordu. Onun yüzünden birbiri ardına geçen ifadeler nedeniyle, kendi hakkında -tamamen yanlış olan- bazı

yargılara vardığını anlamak zor değildi. Yana dönüp, görmeyen gözlerle çalışanlara baktı. Selen yerine geçti, Vefa odasına gitti ve ikisi de bir daha yüz yüze gelmemek için resmen yerinden kalkmadı.

Akşam olduğunda da durum değişmedi, yemekler sessizlik içinde yendi, herkes odasına gitmek için yerinden kalktı. Asansörde süren sessizlikten sonra herkes kendi katında indi, fakat odası onun üstünde olmasına rağmen Selen inmeyince, Vefa yine tek başına dışarı çıkacağı kanısına vardı. Geçen gece sahilde, tek başına gezmeye nasıl cüret edebilmişti? Hisleri onu uyarmasaydı ya onu takip etmeseydi ya başına bir şey gelseydi? Onca saat mecnun gibi peş peşe yürümüşlerdi. Tabi kızın bundan haberi olmamıştı. Kendi derdiyle o kadar boğulmuştu ki onun arkasından geldiğini fark etmemişti. Şimdi de aynı hatayı yapacaksa iyi bir azarı hak etmişti.

Kızın yalandan mutluluk nidaları atan sohbetindeki yapmacık protestosunu yarıda keserek, "Saçmalama, böyle bir şey yapmayacaksın. Burası İzmir. Gece vakti sokaklarda başıboş yürüyemezsin, özellikle de böyle bir kafayla." diyerek konuşmasını yarıda kesti.

"Kafamın neyi varmış?"

Adam başını iki yana salladı, ölüme koşan bir kadının belaya gitmesi zor değildi. "Üstelik kıyafetlerin dışarıda dolaşmak için hiç uygun değil-ler." Kızın üzerine tepeden tırnağa baktı. Selen iş elbisesine bakıp kızardı. Üzerinde şifon mini bir elbise vardı. Vefa haklıydı. Eğer bu kıyafetle sokaklarda dolaşırsa, her tür belayı davet edebilirdi.

Adamın beklediğinin aksine, "Bu seferlik senin de benimle gelmeni istesem ayıp olur mu?" derken hayli uysaldı.

Bu kabullenen tepkiyle şaşırdı. Onun kavgayı büyüteceğini, hatta damarına basıp kafasına buyruk olacağını sanmıştı. "Gelirim tabi, ne yapmak istersin?"

"Gururunu nasıl oldu da bıraktın nutukları çekmeyecek misin?"

"Kendini o gurur yüzünden tehlikeye atıyorsan, mantık anlamsızdır. Bunu bilecek yaşta olduğuna göre, endişelenmeme gerek yok. Bundan sonra dışarıda gezmek istediğin zaman bana haber ver olur mu?"

"Sen ciddisin. Bu kadar korkma, ne olabilir ki bana, kim ne yapsın benim gibi deliyi."

Onun gibi deli bir kez kafasını kaldırıp etrafına baksa binlerce kafayı yemiş kişi eteklerine kapanırdı. Tabi bunu bilmesine gerek yoktu. "Şimdi

inatçılığı bırak ve sana teklif edileni kabul et. Bir kez daha da söyletme." Adamın sesi sertleşmişti.

"Hayır. Bu seferlik izin veriyorum, her zaman olmayacak."

"Beni, zor kullanmaya mecbur etme."

Ona dönen kız yine diş bilemeye geçmişti. "Denemeni görmek isterdim!" İki dakika normal insanlar gibi konuşamıyorlardı. Ona sert sert bakarken yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bana sert çıkarsan sana dünyayı dar ederim."

Adam onu kızdırdığı için inat etmesini ve tek başına dışarı çıkmasını istemiyordu, bu yüzden yumuşak bir sesle meydan okudu. "Bana zarar veremezsin."

Kız, "Bundan hoşlanıyor musun? Bana meydan okumak keyif mi veriyor?" diye çıkıştı.

"Haddini aşmazsan emir almazsın."

"Ne münasebet."

"Bazen sırf kılığına benimle çatıştığını düşünüyorum Sel. Bir erkeğin kendi zekâsını senin üzerinde denemesi hoşuna mı gidiyor?"

"Buna nasıl cüret edersin?"

"Sel,"

"Benim adım Selen, lanet olsun! Bana Sel deyip durma."

"Sel gibisin ama yine yıkıp geçmeden duramıyorsun. İki dakika doğal dur diyorum, doğal afet olup dünyayı başıma yıkıyorsun."

Bu tartışma burada bitmişti.

Kavgayla ve didişmeyle geçecek bir geceyi ikisi de istemiyordu. Sanki konuşmuş gibi bakışarak son kararı vermişlerdi.

Kız dışarı çıkmaktan vazgeçmiş, adam delirmişti. Yine odalarına öfkeyle gitmişler, yine kendi içlerinde devam eden kavgayla başlarını yastığa koymuş, sabah da surat asma şekilde kahvaltılarını yemişlerdi. Bu sabah resepsiyoncu kızdan kartını rica eden Selen, otobüs durağına giderken Beren ve Cem ile konuşmuş, tek gitmek istediğini, buna ihtiyacı olduğunu belirmişti. İkili itiraz etmemişti. Ya da itiraz etmek ve taksi ücretinden yırtmak isteyen Beren'i bir şekilde susturmayı başarmıştı. Vefa denen kız kafa da ortalıklarda yoktu. Durakta beklerken, somurtuk bir ifadeyle kollarını göğsünün altında bağlamıştı. Huzursuzdu, ayağını ritmik olarak yere vuruyor, etrafa bakarak ne zaman ortaya çıkacağını düşünüyordu. Üzerinde şifon ince ve kesik çizgilerle süslenmiş bir elbise vardı. Uçuş

uçuş eteği hemen dizlerinin altında bitiyordu, ayağında ise her zamanki gibi spor ayakkabıları vardı. Üzerindeki elbise hayli inceydi, sabahın erken saatlerinde sahil de serindi. Ürperince elleriyle kollarını okşadı. Ve birden bedenini sıcak bir ceket sardı. Arkasında beliren Vefa, ceketinin iki kanadını açarak onu kolları arasına almış, gövdesinin tamamını ceketinin içine çekerek bedeniyle ısıtmıştı.

Selen aldığı kokuyla, ürkmedi, bağırmadı, kavga çıkarmadı. O bilindik koku ve güvenli sıcaklıkla mayıştı, sırtını sıcak ama sert göğse yaslarken, yutkundu. Hem tüy gibi rahat hem de diken gibi rahatsızlık hissini nasıl verdiğini kavrayamadı. Bir süre ikisi de sessizce durdu. Kız onu itmedi, aksine titreyen gövdesi gevşeyerek rahatladı. Vefa daha fazla sokuldu ona, mahremiyet sınırlarını ihlal etmeden, kendini ona yaslamadan sarıldı. Kocaman gövdesinin önünde, kuş gibi titreyen narin bedeni kolları arasındaydı. Ciğerleri kokusuyla dolmuş, varlığı huzur vermişti. Çenesini başının üzerine koyarak, "Akbin var mı?" diye sordu.

Selen gülümserken dudaklarını dişledi. "Var."

"İki tane basman lazım, dün seninkini ben ödedim." dedi adam uysal bir şekilde, kız garip bir şekilde güldü. O sırada otobüs yaklaştı, önlerinde durdu. Ne Vefa kollarını açtı ne de kız ceketin içinden çıktı. İlk otobüs önlerinden kayıp giderken, ikisi de sırtıyordu ve ikisi de hala bedenlerini birbirinden koparmamıştı.

@novaebook



17. Bölüm

*Bazen uzun uzun cümleler
kurarsın anlayan olmaz...
Tutar bir nokta koyarsın duy-
mayan kalmaz...*

Vefa otelin ısrarla çalan telefo-
nuna uzandı. Resepsiyondaki genç arıyordu.
“Aşağıda sizi görmek isteyen bir hanım var efendim.”
Vefa kimseyi beklemediğini düşünürken, “Adı Gaye
Eroğlu, geleceğinden haberiniz var mıydı?” diye sordu.

“Yoktu.”

“Anlıyorum, randevusu yok ama görüşmekte kararlı görünüyor.”
Genç sesini alçaltarak ekledi: “Ona nasıl davranmam gerektiğinden emin
olamadım, her an yukarı çıkıp sizi kendi elleriyle bulacak gibi.”

Vefa odasını kaplayan geniş camın önünde durdu. Telefonda talima-
tını bekleyen gence hoşnutsuz bir ifadeyle, “Beklemesini söyle,” diye bu-
yurdu. O kadar inatçı ve komik denecek kadar umursamazdı ki bu kız,
onu kafede beklemek yerine kalkmış buraya gelmişti. Gitmek istemediği-
ni belirttiğinde ne tepki verdiğini tahmin etmek bile zordu. Beklemediği
tek şey onu otelinde ziyaret etmeye kalkışmasıydı.

Belki de beklemeliydi. Gaye söz konusu olduğunda umulmayacak her
şey beklenmeliydi. Resepsiyona, “İçecek bir şeyler ikram eder misiniz?”
diye rica etti. Aslında onun inatçılığını en iyi bilen kendisiydi. Vefa’nın
kendi selameti için yapacağı en akıllıca şey -en güvenli şey -Gaye’yi bir
daha hiç görmemektir, ona kapıyı göstermeleri için güvenliği aramaktır
ama eğer Gaye, onu görmek için yeterince kararlıysa orada oturacağı-
dan ve bir şekilde işe gitse bile, kendisi günün sonunda işten ayrılana dek
bekleyeceğine, hatta işe geleceğine emindi.

Gömleğinin manşetini sıyrıp deri kordonlu saatine baktı. Telefonu
kapamadan evvel, “Taksim gelmesine daha on dakika var, öyle değil
mi?” diye sordu.

“Doğrudur.”

“Geliyorum, ben gelene kadar oyalansın.”

Telefonu kaparken siyah deri koltuğun arkasına yaslandı ve muhtemel hatayı düşündü. Ani ve düşüncesizce verdiği bir karar ona bu cüreti vermekteydi. Bir gece önceki kısa süreli birliktelikleri aklına geldi. Sıradan, birkaç saat süren ve sadece bedensel hazların yönettiği bir geceydi. Yatağında uyumadığı, tatmin olmanın verdiği hazla unutulmak üzere terk ettiği gece, şimdi karşısına çıkıyordu çünkü bu hatası Gaye'nin bir bela olacağını anlatmaya yeterdi.

Sadece bir gece geçirmişlerdi, öylesine bir gece, bunu büyütmeyecek kadar çok erkekle sabahlamış olduğunu var saymıştı. Bu hatanın sebebi Selen'di. Kaç gecedir genç kadının inci gibi tenini okşadığı ve onunla mümkün olan her pozisyonda seviştiği rüyalarla geçirmesine ve sabah da soğuk bir düşün bile gideremediği kadar tahrik olmuş biçimde uyanmasına neden olmuştu! Onunla bir gece geçirirken, bunu çözüm olarak görmüştü ama şimdi anlıyordu ki ciddi halde başını belaya sokmuştu.

Onunla akşam yürüyüşünde kafede karşılaşmıştı ve sonrası ikisinin seçimiydi. Onun manevi sorunları elbette Vefa'nın sorunu değildi ama o an aklından ne geçiyordu da böyle bir seçim yapmıştı bilmiyordu. Onu bir itip bir çeken kadının tavırlarını hatırlayınca yeniden öfkelenmişti. Selen'in uzak duruşlarının başına açtığı sorunlardan biri daha böylece gerçekleşmişti!



Selen odaya girerken ona göz ucuyla bakan Vefa içinden küfretti. İpeksi siyah saçlarını yine omuzlarına bırakmıştı. Buz mavisi gözlerini koyu kirpikleri süslemişti ve kirpiklerine her ne yaptıysa gözlerini daha vurgular olmuştu. Yüzü tamamen makyajsızdı, buna rağmen yanakları hafiften kırmızı, dudakları dişlenmekten şiş ve vişne rengindeydi. Üzerinde dümdüz uzun triko bir elbise vardı ve içinde başka bir şey de yoktu. Bluzun altından, bugüne kadar gördüğü en güzel beden cömertçe sergileniyordu. O kadar kavramıştı ki triko bedenini, altına çamaşır giyip giymediğini merak etti çünkü hiç izi yoktu ve böyle bir şey yaptıysa onun elinden çekeceği vardı. Lanet olsun ki bu sadece önden görünüşüydü. Selen kendisine doğru yürürken arkadan görüntüsünün de en az bunun kadar seksi olduğunu kanıtlar gibiydi.

Şimdi kolundan tutup azarlayarak onu bir mağazaya götürse, katır gibi teperdi, bir bahaneyle otele gönderse, dönüşü muhteşem olur. Selen

gündelik kıyafetlerle de zarif olmayı biliyordu; o kadar ki Vefa kendi siyah tişörtünün ve siyah pantolonunun fazla resmi olduğunu düşünmeden edemedi.

“Bugün kaç oldu beni çağırıp duruyorsun, eğer bir sorun varsa açık konuş, söyleyeceğin bir şey yoksa da işim başımdan aşkın.” Kız sıkılgan şekilde gelmişti ofise çünkü adamın bugün dengesizliği üstündeydi, sürekli bir bahane ile onu çağırıp duruyor ve amaçsız bir konuşmayla tekrar yerine gönderiyordu. Patronlarının onları denetleme ricasını yanlış anlamış gibi, onları değil sadece onu denetlediğini sessizce vurguluyordu.

“Evet sorun var mı?”

“Var ama tepkinden çekiniyorum.”

“O zaman hoşlanmayacağım bir şey söyleyeceksin, canımı sıkmak istemiyorum. Söyleme kalsın.” Saçlarını omzundan geriye savurarak arkasını dönmek istedi.

“Saçlarını neden bağlamadın bugün?”

Selen afalladı, her şey bitmişti şimdi sıra saçlarına mı gelmişti! Başka konu mu yoktu? Konuşmak için ortam mı yaratıyordu yoksa cidden saçlarına mı takmıştı? “Sen soracak mısın merak ettim, ondan açık bıraktım.”

“Sordum o zaman, yine sınıksıkı bağla.”

“Vefa bela mısın?” Yanına geldi, masaya ellerini dayayarak eğildi ve gözlerinin içine baktı. Bu manzara da hiç hoş değildi. En azından uzaktan çekilir oluyordu böyle vazgeçilmez oluyordu. Üstelik bunun onda çağrıştırdığı şey de hoş değildi.

“Derdin ne senin, saçım, yüzüm, oturmam, kalkmam batıyor mu sana? Benimle neden uğraşıyorsun? Canın sıkılıyorsa parka git.”

“Saçlarını toparla,”

“Hasbin Allah! Senin yapacak işlerin yok muydu?”

“Var,” Vefa ayağa kalkarken birden ne kadar uyarılmış olduğunu fark ederek yeniden oturdu. Sabah aldığı soğuk duşun etkisi ancak onunla yeniden karşılaşana dek sürmüştü. Bu kışkırtıcı kıyafetleri giymek zorunda mıydı? Lanet kadın akılla oynamaya devam ediyordu. Bir yakın bir uzak, bir samimi bir soğuk tavrı dengesiz ruhuna karmaşık bir bedel olarak dönmüştü.

Onun dengesizliğinden dem vuran, birkaç gündür iyice garipleştiğinden bahseden Selen odanın içinde kızgınlıkla dolaştıkça, adamın ateş saçan gözleri bedeninde dolanıp duruyordu. Mahsus yapıyordu! Hayır, aklını oynatması için özellikle böyle giyinmiş, gözüne sokmak için odasına

gelmiş, sözüm ona bir sürü işi olmasına rağmen odasında arzı endam ediyordu. Ve onu izleyen adamın aklına hiç de masum fikirler gelmiyordu.

Resmen ayaklı belaydı!

“Vazgeçtim sormuyorum.” Kız şaşkınlıkla durdu, kaşlarını kaldırarak kafa karışıklığıyla baktı. “Gitmiyor musun?”

“Bu tavrına canım sıkıldı, bu sefer öğrenmeden gitmeyi düşünmüyorum. Neden her beş dakikada bir beni odana çağırıp sonra konuşmaktan vazgeçerek geri yolluyorsun.”

“İş için.”

“Daha tek kelime etmedin, seni bile konuşturamayacak hangi işmiş bu?”

“Gönül işi,” dese tepkini ne olurdu acaba? “Hadi git sen.” Dedi, şimdi de terazisiz davranıyordu.

Kız onun bu dengesiz halinden iyice şüphelendi. Bir şeyler karıştırıyordu ve bunu öğrenmek istiyordu. “Biraz burada durmamın sakıncası var mı?” Masasının gerisinde oturan adamdan çok ofise göz gezdirerek, onunla göz göze geleceği anı ertelemeye çalıştı. İçeri girdiği anda ona kısa bir an bakması bile ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış gibiydi; tüm sinir uçları alarma geçmişti. Konuşmadan evvel biraz cesaret toplayabilirdi.

Kahve ağırlıklı bu ofis sadece güzel değil aynı zamanda ferahtı. Duvardan duvara camlarıyla içeriyi rahatlatıyordu, departmana hâkim koyu camlarıyla da üstünlük sağlıyordu. Yerler parlak meşe renginde parkelerle kaplanmıştı. Cam ve metalden bir toplantı masasıyla kendi çizim masası camın önündeydi. Arkasındaki duvar kitap raflarıyla doluydu ve tümüyle cam kaplı diğer duvar İzmir manzarasına hâkimdi.

Burası Selen’in gördüğü en büyük ofisti ama onun gözleri yine de mıknaatla çekilmişçesine masanın arkasında oturan adama çevrildi. Odası en azından bir düzine yöneticiye yetecek kadar büyük olmasına rağmen, Vefa salt iradesinin gücüyle etrafındaki tüm alana hâkim olmayı, sahip olmayı başarıyor gibiydi.

Yoksa kendisi de bunun içinde miydi?

Vefa buz gibi bir sesle, “Dolanman bittiyse söyleyeceğini söyle, dikkatimi dağıtıyorsun ve işimi henüz tamamlamadım,” dedi.

“İyi de beni buraya çağırın sensin! Bana diyorsun dengesiz ama asıl dengesiz sensin.”

Vefa öfke karışımı şaşkınlıkla bakarken kızın nefesi kesildi. Dün gecekinden bile çekici duruyordu. Bütün geceyi yarı uyanık şekilde geçirmişti.

Kimsenin bu kadar ısrarcı ve çekici olamayacağını, böyle hissetmesinin uzun süredir ilgiye hasret bir kadınsal ihtiyaç olmasından kaynaklandığını düşünüyordu.

Ama yanıliyordu. Vefa gün geçtikçe daha fazla aklını karıştırıyordu. Herkesten başka tavrı, kimseye benzemeyen mizacıyla ona özel bir çekim sunuyordu. Güneş saçlarına sataştıkça kızıllar açılıyor, fındık kahvesine dönüyordu. Kumral teninde gözleri kehribar taşı parıltılar saçıyordu. Hatları o kadar düzgündü ki sanki bir heykeltıraş tarafından yontulmuştu. Üstelik hayli zayıflamaya başlamıştı, bu da gözünden kaçmıyordu.

“Kaç kilo verdin son zamanlarda?”

“On bir kilo verdim.” Bunu fark ettiğine şaşırılmış gibiydi. “Sen kaç kilo verdin son bir haftada?”

Birden toparlandı ve zehir gibi bir sesle, “Görüyorum ki hâlâ kaba ve küstahsın,” dedi. “Önceden kilolu muydum? Hakkımda bunu mu düşünüyordun?”

Erkekler bazen aşırı düz olarak anlayışsızlığın kitabını yazıyordu. Bir kadına yaşını, maaşını, kilosunu soran kaç erkek vardı? Üstelik bunu sordukları zaman ne kadar itici olduklarını bilmiyor olmaları da kafalardaki odunun hiç yontulmadığını gösteriyordu. Vefa buz gibi bakmaya devam ediyordu. “Dün gece kendini attığın tehlikeden sonra senin hakkında ne düşündüğümü duymak istemezsin. Sana her defasında uyarı yapmak bir anlam ifade etmiyor, artık alt yazı geçmeye karar verdim, belki kulağının duymadığını gözlerin görünce kabullenirsin.”

Selen’in yanakları kızardı, Vefa ayrıntılarını Cem’den aldığı ağlama krizinden bahsediyordu tabii, dün biraz duygusal olması da tamamen onun suçuydu. Aklını karıştırmasa, kendini kalbi ve vicdanı arasında sıkışmış hissetmese bu kadar dengesiz davranmazdı. İlgili bir sevgili kadar hassas, uzak bir dost kadar ketum davranarak kafasını karıştırırken ona karşı mesafeli olamayan beynine kızması doğal değil miydi? Tüm dengesini bu iş seyahatinde alt üst etmişti ve hiçbir şey yapmamış gibi bu karmaşık tavrına devam ediyordu. Ne istediğini açıkça hareketleriyle belli etmesi yeterli değildi, dillendirmemesi kuşkularına yer açıyordu.

Üstelik o Cem’in de alacağı olacaktı, kollarında ağladığını ondan başkasının bilmesine ne gerek vardı. Şom ağızlıının aklını başına getirmek için kendine yemin etti.

“Çocuğa bir şey söyleme, onu ben sıkıştırdım.” Hah yine aklını okumaya mı başlamıştı, bir arkadaşlık ilişkilerine karışmadığı eksikti.

“Ne ara senin için sıradan bir adam oldu Cem?” Vefa gözlerini devirince, “Kısa bir buhrandı, geldi geçti.” diye umursamaz olmaya çalıştı.

“Yine de yaptığın şeyi mazur göstermez. Bana haber vermedin, kimseye haber vermedin. Özellikle demiştim tek başına dışarı çıkma, geceleri sahiller تنها değildir diye ama sen yine tek başınaydın ve gecenin bir yarısına kadar da otele gelmemişsin.” Vefa’nın sesi sertti.

“Sen otelde bile değildin o gece, nereden biliyorsun ki ne yaptığımı?” Vefa gözlerini kısınca, “Özlerken, hatırlarken, ağlarken tek olmayı isterim.” diyerek konuyu kapadı.

“Tek başına zırlasaydın zaten karışan yoktu, sadece yerini bilsem yeterliydi.”

“Senin daha mühim işlerinin olduğunu düşündüm, sonuçta dadım değilsin, senden korumam olmanı da istemedim.”

Allah’tan neden ağladığını bilmiyordu. Gecenin bir yarısı balkondan onu giderken gördüğünü, sabaha kadar dönmediğini fark ettiğini ve sabah gün ışıyla dönerken ne haltlar karıştırdığını bir kadın olarak hissettiğini ona asla söylemeyecekti. Bay ego onu kıskandığı için ağladığını falan sanırdı, yoksa ona neydi o kadının yanına gitmesinden ve sabaha kadar gelmemesinden dolayı uykusuz ve gözü yaşlı kaldığından... Hem bunun için de ağlamamıştı, sadece... Öyle gelmişti içinden, belki de yine Umut’u çok özlediği için oluyordu bu buhranlar, onun gidişi bahaneydi.

“Bir daha bana haber ver.”

“Bu beni sana borçlu bırakırdı.”

“Sen de ödemek zorunda kalırdın.” Adam ofise geldiğinden beri ilk defa tatlıca gülümsedi. Kız omzunu sarstı. Adam yumuşak bir sesle ama gözlerini kısarak sordu: “Yani benim, dün geceki teklifimi kabul etseydin, sonraki zamanı benimle paylaşarak geçirmeni isteyeceğimi düşündün? Ve kaçtın!”

“Doğrusu önce bahçede, sonra asansörde, daha sonra da kıyıda köşede sıkıştırma davranışın nedeniyle kendimi böyle korumayı düşündüm diye suçlayamazsın. Ne zaman yalnız kalsak damarıma basıyorsun, üstüme geliyorsun ve inadımı deşiyorsun.”

Vefa kaşlarını kaldırdı: “Üstüne mi geliyorum?”

Kız başını salladı. “Bunu düşündüğüm için beni suçlama.”

“Gerçekten üstene gelmenin nasıl olduğunu bilmiyorsun, kendimi nasıl tuttuğumu da bilmiyorsun. Peygamber değilim, bir gün patlarsam ikimiz için de kötü olur diye korkuyorum.”

“Ben ne yapıyorum da böyle davranma hakkını kendinde buluyorsun?”

“Başka seçenek sunmadın.” Kız ona baktı, alçak ses tonundan ve soğukkanlı ifadesinden rahatsız olmuştu. Ona ne gibi bir hak sunması gerekiyordu ki, kartları baştan açık koymuşlardı. Ve haklıydı! Çünkü Vefa içten içe çok öfkelenmişti. Hatta uzun zamandır hiç bu kadar büyük bir öfkeye kapılmamıştı. Dün gece ikisinin tartışmasından sonra Gaye’nin dairesine yaptığı ziyaret sırasında bile kontrolünü hiç kaybetmemişti. Ama Selen’le geçirdiği birkaç dakika onu çileden çıkarmaya yetmişti! Her asi oluşunda ve bir yakın bir uzak tavrına kulp bulmayınca suçlamalarına katlanamıyordu. Onu çıplak elleriyle boğabilirdi. Neden kabul etmiyordu etkilemişimi... Aynaya bir kez ona baktığı gibi bu şekilde baksaydı gerçeği görürdü. Şimdiye kadar baştan çıkarmanın her yolunu dener ve başarı nitelikte hem yakın hem uzak davranmıştı. Kabullenseydi, en azından Gaye gibi kadınlarla kendini frenlemek zorunda kalmazdı.

Ve lanet olsun dibine sokulup bedenini gözlerine yaklaştırmayı kesmeliydi. Bu şekilde yakın olması, ellerini vücudundan başka yerlere koymayı zorlandırıyordu. Tahrik edici derecede üzerine yapışan elbise, tam bir işkenceydi. Bu samimiyeti bozmak için ayağa kalkıp masanın önüne doğru gelince, Selen bir adım geri çekildi. Aralarındaki mesafenin azlığı ve ayağındaki düz ayakkabılar yüzünden, onun yüzüne bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Yüzüne ne zaman baksa, içinden çizim yapmak geliyordu. Bu hatları tuvale geçirmek ve duygularla kaynayan gözlerini yansıtmak ne güzel olurdu! Özellikle de İskoç kıyafeti içinde, kaslı göğsüne ve kollarına yağlar sürünmüş olarak düşününce... Kesin ilk kavgalarında, elindeki baltayla onun dilini koparırdı. Kıkırdamamak için dudaklarını dişledi.

“Aklından neler geçiyor yine Sel?”

Selen sanki aklından geçenler okunuyormuş gibi suçlu suçlu bakışlarını kaçırdı. “Asla öğrenemeyeceksin.”

Vefa’nın ağzı hafifçe kıvrıldı, sanki neler düşündüğünü anlamış gibiydi. “Bir gün anlatmak zorunda kalacaksın.”

“O gün hiç gelmeyecek.”

“Şimdi konuyu değiştirme, dün geceki düşüncesiz davranışını ve bunun nedenlerini konuşuyorduk.” Sesi sertleşmiş ve ifadesi yumuşaklığını kaybetmişti. “Ben kapıdan sen bacadan mı çıkıyorsun? Eğer Cem seni fark etmeseydi ve takip etmeseydi, başına neler gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Ah, vardı elbette! "Geceleri bazen uyuyamıyorum, bunu biliyorsun. Altı üstü bir geziydi."

"Beni delirtmek için mi yapıyorsun?"

"Biraz duygusaldım, mantıklı düşünemedim. Kabul ediyorum, o saate uygun değildi."

"Gerçekten mi?" Adamın sesini yükseltmişti. "Sabaha karşı dört, tek başına sahile dönecek seni, ne yaşadın?"

Bu soru muydu sorgu muydu? Gözlerindeki şüpheyi inkâr etmeliydi yoksa konunun kendisiyle alakalı olduğunu düşünebilirdi. Bu istediği son şeydi çünkü o zaman aralarına çekmeye çalıştığı son duvarda yıkılırdı. Onun öfkesine aldırmayarak başını salladı. "Aslında burada olmamın nedeni bu, sana teşekkür etmek istedim."

Selen bunu kabul edip etmeme konusunda gururu ve ürkekliğiyle mücadele etmişti. Ama gurur ve tedbirlik yetmiyordu. Vefa onun düşüncelerini tahmin etmeye çalıştı.

"Ne için?"

"Raporda benim için güzel şeyler yazmışsın, patronum aradı. Ondan daha evvel duymadığım cömert övgüler söyledi. O yüzden seninle barış imzalamaya gelmişim."

"Yani benimle savaştığını kabul ettin sonunda."

"Sen üstüme gelince savunmasız kalmamı beklemiyordun her halde, elbette istemediğim bir şeye zorlanırsam savaşırım."

"Tereddütlerinin üstesinden gelip bana güvendiğine inanmak istiyorum."

"Güvenmesem burada olmazdım." Kız yüzünü buruşturdu.

Vefa tek kaşını kaldırarak, "Bu artık bana borçlu hissetmediğin anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bu sorudaki anlam tamamen geleceği değiştirebilirdi, cevabını vereceği her bahane istemediği bir duruma düşmesine sebep olabilirdi.

Selen ona keskin bir bakış fırlattı; dalga geçtiğini varsaydı. "Aslında sormak istediğin soru: Sen, benim sana borçlu olduğumu mu düşünüyorsun? Patronuma beni övdün, bunun karşılığını bekliyor musun?" İyi kıvrırmıştı, gözlerini görmek konusunda borçluydu evet ama özeli paylaşmak konusunda özgürdü.

Yerine geçen Vefa başını salladı, her zamanki kaçma kovalamacaya dönmüşlerdi yine. Rahat bir oturuşla bacak bacak üstüne atarak, dalgın dalgın bocalayan yüzüne baktı. "Bir düşüneyim..."

“Neyi?”

“İnkarına inanmış gibi yapmanın bana ne kazandıracağını.”

Masum bir halde dudağının kenarını dişleyerek saçlarını omzundan geriye attı. “Çok uzun sürer mi?”

“Seni beklediğimden daha az.”

“Yani illa intikamını alacaksın.”

“Hayır, sen kendini affettireceksin.”

“İyi de neden, bir kabahatim yok ki, neden af isteyeyim?”

“Hala öyle düşünüyorsan bu konuşma bir yere varmayacak demektir.”

“Tamam, bir hata yaptım ama bunun benden başkasına zararı olmayacaktı ki. Başıma açtığım her sorun sadece benim canımı yakacak.”

“Sen hala...” dedi adam ve dişlerini sıkarak ağzının içinde küfretti. Selen onu ilk defa çileden çıkmaya yakın gördü. “Taş kafalı bir kadınsın. Tek başına gece gezmelerin sadece senin değil ailenin ve seni sevenlerin de canını yakacak. Aklını başına aldığında geç olsun istemiyorum. Bunu benim değil senin düşünmen lazım.”

Kız hakaret karşısında afalladı. “Sensin taş kafalı. Neden anlamıyorsun, seni korkuttuğum için özür diledim işte ama duygusal olarak iyi değildim. Üstelik dadım gibi ikide bir sana açıklama yapmak çok saçma, buna ne yetkin ne hakkın var.”

“Baban seni bana emanet etti.”

“Babam seni adam yurduna koy...” dişlerini sıkarak sözlerini toparladı. “Baba yanı ile duygusal bir tepki vermiş, kendi özgürlüğümü ilan edeli yıllar oluyor. O baba olarak unutabilir ama sen bunu unutmasan iyi edersin.”

“Kıvrınma ve konuyu saptırma. Senin özgürlük alanın başını belaya sokacağın ilk adımda bitiyor. Şimdi özür değil telafi istiyorum.”

“Ne münasebet...”

“Sel, ciddiylim. Şimdi dökül, sorun ne?”

“Sorun sensin,”

“Hayır sorun sensin, beni bir itip iki çeken de sensin. Sana istediğin gibi nazik ve mesafeli davranmama izin vermeyen, mesafe koyduğum zaman yaklaşan da sensin. Sel... Dün gece sadece ikimizin olacağımızı zannederek arkadaşlarımdan yanından ayrıldım. Yemek için yalnız kalmak istediğimi teklif ettiğimde, durduk yere kavga çıkardın. Sonra da beni sap gibi ortada bırakarak bir hışımla odana gittin, telefonlarımı açmadın.

Manasız kaprislerinin, ani duygu durum bozukluklarının sebebini sordu. Ğumda ise katı bir duvar ördün. Bana, seninle ilgilenmemden hoşlanmadığını, bunun seni rahatsız ettiğini söyleyen bir mesaj attın ve telefonunu kapatarak sebebini sormama izin vermedin. Sonra da sabaha karşı korunaklı odandan ayrılıp tehlikenin kol gezdiği yerlerde dolaşmaya gittin! Sabah olmasına rağmen ortada yoktun, neredeydin?”

“Asıl sen gece feneri dışarıda söndürürken, bana çıkmamamı nasıl söylersin?”

Vefa tek kaşını kaldırarak duruşunu toparladı. Yüzü sertleşmişti. “Nereden biliyorsun gelmediğimi?”

Kız kıvrandı. “Cem bütün gece bana korumalık yaptığı için bugün çizim yapamadı.”

“Sana soru sordum, bu bir cevap değil.”

Kaçamak bir adımla geriye gitti. Bileğindeki saate bakarak devam etti: “Senin laf anlamayan yapın yüzünden telefon randevuma şimdiden üç dakika geciktim.”

“Kaçacak mısın? Aferin beni hiç yanıltmıyorsun.” Adam da saate baktı. “Ben senin yüzünden tüm randevularımı kaçırdım ve hala senden cevap bekliyorum.” Başını salladı isyanla. “Pekâlâ, Sel, dadın olarak sürekli sorumlulukla gözetlerken hiçbir beklentimin olmadığını bildiğin halde suçlayarak bana haksızlık ettiğini bildiğine göre, sen ne düşünüyorsun? Sence bana borçlu musun?”

“Şeyy...” Kız bocaladı. “Böyle anlatınca... Belki.” Suçunu kabul eden sesi fısıltı gibiydi.

Vefa gözlerini ondan ayırmadan ayaklandı, kaçmasına izin vermeden temkinli adımlarla yanına geldi. İlk defa aradaki duvarları kaldırarak açık oldu. Oyunsuz ve bahanesiz olarak, “Ben artık aramızda belkilere yer olsun istemiyorum.” Bir adım daha attı, kız onun limon ve misk karışımı kokusunu duyunca, “Ne yapıyorsun,” diye panikledi.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Bana bak,”

“Bakıyorum.” dedi adam, o kadar yakınındaydı ki Selen onun tüm sıcaklığını karnında hissediyordu. Başını eğdiği için yüzü -dudakları kendisinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Gözlerinin içine baktı. “Bu kadar niye yaklaştın, sağır değilim.”

“Beni duymuyor, görmüyorsun, belki yakından bakınca görürsün.”

“Beni tehdit ediyorsun gibi geldi!”

Vefa hafif ve alaycı bir gülümsemeyle, "Başarabiliyor muyum bari?" diye sordu. "Asıl sen benim için bir tehdit oluşturduğunu biliyor olmalısın."

"Ne gibi bir tehdit oluşturabilirim ki, yumruk atmak için bile zıplamam gerekir."

"Çok akıllısın, oyunu bırakalım. Bugün hayli açık oldum, sen de gayet net anladın."

Gözlerini kaçırıp ve biraz geriye çekilmemek için kendiyle savaşıp kadın, "Benimle ilgilenmemelisin, herkes yanlış anlayacak." diye kıvrandı.

"Herkesle ilgilenmiyorum Sel, yalnızca seninle ilgiliyim."

Kızın kalbi o kadar gürültülü atıyordu ki adamın duyabileceğini düşündü. Nefes alabilmek için öylesine çaba harcıyordu ki göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Zayıf bir sesle, "Fazla yakınımda duruyorsun." diye fısıldadı.

Vefa dudaklarını onunkilere iyice yaklaştırmak için cevap verdi: "Sana yakın durmaktan hoşlanıyorum."

Neden geri adım atmıyordu, kaçmıyordu ya da kızmıyordu? O anda anladığı şeyle irkildi, en kötüsü de ona yakın durmaktan hoşlandığını fark etmişti. Ondan hoşlandığını... Ona yakın durmaktan fazlasını istediğini... onu kollarına alıp öpmesini istediğini...

Garip olan bundan evvel nişanlısı dışında hiçbir erkekle öpüşmek istememiş olmasıydı. Vefa herhangi bir erkek değildi. Kızıl kafa daha önce hiç karşılaşmadığı bir karışımıydı. Ne zaman böyle baksa ya da temas etse, göğüslerinin şiştiğini, kabardığını ve bluzunu zorladığını, uyluklarının ısınmaya başladığını fark ediyordu. Hepsi onun cesur yaklaşımıyla olmuştu!

Vefa onun yüzündeki arzuyu okudu, göz bebekleri büyüdü ve dudakları onun dudaklarına nazik ama arzulu biçimde kapanana dek, başını yavaşça eğmek istedi fakat burası yeri değildi. Ofiste olmazdı. İkisi de soluk soluğa bakıştı. Kızın omuzlarına elini koydu, onu duvara doğru iterek camın önünden çekti.

Sırtı duvara yaslanan Selen yutkundu, şaşkın gözleri kırıştı. Elleri ona dokunduğu an binlerce watt elektriğe tutulmuş gibi titredi. İri eller omuzlarını okşarken, dudakları birine değecek kadar yakın duruyordu. Beklenti hiç bu kadar derin olmamıştı. Ve o sıcaklık. İçinde yakıcı bir ısının dolaştığını hissediyordu. Ona iyice sokuldu, kollarını uzatıp geniş omuzlarına sarılmamak için tırnaklarını duvara yasladı. Adamın sım-sıcak elleri omuzlarını kavrarken, kızın parmakları ensesine kayıp kızıl

saçları okşayamadığı için acıyordu. Dudakları nefesinin öpüşüyle erimiş gibiydi, ya bir de gerçekten temas etse ne yapardı!

“Aklımı yedireceksin.”

“Ben... ne yaptım ki?”

“Kendime söz verdim.”

“Ne... Ne sözü?”

Gelmediği sürece asla ona gitmeyecekti, o öpmeden dokunmayacaktı, o istemeden ürkütmeyecekti. Bu siyah saçlı, mavi gözlü, güzel yüzü büyücü onu etkisi altına alabilirdi ama kendisi de büyülenmeden asla güzel bedeniyle gövdesi buluşmayacaktı. Ama o anda, onun dudaklarının kendisinininkilerin altında aralandığı, ellerinin onu okşadığı, çıplak bedenini mükemmel yumuşaklığının tadına vardığı hayali, hayli cazipti. Bu düşünceden başka hiçbir şey umurunda değildi. Dünden beri hiçbir şey değişmemişti. Gaye bile ona olan arzusunu yavaşlatmamıştı. Artık onu dün gecedan daha da fazla istiyordu.

Şu anda. Tam burada. Ve hemen şimdi! Dünya gözünden silinmişti. Bu kadar eziyet fazlaydı. Kendi vücudunu onun ince kıvrımlarına dayarken, solukları daha da derinleşti, dudaklarının hafif teması yanağı boyunca sürtünerek kulağına uzanırken, tahrik edici temastan kızın bedeni titremedi. Gözleri kayarak kapandı, soluğu titrek bir fısıltıyla kesildi. Daha öpmeden zevkten kendini kaybedecek gibiydi. Duvara batan tırnakları sert zemini bir matkap gibi delecekti. Vefa'nın elleri omuzlarından kollarına kayarken kızın bacakları güçsüzleşti. Parmakları bir kanca gibi beline tutunup sıkarken yutkundü. Elleri azimle istediğine ulaştı. Biçimli kalçalarından tutarak kendi uyarılmış sertliğine doğru çekerken gözleri kayarak kapanan yüzüne içi giderek baktı.

Yumuşak, sıcak ve davetkâr uylukları gergindi. Kızın itiraz etmeyen bedeni sıcak ve hazırды. Yanağını yanağına sürttüğünde, henüz çıkmaya başlayan sakalları tenini tahriş ederken kanını da tahrik ediyordu. Soluk soluğa kalmamak için nefesini tuttuğu anda adamın ılık soluğu kulağından içeri süzüldü. Dudakları kulak memesine baştan çıkarıcı bir temasla tutundu. “Daha ne kadar bekleyeceğim?”

Titreyen sadece sesi değildi, bedeni ve kalbi de ona eşlik ediyordu. “Neyi?”

“Hazır olmanı!” Kız sessizce içini çekti, az evvelki arzusunun yerini hüzn almaya meyletmişti. “Bir adım daha yakınım gelmen için mücadele ediyorum, gözlerindeki perde kalsın diye çırpınıyorum, imkansızmış

gibi davranma, imkanların hepsini deniyorum ama; öyle zalimsin ki, kalbime koyduğun taşın üzerinden kalkmamaya inat ediyorsun. Sanki ayağıma taş bağlanmış kuş gibi yüreğim, ne zaman uç desen bana, kanatlarıma ağır gelen yükümden alçalıyorum.”

“Vefa...”

“Selen, bazı sonlar sonsuz olmaz. Son kez olur bazı şeyler, son defa geçilir bir yoldan, son defa görülür bir yüz, son defa duyulur bir ses, giden için son defa sevilir biri ama kalan için hiçbir şeyin sonu olmaz...”

Selen garip bir hıçkırıkla güldü. “Halim ayrı, hayalim ayrı telden çalıyor.”

“Araf ne biliyor musun?”

“Ben araftayım,”

“Beni arafta bırakan sensin Selen. Bir yanım seni isterken diğer yanım *olmaz* diyor. Seni mutlu edemezdim ama sensiz de mutlu olamazdım. Lütfen artık bir adım at, senin arafının ardındaki belli olmayan seçimlere kaldım. Lütfen, bekleyen her şey bir gün solacak ne çiçek ne de umut asla beklenmeye direnemez.” Elini yanağına çıkardı, avucunun içine yüzünü alıp düşen başını kaldırdı. “Gözlerime bak, kendini göreceksin.” Gözlerindeki tutku ve hüznü karışımı şöyle ağız açıldı. Vefa burnunu burnuna sürterek soluğunu dudaklarına üflerken, “Seninle sensiz kalmak çok zor.” diye fısıldadı. “Sel... Nasıl sabrettiğime benim bile şaşırdığım bir afetsin. Her bakışında bir kez daha yıkılıyor inadım ve dirayetim.” Bir eli bluzunun üstünden göğüslerinden birini kavradı, başparmağıyla olgun bir meyve gibi duran meme ucunu okşamaya başladı. Bu cesareti ve baştan çıkarıcı dokunuşu Selen’i sarstı, artık ayakta duramayacak haldeydi. Elleri büyülü, yüzüne vuran soluğu baştan çıkarıcı bir sihre meyilliydi. Sırtı kavislendi, göğüslerini onun ellerine doğru itti.

Teni, kumaşın altından bile yanıyordu, parmak uçları ipek kadar yumuşaktı. Selen derin bir nefes alarak koluyla elini düşürdü. Yana kaydı. Elinin altından bedenini ayırarak kollarından sıyrıldı ve geriye doğru bir adım attı. “Hayır...” dedi nefes nefese, başı dönüyor bacakları titriyordu. Yanakları kızarmıştı, sızlayan göğüsleri hızla inip kalktı. Adamın bakışları kararıştı. Elmacık kemiklerinin üstü kızarmış, çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı.

“Hayır mı?”

Selen daha kararlı bir sesle, “Hayır,” dedi, “Bu... Bunu yapamam.”

“‘Bu’ derken?”

“Ben bunu yapamam, yaptığın şeyin devamını getiremem. Ben... Ben bir ofiste iş arkadaşıyla bu halde...”

Vefa kaşlarından birini kaldırdı. “Bunu yapacak kaç tane adam tanıyorsun?”

Kızın yanakları kızardı: “Sadece bir tane.”

Hoşnut kalan Vefa başını salladı. “O zaman sorun ne?” Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu, gözlerini kısarak sordu: “Ofisime böyle geldiğinde ve bana tepki verdiğinde, ne olacağını sanıyordun?” Bakışlar takdir edercesine göğüslerinde, karnında, kalçalarını saran trikoda geziniyordu.

Selen buraya gelmeden önce hiçbir şey düşünmemişti. Sadece bir dürtüyle hareket etmiş, Vefa’ya gün içinde teşekkür etmesi gerektiğini düşünmüş ve gelmişti, o kadar. Ama evet, doğrusu kıyafeti davetkârdı. Acaba bunu kasten mi yoksa içgüdüsel olarak mı yapmıştı? Hayır hayır, öyle olmadığını umuyordu!

“Sel!”

“Bana Sel demekten vazgeç,” dedi sinirli bir sesle, sınır, sığındığı en büyük kalkanıydı.

“Ama benim için senin adın bu. Yine tüm duygularımı yerle bir ettin. Tüm setlerime deprem vurdun. Beni günaha davet ediyorsun.”

“Yapmıyorum, bunu sen böyle düşünüyorsun.”

“O bluzun içinde olan şeyi bana göstermek için geldin.”

Kız bu cümlelerin zihninde oluşturduğu tüm tahrik edici görüntüleri kovmaya çalışırken yanakları kızarmıştı. “Sen... Hayır... Yapmadım.” Yeniden başını sallayarak, “Ben buraya şey için geldim.” diye açıklamaya çalıştı.

“Ne için?”

Ne için geldiğini hatırlamıyordu ama onunla karşılaşmak için bir şeye neden araması gerekmiyordu. “Konuşmamıza geri dönebilir miyiz?” İçinden *lütfen*, diye ekledi. Nasıl olsa, gün içinde dudaklarını düşünecek ve vücudunda gezinen ellerini hatırlayarak utanmaya epey vakti olacaktı. “Bir şeyi düzeltmeme izin ver” dedi, “Bunları bilinçli yapmıyorum.”

“İyi.”

Selen derin bir nefes alarak, “Başımın çaresine bakabilirim,” dedi.

“Geceyi bir sokakta tecavüze uğrayarak mı yapacaksın bunu?”

“Artık cidden saçmalıyorsun, bu senin korkuların.”

“O zaman korkularımı körükleme, yoksa olacaklardan ben mesul olmam.”

“Neden anlamıyorsun? Olmayacak şeyler var.” Ona yaklaştı, gözlerinin içine bakarak içini döktü. “Hiç aklında yokken biri çıkar karşına, gülümser, göğüs boşluğundan vurur bakışları, anlayamazsın. Önce hâl hatırsormalar, sonra da kısa kısa konuşmalar derken alışırsın, el ele sahilleri turlar, hafta sonu buluşmaları kollarsın. Zaman geçer, farkında olmadan her gece yatmadan ilk önce ona, “İyi geceler,” her sabah uyuklu gözlerle ilk ona, “Günaydın,” demek için zaman kollarsın. Düşünürsün, önemsersin, merak edersin, aramadığı günler aklın onda kalır, kendinden çok onu düşünürsün, belki de kendinden çok seversin. Sonra bir anda olur her şey, tamamen kaybedersin. Kaybetme hissinin telafisi yoktur. Bir daha birini bu kadar çok sevmemen gerektiğini, göğsünün altındaki o tarifsiz sızıyla öğrenirsin.”

Vefa arkasından dişlerini sıkarak bakarken gözlerindeki yaşı elinin ucuyla silen Selen içindeki suçluluktan ve ağlama hissinden kurtulmak için hızla odasından çıkıp lavaboya gitti. Akşama kadar ikisi de kafa karışıklığı, duygu sarhoşu, suçluluk ve aynı anda konuşmanın rahatlatıcı ve rahatsız edici etkisiyle boğuştu. Selen öyle dalgındı ki, otele gelene kadar onu yok sayma işini yemekte de gerçekleştirmek için kendine söz vermişti. İçindeki çatışmayı saklayacak, normale dönmüş tavrını koruyacaktı.

“Sorun ne?” Beren ve Cem’in taze kavgasıyla dalgın başını kaldırıp, kılıç kalkan kuşanan ikiliye baktı.

Cem hayli öfkeli bir şekilde, “Hadi ya çözecekmiş.” diye söylendi, neden bahsettiklerini çözememişti. “Bir kere yaralı parmağa işemişsin gibi sorma görende iyilik timsali sanır seni.”

“Oğlum derdin ne?”

“Para lazım bana para?”

“Ne parası, daha maaşa var.”

“Ben demiştim, iş paraya gelince bu yan çizer, canını verir parasını vermez.”

“Ben niye veriyor muşum, ara babanı versin.” dedi Beren hırsla.

“Tabi arayım da dört kollu tahta Sultan olayım.” dedi Cem sitemle.

“Ya oğlum ara dediysem para için arama, halini hatırların sor önce.”

Selen’e baktı, “Sen de bir şey söylesene.” Ne diyeceğini bilmediğinden, konudan koptuğunu belli etmemek için, “Doğru söylüyor, ara babanı, ondan başkası yardım edemez.” Dedi Beren’i destekleyerek.

Cem huysuz bir sitemin arkasından babasını arayarak telefonun mikrofونunu açtı. "Alo babacım nasılsın? Seni çok seviyorum biliyorsun değil mi?" Beren kafasına vurdu, salak herif, böyle bir girişle babası bile bir halt olduğunu anlardı.

"Ne b*k yedin lan sen yine." Al işte akıllı adamdı Veysel Bey çakmıştı köfteyi.

"Baba bir şey yemedim, sadece hatırını soracaktım."

"Hanım ben dedim sana bu salağın sesi soluğu çıkmıyor bir b*k yedi diye. Bak iti an çomağı hazırla."

Cem babasının küfürleri arşa dayanınca telefonu kapamak zorunda kaldı. Bu fikri öne sürdüğü için utanan Selen dudağını dişleyerek, "Nerede kalmıştık. Boş ver ya, zaten bir çözüm bulmuştuk." dedi kıvrarak.

"Bulmuş muyduk?" diye sordu Beren merakla.

"Yok yok, beni hapiste ziyaret edersiniz artık. Kırmızı donlar getirirsiniz bana, babam desteğini kesince Hayat Adamı olur çıkarım oradan."

"Ona Hayat Kadını denir."

"Erkekler için de Hayat Adamı olur, kocaman koğuş üzerimden geçince mi vicdana geleceksin!"

"Zevzekleşme," dedi Beren öfkeyle, "Selen'in bir çözümü varmış."

"Benim mi?" diye sordu Selen.

"Az evvel dedin ya, bir çözümü var diye."

"Ben teselli etmek için dedim, hani derler ya üzülme her şeyin bir çözümü vardır diye."

Cem bir arkadaşına ev alırken bankaya kefil olmuştu ve arkadaşı aldığı evi satarak ortadan kaybolduğu için banka yakasına yapışmış, ne yapacağını bilmez halde kıvranıyordu. Kahvaltı masasına oturduklarından beri bir çözüm düşünüyorlar ama hiçbir çare bulamıyorlardı. Beş dakika boyunca biraz kavga biraz öneriyle çözümü bulmuşlardı.

"Valla doğru mu yapıyoruz bilmiyorum? Bu ikiyüzlülük olmaz mı?" dedi Selen her zamanki doğruluk ilkesiyle.

"Valla böyle durumlarda Hira'yı özlüyorum, kız harbi fırıldak. Adamın ağzından girer burnundan çıkar, bu işi şıp diye çözerdi." Beren yine laf sokmuştu. Selen ona ters ters baktı, Beren aldırmadan omzunu sarstı.

"Sence bana yardım eder mi, daha yeni kavga ettik ya,"

"Cem saçma saçma konuşma, Hira ona günahını vermez hele seninle kavgalıyken, seni kurtaracağına ayağına çelme takıp önüne atar.

Biliyorsun hala öfkesi geçmedi.”

“Doğru söylüyorsun, Hira beni tırnak çakısıyla deşer.”

“Ne alaka oğlum, halini hatırını sormak için arayacağız.” İkili Beren’e baktı.

“Az evvel halini hatırını sorduğum babam tüm sülalemi en içten dilekleriyle andı. Hira da *nisan mayıs ayları, gevşer sahtekâr yayları* diye boynuma mı atlayacak.”

Selen bakışlarını Beren’in arkasına çevirdi, dişlerinin arasından, “Vefa geliyor,” diyerek uyardı. Vefa masaya baktı, Cem Selen’in yanında oturduğu için mecburen Beren’in yanına oturmak zorunda kaldı. “Sohbetinizi mi böldüm?”

“Öylesine konuşuyorduk,” dedi Selen gülümseyerek, sanki kahvaltıya onu bekliyorlarmış gibi servis tabaklarını kurcalamaya başladılar. Beren başını sağa sola yatırarak Vefa’yı işaret ediyordu, Selen kaşını gözünü kaldırarak onu durdurmaya çalışıyordu. Cem ağzını açacakken, “Hira ile görüşmeye karar verdim.” dedi Selen.

Beren şaşkınca, “Gerçekten mi?” diye sordu. Cem heyecanlanarak genç kıza dönüp sarıldı, saçlarını kurcalayarak başından öperken, ağzına götürdüğü çatal elinde donup kalan Vefa, boğazına dizilen lokmasıyla öksürmeye başladı. Cem mutlulukla ona bakarken Vefa şaşkınlığını silmiş, dişlerini sıkarak onu dikizliyor, elindeki çatal sertliğinden yamulacak hale geliyordu. Korkudan soluğu kesilen Cem kollarının arasındaki kıza baktı, Selen hiçbir şeyden habersiz onu ittirip azarlıyordu. Vefa lokmasını yutar-ken, adamın öfkesinden habersiz olan Beren su uzattı.

“Helal,”

Cem derhal ellerini kızın üzerinden çekti. Hiçbir şeyden habersiz olan Selen gülümseyerek kahvaltısını yaparken, Beren, Cem ile sohbet etmeye devam ediyordu. Cem bazen abartılı gülmelerine heyecanlı temaslar karıştırıyordu. Beren bir şey söyleyince Selen’in omzuna elini atıp onu kendine çekerek cevap veriyordu, bu seferde elinde fincanı donup kalan Vefa dilini ağzının içinde bir tur dolandırarak bakıyor, Cem yutkunuyordu ve kasılarak onun baktığı yere bakıp ürperiyordu. Vefa boynunu kütürdeterek kahvesinden yudum alırken, kızın omzundaki elini gören Cem ateşte yanmış gibi çekerek derhal ayaklandı, yoksa bu masadan ayakları olmadan sürünerek gitmek zorunda kalacaktı. O kalkınca, kahvaltısını bitiren kızlarda da ayaklandı, sohbet ederek çıkışa yöneldiler. Vefa her zamanki gibi taksiyi aramıştı ve geldikleri günden beri onları iş ve otel arasında

götürüp gelen orta yaşlı adam, kapının girişinde hazırda beklemekteydi.

Cem taksinin kapısını açarak öne atılınca, Beren ona gözlerini kısarak baktı ve adam kızın bakışlarından nezaket istediğini anlayarak kapıyı ona tuttu. Hemen yanına kurularak onu borç vermeye ikna etmeye devam etti. O sırada da Selen'in gelmesi için yer açtı ama ilk defa arka koltuğa oturan Vefa, Cem'i kıcıyla öyle bir ezmişti ki, adam bir an soluk alamadı ve ne diyeceğini de bilemedi. Selen ön tarafa geçerken, Beren ve Cem'in sıkıştıkları halde gıklarını çıkarmadan oturduklarını görünce, gülmek için kendini zor tuttu.

Şirkete geçtiklerinde herkes kendi alanına geçti ve iş bitimine kadar sorunsuz ve çatışmasız olarak vardiyalarını tamamladılar. Dönüşte Cem huysuz Beren suratsızdı. Selen sessiz Vefa düşünceliydi. O akşam kimse-den ses çıkmadı, dışarı çıkmak için planda yapılmadı.

Akşam yemeklerini otelde yediler, ikisi de sessizdi ve ikisi de terasta çaylarını içerek sakin bir gece geçirip yine sessizlik içerisinde odasına ayrıldı. Sanki sessiz bir yemin vermişlerdi ve biri ilk kelimayı ortalığa saçtığı an tüm o huzurlu büyü bozulacaktı.

Ertesi gün şirkette aynı susma orucu devam etti. Selen öğleye doğru bir ara masasından ayrıлып kendine kahve yapıp geri gelmişti. Yerine otururken gördüğü sürprizle şaşırdı. Masanın üzerinde yemek paketi duruyordu, üstelik en sevdiği sandviç sipariş verilmişti. Paketi eline alarak etrafına bakınırken, herkesin kendi işiyle ilgilendiğini gördü. 'Acaba Beren mi bıraktı' diye cam kenarındaki masaya bakarken, cam duvarlı ofisin içinde dolanarak telefonla konuşan Vefa'yı gördü. Paket elinde donup kalırken, Vefa telefonda bir şeye güldü ve ona döndüğü an göz göze geldiler, göz kırptı. Selen bir elindeki yemek paketine bir de telefonla konuşan adama baktı. Kalbinin ritmi bozulmuş, bedenini garip ürpertiler sarmıştı. Yutkundü, iştahının kapandığını fark ederek elindeki paketi masanın kenarına bıraktı, işine odaklanmaya çalıştı. Ama ne zaman gözleri o pakete takılsa, göz göze geldikleri an gülümseyerek ona göz kırpan adamın parlak yüzü aklına geldi. Başını sallayarak bu etkiden silkelendi, işine odaklanmak için kulaklığını takarak kafa dağıtan bir müzik açtı.

Sonraki gün artık bu sıradanlığa ve rutinliğe bir son vermek isteyen Vefa, işe ara verdiği an onu görmek için açık ofisin yolunu tuttu. Genç kızdalgınca mutfak katına giderken gördü. Burası herkese açık, tüm ofislerin ortak alanıydı, self servis olduğu için genelde herkes kendi kahvesini ya da çayını kendi demlerdi. Arkasına takılarak sessizce onu takip etti. Selen mutfakta dolaşırken Vefa tezgâhın üzerindeki sepetten atıştırmalık

çikolata aldı. Sonra mini buzdolabının yanına gitti. Kendi kendine bir şeyler mırıldanan Selen meyve tabağı hazırlıyordu.

“Bir şey içer misin?” diye sordu.

Dalgın halde tabakla ilgilenen kız irkilerek arkasını döndü, afallayarak yüzüne bakarken, “Hayır teşekkürler,” diyebildi.

Vefa, “Korkuttum mu?” diye sordu.

“Yok, dalmışım,” dedi, meyve tabağına üzümleri de yıkayıp yerleştirdi. Biraz durgundu, ona hiç bakmadan peçeteye uzandı. Vefa neyi sevip neyi sevmediğini düşündü, neye kızar neye mutlu olurdu, merak etti. Meğer onu ne kadar az tanıyormuş, bunun aydınlanmasını yaşadı. Mesela şu anda muayyen gününde miydi ki hem mutfak faresi gibi tatlı bir şeyler aşırıyor, hem de depresif bir hal taşıyordu. Prensip sahibi bir kızdı. İş, mesai saatinde birileriyle flört etmeyi ya da sohbet etmeyi göze alamayacağı kadar değerliydi. Karakteri sağlamdı, insanlarla gönül eğlendirecek düşüncelere sahip değildi. Selen ev kuşuydu. Vefa o olmadığı zamanlar hayattan tat almayı sevmiyordu. Ne sosyal bakımdan ne de yaşam açısından birbirlerine denk değillerdi ama neden inatla kalbi onu istiyordu!

Bazen, sisli bir bakışın oluyor kaybettiğim hisleri bana yeşerten. Gözlerindeki derin vadilerdeki girdapların çıkmazlarında kayboluyorum. Gözlerime bakıyorsun, derdimin en sancılı teline dokunup acının ezgisinden beste yapıyorsun. Tüm kâinatı içinde barından sen, benim sinem yok gibi yaşıyorsun. Hadi yaslan, en tazesinden deniz koksun sinen, sakla yüzünü tenime, dinlensin yüz yıldır ağrıyor gibi sızlayan başım. Bir nur damlası şeffaflığındaki ellerin saçlarımdaki akları boyasın. Durmasın dilin, en âşık türküleri söylesin. Buram buram Anadolu koksun ezgilerin. Susuz kalbim gibi çatlak olmasın kelimelerin, deniz kadar saydam olsun berrak sözlerin. Çekme gözlerini uzağa, pişmanlık denizlerinde kulaç kulaç uzaklaşmasın düşlerim. Ne olur bana zindan gibi bakma, düşüyor bedenimdeki tüm dirayetim. Sen yoksunluğu düştükçe gölgeme, ayaklarımdan akıyor tüm dirayetim. Çekme ülkemden yakamoz parlağı gözlerini. Beni bu çıkmaz sokakta tek koyma, yolunu kaybetmiş ürkek bir çocuk gibi tut ellerimden, savaş görmüş çaresiz gibi sar sinene, sakla, koynunda, uyut hayallerimi.

Yanında yok durmam seni ürkütmesin, içimde tonlarca sen birikmişsin. Sen içine kapandıkça vuruluyor zindanlarıma kilitlerim, katı bir yalnızlığa yüz sürüyor gerçeklerim. Yalanlar söylememi istiyorsan söylerim, senden kaçmam seni bulmam için bilmelisin. Neden tüm saydamlığınla göğsümde-sin? Niye her şey kayarken ellerimden bir sen yerli yerindesin. Bir sam yüklü

acının gecesindeyim, neden bunları bir sana anlatmak için beklemekteyim? Hadi tut elimden Çobanyıldızı'm, çekip gidecek kadar gözü kara bir yerdeyim. Korkuyorum, susuyorum, çünkü kaygının en saf derinliğinde gölgelenmekteyim. Kimse bu kadar zor olacağını söylememişti, zaman demişlerdi Zaman unutturacak her şeyi, unuttuğum tek şey imkânsızlığın kendisi.

"Bu gece bir şeyler mi yapsak?"

Kız bakışlarını kaçırdı. "İstersen ben tek gidebilirim otele, seni sıkırmak istemem, dilediğini yapabilirsin."

Yine o kadınla mı görüşecekti bilmiyordu ama istiyorsa elbette ki gidebilirdi. Hem ona neydi ki tabi gidebilirdi sonuçta bekâr adamdı. Vefa kızın teklifini anında reddetmesinden rahatsız oldu, en azından biraz kendine zaman ayırmasını istiyordu. Acaba doğrudan yemeğe çıkmayı teklif etmesi daha mı uygun olurdu? Selen teklifi reddettikten sonra ilk fırsatta mutfaktan çıkmıştı, ona düşünmesi için zaman vermek istemiş gibiydi. Bu şekilde çekiciliğini ne kadar artırdığının farkında değil miydi, normalde kadınların sıkıcı ve yorucu olduğunu dinlerdi ama Selen tüm o kadınlardan değişikti.

Bir şeyler elinde olmadan farklılaşıyordu, bu değişim genç kızı ürkütüyordu. Bu aralar ikisiyle meşgul olan zihni, Vefa ile olan arkadaşlığından uzak durması gerektiğini söyleyen bir sesle çalkalanıyordu. Adam, başlı başına hayatın tüm renklerine sahipti ve hayatında sadece siyahların olduğunu bilen Selen onu mutsuz etmekten çekinmekteydi. Eğlenmeyi sevmeyen, gezmeyi sevmeyen, alışverişi sevmeyen bir tip olup çıkmıştı. Umut gittiğinden beri en büyük lüksü işiydi, o da ailesi için başladığı bir özveri, sonradan tutunduğu yaşam amacından biriydi, hepsi o kadar.

Bunun üzerine ertesi gün ofise erken geldi ve onunla aynı taksiyi kullanmayı engelledi. Beren ve Vefa işe birlikte geldiklerinden ifadesi hayli sertti. Vefa ona günaydın bile demeden kendi bölümüne geçmiş, akşama kadar da hiç sesini çıkarmadan çalışmıştı.

Akşamüzeri yanına gelen Beren, "Ben bugün Vefa ile dışarı çıkacağım," dediğinde Selen şaşırdı.

Neden alındığını bilmiyordu, "Randevunuz mu var?" diye sordu. Bunu sorgulamak ona düşmezdi, üstelik ikisinin adına sevinmeliydi. Sıkılmadan vakit geçirmekteydiler bu çok güzeldi ama bu yakınlaşmadan rahatsızlık duymaktaydı. Açıkçası ne ara bu kadar yakınlaştıklarını anlamamıştı, demek ki Vefa onunla kafayı bulmak istiyordu.

“Randevumuz yok ama birazdan olacak. Sanırım benimle flört ediyor. Bugün ne yapacağımızı sordu, açıkça diyemedi gibi geldi. Kesin bana akşam birlikte çıkalım mı diye teklif etmek isteyecek ama senin kabul etmemenden çekinip sormadığını düşünüyorum.”

“Onun benim için önemini biliyorsun Beren, bir erkek olarak umurunda değil ama işimin aksamasından hoşlanmam. Havai davranacaksan ondan uzak durmalısın, böyle şeyler benim hoşuma gitmiyor.” diye kendini açıkladı.

Bu kadar net ve sert çıkış beklemeyen Beren, “Ben hayata senin gibi bakmıyorum Selen. Katı düşüncelerim ve hayatı ıskalayacak boş vermişliklerim yok. Benimle istediği kadar flört edebilir, bilirsin erkeklere ilişki gözüyle değil sadece belirli bir süre eğlence gözüyle bakarım. O da benimle eğlendiği sürece kimin ne düşündüğü de ne istediği de umurumda olmaz.” dedi.

Neden kızın bu özgür düşüncesi içindeki bir şeyleri rahatsız ediyordu ki, ediyordu işte. Onun tavrından mı yoksa Vefa’yı birkaç gecelik eğlence olarak görmesinden mi daha fazla rahatsız olduğunu bilmiyordu. İkisinin amacının sadece cinsellik ve eğlence olması mı canını sıkıyordu, çözemedi. Ne duygusal ne tensel bir çekimi hazmedememesine aklı basmıyordu.

“Selen, bazen sana cidden şaşıyorum. Adam ilah gibi ve siz iyi dost olmuştunuz! Hiç çekici değil.”

“Benim hoşuma gitmiyor bu tür eğlenceler.”

“Hadi ama Selen, sanki sen zamanında yaşamadın.” Kızın yarasına bastığını, yüzünün solduğunu gördüğü an, patavatsızlığına kızarak eline uzandı. “Özür dilerim, o manada söylemedim. Yani adam çok çekici ve hayat dolu. Üstelik tanıdığım kimseye benzemiyor, ağır ve seviyeli. İlk defa nerede ne konuşacağını ve nasıl davranacağını bilen bir adam ile bu kadar uzun zaman geçirdim. Sen de hoş bulmuyor musun?”

“Evet yakışıklı, evet çekici ve eğlenceli ama hepsi o kadar. Arkadaş olarak iyi bir ikili olabiliriz fakat sevgili olarak düşünmek bile mide bulandırıcı. Öteki türlü bir yere varamayız.”

“En iyi tecrübelerin çoğu hiçbir yere varmaz zaten. Selen, hayatı irdersen mutlu olamazsın.” Sonra çapkınca göz kırparak, “Onu bu gece senden çalışıyorum, kızmak yok.” diyerek yüzsüzlük etti. Yüzündeki anlamlı gülümseme, tam anlamıyla tecrübeli o kadını konuşturuyordu. Onun aksine ne istediğini söylemekten çekinmiyordu. Beren mesainin sonunda eşyalarını toplarken, genç kıza kaşlarını çattı.

“Kedini boğazlamışım gibi neden bakıyorsun?”

“Neden olacak.” diye çıkıştı. “Seninle geze geze iyice sana benzemiş. Ona akşam için teklifte bulundum, umursamadı, flört ettim yüzüme bile bakmadı!” Suratını astı. Kafası karmakarışık gibiydi. “Akşam otele geçirim, hem Selen tek gitmesin dedi.” Huzursuzlukla, “Anlaşılan ilgisi bir tek sana.” diye huysuzlandı.

Beren ofisten çıktıktan sonra, yanına Vefa geldi, çantasını toparlamış omzuna asmış, elindeki telefonla oynayarak önünde duruyordu. Sabah suratına bakmayan o değil miydi, şimdi ne değişmişti de normale dönmüşlerdi?

Selen toparlanırken, “Her akşam beni beklemek zorunda değilsin,” dedi.

Vefa bakışlarını kızı çevirerek, “Rahatsız oluyorsan,” diye başladı, kız devam etmesine izin vermeden susturdu.

“Ben sadece kendim gibi monotonluğa mahkûm etmek istemiyorum seni.”

“Bunu sen değil ben istiyorum. Üstelik onlarla eğlenceli bir geceyi seninle bir saatlik sessizliğe tercih etmeyeceğimi nereden çıkardın?”

“Böyle söyleyince beni tuhaf gösterdiğinin farkında mısın?”

“Farkındayım, belki sen de fark edersin de en azından eğlencenin gece sokağa çıkmadan da yapıldığını idrak edersin.” Kız başını kaldırıp yanlış anlamaya müsait bir ifadeyle bakınca, adam “Tavla oynamayı sever misin?” diye sordu. “Babanla oynamak eğlenceli değil ama ablan fena bir rakipti, peki sen de oynar mısın?”

“Babamla sık sık oynarız, biliyorsun,”

“İyi o zaman bugün terasta tavla partisi yapalım.”

“İyi de sen babamla ne zaman tavla oynasan sıkılıyorsun,”

“Çünkü baban beni yenemiyor, bildiğin bir kulvarı oynamak inan bana eğlenceli değil.” O günler aklına gelince ikisi de güldü. Sonunda normale dönmüşlerdi ve bu farkında olmadan ikisini de rahatlatmıştı.

“Babam seni bazen çok sıkıyor, özellikle tavla ile rehin aldığı anda, neden benim için buna katlanıyorsun ki. İstemiyorsan bunu ona söylerim.”

“Sakin, babanla oynamaktan sıkılabiliyim ama oyun sırasında yapılan sohbetten hayli memnunum.”

Ateşkes ilan ederek birlikte ofisten çıkıp otele geçtiler. Yemek normal ve bol sohbetli geçti. Beren ve Cem onlardan sıkılıp gittiklerinde ikisi

terasa çıktı. O akşam güzel bir tavla partisi oldu, Selen iki defa üst üste yenilince huysuzluk ederek oyunu sonlandırdı. Adam centilmenlik namına bile olsa ona acımadı.

“Aaaa koltuk altın mı sökülmüş?” diyerek kaldırdığı kolunun altına tavlayı sokuştururken hayli keyifliydi. Selen o gece yatağına yattığında, Vefa’nın Beren’e kayıtsız kalmasına gizlice seviniyor, birkaç defa yanında gördüğü o sarışının hayatında olmamasına mutlu oluyordu. Garip bir huzur kalbinin ferahlamasını, yorgunluğunun uykuyla taçlanmasını sağlıyordu.

O sarışın ne ayaktı bilmiyordu ama Beren kadınsı hatlarıyla ve aşırı umursamaz duruşuyla çok çekici bir kadındı. Cinselliği de eğlenceyi de doruklarda yaşamayı sevdiğinden hiçbir erkek ona hayır diyemezdi. Vefa demişti! Vefa onunla otele tıklıtmıştı, sessizliğine yarenlik ederken hiç şikâyet etmemişti. Bu adam kendisinden ne bekliyor olabilirdi ki? Sevgili olmasını mı, yoksa birkaç gece gönül açlığını dindirmesini mi? Sanmıyordu. Vefa ona hafif bir gözle bakmazdı ama normal bir arkadaş gözüyle bakmadığı da açıktı. Beklentisini bir anlasaydı.

Selen sabah kahvaltısını Vefa ile yaptı çünkü adam onu restoranda bekliyordu. Beren kahvaltısını yaparken, keyif çayını yudumlayıp biraz sohbet ettiler. Ertesi akşam, her zamanki otoritesini takındı. Onu görmezden geldiğini gören ve buna mutlu olmayan Beren Vefa’ya iyice diş bilemeye başladı. Ona yüz vermemesine hayli bozulmuş, bunun intikamını alacağı anı kollayarak gizli gizli hırslanmıştı.

Tüm gün suratı asık gezdi ve ne zaman yanına gelse, Vefa’dan bahsedip laf sokup durdu.

Selen kahve almak için ayaklandığında, Vefa kızın peşinden personel mutfağına gitti ama o içeri girerken Selen çıkmaktaydı. Saat dört olmuştu. Artık bu saatlere kadar ofis köşelerinde sürünmekten ve kızın ondan köşe bucak kaçmasından sıkılmıştı. Neredeyse kızın altıncı hislerinin alarm verdiğini ve kendisine bir oyun oynandığını düşünecekti. Aslında böyle düşünmekte çok haklı olurdu, gerçekten de ona bir oyun oynuyordu ama bu oyun onların geleceği içindi. Kapının girişini iri gövdesiyle kapatarak çıkmasına engel oldu.

“Nasıl gidiyor projen?”

Selen boş bulundu. Dudaklarına yasladığı kupayı neredeyse düşürüyordu. Eli titreyince gömleğine bir iki damla kahve saçıldı. Ağzı yanan kız eliyle ağzını yellerken, Vefa, "Dikkatli ol," diyerek kupayı ondan alıp tezgâha bıraktı. Kız suya uzanırken, kenardaki kâğıt havlu rulosunu uzattı.

"Beni korkuttun!"

"Özür dilerim, daldığını görmemiştim." Kâğıt rulodan bir parça havlu yırtıp gömleğini kurulamaya çalıştı. Kızın yüzüne şefkatle bakınca, ısıltılı gözleri kızı içine hapsetti. Onun bu güzel bakışlarına tepkisiz kalmayan Selen, kızardığını hissetti. Adamın huzurla parlayan yüzüne bakmamak için elinden geleni yapıyordu ama bakmasa da oradaydı işte.

"Her zaman böyle sıkı çalışıyor musun?"

"Çoğu zaman."

"Gün içerisinde zamanını mı iyi kullanamıyorsun?"

O parlak gözleri çevreleyen gür kirpiklerin akıl almaz uzunluğuna bakarken, "Geride yarım iş bırakmayı sevmiyorum," diye açıkladı.

"Etrafımda olup biteni görmeyecek kadar işkoliğim diyorsun,"

Vefa bir yandan kızın ıslanan pembe dudaklarını inceliyor, bir yandan da elinin gömleğiyle oyalanan hareketlerini izliyordu. Selen ofluyor, şikâyet ederek sakarlığına kızıyordu. Dudaklarını bir ısıyor bir ıslatıyor bir büzüyordu. Bu kadar çekici olduğunu bilse bir daha ağzını kıpırdatır mıydı? Bu dudakların tadını öğrenmek için deliriyordu. Kendisini tutmak için iradesini kullanması gerekiyordu. İş bitince kupasına uzanan Selen kahvesinden bir yudum daha aldı. Vefa'nın gözlerine dalıp gidecekken, adamın ona yaklaştığını fark etti ve derhal kendini topladı. "Ben işime dönsem iyi olacak." Kaçarcasına mutfaktan çıktı.

Dalgın Vefa kahve makinasının başına geçti. Birkaç saniye sonra kahve makinesinin sesini duyunca, dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Selen yine gardını indirmiş savunmaya geçmişti, yaklaşmasına izin vermiyor, iletişim tuzağına düşmüyordu. Zaman kısalmıştı ve ortada elle tutulur hiçbir şey yoktu. Babasının verdiği süre dolacak, işleri bitecek ve eli boş buradan gidecekti. Hayır buna müsaade etmeyecekti.

Selen o gün her zamankinden daha fazla çalıştı. Cuma günleri hafta başına iş bırakmayı sevmezdi çünkü hafta sonu evde olsa bile kafası işe takıldığı zaman, rahat bir tatil geçirememekteydi. İki günlük tatil için hiçbir planı yoktu. Beren İzmir'i gezmekten bahsediyordu ama Selen İzmir'i avucunun içi gibi bildiğinden, dolaşmak pek cazip gelmiyordu. Onun gittiğini düşünmüştü ama ofisinin önünden geçerken, onun hala orada

olduğunu gördü. Gördüğü sadece bu değildi. Beren'de çıkmamıştı. Yanındaki masanın köşesine oturmuş, heyecanla ona bir şeyler anlatıyordu. Vefa da büyük bir merakla onu dinliyordu. Hallerinden hayli mutlu gibi diler, onlara bakmamak için kendisini zorladı. İçinden bir ses *huzurlarına turp suyu sık* derken diğer ses *haddini bil*, sana ne diyerek geri çekiyordu. Akli ile kalbi arasındaki yol ne kadar yorucuydu, her durakta bir pişmanlıkla ağırlanıyordu.



Aradan birkaç gün geçtikten sonra Gaye işlerin hiç de umduğu gibi yürümediğini kabul etmek zorunda kaldı. Vefa tüm çabalarına rağmen resmiyetini bırakmıyor, sanki o gece hiç yaşanmamış gibi kibar davranıyordu. Konu ne zaman tekrarına gelse ya da birlikte bir şeyler yapmaya karar alınacak olsa, anında gardını alarak uzaklaşıyordu. Mesafeli değildi ama samimi de değildi. Hata yaptıklarını dillendirmemişti fakat pişman uzaklığıyla gardını alıyordu. Buna çözüm bulması lazımdı. Onun uzaklaşmasını istemiyordu. Başta niyeti ne olursa olsun şu andan itibaren çok farklı düşüncelere sahipti.

Evet son derece nazik davranıyor, aradığında telefonuna çıkıyor, yanına giderse huzursuz etmiyor, sorularını kısacık cevaplıyor ve zaman zaman nezaketini elden bırakmıyordu ama bunun dışında genellikle yanında saygıyla oturup kahvesini yudumluyor, varlığından habersiz gibi davranıyordu.

Genç kadının sabırlı olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Vefa onca ısrarına rağmen zaten yanında pek kalmıyordu. Gaye ne zaman yemek hazırlayıp onu çağırmak için telefon açsa, yorgun olduğundan ya da arkadaşları ile olduğundan başka bahanesi olmuyordu. Arada sırada bir araya gelseler bile, masadan kalkar kalkmaz yine ortadan kayboluyor, Gaye gecenin geç saatlerine kadar ondan bir mesaj bekliyor ve öylece uyuyakalıyordu.

O gecenin ardından bir hafta geçmişti, hala değişme olmamıştı, aksine Vefa ondan uzaklaşmış, saygılı bir mesafede bırakmıştı. Artık bir hamle yapmaya karar verdi. Hatırladığı en mutlu günlerden biri onun yirmi beşinci yaş günüydü. O yıl okuldan mezun olmuş, anneleri de onları tanıştıırıp evlendirmek istedikleri için sık sık bir araya getirmişlerdi. Ve birlikte güzel anlar geçirerek birbirlerini keşfetmişlerdi. O zamanlardan aklında kalan birkaç şey planladı. Vefa'nın iş saatine yakın şehre gitti ve yemek için alışveriş yaptı. Sonra mutfığa girip büyük bir heyecanla en iyi

bildiği mezeleri hazırladı. Tek isteği onun midesini fethedip bu gecede kalmasını sağlamaktı. Her şeyi hazırladıktan sonra gelmesini ve ona güzel bir sürpriz yapmasını istiyordu.

Mutfaktan çıktığında, saatin üç olduğunu görerek şaşırdı. Biraz zaman vardı. Sıcak bir banyo yapabilir, yeni yıkattığı sarı elbisesini giyebilir ve bu sefer gözü kapalı bütün makyaj malzemelerini kullanarak güzelleşmeye çalışabilirdi. Vefa'yı baştan çıkarmak için her türlü çabayı gösterecekti.

Bir anda durdu. '*Baştan çıkarma*' sözcüğünün ne anlama geldiğini fark edince tedirgin oldu. Buna ihtiyacı yoktu, zaten yan yana geldiklerinde olacak olan belliydi. Böyle saçma sapan kuruntulara kapılmanın anlamı yoktu. Onun gönlünü kazanmak için bu kadar zaman yeterli değildi. Üstelik adamın otelle bir bağılığı var gibiydi, hala çözememişti. Bir kadın mı vardı? Ya da bir şeyler mi karıştırıyordu? Rastgele aklından geçen bir şeye güldü. Yok canım. Vefa iş arkadaşlarından birine gönlünü kaptırması olabilir miydi? Mesela şu güzel sarısına ama sanmıyordu, yüz yüze geleceği ve aynı ortamı paylaştığı kişilerden özellikle uzak duruyordu. Üstelik konu aşk olunca dünyanın en inatçı adamı olduğu kuşkusuzdu. Yoksa kalbi boştu ve onu bekliyordu.

Bir zamanlar ne kadar tatlı ve uysal bir insandı. Kimseyi kırmak istemediği için nezaketini elden asla bırakmazdı. Eski uysallığından eser kalmamıştı ama nezaketi hala yerli yerindeydi. Bugün ısrarcı olursa onu kırmayacağından emindi.

Gaye küvetten çıktıktan sonra aynanın karşısına geçip makyajını tamamladı. Banyo çok sıcak olduğu için buharla kaplı aynaya tatlı tatlı gülümseyen bir yüz yansiyordu. İzmir'in kızgın güneşi tenini birkaç gün içinde altın sarısı bir renge dönüştürmüştü. Saçlarının rengi de biraz açılmıştı. Biraz kilo mu almıştı? Başını önüne eğip ciddi bakışlarla vücudunu inceledi. Henüz göbeği yoktu ama yakında çıkacağı kesindi.

"Nasılsın ufaklık," dedi düz karnını okşarken.

Üstünde vişne çürüğü dantel çamaşırlar vardı. Göğüsleri biraz küçüktü. Kalçaları da biraz büyüktü. Ama bacakları gerçekten uzun ve düzgündü. Tüm kadınlardan ayrılan güzel bir yüzü, harika bir etki veren uzun boyu vardı. Bu şekilde çekici gelmiyor olabilir miydi? Hayır, '*Mükemmel sayılmasa da fena değilim*,' diye düşündü. Gençliğinin ve kadınlığının ziyan olmasına izin vermeyecekti. Bu vücudu değerlendirecek tek erkek Vefa'ydı ve o da resmen o geceden sonra öcü gibi kaçırılmıştı.

Ona mesaj atmasına rağmen Vefa yemeğe gelmedi, üstelik o gün

ısrarla aramasına rağmen telefonunu da açmayınca, pes etmeme kararı aldı. Hemen doğrulup sırtına çekici bir mini geçirdi. Kafasında yeni bir fikir filizlenmeye başlamıştı. Kendini teskin eden bütün yatıştırıcı sözlerine rağmen -ve biraz sabırlı olmasını öğütleyen annesine rağmen- içindeki suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Bundan kurtulmanın bir tek yolu vardı.

İyice takıntılı mı olmuştu yoksa onu kaybetmekten mi korkuyordu? Olmuyorsa peşini bırakır mıydı? Cesaret edebilir miydi? Onu bu kadar düşünmesi basit bir hormon reaksiyonuydu, o zaman hayatında tanıdığı en çekici ve yakışıklı erkeği bulur, onunla yeniden bir gece geçirir, böylece hormonlarını rahatlatırdı. Daha önce tek gecelik macera dışında bir araya gelmediklerini göz önüne alırsa, bunu yapması çok zor olacaktı ama mademki Vefa ile ilişkilerinin sağlıklı bir raya oturması söz konusuydu, o zaman bazı şeylere boyun eğecekti.

Şu otelde kalan meşhur arkadaşlarıyla çok vakit geçiyordu. Olmadı onlarla tanışır ve arkadaş olurdu. Belki birlikte vakit geçirme fikri eğlenceli gelebilirdi. İşe hemen bu akşam otelin barında başlayabilirdi. Aslında nasıl yapacağını da pek bilmiyordu. Aracına doğru yürürken omuzlarını dikleştirdi. Hayır bu sefer pes etmeyecekti. Eğer kendisini bir gecelik maceraların kadını gibi değil de bakire bir genç kız gibi hissediyorsa, bunu ona hissettiren kişi Vefa olmuştu. Yeniden kalbini çarptırması planında yoktu.

Daha fazla vakit kaybetmek istemeyen Gaye hızla otele gitti. En azından yüz yüze olduklarında onu görmezden gelemezdi. Madem arkadaşlarını bırakamıyordu, o arkadaşlarının yanına gider hatta geceyi otelde birlikte geçirebilirlerdi. Otelin kapısında görüldüğünde, etrafı şöyle bir süzdü. Onu karşılayan resepsiyon görevlisi bu sefer tanıdığı için, "İyi akşamlar Gaye Hanım," diye selam verdi.

"İyi akşamlar, Vefa Bey otelde mi?"

"Evet efendim, geleceğinizden haberi var mıydı?"

Şimdi geldiğini haber verse bir bahane bulup uzaklaşır mıydı? Bu riski alamazdı. Kız kısacık bir an düşündü. Gülümseyerek, "Evet arkadaşlarımızla birlikte olacaktık, beni bekliyor olmalılar." diye kıvırdı.

Yalandan kim ölmüştü ki.

Resepsiyon görevlisi ona inandı, sorgulamadı da çünkü daha evvel odasında vakit geçirdiklerini biliyordu. Gaye otelin rufuna çıktığında, etrafına şöyle bir bakındı, çok kalabalıktı. Herkes neşeyle konuşuyor,

kahkahalar atıyordu. Üstelik kapalı alanda sigara yasak olmasına rağmen her yer duman altıydı.

Bakışları sonunda onu seçti. Herkesten başka saç rengi toplumdan onu ayırtırmıştı. Bir masada dört kişi halinde oturuyorlardı. İki kadın iki erkek bir grup olarak hayli sessiz oldukları su götürmezdi. Masasına yürümeden önce eşikte bir süre durup çevresini süzdü. Otelin müdavimi olan erkek müşterilerin birçoğunun ilgisini bir anda çekmeyi başarmıştı. Başını hafifçe arkaya atıp, hiçbirini umursamadan yürümeye başladı.

Gerçekten tam istediği gibi bir elbise bulmuştu ve tüm bu erkeklerin aklını başından aldığı gibi onun da aklına talipti, bu geceden sonra onu asla reddetmeyecekti. Mürdüm rengi, cildinin bronzluğunu gözler önüne seriyordu. V şeklinde dekolte yakası göğüslerinin arasına kadar iniyor, ince kumaşla şımaran kısa eteğinin yırtmaçları her adımda iki yana açılıp, uzun, düzgün bacaklarını tüm müşterilerin aç bakışlara sunuyordu. Onların gözünde gördüğü tutku ona ihtiraslı bir tatmin veriyordu. Evden aceleyle çıkabilirdi ama yine de kıyafetine uygun yüksek ökçeli ayakkabılar giymeyi ihmal etmemişti. Saçlarını serbestçe omuzlarına dökmüş, gözkapaklarına belirgin bir far sürmüştü.

Masaya yaklaşırken çevresindeki bütün gözleri üstünde hissetti. Demek çabaları boşa çıkmamıştı. Onu gören ve şaşıran Vefa bile gözlerini ondan ayıramıyordu. O kahve gözlerinde anlaşılması güç bir ifade vardı. Belki de bu ifadeyi adlandırmaktan korkuyordu Gaye, çünkü bakışların manası ihtiras mıydı yoksa uyarı mıydı bilmiyordu? Hatta korkuyor gibi bakması hüsnü kuruntusu muydu? Onun şaşkın bakışları altında masaya yaklaştı.

“Hayırlı akşamlar,” dedi herkese binaen. Bakışları Vefa’ya kayınca, “Sen gelmezsen ben gelirim.” Vefa ağzını açamadan daha göz kırparak, “Yemeğe beklettin cezalısın. Eee ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Selen konuşmasını yarıda keserek, şaşkınca tepelerinde dikilen kadına baktı. Kadın samimiyetle gülerek onlara katılmak istediğini belirtiyordu. Biraz hafızasını zorlamasına bile gerek yoktu. Bu o kadındı, şu güzel sarışın, iyi de burada ve masalarında ne işi vardı? Bakışları birden Vefa’ya kaydı. Kadına şaşkın ve garip bir öfkeyle bakıyordu. Daha önce rastlamadığı bir ifade vardı yüzünde, kaygı mıydı? Üstelik onlarla vakit geçirirken onu masalarına nasıl davet edebilirdi? Yani kadın kendi gelmişti ama bu cesareti veren oydu ve nerede olduğunu söyleyecek kadar sıkı görüştükleri de belliydi.

Gaye kibarca, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

En az Selen kadar şaşkın olan Beren, kızı tanıdığı için, "Tabi," derken Cem'in ağzı bir karış açık kaldığından ses çıkaramamıştı. Masaya otururken genç adamın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Gece güneşi misin mübarek, gözlerimi kamaştırdın." Kız Cem'in latifesine kahkaha atarken, "Senin ne işin var burada?" diye hesap sordu Vefa, selam sabah vermeden kaşlarını çatmıştı.

Selen ile göz göze gelmemek için özenli bir çaba içindeydi ve Gaye utanarak insanlara bakarken, "Sana da merhaba Vefa, en azından beni arkadaşlarına tanıştırdıktan sonra azarlasaydın." dedi tuhaf bir uyarıyla, gücenerek kızlara baktı.

Cem ile göz göze gelen Vefa kendine çeki düzen verdi. "Beren, Cem," kızlara bakarken tuhaf bir şekilde boşluk oluşturan sesi değişti. "Selen."

Selen ne yapacağını bilemez halde dizlerine koyduğu parmaklarını çekiştiriyor ne masada kalabiliyor ne de ikilinin yüzüne bakabiliyordu. Garip bir şekilde genzi acıyor, karnı kasılıyor kalbi yavaşlıyordu. Terliyordu ama aynı anda sırtında ve ensesinde tuhaf bir ürperme vardı.

Kızın masada kalmasını uman Vefa, "İstersen biz dışarıda devam edebiliriz, madem buraya kadar geldin." dedi uyararak ama Geye'nin onu dinlemeye hiç niyeti yoktu.

Herkes samimiyetle elini uzatıp tokalaştı. Selen'e elini uzatırken, "Bu gece bana tercih ettiğin arkadaşlarını tanımak istedim." dedi açık ve dürüstçe. Aklında zerrece şüphe olmadan elleri buz kesen kıza gülümsedi. Selen yutkunarak onun temasını kısa kesmek isterken, birazdan soluksuz kalmaktan beyni infilak edecekti.

Selen'in eli havada kalmış ne çekebiliyor ne tutabiliyordu. Bakışları aniden Vefa'ya döndü çünkü onun endişeli bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu.

"Sizi daha evvel ofiste görmüştüm." Cem'in heyecanlı sorusu ikilinin bakışlarını koparmıştı. Selen bunu fırsat bilerek derhal elini çekti, dizlerine koydu. Sanki ellerine pislik bulaşmış gibi silmeye başladı. Gaye onun duygusal buhranından habersiz gülümseyerek bir şeyler söylüyordu. Başlarına gelen garsona siparişini verdi.

"Ofise geldiğinizde bir parlama oldu, sandık güneş patladı."

Gaye tatlı bir kahkahayla, "Evet Vefa'yı görmeye gelmiştim." diye açıkladı.

"Bazılarımız çok şanslı," Cem ciddi bir hüznle yüzünü asmıştı.

Vefa uyaran bir tonda, "Bir sorun mu var Gaye?" diye sordu.

Kadın umursamazca omuzlarını silktilti. "Bugün bana geleceğini sanıyordum, hazırlandım bekledim ama dönüş olmadı. Baktım sen gelmiyorsun, ortamınızı merak ettim. Hem beni ektiğin arkadaşlarıyla tanışırım diye düşündüm."

Ona mı gidecekti? Daha önce gitmiş miydi? Selen'in oturduğu yer sarsılıyor, başı dönüyor, sanki zaman durmuşçasına yavaşlıyordu.

Vefa hızla ayaklanarak, "Biz kalkalım." dedi.

"Yapma Vefa! Kimseden çekindiğim yok, İlişkinizi saklamamız anlamsız."

"Ne ilişkisi?" Bu ses şaşkınlık içinde bakan Beren'den gelmişti.

"Hadi ama. Şu halinle eski kafalı adamlara benziyorsun. Kız gelmiş madem otursun, hem biz de tanımak isteriz, korkma dostumuzun sevgilişi bizim bacımızdır." dedi Cem yüzünü buruşturarak. Gelişigüzel söylediği bu sözler tam hedefi buldu.

İlişkisi olduğu bir kadın mı vardı? Üstelik bunu Cem bile biliyordu. Selen ufak bir kaçamaktan ibaret sandığı bu arkadaşlığın ciddi bir boyutta olduğunu anladığı an garip bir şekilde dünya başına yıkıldı. Şimdi dengesizliğin, yersiz duygusallığın zamanı değildi. Hem ona neydi ki? Kendini toplayabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Gözlerini kaçırırken bedenindeki güçsüzlük ve kalbindeki acılı atışı susturamıyordu.

Cem ise gözlerini bu güzellikten alamıyordu. Zavallı Gaye, masum bir erkeği baştan çıkarmak için seçtiği elbisenin, yaptığı makyajın aslında Cem için olduğunu fark etmemiş kendini onlara kabul ettirme çabasına yenilmişti. Herkesle konuşurken ve tanışırken Selen sustu, gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak, ağlanacak haline zoraki gülümsedi. Beren kiskanç ve haset başladığı sohbetine hayranlık ve beklenmeyen bir sıcaklıkla karşılık verdi.

Gaye Cem ile şakalaşıp bir şeyler söyledikten sonra ona ters ters bakan adama dönerek. "Her akşam bıkmadan vakit geçirdiğin sosyal zevklerini tatmak için uygun bir fırsat yakalarım belki diye düşündüm ve mutluyum. Bugün evde sıkılmayacağım, böylece senin de aklın arkadaşlarında kaldığı için huzursuz olmayacaksın." dedi hafif bir sesle.

Sanki her akşam onunla buluşuyormuş gibi konuşan kıza ayar olan Vefa elindeki bardağı gürültüyle masaya bıraktı. Buna nasıl cüret eder, masasına gelip sanki onun malıymış gibi herkese aralarındaki samimiyeti gösterirdi! Altı üstü bir kere yatmışlardı ve ikisi de tatminin ne için

olacağını bilecek kadar tecrübeli iki aşıktı. Üstelik evine de sadece bir kere gitmişti, gerisinde onu ziyaret eden kişi hep Gaye olmuştu. Ama şimdi kalkmış onun hayatını mahvetmeye niyetli halde burada gelmiş çekinmeden samimiyetlerini belirtiyordu.

“Ne iyi etmişsin şey...” dedi Cem adını unutarak.

“Gaye.” dedi kız gülümseyerek.

“Gaye Hanım. Vefa yalnızlıktan hoşlanıyor diye senin de kendini o sessizliğe hapsetmen gerekmez.” Kıza gülümseyerek, “Senin yaşında bir kadının genç ve yakışıklı erkeklerin arkadaşlığına ihtiyacı vardır. Seninle tanıştığıma büyük mutluluk duydum.” dedi kıza yürüyerek.

Bacı kavramını diline dolayan Beren eğlenen bir sesle, onun bu haliyle alay ederken, Selen sessizleşmişti. Vefa ise kızın durgunluğunu gözünden kaçırmamıştı. Cem garsona işaret etti. Bir şeyler sipariş verdi.

“Selen siz tanışıyor musunuz?” diye sordu Beren, Vefa’nın arkadaşlarını otomatikman tanıyacağı gibi bir kaniya nasıl kapılmıştı ki. Şimdi tüm gözler ona çevrilmişti, tüm dikkatin üzerine çevrilmesi kendini özgüveni eksik ve pısırık bir kadın haline düşürmüştü.

“Yok, ilk defa karşılaştık,” diye yalan söyledi. O gece onları öpüşürken gördüğünü kendine sakladı ve Cem ile göz göze geldiler. Cem anlayışla susarken, Vefa sohbet eden kişileri değil Selen’in durgun yüzünü izliyordu. Kız gözlerini ellerine sabitlemiş, başını eğmiş sessizce duruyordu. Ne tepki veriyor ne de ona bakışlarıyla isyan ediyordu. Sanki onca şey aralarında olmamış, duygusal yakınlıkları gerçekleşmemiş gibi hissiz duruyordu. Yoksa cidden bu sevda tek taraflı mıydı? En başından beri Vefa kendi kafasında mı kurmuştu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyor muydu? Kıskançlık, merak, ilgi.

“Ben de sizi ilk defa gördüm, iş arkadaşısı mısınız?” diye sordu Gaye, önceden umursamaz davranmıştı ama şimdi Cem’in sorusundan sonra kıza olan bakışları değişmiş, dikkati detaylanmıştı.

“Hayır sadece iş arkadaşım değil.” Vefa’nın buz gibi sesine Selen sinirli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yarım bıraktığı sözlerini tamamladı: “Annelerimiz samimi iki dost.” Bu tamamen yalandı ve ikisi de bunu gayet iyi biliyordu. Anneleri dost olmadan önce onları kader bağlamıştı. Biri gözleri için, biri yüreği için bunca sıkıntıya göğüs geriyordu.

Ama bu noktaya geldikten sonra Selen’in de geri dönmeye niyeti yoktu. Aralarındaki ilişkinin ne kadar tehlikeli bir noktaya gittiğini Vefa fark etmiyordu belki ama o farkındaydı.

“Evet şaşılacak şey ama bende öğrendiğimde çok şaşırmıştım.” Beren hala şaşkınlığını ilk duyduğu günkü gibi sağlam tutuyordu. Cem ise hem bunu hem de asıl gerçeği bildiğinden ona anlayış gösteriyordu.

Selen huzursuzdu. Şimdi kalkıp gitse, adam ona karşı boş olmadığını varsayıp daha ısrarcı olacaktı, gitmese içindeki bu acının nedenini çözemediği için omuzları çöküyor, kalbi acıyor, başı ağrıyordu. Bu masada oturmak istememesine rağmen sessizce bu işkenceye katlanıyordu. İşler iyice arapsaçına dönüp, durum eski bir Yunan tragedyası halini almadan bir şeyler yapmak ona düşüyordu. Beren ve Gaye iyi anlaşmışlardı ve Cem hiç çekinmeden kıza yürürken, komik hallere düşüyor, iki kadını da güldürüyordu.

Sohbet ilerlerken sessizleşen Selen dalgın yüzünü yana çevirince kendisine bakan üç erkeği gördü. Üçü de genç ve yakışıklıydı. Gaye ve Beren’in şuh kahkahaları onların dikkatini masalarına yöneltmesine sebep olmuştu. İki kadın daha dikkat çekiciyken neden ona böyle hayranlıkla baktıklarını anlayamadı. Kirpiklerini kırptırdığında, adamlar birden önlerine dönmüşlerdi. Selen onların neden aniden çekindiklerini merak ettiğinde, bu sorunun cevabı uzun sürmedi çünkü karşısına baktığında, Vefa’nın tüm öfkesini gençlerden alacak gibi onları uyardığını gördü. Selen sinirden kahkaha atmamak için kendini zorladı, dudaklarının kenarında hafif alaycı bir tebessüm vardı. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu dedikleri bu olsa gerekti.

“Her akşam böyle misiniz?” diye sordu Gaye. Şarap kadehini eline alarak tatlı tatlı gülümsedi. Vefa hiç konuşmadan öfkeyle ona bakmaya devam ediyordu. Sabrı taşmak üzereydi ve kadın bunu gördüğü halde umursamıyordu.

Beren, “Selen su koyuverene kadar böyleyiz,” diye karşılık verdi.

“Bu grubun oyunbozanı sen misin?” dedi Gaye keyifle, amacı onun da takdirini ve sempatisini kazanarak arkadaş olmaktır. Böylece, en azından Vefa onunla görüşmediği sürece buraya gelecek vesileye ihtiyacı vardı.

“O bu grubun iş koligidir, aynı anda huysuzu ve ruhsuzu. Erken yatar, erken işe gitmek ister, sürekli iş düşünür ve hayali sadece iştir.”

“Yani tam benim kafamdansın.” dedi Gaye sanki çok iş kolikmiş gibi abartarak.

Beren kızın sohbetini beğenmemiş halde yüzünü buruşturmuştu,

“Seninle iyi anlaşacağız,” dedi Gaye Cem’e, yaptığı bir esprisine güldü.

“Evet, çekici bir erkek ama kötü bir şöhreti vardır, bence onunla

anlaşacağına şeytanla dansa kalk daha iyi..." dedi Beren Cem'e sataşarak. Cem böğrüne yediği dirsekde hırladı.

"Kıskanıma kızım, sana şans vermediğim için hırslanmanı böyle orta yerde belli etme."

"Seni var ya,"

"Eee ne yapacaksın beni?"

Bu ikisinin arasında bir şey vardı sanırım ya da olmak üzereydi, her ne ise bir çekim vardı eğer yoksa bile onun çabasıyla olabilirdi. 'Daha iyi ya,' diye düşündü Gaye. Hem Vefa'nın böylece şöhreti iyi olamayan birinin yanında onu tek bırakacağını sanmıyordu, onda ataerkil bir koruma güdüsü vardı.

"Peki sen neden hiç konuşmuyorsun Selen, sohbetim seni açmadı mı?" diye sordu, masaya geldiğinden beri sessiz kalması dikkatini çekmişti.

Selen dalgınca ona baktı, uzun ve garip bir şekilde sessiz kaldı. Vefa yan gözle kıza baktı. Sanki masadan kalmak için arkadaşlarından izin ister gibiydi. Ama bakışına hiçbir karşılık alamayınca, "Konuşacak çok konusu olmayana, dinlemek daha eğlenceli." diyebildi.

"Eğer gözden ile sohbet etmem canını sıktıysa ağzımı açmam." diye sokuldu Vefa'ya Cem, onun çatık kaşı ve huysuz yüzü huzursuz etmişti. Vefa'nın yüzünde aşağılayan bir ifade belirdi. Cem geri bastı.

Herkes onları sevgili sanmıştı, Cem bile böyle düşünüyorsa Selen hakkında kim bilir neler düşünecekti. Suçluluk duygusu Vefa'nın sesinin umduğundan daha sert çıkmasına neden oldu. "Sanırım geç oldu, seni evine bırakayım Gaye."

"Evde bekleyenim yok, biliyorsun senin dışında gelen de yok." dedi kız arsızca göz süzerek.

Bunun üzerine Selen gözlerini ona çevirdi. Rujla iyice belirginleşmiş dudakları, eteğin yırtmacından cömertçe görünen uzun bacakları dikkatle inceledi. Çok şık ve dikkatli bir hazırlık içindeki kadının cesurluğuna, şaşkınlıkla baktı. Bu gece cidden özel bir amaç için hazırlandığı belliydi ve bu adam ona istediğini daha evvel vermiş yine vermeye meyilliydi. Yoksa görüşmesini sonlandırmasının başka açıklaması olamazdı.

Vefa kısacık masadan ayrıldı. Onun nereye gittiğini kimse sorgulamamıştı ama bunu fırsat bilen Selen masadan kalmak istediğinde, Gaye ona dönerek bir şey sorunca yerinde kalmıştı. Cem araya girince Selen onu ciddiyetle azarladı. Gaye bu ikiliden hoşlanmış gibiydi. Cem'e "Sık

sık gelirim bu kadar güzelse atışmalarınız,” diyerek keyifle kahkaha attı.

“Sohbetinizi kesmek istemezdim ama...” Kulağının dibindeki sert sesi duyan Gaye başını birden çevirince, Vefa ile burun buruna geldi. “Aracın seni bekliyor.”

Gaye şaşırmıştı, ona kibarca yol veriyordu, öyle mi? Gaye ona ters ters bakarak, “Aracım mı, gidecek miyiz?” diye sorarken, Cem gözlerini kızın dekolteden görünen göğüslerden ayırmadan gülümsüyordu.

Gaye birden bu masada sadece Cem’den hoşlanmadığını hissetti. Teneşir yakıyormuşçasına bakan o gözlerden, esprili sohbetinden hoşlanmamıştı. Ama şimdi mesele o değil Vefa’nın bu ani uzaklaşmasıydı. Kendisini zorlayarak gülümsemeyi başardı. “Henüz gitmeyi planlamıyordum.” Tam ona biraz daha kalacağını söyleyecekti ki, Vefa’nın yüz ifadesini fark etti. Gözleri öfkeyle kısılmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

“Kızı rahat bırak Vefa, sen istiyorsan gidebilirsin.” dedi Cem. “Biz biraz daha sohbete devam edebiliriz.”

Gaye yavaşça gülümsedi. Cem denen adamın gerçekten yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tek kusuru fazla konuşmasıydı. Biraz çenesini kapamayı bilse belki daha dayanılabilir bir adam olacaktı ama şimdi ona destek çıkan hali gönlünü fethetmişti. Yine de ne olursa olsun, ona dayanmak zor olmalıydı. Yılışık erkekleri oldum olası çekici bulmazdı. Başka çaresi yoktu, yoksa Vefa onu gözden çıkaracaktı. Hem kendi hem de bebeğinin iyiliği için mantıklı davranmalıydı.

“Geç saatlere kadar eğlenmem kimse için sorun olmaz. Bu gece burada kalabilirim, bir oda ayırtırım. Benim için hiçbir sakıncası yok,” diye karşılık verdi, masanın karşı tarafındaki öfkeli bakışları umursamamaya çalışarak Beren’e döndü ve konuşmaya başladı.

Aynı anda Vefa birden ayağa kalktı. Çelik gibi parmakları Gaye’nin koluna yapıştı. “Biz gidiyoruz. Sanırım sevgili arkadaşım amacına ulaştı.” Arkadaşım mı? Gaye neye uğradığını şaşırdı. Kız yerinden kalkarken, “Ama daha konuşmamız bitmemişti ki...” diye hayıflandı.

“İnan bana bitti! Her ne için uğraştıysan başarısız oldun.” Vefa’nın bütün vücudu öfkeyle gerilmiş, kız kapağıya doğru sürüklüyordu.

“İyi geceler, tanıştığımıza memnun oldum.” diye mırıldandı Gaye, utanmıştı. Telaşla gülümsedi ama onların cevabını duyamadı. Bileği hala Vefa’nın elindeydi ve peşinden sürüklenirken topuklu ayakkabılar ona hiç yardımcı olmuyordu.

“Çekip durma. Herkes bize bakıyor.”

“Sen de bunu istemiyor muydun? Herkesin dikkatini çektin işte.” diye cevabı yapıştırdı. Rufun dışına çıkmışlardı. “Herkesin ilgisini çekmek için böyle giyinmedin mi? Yanımıza gelip huzursuz etmek için çabalamadın mı?”

“Neden yapayım bunu?”

“Çünkü seni o geceden sonra hayal kurmaman konusunda uyarmıştım.”

“Kurmuyorum ama o gecenin arkadaşlığımızı etkilemesini de istemiyorum. Hala arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Ama görüyorum ki etkilemiş ve arada bir arkadaşlık kalmamış. Sen tek gecede değiştin ve ben bu senden hiç hoşlanmadım. Israrcı ve anlayışsız davranıyorsun.” dedi Vefa dürüstçe.

Asansörden çıktılar ve çıkıştan araca doğru yürürlerken, Gaye tökezledi. “Neden böyle sinirlendiğini anlayamıyorum. Altı üstü sohbete geldim, istemiyorsan kalmazdım zaten. Seni neyin bu kadar rahatsız ettiğini de anlayamadım.”

“Onunla görüşmek istemediğimi belirttiğim bir arkadaşımın beni köşeye sıkıştırmak için oyun oynamasını seyretmekten hoşlanmıyorum. Bu kadar açık olunca anlıyor musun?” Vefa valenin getirdiği araca doğru ittikten sonra kızı direksiyona geçirerek kapıyı kapadı. Arkasına bakmadan otele yöneldiğinde, karşısına çıkan kızla burun buruna geldi. Yüzü asık, rengi uçmuş kız kaçarcasına kapıdan tüymeyi mi düşünüyordu? Üstelik gece gece dolaşmaya mı çıkıyordu?

“Nereye gidiyorsun?”

“Cehennemine dibine.”

“O zaman yanlış tarafa gidiyorsun,”

“Sen nereden bileceksin?” diye çıkıştı kız, hala yüzüne bakmamıştı.

“Ben oradan geliyorum, sen gözlerime her baktığında.” dedi adam öfkeli kaş çatışla.

“Neydi şimdi bu? Bana hesap mı soruyorsun?”

“Asıl senin neyin var, neden kaçır gibi dolaşmaya çıkıyorsun? Benden mi kaçırıyorsun? Gördüklerinden mi rahatsız oluyorsun?”

“Ben...” Kız ne diyeceğini bilemedi. Ne söyleyecekti ki şimdi, kendine bile açıklayamadığı bu durumun açıklaması ne olabilirdi? “Arkadaşınla gitseydin, benden sana ne? Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.”

“Gitmediğimi görünce için rahatlar diye ummuştum.”

“Bana ne senin gidip gitmemenden.”

“O zaman bu halin ne? Ruh gibisin, üstelik bana sataşp duruyorsun.”

“Sana ne sataşacağım, neyim oluyorsun ki sen önem arz edesin!”

“Neyinim senin Sel, neden bu tavırlara girdin öyleyse? Neden bu kadar öfkелisin? Neden beni boğacak gibi duruyorsun?”

Selen bocalayarak ne diyeceğini bilemedi. “O kıza çok kaba davrandın.”

“Hak etmişti?” dedi Vefa, “Kimse beni zorlayamaz.” Kız başını di-
kince, “Senden başka.” diye ekledi. Yanına bir adım yaklaştı. “Neyiz biz?
Sevgili değiliz, arkadaş değiliz, yabancı değiliz, yakın da değiliz ama uzak
da değiliz.” Kız sessiz kaldı. O da bilmiyordu ki neydi onlar! “Sevgilin de-
ğilim, sana sadakat borcum yok,” dedi Vefa, kız dişlerini sıkarak hırsla
ona baktı, yanından geçmek istediğinde, Vefa bu öfkeli haline önce kızdı.
Verdiği tepkiden dolayı azarlamak istedi sonra birden sakinleşti. Düşün-
düğü şey gerçek olabilir miydi? Bu tepkilerin sebebi gerçek olabilir miy-
di? Kızın asık yüzü, ağlamaya hazır gözleri ve ellerini yanında yumruk
yapması onu garip bir heyecana itti. Yüreği sevinçle doldu. Sevinmemesi
gerektiğini bilmesine rağmen umduğu şeyin gerçek olmasını diledi.

“Kıskandın, değil mi?”

Tokat yemiş gibi irkilen Selen, “Kıskanmak mı?” dedi şaşkınlıkla,
gözlerini yoldan çevirmemişti. Yüzüne bakmadan konuşuyordu. Korku-
yordu, gözlerine baktığında duygularını ele vermekten çekiniyordu.

“O zaman bu halin ne?”

Bu yakınlıktan rahatsız olan kız, “Sen de söyledin, ben... Ben senin
neyinim, neden kıskanayım?” diye sordu. Neden kıskanacaktı? Gerçek-
ten, ona neydi ki, dilediği herzeyi yiyebilirdi.

“Madem kıskanmadın, o zaman gel biraz konuşalım!”

Adamın yüzündeki ifade de biraz yumuşamış gibiydi. Gözleri yine o
eski parlak duyguyla çalkalanan eski halini aldı.

“İtiraf et artık. Beni seviyorsun, değil mi?”

Nasıl bu kadar cesur sorabiliyordu? Nasıl bundan emin olabiliyordu?
Her an bayılacak gibi hisseden kız ne kaçabildi ne gözlerine bakarak du-
rabildi. “Ne münasebet!”

“O zaman bu triplerini açıkla?”

Aslında konu çok tehlikeliydi ama kızın öfkesinin geçtiğini görmek
bütün tehlikeyi göze almaya değerdi.

Bu düşünce karnına bıçak saplanmış hissini verdi. “Ne alaka?” diye

cevap verdi, soluk almak için ağzını açtı ama sanki dünyadaki tüm oksijen tükenmiş gibi ciğerleri acıdı. Uzun bir sessizlik oldu.

“Gaye ile tek kelime etmemenin nedeni bu muydu?” Yakınana gelen ve ona tepesinden dikkatle bakan adamın sesi yumuşak ve sevgi doluydu. Elini kaldırdı, ona bakmayan yüzünü kendine çevirmek için nazikçe çenesine dokundu. Ürperen ve soluğunu tutan kız onun gözlerindeki yoğun duyguyla baş edemeyince, kendi düşüncelerinden kaçtı. Bu dengesiz halle korkuya kapıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi anladın,” diye mırıldandı Vefa.

“Neden geldin peşimden. Nasıl böyle bir hesap sorma cüretini kendinde bulabilirsin? Arkadaşınla gitseydin işte, bana ne ki.”

“Gitmem.”

“Neden?” dedi kız merakla.

“Onunla evlenecek değilim Sel!” Kıza yaklaştı. “Ama biriyle evlenmeyi düşünüyorum.”

“O zaman evleneceğin kişinin yanına git.” dedi kız kıskançlıkla.

“Yanına beni koysa gideceğim de inat işte, anlamıyor. Ne kadar değerli olduğunu, tek bir olumlu hareketiyle dünyaların benim olacağını görmeyecek kadar kör ve akıllı bir karış havada. Selen, birini doğru ile incit ama yalan ile sakın mutlu etme.” Kızın şaşkınlığı ve aynı anda indirdiği kalkanları yüzünden okunuyordu. Cevap vermesine ve kaçmasına fırsat bırakmayan adam tek adımı önünde durdu. Zaten cevap verme fırsatı olsa bile ne söyleyeceğini bilemiyordu Selen, bir boşlukta asılmış gibi ona bakıyordu.

“Vefa, sürekli seninle tartışmaya çalıştığımı sandın oysa ben nasıl hissettiğimi anlatmaya çalıştım.”

“Anladım seni ama sen inatla anlamak istemiyorsun beni. Selen... kimseye çiçek bahçesi vaat edemem artık, istiyorsan birlikte ekeceğiz. Eskidendi çaresizce sustuğum günler, artık çaba görmediğim yerden uzaklaşıyor, çabaladığıma sımsıkı sarılıyorum.”

“Git bu beylik laflarını başkasına sırala.”

“Gaye gitti.” dedi damarına basarak, Selen dişlerini sıkarak yanından gitmek istedi ve Vefa yanına geçerek, “Hadi birlikte yürüyelim şimdi.” diye buyurdu. Elinden tutmasını, çekiştirmesin diye elini arkasına bağlamıştı, resmen aklını okuyordu.

“Hadi...”

Kız yerinden kıpırdamadı. Şimdi devamında konuşacağı şeyler

ürküttü. “Tek yürüyeceğim, içimdeki şeytanlarım bana yeter, yanımdakilere ihtiyacım yok.”

Adam gözlerini ona çevirdi. Saçları ay ışığında parlıyordu. “Benim de kendi şeytanlarımı kovmaya ihtiyacım olduğu, hiç aklına gelmiyor mu?”

Kızın söyleyebileceği bir şey yoktu. Yanında istemiyordu, hazır değildi ama yanından gitmeye de çekiniyordu çünkü arkasını döndüğü an o kadına gitmesinden korkuyordu. Karmaşıktı, aynı zamanda kendince net olduğunu sanıyordu. Öyle çaresizdi ki, omuzları çöktü. Sahile doğru sessizce ilerledi, Vefa da yol boyu onu takip etti. Arnavut kaldırım bitti, spor ayakkabıları kuma gömülünce eğilip onları ayağından çıkardı, yavaşça denize doğru yürüdü. Vefa hiç kıpırdamadan onun arkasından baktı.

Beyaz elbisenin içinde, ay ışığı altında her zamankinden güzel görünüyordu. Kalbinin acıyla sızladığını hissetti. Peşinden gitse bir şeyler değişir miydi? Peki ya gitmese, bir daha onu bu kadar savunmasız ve şeffaf yakalayabilir miydi? Kızın onun gelip gelmediğini kontrol etmek için döndüğünü ve baktığını fark etti. Gözleri yüzünü dolaşırken, yanaklarında parladığını sandığı yaşlar herhalde romantik bir hayal ürünüydü. İkinci defa yüzüne baktığında, kızın yanaklarının kuru olduğunu ve tamamen hayal ürünü olduğunu anladı. Selen sessizlik içinde sahilde yürürken, o da arkasından gitmekten başka bir şey yapmadı. Bu gece sahil alçak, deniz yakın, kumsal küçük gelecekti.



18. Bölüm

*İnsan üzülmünce, kırılınca ne-
reye gider, kimin yanında avu-
turdu kendini. Ben az önce öyle
bir yerimin hiç olmadığını fark
ettim...*

Yakınındaki spot lambalarından gelen sonik ışık altında duran beyaz elbiseli kızın üzerinde gölgeler hare gibi parlıyordu. Kızın dolgun, beyaz ve zarif bacağı yukarıya kadar tırmanmış, kolunu kaldırdığı için çekilen eteğinden danteli ve kalçasının hemen altında biten mini bir tayt görünüyordu. Eteğinin azizliğine uğramış ve bunun rezilliğini uzun zamanlar çekmiş biri olarak kendini korumaya almıştı ve ne olur ne olmaz diye, kısa, seksi bir taytı elbisesinin altına giymişti. Bu kız bazen beklediği hiçbir şeyi ona vermiyordu. Her zaman şaşırtmaya müsaitti. Kalçasını kıvrarak kendini yukarı doğru çekerken, hayallerini süslemesini umduğu görsele veda eden adam buna gülmemek için dudaklarını ısırды. Öyle komikti ki, kuyruğuna kabak bağlayan fareler gibi savaş halindeydi ve Selen öyle bir hamle yaptı ki, artık altında tayt bile olsa gördüğü görselin etkisi mideye yenilen bir yumruğa eşdeğerdi.

Yüzündeki haylaz gülücük silinen adamın o anda ağzı kurudu ve kalbi durdu. Hiç beklenmedik bir anda karşılaştığı bu görselle nabızı hızlanırken beyni yavaşladı. Koluyla camın önüne tutunmak için yaptığı bu manevradan dolayı çıplak tenini gördüğü anda içinde yükselen şehvet nedeniyle irkilmişti. Bu görsel işkenceydi, daha onu rüyasında hayal etmesinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve gördüğü rüyalar hiç masum değildi. Vefa'nın akıllı arzularındayken önünde duran kadın, ince bacaklarını kullanarak camın önündeki mermer taşın üzerine dizini yasladı.

Kalçaları havaya kalkan Selen biraz daha aşağı eğildi, eteğinin kıvrımları taytının üzerine oturmuştu. Vefa, aylardır yaşadığı en tatmin edici cinsel deneyimlerden bile daha tehlikeli durduğunu düşünürken,

kaderinde bu anı sadece izlemekle yetinmenin olduğunu bilmek dişlerinin sıklaşmasına neden oldu.

Yazık!

Kız biraz aşağı eğilince gözlerini kırpıştırarak başını sağa sola salladı. Dizginleyemediği düşüncelerinden kendini geri alarak, saatin kaç olduğunu fark etti. Bir saat sonra toplantısı vardı. Onun dolabın üzerine neden çıktığını ve camdan kimi dikizlemeye çalıştığını az çok tahmin edebiliyordu ama bunu ona itiraf ettirmek hiç o kadar kolay olmayacaktı.

Omzunu yasladığı kapının pervazından çekerek onun dikkatini dağıtmadan usulca yaklaştı. Selen onu hala görmemişti. Yürürken parlak zeminde bıraktığı ayak seslerini de duymamıştı. Belli ki camın aşağısında kalan balkonda olanlar, daha çok ilgisini çekiyordu ve Vefa'nın bildiği kadarıyla, o balkonun altında az evvel iki kişi vardı!

O ve yine habersiz yanına gelen Gaye.

İkisi az evvel sert bir konuşma yapmışlardı ve Gaye gitmemek için diretince, nezaketini bir kenara koyarak onu neredeyse kovmak zorunda kalmıştı. Selen huysuzca homurdanarak göremediği için şikâyet eden küfürler savurdu. Sessizce ilerlemeye devam ederken Vefa, ileriye görebilmek için dizinin üzerinde yükselen kadının tam arkasında durdu.

“Neyi gözetliyoruz?”

Tam eğildiği sırada arkasından gelen sesle az kalsın kalbi duracaktı. Şaşkınlık ve korku ile geriye sarsıldı. Dizinden biri parlak mermerden kayınca dengesini kaybetti ve düşmemek için kollarını cama uzatırken, parmakları onu tutamadı.

Balkona düşüp boynunu kırmayı umarken, kendini adamın güçlü kolları arasında, geniş ve sert göğsüne yaslanmış bir halde buldu. Vefa kalbi hızlanmış halde arkasında dururken dişlerini gıcırdatarak hırılıyordu. Kolları sımsıkı beline dolanmış, midesini sırtına yapıştırıyordu. Az evvelki o romantik hayaller yerini kâbusa devretmişti. Düşüp de boynunu kırma meselesi aklına gelince, onu deli gibi sarsarak azarlamak istedi. Bu kızın aklından korkuyordu, hangi akla hizmet cama tüner de aşağıyı görmek için riskli bir girişimde bulunurdu. Selen ilk korkuyu üzerinden atınca onun kollarında kalmanın bilinciyle utanç içinde çırpınmaya başladı.

Kurtulmaya çalıştığı göğüsten bir hırlama yükseldi, sesin tehdidi o kadar derindi ki içine işlemişti.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Ben...” dedi kız ne diyeceğini ve görünen rezaleti nasıl açıklayacağını bilemeden.

“Senin aklından sorunun mu var? Düşüp kafanı dörde bölmeye ne kadar meraklısın.”

“Ben,” diyen kız hızla zekâsını çalıştırırken, “Karga gördüm,” dedi saçma bir bahane sunarak.

“Sonra da o kargaya özenip uçmaya mı kalkıştın?”

“Bırak beni,” dedi kollarından sıyrılmak isteyerek.

“Bana neden böyle tehlikeli bir girişimde bulunduğunu söylemeden olmaz. Kargalar bu yükseklikte durmaz.”

Kız buna inanıp inanmamak arasında kaldı. Cidden bu kadar yükseğe uçmazlar mıydı? Şimdi ona sırf merakından onları dikizlediğini söylese, sittin sene bunu ona kullanırdı. Söylemese görünen köy kılavuz istemezdi. En iyisi susmaktı, nasılsa onu tutuşu sert ve kaba değildi. Üstelik ondan kurtulmak oldukça zordu. Adamın kolları hem kalın hem de güçlüydü, arasından çıkmaya çalışmak ancak bir çocuğun elinde tuttuğu kelebeğin çabası kadar etki sağlardı.

“Bırakırsan işimin başına döneceğim.”

“Ne yapmaya çalıştığını açıklamadan asla.”

Kızın öfkeli homurdanması az evvelki sinirlerini bertaraf etti. Adamın eğlenceli ve ne istediğini bilen sesi kızın ensesini ürpertti. Son bir sinirle dirseğini, bu serseri adamın sert karnına geçirdi ama bu çabasının onda etki sağlamadığını -bırak kollarını gevşetmeyi ufak bir itiraz inlemesinden ileriye gitmediğini anlayınca- sırtını göğsünden ayırmaya çalışarak biraz öne eğildi. Kollarını çapraz bir şekilde göğsünün altına indirip, kurgasındaki baskısını hafifletti ve adamın kollarında kalmayı kabullendi.

“İnatçı,”

“Bırak beni, saatlerce kalsam bile sana nedenini asla söylemeyeceğim.”

Saatlerce ona sarılma fikrinden hoşlanan Vefa keyiflenen bir solukla onu kendine çekti, nefesini yanağında ve kulağında hissetti. Kalbi hızlandığı için göğsü inip kalkmaya başladı. *Kahretsın!*

“Beni mi dikizliyordun?” Adamın sesi kısıktı, üstelik çok da yumuşak değildi. Hatta tam anlamıyla sorgulayan bir tavırla konuşmuştu ama nedense korkudan değil ama başka bir şeyden titremesini sağlıyordu.

“Ne münasebet.”

“Tabi bir anda camda sinek gördün, onu incelemek için cama tünedin.”

“Sana ne bundan. İster sinek ister karga inceliyorum, bu seni ilgilendirmez.”

“Kafanı dörde bölmek için aldığın risk beni ilgilendirir.”

Kız dudağını dişledi, şimdi sorsa ‘Neden?’ diye alacağı cevap hiç tekin değildi, sussa onun inatçı mizacına tersti ama en iyisi, sessiz kalmaktı. Onu tutan kolların gevşemesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Vefa sabırsızdı, istediği cevabı almak isteyecekti ve bu süreç fazla uzun sürmeyecek gibiydi. Üstelik son zamanlarda gerçekleşen kadına şiddet ve cinayetlerden sonra çevik olmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Biraz kaba kuvvet onu öldürmezdi çünkü dünya, kötü niyetli erkeklerin tacizci elleri ile doluydu. Çalışan ve çok zaman geç saatlerde yalnız kalan bir kadın bunlarla baş etmeyi öğrenmeliydi ve Selen de ufak tefek şeyler öğrenmişti.

Ama Vefa’nın niyeti sadece onun ağzından itiraf almaya yönelikti, kabul etmeliydi ki onunla yasaklı bir münasebete girmeye niyetli durmuyordu. Sadece inatçıydı, mahremiyetine saygı duyan elleri tam da olması gereken yerlerde duruyordu. Biri, kolunu sıkıca tutuyor, diğeri ise büyük bir nezaketle belini kavramış onu düşmeyecek şekilde havada tutuyordu. Selen ondan kurtulmak için nasıl bir hamle yapması gerektiğini düşünürken, hala yarısı camda duran bedeninin havaya kalktığını hissetti. Vefa, sanki onun kilosunu ölçüyordu. Eğer inatçı kolları tarafından böyle kucaklanmış olmasaydı, tutuşu ürkütesi olurdu. Bir an, sığınağı olacak bu kollara özlem duydu. Yanında bu kadar güçlü biri olmayalı epey uzun zaman olmuştu.

“İtiraf et, bizi dikizledin.” Adamın ısrarcı sözleri onun gözünü korkutmak için olsa da dediklerinde bir doğruluk payı olduğunu saklaması artık imkânsızdı.

Onu biraz kendine çeken Vefa, hoş kokulu saçların göğsüne ve omuzlarına değmesiyle bir an algılarını kapadı. Sanki gözlerine baştan çıkarıcı kırmızı bir örtü serildi. O anda ne hissettiğini görmek ve bocalayan gözlerinde kaybolmak için çok kışkırtıcı bir arzu duydu. Boğazını temizledi ve ağırlığını diğer koluna verdi. Fakat böyle olunca da kızın kalçaları hiç olmayacak bir bölgeye temas etti. Zorlukla yutkundu. Kızın, kendi ayakları üzerinde durmasını sağlamanın en iyisi olacağına karar verdi. Yoksa masum olan amacı kötü bir arsızlığa sapacaktı. Ayaklarını yavaşça yere değdirirken eğildi, burnunu saçlarının içine daldırarak kulaklarına sokuldu, bunu yaparken onu sıkıca tutmaya devam ediyordu.

“Kaçmayacağına söz verirsen seni kollarımdan salarım ama bu şekilde kalman da güzel. İstersen konuşmayabilirsin, saatlerce böyle kalmak benim için keyif olacak.”

“Uyuz,” dedi kız, ne söyleyeceğini bile bile itiraf ettirmek için neden bu kadar hırslı davranıyordu ki. O kadının ofise geldiğini görünce delirmişti ve onların bir alt kattaki balkona gittiğini fark ettiği an, yerinde duramamıştı. Merakı ve içindeki o garip hissiyatıyla, çalışanların sigara içmek için kullandıkları bu balkonu görececek bir yer düşünmüştü. Mutfak camının oraya baktığını akıl edince de ayakları onu düşünmeksizin buraya taşınmış ve şimdi bu haldeydi. Onu dikizlediğini nasıl anlamıştı ki? Aslında Vefa anlamamıştı, aklına bile gelmemişti. Tam Gaye’ye öfkeyle bir şey söylerken başını kaldırdığı anda, onun cama tırmanmak için kıvrandığını fark etmiş, düşmesinden korkarak konuşmasını kısa kesmek ve onu derhal oradan indirmek isteyerek, kızı adeta kovmak zorunda kalmıştı.

“Başla, neyi merak ediyorsun?”

“Sineklerin gerçekten kafası gözlerle mi dolu?”

Adam önce kaşlarını çatı, ardından gergin bir sesle tıslarken ruh hali değişti. Keyifli bir kahkaha attı. Sarsılan göğsüne yaslanan kız utancından kızarmaya devam etti. Çünkü hala temas halindeydiler ve kolu göğüslerinin kıvrımına değiyordu.

Vefa kendini ele geçiren arzuyla kollarını bilinçsizce sıktı. Kısılcı arasında soluğu azalan kız hafifçe inleyince, birden kollarını gevşetti ve bunu fırsat bilen Selen öyle atik davrandı ki adam şaşkınlığına erişmeden onu kaçırdı. Şok eden bir hızla dönüp kollarından kayan kızın siyah saçları arkasında dalgalandı.

Vefa onu bir kez daha kolundan yakalamak için peşinden uzun bir adım attı ama Selen çekirge gibi sekerken, hızla arkasına geçmişti. Vefa onun arkasından gitti. Bu fırsatı kaçırmayacaktı. Kendi bacaklarının uzun olması, onu yakalamasını kolaylaştıramadı. Selen atik ve pire kadar seri idi. Kapıyı dönen kızı neredeyse yakalayacakken, içeri giren bir personelle yüz yüze kalınca durmak zorunda kaldı. Adam karşısında beliren bu şaşkın kişiye garipçe bakarken, “Affedersin,” dedi, elindeki kupasını düşürmemek için yana adım attı.

Vefa ileriye baktı, Selen uzun koridoru hızla geçti, artık onu yakalamak için geç kaldığını fark etti. İşte o anda ona şaşkınca bakan adamla yüz yüze geldi. Adamın niyetini anlayınca bir adım yana çekilerek, “Affedersin tekrar, dalmışım.” diyerek yol verdi.

“Kahretsin.” Onu yakalama şansı kalmamıştı, şimdi inatçı kadına duygularını asla itiraf ettiremezdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu çılgın arzuları ona yaşatan kızı şu anda istediği gibi kapana kıştırabilirdi ama bu hiç eğlenceli olmazdı. Bu itirafları onun dudaklarından duymak ve kıvrandığını görmek daha keyifli bir hal alıyordu. Onu kovalamasını hak edecek ne gibi bir suç işlediğini düşünmesi verilecek en tatlı cezaydı.

Vefa başını keyifle sallayarak orada durmaya devam etti ve yavaş yavaş kaybolan tempolu ayak seslerini dinledi. Bu sefer içinde onu elinden kaçırdığı zaman yaşadığı o suçluluk hissi yoktu, aksine bu oyunu sürdürmek için müthiş bir istek vardı.

Fakat bazı şeylerin olması, görmezden geldiği şeyin başına gelmesini engelleyemedi.

Kız resmen o andan sonra kaçma kovalamaca oynamıştı. Neyse ki işlere adapte olduktan sonra olanlar aklından uçup gitmişti. Öğleye doğru yanına gelen Beren, “Burada bir sorun var, ben üstesinden gelemedim.” diyerek projeyi kızın masasına koydu. Selen çok anlamasa da hataya bakmaya çalıştı ama nerede olduğunu kavrayamadı.

“Ben bir şey görmüyorum,” dedi dürüstçe.

“Ben de işte, Vefa bu projenin sorunlu olduğunu, çözmeden gitmemi söyledi ama ben sorunu göremedim.”

“Ben mimar değilim ki anlamam çizimden,” dedi Selen ama yine de yardımcı olmak adına dikkatle inceledi fakat hiçbir şey göremedi. Çizim harika duruyordu, kaç gündür verdikleri uğraşın mükemmel bir uyumuyla taçlanmıştı. Bu adam onların görmediği neyi görmüş olabilirdi ki. İçinden çıkamadılar.

“Kendisine sorsaydın ya sorunu gösterseydi.”

Beren ona üzgün gözlerle baktı. “İki defa yanına gittim, bana anlattı ama inan bana hiçbir şey anlamadım, kendimi geri zekâlı gibi hissettim.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum, kafamı çorbaya çevirdi. Söylediklerinden tek bir şey bile hatırlamıyorum.”

Vefa neden böyle baştan savma destek vermişti, anlamak mümkün değildi. Gerçi böyle bir şey yapacağını tahmin etmiyordu, sanırım kızın kafası gerçekten karışık olduğu için algısı kapalıydı. Ya da ona asılma işini abartınca yine, iş yerine ona odaklandığını fark edememiş olabilirdi. Selen içini çekerek, “O zaman bu sefer yanına giderken ses kaydını aç,

söylediklerini kaydedersen tekrar dinleme şansın olur ama bunun için izin almayı ihmal etme.” diye önerdi.

Beren gözlerini kocaman açarak, “Artık gidebileceğimi sanmıyorum, son seferinde bana *meşgulüm rahatsız etme* diye neredeyse çıkıştı.”

Geriye yaslanan Selen elini şakağında dolaştırarak, “Eee çözümün ne ben ne yapabilirim ki?” diye sordu.

Beren çizimi masasına bırakarak şirin bir sesle, “Sen götürür müsün? Lütfen sizin aranız iyi sana kıyamaz belki.”

“Ben ne anlarım çizimden.”

“Anlamazsın ama ses kaydı rica edebilirsin.” diye yalvardı ve kızın itirazına aldırmadan arkasını dönerek, ayakları kışına vurarak kaçtı.

Selen bir elindeki dosyaya bir de Kızıl Kafanın ofis kapısına baktı. Yapacak bir şey yoktu, ekip ruhu paylaşmayı gerektiriyordu. Yerinden kalktı, kısacık kendine çeki düzen vererek ofladı ve çizimle birlikte kapısına yaklaştı.

Vefa, kapı tıklayınca başını projesinden kaldırmadan, “Gel,” diye seslendi.

İçeri giren kişi usulca kapıyı kapadı, yavaşça masanın önüne yaklaştı. Vefa başını kaldırmadan, “Ne vardı?” diye sordu. O kadar dalgın çizim yapıyordu ki dünyadan kopmuş gibiydi.

Selen boğazını temizleyerek, “Şey,” diye başladı sözlerine. Vefa başını kaldırmadan evvel tek kaşını kaldırarak duraladı, kalemin ucu cetvele çarparak kırılmıştı ama hala başını kaldırmamıştı.

“Burada sinek olduğunu görmedim,” dedi alaylı bir sesle.

Kız çenesini sıkarak ona sert sert bakarken, “Beren bir sorun gördüğünden bahsetti.” diye açıkladı.

“Eee,” dedi Vefa umursamazı oynayarak, çizimine devam ediyordu.

“Bana gösterir misin diye soracaktım?”

“Sen mimar mısın?”

“Kız gelmeye çekinmiş, ekip işi sonuçta.”

“Benim ne çıkarım olacak bu işten?” Adam elindeki kalemi bırakıp sonunda başını kaldırdı, kızla göz göze geldi.

“Nasıl yani?”

“Benim projem değil, işim de değil. Buna mecbur değilim. Siz bir ekipsiniz, ben tek çalışıyorum.”

Kız attan düşmüş gibi irkildi. Ne diyeceğini bilemedi. "Rica etsem peki." Adam başını iki yana sallayarak, reddetti.

Başını dikleştirdiği gibi omuzlarını da kaldırdı. "Peki ya, ne istiyorsun?"

Hiç düşünmedi. "Bir yemek."

"Akşam yiyoruz birlikte."

"Baş başa bir yemek."

"Baş başa çay içiyoruz terasta."

"İkimiz..."

"Şu ana kadar yanımızda üçüncü kişiyi görmedim, peki ya sen?"

"Sel..."

"Sen çıkarıcı bir pis..."

Adam tehdit eden tek kaşını kaldırdı. Bir adım gitmemek için kendini zor tutan kız büyük bir yumurta yutarcasına yutkundu. Ayağının birini yere sertçe vurarak, "Çıkarıcı," diye azarladı.

"Röntgenci," dedi kıza misilleme yaparak, yüzü kızaran kız utancını saklamak için gözlerini kaçırdı. Al işte, hatasını yüzüne vurmaya başlamıştı. "Kabul et, küçük bir hata kocaman bir projeyi çöp edebilir."

"Sorun değil, en fazla işten çıkarılırız."

"Peki arkadaşların... onların vebalini alabilecek misin?" Selen öfke dolu bir bakış attı. Elindeki projeyi uzatırken Vefa'ya, "Bu kabul ettin demek mi oluyor?" diye sordu. Selen hiçbir şey söylemeyince, "Ne zaman?" diye sordu.

"Ne zaman istersen, altı üstü yemek ne olacak." dedi kız, hiç umurunda değilmiş gibi, "Zaten her akşam yiyoruz."

Sinsice gülen Vefa kızın uzattığı projeyi inceledi. Hatanın nerede olduğunu bulup anlatırken yanına not aldı. Selen şaşkınlık içindeydi. Ciddi ufacık bir hatanın kocaman bir projeyi çöp etmesine ramak kalmıştı. Kabul etmeliydi, ufacık dikkati onları ipten almıştı.

Selen projeyi toparlarken gözüne çarpan şeyle, "Bunlar ne?" diye sordu.

"Yerime bırakacak bir peyzaj mimarı arıyorum, son hafta onu hazırlayacağım ama CV bana tatmin edici gelmedi."

Kız CV'lerden birini aldı, hızla göz gezdirdi. En uzun baktığı bir dakikasını alıyordu.

"Sen de zamanında bize CV yazmışsın?"

Selen geçmişi düşündü, omzunu sarsarak, "Araştırma yapmıştım. Me-
zuniyete az kalmıştı ve kaygı başlamıştı. Önüme çıkan kariyer yollarından
birini seçmeye çalışırken herkes gibi kısa zamanda başarıya ulaşmak isti-
yordum ama aklımda soru işaretleri kaynıyordu. Bir türlü zihnimi netleş-
tiremiyordum. Sanki tüm hayatım buna bağlıymış gibi, birinin gelip bana
cevabı söyleyeceğini umarak herkese soruyordum. Cevaba ersem rahat-
layacağım ama kimse bana sorunun cevabını vermedi. Mezun olduktan
sonra bu cevabı kendim keşfettim. Birçok yere iş başvurusu yaparak, bun-
lardan biri sizin şirketti. Oysa evrende her cevap yeni soruları ve sorunlar
doğuruyordu ve benim cevabım başkasının hayatına uymuyordu. İyi ki de
uymuyordu, başkasına benzemek beni rktrd. Ama yine de kendi ha-
yatıma ışık tutacak cevaplar bulmalıydım. Bu yüzden her alanda iş yapan
insanların deneyimlerini dinledim, benden büyük kişilerin tecrübelerini
sordum ve hata yapanların pişmanlıklarıyla yüzleştim. Online dersler ala-
rak kendini geliştirdim."

"Nerede aldın?"

Bir sürü akademi sayfası var. Kendime hep farklı sorular sordum."

"Ne gibi sorular?" diye merak etti Vefa, onu dinliyordu ve Selen
elindeki CV'ye bakarken cevap veriyordu. "Mesela pazarlamacılar ne
yapıyor?"

"Soruna cevap buldun mu?"

"Elbette, marketing satın aldım ve o sitede haftada 3-4 saat dolaşarak
tecrübe kazandım."

"Peki bu üzüm oldu mu?"

"Nerede?" dedi kız o zamanları hatırlayarak, "Bu sefer kaygılar başla-
dı. Yüksek lisans mı yapsam, iş hayatına mı girsem diye düşünüp durdum."

"Lisans yaptın mı?"

"Hayır tabi ki, cesaret en büyük silahtır, dedim, iş hayatına girdim."

"Neden?"

"Akademik tarafta ilerlemek isteseydim kendime asla bu soruyu sor-
mazdım. Düşünsene, çalışırken tez hazırlamadan yüksek lisans yapabile-
cek gücü kendinde bulan kişi sadece filozoflar olabilir."

Sohbet Vefa'nın ilgisini çekmişti, onunla bu konuyu deşmek garip-
ti. Daha evvel mülakata alacağı kişileri nasıl değerlendireceği konusunda
ona fikir vermeye başlamıştı. "Peki zm nasıl buldun?"

“Okudum. Özellikle ilerlemek istediğim alanda ve aklımı çelme ihtimali olan firmalar hakkında bana cazip görünen bir sürü kitap, dergi, blog okudum. Bir işin uygun olup olmadığını okudukça anlıyor insan.”

“Peki bu çözüm oldu mu?”

“Nerede, yine soru işaretleri dolmaya başladı aklıma.”

“Çözümü nasıl buldun?”

“Ürettim. Biliyor musun onca zaman üretmenin yolunun illa bir iş girip çalışmak olduğunu sanmıştım ama okuduğum, öğrendiğim, bildiğim, düşündüğüm şeyleri sistematik bir biçimde paylaştıkça gördüm ki üretmek sadece iş alanında olmuyordu. İnsanlar kendine güvendiği için bu kadar iyi yerlere geliyordu. Mesela cesursan ve kamera karşısında konuşmayı seviyorsan Vlog yapabilirsin, hatta bir şeylerden bahsetmeyi seviyorsan YouTube kanalı açabilirsin, yazmayı becerebiliyorsan blog açıp köşe yazabilirsin ya da linkedIn ile makale yayınlayabilirsin. Senelerce bana hep işinin iyiliğini ölçenin maaş olduğunu aksetmişlerdi ama bir işin iyi olup olmadığına sadece maaşa bakarak karar vermek saçmalıktı. Düşünsene maaşın bile yan hakları vardı. Kurum içi uygulamaları vardı. Ayrıca, aldığımız maaşlarda brütten nete diye bilinen bir olay vardı. Tecrübesiz biri eğer ilk teklife balıklama atlarsa, ilk bunu tecrübe ederdi. Eğer araştırma ve gelişme göstermeden bir işe gözü kapalı sırf maaşı için dalarsan, ay sonunda banka hesabına yatan miktarı görünce delirirsin, öfkeyle İnsan Kaynaklarının kapısını çalarsın ve üste çıkmak isteyerek, ‘İşe girerken bana söylenen rakam bu değildi’ diye feryat edersin ve o kişiden aldığın açıklamanın altında ezilirsin.”

“Peki bunu tecrübe etmeden nasıl kazanabilirsin ki?”

“Bu işin en kolay yolu! Her yaştan insanla sohbet etmenin bir yolu illa vardır.”

“Ne alaka?” dedi adam merakla.

“Nasıl ne alaka! İş hayatına girip de en küçüğünün senden 10 yaş büyük olduğu bir ekipte çalışmaya başlayınca, insanlarla olan sohbet kabiliyetine ihtiyacın olacak. Yaş sınırına göre insanları çözmek iş yerindeki yerini sağlamlaştırır. Mesela senden on beş yaş büyük insanlar muhtemelen çocuklarından bahsetmeyi seviyordur. Onları kazanmak için bu konuda ortam sağlamak ve soru sormak işindeki yerini sağlamlaştırır çünkü güvenilir sonuçlar almak için ekip her şeydir.”

“Yani diyorsun ki bir yere gir, kök salmak için zekânı kullan ve millete bel altı vuruş yap.”

“Ne alaka, gittiğin yerde her zaman kalıcılık iyi değildir. Yaptığın iş kolunda ya da yıllardır emek verdiğin meslek alanında o işin aslında sana göre olmadığını düşünmeye başladıysan, geleceğin üzerinde biraz daha düşünmen gerekmez mi?”

“Ama o meslek için eğitim aldıysan düşünecek fazla bir şey yoktur.” dedi adam elini çenesinde dolaştırarak.

“Kime göre öyle, bu sadece senin düşüncen. Bana göre yanlış bir düşünce. Biz ağaç değiliz, dikildiğimiz yerde kalmamız doğamızda yok, kaldı ki bazı ağaçlar bile köklerini kullanarak yer değiştirebiliyor.”

“Torpil mi kullanmalı yani?”

“Her şeyi neden kötüye çekiyorsun? Eşe dosta bir haber salmak, kulaklarına iş aradığını belirtmek de bir ihtimal. Bilirsin eski topraklar severler iyilik etmeyi, çocuklarının kulağını büküp yanlarında yer açmalarını tavsiye edebilirler.”

“Harika, tüm akrabalarım ve komşularım iyi geçineyim bundan sonra.”

“Dalga geçmeyi bırak. Eğer işimden memnun değilsem, yerini değiştirebilirim. Alanımı, sektörümü, mesleğimi de değiştirebilirim. Ben altmış yaşında TIP okuyanları da gördüm, kırk yıl sonra meslek değişikliği yapanları da tanıdım. Oysa biraz cesur olup bu değişikliği gençken yapsalardı, mutlu ve keyifli yaşayacak daha uzun vakitleri olurdu.”

“Ya istediğin ama eğitim alamadığın alanda, istediğin konuma gelemesen.”

“Hemen gelmeyi akli olan kimse beklemez zaten. Girdiğin işte iki günde müdür olmana, ayda en az elli bin kazanmana kimse izin vermez. Bu fikir havai olur. Bir işte belirli bir yere gelmek için çok çalışmak lazım. Uykusuz, tatilsiz çalışmana rağmen yaptıklarını göz ardı eden insanlara tahammül etmen lazım,”

“Ne gerek var buna, macera aramadan bildiğin mesleği yapmak daha güzel değil mi?”

“Bu macera aramak değil ki.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Bu işin en güzel yanı ne biliyor musun? Azim ve çabanın bir sonucu oluyor. Hayat sana vereceklerini sıraya koyuyor, o kadar doğru zamanlarda o kadar büyümlü bir dengeyle teslim ediyor ki, kat ettiğin yolları görmek için geriye baktığında kendinle gurur duyuyorsun.”

Vefa ayaklandı ve kızın elindeki CV’lerden birini aldı. Onda hobi

olarak sadece televizyon izlemek yazıyordu. “Yani diyorsun ki akşamlarını TV karşısında öldürme.” CV’yi çöpe attı.

Kız ona bir CV daha uzattı. “Sence de sabahın altısında uyanıp, şehrin diğer ucuna gitmek ve akşam sekizde tekrar o yolu çekmek yorucu değil mi?”

Vefa ona bakarken gülümseyerek bu CV’yi de o çöpe attı. “Biliyorsun, eğer kendine değer veriyorsan yaşamın sabah beş akşam sekiz olmamalı. Eğer bundan ibaret olmasına izin verirsen, hiçbir şey daha iyi olmayacak çünkü hayat istediklerine göre değil inandıklarına göre şekillenir, bir hayale ne kadar inanırsan onu yaşama olasılığın o kadar yakındır.”

“Yani diyorsun ki iş için lokasyon önemli.”

“Tabi ki önemli. Bak çoğu kişi işe girerken ‘*Nasıl olsa servisi var?*’ mantığıyla iş tekliflerini kabul ediyor. Oysa uzak yerlere gidip gelmekten kendine vakit ayıramayan insanların, dışadönük karakterleri zaman içinde nasıl da yaşayan ölüye dönüyor. Bir iş yerinin veya evinin lokasyonu... yaşam tarzını, hayat kaliteni ve günün sonunda kendine kalan zamandan aldığın keyfi belirleyecektir.”

Bir CV’ye daha birlikte baktılar, o da kendini biri ile özdeşleştirmişti. Selen içini çekti. “Bence insan kendini başkalarıyla kıyaslamamalı. Her insanın yolcuğu tek ve biricik. Başkasını mutlu eden yol, benim için cehennem olabilir.”

“Haklısın,” dedi adam, ne güzel demişti: *herkesin yolu biricikti*.

“Ayrıca bir sır vereyim mi?” diye sordu kız, adam can kulağıyla dinlemeye devam etti. “Çoğu kişi gerçeklerini çarpıtarak anlatıyor. Etrafına bakarsan görürsün. İşlerinden ballandırarak bahseden kişilerin aslında sürekli ve daimî bir huzursuzluk içinde olduğunu kendi bile çözemiyor. Sosyal medyaya gir bak. İnsanlar maske yarışına girmiş gibi mutluluk timsali oldu. Her gün çok eğleniyormuş gibi pozlar veren o yüzlerin, aslında içinde kopan fırtınaları yalnız ben mi görüyorum? Sırf işlerinden ayrılmaya cesaret edemediler ya da okudukları okul dışında bir alanda çalışmayı göze alamadılar diye, yapmacık, sahte bir dünya kuruyorlar. Her insanın bir B planı olmalı. Her insanın ruhuna yatırımı olmalı ki iş ve hayat çilesi derken maneviyatını aç bırakmamalı. Herkesin kendine sakladığı gönüllü işleri, mesleki vakıflarda geçirdiği donanım ve bilgi içerikli zamanları ve yardım için yapılan projeleri mutlaka olmalı.”

“Bu ülkede herkes dertli, herkesin psikolojisi bozuk, bunlara vakit ayıran iki tane insanı yan yana göster, dişimi kırarım.” dedi Vefa sitemkâr

bir düşünceyle.

"İşte sorun da burada, o kadar dertlere odaklanıyoruz ki çözüm üretmiyoruz. Oysa her insanın kendine bir mentor ya da koç bulacak çabası olmalı. Dedim ya başında, kendinden büyüklerle, mesleği farklı olanlarla ve düşüncesi zıt insanlarla vakit geçirmek iyidir. Büyük hedefinin ne olduğunu ve bunun için bir sonraki adımının ne olacağını kararlaştırmak için birinin tecrübesine ya da donanımına ihtiyacın olacaktır."

"Seninle hiç bu yönden sohbet etmemiştik, beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Kız omzunu sarstı, "Bir zamanlar iş için harcayacak çok zamanım ve hayalim vardı."

Bir zamanlar kelimesi araya girince adamın içi acıdı. Zamanında hayal ettiği ve çok değerli tecrübeler edindiği planlarını yeniden yeşertmenin güzel olacağını düşündü. "O zaman bu CV'lerin hepsi çöp mü?"

"Hangi CV'ye detaylı baktığın önemli!"

"Sen olsan ne yaparsın Selen, değişim için?" diye sordu.

"Bu saatten sonra yapacağım çok şey yok aslında. Yabancı dilimi geliştiriyorum. Networkümü zenginleştiriyorum. Her alanda tanıdıklarımın olması beni bir sonraki adıma yaklaştırıyor."

"Yani planlarından vazgeçmedin, hala hayalin için çabalıyorsun!"

"İnsanın bir amacı olmalı, yoksa yaşamın anlamı olmaz. O yüzden mümkün olduğunca çok insan tanımaya çalışıyorum, bol bol meslek ve iş alanında videolar ve söyleşiler dinliyorum. Varlığından bile haberdar olmadığım o kadar çok sektör var ki, düşünsene her alanda fikri olan bir insanın vizyonu ne kadar geniştir. Bir de her insan ömründe bir defa mutlaka yurtdışına çıkmalı. Dünya bambaşka bir yer, gezilecek çok yer, tanışılacak çok insan, yenilecek çok yemek var. Eğer mümkünse, bir süre bir ülkede istihdam etmeli."

Vefa daha evvel onunla bu kadar detaylı ve bilgi içerikli konuşmadığını fark edince aslında düşünce yapısının sandığı kadar masum olmadığını ve o siyah saçlarla sarılı kafasının içinde müthiş bir İK'cı olduğunu gördü. Bir yığın CV'den sadece beş tanesini elemeye aldılar. Bu %98'nin çöpe gitmesine sebep oldu. Vefa içi rahatlamış halde mülakat için ayırdığı kişilere nasıl bir e-posta atması gerektiğini düşündü. Tabi bu sürede asıl mevzuyu unutmamıştı.

"Eee yemeğe nereye gideceğiz?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Selen, unutturmak için çene yarıştırdığı konuyu hatırlayınca, eski nemrut haline döndü. "Henüz karar vermedim."

"Yemek yemeye mi yoksa yerine mi?"

"Sıkıştırmak hoşuna mı gidiyor?" diye sordu.

"Yok bunu sen gayet başarılı yapıyorsun. Özellikle kendini camlara sıkıştırarak."

Selen diş bileyerek, "Kızı neden kovdun?" diye sordu sonunda, sormasa meraklanırdı. "Yoksa sebebi geçen geceki ani ziyareti mi?"

Gülümsemesi, kızın yüzündeki dehşet ifadesini görünce silindi. "Onu kovma kararımın sana söyledikleri ya da yaptıklarıyla ilgisi yok. O ziyaretin amacını ikimizde biliyoruz, çocuk değiliz. Elbette tenezzül ettiği için gerginliğinin bir kısmını bu oluşturuyor ama..."

"O zaman onu neden kovdun? Şimdi herkes bunu benim istediğimi sanacak."

Kızın huzursuzluğunu anlayan Vefa tam bir şey diyecekti ki, aklına gelen şeyle elini alına vurdu. Kız şaşkınca neyi unuttuğunu çözmeye çalışırken, Vefa bir kez daha sabırsızca saatine baktı. "Bak, bu konuşmaya daha sonra devam edebilir miyiz? Mesela akşam yemeğinde? Şimdi gerçekten önemli bir telefon etmem gerekiyor, randevum vardı." Masanın üzerinden toplantı için gereken dosyasını aldı. Patronu ona bu saatte aramasını belirtmişti ve bu kız yine aklını başından aldığından unutmuştu. Onun telaşına rağmen tepesinde heykel gibi duran kadına sorar gibi baktı. Aslında ikisinin birlikte yemek yemesi önerisi kendisini de rahatsız etmişti çünkü kendileri için en iyisinin baş başa kalmamak olduğunu biliyordu. Selen'e verdiği tepkiler şimdiye kadar tanıdığı hiçbir kadına verdiği etkiye benzemiyordu. Kendinden başka bir şey düşünmeyen, bakımlı, zor beğenen kadınlardan o kadar farklıydı ki, üstelik az evvelki sohbetten sonra görmüştü ki onun düşünce yapısı herkesin birçok deneyimden ve acılı tecrübeden geçtikten sonra sahip olacağı bir yapıya sahipti.

"Sel... Yemek? Bu akşam? İkimiz baş başa."

"Hayır." Selen başını iki yana sallayarak bunu reddetti.

"Başka planın mı var?"

"Beni köşeye sıkıştırdın ve randevu kopardın, sonrası için ne gibi planların var?" Adam ağzını açmadan devam etti. "Ah pardon, sadece bana karşı nazik olduğun için seninle yatacağımı düşünmüyorsun değil mi?" Adam tokat yemiş gibi bakıyordu ama bu kızın umurunda değildi, sadece söylediklerinin cesareti yerinde olmadığı için yanakları kıpkırmızı

oldu. "Yanılıyorsun Vefa, beni hiç tanıımıyorsun."

"Böyle bir şey düşünseydim o gün başladığımı tamamlardım."

"O zaman neden?"

"Söz verdin ve tutacaksın, bu akşam baş başa yemek yiyoruz. O zaman dilediğin kadar soru sorabilirsin?" Sesi konunun kapandığını belirtiyordu. En son ne zaman birine emrivaki yaptığını hatırlamıyordu. Üstelik bunu iş yerinde yapması da alışılmışın dışındaydı, çünkü Vefa için iş her zaman zevkten önce gelirdi. Selen'le sevişmek başlı başına bir zevkti ama şimdi bunu düşünmek iyi değildi.

"Senin yanında kendimi güvende hissetmiyorum."

"Bence asıl soru, kendime güvenmiyorum olmalıydı." Buna cevap verecek cesareti bulamayan kız gözlerini kaçırdı.

"Sel dürüst ol, tek sorun bu mu?" İlk defa, böyle bir yemeğin onun da sonucunu kestiremediği bir gece olacağının farkına vardı. Onu rahatlatmazsa bu teklifi boşa gidecekti. "Eğer güvende hissedeceksen otelde yiyebiliriz."

Selen onun sesindeki alayı fark etmişti ve bunu hak ettiğini biliyordu. Dün gece sahilde Vefa onun elini tutmamıştı ama bir adım arkasından yürümüşü, öpmemişti ama o neredeyse öpecek hale getirmişti. Yan yana geldikleri an yaşadıkları şey sevişmekten fazlasıydı. Toy bir kız değildi, bir kadındı ve başına ilk kez böyle bir şey geliyor olması dünyanın sonu değildi!

Üstelik Gaye denen kadını neden kovduğunu şu anda söylemeyeceği çok açıktı ve bunu öğrenmeyi çok istiyordu. Söylediği gibi miydi? Yoksa ondan yararlandıktan sonra bunu bahane edip öylesine kovmuş olabilir miydi? Karakteri nasıldı? Doğrusu Vefa -kendi de söylediği gibi- başına buyruk bir adamdı. Mertti, dürüsttü, kurnazdı, zekiydi ama çözülemeyecek kadar kendi düşüncelerine sadıktı.

"Tamam, o zaman otelde yeriz," dedi kız huzursuzca.

"İyi, bu sefer kaçmazsın inşallah."

"Ben korkak değilim." Diye azarladı. Cesurca, "Saat kaçta ve hangi restoranda?" diye sordu.

"Her zamanki saatte." dedi adam. Onu tedirgin etmek istemiyordu. Elindeki telefonu bırakıp ona yaklaştı ve kızı dirseğinden tutarak kapıya yönlendirdi. "Seni izlemek çok güzel ama aklımı karıştırıp görüşmemi baltalıyorsun. İster restoranda olsun ister otelde benim için fark etmez, sana uyarım. Yeri bildir ayarlama yapayım. "Adamın parmaklarından

tenine yayılan sıcaklığı hissettiği anda odadan gitmemek için bir bahane bulmak istedi.

“Bugün İzmir kulesini gezeceğim,”

Vefa kaşını kaldırarak, “Neden?” diye sordu.

“Nedeni İzmir’in en ünlü yerlerinden biri olması ve ben kaç gündür burada olduğum halde henüz oraya gitmedim.”

Dudakları kıvrıldı. “*Görülecek enteresan bir şey değil, parkın ortasında bir saat kulesi hepsi bu* demişti bir kadın bana, ne çabuk unutmuş acaba!”

“Benimle gelebilir...” Kız cümlesinin ne kadar saçma olduğunu fark ettiği anda sustu. Tabii ki onunla bir saat kulesini görmeye gidecek kadar anlamsız bir şeye kalkışmazdı. Ayrıca kendisi de onunla gitmek istemiyordu. Tabii tabii, bir gün için yeteri kadar etkisi altında kalmıştı. “Unut gitsin,” diyerek elini salladı. “Toplantı için randevun olduğunu söylemiş-tin, değil mi?”

“Söz dinlemene mutlu oldum.”

“Senden izin almıyorum. Sadece öylesine... Boş ver. Randevun vardı görüşmeye geçebilirsiniz.”

Evet, vardı ama garip bir şekilde birkaç saniyeliğine de olsa randevusunu iptal edip kızla gezmek istediği de gerçektir. İşte bu gerçekten inanılmazdı. Vefa iş toplantılarını asıp bir turist gibi onunla gezmek istiyordu. Bir kez daha, onu görünce her şeyi unutup sadece onunla vakit geçirmek fikrine kapılıp gittiğini fark etti. Lanet olsun, o kıyafetin içinde çok çekici duruyordu! Ve onun ipeksi tenini keşfetmenin ne kadar zevk dolu olabileceğini hayal edebiliyordu. Yok yok, hiç iyi tepkiler vermiyordu. Kendine geldi ve “Eğer istiyorsan seni oraya götürebilirim,” dedi.

Kızı kapıya doğru çekiştirdi. Selen’in inadı tutmuştu bir kere, ona dönerek. “Ben bugün erken çıkacağım.” dedi şimdi de.

“Kaçıyor musun? Kule falan bahane değil mi?”

“Hiç de hava güzel, tek başıma yürümek istiyorum.”

“Ben...”

“Gelmene gerek yok.” Onun üzerinde yok denecek kadar az kıyafetle İzmir sokaklarında dolaşmasının düşüncesi bile adamın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

“Senin hiç mi kendini koruma içgüdün yok? Bu halde dışarıda tek kalamazsın.”

“Ne varmış halimde? Allah aşkına güpegündüz ne olabilir ki?” Gözleri elektrikler saçıyordu.

Bir bahane bulamadı, onun bir turist gibi tek başına gezerek erkeklerin dikkatini çekmesini istemiyordu. Sabırla ona baktı ve saçma bir bahaneyle, “Bu gece hatırlat da sana gündüz vakti işlenen tacizlerin ve saldırıların rakamlarını göstereyim.” diye kendi düşüncesini savundu.

Selen alt dudağını çiğneyerek, “Bana önce seninle kaçta ve nerede buluşacağımızı söyle,” dedi.

Vefa kaşlarını çatarak, “Otelde demiştik.”

“Sen dedin ki başka yerde de olabilir...”

“Yedide. Rufta masa ayırtırım.” Kızın arkadaşlarından çekindiğini fark edince, “Merak etme onlar aşağıda yemek salonunda olurlar.”

“Rufta mı?” dedi gerçekten şaşırmıştı.

Vefa onun tepkisine gülümsedi çünkü Selen’in gerçeği anlaması biraz zaman almıştı.

“Tüm katı mı kapatacaksın?”

“O kadar zengin değilim ama rahatsız olacaksan yapabilirim.”

“O kadar büyük alanda ne yapacağız, tenis maçı mı? Gerek yok.”

Kıza alaycı bir bakış atıp devam etti: “Kaçacak mısın yine? Bu uysallığın beni korkutuyor.”

Onun kendisine meydan okuduğunu anlaması zor değildi; Selen onunla yalnız kalmamak için fikrini değiştireceğini sanıyor, diye düşündü. İçinden bir ses bu meydan okumayı kabullenerek ona bu seferlik kazananın kendisi olduğuna inandırmasını söylüyordu. Oysa Selen hayatı boyunca hiçbir mücadeleden kaçmamıştı. Eğer öyle olsaydı Umut’un ani ölümünün acısıyla baş edemez ya da son beş yıldır hayata tutunmak için kendini bu kadar yıpratmazdı. Şimdi de geri adım atmak niyetinde değildi. Hatta Vefa onun teklifine uysallık etme sebebinin sadece ona meydan okumak olmadığından şüphelenmişti. Onunlayken ortalıkta görünmek istemiyor olabilirdi.

“Güzel,” dedi, “Yedide.”

“Tamam.”

“Resmi giyinmeye gerek yok,” dedi Vefa umursamaz bir sesle, kızı tepeden tırnağa süzdü ve gözleri çakmak çakmak yandı. “Belki şu an giydiklerinden daha derli toplu bir şeyler olabilir.”

“Bu elbisenin her yanı kapalı, bu günlerde kadınlar böyle giyiniyor.”

“Bu kıyafeti giymek yerine çıplak çıksan daha az dikkat çekersin.”

“Küstahlaşma!”

“Benimle daha önce hiçbir kadın böyle konuşmadı.”

Selen onun eşlik ettiği kadınlardan bu kadar rahatlıkla bahsetmesinden incinmişti. “Bu ilk oldu o zaman, mutlu olmalı mıyım?” Ama bu çok saçmaydı. İkisi birlikte yemek yiyeceklerdi, bu bir randevu değildi. Sadece yarım kalmış konuşmalarını sessiz, gözlerden ırak bir yerde bitirmek istiyordu. Kızı kapıya çekerken elini tuttu, kapıyı açmadan parmaklarının tam eklemleri üzerine dudaklarını değdirdi. “Tekrar görüşene dek... Lütfen kaçma.”

Ateşte yanmış gibi irkilen Selen elini hızla çekti. “Umarım eğleniyorsundur,” Sesi adamın üzerinde yarattığı etkiyi bertaraf etmek için hırçın çıkıyordu.

“Her şeyin bir zamanı var, onu birlikte yaparız.” Adam kurnazca gülümsedi.

Selen damarına basmak için haylaz bakışlara karşılık vererek, “Unutma, bana Gaye’yi neden kovduğunu anlatacaksın,” dedi.

Vefa ters bir sesle, “Neyi ne zaman yapacağıma ben karar veririm.” diye belirtti.

“Sadece... Neyse unut gitsin!” Onunla kavga edince her seferinde sağduyusunu kaybetmesine neden oluyordu. Bu, öylesine bir karmaşaydı ki başa çıkamıyordu çünkü kendine has albenisi olan adam resepsiyon görevlilerinin yanı sıra otele girip çıkan hatta iş yerindeki dolaşan kadınların da hayran bakışlarını üzerinde topluyordu. Bu kadınların tümü -muhtemelen onun gibi bir adamın soğuk nevale biriyle neden zaman harcadığını anlayamadan- gündelik giysiler içindeki kızı süzüyorlar ve ardından da yanında duran adama arzulu ve davetkâr bakışlar fırlatıyorlardı. Bu, kızın da aşına olduğu bir arzuydu. Meydan okuma ya da değil, bu akşam onunla yemek yeme teklifini kabul etmişti, sonuçlarına da katlanacaktı.

19. Bölüm

Oturalım bir gece sabaha kadar, konuşalım. Bir gençlik harcadık, bir gecenin lafı olmaz ama istersen konuşmayalım da biz ya da biz susalım. Sadece gözler konuşsun, biliyorsun gözler yalan söylemez.

Kim ne yaptı, kim ilk önce kıydı bir bir anlatsın çünkü benim sormaya senin cevaplamaya cesaretin yok, biz susalım da duygularımız anlaşsın.

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 03:30

Hani insanın hayatında bir evre vardır, toparlanmaya çalıştıkça başka bir yandan yıkılır. Sımsıkı tutunduğu inançları elinde tuz buz olur, kırıldıkça keskinleşir, dağılır. İşte Selen Böyle bir karmaşanın içindeydi. Akıyla kalbi, kendine verdiği sözleriyle laf dinmeyen aklı birbirine girmişti. Akşam sandığı kadar kolay olmadı, akşam olunca da saatler hızla akmaya başladığı için stres altına girdi. Otel odasındaki karışıklığın ortasında durup etrafına bakındı. Yatağın üstü giyip çıkardığı elbiselerle doluydu. Akşam yemeği için doğru kıyafeti yarım saattir seçememişti ve zaman kısalmıştı. Zaten saat altıda ofisten gelmişlerdi, yirmi dakikada hazırlanmak sandığından da zor olacaktı. Üstelik daha saçını kurutmamış ve makyaj da yapmamıştı.

Şimdiden geç kalmıştı ve onun gibi bir adamla yemek yerken giyilebilecek bir kıyafeti hâlâ bulamamıştı. Sonunda siyah eşofman takımında karar kıldı; bir erkekle yemek yerken ne giyileceği konusuna gereğinden fazla kafa yormuştu. Onu mutlu etmek için değil kendini mutlu etmek için bugün rahatlık istiyordu. Üstelik siyah sweatshirtün kolları da epey uzundu, pijaması da salaştı.

Bu gece onunla yemek yemesinin tek nedeninin onun Gaye'yi kovma

sebebini öğrenmek olduğuna odaklanırsa -ki artık bu nedenin geçerli olmadığını biliyordu- bu geceyi sağ salım atlatmayı başarabilirdi. Üstelik özel bir hazırlık olmazsa farklı çağrışımlar edinmezdi.

Biraz sonra asansörle çıkarken midesinde uçuşan kelebeklerin bahanesine ve ikna çabalarına kulak asmiyordu. Saçları hâlâ tam kurumamıştı. Yüzü pespembeydi ve yüzünde de gram makyaj yoktu. Bunu yapmak içinden de gelmemişti. Neden güzel gözükecekti ki? Ona güzel olduğu zaman ne değişecekti? Her haliyle kendini seven insanlar, her halinin sempatik olduğunu bilirdi.

Asansörün boğuculuğu ve yukarıda kendisini bekleyen erkeğin düşüncesi, normalin epey üstünde bir huzursuzluğa sevk ediyordu. Gerginlikten midesinin bulanması normal sayılmaz mıydı? Belki de bu gerginliği, yeniden baş başa kalacak olma düşüncesi yaratıyordu. Aslında onun tipi olmadığını bilmek önündeki gece hakkında biraz rahatlamasını sağlayabilirdi. Sağlamalıydı. Ama sağlamadı. Adamın ona nasıl baktığını ve ellerini bedeni üzerinde nasıl gezdirdiğini düşünmeden duramazsa, bu nasıl gerçekleşebilirdi ki? Cem ve Beren'i de davet edebilirdi. Gerçi ikili, onun Vefa ile baş başa gezeceğini ya da zaman geçireceğini düşünmeye çoktan başlamış olmalıydı. İkisi birden akşam yemeğinde olmayınca başka bir şey düşünmeleri mümkün olmayacaktı.

Saniyeler sonra asansörden indiğinde midesinde kelebekler uçuşmasına neden olan adam ortalarda görünmüyordu. Ruf tam da düşündüğü gibiydi, çok kalabalık değildi ama bomboş da değildi. Koridorda ilerledi. Masalardan hangisinin onlara ait olduğunu bilmediği için, rezerve yapılan masaların üzerinde gözünü gezdirdi. İşin içinden çıkamayınca bir garsona sordu. Masasına geçtiğinde bakışları saatine kaydı. Tepesinde dikilen garsona bir bardak su siparişi verdi. İçtiği suyun midesindeki kasılmalara bir faydası olmamıştı. Bardakla oynarken, "Geldiğinde seni karşılayamadığım için özür dilerim," Yanında beliren adam cidden üzgündü. Selen başını kaldırmadan dalgınca bardağa baktığında adam endişelendi. "Otele girince yeni bir toplantıya girdim ve beklediğimden uzun sürdü."

"Önemli değil."

"Önemli, bu bizim ilk yemeğimizdi."

Selen, *ilk* kelimesini duyunca suçüstü yakalanmış gibi dönerek ona baktı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Vefa yeni duştan çıkmıştı. Kızıl saçları hâlâ ıslaktı ve o da kendisi gibi spor giymişti, hem de onun gibi siyahtı. Şaşkınlaştı. Vücudu hayal ettiğinden bile daha fit görünmekteydi. Onun

gövdesi kızda dokunma isteği uyandırıyor; aynen kendi vücudunun onda uyandırdığı gibi.

“Sel?”

Vefa merakla kendisine tepki vermeyen kıza bakıyordu. Yoksa tepki veriyor muydu? Kızın üzerinde gözlerini gezdirmesini izlerken sııttı. Bugün ofiste giydiği elbisede mütevazı standartlardan çok uzaktı. Yine böyle bir karşılama hayali kurmak çok mu adaletsizdi. Üzerini nasıl da sarmıştı, göğüsleri şuh bir gölge gibi dururken, meme uçları olgun birer meyve gibi kumaşı zorluyordu ve bu Sweatshirtün içinde hiç göğsü yokmuş gibi duruyordu. Bu kızın onda uyandırdığı merak duygusu inanılmazdı.

Selen ise şaşkındı. Onun spor giyeceğini nasıl tahmin edebilmişti? Adam bakışlarını, seyrettiği doyumsuz manzaradan zorla ayırdı ve onun yüzüne çevirdi. Selen'in yanakları pespembeydi, gözlerine bir parlaklık gelmişti. Huzursuzca kıpırdanıyordu. Sanki onun da uyarılan tek yeri kalbi değilmiş gibiydi.

Garip bir şekilde benzer giyinen ve sözleşmiş gibi aynı siparişi veren ikili yemeklerini sessizlik içinde geçirdiler. Selen soruları yanıtsız bıraktı, adam ısrarcı olduğunda akşamın sonlanmasından korktu. Ona biraz da olsa mahremiyet sundu. Ama bu süreç böyle devam edemezdi, zaman geçiyor ikisinin ağzını da bıçak açmıyordu.

“Seni oraya zorla oturtmadım,” dedi adam sitemle. Onun suskunluğu içinde huzursuzluk oluştıuruyordu.

“İsteyerek de oturtmadın.” dedi kız geriye yaslanarak.

Vefa etinden bir parça koparıırken, Selen dalgın bakışlarını ileriye odaklamıştı. “Sence ilk görüşte aşk mı, yoksa uzunca bir flört sonrası ayakları yere basan bir sevgi mi kalıcıdır?” Bunu sorarken gözlerini gram kıpırdatmamıştı. Vefa ilk algılayamadı, sonra onun baktığı yere dönerek gerçeği kavradı. Ayrı masalarda oturan iki müşteri bakışarak flört etmekteydi.

“Bilmem, daha önce hiç âşık olmadım.” dedi dürüstçe. “Sen oldun, bunu bana sen söylemelisin.” Dinlemek için başını geriye attı.

Selen kısacık ona baktı, arkasından geçmiş i düşündü ve gözleri uzaklara dalarken elindeki çatalı evirip çevirmeye başladı. Aşk neydi bilmiyordu! O gözlerini açtığında Umut vardı, gözlerini kapayan adamla da tüm umutlarını toprağa gömmüştü. “Belki de tabularını yıkmanın, gerçek aşkın nasıl olması gerektiğini sorgulamanın ve tecrübeli kişilerden fikir almanın hiçbir yararı yoktur.”

Vefa merakla devam etmesini bekledi ama kız sustu, üstelik ürkek hafızasında bir kayboluş yaşadı.

“Hani şu ilk görüşte diyorlar ya, insan ilk görüşte nasıl âşık olabilir ki?” diye didikledi Vefa meraklıydı. “İlk tanışma ile doğru kişi dediğin sevgilinin, gerçekten aradığın aşk olabilme ihtimali bana uzak geliyor. İnsanlar iletişim kurarak, görüşerek anlaşıyor. Zamanla davranışları değişir mi ya da ne kadar uyumlu olunduğu konusunda aşk testi gerekir mi bilemedim.”

“Bazen zamana bırakmak yeterli oluyor.”

“Yani diyorsun ki çok zorlamamak lazım, oluruna bırakmak en iyisi.”

“Oluruna bırakmak da, konuşmak da bazen işe yaramıyor bence. İnsanların tümünde iletişim olsaydı, sence boşanmalar bu kadar çok olur muydu?”

“Artık kimse kimse için mücadele etmiyor Selen, herkes istediği gibi olsun istiyor, oysa kabullenmek ve olduğu gibi sevmek daha keyifli değil mi? Herkes aynı olsa hep siyah ya da beyaz olur ilişki, renkler eğlenceli şeylerdir. Hira hep derki, otogarlar düğün salonlarından daha samimi sarılmalar görür ve hastanelerde camilerden daha çok dua edilir. İnsanların kalıp bilgileri mi eksik yoksa herkes bilgisini kalıplaştırmayı benimsiyor.”

“İnsan mı aşkı öldürür yoksa aşk mı insanı sorusuna geldi dayandı konu, bu sorunun cevabı yüzyıllardır kayıp. Ben bile veremem yanıtını.”

Vefa geriye yaslanarak gözlerinin içine baktı. “Gerçek bir sevgiyi nasıl ayırt edebilirsin?”

Selen gülümsedi. “Bir keresinde bir mülakata gitmiştim, o kadar heyecanlıydım ki, ‘Ekip arkadaşlarını nasıl görürsün?’ diye sordu. Ailem gibi dedim. Mülakatımı yapan İnsan Kaynakları bir şey söylemişti, hiç unutmadım, hep kulağıma küpe oldu. İşini asla ailen gibi görme, aile sorumluluk ve fedakârlık ister, bekler ve asla karşılık vermez. İş yerinde her zaman verici ve her daim göz ardı edilen olmak istemiyorsan, iş arkadaşlarını asla aileden biri olarak görme. Onları yol arkadaşı olarak gör, ekip arkadaşı olarak değerlendir. Ve şunu unutma, sen burada işe bağlandığın zaman asla benim gözüme girmek için ya da kendini kanıtlamak için bir şey yapma, bu seni bir süre sonra yorar. Sen her zaman kendin için bir şey yap, insan bir tek kendine bilerek kötülük yapmaz. Eğer bu pozisyonunda sen kendin için çabalarsan, senin geldiğin yer neticesinde ben zaten hep kazanç sağlamış olurum çünkü sen kendine zarar vermediğin sürece bana da zarar vermezsin, bilirim.” Vefa dikkatle dinleyince gülümsedi.

"İlişkilerde süreç ne olursa olsun insan kendini kaybettiği zaman kaybeder. Sadece yâr değil aynı zamanda yol arkadaşı olanlar uzun ve keyifli süreci birlikte geçirebilirler. Durakları, dağları, ormanları, zorlu yolları, yeşil ovaları, cennet vadileri yan yana emin adımlarla yürüdükleri sürece aşarlar. Yol arkadaşı olan insan, kendi istekleri kadar arkadaşının da isteklerini göz önünde bulundurur. Ne düşündüğünü, hissettiğini asla göz ardı etmez. *Aman boş ver, sonra yaparız, bir ara hallederiz* ötelemeleriyle geçiştirmeye çalışmazlar. Ne olursa olsun, kaybetme pahasına dürüst olurlar."

Her konuşmalarında daha başka bir kadın tanıyor, her sohbet sonrasında tamam karakteri bu dediği an yerini değiştiriyordu. O tanıdığı hiçbir kadına benzemiyor, onlar gibi konuşmuyor, düşünmüyor, bakmıyordu.

Hayranlığı her an biraz daha katlanan adam sırtını sandalyeye yaslamış pür dikkat onu seyrediyordu. O sırada yanına gelen otelin müdürü endişeli bir halde, "Efendim özür dilerim ama," diye dikkatini çekti. Vefa merakla ona bakarken, adam devam etti. "Odanızda alarm çalışıyor, birinin girme ihtimaline karşın odanıza girebilir miyiz?"

Vefa derhal ayaklandı. Ağzını sildiği peçeteyi masaya bırakarak, "Birazdan gelirim," dediğinde Selen de ayaklandı. Vefa uyararak, "Sen nereye?" diye sordu.

"Burada seni bekleyecek halim yok, ben de geliyorum."

"Otur yerine," diye çıkıştı ama kızın onu dinlediği yoktu, omuzlarını sarsarak müdürün yanında çoktan yerini almıştı. Endişeli müdürle kata indiklerinde Selen yanına gelince, Vefa ona sert sert baktı. "Geride durur musun?" Kız umursamaz halde dibine gelince, "Söz dinle," diye çıkıştı.

"O zaman sen de geride dur," dedi kapının girişindeki çalışanlarla müdüre bakarak, "Nasıl da güvenlik ekibi gelmiş işte."

Gülümseyen Vefa, "Bu tutumun gözlerimi yaşarttı Sel, benim için endişelendiğine inanacağım." diye sataştı.

Kız ona sert sert bakarak, "Ne endişeleneceğim, akılsız başın cezasını ayaklar çeker," diye çıkıştı. Adam başını sallayarak yanağına dokundu ve gülümseyerek, "Biraz daha zorlarsan kesin inanacağım." dedi. Arkasını dönüp birkaç adım atmıştı ki koluna yapışan kızla durdu. Başını omzunun üzerine çevirerek ona baktığında, endişelendiğini hatta korktuğunu gözlerinden okudu. "Lütfen bırak onlar halletsin."

"Korkma, bir şey olacağı yok."

"Sen yine de dikkatli ol, geride dur olur mu?"

Başını iki yana sallayarak kızın eline baktı, Selen hala onu sımsıkı tuttuğu için kıpırdayamıyordu. Selen derhal ellerini çekti ve açılan kapıdan içeri koşan güvenliklerin arkasından Vefa da odaya girdi. Kız korkuyla soluğunu tutup beklerken, içeriden ses gelmedi. Merak edip kapıya yanaştığında müdür ve güvenlikçilerin çıktığını gördü.

“Kusura bakmayın,” dedi Vefa, “Camı açık unuttuğumu fark etmedim.”

Müdür gülümseyerek ekibi alıp giderken, Selen merakla genç adamın dibine sokuldu. Başını uzatarak içeri baktı ama görünürde kimse yoktu.

Kısık sesle, “Hırsızı yakaladınız mı?” diye sordu.

Vefa sır verecek gibi başını eğdi. Beyazlayan yüzüne soluyarak, “Yakaladık, ellerini ve ayaklarını da sıkıca bağladık” dedi eğlenerek bir sesle.

“Yaa, polis mi gelecek?” diye sordu.

“Onun sonu kesinlikle demir parmaklıklar,” dedi adam, kız üzgün bir sesle, “Yaa,” dedi yeniden.

“Yaaa,” dedi adam ve kız merakla boynunu uzatıp içeri göz atınca, daha fazla dayanamayarak kahkaha attı. Selen şaşkınlık içinde adama bakarken, o gülüp duruyordu. Gözlerinde gördüğü eğlenceyle oyuna geldiğini anladı. Koluna vurdu. “Ne kadar kötüsün, içeride ciddi biri var diye aklım çıktı.”

“İçeride biri vardı ama kaçtı.” dedi Vefa ciddiyetle.

“Gerçekten mi? Biri odana mı girmiş?”

Adam başını salladı ve odasına girmek için adım attığında, kız yine koluna asıldı. “Dur ne yapıyorsun?” Vefa aldırmayıp yürüyünce, o da peşinden gitmek zorunda kaldı. Odaya girdiklerinde, içeride kimsenin olmadığını gördü. Vefa kapıyı kapadı, devrilen abajuru yerine koydu. Kız merakla etrafa bakarken, “Kaçtı dedim ya, korkma,” diye söylendi adam.

“Bir şey almış mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Vefa üzgünce, kızın etrafa bakan şaşkın yüzünü izledi.

“Ya, ne almış?”

“Sandviçimi!”

Kız bir anda etrafı incelemeyi bırakıp, ona döndü. “Ne almış?”

“Yarım bıraktığım sandviçi komodine koymuştum, onu almış.”

Kaşlarını çatan kız kollarını göğsünün altında bağladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Gayet ciddiylim.”

Kız öfkeyle arkasını döndü, tam çıkacakken, adam kolundan tutarak

onu kendine çekti ve işaret parmağıyla burnunu dürttü. "Şaşkın mısın sen? Biri girse odanın hali böyle mi olur?"

"Ama az evvel girdi dedin."

"Evet girmiş ama insan girmemiş," Kızın kafası iyice karışınca burnuna bir daha vurarak onu huylandırdı. "Bir karga girmiş."

İşte şimdi ona misilleme yapıyor, alay ediyordu. Kız ciddi bir öfkeyle yeniden arkasını dönünce, adam derhal onu durdurdu. "Cidden bir karga girmiş, sandviçi alırken alarmı devreye sokmuş." Kız şaşkınca bir cama bir ona bakarken adam, "Hem de hayali karga olmayanından, yaaaa." dedi tıpkı onun dediği gibi.

Selen kızaran yüzünü sakladı, o anı hatırlatmazsa olmaz mıydı? Ne kadar utandığını görmüyor muydu?

"Karnın doydu mu?"

"Yediğim iğnelerden sonra, boş yer kalmadığına eminim."

"İyi, benim de doydu." dedi adam, kızın eline uzanıp onu da içeri çekerken Selen elini tutan iri parmaklara bakıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken, yutkundu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyler içeriz diye düşündüm."

"Burada mı?"

"İstersen dışarıda çıkabiliriz," Her zamanki ifadesiyle kıza döndü, onun hala gözlerini ellerine sabitlediğini görünce gülümseyerek elini bıraktı. "Dışarı çıkmak için üzerimiz müsait değil, aşağı insek sen rahatsız olacaksın, yukarı çıksak yemek yemeyeceğiz."

"Haklısın." dedi Selen, içini çekti. "O zaman ben oda..."

"Hadi bu kadar korkak olma, odamda insan yemiyorum."

"Ya yiyorsan."

Gülümseyen adam arkasını döndü ve yürümeye başladı. Kapı ile adam arasında gidip gelen bakışlarını kontrol ederek omuzlarını dikleştirdi. Aklının dediğini yapmak yerine odada ilerledi. Vefa dolabın yanına geçmişti.

"Su, beyaz şarap, kırmızı şarap ya da daha sert bir şey mi istersin?"

Düz sırtı ona dönüktü ve arkadan görünen manzaranın da önden hiçbir farkı yoktu. Bu adamın sırtına, *kamu sağlığına zararlıdır* yazısı asılmıyordu. Odada tekstiler ve bu hiç uygun değildi, bir bahane bulup gitmeliydi. Ya da kalsa ne değişecekti! Yine kavga edecekler ve sonunda gece tatsız bitecekti. Adam omzunun üzerinden ona bakarak bekledi. Konuşmak bir

yana nefes alamayacak kadar tıkanmış gibiydi. Zorlukla boğazını temizleyip, "Churchill alsam," dedi. Sesi kulağına ne kadar yabancı gelmişti!

"Şarap çok lezzetli,"

"Alkole karşı dayanıklı değilim."

Vefa servis aracına dönmüş bardakları hazırlıyordu. Eğilip kalkarken ve şişeyi açarken, vücudunun tüm kasları harekete geçtiğinden, görsele giren ahenk hiç hoşuna gitmiyordu. Ona neler oluyordu böyle, hiç etkilenmemesi gereken adamla aynı odada ne zaman tek kalsalar nefesi kesiliyor, kalbi hızlanıyor, karnı ağrıyor ve terlemeye başlıyordu. Bulaşıcı hastalık gibiydi, onun itirazlarını hasta ediyordu.

"Bir kadehten bir şey olmaz,"

"Bir ya da iki kadeh fark etmez, şişe de durduğu gibi durmaz biliyorsun. Üstelik hiç dayanıklı değilim."

"Eğer sarhoş olursan senden yararlanmayacağıma söz verebilirim."

"Çok rahatladım, peki ya ben senden yararlanmaya kalkarsam ne olacak, sonuçta aklım başımda olmuyor." Dudaklarını birbirine bastırarak itirafından pişman olurken utancından nereye kaçacağını bilemedi. Adam ona döndü, tepeden bir bakış atarak gülümsedi. Halinden memnun gibiydi.

"O zaman yapacak bir şey yok, teklifleri değerlendirmeyi severim."

"Çok hainsin, akli başında olmayan biri hür iradesini kullanmıyor, bu hiç ahlaklı değil."

"Sana ahlaklı olanın sadece evlilik olduğunu öğretiler sanıyordum."

"Bu da kişiye göre değişir."

"Hangi kişiye," dedi adam eğlenen bir sesle, elindeki kadehlerle yanına geldi. Yakın gelecekte üzerine bu kadar gitmemesi gerektiğini ve bu cesur konuşmaların aklını karıştırdığını söylemeliydi çünkü bu salaş hali normalden daha tatlıydı. Onun bu kadar yakınında durup teniyle özdeşleşen limon ve misk kokusunu duymak kızı sersemletmişti. Başını kaldırdığı an gözleri kesişti, dünya birkaç saniyeline durdu. Titreyen elini uzatarak şarap kadehini alırken, bardağın üzerinden birkaç damla sızarak eline döküldü.

"İçmeden sarhoş mu oldun?"

"Özür dilerim," diye mırıldanarak kadehi diğer eline geçirip parmağını yalamak için ağzına götürüyordu ki, bakışları adamın alev alan gözleriyle kesişti. Kızın şaşkınlığından yararlanan adam eğildi, parmağını yavaş ve nazik bir şekilde diliyle yaladı. Kalbinden gelen ses kulağında

gümlerken bir an dünya ayaklarının altından kayıyor sandı. Nasıl tepki vereceğini ve elini çekip çekemeyeceğini bilemedi çünkü dünya gibi bedeni ve düşünceleri de donmuştu. Kulakları uğulduyor, karnı kasılıyor bacakları geriliyordu.

“Bu kadar lezzetlisini daha evvel tatmamıştım, bence bundan böyle buradan içmeliyim.”

Adamın sıcak dilinin etkisi, soluğunun tenine vuran buğusuyla kekeleyen bir soluk aldı. “Vefa,”

“Efendim?” Adam aldırmadı, kızın çekmeye çalıştığı eline ufak bir öpücük kondurdu. Kızın ellerinin titremesinden ve göğüslerinin hızla inip kalkmasından zevk alıyor gibiydi. Üstelik yanaklarındaki pembeler ona çok yakışıyordu, bocalaması da eşsiz bir hediye gibiydi. Feci şekilde aklı karışmıştı.

Ateşte yanmış gibi elini çekerek, “Bu ara ne oldu sana, özgürlük iksiri mi içtin? Bunu kasten mi yapıyorsun?” diye hesap sordu. Sesi boğazına takılan kılçık gibi tarazlıydı.

“Neyi?”

Selen gözlerini kısarak baktı. “Neden spor giyindin?”

“Sana söylemiştim, protokole gerek yok.”

Kız bunu hatırlayınca dudağını ısırды. Gözlerinin önüne gelen saçlarını geriye çeken adam onu bir kez daha şaşırtırken, “Gergin görünüyorsun. Bu akşamki yemek seni hayal kırıklığına mı uğrattı?” diye sordu.

“Sıradan bir gece,” Adamın saçlarına temas eden elini düşürmek için bir adım geriledi.

“Öyle mi?”

“Üstelik hiç de gergin değilim!”

Yanakları iyice koyulaşmıştı ve bu çekici kızillar aklını karıştırıyor, iradesini kırıyordu. Hızla ondan uzaklaştı. Aralarına güvenli bir mesafe koyduğunu düşünüyordu. Çünkü hem yakınında olmak hem de onu tatmak uyarılmasını sağlıyordu. Şu ana kadar uyarılmıştı ki bu saatten sonra kız dünyanın öbür ucuna da gitse, kendinden kaçamayacağını düşünüyordu.

Akşama doğru görüşmesi çok iyi gitmemişti. Hayır, bu doğru değildi. O gittikten sonraki vaktini onu düşünmekle ve akşama damga vuran sabırsızlık hissiyle savaşmakla geçirmişti. Toplantının tatminsizlik sorumlusu yeni şirketin asistanıyla olan görüşmesinde değildi. Ruh halinin sebebi, uzun toplantı boyunca kız hakkındaki dönüp duran düşünceleriydi.

Duygusal düşünceleri. Edepsiz düşünceleri. Sadece ipeksi tenini, hassas göğüslerini, lezzetli dudaklarını değil aynı zamanda onun mizah duygusunu, zekâsını, hazırcevaplığını, yan yana geldiklerinde oluşturduğu sakarlığını ve utandığı zaman beliren kızıklarını da düşünmüştü.

Aslında lanet olsun bu kadının her şeyini seviyordu. Öfkesini, şaşkınlığını, saflığını, dürüstlüğünü, bu düşünceler sonunda toplantıyı bitirmesine ve ertesi güne ertelemesine neden olmuştu.

Onunla ilgili düşüncelerinin bir iş toplantısını bölmesine hiç de memnun olmadığını söylemeye gerek yoktu. Üstelik bu akşam için onu daha gösterişli kıyafetlerle beklememişti ama bu şekilde ulaşılır, salaş, omuzlarına dökülen ipeksi saçlarıyla karşısında görünce, içindeki memnuniyetsizlik hissi yerini arzuya bırakmıştı.

“Bir şeyler içip sohbet etmeye davet ettiğinizi sanıyordum,” dedi durgunlaşan adama, sataşmadan duramamıştı.

Vefa onun da bu kadar etkilendiğini görmekten duyduğu tatmini saklama gereği hissetmedi. Tüm öğleden sonrayı onu düşünerek geçirdiğine göre şimdi onun da kendi duygusallığından rahatsız olması gayet uygun bir karşılık olmuştu. “Kavga etmeyi bırakırsak başlayacağımıza eminim.”

Selen kaşlarını çatı: “O zaman çok uysal bir adam olmalısın çünkü her kavgayı sen başlatıyorsun.”

“Tabi tabi,” dedi adam alayla, “Sen diyorsan öyledir.”

“Bana bak, beni geçiştirmeye mi kalkıyorsun sen?”

“Esağfurullah.”

“Ben gidiyorum. Yarın iş var. Ayrıca bu akşam seni eğlendirecek havamda değilim.”

Adam alaycı bakışlarını ona çevirerek, “Henüz sohbet etmeye başlamadım bile ve sen yine sudan sebeple kavga çıkarıp sıkıldım mı diyorsun?” Ondaki öfke duvarlara çarpıyordu. “Bir söz verdin, tutmazsan bunu ömür boyu yüzüne vurabilirim.”

Kız sertçe dönerek kadehini sehpanın üzerine bıraktı. “Ömrün boyu mu?”

Adam inançla başını salladı. *Ömür boyunca* sözleri kulağında çınlar-ken, bu düşüncenin çıktığı doruk noktası hiç hoşuna gitmiyordu. Kız bir an evvel ondan uzaklaşmak istiyordu. Bu da ne demekti şimdi, yanından fırtına gibi geçerken adam uzanıp kolundan tuttu ve onun yüzünü buruşturduğunu görünce, “Acıttım mı?” diye sordu.

“Şu anda benim düşüneceğim en son şey, önceliklerim var.”

“Kalbin mi?”

Korkuları büyüyen Selen içini çekti: “Düşüncelerim. İnanıp inanmanın umurumda bile değil.” Gözleri büyüdü. “Ne yapıyorsun?” Vefa onun kolunu bırakmış, elini kızın göğsüne kapamıştı ve bastırıyordu. Hızla nefes alan ve panikleyen Selen endişe halinde, “Vefa! Dur,” diyerek ellerine vurmaya çalışıyordu ama bunun onu uzaklaştırmada pek etkisi olduğu söylenemezdi.

“Senin dilin başka gözlerin başka, bedeninin başka duyguların bambaşka konuşuyor, o yüzden kelimelerine güvenmiyorum. Bunu hissetmem lazım.”

“Neyi?”

“Kalbinin de benimki gibi hızlanıp hızlanmadığını!”

Kız kalbinin az evvel patladığını ve artık iflah olmayacağını bilmesini istemedi. Vefa bir yandan da onu duvara doğru yaslayarak, elinin altındaki göğsün hızla kalkıp inmesini sağlıyor diğer yandan kalp atışına odaklanmaya çalışıyordu. Ona dokunurken bu o kadar zordu ki, teninin ısısı ve dolgun göğüsleri aklını karıştırıyordu.

Onun elini itemeyen Selen, “Sana dur dedim!” diye çıkıştı. Paniklemişti. Sertçe geri çekildi ama Vefa çok kuvvetliydi. Onu nazik bir hamleyle kendine çekti ve beline kolunu sararak gövdesini kendi bedenine sabitlerken, elini kalbinin üzerine yaslamaya devam etti. Göğüsleri tamamen yükselmişti ve elinin içinde şekil almıştı. Dolgun ve müthiş kıvrımları olan göğüsleri, adamın bakışları altında giderek sertleşiyordu, bir temas yüzünden kalbi hızlanırken ağzı kuruyordu.

Selen düşecek gibi başı dönünce ellerini adamın göğsüne koydu, onu geriye iterek kollarından kurtuldu. “Bu yaptığına inanamıyorum!” Titriyordu, konuşacak hale geldiğinde bir yandan titreyen elleriyle sweatshirtün eteklerini kavramış sıkıyor, bir yandan da adama suçlayıcı bakışlar atıyordu.

“Kalbin benim kadar hızlı, neden?” dedi adam, sorusuna cevap almadan gitmesine izin vermeyecekti. Onun gözlerinde gördüğü arzu yüzünden bir kez daha dizlerinin bağı çözülmüş, konuşamamıştı. Esasen ne diyeceğini de bilememişti. “Ben haklıydım, gözlerin, sözlerin ne söylerse söylesin kalbin beni destekliyor. Aynı kalp atışını ayrı bedenlerde paylaşan kaç kişi var?”

“Buna beni nasıl zorlarsın!”

“Aslında zorlamadım, kanıtladım. Sen geri çekildin. Ben de gitmene

izin vermedim ve kanıtlayınca seni kollarımdan saldıım.”

Kanıtlayınca mı? Kız utancını ve tahrik olduğunu saklamak için öfkeyle baktı. “Göğsüme dokundun!”

“Bunu şehvetle yapmadım, eğer tutkuyla dokunsaydım şimdi yatakta yıldızları sayıyor olurdun.”

“Küstah!”

“Sadece bir temastı, büyüülecek kadar uzun sürmedi.”

“Senin düşüncesizliğin yüzünden...”

“Çileden mi çıktın?”

“Evet,” dedi kız ayağını yere vurarak, “Ve hala çıkarıyorsun.”

“Bu kadar hırslanman çileden çıktığın için mi?”

“Ya neden?”

“Baştan çıktığın için olabilir mi?”

“Hah. Yalan, hiç de bile, yok öyle bir şey.”

“Kalbin hızlandığı için mi öfkелisin yoksa bana tepki verdiğin için mi düşman oldun aradaki tutkuya?”

“Hiç de bile, uydurma.”

“O zaman neden kızardın?”

Kız utanç içinde bocaladı. “Sen göğsüme dokunurken utanmaktan başka ne yapabilirdim?”

“Dokunduğum zaman utanmıyordun, heyecanlanmıştın.”

“Ne kadar...” Ayağını yere bir kez daha vurdu. “Sen...”

“Sen ne?”

“Ben ne mi?” Onun derin sesini taklit etmeye çalışırken gözleri ilişti: “Bana gülüyor musun yoksa?” Adam ona sırıtıyordu ve bunu utanmadan gözüne sokuyordu. Kızarmasına, kızmasına eğlenerek yaklaşıyordu. Bakışları şüphe doluydu ve onun gülümsemesini saklamaya çalıştığına yemin edebilirdi.

Vefa başını iki yana sallayarak yumuşak bir sesle cevap verdi: “Sesimi bu kadar iyi taklit etmene hayranım biliyor musun?”

“Sen cidden sabrımı zorluyorsun. Artık burada kalmak istemiyorum.”

“Nedenmiş o? Çok mu utandın?” Adamın yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. “Farkında mısın bilmem ama bana sözün var, sözünü tutacaksın.”

“Farkındayım. Yemeğın bittiğinin de farkındayım.”

“O zaman baş başa kısmına geçebiliriz.”

“Her zaman baş başa kalabiliriz, benim için sorun değil, nasılsa bir şey hissetmeyeceğim.”

“O zaman çocukluk etmeyi bırakacaksın.”

“Çocukluk etmiyorum sadece...” Adam tek kaşını kaldırdı, tekrardan gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Şu ana kadar birkaç kez baş başa kaldık ve bunların hiçbirinde yapılan eylemlerde ben tek değildim Sel, sen hep karşılık verdin.”

Kız tokat yese daha iyiydi. “Ben mi yüreklendirdim seni, bunu mu demeye çalışıyorsun?”

“Sütyen giymediğini bilmiyordum.”

İşte şimdi karnına tekme atmak istemişti, bunu nasıl bu kadar arsızca yüzüne vururdu. Ne giyip ne giymeyeceğini onunla tartışamazdı. Tanıştıkları geceden beri olanlar aklına gelince yanakları kızardı. Bugün ofisteki elbisenin altına izleri olan bir sütyen giyemezdi ki! Ve bu sabah ofisinde onu okşarken yaptığı araştırma da ona aynı sonucu vermiş olmalıydı. Şimdi de salaş giyerken rahat etmek istemişti!

Selen kendini savundu: “Ne yani, şimdi bununla mı suçluyorsun beni?”

“Bana özel bir durum mu yoksa hep mi böyle geziyorsun merak ettim?”

“Sana ne? Sapık mısın yoksa farklı fantezileri olan gariplerden misin?”

Adam ona boynunu kıracak gibi bakarken, “Beni zorlama, sonuç hiç hoşuna gitmez. Seni itiraz edemeyeceğin bir hale sokarım.” dedi ve tehdidinde ciddiydi. Üstelik bu kadar cesur olmak zorunda değildi. Memeleri özgürlüklerini öyle olur olmaz ilan edemezdi. Bu düşünceden hoşlanmamıştı, onun göğüslerini cesurca sergilemesi yalnız kendine olabiliirdi, sütyen giymeyi öğrenmeliydi.

“Genellikle içime sütyen giymiyorum ve sanırım bu alışkanlık haline geldi. Hem sana ne bundan.”

“Ne demek bana ne bu şekilde memelerini sallayarak gezemezsin.”

Kız tokat yemiş gibi oldu. Haddini aşmıştı. “Terbiyesizleşme, sana ne bundan istediğim yeri açar kaparım.”

“Yani benim bir şikâyetim olmaz ama dışarıda bu şekilde gezmek hiç edepli değil.”

“Şimdi de bana edepsiz mi diyorsun? Hem de sütyen giymekten rahatsız olduğum ve sıkıldığım için.”

“Her şeyi yanlış anlama kabiliyetin beni aşıyor.”

“Yanlış falan anladığım yok. Sen her şeye burnunu sokuyorsun, sütyenime bile.”

“Henüz sokamadım,” dedi adam gülerek.

“Neyi?” dedi kız öfkeden şaşırarak.

“Burnumu.”

Ona yumruk atacak gibi dişlerini gıcırdattı. “Neden şaşırmadım acaba? Bu gidişle d...” Kız birden ne dediğini fark ederek, “Sen... Sen!” diyerek ayağını yere sertçe vurdu. “Tam bir baş belasısın.” Aslında kızın ilk andaki şoku ve öfkesi giderek azalıyordu hatta durumunu gülünç bulmaya bile başlamıştı. Durum tespitleri ve adam onun gitmemesi için kıvrılırken yüzünde oluşan şok ifadesini, sanki bir sitcom dizisinden fırlamış sahneler gibi izliyordu. Ama Selen onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti.

Göğsüne dokunmasının amacının art niyetsiz olduğundan emindi ve bunun için onu suçlamıyordu çünkü gerçekten kendi tepkilerine kendi de şaşıırıyordu. Kalbi gibi. Ama – yine de! Kafasının dikine gitmekte ısrar etmeseydi bu utanç verici durum olmayacaktı. Üstelik üzerinde sadece tişört ve kotla bile yeterince çekici bulurken şimdi kendi de karşısına onun gibi özgür ve ulaşılır çıkıyordu. Ona temas etmesi –izinsiz temas etmesi- bu geceki sohbetten kaçması için mükemmel bir bahaneydi.

“Ben gitsem iyi olur, haddini aştı bu sohbet.” Kız kaçmak için yana kayarken adam, “Henüz Gaye’yi neden senin yüzünden kovduğumu konuşmadık” diyerek dikkatini kendine çekti. Kız birden durdu.

Vefa -muhtemelen kasten- kızı kalmaya razı edecek tek şeyi bulup söylemişti! Hem her gece restoranda, içinde sütyeni olmadan dolaştığını ve erkek müşterilerin tümünün ağızlarının suyu akararak onu seyrettikleri düşüncesinden çok rahatsız olmuştu, aynen şimdi sırf ona temas ettiği için gitmek istediği halde yanında kalmama kararını yeniden gözden geçirmesinden rahatsız olduğu gibi...

Kız susunca, “Eee?” diyen sesi sert çıktı.

Selen kaşlarını çatarak, “Başla o zaman, ne duruyorsun!” diye misilleme yaptı.

“Seninle yalnız kalmam, gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?” Durum tespiti hiç olmadık anda geldiğinden kız bocaladı.

“Sürekli memelerimi mıncıklamak için bahane arayan bir adam mı? Evet, ediyor. Ayrıca hiç de kibar değilsin. Hatta çok terbiyesizsin,”

“İkimiz de yetişkiniz ve temaslar için nazlanmaya gerek var mı?” Vefa artık gülümsemiyor resmen onu ürkütüyordu: “Ve kötü bir şey yapmışım gibi beni paylamaktan vazgeç, memelerini mıncıklamadım sadece kalbini dinledim. İkisi ayrı şeyler.”

“Çok komiksin. Kötü bir şey değil miydi yaptığın?”

Vefa omuzlarını silkerek, “Bana göre değildi, art niyet taşı mıyordum ama senin fikrin kötüyse bilemem.” dedi.

Kızın gözleri kısıldı: “Birden pek uysallaştın.”

Adam tek kaşını kaldırarak, “Her zaman nasılım ki?” diye sordu.

“Sürekli itaat bekleyen baskın bir patron gibi, bana emir verip duruyorsun. Sürekli göz hapsinde tutuyorsun...”

Ama gerçekten öyleydi, o ofise boşa yerleştirilmemişti. Onları iş safhalarında göz hapsinde tutmak için patronundan emir almıştı, bunu hatırlayınca kızardı. Adam ona doğru gelirken, “Biliyor musun Sel,” dedi, “Sürekli olarak beni aşağılayacak bir şeyler düşünmek sende yaratıcılık körleşmesine sebep oluyor, bence tarzını biraz değiştirmelisin. Yoksa sohbetlerimiz tek düze devam edecek.”

“Birkaç dakika önce benim şeylerime el uzatan...”

“Memelerine...”

“Şeylerime,” dedi kız inatla. “İşte onlara dokunan adamdan mı söz ediyorsun?”

Vefa içinden ona dokunmaktan çok daha fazlasını yapsa, nasıl da hoşlanacağını düşündü. Kendisi için çok genç ve tecrübesiz olan üstelik fazla açık sözlü davranan bu kadın hayatındaki kadınlarla ilgili ilkelerinin tümünü unutmasına neden olmuştu. Bu kadar sohbet ettiği bir kadını daha önce hayatında hatırlamıyordu. Üstelik sadece dokunarak baştan çıktığı ya da bakarak tutkuyu tattığı biri de hayatında hiç olmamıştı. Bu ilkler arasında, sadece yaşı kendininkine yakın, ne istediklerini -ve daha önemlisi kendisinden ne isteyemeyeceklerini- iyi bilen, gözleri evlilik ve ebedi ilişkilerde olmayan ya da sırf yaşı geldiği için onu evlilik tuzağına çekmeye çalışmayan deneyimli kadınlarla, ilişkiye girmek de vardı. Onu görene kadar evliliği düşünmek hiç aklına gelmemişti ve daha on sekiz yaşına geldiğinde kadınların evlenmek için çırpındığını görmüş, bu konuda dikkatli olarak hislerini çok erken açmıştı.

Selen bu ana kadar ondan gelecek hiçbir yardım teklifini kabul

etmemiştii ve böylesi bir gurur ve bağımsızlık ondan daha çok hoşlanmasına neden olmuştu. Düşüncelerinden sıyrılarak, “Azarlaman bitti mi?” diye sordu.

Kız başını salladığında adam balkona yöneldi ve kapısını açtı. İkisi de havasız kalmış gibiydi. Selen onun arkasından baktı, ancak yalnız kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. Adamın gözlerindeki bakıştan ve olası bir fiziksel yaklaşma durumundan kıl payı kurtulduğunu anlamıştı. Benzer bir durumda gerekli direnci tekrar gösterebileceğinden emin değildi. O gözlere ve yüze her baktığında gövdesi geriliyor, göğsüne sıcak bir ısı akıyordu.

Vefa da aynı duygular içerisindeydi. Selen şu ana kadar gördüğü en inatçı, en özgüvenli ve çekici kadındı. İfadesi ve zekâsı bir başyapıttı. Tüm gücünün ve işindeki mevkiinin yanı sıra yaradılışı kusursuzdu.

Ve Selen şu anda bu adamla bir otel odasında yalnızdı. Üstelik yanı baştan çıkmış halde, bu çok tehlikeliydi. Gitme kararında direnmeliydi. Belki de geç olmadan şuradan sıvışıp...

“Yine gözler süzüldü, ne planlıyorsun?”

Kız bıraktığı yerdeydi ve yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak etmişti. Ona endişeyle bakmaya devam ederken, bir kez daha, “Sel. Ne oldu?” diye sordu.

Selen yutkunarak cevap verdi: “Gitsemiye olacak diye düşünüyordum...”

Adam kaşlarını çatı: “Çocukluğu bırak, kimseye istemediği bir şey yapmam.” Sorun da buydu ya, ya isterse? Bu düşünce onu dehşete düşürüyordu.

“Bugün biraz ara versek kavgamıza, söz veriyorum uysal olacağım biraz daha.”

Kız konunun değişmesinden şaşkıındı: “Nasıl inanabilirim ki, iki dakika sonra didişmeden durduğumuz anlar yok denecek kadar az.”

“O zaman bir ilk yapıp birbirimize sabretmeyi keşfedelim olmaz mı?”

“Sabretmeyi mi?” dedi kız, adam başını salladı keyifle.

“Sana sabrediyorum.”

“Peki ne yapıyorsun Sel, hırçın hallerin beni sevdiğini ya da benden hoşlanmadığını göstermez değil mi?”

Kız ne diyeceğini bilemedi ama bu tamamen asılsız bir ithamdı. “Seni insan olarak ve arkadaş olarak elbette ki seviyorum.”

“Evet lafı da konuyu da kıvırıyoruz yine,”

“Kıvırmıyorum. Senden hoşlanmadığımı nereden çıkardın?”

“Hoşlanıyorsun yani,” Bu bir itiraftı ve bunu duymakla adamın kalbi hızlanmıştı.

Kız duygularını çırılçıplak hissetti, en az onun duygularının çıplaklığının kendisini irkilttiği kadar korkuttuğunu fark etti. “Söz ver o zaman bana böyle bakmayacağına.”

“Yapabileceğim bir şey iste,”

“O zaman ağzını kapalı tut da keyfimiz kaçmasın.” Uysallaşan Selen ona yine sataşmadan duramadı: “İki dakika sus desem, ne kadar kaldı diye soracağından kuşkuluyum.”

Ne zaman yan yana gelseler tam da öyle olduğunu fark eden adam itiraz etmedi: “Muhtemelen haklısın. Konuşmam seni rahatsız ediyor mu?”

Kız omuzlarını silkti. “Cinsel içerikli ve samimi konular olmazsa neden rahatsız etsin, seninle sohbet etmek keyifli.”

“Kavga etmek keyifli diyecektin sanırım.”

“Hayır sohbet etmek...”

Vefa başını salladı. “Genellikle öyle yaparım...” Kız tek kaşını kaldırdı. “Senin yanına gelene kadar, birlikte olduğumuzda ne olduğunu bilmiyorum. Damarıma bastığın an damarına basmak için müthiş bir ihtiyaç duyuyorum.”

Kızın gözleri kısıldı, şüpheyile sordu. “Yine beni kendi istediklerine uydurmaya mı çalışıyorsun?”

Eğlenen gözlerle ona bakan adam tek kaşını kaldırarak, “İşe yarıyor mu?” diye sordu.

Kız ürkmüş gibiydi, sesinde hafif bir gerginlik seziliyordu. “Evet.”

Vefa içini çekerek başıyla onayladı. “Evet, yapmaya çalıştığım tam da bu, öfkeliyken diline geleni söylüyorsun. Dürüst oluyorsun, belki de damarına basmamın asıl sebebi buydu.”

Bu itirafla kız ne yapacağını bilemedi. “Beni burada tutmakta ve sürekli damarıma basmakta kararlı olmanın nedeni ne?”

Bu tamamen spontane gelişmişti, adamın hiçbir fikri yoktu! Başlangıçta onu dairesinde tutmasının tek nedeni, biraz üzerine gittiğinde ne tepki vereceğini görmektir. Ama silahı geri tepmişti! “Sana ne zararım var, neden gitmekte bu kadar kararlısın peki?”

“Senden korkuyorum.”

“Benden mi?” dedi adam şaşkınca.

Kız omzunu sarstı. "Evet. Bir meleğin yüzü ve bir şeytanın baştan çıkarıcılığı... Sence kaygılanmam için yeterli değil mi?" Adam şaşkınlaşınca hemen toparlandı. "Öfkeden deliye çeviren tek insansın, öfkemin baştan çıkmasını konu almıştım yanlış olmasın."

Vefa onun bu sözleri söylerken ki tedirginliğini fark etmişti. "Emin misin?"

Kızın ne dediğini tam olarak duymuştu ama yeniden söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. Özellikle de *yüzünün melek* gibi olduğunu söylediği bölümü, cidden onu bu şekilde mi görüyordu?

"Hiçbir şey." dedi kız, bu oyununa gelmeyerek lafı değiştirdi. Arkasını dönüp kapıya yöneldiğinde Vefa öylece kaldı, bir şey diyecekken onun üzgün halini gördü ve sadece, "İyi geceler, sabah görüşürüz." dedi, kapı yumuşak şekilde arkasından kapandı.

20. Bölüm

Selen: "Birini sevmekle başlar her şey, bende her şey birini sevmekle bitti."

Vefa: "Çünkü bir kadını fethetmek ona teslim olmaktan geçer."

İnsan en çok kaçtıklarıyla sınanıyordu. Neye zor derse o zorlaşıyor, ne için kuvvet dilenirse güç gerektiren durumlarda kalıyor, ne kadar sabır dilerse sabrıyla yüzleşiyordu. Selen hayatın boşluk sevmeyen yanını yanlış anlamıştı. Ne kadar negatif bilinen doğru varsa diliyor, hayatı çorbaya dönüyordu.

Aklında dönen sözlerle zihni allak bullak olmuştu. Nasıl cesaret vermişti bu kadar ileri gitmesine, nasıl tecrübesiz bir kadın gibi onun düşünceleriyle oynamasına izin verip yakınlaşmalarına olanak sağlamıştı ki! Belki de en çok bu içinin sıkılmasına sebep oluyordu.

Akşamın güzel havası tenini yalarken bakışlarını akan trafiğe çevirdi. Bu akşam biraz yürümek ve yorgun bir bedenle yatağa gitmek istiyordu. Akşam yemeğinden sonra kaçarcasına otelden ayrıldı ve kendini kalabalık sokaklarda yalnızlığın nasıl bir his olduğunu adımlarken buldu. Yürümeyi hesaba katarken bilmediği şehrin sokaklarının tekin olmamasıydı. Oysa Vefa defalarca onu bu konuda uyarmıştı fakat o kadar kafası doluydu ki bu önerileri düşünecek mantıklı süreci kendine tanımamıştı. Fark ettiğinde ise geç olmuştu.

Üzerindeki kıyafet rüzgârla savaşırken bir köprünün altından geçerek sahile giden kestirme yola saptı. Burası otele daha yakındı. Bir sorun çıkmadan birazdan otelde olur, bir duş sonrası yorgunluktan sızardı. İnsan böyle yerlerde kendi adımlarından ürküyor, gölgesinden kaçıyor. Her çitirtide, ayağının altında beliren her seste etrafına bakınıyordu. Sanki birisi peşine takılmış da ondan kaçıyormuş hissi ensesini ürpertiyordu. Siyah spor kıyafet gecenin içine saklanmak için iyiydi ama bir kadın olarak gittiği yerde bir yıldız gibi parlaması tehlikeyi çağırıyordu. Sahil boyu

tedirginlik içinde ürkekçe yürüdü. İzmir'i seviyordu ama son zamanlarda sahillerde ayyaş takımları olduğundan ıssız yerler pek korunaklı durmuyordu. Üstelik her yandan bir hayat kadını ya da bir travestinin pezevenği karşısına çıkıp korkunun rengiyle tanıştıyordu. Çok sefer buralarda gündüzleri gezen Selen bu yolu yürüdüğüne pişman olmadan evvel adımlarını hızlandırdı. Vefa'nın haklı çıkmasını da akılsız başın cezasını çeken ayaklarını da sağlam şekilde odasına atmak istiyordu. Bir ses duyunca arkasına baktı, neyse ki bir kedi çöp konteynırını kurcalıyordu. Karanlık sokakların bazı yerlerinde sokak direkleri aydınlık değildi sanki sahili karartması için özellikle patlatılmış imajı çiziyordu. Birkaç adım atmıştı ki ayakları kısacık bir an duraladı, yeniden cesaretini toparlayıp yüzünü eğerek yürümesi zaman aldı.

Bir grup gencin elindeki şişeyle şakalaştığını görünce, yutkundu. Adımlarını hızlandırdı, o hızlandıkça gençlerin dikkati onun ince gölgesine kaydı. Gençlerden biri ona doğru yürüyüp tuhaf bir hareket yapınca, kız korkuyla çığlık atarak bir adım geriye sekti. Onlardan koşar adım uzaklaştı ve köşeyi dönerken karşısına nereden çıktığını bilemediği bir adamla tokuştu.

Adam bir adım gerilerken, "Affedersin," diye homurdandı.

"Affetmem abla,"

Adamın yılışık sesiyle yana kayması gerektiğini fark etti. Ona dönen adam, "Abla dursana bir şey soracağım." diyerek dikkatini çekmeye çalıştı.

Bacakları titreyen Selen yolundan onu çekerek devam etmek isteyince, attığı ilk adımla hedefini kapayan adam, "Abla dur ya, sadece konuşacağım," dedi. Ensesinde soğuk yeller esiyor, kalbi patlayacak gibi hızlanıyordu. Korkudan titreyen Selen'in keyfi tamamen kaçmıştı. Uzun boylu, esmer, vücut geliştirme salonlarından çıkan aşırı kaslı ve belâ çıkarmaya hazır tiplerden biriydi. Boynunda gümüş bir zinciri, iki yakası açık olan gömleğinin içinde beyaz bir atleti vardı. Açık göğsünden boynuna doğru ejderha dövmesi yayılıyordu. Selen korkuyla yolunu değiştirmek isterken, onunla ilgilenmediğini kendisine açık bir şekilde ifade etmesine rağmen, adam kollarını açarak yolunu tıkadı.

"Biraz destek ol, küçük bir sakal at bu kardeşine söz gitmene izin vereceğim."

"Rahat bırak beni," diye çıkıştı.

"Sadece bir şişe alacak kadar destek çıkamaz mısınız?"

"Rahat bırakmazsan çığlık atarım," diye terslendikten sonra yoluna

devam etmek isteyerek yana kaydı. Aynı anda adam alaylı bir gülüşle atılıp kızın kolunu pençe gibi kavradı.

“Belli ki paran var, bir şişe parası seni zorlamaz.”

Etrafa bakınarak yardım aranan kız korku ve öfkeyle karşılık verdi. “Böyle bir şey hak ettiğini nereden çıkarıyorsun?”

Adamın inatçılığı onu çileden çıkarmaya başlamıştı. Çok yorgundu, sabahtan beri berbat bir gün geçiriyordu. Vefa’nın odasında olanları ise saymıyordu. Kafasında bir ton soruyla ayakta kalmak çok zordu. En son istediği şey, hayatına zarar verecek bir adama vakit harcamaktı.

“Önümden çekilmezsen çığlık atacağım diyorum, duymuyor musun? Üstelik köşede polis arabasını görmüştüm.”

Eğer bayılmadan bu belayı defederse tavuk kesecekti. Adam pişkin bir ifadeyle, “Çok korktum,” dedi. Kız endişeyle yana atıldı, kolunu ondan kurtarmaya çalışıyordu, o anda telefonu çaldı. Can simidi gibi sarıldı. Telefonu açarken, “Erkek arkadaşım arıyor zaten o da buralarda, birazdan buluşacaktık.” diye yalan söyledi.

“Tabi tabi, selam söyle.” dedi genç alayla.

“Vefa, sevgilim nerede kaldın?” diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Kızın bu tepkisiyle şaşırان ama onu böyle çağırmayacağından – yani bir süre daha çağırmayacağından- emin olan adam derhal aklını kullanarak, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Neredesin sen?”

“Ben de bizim otele giden sahil yolundayım, seninle buluşacağımız yere yakınım ama bir beyefendi var burada fazla ısrarcı.”

Ve telefon elinden alındı. Kız çığlık içinde telefona atılsa da pek faydası olmadı. Onu koluyla bir adım gerisinde tutan adam arsızdı. Ağzını yaya yaya, “Korkma abi istediğimi alınca hanım ablayı bırakacağım,” diye söylendi. Telefonu kapatıp kendi cebine koydu. Kız kapanan telefonuna bakarken uzanıp almak istedi, adam kolunu siper ederek buna engel oldu. Eğlenen halinden onun bir şeyler çektiği belliydi, durduk yere başını belaya sokmuştu, şimdi olacak iş miydi?

“Hadi Selen abla,” dedi Vefa’nın telefonda, son anda bağırdığı adını söyleyerek. “Sadece bir şişe alacak kadar para istiyorum.”

“Bırak beni!” diye bağırdı.

Kızın çantasına asıldı ve beraberinde sürüklemeye başladı. Boynuna takılı çantayı sımsıkı tutarken, korkuyla çığlık attı. Çantayı vermeyince adam sertçe çekmiş, o da bu güce direnemeyerek yere düşünce birkaç

adım peşinden sürüklenmek durumunda kalmıştı. Asfalt çıplak bacaklarını bir jilet gibi yüzerken, acıdan daha fazla korkuyla savaşıyor, çantayı boynundan çıkarıp kurtulmak için çabalıyor ama çekiştiren adamın buna izin vermemesinden dolayı kendini askılarından kurtaramıyordu. Adam onu çekmekten usanınca eğilerek kalmasını sağladı ve çantaya asılmaya devam etti. Bir süre dalaştılar ve adam ısrarcı olmaktan vazgeçmedi. Dil döktü, itiraz etti bu zamanı boşa harcamaktan öte gitmedi. Dizlerindeki ve kollarındaki acı umurunda değildi, daha korkunç acılarla savaşmak istemiyordu.

“Ver dedim şu lanet çantayı.”

“İzin ver çıkarayım boynuma takıldı, canım acıyor bırak.”

Adam onu iterek çantayı çekti, kız bir şekilde çantanın sapından kurtulmayı başarınca sert bir şekilde poposunun üzerine yere düştü. Tam o anda sahilin ucundan koşarak gelen bir beden gördü, içinden bir ses onun kim olduğunu biliyordu. Heyecanlandı. Vefa koştuğu için soluk soluğa kalmıştı. Otel çok uzak değildi ama bu kadar hızlı gelmesi de imkânsızdı. Sokak lambasının ışığında mermer kadar sert görünen bir yüz ifadesiyle, kızıl kafası ateş almıştı. Nefes nefese, “Kızı bırak,” diye gürledi.

Selen kolunu adamdan kurtarmaya çalışırken, “Demek Enişte Bey bu adam, korkma enişte bir sıkıntı yok. Ablam bana sakal atacak gidecekti,” diye arsızlığına sığındı.

“Kızı bırak,”

“Sen bu işe karışma, bilirsin abla kardeş arasına giren heder olur.” Kaba kuvvet hiç tarzı olmasa da aralarına girmek için tereddüt etmemişti. “Sen bu işe karışma, yoksa pişman olursun,” diye bağırdı adam. “Bu özel bir konuşma ve sen araya giriyorsun. Abla söyle şuna abartmasın durumu, bir sakal atın bitsin.”

“Arkadaşım hasta mısın bırak kolumu,” dedi Selen korkmuş halde.

“Gelirken polisi aradım, eğer kızı bırakmazsan birazdan başına gelecekleri düşünebilirsin.” dedi kararlı bir şekilde, “Üstelik onlar gelene kadar paketinin üzerine fiyonk takmayacağımın garantisini veremem.”

Adam küfrederek Vefa’ya doğru bir hamle yaptı. Selen daha çığlık atamadan Vefa eğilip yumruğunu adamın yüzüne savurdu ve ona karşı gelen yumruğu da savuşturdu. Sonra tüm gücüyle genç adamın midesine sıkı bir yumruk attı. Elindeki çantayı çekerken onu da kendine getirip sert bir kafayla adamı sersemletti. Burnundan kan fışkıran adam darbenin etkisiyle geri savrulurken, saçlarından yakaladığı Selen’i de kendisiyle

birlikte götürerek, kızı boş bir çuval gibi kaldırıma fırlattı. Kızın ayakları yerden kesildi, kelimenin tam anlamıyla havada uçarak bir takla attı ve kaldırıma doğru sert bir inişe geçti. Aynı anda dudaklarından acı dolu bir çığlık kopmuştu. Bu haldeyken korkusu kendine değildi, neyse ki adamın küfrederek kaçtığını duydu. Vefa hemen yanına gelip eğildi, doğrulmasına yardım etti. Endişesinden neresine dokunacağını bilemez halde, her yanını gözleriyle taradı. Sonunda koluna dokunarak, "Boynun iyi durumda mı? Hareket etmeye çalışma," diye uyarırken, kızı biraz doğrulttu. Selen'in bir an başı döndü, şakağından şimdiden kan sızmaya başlamış, dizleri yüzülmüştü ve korkudan soluk alamayan adam yaralarına dikkatle bakıyordu.

"Selen iyi misin? Bir yerin kırılmış olabilir."

"Sanmıyorum. Sadece acıyor. Sert düştüm hepsi bu."

Hem dizlerinde hem de kollarıyla bacaklarında müthiş bir acı hissediyordu. Yüzünü buruşturdu, kendisini oyun oynarken yere düşüp yaralanan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu. Bu sırada Vefa cep telefonunu çıkarmış, birileriyle konuşuyordu. Konuşması bitince kıza dönüp, "Seni doktora götürüyorum," dedi.

Selen kendi başına ayağa kalkmaya yeltendi. Toparlanırken, "Hiç gerek yok, iyiyim sadece birkaç çizik," dedi ardından başı döndü, sendeledi. Vefa hemen koluna uzanıp ona destek oldu. Kız midesinin de bulandığını fark ederek dehşete kapıldı. Cidden kafasını sert vurduğu için beyin kanaması geçiriyor olabilir miydi? Midesi boğazına taşınırken, onun önünde kasma düşüncesi ödünü patlattı. Dikkatini başka yere vermek için, "Endişelenme, iyiyim ben?" diye sızlandı.

Başı dönen ve iyi görünmeyen kızı kucağına alarak yola düşen adam endişeliydi. Biraz uzaklaştıktan sonra caddeye çıktı. Yol kenarında dururken Selen başını omuzuna yasladı. O sırada yanlarına bir araba yanaştı. Sarı taksiyi gördü kız, sürücüsünün inip arka kapıyı açmasını hayal meyal izledi. Vefa kızı arabaya bindirmek için kucağına alınca, ne kadar hafif olduğunu fark ederek şaşırdı. Büyük bir dikkatle arabanın arka koltuğuna yerleştirdikten sonra, kendisi de yanına geçip kapıyı kapadı. Araba hemen hareket etmişti. Hâlâ mide bulantısıyla baş etmeye uğraşınca kız, bunu anlayan Vefa ona kaşlarını çatmış, endişeyle bakmaya devam ediyordu. Parlak gözlerinde, o soğuk bakışların en ufak bir belirtisi kalmamıştı.

Selen kaygısını bastırmak için, "Taksinin hemen gelmesi şans," diye konu açtı.

“Her sabah bizi almaya gelen taksi durağının,”

“Vefa iyiyim sadece sarsıldım. Sert düştüm o kadar.”

Kız onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama adam izin vermedi. “Ambulans mı çağırıyordım, sanki öylesi daha hızlı ve daha güvenilir olurdu.”

“Vefa saçmalama iyiyim,” dedi kız. Midesi kasılınca gözlerini kapattı. Kendisini onunla mücadele edemeyecek kadar yorgun hissediyordu, üstelik başı dönüyordu ve gözlerini açık tutamıyordu. Vefa artık ona soğuk davranmasa da sürekli patronluk taslıyordu ki, Selen böyle tiplerden hiç hoşlanmazdı. Şu hali tıpkı Umut’a benziyordu. Bu adam da onun bir başka türüydü, endişelenince dengesi şaşıyordu. Kız arkadaşlarından biri de eşini ilk gördüğünde sert, erkeksi tavırlarına bayılmış ama sonra bu tavırların beklenmedik öfke patlamalarına dönüşebildiğine tanık olmuştu. Yine de onu kaba saba adamla bir tutması pek adil değildi. Hayatını kurtarmıştı. Kendisi için riske girmiş, adamla yumruklaşmıştı. Onun yerinde başkası olsa, arkasını dönüp kaçırdı.

Alçak sesle, “Uyuma olur mu? Adam sana zarar verdi mi?” diye sordu. Çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. O adamı yere deviremeden önce keş çocuk yüzüne bir yumruk isabet ettirmeyi başarmıştı.

“Eniştem üniversiteye başladığım zaman ilk tekmeyle nasıl atacağımı öğretti, korkma kendimi koruyabilirdim.” dedi alayla.

“Ben de abimden öğrenmiştim kavgada rakip nasıl alt edilir diye,” Vefa kaybettiği abisini hatırlayınca gözlerini kaçırdı. Onun kaybindan beri kimseyle böyle yumruk yumruğa olmamıştı.

Selen, “Çok üzgünüm,” diye mırıldandı. “Seni kaygılandırdım. Yolu- ma birden çıktı.”

“Sana kızma işini sonraya erteledim. Şükür iyisin ya.”

Vefa kızı dikkatle dinliyordu. Kızın gür koyu saçları bir omzundan aşağı ipek gibi salınıyor, adamın eli farkında olmaksızın onu okşuyordu. Mavi gözlerinde ise derin bir endişe vardı, yaşadıklarının etkisiyle hâlâ titriyordu. O kadar ufak ve kırılgan görünüyordu ki, Vefa’nın içinden ona sarılmak ve teselli etmek geçti. Selen ondan uzak durmaya azami dikkat etmekteydi, o halde ona karşı daha fazla yakın davranmasına dikkat etmeliydi.

O sırada ACİL yazısıyla aydınlatılmış bir binanın önünde durmuşlardı. Vefa doğrulup kızı kucaklamaya kalkınca, Selen itiraz etti. “Yürüyeblirim!” Dediğini yaptı.

Acilden girdiklerinde bir hemşire kızı ufak bir odaya alıp üstünü değiştirmesine yardım etti. Selen kendine gelmişti ama berbat haldeki kıyafetlerini çıkarıp, bir hasta kıyafeti giyerken duygusal olarak çökmek üzereydi. Muayene odasında onu tıknaz bir adam karşıladı. Kollarındaki çürüklere bakarken kaşlarını çatan doktor, durumun nasıl gerçekleştiğini sorguladı. Selen olanları anlatırken, doktorun Vefa'ya neden sert baktığını, onun darp ya da şiddet gösteren bir eş olup olmadığını gözlemlediğini anlamıştı. Elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışmaktaydı. Alnındaki yarayla ilgilenirken ona sorular sordu, dikkatle muayene etti. Her şey o kadar kısa sürmüştü ve kolay olmuştu ki Selen bile şaşkındı. Vefa'nın olayı çok ciddi bir şekilde yaralanmış gibi büyütmesini izlerken, doktora ne diyeceğini bilmiyordu. Kafa travması için MR çekti, ezilmeler için de röntgen önerildi. Muayeneden sonra tekrar üstünü değiştirdi, bekleme odasındaki Vefa'nın yanına gitti ve defalarca belirttiği gibi yine durumunun iyi olduğunu anlattı.

“Görüyorsun, gayet iyiyim.”

Vefa ona aldırmadan doktorla konuşmaya devam etmekteydi. Doktor genç adamın kaşındaki yaraya ve yanağındaki yumruk izine bakarak şakalaştı, ufak bir yara bandı yapıştırdı. Hala inanamıyordu kızıl saçlı bu dev adam, bu gece onun kahramanı olmuştu ve tek kelime şikâyet etmemişti. Selen hayranlıkla ona baktığını fark edince, kızardı. Doktor muayene odasından çıktıktan sonra, iki adam bir süre konuştular. Onların konuşmalarından polise ifade vermeleri gerektiğini anlamıştı. İkili sohbet ederken, gülümseyen doktor kıza bakıp omzuna dokununca, doktorun aralarında bir ilişki olup olmadığını merak ettiğini anladı. Hala Vefa'nın yalan söylediği ihtimalini gözden çıkarmamış olmalıydı!

Neyse ki bir sorun yoktu ama yine de dikkat etmelerini, kusma ve baş dönmesi durumunda hastaneye gelmelerini tembihlemişlerdi. Acil kliniğinden çıkarlarken, polis yanlarına gelmiş, kız başından geçenleri anlatıp ifade verirken adamı tarif etmişti. Polis Memurunun, bu olayın bu hafta ikinci kez olduğunu ve anlatılanlara göre adamların aynı olma ihtimalinin net olduğunu vurgulaması üzerine, ifadelerini bir de karakolda vermesi için kibarca çağırmıştı. O sırada doktor devreye girip yarın yapmasının daha uygun olacağını, kızın bir travma geçirdiğini belirtmişti. Hastaneden çıkarken Vefa muhasebeye uğramış, tüm itirazlarına rağmen ödemeyi gerçekleştirmişti.

Seke seke hastaneden çıkan kız huysuzluğu üzerine alarak, “Faturayı bana verir misin lütfen, borcumu bilmeliyim,” diye homurdandı.

“Saçmalama, sen hala faturayı mı düşünüyorsun? Bugün başına kötü bir şey gelebilir, canın yanabilirdi.”

“Tesadüf, bu ülkede binlerce kadının başına geldiğine eminim.”

“Bir daha akşam bilmediğin yollarda tek başına yürümeni istemiyorum demedim mi ben sana? Neden kafanın dikine gittin?”

“Kafamın dikine falan gitmedim, özgürlük alanımı inşa ettim hepsi bu. Kişiler arası ilişkilerimizde, zannettiğinizden çok daha fazla sorumluluk sahibiyiz. *‘Senin suçun! O saatte sokakta ne işin vardı? Kısa etek giymiştin? Tenha yerde gezmiştin?’* dediğiniz birçok durumda, aslında suçun dikkate değer bir bölümü erkeklerde olmaktaydı. Bu, karşı tarafın suçsuz veya daha suçlu olduğu gerçeğini değiştirmeyecek; fakat çoğu durumda kendimize biçtiğimizden çok daha büyük bir sorumluluğumuz olduğu gerçektir. Erkek ya da kadın ne fark eder, her iki cins içinde dünya aynı kötülüğe sahip. İnsanlar yalnız dolaşan ve saldırıya uğrayan kadını gördüğü zaman, sadece o kişiyi suçlamakla kalmazlar, bu hatayı hak etmiş gibi davranır. Kusura bakma kadınlar da en az erkekler kadar problemleri çözmek konusunda, sandığınızdan çok daha büyük bir güce sahipler. Sadece kadınlara şans vermeyerek güçlerini zekalarının önüne koymayı tercih ediyorlar. Bizler çaresiz kurbandan ibaret değiliz. Bir saldırıya uğradığımız zaman sizin kadına olan negatif tutumunuz, karşı tarafı da negatif duruma iter. Cahil ve görgü eksikliğiyle büyümüş kesimler kendilerini kadından üstün görür. Pozitif bir duruş sergilemek, karşı tarafı da pozitif bir sürece yönlendirir, eşitliği hatırlatır. Bu da topluma sorunlar karşısında dinamikleri değiştirme gücünü verir.”

“Şimdi ayak üstü nutuk mu çekeceksin?”

“Senin dinlemeye bile tahammül etmediğin bu sistem gerçeklerin aynası. Bir erkek, sırf biz de özgür davrandığımız için bizi eleştirdiği veya yargıladığı zaman, onlarla etkili iletişim kurmak çok zor oluyor. Bizi eleştiren kişiyi biz de eleştirmeye başlarız, onların korumak yerine parçalamaya odaklı gücünü küçümsemeye çalışırız ya da kendi kararlarımızı savunmaya geçeriz. Hatta belki de o kişiyle aramız bozulabilir.”

“Haklısın,” dedi adam düşüncelerini dinlerken, utanmıştı. Panikten olaya bu açıdan bakmamıştı.

“Sorun kadın erkek farkındalığı değil ki, toplumun yazılmayan yasalarına güvenerek gücünü masumun üzerine kullanan aciz insanların asla değişmeyeceği.” Bu sahiplenmeye ve gözdağı veren emre Selen kaşlarını kaldırıncaya, “Yani en azından birlikte çalışıp aynı otelde kalırken bunu

yapmamamı öneririm. Bana seslenseydin birlikte gider gelirdik." diye yu-
muşadı, kız hastaydı ve ona beyin kanaması geçirtmek istemiyordu.

"O zaman tek kalmazdım değil mi, amacım buydu."

"Yanında olduğum zaman, istemediğin sürece sesim çıkmaz, yokmu-
şum gibi davranırsın. Senin için zor olmaz merak etme."

Kız kaşlarını çatarak bu imadan ne çıkarması gerektiğini düşündü.
"Yani sana öyle davrandığımı mı ima ediyorsun?"

"Bazen."

"Davranmıyorum." diye itiraz etti. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Artık söz dinleyeceğine eminim," dedi adam konuyu değiştirerek, kız
suratına bakmaya devam edince, "Yani rahatsız etmeyeceksem tabi," diye
ekledi.

"Sadece dalgınlığıma geldi, sokakların تنها olduğunu idrak ettiğim-
de dönüş yoluna geçmiştim bile. Bu kadar endişe etmene gerek yok."

"En azından uyarılarımı dikkate almayı düşün."

Kızın yanakları kızarmıştı, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Vefa ona
neden yardım etmek istiyordu? Sırf iyilik yapmış olmak için mi, yoksa
ondan hoşlandığı için mi? Bu gece olanlardan dolayı suçluluk mu du-
yuyordu? Üstüne gittiğini falan mı düşünüyordu? Böyle düşündüğü için
kendine güldü. Vefa'nın ondan hoşlanması için hiçbir sebep yoktu, neden
bu konuda ısrar ediyordu. Sıkıcıydı ve onun gibi hayat dolu değildi. Suratı
asıktı ve sürekli işkolikti. Yolda yürüdüğünde hiçbir erkek kafasını çevirip
ona bakmazdı çünkü buz gibiydi. Süslü değildi, bakımsız değildi ama dik-
kat çekici de değildi. Aklından geçirdiklerinin saçmalığı karşısında nere-
deyse utanmıştı. Vefa yine taksi çevirdi, o oteli tarif ederken arabaya geçip
oturdu, emniyet kemerini taktı.

Nihayet otele yaklaşırlarken Vefa çok rahat bir şekilde, "Bir şeyler ye-
mek ister misin? Mideni boşalttığını biliyorum." diye sordu.

Selen şaşırarak ona baktı, böyle bir teklifi hiç beklemiyordu. Henüz
hastaneden yeni çıkmışlardı, üstelik azımsanmayacak bir bela atlatmışlar-
dı ve adam yemek düşünüyordu. Ama haklılık yanı vardı. Kafa travmasın-
dan değil ama korkudan midesi coşmuş sakinleşmesi de uzun sürmüştü.
Bir an tereddüt ettikten sonra *neden olmasın* diye düşünerek, "Yakınlarda
iyi bir restoran olduğunu duymuştum,"

"Kimden?" diyen adamın bakışı muzipti.

"Kimden olacak, çok gezinti Beren'den," diye cevap verdi.

Vefa taksiciye yeniden adres verdi, U dönüşü yapan taksiyle yol çok

uzun sürmedi. Restoranın önüne geldiklerinde Selen dalgındı. Artık onunla vakit geçirmek için pek mazerete gerek yoktu. Vefa canı nasıl istiyorsa öyle davranacaktı, her zamanki gibi. Kızın yemek için seçtiği yeri görünce şaşırdı. Çok ufak ve salaş bir restorandı. Beren gibi birinin buradan keyif alması da ayrıca ilginçti. Geç saatlere kadar açık olduğu için genellikle vardiyalı çalışanların geldiği lokantalardan biri gibi duruyordu.

Masaya geçip siparişlerini verirken, genç kız alnındaki yara bandına dokunan adama dikkatini vermiş, Vefa ise etrafı incelemeye dalmıştı. Bugün olanlar aklına gelince soluğu kesildi, nasıl da cesurca onu korumaya almıştı. Selen gözlerini ondan alamayan kadınlara hak vermeden edemedi. Vefa gerçekten de kendine has bir albeniye sahipti. Kilolu olması onun çekiciliğini baltalamıyor, kızıl saçlarına uyum sağlayan çilleri ise sevimli bir sempati katıyordu. Belki de bu yüzden, yakışıklı erkekleri hep güvenilmez bulmuştu. Vefa'nın onu korumaya çalışması bu önyargısını kıracak kadar şaşırtıcıydı. Yemek sonrasında kasaya geldiklerinde Selen kendi hesabını ödemek için ısrar etmeye çalıştı ama yemek arkadaşı buna kesinlikle karşı çıktı. "Benim yanımdayken hiçbir kadın hesap ödeyemez, üstelik bunu baban da olsa bir erkeğin yanında asla tekrarlama. Bu delikanlılığa hakarettir." Selen böyle maço düşünceleri incelik ve kibarlık olarak görmüyordu, açıkçası bu tavrından hiç hoşlanmamıştı ama yine de bu durumu dişlerini sıkarak kabul etti. Sonuçta bu akşam onu kurtarmaya gelmeseydi olacakları düşünmek dahi istemiyordu. Gözünü bile kırpmadan hayatını riske atmıştı, biraz susmak onu hasta etmezdi.

"Konuş içinde kalırsa kanser olursun."

Adamın alayla laf sokmasına küçümseyen bir göz süzüşle karşılık verdi. "Çok komiksin. Madem huyumu biliyorsun böyle artistlikler yapma. Hastane ve burası iki oldu. Hesabı benim ödememe neden karşı çıktın? Sen de çalışıyorsun ben de" diye azarladı. "Bir erkekle yemek yiyorsam tıpkı kız arkadaşlarımda olduğu gibi mutlaka kendi hesabımı öderim, böylece yanlış anlaşılmanın önünü almış olurum."

"Neyi yanlış anlayacakmışım?"

"Sen ne demek istediğimi anladın."

Canı sıkılan ve şimdi onunla tartışmak istemeyen Vefa uzun kirpikle riyle bakışlarındaki ifadeyi gizledi. Öte yandan bir kadının kendi hesabını ödemesi hiç alışkın olduğu bir şey değildi. Konuyu değiştirmek için, "Dönüş yaklaştı, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Selen sohbet konusunun değişmesinden mutlu oldu. Ona döndüğü

zaman devralacağı yeni projenin ana kollarını anlatırken, yaşadığı heyecan yüzünden okunuyordu. O gideceğine sevinirken, Vefa bu kısa serüvenin böylesi bir tatminsizlikle bitmesine üzüldü. Buraya gelirken hayalleri başkaydı, onu ne yapıp edip evlenmeye ikna edecekti ama şimdi görüyordu ki kızın planlarında kariyer dışında bir değişim olmayacaktı. Geç olsa da kabullendi. Selen yolda yürürken sahilde gördüğü dondurmacıyla duraksadı. Vefa içini çekerek arabaya yönelirken kız mutlulukla gülüyordu. Otele dönerken ona dondurma aldılar. Vefa bir yandan, kızın büyük bir iştahla yemesini hayranlıkla izliyor, diğer yandan anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu.

“Sen neden almadın? Dondurmanın erkekleri çocuklaştırdığını mı düşünüyorsun?”

“Sokakta yalanan bir erkeğin görselini sevmiyorum.”

“Niye erkeklerin nefsi yok mu, canları çekmez mi?”

“Şimdi bu konuya nereden geldik?” dedi adam.

Kız başını iki yana sallarken, koyu saçları elmacık kemiklerinin üzerine hoş bukleler halinde dökmüştü. Vefa yürürken onunla sohbet etmenin ve onun bir şeyler anlatırken canlanan mimiklerini seyretmeyi seviyor, arada çıkan tatlı çekişmelerin ise çok hoşuna gittiğini fark ediyordu. Selen de belli etmemeye çalışarak onu inceliyordu ama onun merakı da düşünceleri de adamınkinden çok daha farklıydı. Onun kendisi gibi sıkıcı bir kadında ne bulduğunu, sürekli dibinde durarak neden kendine işkence ettiğini merak ediyordu. Karşısındaki adam bazen öyle derin ve tutkuyla onu süzüyordu ki, hal böyle olduğu vakit elini ayağını nereye koyacağını bilmiyor, sözcüklerini unutacak şekilde acemi oluyordu. “Sanırım ilaçlar kafa yaptı?”

“Alerjin olmadığına emin misin?”

“Daha evvel yoktu,”

“Tuhaf duruyorsun. Yorgun gibisin.”

“Yok gayet iyiyim. Biraz korktum biraz da sarsıldım hepsi bu.”

Selen tuhaflaştı, hareketleri ve bakışları cesur olabilirdi ama konuşurken hala çekingendi. Ya aldığı ilaç etkileşim yapmıştı ya da kız ilk defa gardını indiriyordu. Onu mıknatıs gibi çekmesinden tedirgin olmuyor, bunu engellemek için çözüm üretmiyordu. Bu onun için korkutucu bir ilkti.

Sohbet ne ara ailelere gelmişti de Vefa babasından bahseder olmuştu. Dramatik bir hikâyeleri vardı. O anlattıkça annesinin neden bu kadar

üzerine titrediğini anlıyordu. Babasını yıllar evvel kaybeden Vefa, abisini de aynı kazada kaybettiğini söylerken sesi inceliyordu. İkisinin kazada can verdiklerini anlatırken gözleri cam gibi parlamış, bakışlarını ondan kaçırıp uzaklara odaklanmıştı.

“Tek başına olmak zor, sen evin hem oğlusun hem abisisin hem de babasisin. Yükün ağır.”

“Güzel ve onur veren bir ailem var, ben mutluyum.”

“Sorumluluk sahibisin de ondan. Neden arkadaşlarınla vakit geçirmiyorsun, içine mi kapanıksın?” diye sordu kız.

“Aslında birkaç kuzenim dışında yapayalnızım ama böyle olmasını ben tercih ediyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum, sanırım kaybetmekten korkuyorum. İnsan sevdiği birini kaybetmeye alışamıyor.”

Bunu en iyi Selen bilirdi. “Aslında ailen ne kadar kalabalıksa o kadar mutlu olursun. Biz kalabalık bir aileyiz ve ablam neredeyse bizimle yaşıyor gibi, haftada üç gün mutlaka birlikteyiz. Fatih eniştem ise damat olarak değil evlat olarak anılıyor evde.”

İlk defa düşünmeden, sınırlar çizmeden, istedikleri gibi konuşmaya başlamışlardı. Vefa onu izlerken, bu ufacık ama klasik yüzün kendisini neden bu kadar çektiğini anlamaya çalışıyordu. Duygularını net bir şekilde ifade eden gözler ve hüznünü saklayan bakışlar mıydı ilgisini çeken? Arabesk yaşamayı mı seviyordu? Yoksa ince ve zarif kemik yapısı mıydı onu etkileyen? Kızın gülerken aydınlanan yüzünden gözlerini alamıyordu. Yanında bu kadar rahat ve doğal davranan birine alışık değildi. Dahası, onunla aynı fikirde olmadığını da rahatlıkla söyleyip kendi düşüncelerini ifade edebiliyordu.

Vefa çevresindekilerin, kadın erkek fark etmeksizin onun her sözünü onaylayıp övmesine alışkındı ve bu kız sürekli ona muhalefet olmayı başarıyordu. Bu sırada Selen iş konusuna geçmişti. Diliyle aldığı minik lokmaları tadını çıkararak yerken, en ufak bir kırıntıyı ziyan etmemek için arada diliyle dudaklarını yalıyordu.

Kız masum muydu şeytan mıydı? Bu tahrik edici oyunu bilinçli mi yapıyordu? Vefa ilk kez onun kendisini baştan çıkarmaya çalışıyor olabileceğini düşündü. Birdenbire çöken sessizlikte kız onu dikkatle izlediğini fark etti. Dondurmasını yalamaktan vazgeçerek yutkundu. Gerilmiş, nefes alışverişi hafifçe hızlanmıştı. Kalbinin hassaslaşmaya başladığını

seziyordu, karnı alışık olmadığı bir şekilde karıncalanıyordu. Selen, ihtirasın onu bu kadar etkileyip kontrol edebilmesine inanamıyordu. En son bir erkekten bu kadar etkilendiğinde on altı yaşındaydı ve etkilendiği erkek de Umut'tu ama şimdi, soluklarının ritmini bozan kişi onun gözlerini taşıyordu.

Otele geldiklerinde Vefa'nın ısrarı yüzünden saatlerce kafede oturmak zorunda kalmışlardı çünkü adam Doktorun sözlerini aklına yazmış kızın belirli bir saat uyumasına izin vermiyordu. Bu sırada kolundaki ve bacağındaki ağrılarda geçmiş, yapılan serum sayesinde hayli kendine gelmişti.

Selen odasına gidip dinlemeyi teklif ettiğinde ise kızıyor, gözünün önünden ayrılmamasını tembihleyip duruyordu. Neyse ki gece yarısını geçerken doktorun verdiği saat dolmuştu da sandalye tepesinde uyumasına ramak kala odasına gitmeyi başarmıştı. Ertesi günde Vefa radarlarını açmış gibi uyandığı an onu aramış, iyi olup olmadığını sormuştu. Neyse ki gerçekten iyiydi ne acıyan ne de sorun çıkaran bir uzvu yoktu. Sabah ikiliyi aynı anda esneyerek asansörde bulan Beren huysuz bir halde süzmüş, "Hayrola, feneri birlikte mi söndürdünüz?" diyerek alaya almıştı ama tavrı kıskançlığını açıkça ele veriyordu.

"Ya sorma, hastane fena kafa yapıyor," dedi Vefa kendine gelmek için ensesini ovarken.

"Hastane mi?" İkisini de süzünce birinin yüzünde ve şakağının üzerinde morluk olduğunu, diğerinin ise kollarında ve dizinde bandaj olduğunu fark edebilmişti. Ofise gidene kadar da ikisine sorular sormuş, bu maceralı geceyi didikleyip durmuştu. Cem ise ayrı konuydu, başına gelenleri duyduktan ve ona haber vermediğini öğrendikten sonra küsmüş, kıza bir süre konuşmama yasağı koymuştu.

İki gün boyunca ikiliye ilişmeyen Beren bunu fırsat bilerek, akşam yemeğinden sonra Vefa'nın odasına gitmiş, geçmiş olsun bahanesini kullanmıştı ama odayı boş bulmuştu. İşin garip yanı Selen de ortalıkta yoktu, oteli araştırdığında ise onları terasta çay içip yaşlılar gibi geceyi izlerken yakalamıştı. İkisi de hayli sıkıcıydı, birlikte olmaktan nasıl zevk alabiliyorlardı! Oysa Vefa onun kişiliğini bir keşfetse müptelası olurdu.

Kendini dışlanmış sayan Beren ertesi gün bir plan kurdu. Onu baştan çıkarmanın işe yaramadığını görünce, gururunu güçlendirmek için hain bir intikam kurdu. Cem'i ikna etti ve hep birlikte otelin barında eğlenmeye gitmek için ikiliyi kışkırttı. Başardı da Selen hiç istemese bile tüm itirazlarını çürüterek birlikte eğlenmeye gittiler.

Ama ikisi de yine kendi dünyalarına kimseyi almamayı başarinca, öfkesi iyice arttı. Kıskanç bakışlarını sürekli sohbet eden arkadaşlarının üzerinde dolaştırırken, önüne konan bardağından bir yudum aldı ve çantasına uzandı. İçinden ufak bir enfiye kutusu çıkardı, içinde küçük boyutlu beş tane mavi hap vardı. Birini içeceğinin içine attı. Köpürerek erimesini sağladı, ilaç kutusunu tekrar çantasına attı. Bardağından bir yudum alırken bakışlarını ileriye çevirdi. O sırada yanına gelen Selen dişlerini sıkmakta, gözlerini kısarak ileri çevirmekteydi.

Suratı asık Beren, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Yok," dedi Selen hiç bakmadan.

"Seninki yeni arkadaş mı edindi?" Kaşıyla samimi ikiliyi göstermişti.

"Sanırım eski arkadaş, burada karşılaştılar." diyen Selen nereden benimki oluyor diye çıkışmayınca başını sallayan Beren lavaboya gitmek için yerinden kalktı. "Geline çıkalım mı sıkıldım." diye söylendi. Zaten tadı kaçmıştı, Vefa soğuk nemruttun tekiydi, Cem uyuzun tekiydi, Selen sıkıcı bir tipti, tüm gecesi ziyan olmuştu.

"Olur," dedi Selen, gözlerini genç adamdan ayırmadan duruyordu. İçindeki bu huzursuzluğun sebebini bilmiyordu ama onun eski arkadaş olduğunu belirttiği kızlarla samimi sohbet etmesine fena halde ayar oluyordu. Bar masasına dönerek homurdandı. Onları görselinden çıkarmıştı ama merakını aklından çıkarmamıştı. Dalgın halde Beren'in bardağına uzandı, kızın birasını tek dikişte bitirerek boş bardağı masaya bıraktı. Midesi bu kadar aside alışık olmadığı için şişerek gaz kaçırırken, utanarak elini ağzına koyup etrafına bakındı. Biranın acımsı tadından da midesine bıraktığı havalı baskıdan da hoşlanmamıştı. Başını sallayarak iğrendiğini saklayamadı.

Beren yerine geldiğinde uzandığı bardakla donup kaldı. Bardağı genç kıza görerek göstererek, "İçmedin değil mi?" diye sordu. Selen omuzlarını sarsarak ufak bir geçirme daha yaşadı. Ne oluyordu midesine anlamıyordu, daha evvel böyle reaksiyonlar hiç geçirmemişti. Gerçi daha evvel birkaç defa yudumlamaktan öteye gitmemişti ki.

Beren yüzündeki şok ifadesini silerek bardağı masaya bıraktı. Kullandığı yasadışı ilacın alışkın olmayan insanlarda dört katı daha etki sağladığını bilmek dehşete düşürse bile yapacak bir şey yoktu, olan olmuştu. Ürkek bir halde, "Ben çıkıyorum, sanırım daha buradasın," diye sordu.

Selen başını salladı, bakışlarını bir an olsun Vefa'dan ayırmıyordu. Genç adam yıllardır görmediği şu malum arkadaşlarıyla hayli eğleniyor,

kızlar da hayli eğlenceli buldukları bu kızıl kafalı adamla gülerек sohbet ediyordu. Üstelik bu kız da en az Gaye denen kadın kadar cesurdu. Cılt veleşmekten çekinmiyor, onunla açıkça flört ediyordu. Bu adamın kadın koleksiyonu falan mı vardı? Geçmişinden mi geleceğinden mi fırladığını bilmediği kadınlar bir anda etrafında beliriyor günlerce onu kıskacından bırakmıyordu. Şeytan tüyü vardı. Kadın baştan çıkarmak için neredeyse tüm hünerlerini dansıyla sergilemekten çekinmiyor, Vefa da nedense hiç istifini bozmadan buna izin veriyordu. Hepsinin erkek arkadaşları olmasına rağmen kızlarla süren samimi sohbetine devam ediyordu. Göz göze geldiklerinde arkadaşlarından izin alarak vedalaştı ve yanına geldi.

Etrafa bakarken, "Beren nerede?" diye sordu.

"Gitti, sıkıldı sanırım."

Vefa ona garip bakan kızın dibine yaklaştı, göz bebekleri normalden daha büyüktü ama aynı zamanda daha baygın duruyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor gibi sırtını bar masasına yaslamıştı. Onun duruşundaki eğretilikten, sarhoş olduğunu hissetmiyordu. Selen ise bedeninin hafiflediğini, düşüncelerinin özgürleştiğini hissediyordu. Kafasının içinde bir elektriklenme vardı. Garip bir şekilde bedenini hafifletiyor, zihnini boşaltıyor, düşüncelerini serbest bırakıyordu. Bedeninde bir gevşeme vardı ama garip olan bu değildi, kendini zincirlerini kırmış kadar özgür ve cesur hissediyordu.

"Biraz tuhaf bakıyorsun, neyin var?"

"İyiym," Geçirince elini ağzına koyarak kıkırdadı.

"Soda mı içtin?" Kuşkulu gözleri kısılmıştı ama şu ana kadar onun soda dışında bir şey kullandığına şahit olmadığı için ihtimalleri aklından atmıştı. Kız omzunu sarsarak onu geçiştirdi. "İstersen gidebiliriz,"

"Yok iyiym, sen eğlenmene bak."

Vefa ona bakarak kaşlarını kaldırdı. Kız onu görmezden gelerek tabureden indi, içinde tuhaf bir coşku vardı, yerinde durmuyordu. Ya rezil olacaktı ya da ayakları yerden kesilerek uçacaktı.

"Artık sana teşekkür edip otele gitsem iyi olacak," dedi Selen, yerinde duramıyordu. Sanki içine kurt kaçmış gibi tüm kaygısını, yorgunluğunu, kendiyle olan savaşını tüketiyordu. Düşüncelerini daha fazla kontrol edememekten korktuğu için, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Duygular insana aptalca şeyler yaptırırdı ve sonradan bu aptallıklarına üzölmek istemiyordu.

Vefa taburenin üzerine atılmış çantaya ve cekete uzandı. Kızın

ceketini omuzlarına bıraktı. Selen için ayakta durmak zordu ama yine de idarede etti, bardan çıkarlarken yanakları kızarmış, gözleri parlamıştı. “Böyle davranışlara alışkın değilim,” diye itiraf etti. “Sen eğlenmene devam etseydin ben yolu biliyorum.”

Vefa bir şey söylemedi ama Selen’in dediklerine kulak asmayıp onunla yürümeye devam etti. Her an düşecekmiş ve desteğe ihtiyacı olacaktı gibi duruyordu. “Arkadaşlarınla ilgilen lütfen,”

“Yeterince ilgilendim, birlikte gidiyoruz beni burada bekle.”

Hiç itiraz edecek durumu yoktu çünkü kendini tuhaf hissediyordu. Sanki tek başına kalsa kendi zihninde bile kaybolacak gibiydi. Vefa arkadaşlarına veda edip yanına geldi, bir taksi çevirdi. Gecenin serinliğini hissetmek için yol boyunca açık camdan dışarı yüzünü veren kız, zihnindeki sersemliği bastıramadı. Nihayet kaldıkları otele geldiklerinde, Selen asansöre binerken çantasını kurcalamaya başladı. Anahtar kartını arıyordu. Asansör boyunca kendini ayakta tutması takdire şayandı. Odasının olduğu holde sessizce yürüdüler. Tam anahtar kartını yerleştirirken, Vefa elini onun omzuna koyup durdurdu.

“Hiç iyi gözükmüyorsun, bir kahve içsen iyi olur.”

Onun da alkol aldığını fark etmişti demek. “Sadece bir bardak biraydı, emin ol bu kadarla kimse sarhoş olmaz.”

“Alışkın değilsin, yakında stresli bir süreç geçirdin. Seni çarpmış olabilir.”

Selen ona döndü, başını kaldırarak baygın gözlerini devirdi. “Ne tuhaf değil mi?”

“Tuhaf olan ne?”

Kız içini çekerek başını salladı. “En çok uzak olmak istediğim kişiye en yakın olduğum süreç içerisindeyim, en çok görmek istediğim gözlerin yabancısıyım. Kabullenmek zor olması gereken sanırım bu.”

“Bu?”

Kız omzunu sarstı, ayakta kalmak her dakika biraz daha zorluyordu. “Ardıma dönüp bakıyorum da dallarımı kıran rüzgarları bile affetmişim ama bir kendime uzanamamış elim. Öyle yabancı olmuşum ki kendime, görmeyecek kadar körleşmişim.”

“Neyi görmek istiyorsun?”

“Dolu dolu konuşmak isterken tek kelime edememek var ya, işte o çok zor.”

“Konuşursan dinlerim.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden susuyorsun?”

“Konuşursam birimizin acısı diğerini dağılayacak, birimizin hayali diğerini görmeyecek. Her şey anlatılmaz ki, kalp kırılır, söz yorulur, dil küser.”

“Eğer merak ettiğin şey ne kadar daha dayanacağımsa, sanırım bu da benim en çetin sınavım olarak ve ömür boyu sürecektir.”

“İnadı bıraksan unuttuğunu göreceksin.”

“İnat olduğunu sanacak kadar kör, çırpındığımı umursamayacak kadar bencilsin. Kalbimi kırdın vazgeçmedim, içimi acıttın vazgeçmedim. Ne can acısı ne kalp ağrısı yoruyor beni, insanı vazgeçiren tek şey... inancının tükenmesi.”

“İnancın tükenmedi mi hala?”

Başını iki yana sallayan adam, “Tükenseydi karşında durur muydum?”

“Sen hala benim gözümdeki yerini anlayamadın mı?”

Kız başını iki yana salladı. “Ben artık beni bile anlayamazken seni nasıl çözebilirim.”

“Benim gözümde nasıl bir yerin var biliyor musun?” Kız merakla dudaklarını birbirine sımsıkı kapadı. Düşmemek için kapıdan güç aldı. Vefa gözlerinin içine bakarak, “Seni görmeden tanıyor gibiyim, tanımadığım bir yüze değil bir düşe hayal kuruyor gibiydim. Öyle ki dünyanın öteki ucunda olsan da her an sokakta karşılaşabileceğimiz gibi hissediyorum, saatlerce aynanın karşısında hazırlanıyor, seni görünce vereceğim tepkilerin hesabını yapıyorum. Her zaman kendiyi barışık biri olduğumu sanırdım ama aynaya bakmayı senden sonra sevdim. Sevilmenin ne kadar güzel olduğunu seninle öğrendim. Çok kişiyle tanıştım sana gelene kadar duygularıma tecrübesiz olduğumu anlayamadım. İstersen saçmalık de ister çaresizliğime ver, istersen aptal olduğumu düşün, yine de aramızdaki bir şeylerin farklı olduğunu ya da olabileceğini hissettim. Sen beni keşfetmeye çalıştıkça kendimi değerli hissettim, hissettirdin. Aslına bakarsan, bana inatla gösterdiğin ve her defasında göğsümün ortasını acıttığın zayıf yanlarım içinde pişman değilim. Yine de bazen diyorum ki, çok mu zorluyorum, imkansız mı istiyorum, sonra sen şimdiki olduğu gibi bakıyorsun bana, ben tüm olumsuzlukları unutuyorum. Yanlış mı hissediyorum, hayal mi kuruyorum bilmiyorum.” Kızın şaşkınlıkla ve garip bir mahcuplukla kızaran yanağına parmaklarının tersini dokundurdu. Tüy gibiydi dokunuşu, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsedi. “Sel, bir

deniz gibi derin ve zalimsin. Sende bu acımasızlık, bende bu duygusallık varken bir arada olmamız ziyan biliyorum ama... İşte ama... Birçok ama bağlıyor elimi ve dilimi. Buna da şükür diyorum. Hala nefes alacak sebeplerim var, üstelik sana rağmen...”

Şimdi olmazdı. Bu kadar güçsüzken bu kadar açık ve yürekten konuşamazdı. Pes etmeye bu kadar hazırken, dünden razıyken kendini koruyamazdı. İçinde volkanlar kaynarken ona dönüp de hasretiyle yandığı gözlerine bakınca, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Bana böyle bakman çok tehlikeli!”

Kız gülümseyerek omzunu sarstı. Asıl tehlike şu anda damarlarında kaynıyordu. Elinin birini kaşının üzerinde gezdirirken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. O dudakları hırpalaması çok vicdansızcaydı. Adamın işaret parmağı bir cesaretle dudağına dokundu, dişlerinin arasından nazikçe çekip aldı. Selen hiç ses çıkarmayıp, üstüne bir de bakışlarıyla onu cesaretlendirince, Vefa bir elini saçlarından geçirerek, başını eğdi, dudaklarıyla dudaklarını nazikçe ezdi. Selen nefesini tutarak gözlerini kaparken, ayaklarının altından yerin kaydığını hissetti. Kızın dudaklarının nefis tadına varırken, onu sıcak karşılaşmasını beklemiyordu ve bu etki dizginlerini koparınca tutkuyla öpmeye başladı.

Tuhaftı, içinde bir şeyler kaynıyordu. O yaklaştıkça adam da ona yaklaşıyordu. Hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun bir tutkuyla kollarında kalmak istiyordu. İkisi de aslında bir kadehin üzerine çıkmamıştı ama sanki Selen fiçılarla alkol tüketmiş kadar aklını kullanamıyordu. İlk dokunuşta şaşkınlıktan donakalmıştı. Sonra içinde harlanmayı bekleyen kör tutku onu ele geçirmişti. Kollarını adamın boynuna sarıp tek vücut olmak için sımsıkı sarıldı. Bu kadar cesur davranmasını beklemeyen Vefa'nın tek öpücüğü sadece daha fazla öpücük için kıvranmasına neden olmuştu. Adamın dili onu keşfetmeye uğraşırken, kız dizginlerinden boşanmış, ihtirasının buyruğundaydı. Nerede ve ne halde olduklarını ikisi de umursamıyor, umuma açık yerde mahrem paylaşımlarını sergilerken biri diğerini uyarmıyordu. İkisi de daha fazla yaklaşmak, bedenlerini birbirine yaslamak için çabalıyordu. Selen nefes alabilmek için bir an geri çekilip durdu. Bacakları titriyordu, bedeni geriliyordu, başı dönüyordu. İçindeki bir şeyle rahatlamamanın yolunu arıyordu. Bu gece onun ellerini bedeninde, dilini ağzında isterken, gitmesini kesinlikle istemiyordu.

Kızın hülyalı bakışlarına karşılık verirken yüzüne düşen saçlarını kenara çekti. “Sen iyi olduğuna emin misin? Bugün her zamankinden tuhafsin.” diye fısıldadı. Onu öpmesine izin vermişti ve sonrasında bu anı

unutması için kafasını kırmakla tehdit etmemiştir. Karşılık vermişti, kalbi boğazında atan adam bu anın bir rüya olmasından ölesiye korkuyordu. İtmemiş, hakaret etmemiş, suçlamamış, hata yaptığını savunarak kendine yüklenmemiştir.

Selen gülümseyerek başını salladı, garip bir cesaretle adım atmaya devam etti. "Gelip bir kahve içmek ister misin?" Bunun aslında neye davet olduğunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Yine midesi yellendi, elini dudaklarına koyarak, "Affedersin," dedi. "Biraz utanç verici."

"Sen kendinde misin?"

"Değil gibi mi duruyorum, sadece bir bardak bira ile sarhoş olmam merak etme."

"Sarhoş olmamışsın ama sanki cesaret dolmuşsun."

"Ben hep cesur biri oldum, böyle olmadığımı sana düşündüren neydi?"

Kapıyı açtı, elinden tuttuğu adamın tereddüt etmesine izin vermeden içeri çekti.

Bu kadar hıza hazır olmayan Vefa şaşkındı, ne yapacağını bilmeden el ele içeri girdiler, kızın kartı okuyucuya takıp ışığı yakmasını sessizlik içinde izledi. Aslında paniğe kapılmak üzereydi. Bu kadın tanıdığı Selen değildi. Akli onu mantığa davet ediyor, tutkudan uzak durması gerektiğini söylüyordu ama bir kez tatmıştı tutkuyu, geri çevirmek istemiyordu. Az evvel onu öptüğüne hala inanamıyordu. Ona tokat atmamış, hesap sormamış, bir sürü öğüt verip yüzüne kapıyı çarpmamıştı, aksine onu da odasına davet etmişti. Niyetinin ne olduğunu çözemediği gibi bu durum beklenti içerdiği kadar dehşet de içermekteydi, her an pişman olup kafasına bir şeyler fırlatması ve onu suçlayarak kapıya atması an meselesiydi.

Selen aklını toparlasaydı kendini acıdan koruyabilmek için ondan uzak durması gerektiğini hatırlardı. Bir kez de sonunu düşünmeyecekti. Vefa yıllardır uyduğu bu kuralı bozdurmuştu, çok riskli bir durumdu ve bu riski göze alıyordu. Ne olursa olsun bu anın her anına bedel ödemeye razıydı. Kız başını kaldırıp ona baktı. Kendisini kontrol etmeye çalıştığı için yüz hatları gerilmişti. Ne yapıyordu? Odasına nasıl davet ederdi? Madem davet etti şimdi ne yapması gerekiyordu?

Vefa sessizce onu izliyordu ve ondan gelecek bir hamle bekliyordu. Vücudu sevişmek için kıvranıyordu ama kalbi korkular içinde harlanıyordu. Tüm kanı kalbine hücum etmiş gibiydi. Kızı deli gibi arzuluyordu. Bunda sorgulanacak bir şey olmadığına karar verdi, ihtirasın yanlışı

olmazdı. İçeriye girdiklerinde her şeyi göze almışlardı. Tedirginlikle etrafı göz gezdirdi. Odanın loş ışığı ikisinin üzerine düşmüştü.

Selen adamın gözlerine bakmaya çekinerek, "Kahve ister misin?" diye sordu. O kadar gergindi ki... O anda, hayatı boyunca tekrarlamaktan duyduğu korkuyla yaşadığını fark etmemişti. Ona dikkatle bakan Vefa sakin bir sesle, "Hayır," dedi.

Ona döndü. Gözlerinin içine bakarak, "Ne istiyorsun peki?" diye sordu. Sorusundaki netlik açıldı ve cesaret verici hamlesi sonradan gelmişti. Dudaklarını diliyle nemlendirdi.

"Seni istiyorum," diyerek iki adımda onun yanına geldi, sımsıkı sarı-larak kollarına aldı ve itiraz etmesine izin vermeden yeniden öpmeye başladı. Selen ona engel olmadı, hissettiği ihtirasa karşı koyması da mümkün değildi. Adamın her dokunuşu onu daha da baştan çıkarıyordu. Kararlı bir şekilde kollarına alıştı, içindeki isyanı bastıran okşamalarına inat nazikçe tutuşu, aklını karıştırıyordu.

Vefa boğuk bir sesle, "Bu anı o kadar çok bekledim ki?" diye homurdandı.

Selen ona tereddütle baktı, ürkekliği ne içindi kendi bile bilmiyordu. "Böyle şeyler yapmam aslında. Odama birilerini getirmem."

Saçlarını okşarken, "Ben birileri değilim," dedi adam. Kızı tereddüt-le kucaklarken, giderek artan bir ihtirasa onu yeniden öptü, kollarının arasında kıvranmasını, kısıp kalmasını sağladı. Selen bu gece cömertçe kendini sakınmıyor, yakınlaşıyor, bedenlerinin mahremiyeti aradan kalk-tıkça adamın mantığını yerle bir ediyordu. Böylece Vefa'nın iradesi kırılıyordu. Kendine engel olmadığı bir anda onu içerideki tek kişilik yatağa bıraktı. Bu sırada kızın alt dudağını dişlerinin arasına almış, yavaşça ısı-rıyordu. Ardından usta dudakları yavaşça aşağıya, duyarlı bölgelere uzandı. İlk çenesini öptü, sonra boynuna indi. İnce derinin dudakları arasında gerilmesine izin verdi. Baş geriye düşen kız boynunun bu kadar duyarlı olduğunu bilmiyordu. Sakalının yeni çıkan gıcıklayıcı uyarını tüm hü-crelerini parçalıyordu. Gözleri kapanırken onun da zihnindeki şüpheler silinip gidiyordu.

Vefa yatağın başucundaki lambayı yakınca, küçük ve sade oda aydın-landı. Etraf çok garip görünüyordu. Selen yataktaydı, muhteşem saçları yastığa dağılmıştı. Bakışlarındaki tutkulu ifade adamın aklını başından alabilirdi. Öpülmekten örselenmiş ve kızarmış dudaklarıyla, büyü-lü bir kuyuymuş gibi adamı kendisine çekiyordu. Eli baldırlarına indi,

bacaklarını bir tüy gibi a arak ayakkabılarını nazikçe çıkardı. Rahat bir şekilde sırt üzeri yatağa uzanmasına yardım etti.

Her ne yapmak istiyorsa sessiz bir itaatle ona uyum sağlayan Selen itiraz etmiyor, verdiği her emri gönül rızasıyla yerine getiriyordu. Vefa garip bir şekilde uyum sağlamasına kafa yoramayacak kadar kendinden geçmişti. Onu soymak, çıplak görmek arzusu tüm benliğini esir almış, mantık kırıntılarını süpürüp atmıştı. Toy bir delikanlı gibiydi, ilk defa milli olacakmış hissiyle eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Bir an bocalayarak ne yapması gerektiğini düşününce durdu, bunu anlayan Selen tedirgin hareketlerle yattığı yerde doğrulup kot pantolonunun fermuarını açmaya çalışırken, adam onun elini tutup kenara çekti. Gözlerine bakınca yutkundu, bedenini yatağa bırakmasını sağladı. Kollarını yanına salan Selen kendini tamamen onun merhametine ve ellerine teslim etti.

Bu itaat fazla cömertti. Vefa onun düşüncelerini okuyormuş gibiydi, "Senin istemediğin bir şeyi asla yapmam." dedi.

Pek deneyimli sayılmayan Selen dikkatle onu izliyordu. Garip bir şekilde cesurdu, mahcuptu ama utancının arkasına saklanmıyordu. "Ben başaramazsam peki?"

" ok tutkulu bir kadınsın."

"Nereden anladın?" diye sırıttı.

" p  menden,"

"Bir defa  p  t k," diye dalga geçti.

"  ," dedi adam alayla.

Kız utangaç bir gülücük sundu. "Bir gecede hiç fena sayı değil."

"Bana bakışlarından bile anlıyorum ne kadar tutkulu olduğunu."

Eliyle yüzünü kapayan kız alaylı bir sesle güldü. "Senin gibi tutkulu bakamıyorum," Sonra gözlerini a ıp dikkatini ona verdi.

"Seni ilk gördüğümde bakışlarımı senden alamamıştım."

"Ben de gözlerinden alamamıştım," dedi Selen d r   tl kle, "Hala alamıyorum." Vefa buz gibi olan teniyle durdu bir an ve kız hemen ekledi. "Ama bugün gözlerimi senden alamadım. Yüzünden, gülüşünden, sesinden, hareketlerinden, ifadenden, sohbetinden. Normalde iki dakika sonra kavga ederiz ama bugün hiç susmadan konuşsan şikâyet etmem. Bu garip değil mi?"

Vefa o anları hatırlıyordu. Tüm gece neredeyse delici gözlerle onu izlemişti ve adam tedirginlikten elini ayağını nereye koyacağını bilememişti. Kendisi de bakışlarını alamamıştı ama şimdi bunu itiraf etmesi çok

hoşuna gitmişti. Bu sırada Vefa onun pantolonunu çekiştirerek bacaklarından aşırması, pürüzsüz tenin yatağın üzerine yaymasını izliyordu.

Dirseklerinin üzerinde diklenen kız itiraz etti. “Bu adaletsiz olur, sadece benim soyunmam hoş durmuyor.”

Bu kadar cesur bir cevap beklemeyen Vefa gülümseyerek gömleğini çıkarırken, kızın ufak tefek ama orantılı vücudunun harika olduğunu düşünüyordu. Selen daha fazla edilgen kalmak istemediği için dizlerinin üstünde doğrularak uzandı. Elleri gömleğinin üzerinden açılan düğmelere ulaştı, oradan tenine süzülerek sıcak göğsünü okşadı. Bir ara durdu, göz göze geldiler. Vefa onun yüzünü ellerinin arasına alıp büyük bir açlıkla öpmeye başladığında, tüm dünya kısa bir anlığına durdu.

İkisinin de boğazından bir tatmin hırıltısı gelmişti. Selen ona doğru eğilip tüm ağırlığını omuzlarına bıraktı. Bu sırada adamın, üzerindeki gömleğin düğmelerini çözdüğünü fark etmemişti ama elini içeri kaydırınca ürperdi. Vefa bu durum karşısında ne şaşırması ne de irkilmiş görünüyordu, tam tersine kızın göğsünü avucunun içine alıp sıkıştırmaya başlamıştı. Boşta kalan eliyle onu tekrar yatağa yatırdı, gömleğini çıkarıp yere attı. Kız sütyenini sımsıkı tutunca şaşırdı. Vazgeçmesinden korktu. Ürkek bir fısıltıyla, “Ne oldu? Çok gergin görünüyorsun?” diye sordu.

Selen yutkunarak gözlerini kısa bir an kaçırdı, “Bu üstümde kalabilir mi?”

“Hayır.” dedi adam. Sarılırken nefesi yüzünü yaladı. Tenleri sürtünce ikisi de titredi. Kız gözlerini sesli bir solukla kaparken elini arkasına kanca gibi uzatarak onu kendine çekti, itirazına aldırmadan çekip çıkardı. Kız kendisini sadece beden olarak değil ruh olarak da çıplaklık hissediyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Elleriyle göğüslerini kapatmamak için kendini zor tutuyordu.

“Bari ışığı kapasaydın.”

“Çok güzelsin, hayalimden daha güzel. Bu anı kaçıırırsam sittin sene vicdan azabı çekerim.” diye mırıldandı. Göğsündeki tüyler tenine sürttüğçe soluk alamıyordu.

“Bu kadar cesur konuşman da hoş değil.”

Adam yine güldü, gözleri ateş aldığı an Selen gözlerini kapadı. “Deve kuşu gibi hissediyorum kendimi, gözlerimi sımsıkı kapayacağım.”

“Sen görmeyeceksin ama benim gördüğüm şey harika.”

Adam karşısında beliren dümdüz karın ve çekici göğüs kasları karşısında bir an yutkundu. Çıplakken daha da nefes kesici görünüyordu.

Hızla üzerindikilerden kurtuldu. Bu çok garipti, korkmadı ya da kaçmadı. Onu uzun uzun izledi, cesur ve arsızca beklerken ondan itiraz eden tepki gelmedi.

Böyle bir adamın onunla ne işi vardı? Kızın aklından kendisine korkunç bir kötülük yapmakta olduğu fikri geçti, adam pantolonunu çıkarınca Selen'in bakışları ister istemez iç çamaşırının önündeki kabarıklığa kaydı. Karşısında geniş omuzları, biçimli ve güçlü bacakları, daracık kalçalarıyla, muhteşem bir adam duruyordu ve o sadece izliyordu, bu hiç normal değildi. İzleyecek cesareti nereden buluyordu? Vefa iç çamaşırını da çıkardıktan sonra üzerine eğildi. Selen ürperdi, bacaklarına değen sertliği hissedince yutkundü. Bu işin nasıl olduğunu biliyordu ama nasıl davranması gerektiğini çözemiyordu. Akli karışmış gibiydi.

Onu kollarına alan adam, "Üşümüştün," diye homurdanarak sarıldı. Kızın gerginlikten buz gibi olmuş tenini sıcacık vücuduyla ısıtmaya çalıştı. Onu ısıtmak için yeniden öperken, kız omuzlarını kavradı. Şimdi sarılmaya çok ihtiyacı vardı. Bir yandan tutkuyla öpüşüyorlar, dilleri çılgınca dans ediyordu, diğer yandan tenlerini keşfedip okşamaya çalışıyorlardı. İkisi de daha önce böyle delice ve kontrolsüz bir şey hissetmemişti, kız kendine yabancıydı, adam ise bu tutkulu kadının kollarının arasından kaymasından korkuyordu. Hem telaşlı hem de acemi kadar tereddütlüydü.

Bedenleri temas ettiği an hem soğuk hem de yakıcı bir ısının tenlerine yaslanması aynı hızla gerçekleşti. Parmaklarını adamın saçlarından geçirip sımsıkı kavradı.

Vefa şehvetini dizginleyip yavaşlamaya çalışıyordu. Onu ürkütmek de oldubittiye getirmek de istemiyordu. Haz vermek, aklında ve yüreğine iz bırakmak istiyordu. Kız o kadar narindi ki aceleci ya da hoyrat davranarak onu incitmek istemiyordu. Daha önce görmediği kadar talepkârdı, verici olmak için zaman kolluyordu. Gözlerine güven ifadesiyle bakarak onu mahvediyordu.

"Bütün sesler, bütün yüzler, bütün gülüşler sana benzemeye başlamadı, ya da ben seni özledikçe kafayı yıyorum."

Selen bunu öyle içten söylemişti ki bir an duralayan adam dalgın halde yüzüne baktı ve yüzünü kucaklayan eller ağzını tekrar dudaklarına çekti.

"Şimdi bütün şarkılar senden bahsediyor, bunu anladım."

Kız mutlulukla kıkırdadı, "Hepsi mi?"

“Ayrılık içerenler hariç.” Burnunu burnuna sürttü, üzerine küçük bir öpücük kondurdu. “Bana ne yaptın?”

“Ben ne yaptım ki?”

“Sen gel satırlarıma cümle ol, cümlelerime kelime, kelimelerime sözcük sonra da ben ne yaptım de? En güzel şiirleri yazdığından habersizsin.”

“Ben mi?”

“Sen,”

“Sen de şiir yazacak incelik yok.” Adam tek kaşını kaldırıncı, “Gerçekten şiir mi yazdın?” diye sordu. Adam başını sallayınca, “Bana mı?” diye sordu. Vefa gülümsedi.

“Kesin benimle alay etmişsindir. Ne yazdın, komik şeyler mi?”

“Kokuna sarılma isteği var ya, işte bu bambaşka bir şey. İnsanı çaresiz bırakıyor.”

“Okumak isterdim.”

“Belki bir gün.”

Selen ona iyice sokulunca, aldığı bira ve çiçek kokusuyla yeniden heyecanlandı, hissettiği ihtiras canlandı. O memnundu, kız memnundu; o halde dert edecek bir şey yoktu. İkisi de kocaman insanlardı, istemişti, ikisi de plansız bir şekilde birbirine çekilmişti. O anda paylaştıkları tek şeyin ötesi tutku olmalıydı. Eğilip boynunu ve omuzlarını öptü, devamında pembe gölgeli meme ucunu dudaklarının arasına alıp hafifçe sıkıştırdı. Selen sanki göğsüyle kasıkları arasına gerilmiş bir yay geri çekilmiş titriyordu ve onu benliğinin en derinliklerinde hissediyordu.

“Bu hoşuna gitti,” diye fısıldadı. “Bu da.” Kız titreyerek gözlerini kaparken, “Hem de çok,” diyebilirdi. Gırtlığına yumrular dizilirken, “Bu yanlış mı?” diye sordu.

“Yanlış olan her şey bu kadar açıkken yalanlamak. Sel, ne sıradan sevgi yaşayacak kadar basit biriyim ne de seni sıradan bir sevgiye malzeme yapacak kadar herhangi biriyim.”

“Sen böyle konuşunca gülüşüm çiçek açıyor.”

“Fark ettim, dudaklarından toplamam gereken papatyalar var.”

Vefa ona diliyle ve dudaklarıyla sataştıkça, Selen hoşuna giden daha pek çok şey olduğunu keşfediyordu. Sabırsızlığı artan ve vazgeçesinden korkan Vefa’nın parmakları bacaklarını turladı, baldırlarını parmaklarının arasına sıkıştırıp kışkırttı. Okşamaları derinleşti, elinin bacaklarının

arasına kaymasıyla kız irkildi. Vefa gerilmesine izin vermedi. Okşamalarıyla yeniden gevşeyen bedeni hazırlandı, bu yaptığı çok utanç verici olabilirdi ama aynı anda hoşuna gidiyordu. Yaramaz parmaklardan biri biraz derine doğru kayınca, kızın hazdan nefesi kesildi. Vefa diğer parmaklarıyla bu işkenceye eşlik etti. En hassas noktaya dokunup, yuvarlak hareketlerle ovuştururken, Selen daha fazla hazza dayanamayacağını hissetti.

“Lütfen...” diyebildi nefes nefese ama aslında ne istediğinden emin değildi, sadece daha fazlasını istediğini hissediyordu. Vefa pantolonunu odanın diğer ucuna fırlattığına pişman olmuştu. Cüzdanında eskiden kalma bir şeyler bekli bulabilirdi. Ama şu anda onu düşünemeyecek kadar hipnoz olmuştu. Ellerini kızın kalçalarının altına kaydırды, bedenini hafifçe kaldırdı. Vücudunu iyice onunkine yaklaştırmış, gövdelerinin birleşeceği noktayı bulmaya çalışmıştı. Acelesi yoktu, yavaşça hareket ediyordu.

“Çok sıkısın,” dedi. “Sanki daha önce bunu hiç yapmamışsın gibisin ama bu kadar tutkulu olup...”

Kızın dudakları ağızına kapanınca, sözleri yarıda kesildi. Vefa kendini ayarlarken Selen cesurdu ama boğazından soluk bile çıkmıyordu. Tüm dikkati vücudunda toplanmıştı, adam yavaşça içine girmeye başlayınca kasıldı. Önce yavaş ilerlerken, kendini tutamayarak birden öne doğru atılınca, Selen tiz bir çığlık attı. Bu kadar dar olduğunda bir an onun ilki olabileceğini düşünmüştü ama değildi. Selen yutkunarak, “Bunu söylemem gerekirdi,” diye mırıldandı, utanmıştı. Vefa gözlerinde buz gibi bir öfkeyle bir an durdu, ona bakarken donup kalmıştı. Dişlerinin arasından, “Bekâretin senin, kime istersen verebilirsin.” diye hırladı ama huzursuzdu ve bunu saklama gereği duymuyordu. Bir anda bedeni buz kesen Selen çaresizce, “Ben nişanlıydım unuttun mu?” diye belirtti. Kendini kollarından kurtarmaya çalışarak, “Bu senin tercihin, senin kararındı, pişmansın... Bırakır mısın?” diye çıkıştı. Büyü bozulmuş, tutku bedenlerinden çekiliyor gibiydi. Selen huzursuz ve ağlamak üzereydi, adam ne yaptığını ve nasıl zor bir durumda kaldıklarını idrak edince yönetimi eline aldı.

“Sakin,”

Vefa bunu söylerken bile kabullenemeyen bir öfkeyle dişlerini gıcırdatmıştı. Olan olmuştu. Selen’in söylediği gibi, bu onun seçimiydi. Beden kızın bedeniydi, kiminle isterse paylaşabilirdi. Ama hayal kırıklığını saklamanın gereği yoktu, en başından beri hep bu anı başka düşünmüştü ve Selen onu şaşırtmıştı. Bu saçma tepkisi de bundandı. Üstelik hiç de alışık

olduğu bir durum değildi. Kızın itiraz için kıpırdanan dudaklarına uzandı. Artık tamamen serbest kalan ihtirasıyla önündeki sıcak vücuda tüm ağırlığıyla yüklendi. Elleri ve dilleri hem öfkeli hem de tutkuydu.

“Asla sahip olamayacağını bilmek ölüme gülümseyerek yürümektir.”

“Vefa dur lütfen...”

“Selen,” Alnını alnına yaslayarak ileri doğru itti kendini. Başını sımsıkı kendine çekti. “Sen benim içinsin, benim içimsin.”

Hareketlendi, dudakları yanaklarında, kurumuş dudaklarında, nemli gözlerinde dolaştı. Kulağına daha önce duymadığı tutkulu şeyler fısıldadı, kalbini hızlandırdı, ellerini yaktı, tenini kavurdu, karnında kasılmalar başladı. Bedeni minik titreşimlerle sarsılırken, vücudunun derinlikleri gitmesinden korkarcasına sımsıkı kavramıştı. Adam daha hızlı ve daha güçlü hareketlerle daha derine inerken, Selen’in nefesi giderek kesildi. Tamamen sezgileri ve güdülerıyla hareket ederek, saf bir hazzın peşinde, bacaklarını Vefa’nın beline sarmış, birlikte hareket ediyordu. Daha önce bir kere birlikte olmuşlardı Umut’la ve bu o kadar acemi olmuştu ki, tek hissettiği canının yanması ve o işkencenin hızla sona ermesini beklemek olmuştu. Sonraki süreçte bunu tekrarlamasına bir şekilde izin vermemişti çünkü aynı şekilde canının yanacağını düşünmüştü. İlk tecrübesinden sonra cinselliğin bir süre daha ikisi için keyifli olmayacağına karar verince, düğünü bekleme kararı almıştı. Ama bu başkaydı, ilk tecrübesi ile alakası yoktu. Yakıyordu, tüketiyordu, sömürüyordu ve aklını başından alarak sadece ona odaklanmasını sağlıyordu. Nihayet bir elektrik şoku gibi vücuduna yayılan olağanüstü bir haz tüm kasları ve hücreleri boyuncaya yayıldı, doruk noktasına ulaştı. Vefa da aynı anda daha önce tatmadığı türden bir hazla doruğa ulaşırken, kıza baktı. İkisi de titriyor, başları dönüyor, solukları göğüslerini acıtıyor, kalplerinin sesi kulaklarında çınıyordu. Bir süre gözlerini sımsıkı kapayan ikili soluksuz halde yapışarak durdu. Vefa derin bir nefesle kaslarının yumuşadığını fark etti, gözlerini araladı. Selen’in yanaklarından aşağı yaşlar süzüldüğünü görünce, hemen kenara çekilip, onu kollarının arasına aldı.

“İyi misin? Canın mı yandı?”

“Hayır.” Kız yüzünü onun omuzlarına gömerek utancını saklamaya çalıştı, hıçkırarak ağlarken dudaklarını ısırıp bu anın hemen sona ermesini umdu. Vefa kızı kollarının arasında tutuyor olmaktan bir anda rahatsız olmuş, bu durumdan sıyrılmak için bir bahane aramıştı. Neden ağladığını düşünüyordu ve aklına gelen şey hiç masum ve hazmedilir şeyler değildi!

Selen'in ağlaması garip bir şekilde uzaklaştırıyor, aklından geçenleri düşündüğü an bedeni buz kesiyordu. Asla dokunmaması gereken bir kadınla kabul edilemez bir durumda olduğunu hatırlatıyordu. Kendisini duygusal tecavüze uğramış ve şiddet görmüş kadar çaresiz hissediyordu. Olaylar nasıl başlamıştı, ne ara bu noktaya gelmişlerdi çözmeye çalıştı. Kız mezarlıkta durup ona baktığı anda mı başlamıştı? Yoksa ilk gittikleri o kafede gözleri birleştiği an mı bu kadar bağlanmıştı? Yoksa onun kim olduğunu bilmeden, rüyalarında ziyarete geldiği günlerde mi ona âşık olmuştu? Selen böylesi bir tutkuyu daha önce başka bir adamla yaşamıştı. Ölü bir adamla ama hala gözlerinde gördüğü ve hayal ettiği adamla... Bu gece kollarında olmak istediği adamla!

Belki de şimdi de onu hayal ediyordu! Elindekiyle yetinirken, yokluğuna üzülmüyordu. Onun gözlerine bakarak bu anı deneyimlemişti. Onunla olurken hayal ettiği adam kimdi? Şimdi hangisini diğerinin hayaliyle aldatmıştı? Onunla mı yatmıştı yoksa gözlerine bakarken hayal ettiği adamla mı? Midesi bulanmaya başladı, kollarında ağlayan kızı bir köşeye savurup lavaboya koşmak istedi. Selen onunla değil, hayal ettiği adamla sevişmişti. Özlediği, hiçbir zaman vazgeçemeyeceği o kişinin yerine koyulmuştu. Onun gözlerine değil, sevdiği adamın gözlerine baktığını düşünmüştü.

Bu gerçek adamın canını çok yakmıştı. Kendine sahip olurken bedenleri gevşedi. O kadar uzun süre onunla bir bütün halde kendiyse savaşa girmişti ki, kolları arasında gevşeyen gövdeyi hissetmemişti. Düzenli nefes alışveriş sesi kızın derin uykuya daldığını gösteriyordu. Onu kollarından nazikçe geriye itti. Bir bacağını yataktan indirirken, yavaşça hareket ederek kızı yatağın ortasına doğru kaydırды, yatak örtüsünü güzelce üzerine örttü, hızla banyoya giderek midesinde ne varsa çıkardı. Aklındaki düşünceler ve kızın gözlerinde gördüğü pişmanlığı, özlemi ve hayal kırıklığını okumuştı. Bu düşünce, ellerinin iki yanında yumruk olmasına, tenninin pişmanlıkla yanmasına sebep olmuştu. Hata etmişti, hem de büyük bir hata etmişti. Önceden onun için mukaddes olan sevgisi ve duyguları, şimdi kirlenmişti. İçindeki masum ve temiz aşk kirlenmişti. Hızla duşunu alıp giyindi. Başkasını hayal eden ve özlediği için bedenini ona ama kalbini ve ruhunu ölü bir adama sunan kadınla, birlikte olmuştu.

Lanet olsun, artık temiz olan her şey kirlenmişti.

@novaebook



21. Bölüm

Oysa ben bir akşamüstü oturup turuncu bir yangının eteklerine, yüreği avuçlarımda atan bir can yoldaşıyla geleceğimi bölüşmek istemiştim.

Gözlerini açtığına pişmandı. Gördüğüne, göreceğine, hissettiğine şaşkındı. Dirseklerini dizlerine dayadı. Elleriyle üzgün yüzünü kapayarak tutuk soluklarını dışarı saldı. Sıkıntılı hali dokunaklıydı. Solukları sanki canını acıtarak dudaklarından dışarıya salınıyordu. Şu hali her ne kadar sakin gibi görünse de kendine olan öfkesi kaynayan bir volkan gibiydi. Ve tüm yakıcılığıyla şu anda o pişmanlığın lavları damarlarında dolaşıyordu. Öylesine düşünceli, öylesine hiddetliydi ki, canı bedenine dar geliyordu. Bunu nasıl yapardı? Bu kadar ileriye nasıl giderdi? Lanet olsun! Nasıl kanar, nasıl olur da onu istediğini sanırdı. Oysa en başından kızın gördüğü o olsa bile hayal ettiği Umut'tu. Gözlerine bakınca istediği, düşündüğü, dokunmayı düşlediği Umut'tu. Kendini kullanılmış hissediyordu, daha da kötüsü bir daha asla elini süremeyeceği ve onunla sevişmekten nefret ettiği bir kadını özlüyordu. Ellerini sıkıntıyla yüzünde gezdirip, başını bıkkınca yana çevirdi. Bu görüntüyü görmeye dayanamadığından, dişlerini birbirine bastırdı. Donuk gözleri hala yatakta ağlamakta olan biçare kızın suretiyle kesişti.

"Özür dilerim..." dedi derinden gelen sesi, kırılganlığını gırtlığına taşıırken, tüm hışmını bir kalkan gibi sertleşen yüzüne kuşanmıştı. "Böyle olsun istemedim... Seni üzmem istemedim."

Onu dinlemeyecek kadar bitik durumdaki kız şu anda kendi utançından başka bir şey duymuyordu. Titreyen parmaklarıyla sıkıca kavradığı kumaşı, biraz daha üzerine çekerek, çenesinin altına gömüldü. Narin omuzları daha hızlı sarsılmaya, hıçkırık sesleri odayı tiz bir haykırış gibi inletmeye başladı. Uyandığı ve kendine geldiği an başlamıştı ağlamaya, pişmanlığı saklayamayacağı kadar derindi. Ama Vefa onun neden bu

kadar üzüldüğünü anlayamayacak kadar kendi içinde kaybolmuştu. Eğer empati yaparak baksaydı, aslında sandığının hissettiği gibi olmadığını bilirdi!

Öfkesi gözlerini kızın neden üzüldüğünü görmeyecek kadar köreltmmişti.

Adam başını acıyla sarsarak, "Özür dilerim. Gerçekten." diye kaba sesiyle belirtti. "Dün gece bir hataydı!"

Kızın hıçkırıkları daha da yükseldi. Hata kelimesi ikidir kulağında çınılıyordu ve bu Selen'i yerle bir ediyordu. Utancından değil, pişmanlığından, bu kadar kolay teslim olmasından kaynaklanıyordu hüznü, onu hata olarak gören bir adamın geçmiş anısı olmuştu.

Başkasını seven ve hayal eden birine hunharca dokunmak asla istemezdi adam ve onu istemeyen bir adamla bir daha yan yana gelemezdi kadın.



Acının birden fazla çeşidi vardı. Ne yaparsa sönerdi içindeki bu yangın? Ne dökerse acıya dumanını saklardı? Yüzde yetmişi su olan bir canlının, içi nasıl böyle cayır cayır yanardı? Bir yangın biraz olsun küçülmeden, her gün, her saat, her saniye büyüyerek kendini nasıl taze tutardı? İnsan kendine susar mıydı? Kelimeleri kifayetsiz, cümleleri tükenir miydi? Eline aldığı telefona bir satır bile yazamaz olur muydu? Doğru kelimeyi bulamayarak yazıp silerek zamanı doldurur muydu? Olanlara bir izah bulamayıp, kendine tarifini yapamamakla cezalanır mıydı? Günler, saatler, dakikalar geçmeyecek gibi gelirken, acıyla nasıl yaşanılır, nasıl baş edilir hale gelirdi, hiçbir fikri yoktu. Hira bir gün ona, 'Allah vefat edenlere uzun ömürler versin,' demişti, o vakit ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi anladığı an canı yanmıştı. Bir insan yaşarken nasıl her gün ölür, içi damar damar suyken nasıl cayır cayır yanar, şimdi anlamıştı. Hep asıl bitişin ölenle olduğunu sanmıştı, oysa asıl bitiş yaşayanın ölü saydığı anda başlamaktaydı.

Dizlerini karnına çeken kız hıçkırarak ağlarken, zihnindeki pişmanlığın hangi acıya ait olduğunu çözemiyordu. İçi kördüğüm gibiydi, Vefa'nın arkasından mı yoksa Umut'un arkasından mı daha fazla gözyaşı döktüğünü bilmiyordu. Suçluluk mu pişmanlık mıydı onun canını daha fazla yakan, kaybediş mi kahrediş miydi umudunu çalan, işin içinden çıkamıyordu. Sanki onun kötü olduğunu biri kulağına fısıldamış gibi onu gecenin bir vakti arayan ve sabaha kadar onunla bir ağlayan kızla acısını

bölüşüyordu. Telefonu hoparlöre almış sessizce ağlarken, belki onu ondan daha iyi tanıyanlar çözer bu muammayı diyerek sessiz kalıyordu.

“Selen şimdi iyi misin?”

“Hiç iyi değilim.”

“Biliyorum, bu senin için ani bir durum ama ben hata olarak görmüyorum, yaşanması gereken her tecrübenin hayatımıza getirdiği iyi ya da kötü şeyler olduğuna inanıyorum. Senin de öyle olduğuna inandığım ve inancının tam olduğunu bildiğim için söylüyorum, lütfen endişelenmeye son ver ve bir şeyleri akışına bırak artık.”

“Ben ömrüm boyunca hep onu seveceğim sanıyordum, bu vazgeçiş bana da sürpriz oldu. Belki de bu yorgunluk değil pişmanlık, ondan dayak yemiş kadar ağır ve tüm kemiklerim kırılmış kadar yerimden kalkamayacak hissediyorum.”

“Şimdi her şey çok taze, biraz zaman geçince daha farklı bakabilirsin.”

“Haklısın, zaman vermem lazım değil ama kendimi zamanı yitirmiş ve bir daha asla bulamayacağım bir kuyuya düşürmüş gibi çaresiz hissediyorum. Sanki hiçbir söz beni teselli edemez artık. Yeniden ayaklanmak için mücadele ediyorum, çırpınıyorum, direniyorum, deniyorum ama bu öyle bir şey ki, anlatamıyorum. Sanki her bir yanından hayat fışkıran bir kuşum ama ayağıma taş bağlayıp uç demişler, kırıdayamıyorum. Kanatlarım var lakin yüküm ağır, dibe çekiliyorum. Biliyorsun hiçbir zaman senin kadar güçlü bir tabiata sahip olamadım. Normalde yıkılırdım, depresyona girer karanlığa tıklılırdım ama bu sefer olmadı, kırığım ama aynı anda kendimi çok garip derece de güçlü hissediyorum. Üzerimde çok tuhaf bir sakinlik var, bunun nedeninin adını koyamıyorum. Kafamın içi çığlıklarla dolu ama dilim çok suskun, bendeki bu sakinlik beni çok korkutuyor.”

“Bak ne güzel diyorsun, mantıklı ve acıya karşı tecrübelisin, süreçlerin nasıl yönetilmesi gerektiğini biliyorsun. Güzel düşünelim, güzeli konuşalım, güzeli çağıralım ki bu gidiş hayrımıza olsun.”

“Bazen cesaretim kırılıveriyor. Bir kuşa gözlerimi ayırmadan uzunca bir süre bakabilecek iyimserliği bile bulamıyorum. Sanki bendeki olumsuzluklar bulaşıcı gibi, kuşun dengesi bozulacak, kanatları birbirine dolanacak ya da biri tarafından avlanacak gibi hissediyorum. Bir şeyler iyi gitmediğinde ve tüm bu kötü süreçler üst üste geldiğinde, bundan böyle yaşananların ve yaşanması muhtemel olan zamanların kötülükten başka bir şey getirmeyeceği hissine kapılıyorum. Sanki dünyada tüm güzellikler

bir anda yok olmuş gibi hissediyorum. Bir adım sonrasında yerin ayaklarımın altından kayıp gideceğini düşünüyorum, sanki bundan sonraki günlerde her adımım boşluğa atılacakmış gibi.”

“Sen yönetmek istiyorsun ama yönetim senin elinde değil, ilahi kader diye bir şey var. Bazen ne yaparsan yap alınyazısı değişmiyor. Bazen gerçek mutluluk için insanın kurguladığı sahte hayaller hep yarım kalıyor, yerli yerine oturmayan, iğreti duran çok şey olmaması değil, olduğu zaman senin için kötü olabileceğini görmemen oluyor. Sen sana kaderini yazandan daha iyi mi biliyorsun hayırlı olanın ne olduğunu? Anlamadığın hayatın her zaman beklenmedik bir şey olduğu, kural böyle... değiştiremezsin.”

“Hira sen de beni anlamıyorsun, kimse anlayamaz. Beni sadece özlediği insanı rüyasında görmekten başka çaresi olmayanlar anlar, toprak aldığını geri vermiyor, insan hatasını yapmamış gibi başa dönemiyor.”

“Seni anlamayabilirim ama seni göğsümün altında hissediyorum. Şimdi sana zamandan söz ederken, yaraları nasıl sardığından ya da her şeye nasıl iyi geldiğinden bahsederken, bir rüyayı anlatıyor gibi görünebilirim. Zaten sen bu süreçlerden geçtin, tüm süreci biliyorsun, seni teselli etmenin de bir işe yaramadığını ben biliyorum ama ayaklanmak için konuşmak, rahatlamak için içini dökmek gerekir çünkü güç verir bazı sözler, sözcükler, düşünceler. Bak sana zaman diyorum, yine zaman diyorum. Biliyorsun zaman bir süre acıdıktan sonra alıyor tüm yükü üstünden, boşluğunu dolduracak sebepler sunuyor, yaralar kabuk bağlıyor, sızılar dinliyor. Selen... acı Acı bile zamanla dibe çöküyor. Hayatında sevinilecek şeyleri yeniden fark edeceksin ve bir yerlerden bulunup yeni mutluluklar çıkarmayı kendine iş edineceksin. Haklısın zamanla o boşluk doldu sana-caksın, o boşluğu doldurmaktan korkacaksın ama dolmayacak, o boşluğu var eden acı senin eksilmene sebep oldu.”

“Unutmayacak mıyım?”

“Unutacaksın ama acısını, kaybının ilk gün kadar taze sızısını... Onu unutmayacaksın, bıraktığı boşluğu şekillendireceksin. Eğer kendine bir şans verirsen, acıyla değil tatlı bir hüznle anımsamayı öğreneceksin. Hayata dair ısrarcı olamamış olabilirim. İlişkiler konusunda pek istikrarlı biri sayılmam. Her şeyden çabuk sıkıldığım da doğrudur. Tamam; umursamaz olduğum kadar bazılarına geç kalma huyum da var. Herkesin duygu süreci farklı işler, ben erkeklere olan hayalimden çabuk yorulmuş da olabilirim. Seni anlamadığımı sanıyorsun çünkü sırf mutlu ol diye bazen gıcıklaşabiliyorum, haklısın. Aramızda mesafeler olsa da sen üzülünce çaresizliğime yeniliyorum. Sinirlenince, sesimin tonunu kontrol

edemiyor da olabilirim. Ama bu seni anlamadığım anlamına gelmez. Son zamanlarda acayip duygusallaştığın doğrudur. Kırıldığın için acıtıyor olabilirsin. Yalnız ağlıyor da olabilirsin. Sevdiklerini özleyiyor da olabilirsin. Gereğinden fazla açıklama yapmak istemiyor da olabilirsin, yanlış anlaşılma korkusundan susmak istiyor da olabilirsin, pişmanlıklarla dolu da olabilirsin, kimseye güvenmediğinden herkesle arana mesafe koymak da isteyebilirsin ama ben senin içini okurken, bana yalan söylediğinde sana inanıyormuş gibi yapamam. Ben herkes değilim. Güçlü görünüyor olman, her daim Allah'a sığındığından, bunu biliyorum. Artık hiçbir acının seni yıkmayacağını, sadece süründürüp yaralayacağını gördüm. Her şeye rağmen gülümsediğin doğru, unuttuğun ise pişmanlıklarla sarıldığında mantıklı olmayı bırakan insan yanını nasıl iyileştirmen gerektiği... İşte o zaman devreye benim girmem lazım, düştüğün yerden ayaklandırmam lazım, acıdığın yerden üflemem lazım, kanadığın yeri sarıp iyi etmek için çare aramam lazım... Bunun için bana izin vermen lazım ki sana gerçekten dostun olduğumu kanıtlayayım, ne olursa olsun yargılamadan, sorgulamadan, çıkarsız ve art niyetsiz seni sevmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatayım. Asla terk etmeyecek o kişinin ve asla terk edilmeyecek o kişinin biz olduğumuzu yeniden hatırlatayım. Yaralarımı göstermiyor olmam, yaralı olmadığım anlamına gelmez. Selen, senin ruhun kanıyorken beni kendinden uzaklaştırman da beni yaralıyor. Bırak acıyan yanını birlikte saralım, çözülmez sandığın ne varsa bir bir sabırla çözelim, iyileşelim, iyileştirelim... Sen şimdi araya uzaklık ekersen, kırılırım ama senden vazgeçmem, hemen ayaklanmazsan oraya gelir o oteli hak eden herkesin başına yıkar seni bir güzel patakladıktan sonra, vurduğum yerden öperek alır gelirim."

İki günlük ağlama nöbetinden sonra Selen ilk defa kıkırdayınca içi rahatlayan Hira, "Lan kalk duş al, sen salya sümük ağlayınca ter kokarsın, leş gibi olmuştur odan, kesin gözlerin şişmiş burnunda tıkanmış baykuşa dönmüşsündür. Kalk duş al kendine gel sonra da beni görüntülü ara."

Söz dinledi Selen, duşunu aldı, işine gitti. Vefa nasıl mesafeli oluyorsa, aynı mesafeden bariyerler çekti. Herkesin kullandığı taksi de yok gibiydi, herkesin ses kalabalığıyla coştığı ofiste durgun ve işi dışında herkesle iletişimi kesmiş haldeydi. Bir şeylerin ters olduğunu fark ediyorlardı ama kimse onun gerginliğine dokunacak cesareti sergileyemiyordu.

Beren bu garip hallerini birkaç defa sorgulayacak olmuş, tepesine ekşiyip durumunun nasıl olduğunu sormuş, aldığı yanıt ruhsuz bir *iyiden* öteye gitmemişti. Cem bu tür durumlara ara ara girdiğini bildiğinden,

onun yine eskiyi özlediğini, nişanlısının yasını yenilediğini düşünmüş ilişmeme kararı almıştı. Vefa ise buz gibiydi. Selen ne kadar onu yok sayıyorsa, adam da en az onun kadar onu yok sayıyordu.

Akşam iş dönüşlerinde herkes odasına sessizce dağılıyor, akşam yemeği için daha ilk gün sözleştikleri saatte restoran katında oluyordu. Vefa önüne konan yemeği eşleyip sadece su içerken, buz kadar soğuk gözlerini karşısındaki boş sandalyeye odaklıyor, onun aksine kollarını dizlerine sararak sırtını yatağın başına yaslayan kız hıçkırarak ağlarken, pişmanlığına gömülüyordu. Sabah kahvaltısı, akşam yemeklerinde Selen masaya gelmedi. Vefa garip bir iradeyle her akşam ve her sabah o masada oturup, yemeğinden bir lokma almadan karşısındaki sandalyeye bakarak yerinden kalkıp ona şaşkınca bakan ikiliye uzak bir keyif dilemeyle yanlarından ayrıldı.

Beren ve Cem ikisi arasında bir terslik olduğunu fark etse de bir trafo kadar yüklü olduklarından -ve bunu onların dışında ofisteki herkesin gözlemlendiğinden emin olduklarından- çarpılmamak için pek yaklaşıyordu. Böyle geçen bir haftanın arkasından son gün Vefa ofisinin jaluzilerini her zaman olduğu gibi sımsıkı kapadı. Selen bunu fark edince umursamadı, onu yok saymasına gönül koymadı. Bir kez olsun onun olduğu yöne bakmama kararı aldı. İşini bitirip rahat bir solukla arkadaşlarına veda ederek otele gitmek için kolları sıvadı. Herkes hem işi tamamlamanın mutluluğunu hem de bir aydan fazladır burada çalışmanın gurunu ve ayrılmanın hüznünü yaşarken, ikilinin düşünceleri tamamen karmaşıktı. Vefa dönüş sabahı kahvaltıdan sonra odasını toplamak için yanlarından ayrılmış, içini çekerek son defa yatağına bakıp dişlerini sıkmıştı. Başını sallayarak bir şey unutup unutmadığını gözlemek için odayı taradı, tekerlekli valizini arkasından çekerek odasından çıkıp resepsiyona indi. Çıkış işlemlerini Cem halletmişti. Beren beş tane valizle geldiği için Cem ona kızıyor, yerinden kaldırırken zorlandığı valizleri göstererek havaalanından evine nasıl götüreceği konusunda şikâyet ediyordu. Vefa uçuş saati yaklaştığı için saatine baktı. Her zamanki kullandıkları taksiyi dünden haberdar ettiği için adam büyük bir araçla zamanında gelmiş valizleri yüklemeye başlamıştı.

Beren'i azarlayan Cem'e dönerek, "Selen hala inmedi, bir bakar mısın sorun olmasın!" diye dayanamayarak sordu. "Uçuş saati geliyor."

Beren ve Cem şaşkınlıkla bakiştılar, Cem garip şekilde gözlerini kırkarken oturduğu koltuktan ayaklanan Beren, "Senin haberin yok mu?" diye sordu. Cem kıza uyarıcı bir dirsek attı ama susacak gibi durmuyordu.

“Neyden haberim olacaktı?”

“Selen bu sabah altı uçuşuyla gitti. Dün akşam ikimize de veda ederek sabah otelden ayrıldı, sana uğramadı mı?”

Vefa şaşkınlığını belli etmemek için dişlerini sıkarken, eli yanında yumruk olmuştu. Ona haber vermediği gibi gitmeden evvel konuşmaya tenezzül bile etmemişti. “Dün dışarıdaydım,” diye bahane uydurdu. Oda-sında onunla konuşmak için volta attığını ve cesareti kırılıp vazgeçtiğini söylemeyecekti. “Arkadaşlarımla vedalaşıyordum, geç geldim, rahatsız etmek istememiş olabilir.” Onların konuşmasına müsaade etmeden hazır olan taksiye geçmek için döner kapıya yöneldi.

Bir daha ne Vefa onu aradı ne de Selen görüşme için bir adım attı. Sanki bu kopuş ikisi için birçok şeyi bitirmişti. Selen’in iş yerinden senelik iznini alarak ailesiyle birkaç günlüğüne yazlıklarına gittiğini öğrendiğinde şaşırmamıştı. Daha otelden çıkınca eve geçmeden yazlığa gitme işini ayarlamış olacak kadar onu yok saymayı düşünmüştü ve bu artık gerçekle-rin ne olacağını gösteriyordu. Vefa Selen ile görüşmeye cesaret edemiyor-du ama garip bir şekilde içini okuyan Hira onunla her gün mesajlaşarak arada bir köprü oluşturmayı kendine misyon ediyordu. Onun söylediğine göre Selen geldiğinden beri hayli hassastı, bu süreçte biraz yalnız kalma-ya ihtiyacı vardı. Kendince haklıda olabilirdi, sonuçta yaşadığı o gece bir cinsellikten öteydi. Kendini sevdiği adama ihanet etmiş gibi hissediyor da hissedebilirdi ama Vefa’nın ona vereceği zamanı yoktu. Her gün aleyhle-rine işleyen saatli bomba gibiydi. Selen kısa tatilin sonunda eve döndüğü gün, valizlerini açarken odayı çınlatan uyarı sesiyle işini yarım bırakarak telefonu eline aldı, gördüğü şeyle bir an ne yapacağını bilemedi.

“Görüşmemiz gerekiyor, acil.”

Hâl hatır sormadan, uzak ve soğuk bir emirle yüzleşmek zaten zor to-parladığı duygusallığını tetiklemeden öteye gitmedi. Dudaklarını kemire-rek, karnında baskın bir ağrıya yatağın köşesine oturdu, dakikalarca me-saja boş boş bakarak durdu. Düşünemiyor gibiydi, sanki beyni akmış ve hissizleşmişti. Hira’nın odaya girişini, yanına oturup onunla konuşmasını, kapanmış telefona neden boş boş baktığını anlamayışını bile görmemişti.

Hira onun yüzünü kendine çevirerek, “Sonra kitap bitti.” Dedi, gözle-rinin içine bakıyordu.

Kaşlarını çatan ve geldiğini henüz fark ettiği gibi konuştuğunu bile fark etmediğini kavrayan kız, “Ne?” diye fısıldadı. Ne ara geldiğini sorgu-layacak halde bile değildi.

"İşte kitabın sonu böyle bitti: O ilk gördüğü, tanıdığı, güvendiği, sevdiği insan değildi artık! Seven yanılmış, sevilen yabancılaşmıştı..."

Selen kaşlarını garip hale sokarak başını salladı. Şaşkınlıkla, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"Sosyal medyaya öyle yazmış bir arkadaşım."

"Anlamadım Hira ne diyorsun."

"Fark ettim. Burada mısın diye kontrol ediyordum, değilmişsin."

"Uf Hira!"

"Uf ya," Yüzünü kendinden kaçırmasına izin vermedi. Hızla kendine çevirerek gözlerinin içine bakarken, "Kafanı kırmadan dökül, ne oluyor?" diye sordu.

Dudağını dişleyen Selen omzunu sarsarak telefonu uzattı. Ondan hiçbir şeyini saklamıyordu ki bunu gizlemek istesin. Mesajı okuyan Hira kızan bir iç çekişle, "Yemin ediyorum sen adam olmazsın, gerçekten. Acı çekmeyi senin kadar seven birini tanımadım." diye çıkıştı.

"Yine başlama."

"Asıl sen başlama, biz seninle konuşup anlaşmamış mıydık?" Yanağını şefkatle okşayarak, "Kuzum adam acil diyorsa bir bildiği olabilir, görmezden gelme olur mu?" diye uyardı.

"Acil ne olabilir ki?"

"Bilemezsin,"

"Hira, o geceyi ve ona dair bir şey hatırlamak istemiyorum."

"Bazen düşünüyorum da sustuğumuz ve sormadığımız neleri çıkardık gözden. Çekindiğimiz ve kaygılandığımız için sormadığımız soruların cevapları nelerdi ve bizi nasıl etkileyecekti? Şu kısa ömrümüzde sırf korktuğumuz için ya da tembelliğimize yenildiğimiz için, neleri geri teptik istemeden? Mesela otobüse binmek yerine alışverişe yürüyerek gitseydik, yolda denk geldiğimiz tecrübeler yine hayata böyle bakmamıza sebep olur muydu? Bir sokakta telaşlı ve hızlı yürümek yerine etrafı inceleyerek yürüseydik hayatımızın aşkı döner miydi köşeden? Gurur yapıp kaybetmeyi göze almasaydık, içimizdeki tüm kırgınlıkları, yanlış anlaşılmalara kelimelere dökseydik için için '*keşke bir kez daha görsem*' dediğimiz insanları görür müydük? Hatta yeniden yan yana geldiğimiz zaman birbirimize selam verip, eskiyi yâd edip ince sızılı bir mutluluk yaşar mıydık? Cesaret edip '*seviyorum, derdin de başım üstüne devanda*,' diyemediğimiz için mi sevdiğimiz insanlar hep başkalarının sevdiği oldu? Biraz düşünse-ne Selen, bakış açımız hep aynı kaldığı için, gurur denilen o embesili hep

aynı yalanlarla beslediğimiz için ve bir yere giderken hep aynı yolu tercih ettiğimiz için mi bu kadar sancılı devam ediyor hayatımız? Bilmiyoruz ve asla bilemeyeceğiz... Ama sen bu telefona yanıt verirsen öğreneceksin, cesur bir adım atarsan sonu pişmanlık bile olsa denedim ve tecrübe ettim diyeceksin."

"Bu tecrübe değil de acımdan zevk almak olacak. Bizden olmayacak."

"Nereden biliyorsun, neden olmasın!"

"Ben bunu zaten denedim, bu yüzden biliyorum. Güvendim, ona öyle güvendim ki ilk defa sonunu düşünmedim. Doğrularımı, ilkelerimi, kriterlerimi, geçmişte yaptığım hataları düşünmeden teslim oldum. Neden birine güvenmek zor yeniden tecrübe ettim. Hayatının tam ortasında seni her koşulda anladığını düşündüğün o kişiye tüm benliğimle teslim oluyorsun ama o birinin bir süre sonra aslında seni hiç anlamadığını, anladığı zamanlarda da yanlış anladığını görüyorsun. Oysa bir insanın en kutsal yeri inancıdır, verdiği inançtan vurulunca bir daha adım atmaya korkuyorsun. Bir bakıyorsun, en zayıf yanından, savunmasızlığından vurmak için zaman kolluyor, sonra da birileri çıkıp suçlu senmişsin gibi diyorlar ki; insanlara güvenmelisin! Bak bana Hira, tüm yaralarımın en çok güvendiklerimin parmak izi var."

Hira ona sımsıkı sarıldı. "Biliyorum."

"Bunu sen biliyorsun ama onlar... Bilmiyorlar..."

"Gitmek istemiyor musun yanına?"

Selen başını salladı, Hira ona sımsıkı sarıldı. Biraz sakinleştikten sonra elindeki telefonu aldı, mesaj kutusuna, "Acil olan konu ne?" diye yazdı. Selen şaşkınlıkla telefona bakarken, itiraz etmesine fırsat vermeyen Hira umursamaz şekilde telefonu eline tutuşturdu. Kızmaya vakit bulamadan bir mesaj daha belirdi.

"O gece korunmadık, bu sorun olabilir."

"Yuh!" diye bağıınca şaşkın Hira, Selen ağzını kapattığı kızı geriye iterek ayaklandı, odanın kapısını sımsıkı kapamak için yerinden kalktı. Bu gerçeği hiç düşünmemişti. O kadar duygusal davranmıştı ki aklına bile getirmemiş. Aklı karmaşıktı. Suçlulukla ve pişmanlık olup olmadığını bilmediği bir girdapla savaşıyordu. Lanet olsun! Parmakları stres içinde saçlarına dadanırken yüzü allak bullak halde odanın içinde dolanmaya başladı. Hira telefona bir kez daha bakarak, "Şaka yapıyor de, sana ulaşmak için bir bahane olduğunu söyle." diye azarlardı.

Selen korkuyla kıvranan ifadesiyle ona döndü. Başını iki yana

sallayarak o gecenin taze anılarını zihninden uzaklaştırdı. Yanaklarında süzülen yaşlar korkusunun gerçekliğini ele veriyordu. Hira telefonu eline tutuşturarak, etrafa bakındı. Kol çantasını bulduğu gibi koluna taktı, arkadaşını sırtından ittirip kapıya çıkarırken, elinde nevresimlerle onların beyazlayan yüzüne korkuyla bakan annesiyle olduğu yerde donup kaldı.

“Bir şey mi oldu kızım, bu haliniz ne?”

“Yok ne olacak!” dedi Hira her zamanki şebekliği ve şımarıklığıyla, “Kızınızın depresyona girmesine izin vermemek için onu mutlulukla adam etmeye çıkıyorum.” diyerek alaya aldı.

Hira'nın yüzüne anlayışla bakan kadın hüznüyle gülümsedi. Kızındaki değişimin farkındaydı ve açıkçası içi hiç rahat değildi. Hira da olmasa eskiye dönmesi an meselesi olurdu, neyse ki bu ufak tefek kız onun boşluğa düşmesine müsaade etmezdi.

Ayakkabılarını giyerken, “Biz geç gelirsek merak etmeyin, bir kafede çayın dibini görüyor olabiliriz.” diye göz kırptı.

“Deli kız,” diyen kadının gülüşünü bile göremeden arkadaşını bina-
nın kapısına çıkarmış, annesinin, “Kızımla aynı yaşta,” diye övündüğü
taka arabasının içine atarak, her zamanki mekanlarına doğru yol almıştı.

Vefa yarım saattir ikiliyi bekliyordu. Bakışları denizdeydi, masanın üzerinde duralayan eli gergindi ve parmaklarının arasında döndürüp durduğu telefonun bile başı dönmüştü. Onları beklerken saatler geçmek bilmemiş, her beş dakikada bir saate bakıp durmuştu. Kapının açıldığını hissedince bakışlarını çevirdi. Hira önde, Selen arkada kafeye girdiler, Selen'in yüzü ağladığını belli ediyordu ve huzursuz duruşu korktuğunu vurguluyordu. Onu rahatsız etmemek için gözlerini üzerinde tutmadı. Yerinden kalktı, önden hızla yürüyen Hira'ya odaklanarak kollarını açtı ve tam sarılacakken kızın karnına indirdiği yumruğuyla bir an soluksuz kaldı. Kocaman adam kaskatı kesilmiş, kafedeki diğer insanlar şaşkınlık içinde onlara bakıp bu olaya anlam vermeye çalışıyorlardı.

Vefa kendine gelmeye çalışırken Hira'yı kolundan çeken Selen şaşkınlık içinde, “Ne yapıyorsun?” diye uyardı.

Hira'nın kimseyi görececek hali yoktu. Öfkeden titriyordu. “Dua et kafanı kırmadım,” derken karşısındaki sandalyeye oturdu. “Aptal mısınız?” diye bağırdı. Selen utanarak etrafa bakınca Hira kendine ayar verdi. İkisi de yerine oturunca millet bakışlarını çekerek odaklarını değiştirdi. Vefa ona anlayış göstererek midesini tutarken, “Bir taneyle öfkenin dineceğini düşünmemiştim.” diye onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Umuma açık yerde olmasaydık peşinden arabayla geliyor olurdum.”

Vefa zoraki bir gülüşle ortamı ısıtmak için, “Seni çok özledim çitlembik.” derken Hira huysuz bir sesle, “Ben de” diye çanak tuttu. “Tamam yeter bu kadar sırnaşıklık.” Sonra bir anda yerinden kalkarak, “Hemen şuradaki masada olacağım ve gözlerim üzerinizde olacak. Aptal gururunuz zerrece umurumda değil ya da psikolojinize sokarım, adam gibi oturun rezil olmadan bir çözüm üretin yoksa ikinizi de denize döker, aklınız başınıza gelene kadar kafanıza kürekle vururum.” diyerek masadan ayrıldı.

O birkaç masa ötedeki masaya otururken birkaç kişi merakla ona bakmış kızın uyarıcı gözlerini görünce derhal önüne dönmüştü. Vefa yüzü süzülen ve bir haftada bile verdiği kiloları belirginleşen kıza bakarken içi ezildi. Hala pişmanlığı ve duygusallığı devam ediyor olmalıydı. Üstelik sürekli ağladığı ya da uykusuz kaldığı gözlerinin altında beliren koyu halkalardan belliydi.

“İyi misin?”

Selen içini çekerek ıslak ve kızarmış gözlerini ona çevirdi. “Bunun olabileceğini düşünmemiştim.”

“Üzgünüm.”

Vefa pes ettiği anda mecburiyete dönüşen bir yol arkadaşlığı istemiyordu. O kadar olgun ve gururluydu ki bu ona zulüm geliyordu. Bu hayatta herkesin bir yarım kalmışlığı vardı, kimi sevdasından yana yarım kalmıştı, kimi hayallerinden yana, kimi annesinden, kimi babasından, kimi hayallerinden, kimi hayal edemediklerinden yana ama her insanın yarım kalmış bir hikayesi illa vardı. Bu yarımılık çok başkaydı, çok çetin bir acıyı göğsünün ortasına saplamıştı. Herkes hayatı boyunca diğer yarımını arar dururdu, çünkü herkes biraz yarım. Vefa onu ilk gördüğü gün tamamlanacağı kişinin o olduğunu sanmıştı. Onu bulduğunda, ‘bu o’ diyecek kadar inanmıştı, mutluluğu için peşinden gitmişti ve şimdi hayal ettiği kişi de süreç de hiç tanımadığı bir şeye dönüşmüştü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu dayanamayarak.

Selen başını sallayarak masaya bakarken yanağından yuvarlanan yaş hızla sildi. “Düşünemiyorum. Ben hiçbir şey düşünecek halde değilim.”

“Ailen bunu kaldıramaz, benim ailem de öyle.”

İkisi için de zordu ama Vefa, kadın için daha zor olduğunu, durumun namus meselesi halinde konuşulacağını bilecek kadar annesinden hikayeler dinlemişti. “Tek bir çözüm olduğunu biliyorsun.” Selen sessiz kaldı. Onun tecrübesizliği ve kendisinin baştan çıkması onları bu hale

getirmişti ama bu sefer adım atmak yerine karar vermeyi birlikte yapmalıydılar. “Seni zorlamayacağım, ısrar da etmeyeceğim. Artık bu sürece sen karar vereceksin.”

Selen başını kaldırdı gözlerinin içine baktı. İlk defa güzel gözlerindeki karanlıkla tanıştı. Vefa ondan vazgeçmişti. Bu muydu karnını acıtan yoksa bu duruma gelmeleri miydi? Can çekişmesi nasıl bir şeydi artık biliyordu çünkü söyleyeceği onca şey varken susuyordu.

Vefa ona bakarken, yüz yıldır yüzünü görmemiş gibi hasret hissediyordu. Sanki bir yüzyıldır belini sarmamış, gözünün içinde durmamış, aklının aydınlığına sorular sormamış, onunla tatmin edici sohbetler etmemişti. Her gün bir yüzyıl kadar uzun gelir miydi?

“Bir gün... Bir balık, bir kuşa âşık oluyor. Ölüyor aşkıdan. Kuş bu tabi, herkese her şeye tepeden bakıyor. Diyor ki balığa: ‘Ben de seni sevirim sevmesine de yuvamız neresi olacak nerde yaşayacağız aşkımızı, havada mı? Suda mı? Ben su da yaşayamam.’ diyor.

Balık da diyor ki: ‘Ben havada da karada da seni istiyorum, ölüyorum aşkıdan,’ Çıkıyor sudan, saniyesinde can veriyor. Aşk için...

Kaybedilen ne şimdi? Hayat? Ya kazanılan? Aşk?

Balık ölüme âşık olduğunu göremeyecek kadar kör, Kuş sevenin kıymetini bilemeyecek kadar nankör. Balık sevdiğinin canına can verecek kadar fedakâr, Kuş sevenin canını alacak kadar gaddar. Aşık ölüme âşık, Maşuk ise ölümün ta kendisi...”

Ona nazıkçe öldüklerini mi söylüyordu, onun için öldüğünü anlatıyordu. Selen ağlamamak için dişlerini sıkarken burnunun gerisindeki sızıyı bastıramıyordu. Selen tek kelime etmeden, itiraz etmeden, öneride bulunmadan sessizlik içinde dinliyordu.

Garson geldi, iki çay verdi onlara, ikisi de çayları soğutacak kadar sessiz kaldı. Kadın denize baktı ağlamamak için, adam ona baktı özlememek için, ikisi de yapıcı tek kelime etmeye cesaret edemedi.

“Ansızın olur bir şeyler, ansızın yakalanırsın yağmur gibi uykusuzluğa. En korumasız anında can evinden vurur ihtimaller, en alakasız bir zamanda gelir yakalar. Bazen gülüp oynarken, yıllarca geçmişin mutluluğunun mu yoksa hüznünün mü daha ağır bastığını bilmediğin için o şekilde hatırlamaya hep korktuğun bir anın olur. Kendi içinde bile kaçışıp durduğun ve her aklına geldiğinde ne yapacağını bilmediğin bir zaman olur. Acı dolu zamanlar dersin, oysa yaşanmışlıkların, hataların, keşkelelerin amaların, neyselerin sarmıştır dört bir yanını. Bu sürecin acıdan kalan

pişmanlık mı yoksa mutluluktan kalan lütuf mu olduğunu bilmediğinden, kaçsan bile yakalanmaya devam edersin. Nerede olursan ol her ne yaparsan yap gelir seni bulur, zamansız ve ansızın kışkacına alıp kıvrandırır. Düşünürken acıyan beyninin içinde bir ses bağıırır durur ama o sese kulak vermeye korkarsın çünkü bu ses hançer gibi saplanır kalbinin ortasına, acımaktan, kanamaktan, tekrar özlemekten korkarsın. Olduğun yerde öyle kalakalırsın, yüzleşmediğin için öyle pişmansındır ki geçmişinle, içinden bir şey elini ayağını bağlar ve o an hayatın boyunca bir daha hiç gülemeyeceğini zannedersin. Bir daha hiç değişmeyeceğine inandığın bir ifade alır yüzün. Geçmiş gözünün önünden bir kez daha geçer... Demem o ki;" Kız yutkunarak konuşmayı dinlerken tek bir kelimesini kaçırmıyordu. "Biz seninle hep kötü zamanlar geçirmedik, acısıyla, zorluklarıyla, mutluluklarıyla, hüznleriyle, iyisiyle ve kötüsüyle devirdiğimiz kocaman zamanlarımız oldu. Biz belki bir şeyleri mahvetmiş olabiliriz ama geçmişin hatırına bir şeyleri de düzeltebiliriz."

Kızın dudaklarının birbirine kenetlenmesinden, onun da zihninde geçmişin canlanıverdiğini anladı. Sanki koca bir ömrü bir saniyeye sığdırmaya çalışmış gibi gözlerinin önünden hızla akıyordu, kötü sana geldikçe umut yorgun düşüyordu. Dizlerinin bağı çözöldü, nutku tutuldu ne yapacağını ve ne diyeceğini bilemedi. Kendi düşünceleriyle ve yargılarıyla baş başa kaldı. İşte tam o anda asıl mücadelenin şimdi başladığını anladı. Gözyaşlarını kimse görmesin diye gizli gizli silerek etrafına bakındı. Sadece kendi içinde yaşadığı acıları. Kalbinde fırtınalar koparan sözlere ağzını açıp da bir şey diyemedi. Boş boş baktı denize, konunun nereye geleceğini kavramaya çalıştı.

"Ailene bunu yapamayız, onların şerefi ve güveni bizim hatalarımızla yıkılmamalı. Ben anneme söz verdim, hayatıma giren ve sorumluluk duyduğum kadını, kendi ablamın şerefinden ayırmayacağım. Bir başka adamın ona nasıl davranmasını istiyorsam ben de sorumlu olduğum kişiye öyle davranacağım."

"Bu senin hatan değildi, tek değildin."

"Bu bir şeyi değiştirmeyecek, süreci yönetmemiz lazım. Bugün ailene benim sana evlenme teklifi ettiğimi söyleyebilirsin," derken cebinden bir yüzük çıkarıp masaya koydu. Kızın gözleri adamın masaya bıraktığı lacivert kutuya kaydı. "Senin de bana bir şans verdiğini belirtirsin, en azından evlenmeyi deneyeceğini söylemen onları ikna eder. Bu süreçten sonra eğer beklenmeyen bir şey olmazsa, anlaşılmadığımızı ve ayrılmak istediğini belirtirsin ve birlikte alınan bir kararla nişanı attığımızı belirterek

süreci kaparız ama tam aksi olursa...” Selen soluksuz halde yüzünü kaldırdı ve bakışları adamla kesişti. “O zaman gerekeni yaparız.”

Gözlerinden bir damla yaş aktı, ciğeri sökölüyor gibi soluk alamadı. İçine düşen ateş cayır cayır yaktı. Adamın ondan vazgeçtiğini vurgulayan sözleriyle bağı yandı. Derin hüznüleri dalga dalga kirpiklerine vuran gözlerine bir damla daha bıraktı. “Keşke,” Bunu derken konuşmanın kalanı içine öyle bir oturdu ki, keşkeye sebebiyet olan anıları yok saymaya güçsüz kaldı. Ona keşke’yi dedirten kâbusları öyle bir yağdı ki üzerine, gözlerindeki deniz dışarı taşı. Vefa yerinden kalkarken bir şey diyecek gibi oldu ama hiçbir şey söyleyemedi. “Annem aileni arayacak,” diyerek bocaladı. Onun ayaklanmasıyla kalkan Hira’ya hüznüle gülümseyerek masadan ayrıldı. Hira masaya geçerken, Selen başını eğmiş sessiz duruyordu.

“Ne oldu?”

“Keşke,” dedi Selen yeniden, bir damla daha bıraktı gözlerinden, “Keşke,” diye hıçkırdı. Sonra bir daha fısıldadı. Kendini bir odaya kapatıp ölene kadar ağlamak istiyordu. Keşke bu hatayı yaparak onu kaybetmeseydi. Hira ona sarıldı, kız bir süre ağladı ve sonra sustu. İçi bağırırken sustu ve o sırada bir garson elinde güllerle masaya yaklaştı. Kızların şaşkın bakışları altında tepelerine tünedi.

“Bunu az evvel burada oturan beyefendi verdi.”

Hira beyaz gülleri alırken üzerindeki nota gözü ilişti:

“Fazla fedakârlık fazla vefasızlık getirir! Bekarlık günlerini feda edip, bir ömür vefaya ‘evet’ diyerek kâr edebilir miyiz?”

İkisinin anlayacağı kadar ince bir ironi ve başkalarının anlamayacağı kadar romantizm kokuyordu. Selen hıçkırırken, “Ne sanıyordun, onca şeyden sonra adamın önünde diz çökerek ‘Aşırı büyük hayranınım, bir imzanı alabilir miyim ama nikah masasında’ demesini mi bekliyordun?”

Selen hıçkırarak ağlarken onları dışarıdan izleyen adam sessizlikle uzaklaştı, tıpkı geleceğinden kendini uzaklaştırdığı gibi.

Selen’in elinde çiçekle ve yüzükle eve gitmesi herkesin beklemediği bir şeydi, yani en azından bu kadar çabuk beklemiyorlardı. Utanç içinde kıvranan kızın babasının karşısına geçerek, “Eğer iznin olursa denemek istiyorum baba, hayatımla ilgili bu süreçte yanımda olur musun?” dediği anı annesi ve babası gözyaşları içinde kabullenirken ablasının telefonla haberdar olup eve gelmesi uzun sürmemişti. Sonrasında Vefa’nın annesinin eğer müsaitse yarın akşam hayırlı bir iş için gelmek istediklerini, ikisi

içinde bu işin uzatılmaya gerek olmadığıyla alakalı telefon konuşmasıyla kollar sıvandı. Kız isteme aile arasında gerçekleşti. Yüzükler takılırken ikisi de sessizdi. Herkesin yüzü gülerken onların soğuk bir tebrikle durumu geçiştirmesi annesi dışında kimsesinin gözünden kaçmamıştı. Annesi o kadar mutluydu ki bu anı sorgulamıyordu. Herkes gidip el ayak çekilince babası Selen'in odasının kapısını tıklattı. Yatmaya hazırlanan kız babasını kapısında görünce şaşırarak, "Bir sorun mu var baba?" diye sordu.

"Biraz konuşabiliriz miyiz kızım?"

"Tabi babam buyur."

Yaşlı adamı içeri girip kızının yatağının köşesine oturdu. Selen'i sessiz bir emirle yanına çağırarak, saçlarını okşadı. Kızı utangaç bir ifadeyle yüzüne bakmıyordu. "Bu işte içime sinmeyen bir şeyler var, bu kadar acele olması beni huzursuz ediyor."

Selen babasına ne diyeceğini ve hatasını göstermeden nasıl söze başlayacağını bilemedi. "Biliyorum şaşkınsınız ve bu hız sizin başınızı döndürüyor ama inan babacığım içine sinmeyecek bir şey yok. Sadece korkuyorum."

"Neden kızım?"

Selen babasının yüzüne baktı, gözleri sislenmişti. "Vazgeçmekten baba." Dürüst olmuştu, sonucunu sebebini anlatmamıştı ama gerçekten korktuğunu anlatırken özgürdü.

"Vazgeçmekten mi korkuyorsun?"

Selen başını sallarken aslında vazgeçilmekten, bir şeylere geç kalmanın telafi olmaz şekilde yaralar açmasından korktuğunu ona anlatamazdı. Babası bu durgunluğunu yanlış anladı, onu kollarının arasına alırken, "Korkmakta haklısın hem kaybetmekten hem de gerçekten kendini bu evliliğe hazır hissedememekten dolayı kaygılı da olabilirsin ama ben seninle gurur duyuyorum babacığım. Kendin için de bizim için de çok büyük, çok cesur bir adım attın ama yine de şunu bilmeni istiyorum. Nişanlandım evlenmem lazım diye sakın düşünme, nişanlılık evresi tanışma evresidir. Birbirinizi iyice tanıyın ve eğer bir şeyler içinize sinmezse olması gerekeni yaparsın. Kimsenin sizin hakkınızda düşüncesi benim evladımın geleceğinden daha kıymetli değil, üstelik kendini hazır hissetmediğin bir evlilikle Vefa'nın umutlarını da kırmamış olursun. İkincisi de benim için çok kıymetlisiniz ne onun ne de senin üzülmeyi istemem."

Selen babasının boynuna sarılıp hıçkırıklarını susturmaya çalışırken, annesi kapının girişinde durmuş tüm konuşma boyunca sessizce ağlamıştı.

Babası haklıydı, kendi hatası yüzünden kimsenin hayatını mahvedemezdi. Bu ailesinde yaptığı ilk ve son ciddi konuşması olmuştu. Sanki herkes o gece konuşmalarına kulak misafiri olmuşçasına her düşüncesine saygı duymuş, didiklememiş, onu yormamıştı. Ya da annesi ve babasının varlığı herkesin geri adım atmasına sebep olmuştu. Merakları ertelenmiş, soruları ortaya saçılmamacasına rafa kaldırılmıştı.

İnsanlar bazen sınırları olan yerleri kurcalamamayı öğrense, içinden çıkılmayacak duygusal problemler sorun olmuyordu. Aslında çok zordu. Hayatın öğrettiği şeyler vardı, bazen de insanın inatla öğrenemedikleri... Mesela bazen ne kadar hata yaparsa yapsın tecrübelerin farkındalığına varamayınca, kendini yine o hatanın içinde bularak yoruluyordu. İşte o zaman istiyordu ki, biri *gececeğini* anlatsın, içindeki çılgınlıkları konuşmadan dinlesin, yormasın, üzülmesine izin vermesin ama o kişi ondan öyle uzaklaşmıştı ki, onunla olmadığı gibi onsuz da olmuyordu. Vefa evlerine geliyor, nişanlısı olarak ailesiyle ondan daha fazla zaman geçiriyordu. Kimsenin bu ilişkiden şüphe etmesine izin vermiyordu. Saygılı bir mesafesi vardı, kimsenin bilmediği soğukluğunu kamufle eden hüzünlü tebessümleri canını yakmaktaydı. İnsan hata yapınca kimse *gececeğinden* bahsetmiyordu, kursağında öyle bir yumru tıkalı kalıyordu ki boğuyor ama öldürmüyordu. Kaç gecedir kabuslarından nefes nefese kaçmasını söyleyen o hisle koyun koyuna uyuyordu. İçindeki korkunç düşüncelerden, kalbindeki sızılardan kaçmak büyük bir eksilme veriyordu.

Ama yine de insan alışmaya da alışıyordu. Zaman her yaraya ayrı bir ilgiyle dokunuyor, herkesin kalbindeki acıyı farklı bir tılsımla iyi ediyordu. Hep Umut'tan sonra hayatına bir erkek girerse bunun sonu olduğunu sanırdı ama öyle olmamıştı, biraz suçluluk biraz vicdan azabıyla hatasıyla yüzleşmeyi başarmıştı. Fakat zaman geçtikçe, günler geceleri kovaladıkça, gelecek tehlike aklına sızdıkça çöküyor, vicdan azabına düşmeye engel olamıyordu. Mezarına gidemediği, adını anamadığı, annesinin duyduğu zaman hakkında neler düşündüğünü bilemediği için kendini cezalandırıyordu. Ülkü annesini defalarca aramak istemiş, her seferinde elinde telefon kalmıştı. Cesaret etse gücü yetmiyor, konuşmak istese ne diyeceğini bilmiyordu.

Seneler öyle laf olsun diye geçmiyordu. Ölülerin gelmeyeceğine, ayrılıkların birleşmeyeceğine ya da asla çocuklarının olmayacağına bile alışıyorlardı. Can yanıyordu elbette, tıpkı kâğıdın eti kestiği ve ne zaman suya değse içini ince bir sızıyla yaktığı gibi, bu acı da ara ara gözyaşları ile ıslandığı zaman, ince ince yakıyordu canını. Ama alışıyordu, yokluğuna

sarılmaya alıştıyordu, varlığından bağımsız yaşamaya alıştıyordu, onsuz hayaller kurmaya ve onsuz planları devreye sokmaya alıştıyordu. Yeni insanlar, biri öldüğü zaman yas sürecinde dahi yeni arkadaşlar ediniyordu ama tek alışamadığı geri gelmeyeceğiydi. Sanki bir gün kapı çalacak ve açtığı anda gördüğü adamın boynuna sarılarak, "Çok geciktin," diyecekti.

Umut nedense ellerini hayallerinden çekmiyor, olmayacağını bile bile düşlerini avutuyordu. Selen pişmanlıkla, suçlulukla, kırgınlıkla arafta kalmıştı, hangi yana dönse kanıyordu. Vefa'nın pişmanlığı kulağından gitmiyordu. Bu sefer başkaydı, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Bir haftadır sürekli ağlamış, isyan etmiş, kendine kızmış, dünyaya küsmüş, sonra herkese küfretmiş ve oturup şapkasını önüne koymuştu. Her insanın yaşamayı kabullendiği gibi hatasını ve sorumluluklarını da kabullenmeliydi. Ölenle ölmüyordu ama kalanla yerle bir olunabiliyordu.

Önceden ona tutunduğunu fark etmemişti ama Vefa onun sığınağıydı, dayanağıydı ve şimdi onu da kaybettiği için yalnızlaşmış, kabuğuna çekilirken kötümser düşüncelerin esiri olmuştu. Tüm dengeleri yıkılmıştı. Üstüne bir de ailesinin saygısını, sevgisini, ilgisini ve güvenini yerle bir etmekten deli gibi korkuyordu. Ona bu kadar emek veren, onca acıyı birlikte göğüsleyen, gözüne düşen yaşa, yüzüne vuran hüzne ortak olan ailesine, nasıl sırt dönüp hayata küserek cezalandırırdı, ya da şereflerini bir hata yüzünden yerle yeksan ederken yaşayıp yüzlerine bakabilirdi, hem de tüm kabahat kendisinin...

Aklı kum saati gibi bir dolup bir boşalan Selen yine odasında tek başınaydı ve ailesinden sakladığı albümü çıkarıp maziyi yatağına yayarak hasret gidermişti. Utandığı ve günlerdir bakmaya yüzü olmadığı adamın özlem duyduğu anılarıyla son kez yüzleşti. Resimleri özenle topladı. Hayallerini karanlığa saklarken, dolabının kapağını biri onlara ulaşmasın diye sımsıkı kapadı! Derin bir nefes alarak mutluluk maskesini taktı, sükûnet yıllar içerisinde onun en çok kullandığı yalanı olmuştu ve sık sık sakinliğini yerinden çıkarıp sarılırdı.

Tülleri kenara çekti, yeşil ağacın dallarının oynadığı ve yaprakların ona yarenlik edip sohbet ettiği pencerenin önündeki düzenli yatağın köşesine geçti. Dimdik oturdu, olması gerektiği gibi, ondan beklenen gibi, titreyerek ona ihanet eden ellerini kucığında sımsıkı birbirine kenetledi.

Birkaç saniye heykel gibi durduktan sonra içinde kabarmaya hazır volkanları durdurmak için iyi şeylere odaklanmaya çabaladı. Bunu başarabilirdi, en azından deneyebilirdi. Yeniden özsaygısını kazanmadan önce göğsü yükselip alçaldı. Uzun zaman önce üzmemek adına hüznünü

saklamayı, onlar için ayakta kalmayı öğrenmişti. Sıradan bir gözlemci için o her zaman metanet timsaliydi. Yas tutmaya alışmış, ölenin dönmeyeceğini kabullenmiş, eskisi gibi olmasa bile en azından ailesini üzmemek adına ağlamaya bir son vermişti. Yani son haftaya kadar...

Hira'ya verdiği sözü tutuyordu evet ama bu söz onu günden güne öldürüyordu. Acısını herkesten saklayabilirdi ama aynanın karşısına geçtiği an pişmanlıklarından kaçamıyordu. Yakında regli gerçekleşecekti. O zaman ailesini karşısına alacak, ikisinin arasında bir ilişkinin olacağına dair duygulara umut bağlamamaları gerektiğini kırmadan anlatacaktı ama o zamana kadar mutlu oldukları gibi görüşecekti, söz verdiği gibi davranacaktı.

Yeniden nişanlı bir kız gibi davranacaktı, yani geçen haftaya kadar tüm planı bu doğrultuydu. Nasıl oluyordu da bir anda her şey tepetaklak olmuş, hayat ona sormadan kendi düzenini kurup yolunu çizmiş ve sadece yürümesini emretmişti.

Silkelenmeliydi. Bu bocalama evresini terk etmeliydi. Doğru olanı yapmalı, mantığının sesine kulak asmalıydı. Kimse yüreğinin vahşice attığını ya da her an öfke nöbeti olarak nitelendirdiği şeyin eşiğinde olduğunu fark etmemeliydi. Sakindi, sakın olmak zorundaydı. Eğer korktuğu gerçekleşmezse onlara istediklerinin olmayacağını gösterecek, artık yuva kurmanın hayal olduğunu belirtecekti. Vefa'yı özgürlüğüne kavuşturmak için hala bir şansı vardı. Henüz kesin bir şey yoktu. Bu nişanı ailesinin şerefi için kabul etmişti. Bu ne kendine ne de Vefa'ya haksızlık değildi, bu oyunda bile bile ona destek olmuş, yanında durmayı kabullenmişti. Onu zorlamamıştı, vaatlerde bulunmamıştı. Onun teklif sunarken ki şaşkın hali aklına gelince, gülümsedi. Vefa kırgın cesaretiyle, ağırkanlı ve temkinli kimliğinin dışına çıkmıştı. O gün ona korunmadığını ve ailesinin şerefini riske atmak istemediğini, bu süreçte nişanlanıp beklerlerse, olumlu ya da olumsuz çözümler için zaman kazanacaklarını belirtmesi utanç vericiydi. İzmir'den döndüklerinde sanki böyle bir yakınlaşma gerçekleşecekmiş gibi durumlarına neredeyse şaşıran olmamıştı. Şimdi düşünüyordu da bu çok tuhaf değil miydi? Sanki bu haber bekledikleri bir şeymiş gibi heyecanla kabullenmiş, coşkuyla karşılamışlardı. Bu kadar hazır olmalarını daha önce hiç irdelememişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki onlara kafa yoracak zaman olmadan, kendilerini hem sözlü hem de nişanlı olarak yan yana bulmuşlardı. Sanki bir gün geç olsa ikisinden biri vazgeçecekmiş korkusuyla halkaların parmaklarında kalmasına medet bağlamışlardı.

Artık onu istemeyen ve o geceyi bir hata olarak nitelendiren bir adamın isteksiz nişanlısıydı ve belki de yakında gönülsüz kocası olacaktı. Düşününce, belki de o hatayı yapmasaydılar bugün ayrılmış olacaktı, bu an asla gerçekleşmeyecekti, onu sonsuza dek kaybedecekti. Eli düz karnına gitti. Ya gerçekten hamile kalırsa, bu herkes için haksızlık olmaz mıydı? Sahte nişanları onu sevmeyen adamla girdikleri bir azap olacak, gerçek bir evliliğe mi dönüşecekti? İsteksiz nişanlısını ondan nefret eden bir kocaya çevirecekti. Tavrına yine o korku, dipsiz olan o karamsarlık yayıldı.

Hayat o zaman sandıkları gibi kolay olmayacaktı. Kimse onların bu ani evlilik kararına anlam veremiyordu ama şikâyet de etmiyordu. Canı sıkıldı, kısa zamanda bebek hadisesi ortaya çıkarsa, kimsenin yüzüne bakamazdı. Ailesini utandırmaktan korktu. Lanet olsun, ne güzel hayatı tıkrındaydı. Her şey istediği gibi ilerlemişti, onlara bir yuva kurma olasılığının olmayacağını gösterecekti. Bir iş seyahatinin ve bir gecenin bedeli bu kadar ağır olmamalıydı.

O gece yaptığı hata belki de herkesin hayatını dönüşsüz yollara sürüklemişti. Nasıl olur da sapla saman aynı yere konurdu. Vefa ile o kadar ters karakterlere sahiptiler ki, biri tamamen içine kapanık, işinden ve ailesi ile geçirdiği birkaç saatten keyif alan biriydi, diğeri ise yaşamının dibine vuran bir insandı.

Kahkahalar atan Vefa ile gülmeyi unutan Selen, ne kadar ironiydi.

Bu durumu herkes yargılayacaktı çünkü ikisi de zıt kutuptu. Kimse onların ilişkisinin bir haftadan uzun süreceğini düşünmezdi, amaç da bu yüzdendi ya zaten nişanlanacaklar ve hamile olmadığını öğrendiği günün ardından evlenmeye kendini hazır hissetmeyen kız adamı terk edecek, bu olaya son noktayı koyacaktı. Ama işte baştan tedbir alındığı gibiydi konu, korktuğu başına geliyordu.

Öyle değişken bir karakteri vardı ki adamın, her ortamda heyecan bulan, bulamazsa yaratan, gözlerindeki neşe ve yüzündeki mutlulukla insanları içini aydınlatan ve onun karamsarlığının gölgesinde kalmayan hali, birden huzursuz ve mutsuz oluvermişti. Onları yan yana gören herkes aralarında aşk olmadığını ve ikisinin de bedeninde heyecandan eser olmadığını çok iyi görebilirdi.

O sessiz, sakın, görgü kurallarına, ahlak anlayışına uyan ve kimse-nin gözüne batmadan başına dert açmayan, durgun bir tabiata sahipti. İkisi aynı ortamda olduğunda Selen'i kimse fark etmezdi. Vefa'nın geniş tebessümü, sohbet kurucu halleri, muhteşem çekiciliği, parlayan gözleri,

bulaşıcı huzuru ve içten duruşu tüm dikkatleri üzerinde toplardı. Selen bundan açıkçası hoşlanırdı çünkü kimse onun varlığına odaklanmaz, hep ön planda olan adamla ilgilenirdi ama şimdi en önemli kalkanı gitmişti. Onların aniden bir araya geliş sebebini herkes annesinin hastalığından kaynaklı sanıyor olabilirdi ve açıkçası Selen de öyle sanmalarına seviniyordu çünkü bir gecelik hatasının böyle bir çıkmaza sokacağını kimseye açıklayamazdı.

Kirpiklerini kırıştırarak gözlerine batmaya başlayan yaşları uzaklaştırdı. Ülkü annesi bugün mevlit okutuyor olmalıydı. Yanında olamayacaktı. Bu Umut'a ihanetti. Selen onu her şeyden çok sevmişti, zaten o gece... o gece, o kadar kendini kaptırmasının sebebi de bu değil miydi? Gerçekten bu olabilir miydi? Vefa haklı mıydı, o kadar sarhoş muydu, gözlerine bakınca onu mu hayal etmişti? Zihni zaman zaman onu zehirlese de bu gerçeği unutamazdı. Vefa Umut değildi. Hayır, öyle olduğunu düşünmek iğrençti, yaptığını sanmıyordu. Keşke geceye dair düşüncelerini net şekilde hatırlayabilseydi.

Onsuz kalmakla bir yanı ölmüştü, böyle yaşamayı da öğrenmişti. O gece bu kadar canlı ve istekli olmasını aklı hala almıyordu. Kolay gülümsemezdi, kitaplarının ve Hira'nın dışında hiçbir eğlencesi yoktu, erkekler onu heyecanlandırmaz, evlilik fikri bile midesini bulandırırdı. Ama o gece her şey neden farklıydı. Cin çarpmış gibiydi.

Gerçi bu dakikadan sonra geçmişi düşünmenin bir önemi kalmamıştı, kozasını delmek zorunda kalacaktı. Dünyayla tek başına yüzleşmek zorundaydı. Planlı olarak ayrılmak için gerçekleşen nişan, adet görmezse evliliğe sürüklenecekti. Ailesinin hayal ettiği düğün telaşını çekecek, eğer hamileyse yaşamın en uygun dalına tutunmak zorunda kalacaktı. Kimse'nin yüzünü yere eğemezdi.

Önceki gün aklına gelince gözlerini yine sis tabakası kapladı. Vefa ve ifadesi belirsiz yüzü... Onu arabasına kadar geçirirken, adamın şimdiye kadar bir sinyal vermesi gerekip gerekmediği konusundaki sorusuyla çıldırmıştı. Artık kabul etmesi gerektiğini, şu anda hamile olabileceğini belirttiğinde, onu yalancılıkla suçlamıştı. Dehşet verici bir korkuyla geniş göğsünü yumruklayarak, tüm dünyasını paramparça etmekle suçlamıştı. Ona haksızlık ederek bağırıyordu ve adam ağzını açıp tek kelime etmemişti. En az onun kadar suçlu olduğu halde tüm öfkesini kusmuş, rahatlatmaya çalışan kollarının arasından kurtulmak için savaş vermekten vazgeçerek, dakikalarca göğsünde ağlamıştı.

O korkunç günden bu yana yaşadığı isterik patlamanın verdiği utançla

ondan mümkün olduğunca kaçmaya çalışmıştı. Çünkü kendisi ne kadar vicdan azabı çekiyorsa, biliyordu ki en az o da çok üzülmüyordu. Bir erkeği böylesine bir yükümlülük altına sokmak ne dehşet vericiydi. İstemediği nişan oyun olabilirdi ama evlilikleri gerçek olacaktı ve bunu ikisi de planlamadan gerçekleştirmişti. Hem de en az onun kadar hazırlıksızken...

Bu şekilde çocuk sahibi olmamak için ikisi de dua ediyordu. Vefa'nın onu acınlamak ve şefkat duyulacak bir zavallı olarak gördüğünden emindi. Ona yardım ederken üzüldüğü o kadar açıktı ki, bunu bile bile elinden tutmasına izin vermişti. Selen hâlâ yitirdiği aşkının yasını tutan genç bir kadın değildi, artık duyguları ve düşünceleri çoktan eskimişti.

Daha aylar evvel gerçekleşen konuşmayı hatırladı. Ailesi onun kararına karşı saygılı değildi, hiçbir zaman evlenmeyeceğini belirttiğinde hepsi yıkılmış ve bu kararında ciddi olduğunu haykırdığında, annesi üzüntüsünden hastalanmış, sonunda da hastanelik olmuştu. Kızının gözleri önünde günden güne solmasına ve ölüme tek başına yürümesine anlam veremiyordu. Ve sonunda bir yıl boyunca savaştıkları hastalığı ilerleyip kızının vicdanını yerinden sarsarken, şimdi kader ona istediğini altın tepside sunmuştu.

Selen en azından annesinin mutlu olarak gözlerini kapaması için bu oyuna minnet duymuştu, en azından olmadığını anladığında rahatlayacaktı. Bir şeylerin kararını vermek zorundaydı, Umut hâlâ yüreğinde yaşıyordu ama artık sürekli bir acı veren duygu değil sevgiyle anılan bir hatıra halini almıştı.

Vefa iyi bir adamdı. Onurlu bir adamdı. Onunla olmak keyif veriyordu, onunla görüşmek huzur verici olmuştu. Umut'un bir parçasını yanında hissetmenin verdiği o his ise paha biçilemezdi. Kimi kandırıyordu ki, ailesi mutlu olsun derken kendini diri diri ateşe atıyordu. Selen yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, ağladığını fark etmemişti. Yatak odasının kapısı vuruldu.

"Müsait misin?"

Hızla ıslak yanaklarını temizleyerek, "Evet... Evet..." diye seslendi.

Yüzünde keyifli bir gülüş tüten ablası, koşturmaktan kızarmış yanakları ve henüz mutfaktan çıktığı belli olan nemli elleriyle odaya girdi. "İyi olduğuna emin olmak istedim, uzun süredir bekliyoruz seni, gelmedin."

"İyiyim abla," Selen ayağa kalkıp ablasının onu kucaklamak için açtığı kollarının arasına girdi. "Sadece biraz yorgunum, gece çalışmak zorunda kaldım." Yine yalan söyledi, gece boyu ağlamıştı ve bu sebepten başı

çatlıyordu. Yanakları kuruydu ama gözlerinin şişmiş olması kimseyi kandırmasına müsaade etmiyordu.

“Ağlamanın yorgunluktan olduğunu söylediğinde kimse sana inanamayacaktır.”

Ablasının bilmiş hüznüyle, “Sen söylemezsen kimse bilmez.” dedi Selen, burnunu çekti.

“Yine odana kapandığın konusunda endişeleniyor annem, böyle giderse bir şeylerden şüphelenecek. Eski haline dönmeye başlamandan korkuyor. Bu evliliğe hazır olmadığını, aklının karışmış olduğunu ve mutsuz oluyorsan ve söylemiyorsan diye kaygılılar.”

“Kuruntu yapıyorlar. İyiyim.”

“Değilsin, şu iş gezisinden geldiğinden beri aynı değilsin, keşke anlatsan derdini bana, çözüm bulsak birlikte...”

Selda ablası ona dikkatle bakarak yüzündeki ifadeyi okumaya çalışınca, Selen suçlu gözlerini kaçırdı. Ablası yanaklarına dokununca, Selen gözlerine yeniden dolan yaşlara rağmen gülümsemeyi başardı. Artık onları üzmekten nefret ediyordu; o duygularını, özellikle de onu korkutacak kadar güçlü olanları saklamakta hep çok başarılı olmuştu ama konuşmakta zorlandı ve ablası odadan çıkana kadar tek bir damla dökmedi.

Selen ablasına yardım etmek için mutfığa giderken, içeride koyu bir sohbet devam etmekteydi.

“Bazen anlamakta zorlanıyorum, açıkçası sormaya da çekiniyorum ama merakımı yenemiyorum.” dedi tavşankanı çayını yudumlarken Fatih Bey. “Vefa bu psikolojini anlamak imkânsız, nasıl bir histi?”

“Ben ilk gün uyum sağladım, her şey çocukluğum gibiydi. Sadece biraz değişmiş ve yeni çağın getirisiyle renklenmişti. Görmediğim zaman da yaşadığım için her yeniliği, çok zorlanmadım. Sanki uzun bir süre göz bandı kullanmışım sonra birden bant düşmüş ve gözlerim açılmış. O kadar.”

“Biz sana bakınca öyle hissetmiyoruz,” dedi Fatih dürüstçe. “Bakışlar ayrı ama gözler aynı, manalar farklı ama... Ama Selen’e bakarken ki manalar aynı! O zaman kalbim karın boşluğuma düşüyor. Umut geliyor aklıma.” dedi üzgün bir halde. “Lütfen beni yanlış anlama, seçim yap desen yapamam, içine at desen atamam, bunu bilip susmak iki yüzlülük gibi. Şu durum, bu yaşadıklarımız imkânsız gibi ama gerçek.”

Vefa üzgün halde çayını yudumladı. İşte Selen’de başından böyle onda bunu görüyordu ve yanılıyordu. Vefa ona kimseye baktığı gibi bakmamıştı,

kimse de ona bu kadar aşkla bakamazdı. Çevresindeki insanlar dahi bunu hissediyorsa Selen'in onu hayal etmesi normal değil miydi? O zaman canını yakan neydi, neden kabullendiği halde acı çekiyordu? Selen ona değil gözlerine aşıktı ve bunu cömertçe belirtirken kendini hiç saklamamıştı.

"Bazen üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor, bazen de dünmüş gibi. İkinci o kadar farklısınız ki ama Selen'e bakan gözler, hisler aynı, bu çok garip."

Samimiyetine sığınarak ve uzun zamandır Fatih abisiyle içli dışlı olduğundan çekinmeden, "Nasıl birisiydi?" diye sordu. Bu en çok merak ettiği şeylerden biriydi.

"Bu konuyu seninle konuşmak ne kadar doğru bilemedim."

"Abi, illa biriyle bir yerde konuşacağım, merakıma yenileceğim ve içimi kıvrandıran bu garip duyguyla baş edemeyince bunu dışa vuracağım. Bu konuşmanın seninle olması benim açımdan daha iyi."

"Olgundu," dedi Fatih gözleri maziye dalarken, sesine hüznün yapıştı. "Çok konuşmasını da susmasını sevmezdi. Yerine göre bir adamdı, mertti, dürüsttü. Her erkek kadar yalan söyler, her adam gibi sever ve sahiple-nirdi. Annesine çok düşküncüydü, senin gibi! İşini hiç sevmezdi ama inatla o işi icra ederdi. Azimliydin."

"Peki nasıl?" dedi Vefa kelimeleri sonuna doğru azalarak...

Vefa'nın neden bahsettiğini anlaması için daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığını biliyordu Fatih. Umut bir ömür hep aralarında olacaktı. Ne Selen unutacaktı ne de Vefa asla onun gölgesinden kaçamayacaktı. Eğer birlikte olacaklarsa buna katlanmayı öğreneceklerdi. Onların birbirine âşık olmadıklarını görecektik kadar baldızını tanıyordu, en azından Selen'in âşık olmadığını görecektik kadar! Ama iş gezisinde bir şeyler değişmişti. İkisi içinde değişmişti. Bir anda annesinin mutluluğu için nişanlanıyoruz demiş izlenimi vermesi, milleti şaşırtmıştı, üstünden iki gün geçmeden evlilik için erken karar aldıklarını belirtmesi ise bir şeylerin ters olduğunu doğrulamıştı. Bu işte bir sır vardı, herkes farkındaydı ancak dillendirmeye de bahsini yapmaya da çekiniyorlardı çünkü Selen'in bu işten vazgeçip, bir yuva kurma şansını elinden alacak her sorudan uzak duruyorlardı.

"Onları görene kadar, ben hep severek evlendiğimi sanırdım. Yan yana dururlar, neredeyse hiç konuşmazlardı ama anlaşılırdı. Bakışlarının dili var deseler onları gösterirdim. Hiç kavga etmezlerdi ama sık sık

küserlerdi. Anlayamazdık, aralarında nasıl bir iletişim vardı. Bir anda gözleriyle savaşırsan sonra barış imzalarlardı...”

Vefa içini kaplayan sıkıntıyla gözlerini geniş misafir odasında dolaştırdı, sonra da bu kararlı yüz hatlarına ve zeki gözlere sahip olan adamın sözlerine odaklandı. Onunla daha evvel hiç böyle samimi sohbetler kurmamışlardı, aile dışından olduğu için misafir sıfatının ilerisine geçmemişti ama şimdi Fatih onu karşısına alıp, baldızına ne kadar değer verdiğini görmek istiyordu.

“O iyi ve dürüst bir adamdı. Kabul etmesek de geçmişte kaldı. Eğer gelecek için planların hala ciddiye, onu aranızdan çıkarmalısın... Aklından, şüphenden, korkundan...”

Bunu ne kadar kolay söylemişti. Oysa Umut asla aralarından çıkmayacaktı. O gece bile çıkmamıştı. Ne zaman o geceyi düşünse, midesi kasılıyor, kusma ihtiyacı hissediyordu. O geceden sonra koltukta uyumuş bir daha o yatağa yatamamıştı.

Vefa ne zaman Selen'e baksa bir o geceyi bir de onun sevgisini hissedecekti çünkü hangi adamın gözlerine baktığından, asla emin olmayacaktı. Bu kuşku zamanla yiyip bitirecekti sabrını ve sonunda çıkmaza sapacaklardı. O yüzden hatasını telafi edecek, zamanı geldiğinde ikisinin de hayatlarını yeniden inşa etmesi için fırsat verecekti. Bu başlamadan biten bir evlilikti, son yaklaşınca herkes kendi yoluna gidecekti.

Vefa ağırbaşlı bir tavırla ayaklandı, etrafta kimse olmadığı için çayları tazeleyerek gelecekteki eniştesinin karşısındaki yerini tekrar aldı. Yaklaşık iki saattir suskun bir şekilde oturmuşlar, sonunda çay bahanesiyle sohbet kurulmuşlar ve en sonunda ikisi de merak ettikleri soruları dillerinin ucundan ortalığa saçmışlardı.

Fatih iyi bir adamdı, bir yıl içerisinde saygı ve mesafesi çevresinde gözlemlediğine göre mert ve korumacıydı. Çok zaman önce anladığı gibi Selen de en az karısı kadar koruması altındaydı, ona defalarca aba altından sopa göstermiş, ona güvenene kadar da kardeşini sakınmıştı. Aşağı yukarı ölen abisi ile aynı yaşıydı ama ondan daha genç görüldüğünü biliyordu.

“Onun değer bilmez bir adama gönlünü kaptırmasından çok korkuyordum ya da ailesinin zorlamasına boyun eğip birine evet demesinden. Onu anlayacak bir adam olmayacaktı. Eski yârine sonsuz bir bağlılık duyan ve her adını anışında rahmet eden bir kadını, hangi adam senin kadar

iyi anlayabilirdi ki. İlişkiniz Allah'ın lütfu gibi, sen Umut'a müteşekkirsın, Selen ise mazisine sonsuz bir sevgiyle bağlı."

Bunu söylerken Vefa'nın ifadesini analiz edip tepkisini ölçüyordu ve ne yazık ki Vefa dalgın gözlerini ortadaki sehpa diktiğinden sebep, adamın niyetini anlayamıyordu. İki adam da ortam sessizleşince konuyu uzatmadan çaylarını içtiler, sonra ikisi de sessizlik içinde ev ahalisinin meclise toplanmasını sabırla beklediler.

Vefa merakla girişe bakarken, "Geç kaldılar," dedi.

Gözlerini kısan Fatih, "Artık daha iyi olduğunu düşünüyorum, endişelenme. Eskisi gibi çabuk dağılıp zor toparlanmıyor." dedi sonunda, konunun tekrar ikisinin durumuna geçmesi çok zor bir şey değildi.

"Annemlerden bahsetmiştim."

"Ben Selen'den bahsediyorum."

Dudaklarında kırgın bir gülüş beliren Vefa başıyla onayladı. "Onu unutmaktan korkuyor Selen."

"Ama ölenlerin geri gelmeyeceğini kabullendi, bak seni bile kabullendi."

"Kabullendi mi, mecburiyet mi hissediyor sence?"

"Hangisi olursa olsun, sonuçta kimse ona istemediği bir şeyi zorla yaptıramazdı. Farkında olmaman normal, sen onu Umut'tan sonra hiç görmedin ama biz gördük." Vefa gözlerinin içine baktı merakla. "Vefa, hayatına ne sebeple girdin bilmiyorum ya da ikinizin arasında nasıl bir çıkar ilişkisi, anlaşması, düşüncesi var çözemedim ama bildiğimiz tek gerçek var, Selen inatçıdır. Ona kimse istemediği bir şeyi dayatamaz, zorla yaptıramaz, tehdit unsuru bulamaz. Ona çok iyi geldin, o da sana iyi gelir umarım."

"Sanmıyorum, ben ona daha çok acı veriyorum. Gözlerim dışında bir ben gördüğünü sanmıyorum."

"Sana değer veriyor."

"Çünkü ben onun değer verdiği adama ait son hatırayı taşıyorum. Belki de bana katlanmasının başlıca sebebi budur, gözlerimi kaybetmek ve uzak kalmamak."

"O zaman neden yanındasın?"

Vefa bir şey diyecek gibi ağzını açtı, sonra garip bir solumayla kapayarak kaçmak istercesine çayına uzanıp yudumladı. Neden hala buradaydı? Neden ona hamile olacağını belirtmişti. Neden emin olmadığı bir konuda onu korkutmuştu? Neden ondan uzaklaşmasından, sonsuza kadar

kopmasından korkmuştu? Neden hayatına zorla girmek istiyordu? Neden nişanlanma teklifi ondan gelmişti?

Cevap yoktu.

“Sen son derece onurlu bir adamsın.” dedi Fatih. “Ona karşı olan tav-
rını ve sabrını takdir ediyorum. Peki ya başaramazsan, kazanamazsan
kalbini, korkmuyor musun?”

“Bazı hislerin, süreçlerin anlatılır yanı yoktur, insanın yaşayarak aya-
ğa kalkmayı öğrenmesi gerekir. Bazı zorlukları atlatabilmek için düşmek,
tecrübe etmek, değişmek gerekir. Belki de acı çekmeni sağlayan süreç sa-
dece büyümen içindir.”

“Bu sorunun cevabı değildi.”

“Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum,” dedi bakışlarını ayağının
dibindeki halıya çevirerek.

“Sadece hoşlandığın kişi için çok büyük sorumluluk alıyorsun, sevil-
meden geçecek bir ömre kendini mahkûm edebilirsin. Sadece hoşlandı-
ğın için girdiğin bu yol seni korkutmuyor mu?”

Bakışlarını yerden kaldırdı. “Belki zaman geçtiği ve iyileştiği za-
man, başkasını tanımasından, sevmesinden, onunla hayal kurmasından
korkuyorumdur. Belki bir dakikasını kaçırdığım an başkasının kalbi-
ne uçmasından korkuyorumdur, belki onu bu yüzden kendime mecbur
bırakıyorumdur.”

“Korkun yersiz diyemem ama bir abi olarak şunu söyleyebilirim. Gi-
decek hiçbir yeri yokken sana sığınan değil, gidecek çok yeri olmasına
rağmen senin yanında kalan, sence gider mi?” Fatih sohbet boyunca ilk
defa keyiflendi ve sırıttı. Bakışlarında muzip bir parıltı vardı. “Bunu duy-
duğu ya da hissettiği an seni terk eder, biliyorsun değil mi?”

“Sen söylemezsen,” dedi Vefa arkasındaki yastıklara yaslanarak, “beni
tek etmez.” Gülümserken yakışıklı yüz hatları yumuşadı.

“Dürüst ol Vefa, neden bu kadar acelecisin?”

Vefa çayından bir yudum aldıktan sonra ifadesiz bir şekilde durmaya
çalıştı. “Sence ben fırsatçı mıyım?”

Fatih başını iki yana salladı, yüzünde bir acı belirdi. Umut arkadaşı
ve en yakın dostuydu. Vefa genç adamın yüzündeki hüznünlü ifadeyi gö-
rünce, kendini su yüzüne çıkardığı acı için aptallıkla suçladı. Fatih başını
kederle iki yana salladıktan sonra elini bacağına vurdu. “Onu hak edece-
ğine inanıyorum. Yeniden güldüreceğine, mutlulukla kuş misali şakıyaca-
ğına ve sana bakarken bizim kalbimizi rahatlatacağına inanıyorum. Ve biz

elimizden ne geliyorsa sana yardımcı olacağız.”

“Bilmiyorum,” dedi Vefa, “Ya mutlu edemezsem onu?”

“Bu da senin elinde,”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Acıların üstesinden nasıl geleceğini kimse bilmez, insanlara bunu zaman öğretir.”

Vefa ayağa kalktı, daha fazla kıpırdamadan duramayacaktı. Sıkıntılı halde camdan dışarı bakarken arkasını döndü ve oradan misafir odasına doğru gelmekte olan Selen’i gördü. Elinde meyve tabakları vardı, dikkatle önüne bakıyordu.

Selda kardeşinin aksine çok neşeli bir kadındı. Tüm enerjisiyle odayı parlatır, sohbetine dikkat çekmek için kahkaha atar, her zaman yüzünde yer alan samimiyetiyle ve dans eden gözleriyle insanı neşelendirmenin bir yolunu bulurdu. Ama Selen hüznünlü yüzüne vakur bir ifade sunan ifadeyle ve asil duruşuyla, otoriter sohbeti şirket müdiresinden hallice olurdu. Oteldeki kadın ona masal gibi geliyordu. Onu tanıdığı anda ve şimdi gördüğü kişi aynıydı ama iş seyahatindeki Selen başkaydı. Şimdiki kadın yine eski özüne dönmüştü. Hareketleri hiçbir zaman dikkatleri üzerine çeken bir abartı taşımazdı, aksine bazen toplumda bir duvar kadar sessiz ve görünmez olabilirdi. Belki Selda bir pırlanta kadar parlak ve göz alıcı olabilirdi ama Selen bir inci kadar nötr ve asil durmaktaydı. Kesinlikle bu acelesi, onun gibi değerli bir hazineyi birinin bir gün keşfetmesi korkusundandı. Onu kendine isterken başka bir adamın ona yirmi adımdan fazla yaklaşmasına izin vermeyi düşünmek, aklını kaçırmaya sebebiyet verirdi.

Ona buruk bir tebessüm sunan kadına, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” Selen tabakları sehpayı bıraktı.

“İyi olmak zorundasın baldız, annem turşu suratını görmesin.” derken kardeşini yanağından öptü Fatih. “Annem demişken, gidip biraz çardakta onlarla sohbet edeyim, sonra alınıyorlar ihmal ettiğimi savunarak. Ayrıca bu gece birlikte bir şeyler yapsak ya.”

Vefa ona minnetle baktı, işini bu kadar kolaylaştırdığı için müteşekkirdi. Selen bu gece dışarı çıkmayı planlamadığını belirtircesine bakışlarını eniştesine çevirdi. O sırada eline uzanan adamla dikkati dağılırken, ayakları onu takip etmeye çoktan başlamıştı. Vefa bir an başını çevirip Fatih’e bakarak, gözleriyle sessizce teşekkür etti.

Selen gözlerini kısarak başını kaldırdı. “Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?” O muhteşem mavi gözleriyle gülümsedi, o anda Vefa’nın

midesinde hissettiği sembolik tekmeden habersizdi. Elinden çekştirerek dışarı çıkardı. Çardakta oturan yaşlılara planlarından bahsetti ve izin alarak –Selen’in itirazına izin vermeyerek- derhal sokak kapısına atıldı. Vefa aracını her zamanki gibi otopark yerine kapının girişine park etmişti. “Raşit abi bir gün sana çok fena patlayacak, haberin olsun,” dedi uyararak.

“Otoparktan çıkarmak ölüm, önüne hep araç park ediyorlar. Ne olmuş bahçesinin önüne çeksem, boş yer çok.” diye şikâyet etti.

“Onun takıntısı bu, kendi aracının önüne arkasına kimse park edemez, mahalleli bile sonunda kabullendi ama sen hala inatla dibine giriyorsun. Kavga yakındır.”

“Ben damadım, kızlarını alıyorum kızmaz bana. En azından evlenene kadar kavga yapmaz.” Göz kırpan adama gülümseyen Selen, yerine oturunca aracı çalıştırdı ve sinyal vererek yola çıktı.

“Ne yapmamız gerekiyor şimdi?”

“Biraz kendini bıraksan olmaz mı?” En son bıraktığında kollarında uyanmış ve ikisi de pişmanlıkla yüzleşmişti. Ona sert sert bakınca, “Yani bu kadar kasıntı gezmek çok yorucu olmuyor mu?” diye tamamladı sözlerini.

“En azından kasıntıyım senin gibi dengesiz değilim.”

Vefa başını salladı. “Yarın annemle bir programınız mı var?”

“Bilmiyorum, annemler çardakta bir şeyler konuşuyordu, o sıra dalmışım yakalayamadım. Sen biliyor musun, konu neydi?”

“Yarın annemle buluşacağız, kiralık ev bakacağız ondan bahsediyorlardı.”

“Evi mi değiştiriyorsunuz?”

“Buna mecburuz,”

“Ama evinizi seviyordunuz, küçük fakat rahattı, üstelik sizin evinizdi. Bir sorun mu var?”

“Annem gelini sıkış tı sıkış evde oturtmak istemiyor, açıkçası evi değiştirmesine ben de sevindim çünkü onu ferah bir yere çıkarmanın tek yolu buydu.”

“Haklı kadın.”

Vefa ciddi bir öfkeyle kıza bakarak, “Şaka yapmıyorsun?” diye hırladı. “Sel bazen beynini kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.”

“Şimdi niye kızdın ki,”

“Evi kendisi için değil bizim için baktığını düşünmek bu kadar zor mu?”

“Ama biliyorsun...”

“Torpidodan bir tane selpak verir misin direksiyonu sileyim.” diyerek lafı değiştirdi. Kız istediğini yaptı. Peçeteyi uzatırken, “Aslın...”

“Selen rahatla, lütfen artık kasılma henüz net bir şey yok ve sen böyle yaparak beni huzursuz ediyorsun.”

“Öyle mi?”

“Öyle.” Haklıydı, ortada bir şey yoktu ve böyle yaparak ikisini de huzursuz ediyordu. Başını geriye yasladı, bakışları yoldaydı ve yüzü artık durgundu. Bu iş neden bu kadar hızlı ilerliyordu, oysa daha hamile olup olmadığı belli bile değildi. Yangından mal mı kaçırıyorlardı.

Üstelik Vefa neden onların acelesine çanak tutuyordu?



Vefa bütün ömrü boyunca bundan daha sıkıcı bir akşam geçirmediğinden emindi. Selin ağzına tek lokma atmadan kollarını göğsünde bağlayarak, camdan dışarı izlemiş, Vefa da sesini çıkarmamıştı. Yine de şikayetçi değildi. Birlikte gerçekleştirdiği akşam yemeğinin tek iyi tarafı, kızın güzelliğiydi.

Belki evlilikleri gerçek bile olmayacaktı, belki de tüm ömrü onun susuşlarını izlemekle geçip gidecekti, daha buna dair hiçbir şey konuşmamışlardı. Şu anda sadece mecburiyetten birlikteydiler. Evliliği istemeyen bir kadınla meşgul olmanın akılsızca olacağını biliyordu. Ama bu onun bir kadın olduğu gerçeğini saklamıyor, onun da avantajlı bir evlilik için kendi ihtirasları olmadığı anlamına gelmiyordu. Belki bunu ona silah olarak kullanabilirdi, belki aşkını değil ama tutkusunu kazanabilirdi. Çevresinde görücü usulü evlenen onlarca kişi vardı. Hepsi âşık olup mu evlenmişti ama yine de dokunmanın, sabretmenin, keyif almanın bir yolunu bulmayı başarmışlardı.

Yemeğin başlangıcından beri kısılmış gözlerle onu izlemesi ve hala kurtulmak için çözüm düşünmesi de zamanın çabuk geçmesini sağlıyordu. Onun üstüne hayal kurmak akıl karı değildi, biliyordu. Bu işe de duygularını karıştırmayacağı konusunda söz verirken, içten değildi, peki bunu nasıl anlatacaktı?

Zaten bu akşam karakterini tamamen dışa vuran Selen kesinlikle akıllıca bir tercih olamazdı ama Vefa da ona gelince aklını kullanamadığından

dert yanıp durmaktaydı. En iyisi aklından şimdilik geleceği çıkarmak, olacakları yok saymak, hayatı akışına bırakmaktı ama bunu yaparsa da mutsuz olacağını bilmekteydi.

Garip bir dürtü iliklerine kadar işledi? Yemek sonrası sahile indiler. Sahilde hemen onun arkasından yürürken, gözlerini ondan alamıyordu. “Belki de hayat, bizi tecrübelerimizin içinde boğmaya yemin etmiştir.” Adamın derin ve biraz bıkkın sesiyle kız gerildi. Çenesini havalandırdı, saçları rüzgârdan vahşice dağılmıştı. Yüzünü ona çevirmemişti çünkü onun kendisine tahammül etme eyleminde olduğunu biliyor, düşüncesi-ne katlanamıyordu. Bu yüzden sessizce ağladığını saklıyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken burnunu çekerek çaktırmadan sildi. Cevap vermeden önce başını yana çevirerek, denize baktı. “Neden böyle söyledin?” Kendini toparlamaya çalıştı.

“Onca tecrübe ediniyoruz sonra o tecrübeleri birine emanet edemeden çekip gidiyoruz. Kimse bizim tecrübe ettiğimiz zamanki gibi acı çekmiyor ya da üzölmüyor, her şey lafta kalıyor. Bu adaletsiz değil mi, birileri bizim tecrübemizden yararlanmalı ve acı çekmemeli, üzölmeli ya da mutlu olanın yolunu bulmalı.”

“Yapacak bir şey yok, kimseye cefasını çektiğin derdi anlatıp sevinç olamazsın.”

“Yazarlara bazen çok özeniyorum,” dedi Vefa, “Kafaları nasıl çalışıyor merak ediyorum. Kendi olmayan başka başka insanların düşünceleri ile konuşuyor, onlar gibi hissediyor, yaşıyor ve tüm bunları gerçekte değil sadece kafasında yaşayarak kâğıda taşıyor. Aynı anda birden fazla kişinin düşüncesine, hissine, duygusuna, karakterine bürünüyor. Düşünsene, acı çekmeden acıyı yansıtıyor, sevmeden aşkı, mutlu olmadan huzuru... Karakterlerle bütünleşiyor. Psikolojilerini bağımsız analiz ediyor, her birine bir beden, bir ruh giydirip onların tecrübelerini, iyi ya da kötü anlarını bize aksediyor. Bu tuhaf değil mi, onlar bunu sadece hayal ederek yazıyor, biz ise yaşadığımız halde kâğıdı kalemi elimize alsak saatlerce tek kelime yazamıyoruz. Cidden yetenekleri sorgulanmaz ama muhakeme ve gözlem yeteneklerini sence bizim gibi tecrübe edinenlerden mi kazanıyorlar, merak ediyorum.”

“Bir yazar arkadaşım vardı. Bazen saatlerce ortadan kaybolur, bazen günlerce evden çıkmadan yazardı. Günlerce aklına taktığı bir sahnenin tek bir satırını yazmak için sabrettiğini bilirim, bazen günlerce uyumadan,

yemeden, içmeden yerinden kalkmadan ilhamının gideceğinden endişelenerek sayfalarca yazdığını bilirim. Başka yazarlar nasıldır bilmem ama o muhakeme yeteneği için eğitim aldı.”

“Nasıl eğitim? Yazma kursu falan mı?”

Selen omzunu sarstı. “Hayır tatbiki yazmak yetenek işidir, öğretim işi değildir. İnsan psikolojisi üzerinde eğitim aldı, gözlemler, renkler, hareket... İnsanın giydiği kıyafetten tuttuğu takıma kadar, saatini nasıl taktığından çatalı nasıl tuttuğuna kadar, her hareketin aslında bir anlamı olduğunu çözmüştü.”

“Bu ürkütesi bir şey, başkalarının düşüncesini okuyamıyor ama altıncı hissi yüzünden ne düşündüğünü tahmin ediyor.”

“Evet bu yüzden bazen depresyona girerdi. Kendi derdi olmadığı halde başkaları için saatlerce ağlar, kendini paralar, sonra değişik ruh hallerinde kalırdı. Bir karakteri öldüğü için bir ayda yedi kilo vermiş, yemeden içmeden kesilmişti.”

“Empatik diyorlar bu kişilere,”

“Sanırım öyle bir şey ve bu hiç iyi bir şey değil, *herkesi çözebilirsin ama kendi duygularını yönetemezsin* derdi çünkü kendini gözlemleyemez, aks olamaz, dürüst davranamazsın. Kendini incitemezsin, bunu istemezsin.”

“Terzi kendi söküğünü dikemez diyordu yani,”

“Evet, sık sık öyle derdi. *Herkese ilaç olabilirim, kâğıdı kalemi elime alınca dünyanın sırrını yazabilirim, yön olabilirim, hedef olabilirim, çözüm olabilirim, farkındalıkla, eğitimle, analizle tanıştıracabilirim ama nedense kendime merhem olamam* demişti.”

“İlginçmiş.”

“Evet ilginç biriydi. Sırf bir mesleği ve süreci merak ettiği için bir anda işe girmeye karar verip, hiç bilmediği bir dalda işe başlayıp tecrübe kazanabilirdi, ya da kendini tecrübesiz, bilgisiz, cahil biri gibi gösterip insanların ast ve üst ilişkilerini irdeleyebilirdi. Hiç gocunmazdı ya da korkmazdı, duymaktan ziyade tecrübe ettiği için bu kadar iyi duyguları anlatır, bu kadar iyi kalemini oynatırdı.”

“Ürkütesi, evliyse kocası adına üzıldüm, bekarsa ailesi adına korktum. Düşünsene böyle garip biriyle yaşamak ne kadar tuhaf olur.”

“Oda senin benim gibi insandı, sadece kafası normal değildi, çalışma sistemi farklı, düşünce yapısı aykırıydı hepsi bu. Üzülür, ağlar, güler, düşünür, çıkmaza girer, çözüm arar ve çok çok kendi ile savaşırdı.”

“Bunları beni korkutmamak için mi söylüyorsun?”

“Sen yazıyor musun ki böyle bir şey yapayım?” dedi kız damarına basarak, adam ona şiir yazdığını söylemişti ama -onun için bir günlük tuttuğunu- hiç söylemedi, kadın da tahmin edemedi zaten.

“Bana bir gün yazdığın şiirlerden okursun musun diye merak ediyorum.”

Bilseydi onun hayaline kaç defter bitirdiğini, kaç sözcük tükettiğini şaşırırdı. Daha tanışmadan her gece hayalinde anlam kazanmıştı, belki de bu yüzden korkar, uzaklaşırdı. Kendisi de bu konudan uzaklaşmak için dalgınlaşan kıza, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Önemli değil, bazı şeyleri kafamda oturtmaya çalışıyorum.”

“Bizimle alakalı şeyleri mi?” diye sordu adam.

“Biz olacak mıyız ki?” dedi kısık sesle, adam olmak istemediğini sandı. Kızın eli düz karnına gitmek istiyordu, oradaki canı hissetmiyordu ama olasılıkları da göz ardı edemiyordu. İçi tuhaftı, aşırı duygusallığı bu çıkmazdan mıydı yoksa çözümsüz kalmaktan mıydı, anlayamadı. O an kibar olamayacak kadar perişandı. Özellikle de hayatını paylaşacağı adama karşı. Zaten özeline nezaket o zamana kadar genç kızın alışık olduğu tavır değildi.

“Artık konuşmamız gerekiyor, bu belirsizlik ikimizi de yoracak.” dedi genç adam, hafif bir sitemle ona döndü.

Selen belli belirsiz hareket ederek yanında durdu, ürkek bir kuş kadar gergindi. Yüzü sertti, belli ki çok mutsuzdu, çok umutsuz ve bir o kadar da pişmandı. Böyle bir adamı nasıl sakinleştirmesi gerektiğini bilmiyordu. Bu ifade yüzündeyken ve gözlerinde bu garip bakışlar varken konuşmak ürkütüyordu. Neden kaygılandığını bilmiyordu ama kaçmak istiyordu. “Anlamadım,” diyerek ters bir şekilde başını salladı.

“Bence anladın,” dedi adam, öne doğru bir adım atmak isteyen kızı kolundan tutup bir banka oturtturarak yanına çöktü. Yüzüne bakarken içini çekti. Oturdukları yer hem تنها hem de sokak lambası patladığı için kuytuysa. Karanlıkta kaşlarını çatarak ona baktı.

“Biz evleneceğiz, belki de bir çocuğumuz olacak.”

“Bu neyi değiştirecek?”

“Her şeyi, çocuğumun aile sevgisi içinde büyümesini isterim.”

“Öyle olmayacağını sana gösteren ne?”

“Annesi ve babası ayrı bir çocuk, her umudu yarım kalmış tek kanatlı bir kuş gibidir. Hiçbir zaman havalanamaz. Aile birlikteliğini görmemiş bir çocuk, hep bir şeylerin eksikliğini, hasretini çeker çünkü annesi

yanındayken babası, babası yanındayken annesi eksiktir. Her şeyden evvel ilerde büyüdüğü zaman kafası karışık olur, çünkü aile kavramını bilmez.”

“Bu ülkede bir sürü öksüz ve yetim var.”

“Bu taktiri ilahi, der sineye çekersin ama bizimkisi kendi düşüncemizin seçimi.”

“Fikrin ne?” diye sorarken, sesindeki artan sabırsızlık yüzüne yansımıştı, korku iliklerini bile acıtmıştı.

“Eğer hamileysen, çocuğumun gerçek bir ailesi olmasını istiyorum.”

Kız birden derin bir soluk vererek, gözlerini kapayarak rahatlamaktan korktu, onun bebekleri olursa aldırmasını isteyeceğini sanarak, kasılıp kalmıştı. “Seni sevmeyen biri olsa bile mi?”

“Sevgi ve fedakârlık zamanla kazanılacak şeylerdir. Sen sanıyor musun ki şu dünyadaki herkes aşk evliliği yapıyor. Bu dünyada binlerce insan mantık evliliği yapmakta,”

“Ve çoğu boşanıyor.” dedi kız ciddiyetle.

“Görücü usulü evliliklerin aşk evliliklerinden daha uzun sürdüğü kanıtlanmış bir istatistiktir. Bu fedakarlığı bizim için değil, çocuğumuz için yapmaz mısın?”

Çocuk için diyordu, bu çok acıydı.

Selen hıçkırıkla kahkaha arası boğuk bir ses çıkardı. “Sen aklını kaçırmış olmalısın, bana baksana, benden sana kadın olur mu? Senin gibi pişman olmuş bir adamdan bana koca olur mu?”

Kızın dürüstlüğü canını acıttı, ağzından çıkan sözleri geri alamayacağını bile bile konuşmaktan çekinmedi. “Senden de bir çocuğa anne olmaz o zaman?”

“Ben zalim değilim, elbette onu sevebilirim.” dedi sert bir tonda. “Onun ne suçu var.”

“Bak demek ki isteyince sevmeyi deneyebiliyorsun. Sevebiliyorsun.” dedi adam önemli bir konuya dikkat çekerek, daha temkinli ve samimi bir sesle devam etti. “Peki, beni sevmeyi deneyemez misin?”

Selen kaşlarını çatı, bu nasıl bir istekti. Onu elbette ki seviyordu, hem de çok. “Sevmediğimi nereden çıkardın?”

Adam alayla güldü ama içi acıydı. Bu daha kötüsüydü ya, onu sevmişti ama alelade biri olarak... “İnsan olarak sevmek ayrı. Ben bir erkeğim Selen. Koluna takıp gezdirdiğin bir çanta ya da milletin laflarından

korunmak için önüne çektiğin bir kalkan olmayacağım. Çocuğumun huzur içinde bir yuvaya sahibi olmasını istiyorum.”

“Bunu ayrıyken de verebiliriz.”

“Ne yapacağız, hafta içi sende hafta sonu bende kalarak paylaşacak mıyız? Çocuğun hayatını sırf bizim bencilliğimiz yüzünden mahvedecek miyiz?” dedi adam ciddiyetle. İlk defa gerçeklerle yüzleşiyordu Selen. Ne kadar doğru söylüyordu ama onu sevmeyen bir adamla nasıl devam edebilirdi ki, *senin hatan yüzünden bu haldeyiz* dediği an tüm dünyası başına yıkılmaz mıydı?

“Ben bir erkek olarak zaaflarımı elbette dizginlerim ama evlilik bazı özgürlüğün kapılarını açıyor. Yarın bir evin içinde kaldığımız zaman, bir centilmen gibi davranmakta güçlük çekeceğim.”

Bu kadar açık ve dürüst olunca Selen ona sert bir bakış attı. O bir erkekti evet, gösteriştense uzak ama sempatik, çekici bir erkekti, neden başkasından değil de kendisinden birliktelik istemekteydi? Ayın ışıkları adamın güzel profilindeki çıkık elmacık kemiklerine, güçlü ve kararlı çenesine vurmuştu. Bu akşam yine titizlikle seçilmiş yüksek yakalı beyaz gömleğe siyah bir pantolon eşlik ediyordu. Akşamın güçlü rüzgârı koyu kıvılcı saçlarını karıştırmış, ona bir serseri görünümü vermişti. Evet yakışıklıydı ama imkânsızdı, onun kim olduğunu kendine unutmamak için sıkı sıkı hatırlattı. Kendisini teselli etmesi ne kadar sempatik görünürse görünsün, ona umut vermezdi. O gece ilk defa tüm sınırlarını yıkmış sonrasında yüzündeki pişmanlıkla tanışmıştı. Bu neden bile öfkeli gözyaşlarının tekrar akması için yeterliydi.

“Ne düşünüyorsun şimdi?” dedi Vefa ona dönerek. “Bu kadar kötü olamayız.”

“Nereden bileceksin,” dedi kız, keskin bir umutsuzlukla başını kaldırıp ona bakmaya cesaret etti.

“Biliyorum. O çocuğun istenmediği halde dünyaya geldiğini yüzüne haykıran ayrılıkla tanışmasını istemiyorum, bunu bilmenin ne demek olduğunu anlayamazsınız. Bu hayatı boyunca taşıyacağı bir leke olacak. İleride, kazara bunu öğrenirse, ailesini mutsuz olma pahasına bir araya getiren bir insan olduğunu düşünecek.”

Garip bir şeyler oluyordu. Öfkeliyken gülen, ağlayacağı haldeyken tutkuyu hisseden biri hiç olmamıştı ama şimdi adamla konuşurken içinden tuhaf bir şeyler akıyordu. Hormonları mı dengesizleşmişti, ona sarılmak ve ısısının kalkanlarında güçsüz kalmak neden hoşuna gidecek gibi

gelmişti. Adam konuşuyor, kız böylesi ciddi bir konuşmayı kaçırıyordu. Selen karmaşık duygularla bakakaldı. Bulutların arasından çıkan ay ışığı, onun asi saçlarının parlak gözlerinin ve somurtkan dudaklarının üzerine vurmak için tam o anı seçmişti.

Yüce Allah'ım! O dudakları öpmek istiyordu.

O gece nasılda kendini sahiplendiğini hatırlayan kız kaşlarını çattı. Dengesizliğine kızarken bir süre dudaklarını dişledi, adamın bakışları dudaklarına kaydı. Şimdi onun da bakışları değişmişti. Ergenliğini atlattığı onca yıldan sonra ilk defa böyle kontrolsüz bir özlem çekiyordu. Onun huyunu tanıdığından beri tüm kelime ve hareketlerini iyice tartmadan yapmayan Vefa için şu anda bu dizginlenemeyen arzu, büyük bir şoktu. Kız dudaklarını büktü. Adam davetkâr dudaklarını öpmekten başka bir şey düşünemez hale geldi.

Selen umutsuz bir sesle, "Biz başaramayız," dedi.

Adam yutkunarak, "Denemeden bilemeyiz," diye uyardı. Onu kollarına almak, yanaklarını öpmek, saçlarını okşarken ürkek varlığını sakinleştirmek, kokusunu içine çekerken varlığında kaybolmak istiyordu. Parmaklarını akşam mehtabında dağılan saçlarında, krema gibi teninde, ince belinde dolaştırmak istiyordu. Selen ne istenmeyen biriydi ne de öyle hissetmeliydi. Aslında daha evvel acil ve umutsuzca istediği herhangi bir kadın hatırlamıyordu. Onu istiyordu. Onu istemeyen, başkasını hayal eden bir kadını istiyordu. Bu ani dürtülerin verdiği şokla ve dehşet düşünceleriyle ayağa kalkıp ondan uzaklaştı.

"Bunu düşünmelisin artık."

"Düşünecek bir şey yok ki, pişman olacağımız bir geçek için boşa tasalanıyoruz."

"Ne yapacağız, aynı evin içinde iki kardeş gibi mi yaşayacağız? Evliken çocuk büyüyene kadar ayrılamayız kabul et ve şu gerçeği gör! Sen benim elimden kocalık haklarımı almak istiyorsun."

"Böyle bir şey istemiyorum," dedi Selen dalgın halde. "Dilersen istediğin kişi..."

Adam öfkeyle, "O zaman neden evleniyoruz? Evlilik birliğine zarar vereceksek, oyun oynayacaksak, neden evleniyoruz? Milleti kandırmak ayrı, Allah'ı kandırmaya çalışmak ayrı. Biz hem milli hem de dini olarak evleneceğiz çünkü bizim örfümüzde bu var. Çocuğumuza tiyatro mu oynayacağız? Bu kendimizi kandırmaktan ileri gitmez, millete gösteriş yapmak için Allah'ın emrine ihanet etmem. Elin ya da başkasının ne

düşündüğü zerrece umurunda değil, benim tek düşündüğüm geleceğim ve çocuğum.”

“Tamam sakinleş,” diyen genç kız da ayağa kalktı. Elbisesi bir bayrak gibi dalgalandı, ipek kumaşı vücuduna yapıştırarak ince bacaklarının uzunluğunu belirginleştirdi.

Kıza öfkeyle bakan adamın gergin çenesinde bir sinir seğirmeye bağladı. Gözlerini başka bir yöne çevirmiş, kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. “Ben gerçekleri gör istedim Sel. Film ya da roman değil bizim hayatımız. Bu da oyun değil, gerçek bir evlilik ve gerçek bir bebek. Gerçek bir sorumluluk.” diye uyardı, sıkılı dişlerinin arasında isyanı kaynıyordu. Kıza yaklaştı, kokusu kafasını karıştırmaya başladı. Bakışları onun parlayan gözlerine ve ıslak ağzına kaydı. Durum daha da tehlikeli hale gelmeden onu kendinden bir kol boyu uzakta tutmak istiyordu. Savunmasız ve korumasız bir halde kalan istekleri dikkatini tehlikeli bir şekilde kızın üzerine çekiyordu. Genç kız uyarısını dikkate alıp düşünmeye başlamış, üzgün bir şekilde karanlığın içinden denize bakıyordu.

Selen üzgün bir sesle, “Çok çaresizim,” diye belirtti.

“Çaresiz değil mantıksızsın,” dedi adam, ciddiye.

“Bunu ben istemedim!” Başını meydan okurcasına gururla geriye doğru attı. “Sen de her erkek gibi sadece kendi çıkarlarını düşünüyorsun.”

Adam şaşkınlıkla kızın yüzüne baktı. “Beni yanlış anladın,”

“Hiç sanmıyorum Vefa Bey. Tüm erkekler gibi tatmin olacağın bir beden peşindesin, duygunun, düşüncenin, nezaketin zevk aldığın sürece hiçbir değeri yok.”

“Bana böyle aşağılayıcı şekilde ‘Bey’ demeye son verecektin.”

“Sen beni kadın olarak gördüğün sürece kesinlikle yapmayacağım,” İyice dengesizleşen Selen sağduyusunu kaybetmişti. Ona güvenmişti, şimdi kırıldığı kadar adamı incitmek istiyordu.

“Ateşle oynuyorsun,” diyerek sertçe uyardı.

“Ateş,” dedi, “İçimde yanan şeyin yanında hiç kalır.” O yorgundu, çok yorgun, keşke Vefa ona dingin bir koy olabilseydi. Başına dizlerine koy saydı da dinlenebilseydi. “Tüm erkekler gibi tek bir şeyin derdine düştün.”

“Ben gerçekleri gösteriyorum,” diyen adam ani bir kararla kollarından kavrayıp onu kendine çekmeye başladığında, bu hamleye hazırlıksız yakalan kız olanlara inanamayarak yutkundu. “Ateş Selen, nasıl yakarsan öyle büyür.” Yüzü şimdi genç kıza çok yakındı. Ay ışığındaki mağrur ve yırtıcı görüntüsüne karşın, yüzü aydınlık, serin deniz havasına karşın

nefesi sıcaktı. "Ben bir erkeğim, onurlu bir erkek."

"Hiç?"

Sustu, konuşamadı kız. Tehlikeli bir *hiç* arada asılı kalmıştı. Şaşkın halde ona bakarken, bugün erken saatlerde onun için yaptığı değerlendirmeyi hatırladı. Onu idare edebileceğini nasıl düşünmüştü. Adam genç kıızı kolayca kendi sert vücuduna bastırdı. Onu daha evvel böyle çileden çıkmış görmemişti, küstah, mağrur, kendini beğenmiş duruyordu ve onun kollarında sıkıca tutulduğu gerçeği ile bakışları genç kızın yumuşak dudaklarına kilitlenmişti.

Aslında onun duruşundaki her şey şimdi kıızı öpeceği hakkında yeterli ipucunu veriyordu.

Bu düşünülemezdi. İstemiyordu! Yani öyle umuyordu!

Yine de kendini bunu düşünürken buldu. Zaten genç adamın mükemmel dudaklarının ağzını işgal ettiğini tam da o anda hissetmeye başladı. Aklı karışmıştı. Onun gözlerindeki azgın ışıltıyı çok net görebiliyordu? Genç adamın kuvvetle kendine bastırdığı vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu.

"Sen ateşle oynuyorsun küçük hanım," dedi Vefa.

"Ben ateşin kendisiyim. Yanmanı istemiyorum." dedi kadın üzgün halde.

Kahve gözleri iştahla genç kızın solgun yüzünde dolaştı. Elinin ucuy-la kızaran yanaklarına dokunarak tenine savrulan saçını kulağının arkasına koydu. Başı kıza doğru eğildi. Şaşkınlıkla donakalan kızın dudakları itiraz etmek için aralandı. Adam daha fazla eğildi ve kız başını yana çevirerek bu girişimin yolunu kesti. Soluğu tenini döverken, dudakları genç kızın yanağına değen adam bir an soluksuz kaldı. Kız bir kez daha hata yaptığını haykırmasına asla müsaade etmeyecekti. Yanaklarından yaşlar süzülmesin diye dişlerini sıktağı gibi, ellerini de yanında yumruk yaptı. Adam bunu gördü, ne yaptığını ve sabırsızlığını idrak ederek onu kollarından saldı.

Boğazını temizleyerek, "Bugün fazla yoruldun, gitsek iyi olur," dedi sonunda.

Selen sadece başını salladı ve titreyen bacaklarıyla yola koyuldu, konuşacak da tartışacak da hali cidden kalmamıştı.



[The text in this block is extremely faint and illegible due to heavy noise and low contrast. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a letter or a report, but the specific words and sentences cannot be transcribed.]



22. Bölüm

Acıyan yerlerini öpecek biri varsa hayatında; düştüğün yerden kalkmak zor gelmez. Atıldığın kuyulardan çıkaracak biri varsa etrafında, korkmadan beklemek yormaz. Aldığın yaraları saracak bir el varsa karşında, sızlayan acının izi kalmaz. İşittiğin yalanları ve tüm kötü sözleri paylaşacak biri varsa telefonun ucunda, geceler uzun ve yorucu gelmez. Nasihat etmeden, küçümsemeden, yuva sıcaklığı bakışlarında demlenmiş, seni olduğun gibi kabullenmiş, eleştirmemiş, hor görmemiş, değiştirmek için zaman kollamamış, istediği kalıplara uymadığın için şikâyet etmemiş, seni sevmekten vazgeçmemiş... Eğer böyle biri varsa etrafında, korkma incinmekten, düşsen bile tutun eteklerinden. Biraz sıyrık, biraz darbe olsa da kalbinde, öper ve geçer, iyi eder yeniden...

Rüyalarım sitem

VEFA

Saat: 03:30

Bir öpücük.

Tek bir öpücüktü niyeti? Neden irkilmiş, neden isteksizleşmiş, düşüncesi bile tahammül edilemez bir hale gelmişti? Oysa onlar nişanlıydılar, hak talep etmesi normal değil miydi? Daha önce öpülmemiş miydi? Korkusu nedendi? Bu geçmişine ihanet miydi? Onun teması neden canını yakıyordu? Gözlerindeki tutku neden karnını acıtıyordu? Neden vereceği tepkinin olumsuz olma düşüncesine katlanamıyordu? Hayır, öpüşmek, öpülmek, sevişmek istemiyordu. Titriyordu.

Ama sarılmasını seviyordu. Onunla saatlerce susmayı da seviyordu. Bazen tartışmayı ve her tartışmanın sonunda gülüşmeyi de sevmeye başlamıştı. Hiç beklemediği anda yaptığı muzırlıklar, gülerken dişlerini sergileyerek attığı kahkahalar iyi geliyordu. Dost olarak kalamazlar mıydı? İyi iki arkadaş olamazlar mıydı? Elbette ki, bunu istemek vefasızlık

değildi? Ondan kendi adına bir fedakârlık istemiyordu, her yapacaklarında birlikte feda edeceklerinin karı çocuklarından öte bir şey olmayacaktı. İnkârla geçen uzun yıllardan sonra, bir insanın dokunuşu ve sıcaklığına boyun bükme neden suçluluk hissiyatını ayaklandırıyordu?

Ama daha derinlerde onun bir öpücükle kalmayacağını biliyordu. Bu olduğunda yaşayacağı hayal kırıklığını da biliyordu. Onun yaşında ve deneyiminde bir adam tecrübelerinin toplamından yararlanarak çok daha fazlası için talepte bulunacaktı. O karşılığında kendisinden hiçbir şey vermeden alan ve tüm dengelerini alt üst eden kişiydi. Eve kadar sessizlikle ilerlediler. Ayrılırken ikisi de düşünceliydi.

Bu şekilde ona veda etmek istemeyen Vefa, omuzlarından tuttu. Akşamın karanlığı onları sarıyor, bahçedeki devasa ıhlamur ağacının dalları onları komşuların gözlerinden saklayarak mahremiyet sunuyordu. Adam gözlerinin içine bakarak, “Bi’ düşün, kestirip atma,” diye öneride bulundu. Eğildi. Oysa bu eğiliş masumaneydi. Sadece her zamanki gibi yanağından öpecekti. Öpmesini engellemek için başını çevirince, dudakları kazara birleşti. İkisinin şaşkınlığı da kısa sürdü, adam bunun bir adım olmasını istedi. Omuzlarından tuttuğu adamın tenine tırnaklarını geçirdi, çelik gibi kavrayışına karşı mücadele etti. Genç adamı itti ama bu sadece onu kendisine daha çok bastırmasına yaradı. Başını göğsüne çeken adama, “Neden zorluyorsun?” diye hıçkırarak hesap sordu.

“Mutlu olmayı hak ediyorsun,” dedi Vefa.

Kollarının arasında sakinleşene kadar ağlayan kızın saçlarını okşadı, sırtında elini teskin eden darbelerle dolaştırdı. Vücudunu yakıp kavuran arzusunun arasında bile kızın korkularını algılayarak duraksadı, ona baktı. Öyle çaresiz duruyordu ki, öyle savunmasızdı ki içini acıtiyordu. Yakamoz ışıltılı gözleri sertleşti, çenesi kasılıp bir adım geri çekilerek onu serbest bıraktı. “Hadi içeri gir,” dedi soğuk bir sesle. “Sonra konuşuruz,”

“Konuşacak bir...”

“Selen, artık bu konunun senin düşüncene, benim isteklerime göre şekil almadığını neden görmüyorsun? Ailelerimizi hiç mi düşünmüyorsun?”

Ondaki bu otoriteyi görünce, “Tamam,” dedi, sesini yumuşatmakta güçlük çekiyordu. “Sonra konuşuruz.”

Ama konuşmaması için ondan köşe bucak kaçmaya devam etti. Kendi korkuları ve kuruntuları o kadar büyüdü ki, Hira bile onu ikna edemedi.

Üçüncü haftanın sonuna doğru kız reglinin iyice geciktiğini fark etti. Normalde çok düzenli regl olurdu, daha önce hiç aksadığı olmamıştı. İlaç

kullanmadığına göre hamile kalma ihtimali aklının bir köşesinde duruyordu. Nihayet daha fazla dayanamayarak doğruca doktora gitti. Doktor ona hamile olduğunu söyleyince, ilk tepkisi ağlama krizi oldu. Kibar ve anlayışlı biri olan doktor ona birkaç soru sordu. Bebeğin ve annenin sağlığı için yapması gerekenleri tek tek anlattı.

Vefa ile o kadar kısa süre birlikte olmuşlardı ki, bu süre içinde bir çocuklarının olması fikrini aklı almıyordu. Sonra bu işte, Vefa'nın da en az onun kadar sorumluluğunun olduğunu fark etti. Tecrübeli olan oydu. Neden kondom kullanmamıştı ki, pişmanlıkla kıvranmalarına sebep olmayı nasıl göze almıştı? Hayatı boyunca Umut dışında ilk kez böyle bir şey yapmış ve sonunda da başına bu gelmişti! Hamile kaldığı minik varlığın mutlu bir hayat sürmesi ihtimali var mıydı?

Gerçekten hamileydi, başından beri koktukları o an artık gerçekleştiğine göre süreci hızlandırmaları gerekecekti.

Kafası hayli karmaşıktı, ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemeyince çözümü Hira'yı yanına çağırmakta buldu. Hastaneye tek gittiğini duyan ve bu süreçte yanında olamadığı için kızan arkadaşı neyse ki trip atacak zamanda olmadığını fark edip azarlamayı kısa kesmişti.

"Bir çocuğun sorumluluğunu alabileceğimi sanmıyorum Hira, buna henüz hazır olduğumu gerçekten sanmıyorum. Şüphe etmek başkaydı ama şimdi içimde bir can taşıdığımı bilmenin dehşeti ayaklarımı yerden kesiyor."

"Korkuyor musun?"

"Elbette korkuyorum, hatta korkudan elim ayağım tutmuyor. Ya ona layık bir aile olamazsak, ya bizim bu çekimimiz ortadan kalkınca biri diğerinin gözüne batarsa, çocuğumuz huzursuz ve mutsuz bir ortamda büyümek zorunda kalırsa... Bu düşünce beni tüketiyor."

"Haklısın ama korkuların ve kaygılarının seni yönetmesine izin verme. En başından bu sonuç için hazırlık yapmadınız mı siz?"

"Hazırlanmak başkaymış kabullenmek başka. Öyle çaresiz bıraktı ki beni, 'Neyin var?' diye sorduğunda, nereden başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden 'hiçbir şeyim yok' demek daha kolay geliyor. Koskoca, sancılı ve taş kadar ağır bir hiçbir şeyi geleceğe sığdırmaya korkuyorum."

"Yine de bunu en kısa zamanda ona söylemelisin, artık zaman daraldı ve kaçacak yer yok." Kızın düz karnına dokundu. "Gelecek burada, bundan sonra sen ve o yok, düşünmeniz gereken tek şey burası."

Selen o gün ağrıyan başıyla çalışırken, Vefa'yı derhal durumdan

haberdar etmesi gerektiği sonucuna vardı. Sonuçta onun da çocuğu oluyordu, süreci yönetmesi için bilmesi gerekiyordu. O da mutlaka sarsılacaktı ama hayatı onunki gibi mahvolmayacaktı. Telefonda söylemenin uygun olmayacağına karar vererek, ertesi sabah çalıştığı ofise gitti. Çok gergindi, kendisini çok rahatsız hissediyordu. Bitkilerle kaplı seraya girince, bir an gözleri kamaştı. Daha evvel çalıştığı ofisi normal hayal etmişti ama burası mini bir ormandı. Kapı kapanırken gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Kimseler görünürde yoktu. Ürkek adımlarla ve meraklı gözlerle çiçekleri, ağaçları inceleyerek devam etti.

“Hoş geldin.” Bir rafın arkasından gelen sesle yana döndü.

“Ben şey...” diye kekeleyerek sendeledi. Birden yer alçalmaya, tavan başına iniyormuş gibi zor soluk almaya başladı. Baş dönmeye başlamıştı. Sisler içerisindeki adama elini uzatarak zoraki gülümsedi. “Senin gibi bir adamın benim gibi ironiden umudu kesmesi gerekirdi.”

Parlak gün ışığında kızın yüzü kâğıt kadar beyaz görünüyordu ve öne arkaya düşmemek için sarsılıyordu. Adamın fark ettiği şeyle gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Onun yere yığılmak üzere olduğunu fark edip öne doğru atıldı ama geç kalmıştı. O tutamadan kız hafifçe inleyerek yere yığıldı. Vefa daha önce yaşamadığı türden bir felaketle karşı karşıya olduğunu o anda anladı. Eğilip kızın narin vücudunu kollarının arasına aldı. Selen’in onu böyle umutsuzca arayıp bulması için aklına bir tek sebep geliyor ve bu konuda yanılmış olmamayı tüm kalbiyle diliyordu.

Kızı ofisteki kanepeye uzatmış, yüzünde nemli bez gezdirirken kendisine gelmesini bekliyordu. Nihayet hafifçe kıpırdandı, garip bir yüz buruşturmayla içini çekti. Üzerindeki kıyafetlerle o kadar narin duruyordu ki, oyuncak bebeklere benziyordu. Zayıfladığını o anda fark etti. Onu mutsuz etmişti. Şimdi mutsuzluğunu paylaşmak için çıkıp yanına gelmişti. En başından bunun olacağını biliyordu. Onunla yatarken ne düşünüyordu? Aslında sorunun cevabı soruda gizliydi; bir şey düşünmüyordu. Sonra bakışları kızın solgun yüzüne, uzun kirpiklerine takıldı. Pembe dudakları hakaretlerini sıralayacak gibi aralık duruyordu. Vefa onu kollarına aldığı anı hâlâ hatırlayabiliyordu, dahası, kızın ona hayranlık ve şaşkınlıkla bakmasını da unutmamıştı. Hiçbir kadın ona böyle davranmamıştı. Aslında görüşmedikleri birkaç gün boyunca hep onun hayalini kurmuş, onu rüyalarında görmüştü. Daha önce hiçbir kadınla yakınlaşmadığı kadar yakınlaşmıştı ve bunun bedelini çok acı bir şekilde ödeyecekti, hissediyordu, hem de çok kısa bir süre içinde.

Kız gözlerini açıp karşısında uzanan sera manzarasına şaşkınlıkla

baktı. Nerede olduğunu ve ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Başına bir taş fırlatılmış gibi her yanı ağrıyordu. Elini şakaklarında dolaştıran kadına, "Biraz kıpırdamadan yat, birden ayağa kalkmaya çalışınca, tekrar başın dönebilir," dedi.

"İyiyim," diye homurdandı. Kendine gelmeye başlayınca oturur vaziyete geldi. İşte karşısında duruyordu. O kadar kaygılı görünüyordu ki, ona bakarken bile canının yandığını hissetti. İnsan nasıl olur da hem korktuğu hem de sığındığı birine çaresiz kalırdı?

"İyi olduğuna emin misin?" Sesi son derece şefkatli ve meraklıydı. Duruşu ise mesafeli ve sakindi. Kız onun özgüveni karşısında sinirlenmişti, neredeyse bir tokat atmak istedi. İyi olduğunu nasıl düşünürdü, az evvel yaşadıkları şeyin neye işaret olduğunu aklı olan herkes çözerdi. Ayaklanmak isteyince, "Otur," diyen emirle ürperdi.

Onu duymayarak ayak kabılarına baktı. Neredeydi? Vefa ayaklandı ve tam önünde bekliyordu. Yüzünde buyurgan bir ifade görünce, çıldıracak gibi oldu, minik ellerini iki yanında sıkıp yumruk yaptı. Ayaklanmak isteyen kadının omuzlarına ellerini koyarak, "Oturur musun?" diye mırıldandı. Selen oturdu, bir süre sessiz kaldılar, Vefa çaresizlik içinde elini yüzünde gezdirerek arkasını döndü. Parmakları sıkıntıyla saçlarında dolanıyordu. Adam bu durumun olası getirisinden kaygılanıyor muydu? Ona arkasını dönerek bu işten kurtulamazdı.

"Hatan ile yüzleşmekten mi korkuyorsun?" dedi kırgınlıkla. Onun en büyük hatasıydı evet, öyle söylemişti. Yani söylememişi ama kastetmişti. Ona bekaretini vermediği için uzaklaşmış, resmen öcü görmüş gibi kaçmıştı. Eğer başlarına bu felaket gelmeseydi bir daha yüzüne bakmayacağı ve karşısına çıkmayacağı kesindi. Vefa her ne kadar sıradan davranmaya çalışsa da onun beklentisine ihanet etmişti. Beklediği ve evlenmek istediği kız değildi, annesinin hayallerini süslemesi yetmiyordu.

Adam o günkü davranışına lanet okudu, neredeyse on yıldır yaşadığı en güzel sevişme deneyimi için böyle davranması saçmaydı ve ona hata gibi göstermesi aptallıktı ama o koşullar altında başka türlü münasebetsiz kaçacaktı.

Kız ona kirpiklerinin arasından baktı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Vücudu, onu utandırma pahasına tepki veriyordu. Midesi kasılıyor, bedenini bir titreme bir ateş basıyordu.

Vefa ona kendisini arzulamayı öğretmişti, bir erkeği arzulamayı öğrenmişti ve şimdi karşısında katılıp kalan adam onun zannettiği kişi

değildi, tamamen yabancı biriydi. Onun kendisini kullandığı fikrini kabul edemezdi çünkü bunu kabul ettiği anda kendisinin de aciz ve korunmasız olduğu fikrini kabul etmesi gerekiyordu ki, böyle bir aşağılanmaya hiç ihtiyacı yoktu.

Vefa kızın kot pantolonundan belli olan incecik belini ve narin kalçalarını görmemezlikten gelmeye çalışıyordu. Şimdi bebekleri onun içinde mi şekil alıyordu? Bu narin bedeninin içinde onlardan bir parça büyüyordu.

Adam kendi düşünceleriyle boğuşurken kız kendini kontrol etti. Düşerken yara almadığına sevinmişti. Kontrolü dışında huysuz olmaya başlıyordu yine, bir an önce sakinleşmeliydi.

“Sen benim için imkansızdın,” dedi, kırgın biçimli dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“İyi olduğuna emin misin?” dedi adam, son derece sakin bir şekilde sormuştu bunu.

Kız bir süre ona baktıktan sonra omuzunu silkerek, “Hamileyim,” deyiverdi. Bu basit cümle, aralarındaki sessizlikte giderek büyüdü, sanki odayı kapladı ve bir anda göğüslerinin arasında patladı. “Sana bu şekilde söylediğim için kusura bakma.”

Vefa buna hazır olduğunu düşünmüştü ama şimdi görüyordu ki bu fikre hiç hazır değildi. İçinden gelen gücü zapt etmekten korkuyor, bağırıp nara atarak onu ürkütmekten çekiniyordu. Sakin olmak, onun dengelessnessini dürtmek istemiyordu. Bu kadar yol aldıktan sonra sırf inadı yüzünden araya mesafe koymasını istemiyordu. Üstelik sonunda istediği şey gerçekleşmişti. İkisine ait bir can şimdi onun içinde yer edinmişti. Soluk almak için göğsünü titreterek şişirmesi gerekti. Midesi sevinçten dönmesine rağmen serinkanlı bir şekilde onu dinledi. “Eminsin değil mi?” diye sordu.

“Elbette eminim. Artık çok erken testler bile sonuç veriyor.” Vefa hiçbir yorum yapmayınca, “Bunu duyduğuna sevinmemiş gibisin.”

“Sevinmeli miyim?”

Selen de aynı soruyu kendine sormuştu? Aşırı tepki vermemişti ama reddetmemişti de garip bir şekilde uyum sağlamıştı. Şimdi düşüyordu da bir şekilde rahatsız olması gerekmez miydi? Ya da ikisi de başından beri buna hazırlandıkları için mi bu kadar sakin ve olgun karşılamışlardı?

Vefa dalgın gözlerini karnına çevirip susmaktan başka bir şey yapmamıştı.

İlk defa korkuyla ensesi ürperdi. Ya bebeklerini istemezse kaygısı

içine yerleşince sormaya çekindi. İyi de bundan neden bu kadar korkmuştu ki? Vücudu adrenalin salgılamaya başladı çünkü kâbuslarında gördüğü bu korkunçluktan kurtulmak için çözüm aramaya başladı. Asla düşmeyeceğine dair yeminler ettiği o korkuya düşmüştü, aşkına sahip çıkmak için her yolu deniyordu. Bu şekilde hayatlarını karartmış nice arkadaşı vardı. Bir canın pişmanlığının ikisinin arasına girmesini istemiyordu. Adam hayatı boyunca bu riskten uzak durmaya çalışmış, sonra sadece biraz fazla uzağa fırlatmış olduğu pantolonunun cebinden kondomu almaya üşendiği için, onu bu süreçle tanıştırmıştı. Ona ne kadar kızsak haklıydı, bu süreci yönetmesi gereken kişi kendisiydi, onun tecrübesiz olduğunu anlamasına rağmen bunu umursamamıştı. Belki de umursamamak işine gelmişti.

“Şaşkınsın, haklısın,” dedi. “Ben de şaşırdım ama korkarım çocuğu aldırmaı hiç...”

“Senden böyle bir şey istemeyecektim,” dedi yumuşak bir sesle, onun neden kaygılandığını anlamış mıydı? “Yetişkin insanlarız, bununla başa çıkacağız.”

“Bebeklerle başa çıkmak o kadar da kolay değildir.” Sempatik gülüşü ikisinin de gerginliğini az da olsa yatıştırmıştı. Evet söylediğinde bir doğruluk payı vardı. Bir bebek sürekli ilgi beklerdi, anne babasını yanında isterdi. Refah isterdi, gücün altında gölgelenmek, şefkatin içinde yüzmek isterdi.

“Benim hayatımda hiç yeri yoktu, daha önce defalarca hayal ettiğim şeyi hayallerimle birlikte toprağa gömmüştüm.” dedi üzüntüyle. Omuzlarını silkti.

Bunu duyduğu an garip bir hüznle dolan Vefa, alçak bir sesle, onu özgürlüğünden uzaklaştıracak son hamleyi yaptı. “Yakında evlenecektik zaten, biraz daha öne alırız.”

Kız hem kaşlarını çatıı hem de güldü. “Saçmalama.”

Adam dişlerini sıktı. Ona göre problemin tek çözümü buydu. “Ben son derece ciddiğim, düğünü öne çekelim. Hem korkma bebeğe ismimi verip, mağdur olmayacağınız şekilde ikinize de bakacağım.” O gün konuşmalarından sonra ona karşı soğuk bir duvar örmüştü ve şimdi söylediklerinden gerçekten de ciddi olduğunu anlayınca korktu. “Yapılması gereken tek şey bu, seni, çocuğumu tek başına yetiştirmeye terk edemem.”

Çocuğumu!

Kızın yüzü eğildi. “Bebek olmasaydı evlenmeyecektik.”

“Evelenecektik, seninle birlikte olurken tecrübesiz olduğunu bilmiyor

muydum sanıyorsun, evlenmeyi göze alarak birlikte olmuşum. Sadece süreç biraz farklı cereyan edince ikimizin de buna hazır olmadığını anladım.”

“Sen her yattığın kadınla evlenmeye kalk...”

“Sen her kadın değilsin, sana diğer kadınlara baktığım gibi hiç bakmadım ve hiçbir zaman şerefine leke sürecektir bir kötülük düşünmedim. Seni kızdırıyordum ya da kızıştıırıyordum ama bu sadece bir... Flört evresiydi.”

“Flört?” dedi kız şaşkınlıkla.

“Konumuz şimdi bu değil. Çocuk olsun ya da olmasın evliliğimiz gerçekleşecekti.”

Adamın böylesi onurlu düşünmesi taktire şayandı ama her mesele nezaketle ve vefayla kapanmazdı. “İnsan istemediği bir şeye mecbur olmamalı. Sen de mecbur değilsin, düşününce bunun daha doğru olduğunu göreceksin.”

“Ayrılmanın neresi doğru olacak, bu durum başlı başına sorun olacak. Ailelerimizi hiç mi düşünmeyeceğiz? Heveslendiler, ayaklandılar, canla başla bizim mutluluğumuz için çabalıyorlar. Ellerinde avuçlarında ne varsa ortaya koydular. Daha bugün annem babanın çeyiz eksiklerini tamamlamak için bankadan para çektiğini söyledi, annen ise tüm dostlarını arayıp haberdar etmiş. Benim annemi ve ablamı saymıyorum bile, insanlar bu kadar heyecanlıyken bizim ne düşündüğümüz kimin umurunda. Bu kadar bencil olamayacağımızı ikimiz de biliyoruz.”

Selen başını iki yana salladı. Yanağına yaşlar süzülürken hızla sildi. Duygusallığını bastırarak, “Benimle evlenmeyi istemiyorsun. Bir hatanın bedeli bu olmamalı. Düşününce en mantıklısı bu oluyor. Sadece sorumluluk alma derdindesin. Bu koşullarda seninle evlenemem. İkimiz için de haksızlık olur.”

“Gelirken yol boyunca bunu mu düşündün?”

“Öğrendiğim andan beri sürekli bunu düşündüm, haklısın. Bu süreci daha fazla klişe bir drama çevirmeyelim. Yine de teklif ettiğin için teşekkür ederim.”

“Şimdi kafayı yiyeceğim. Tek başına düşündün ve buna karar verdin.”

Adamın öfkeli sesini gizleyen alaya kızarak, “Bu şekilde bir arada olmamız onu daha çok mutsuz edecek. Sürekli kavga eden ve yüzleri turşu satan mutsuz iki birey ona hiçbir şey sunamaz.”

Adam şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. Evlenme teklifinin reddedildiğine

inanamıyordu. 'Mutsuz iki birey mi?' Onunla evlenmek için nelerden vazgeçtiğini görmeyecek kadar kör müydü? Konuşamayacak kadar öfkelen-diği için elleri yanında yumruk olmuş, dişleri sıkıldığı için çenesi kasıl-mıştı. Eğer konuşurken yüzüne baksaydı korkudan küçük dilini yutabi-lirdi ama o kendi düşüncelerinin içinde o kadar kaybolmuştu ki adamın ifadesini ve bedenindeki gerginliği görmeyecek kadar duygusaldı. "Kişisel olarak istememene rağmen olabilecek en eski moda çözümü öneriyorsun. İçin rahat olsun, gerçekten. Ben de seninle evlenmek istemiyorum. Lütfen bana karşı dürüst ol ve..."

Adam şaşkındı. "Ben sana karşı dürüstüm Selen, hiçbir zaman kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramadı, yaptıramaz da. Seninle evlenmek istediğimi söylüyorum, inandırmak için ne yapmamı bekliyorsun. Bebek olsun ya da olmasın, seninle evlenmek istiyordum."

"Beni ikna etmek için..."

"Yeter. Sen iyi değilsin, düşerken kafanı mı vurdun?"

Selen başını kaldırarak adamın yüzüne baktı. "Ama ne karın olmamı istiyordun ne de baba olmayı değil mi? Bunlar çok ani oldu ve beklenme-dikti. Bu konudaki isteksizliğini hissediyorum. Öyle değilmiş gibi davran-maya çalışmana gerek yok. Ben de bebeğin haber alınca çok şaşırdım ama doğru olanı yapalım diye evlenmemiz de gerekmiyor. Her şeyi göze alıp ailemle görüşmeyi planlıyorum."

"Ailen seninle aynı fikirde olmayacak."

"Bu neyi değiştirir!"

"İyi bir koca ve baba olmak için elimden geleni yapacağıma..."

"İyi de sen beni sevmiyorsun ki..."

"Sen de beni sevmiyorsun!"

"Buna da sen karar veriyorsun ya, pes." Adam, "Aşk şehvetten öte bir şey değildir. Bu konuda da seni hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olabilirsin." diyerek, alay eder gibi bir bakış fırlattı.

Ona sert bir baş jestiyle kafa tutarken, "Ben bir kadınla erkek arasın-daki aşkın sadece şehvetten ibaret olmadığına inanıyorum." diye çıkıştı. "Evlilikte aşk isteyeceksin ve ben veremeyeceğim ya da sen bana bunu gösteremeyeceksin."

"Bunu bırak da ben düşüneyim." dedi adam, bu konuda böyle net ko-nuşması onu incitmişti, gözleri ateş saçıyordu. "Yine kendi kafana göre kararlar alarak aptallık ediyorsun,"

Ayaklanan kız kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Boy

muhaletine lanet ederek başını geriye yıktı. “Beden benim bedenim, buna ben karar veririm.”

“Çocuk benim de çocuğum, buna bende karar verme hakkına sahibim.”

“Olabilir. Yine de benim bedenimde büyüyor.”

“Doğru düzgün düşünmeden, evlilik teklifimi reddetmekle gerçekten aptallık ediyorsun.”

“Biz sadece bir gece birlikte olduk, ilişki yaşamadık! Sevgili bile olmadık. Ne el ele tutuştuk ne flört ettik.” dedi, sinirlenmeye başlıyordu.

“Biz birbirimizi tanıdık, üstelik sen itiraf edemesen bile flört ettik.”

“Etmedik.”

“Seni öptüm, mıncıkladım ve defalarca seni istediğimi belli ettim. Sen kafanda bir dünya kurmuşsun, onu yönetmekten bahsediyorsun.”

“Ben cesur oldum diye mi suçlanıyorum. Beni ne kadar tanıyorsun ki zihninden geçenleri eleştiriyorsun. Ne beni tanıyor ne de ihtiyaçlarıma ya da hislerime aldırıyorsun. Ne severim neden nefret ederim daha onu bile bilmezken, evlenip aynı evi paylaşmamızı belirtiyorsun. İyi yönlerim, kötü yönlerim, beklentilerim, düşüncelerim, hayallerim hepsi sana yabancı.” Kızın çıkık elmacık kemiklerine hafifçe bir renk gelmişti, bakışlarını ondan alamıyordu. Kızgınlıkla büzülen pembe, dolgun dudaklar aklını hemen başka taraflara yönlendiriyordu. Ona sevgisini, ilgisini şimdi şu anda gösterebilirdi. Kendisine karşı çıkılmasından da yorulmuştu. O anda kendini kanıtlamaktan ve sürekli derdini anlatmaktan yorulduğunu fark etti, kızı sırtına alıp nikâh salonuna götürmeyi düşünmeden edemedi.

Midesi bulanık ve başı dönen kızın rengi soldu.

Vefa öfkesini bir kenara koyarak endişeli bir halde ona uzandı, omuzlarından kavrayarak yüzüne bakarken, “İyi misin?” diye sordu.

“Bu saçmalık yoruyor. Ben gayet iyi idar...”

“Biraz önce bayıldın. Bu mu iyi idare etmek?”

Başının dönmesini unutan kız yumruklarını öyle sıkıyordu ki tırnakları avuçlarına batıyordu. “Sabahları midem bulandığı için bir şey yiyemiyorum.”

Vefa bunu bilmiyordu. “Ne kadardır sürüyor bu?”

“Birkaç gündür.”

Vefa onu tekrar kanepeye oturtturarak dinlenmesi için uyardı. İkisinin de şimdi sakinleşmesi gerektiğini, bu yüksek gerilimin bebekleri için iyi

olmayacağını belirtip susmaya onu ikna etti. Selen biraz kendini toparlayınca, yemek siparişi verdi. Onun yemeklere gayriihtiyari tiksinierek bakışını görünce, yemesi için ısrar etmeye devam etmedi. Çok öfkeliydi, ne derse desin onu dinlemiyordu. Kendine, ailesine karşı saygısı yok muydu ve ona karşı da düşüncesizdi.

Selen yemeği yiyemedi, ekmeği kemirirken, "Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordu. Adamın bakışlarını ondan ayırmaması kızı huzursuz etmişti. "Sana söyledim, başımın çaresine bakabilirim. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Başının çaresine o kadar iyi bakıyorsun ki, daha ilk günden gözlerimin önünde bayıldın."

Reglinin geciktiğini hissettiğinden beri uyumamıştı. Kaygılıydı ve endişelenmişti, üstelik iki gündür stresten yemek yememişti, işte bu yüzden söyleyecek hiçbir sözü yoktu. "Herkes hata yapabilir."

"Benim de hatam korunmamak!" dedi adam yeniden.

Kızın karşısında geri adım atmamasına şaşarak ona doğru ilerledi.

Selen şimdi patlayacaktı. Önündeki yemeği yüzüne fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. Bebeklerini ne cüretle ikide bir hata olarak tanımlardı? Adam ise başka sorularla o kadar boğuşuyordu ki, onun ne düşündüğünü umursamadı. Evlilik teklifini nasıl olur da reddederdi? Onu dinlemiyordu bile!

"O gece hataydı, bebek hataydı, öyle mi? Yani beni tanıman hataydı?"

Adam delici bakışlarını ondan ayırmadan, "O gece bir hata değildi." dedi boğuk bir sesle.

"Öyle söylemedin mi?"

"Öyle söylemek istemedim, hata olan istemediğin bu zor duruma düşmemizi sağlamamdı. Ama sen her zamanki gibi araya mesafe koyarak beni yanlış anladın."

Adamdan yayılan enerjinin etkisine girmişti, göğsünün altı acıyordu. Kalbindeki hızlanma yabancı olduğu bir şey değildi, son üç haftadır ne zaman o an aklına gelse, her gece bu ağrıyı hissediyordu. Yine de "Elbette hataydı, şimdi duygusalım diye beni teselli etme." diye üsteledi.

Yerinden ayaklanarak, "Sonra konuşsak," dediği anda, "Hayır değildin. Hata değildin." diye tekrarladı. Pençe gibi eliyle onu bileğinden yakalayıp kendisine çekti. Başı dönen Selen düşmemek için ona yaslanınca, adam diğer eliyle ensesini kavradı. Dudakları ağzının içinde kaybolurken, neye uğradığını şaşırıldı. Kalbi hızlandı, ayakları yerden kesilirken teninde

gezen kanı içini yaktı. Tüm duyularını alt üst eden bir tutkuyla öpülürken aklı bir su gibi ayaklarının dibine aktı. Ama bu yanılttı. Onu öperek susturup iradesini kıramazdı. Onu saçlarından kavrayıp kendisinden uzaklaştırmak için uğraşırken, sımsıkı gövdesine çekilirken bulmuştu. Vefa belinden kavrayarak öpüşüyle aklını başından alırken, elleriyle bedenini yatıştıracak hareketler yapıyordu. Her dakika gardı düşen Selen sonunda pes ederek tutkuyla karşılık verirken, ayakları ucunda yükselerek ellerini saçlarına daldırdı. Adam ayaklarını yerden kesti, nazik bir kavrayışla kanepeye yatırdı. Öpüşü derinleşirken elleri bedeninde dolaşmaya başladı. Parmakları aceleci bir özlemle triko tişörtün içine kayarken, üç hafta önce aklını başından alan göğüslere sonunda kavuştu. Kızın şaşkınlığı altında okşamaya başladı. Duyarlı göğüs uçları okşanıp sıkıştırılırken boğuk bir iniltiyle kıvrınması uzun zamandır hayal ettiği en güzel görseldi. İkisinin de solukları sıklaşmış, gözleri ateş almıştı. Vefa tişörtü iyice yukarı çekip, göğüslerini serin havayla buluşturdu. Selen itiraz edemedi parmaklarının yerini dudakları aldı. Baştan çıkarma işine dudaklarıyla başlamıştı ki, birden kapı tıkladı. Selen irkilerek doğruldu, telâşla tişörtünü indirdi. Utancından kızarmış halde ne yapacağını bilemedi. Vefa ona öfkeyle bakarken kız yüzüne bakamıyordu.

Kısık sesle, “Bir daha böyle dokunma sakın,” diye uyardı. Ne olduğunu bilmiyordu sadece ilk dokunuşunda yoldan çıktığı için korkmuştu. İradesinin bu kadar zayıf olmasına öfkelenmişti. Zevkten mi öfkeden mi olduğunu bilmeden titriyordu.

Onunla alay eden adam bakışlarıyla kızgın oklar fırlatıyordu. “Neden bu kadar öfkelenedin?” Kız ona dişlerini sıktı, adam tek kaşını kaldırarak meydan okudu. “Hayır diyemediğin için mi yoksa?”

Kızın cevabını beklemeden ofisin kapısını açmaya gitti. Ağzı açık kalan Selen’in yüzünü ateş basmıştı. Bu adam almaya ve kullanmaya alışmış biri idi. Onun yanında daha denetimli davranması gerekiyordu.

Kapının girişinde beliren personel bir şeyler söyledi. Vefa ona birkaç öneride bulunup kapıyı yeniden kapadı. Selen kapının önünde duran adamı bakarken, elinde gördüğü şeyle kaşlarını kaldırdı. Vefa hiç istifini bozmadan ağır tepsiyi sehpa üzerine bıraktı. “Hadi biraz kendine gelmen lazım.”

“Yeniden yemek mi sipariş verdin?”

“Diğerini yemediğine göre, aç kalmana müsaade edemem. Hadi tekrar bayılmadan evvel bir şeyler atıştır.”

Karnı guruldayan Selen bu sefer itiraz etmedi. Yemeğe başlarken ona

da isteyip istemediğini sordu. "Ben sadece çay içeceğim," dedi, az evvelki öfkesi yerli yerinde durarak kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

Kız az önceki ateşli temasın etkisiyle titriyordu ama yüzüne baktığı an tüm bedeni buz kesildi. Adama dokunmak bile onu yakıyordu ve bu adam bu kadar öfkeliyken nasıl oluyordu da onu baştan çıkarabiliyordu? Ona kişisel teması düşündüğünden daha fazla sevdiğini fark edince kendine kızdı. Bu çok da memnun olduğu bir durum değildi çünkü bu tür insanların ilişkileri karşısında daha savunmasız ve kırılgan olduğunu duymuştu.

Onun yemeğine uzanmasını sabırla bekleyen Vefa, "O gecenin hata olduğunu söyleyince neden o kadar kızdın?" diye sordu.

Kız cevapsız bıraktı. Vefa tekrar sorunca, "Sen neden vazgeçtin o zaman?" dedi misilleme yaparak.

"Hata olamayacak kadar iyiydi de ondan."

Kızın lokması neredeyse boğazında kalacaktı. Adam dikkatle ona bakınca suya uzandı. İçi yanmıştı. "Bebekle alakalı ne yapacağımı düşüneceğim."

"Bir kez daha diyorum düşünecek bir şey kalmadı, biz zaten nişanlıyız."

"Bu değişebilir."

"Yakınlarda benimle bir erkek olarak ilgilendiğini kabullenip, evlenmeyi de düşünecek misin peki?"

Kız çenesini dikleştirdi, inatçı bir ifadeyle baktı. "Hayır, bu konudaki fikrim son derece net..."

Adam duyduklarına inanamıyordu. Şaşkınlıkla, "Neden evlenmiyorsun benimle?" diye sordu.

"Her şeyden önce sen benimle evlenmeyi gerçekten istemiyorken, nasıl böyle bir şey isteyebiliyorsun ki? Kandırmak için tatlı sözler, birkaç öpücükten fazlasını yapmalısın."

"Kandırmak mı?" Lanet kadın onu ikna etmek için ısrar ettiğine kendini inandırmıştı. "Madem bunu düşünüyordun, o zaman neden nişanlandın?"

"Bu süreci aşarız sanmıştım. Hem hamile olmadığuma emindim, böylece bir kavgayla ayrıldım dersem bir daha beni rahat bırakırlar diye düşünmüştüm."

"Öpüşürken ve ellerime teslim olurken hiç ayrılacak gibi durmuyorsun."

"Hormonların etkisi..."

“Yani az evvel beni kullandın?”

Selen kaşlarını kaldırmış, ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Asıl sen beni kullanıyorsun! Hata olduğunu düşündüğün bir geceyi sırf bebeği duydun diye hata olmaktan çıkarıp gözümü boyayarak, beni ikna etmeye çalışıyorsun. Ben ne safım ne de salağım, sana inanacağımı ve baştan çıkarma oyunlarıyla yelkenleri suya indireceğimi nasıl düşünürsün?”

“Ben seninle evlenmeyi istiyorum.”

“Peki ya Gaye?”

“Ona ne olmuş?”

“İlişkiniz benim yüzümden...”

“Allah’ım,” dedi adam sinirle. “Onunla ilişkimiz falan yok, hiç olmadı.”

“Ama o gece olmasaydı siz birlikte ola... Ona aşık değilsen neden sürekli ona gidiyordun?”

“Erkekler sadece âşık olduğu kadınlarla yatmaz da ondan, bu bir ihtiyaçtır.”

“Ben de bir ihtiyaçtım yani, rahatlamak için kullandın.”

“O kadının ne dediği umurumda değil ne ona ne de başkasına zerre kadar ilgi göstermedim. Sadece seninle sevişirken duygularıma yenildim. Ben seni hep gelinliklerle geleceğin günü hayal ettim ve o gece bir sürprizdi.”

“Yani gerçekten siz...”

“O gecedan sonra senden başkasıyla birlikte olmadım. Yemin ederim. Senden başkasıyla evlenmeyi de düşünmüyorum.”

Selen dudaklarını ısırđı. Gerçek olabilir miydi? Gerçekten onunla oynamadan, ikna etmek için kumpas kurmadan duygularını paylaşıyor olabilir miydi? Adam yanına geldi. “Gaye’yi nerede gördün?”

“Bugün ofisime geldi.”

Adamın gözleri öfkeyle kısıldı. Geldiğinden beri ısrarlı aramalarından sonra böyle bir saçmalık yapacağını düşünmesi gerekirdi. Kadın resmen bela olmuştu başına, telefonlarını açmayarak iyi mi yapmıştı kötü mü yapmıştı anlayamamıştı ama şimdi görüyordu ki olay Selen’e kadar sıçramıştı. Kızın eğilen yüzünü kaldırmak için çenesine dokundu. “Sana ne dedi?”

“Sevgili olduğunuzu, sırf benim yüzümden nişanlanmaya mecbur kaldığımızı söyledi,”

“Sen de inandın mı?”

“Elbette inandım, seninle sık sık görüşüyordu.”

“Beni sık sık rahatsız ediyor, bu ikisi ayrı şey. Bu yüzden mi bir saat-tir evlenmeyeceğim diye çırpınıyorsun. Başkası için mi benden bu kadar kolay vazgeçiyorsun? Üstelik ona karşı hislerim olup olmadığını sorma gereği bile duymadın.”

Midesi yeniden bulanan Selen yüzünü buruşturdu. “Ben söyleyeceğim her şeyi söyledim.”

Vefa’nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Ben henüz başlamadım bile.”

Kız şüpheyle bakıyordu. Adamın bu sert yüz hatlarının gerisinde yumuşak bir ruhun bulunma ihtimali var mıydı? Yoksa kendisini ona evlenme teklif etmek zorunda hissettiği için mi yüzü bu kadar gerilmişti? Nasıl yapabiliyordu bunu? Evlenmeyi ya da çocuk sahibi olmayı düşünmezken ona nasıl evlenme teklif edebilmişti? Tamamen, yapısına aykırı bir şekilde davranmasının sebebi neydi?

Vefa uzun uzun öfkeli gözlerle onu süzdü, kız alt dudağını ısırıp, ıgneleyici bir cevap vermeden sustu. Adam aslında bebekleriyle ilgilenmiyordu, sadece ondan beklenen şeyleri yapmaya çalışıyordu. Üstelik onun bu çabasını yok saymak akıllıca mıydı? İsteksiz bir koca istemiyor olabilirdi ama çocuğunun babasının bu sürece dâhil olması elbette iyi bir şeydi.

“Ben çocuk değilim, bir yetişkinim. Başımın çaresine kendim bakabilirim.”

“Bakamadığın ortada. Bunu benim yapmama alışman gerekecek. Seve seve seninle ilgileneceğime emin olabilirsin.”

Kız dişlerini sıktı. “Hiç sanmıyorum. Özgür yaradılışlı biriyim. Eğer sırtımı sana yaslamak isteseydim, en başta evlilik teklifini kabul ederdim.”

Bu sefer adam dişlerini sıktı. “Düğüne daha var, bu süre içinde belki fikrini değiştirirsin...”

“Bana hiç öyle gelmiyor. Evleneceğin tipte biri değilim. Eğer evlenirsek, o evden biri ilk haftadan ceset torbasıyla çıkabilir.”

Adam derin bir nefes aldı, gözlerinde öfkeli kıvılcımlar belirmişti ama aynı zamanda eğleniyor gibiydi. Kız sabrını sınıdığı adamı kirpiklerinin altından izliyordu. Yüz ifadesine bakılırsa keyfinin kaçtığı kesindi ama aslında ona minnettar olması gerekirdi. Onun evlilik teklifini reddederek, modası geçmiş bir tavırla kendini kurban etmesine engel olmuştu. Böylece günün birinde gerçekten seveceği bir kadın karşısına çıkacaktı ve mutlaka evlenip çocukları olacaktı.

Daha bunun düşünürken bile rahatsız olmuştu, çocuğunun babasını sahiplendiğini fark etti. Bu çok saçmaydı. Gerçekten, kendi kendine kızdı. Böyle bir adamla mutlu olma ihtimali hiç yoktu. Biri siyah biri beyazdı. Her zaman biri *feda* olan diğeri *kâr* olan taraf olacaktı, bu ilişkide çift taraflı fedakârlık asla olmayacaktı. Akla gelen her konuda birbirlerinin taban tabana zıddıydılar. Adamla bir hayat sürdürebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Selen çantasını alarak kapıya atıldığında, “Yemeğini yemeden nereye gidiyorsun?” diye arkasından bağırان adamla, duraksadı ama aldırmadı. Bahçeye geçtiğinde, serin hava yüzüne vurdu. Kaygılarını uzaklaştırmak için derin bir nefes aldı. Hızlı adımlarla seradan çıktı. Aracına binecekken kolunu çeken adam, “Ben kullanırım, bu kadar düşüncesizlikte fazla.” diye azarladı, kolundan çekerek yan koltuğa oturmasını sağladı. Kızın ağzını açmasına izin vermeden yüzüne kapıyı sertçe kapadı. Yol boyu soğuk, gergin bir sessizlik oldu.

Meraklanan Selen, “Sen nasıl döneceksin?” diye sordu.

“Senin arabanla, bir süre bu aracı unut. Ofisimde durmasına karar verdim.”

“Buna sen...”

“Benim çocuğumu taşıyorsun ve belli ki hamileliğin sandığından hassas geçecek, direksiyon başında uyumanı ya da bayılmanı istemiyorum.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Daha öğrendiğin an kollarıma bayılmandan.”

“Aklını mı kaybettin, bana emir veremezsin, biraz kendine gel.”

Önüne dönen ve yol boyu sessiz kalan adam, “Sabrımı sınama, kes sesini,” diye azarladı.

“Kes sesini mi?” Öfkeden titreyen Selen somurtup durdu. Arabadan inerken, “Seni arayacağım,” diye seslenen adama yumruk atmak istedi.

“Babama arabasını alıkoyduğunu sen söylersin,” Bu düşünceyle ona dönüp gülümsedi. Narin yüzünde aydınlanan ve bakan insanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı. Adam bu canlı yüze hayran olmamaya çalışıyormuş gibiydi, ifadesiz bir şekilde kaldı. Ona sarılmayı, sevmeyi ve sataşmayı seviyordu ama şu anda daha önemli işleri vardı. Önceliği Gaye ile görüşmek olacaktı. Bir de onun yüzüne söylesin bakalım, neler anlatacaktı.

Selen küçük vedanın arkasından araçtan çıktı.

Annesi onu kapıda bekliyordu. Neden Vefa'nın eve gelmediğini ve araçla işinin uzun sürüp sürmeyeceğini sordu. İçeri gelip selam vermediği

için de kavga edip etmediklerini merak etti. Selen onu geçiştirirken evin içine sinen kokuyla gözlerini kapayarak derin bir soluk aldı, aniden karnının acıktığını hatırladı. "Anne enfes kokuyor. Ne yemeğin var?"

"Yaprak sarması, orman kebabı."

"Allah, açlıktan bayılıyorum."

Evet açlıktan gerçekten bayıldığını hatırlayınca ve onunla didişmeleri aklına gelince sıırttı. Gaye salağına inandığı için de kendine kızdı. Belki de Vefa gerçekten ona karşı bir şey hissetmiyordu, kız onu kaybetmemek için iftira atıyordu. Annesinin ısıttığı yemeğe saldırırken, aynı hızla yediğini kustu. Annesi endişelenerek peşinde dolanınca, "Klima çarptı bugün, biraz üşütmüş olabilirim." Diye kıvırdı. Annesi akşama kadar peşinde pervane olarak ona bir şeyler içirmek isteyince midesinin hiç iyi olmadığını, bu şekilde ısrar ederse yediği son şeyi de çıkaracağını belirterek tehdit etti. Neyse ki kadın üstüne gitmekten vazgeçti. Ailesinin yanında çok vakit geçiremedi, gözleri neredeyse kendiliğinden kapanıyordu. Doktoru hamilelik yüzünden kendisini çok yorgun, hassas ve bitkin hissedebileceği konusunda uyarmıştı. Karanlık yatağında yatarken, kasıklarındaki ince ağrıyı hissetmemesi mümkün değildi. Bugün öpüşürken unuttuğu ya da unutmak için çabaladığı her şey gün yüzüne çıkmıştı. Vefa ona yeniden sevmeyi, istemeyi öğretmişti. Bir kez üstesinden gelmişti yine gelebilirdi, zamanla bu özlemi yeneceğine emindi. Şimdilik onu aklından çıkarmakta biraz zorlanıyordu ama yakında hiç aklına gelmeyeceği günlerin olacağına emindi.



Sadece bir gün sabredebilmişti. Onu da sürekli telefon tacizi ve tehditle zor durdurmuştu. Onu ikna edemeyince yola düşmeleri kaçınılmaz oldu. Daha bir gün evvel kontrol ettiği hastayı karşısında gören doktor şaşkınlıkla bakarken, kız çaresizlik içerisinde, "Bebeği görmeye geldik, yeniden." demekten ileri gidemiyordu. Hayır doktorun şaşkınlığını anlıyordu çünkü odada sadece Vefa ve o yoktu, Hira da merakla tırnaklarını yiyerek, "Evet teyze mi olacağım hala mı olacağım ona karar vermeye geldim." diyordu.

Selen ona kaşlarını çatarak bakınca, "Ne bakıyorsun, kız olursa teyze, erkek olursa hala olacağım. Biriyle evcilik, diğeriyle top oynamak keyifli olacak." derken ciddiydi.

"Geç otur canımı sıkma, sen sadece teyzesin."

"Kızı sıkıştırmayı kes, en az teyzelik kadar halalık hakkı da var."

“Gençler bebeği görmeyi istiyor musunuz?”

Doktorun sorusuyla gergin an birden kaybolup, neşeli bir şekilde, “Evet,” dediklerinde, aynı ağızdan koro gibi söyleyen gençlere bakan doktor kıkırdadı. “O zaman anneyi hazırlayalım.”

Selen sedyeye çıkmış karnını açarak doktorun muayene etmesine izin vermişti. Muayene odası küçük olduğu için Vefa ve Hira hemen doktorun arkasında duruyordu. Hepsi bilgisayarın monitörüne bakarak, görecekle-ri bebeği hayal ediyordu. Vefa baktı baktı ama bir şey göremedi, cihazın ekranına kaşlarını çattı. “Bu alet bozuk mu? Ben bir şey göremiyorum.”

“İşte bebeğiniz burada?” İşaret parmağı ile ekrana dokunmuştu.

“Nerede?” diye sordu heyecanla.

Doktor, “İşte burada?” dedi siyah bir lekeyi göstererek.

“Bu sadece bir leke...” dedi adam, hala doktorun bebeği gösterdiği yer-
de onu görmeyi umuyordu.

“Ben de göremiyorum,” dedi Hira üzgün bir sesle, Vefa’yı biraz kenara
ittirerek ekrana yaklaştı. “Saklanıyor olmasın.”

“Bana da çevirin ekranı, ben de görmek istiyorum.” diyen Selen’in sesi
titriyordu.

Vefa ona baktı, hüznü bir yüzle ekrana bakıyordu ve hıçkırma-
mak için kendiyle savaşıyordu. Daha şimdiden mavi gözlerinin yaşlarla
dolmasına sebep olan şeyi hissetmek için çaba harcıyordu ama neredey-
se lekeden başka bir halt gördüğü yoktu. Onun görmediği neyi görüyor
olabilirdi ki bu kadar duygusal davranıyordu, anlamıyordu. İyice ekranın
dibine girdi.

“İyi de ben hala lekeden başka bir şey görmüyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Hira.

Doktor, “O bir fetüs,” diye itiraz etti.

Vefa iyice yaklaştı, hiçbir şey yoktu, doktor onları kandırıyor olabilir
miydi? “Hayır, o bir leke, bizim bebeğe bir şey olmadığından emin misin?
Bu lekenin içi boş.”

Onun inatçılığı karşısında ciddi yüzüne baktı ve gülümseyerek kalp
atışlarını açtığı an, buna hazırlıksız yakalanan Vefa olduğu yerde sıçraya-
rak, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Makinanız bozuk işte, bakın şimdi-
de lekenin sesi değişti.”

Selen gülmekle ağlamak arasında ona bakarken, doktor kahkaha

atmamak için kendini tutuyordu. "Vefa Bey sakın olun, bu bebeğinizin kalp atışı."

Bir Selen'e bir ekrana bakarak, "Lekenin kalbi nerede?" diye sordu.

"Bebeğime leke deyip durma, kalbi de atıyor işte." dedi Selen hüzünle, Vefa ekranda hala siyah bir lekeden başka bir şey görmüyordu. Bu lekenin bir kalbi vardı ve güçlü atıyordu fakat onun dışında herkes gördüğünü iddia ediyordu. "Bak şurada gördün mü annesi, durumu gayet iyi."

Hira kaşlarının altındaki gözlerini kısarak baktı baktı, tıpkı Vefa gibi bir şey göremeyince içini çekti. Vefa ile bakiştılar ve ikisi de omuzlarını sarstı. Selen hüzünle ekrana dokunarak, "Anneciğim," dediğinde, Vefa bebeği gördüğünü fark edip heyecanlandı ama ekranda değişen bir şey yoktu. Onunla dalga geçtikleri kesindi, bence Selen de görmemişti bebeği, sadece görmüş gibi yaparak rezil olmaktan kaçmıştı. Annelik hissiyatı bunu kabul etmiyor olabilirdi ama Vefa orada bebeğe dair bir şey görmemişti. Hira da görememişti.

Bu sırada bir hemşire geldi, kızın henüz dümdüz karnındaki jeli silerek kalkmasına yardımcı olurken, Hira ayakkabısını giymesi için ona yardım etti. Vefa sabırla ikilinin işinin bitmesini bekledi. Doktor çıktısını aldığı ultrason kağıdını babasına verdi. "Kızın ya da oğlun diyelim, sağlığı gayet yerinde." Vefa hala bir ekrana bir de elindeki siyah beyaz ekran kağıdına bakıyordu. "Sanırım babası bebeği görmekte ısrarcı,"

Kaşlarını çatan adam onunla alay ettiğini sanarak dişlerini sıktı.

"Hayal gücü bunun için yeterli değil," dedi Selen, muayene odasından çıkıp ofise girerken, duygusallığını üzerinden çabuk atmıştı.

"Henüz renkli ultrason için erken, birkaç aya onu hem göreceksin hem de hissedecek merak etmesin."

Doktor ve Hira onları biraz yalnız bırakmak için odadan çıkarken, genç kadının yanına gelen ve sanki her an düşecekmiş gibi kolunu tutan Vefa, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Doktor bence bizi kandırıyor, başka bir yere gitmeliyiz. Ben lekeden başka bir şey görmedim, senin de görmediğine eminim." diye şikâyet etti.

Selen bir kolunu tutan ele bir de onu endişeyle izleyen adamın ciddi yüzüne baktı. Sanki rüzgâr ellerinden kaçırıp götürecekmiş gibi sürekli onu tutma ihtiyacı duyuyor, her an düşüp bir yerini incitecek yeni yürüyen bebek muamelesi yapıyordu. Bu garipti, onu hiç bu kadar endişeli görmemişti. Kazara hapşırsa panikliyor, biraz sarsılsa panikliyordu.

Yol boyu geçen, "Lekeydi işte," konuşması yüzünden, Selen onlara

gelmeyi teklif ettiğine bin pişman olmuştu. Hira sussa Vefa başlıyordu. Duygusal sahneler Vefa gibi bir adama göre değildi, Hira ise onun kız versiyonuydu. Üstelik doktor rahminin dar olduğunu ve normal doğum yerine sezaryen doğumun gerekebileceğini söylemişti. Vefa bu bebeğin onun hayatı için bir tehdit oluşturabileceğini düşününce, çok rahatsız olmuş, gerektiği durumda her şeyi göğüsleyebileceğini doktora söylemişti. Yani bebeği alalım dese, gözünü kırpmadan ve ona sormadan karar verecek gibiydi. Cidden onu bu kadar önemsiyor olabilir miydi?

Bir an için onun öldüğünü hayal etti, gözünün önüne birbirinden dramatik sahneler geliyordu ve bu sahnelerden nefret etti. Aslında kızın sandığı kadar hayal gücünden yoksun sayılmazdı. Üstelik Selen bu işe ondan önce uyum sağlamış gibiydi, doktora aklında olan her soruyu sormuştu. Ekрана dokunurken ve ağlarken, "Anneciğim," diye seslenmesi hala kulağında çınlıyordu. Hira annesini alışverişe götürmek istediğini belirterek, yemek tekliflerini nezaketen reddetmiş, yol üzerindeki alışveriş merkezinde annesi ile buluşmuştu.

Yola devam eden Vefa o sırada heyecanlı bir şeyler konuşuyordu. Alçak ama tutkulu bir ses tonuyla, sürekli bebek hakkında sorular soruyor, onun için yapılması gereken önlemlerden bahsediyordu. Selen hayretle onu izlerken, bu bebeği gerçekten çok istediğini düşündü. Hamile kalması hayatını mahvedecek, tüm planları alt üst olacaktı ama yine de buna hiç aldırılmıyor görünüyordu. Bir erkek olarak bebeğine bu derece özveri sağlamasından ve yeni duruma hemen uyum sağlama çabasından çok etkilendi. Belki duygusal olmasından belki de gerçeğin bu olmasını kabullenmekten gözleri nemlendi.

"Cidden hiç mi bir şey görmedin?"

"Görmedim."

"Kalp sesini duyduğunda..."

"Makinanın bozulduğunu sandım. Sanki çarkın arasına bir vida kaçmıştı ve tuhaf sesler çıkıyordu, ne bileyim o lekenin kalbinin bu kadar hızlı atacağını."

"O leke değil, bizim bebeğimiz."

"Bebek gibi değildi, kara bir leke gibiydi." dedi adam inatla. Kızın yüzüne şok ifadesi oturunca kelimeleri yanlış seçtiğini anladı. "Yani ufak, küçük gölgeli bir fasulye gördüm ben." Kız yüzündeki şaşkınlığı sildi, anında sertleşen bakışları yumuşadı. Vefa yeniden aynı inadına dönerek, "Ama müthişti, içeride leke gibi duruyor fakat kalbi atıyor." derken

heyecanını saklayamıyordu.

Sabır dileyen kadın gözlerini kısarak baktı. "Bebeğime bir daha leke dersen, bu gördüğün son leke olur."

Selen'i yemekten sonra eve bırakan Vefa bugün seraya gitmek yerine rezidanstaki ofisine gitmeyi düşündü. Departmana girdiğinde o kadar neşeliydi ki, kimse onu o güne kadar böyle keyifli görmemişti. Millete durmadan iyi davranıyor, tebriklerini alırken düğününe davet ediyor, sorunlarını soruyor, yardım talep ediyor ve hiç durmadan sırtıyordu. Herkes onun kafayı üşüttüğünü ya da düğüne az kaldığı için heyecandan yerinde duramadığını düşünüyordu. Bebeğe alışmaya başladığı andan beri başka bir insan olmuştu. Üstelik Selen istesin ya da istemesin bu düğünün kaçarı yoktu, onunla evlenmeye mecburdu. O kabul etmese bile Vefa onsuz bir gününün daha geçmesine izin vermeyecekti. Onu sevdiğini elbet kabul edecekti ama bunu zorladığı bir zamanda değil, kollarında mutlu olduğu bir anda kendi iradesiyle yapacaktı.

Normal şartlarda alışverişten hiç hoşlanmayan adam, düğün için çıkılan her alışverişte kızın dibinde bitiyor, onun yorulmasına izin vermeden gerektiği yerde otoritesini kullanarak günü sonlandırıyordu.

Annesi ve Selen ev bakmaya gittiği gün yanlarında olamamıştı. Toplantısı olmasına rağmen her on dakikada bir arayıp ne yaptıklarını sorarak sıkılmalarını sağlayınca, ev bakma işini başka bir zamana erteleyen ikiliden bir temiz azar işitmişti. Selen ona kızdığı zaman umursamıyor, telefonunu kapattığı zaman ise deliriyordu. Ne zaman bir araya gelseler kıza tatlıca sataşıyor, "Sence," dediği her soruyu, "Bence," diye tamamlayarak, ona itiraz etme hakkı bırakmıyor, sinirlenmemesi için de ona göz kırptıyordu. Bu mutlu anların bitmesini istemeyen Selen ise hiç cevap vermeden, sessizce gülümsemekle yetiniyordu.

Evi tuttuktan sonra eşya seçimini yaparken konforunu düşünen biri olarak seçimlerinde dikkatliydi. Ama yine de her seçiminde müstakbel eşine fikrini soruyor, ailesinin (yeni ailesinin) yardımlarına bin bir teşekkür ediyor, beğenmediği şeyler konusunda ondan fikrinde değişiklik yapmasını isterken son derece kibar davranıyordu. Annesi genelde ikisinin yalnız seçim yapmasını istediği için çok yanlarında olmuyordu. Görümce baldız ise seçimleri hakkında sadece tecrübelerini dillendirip kararları onlara bırakıyordu. Selen buna hem minnettar hem de müteşekkirdi. Vefa ise nezaketine saygı duyarken müstakbel eşinin her konuda fikrini soruyor ve hemen her dediğini kabul ediyordu. Bu arada, her fırsatta ona dokunmak için bir bahane bularak, gözlerini ondan ayıramıyordu. Düğün

salonu tutuldu, takılar alındı, kına için çerez ve içecek siparişi verildi. Mobilyacı da işleri bitirdikten sonra Adana lokantasında yemek yerlerken, "Sandığın kadar kötü geçmedi bak, suyuma gittiğin zaman seninle iyi bir takım oluşturuyoruz," diye laf soktu.

"Suyuna gidince mi?"

"Evet," dedi adam.

"Asıl sen benim suyuma gidiyorsun ve ikimiz atışmıyoruz."

Adam gülümseyerek başını salladı. "İtiraf et, bana sataşmadan bir hafta sabredebildin. Benimle kavga etmek sana enerji veriyor. Benzini biten araçlar gibi sürekli yakıt ikmaline öfkeme uğruyorsun."

"Araç gibi mi görüyorsun beni, ağır, kocaman ve hantal. Canım kebab çekti diye mi bana bunu yakıştırıyorsun?" Kız yine histerik duygu geçişindeydi, dudakları sallanmıştı. Şimdi bu duygusallık nereden çıkmıştı, zaten son zamanlarda ufacık bir imaya bile alınıp ağlar olmuştu. Vefa dehşetle dilini ısırp içinden kendine söverken, "Yok söz gelişi, sen tay gibisin," dedi, gönlünü almaya çalıştı.

"Yani yine binek hayvanı oldum, damızlık gibi."

"Valla dilimi koparacağım, tek kelime edersen dilim kopsun." dediğinde, kız ağlamakla gülmek arasında kahkaha attı.

"Özür dilerim, hormonlarımı kontrol etmem zaman alacak."

Adam ona sevgiyle bakınca, "Artık dikkatini dağıtamıyorum değil mi?" diye takıldı. Selen'in, gerçekte ne kastettiğini anlamamış gibi davranmak işine gelmişti. "Her ne kadar sen kabul etmesen bile birbirimizi tamamlıyoruz," diye devam etti Vefa. "Benim düşünemediğim bir şeyi sen akıl ediyorsun... Artık hesabı benim ödememe de aldırılmıyorsun."

"Bu konu tartışmaya kapalı," demek isterken, aklına evlenecekleri gelince, "Evin direği, gemimin küreği olmaya bu kadar hevesli olan sendin." diye alay etti.

"İşte eski Selen sahalarda, ilk tanıdığım günkü gibi uyumlu ve hoş sohbet." Ona hiç kulak asmadan, ilişkilerinden bu denli memnun bir şekilde bahsedişine için için seviniyordu. "Artık kavga etmeyelim."

"Damarıma basarsan susmam." dedi kız.

"Böyle düşündüğüne çok memnun oldum," Gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Aynı şeyi sana diyecektim."

Selen yemekten sonra masadan kalktı. Yüzünde keyifli bir ifade vardı.

Lavaboda işini hallederken Vefa hesabı ödemek için adisyon istemişti. Selen yemek ağır geldiğinden sanırım ne varsa midesindekini boşalmış, bir de kendine gelmek için oyalanmıştı. Biliyordu şimdi yüzünü bu halde görürse elinden kurtulamazdı. Lavaboda işini bitirip çıktığında yaşayacağı sürprizden habersizdi. Gaye lavabonun kapısının girişinde durmuş, üzgün bir ifadeyle onu bekliyordu. Selen onu görünce önce şaşırdı, ardından ne diyeceğini bilemedi, sadece baktı. Ellerini yıkamak isterken, "Merhaba," diye mırıldandı, isteksizliği sesine yansımıştı. "Yine hangi yalanı döküleceksin?"

"Hiç yalan söylemedim sana, ciddi bir konu için geldim," dedi Gaye, aynadaki aksinden gözlerinin içine bakıyordu. "Ofisine gelmiştim ama sizin programınız vardı."

Onca zaman onları mı takip etmişti, ondan mı ağlamış, gözlerinin altında morluklar çıkmıştı! Bu düşünce korkuttu. Saplantılı bir aşığı kaldıramazdı. Üstelik bir kadının gururunun ya da hayallerinin kendi yüzünden yıkılışını izlemek istemiyordu.

"Sorun ne?"

"Vefa ile alakalı bilmen gereken bir şey var."

Selen merakla ona döndü, onun bilmediği neyi biliyor olabilirdi ki. Gaye yanına geldi, yutkunan bir yüzle. "Hamile olduğunu öğrendim, az önce o yüzden istifra ettin." dedi üzgünce, "Allah bağışlasın."

Selen şaşkınlık içinde yüzüne baktı, nasıl bilebilirdi ki bunu Hira ve Vefa dışında kimse bilmiyordu. Bu doğuma kadar onların sırrı olarak kalacaktı.

Gaye genç kadına telefonunu uzattı. Selen telefona baktı, "Ne bu?" dedi tuhaf bir sesle. Ensesinden aşağı bir yel geçiyordu.

"Ben de hamileyim,"

Selen'in ayaklarının altından yer çekildi. Dünya sarsılmaya başladı. Dengesini kaybedince onu bileğinden yakalayan Gaye, düşmemesi için duvara çekerek sırtını yaslamasına yardım etti. Boğazını temizleyen Selen, korktuğu cümleyi sormadı ama kız tahmin ediyormuş gibi cevapladı. "Evet Vefa'dan," Selen ağzı açık halde kalakaldı. Eli karnına gitti ama midesi her an boşalmak için zorlamaktaydı. Gaye yine uzattı telefonu, "Lütfen okur musun? Ben de bir anne adayıyım ve böyle olsun istemiyorum." dedi üzgün halde. "Ona defalarca bunun yanlış olduğunu söyledim ama beni dinlemiyor."

"Yanlış olan ne?" dedi Selen başını yana kırarak.

“Oku lütfen, anlayacaksın.” Gaye kızın eline ekranı açık telefonu tutuşturdu. Telefondaki WhatsApp mesaj kutusu açıktı. Üstelik numarada Vefa’ya aitti.

‘Bu yaptığımız doğru değil Vefa bir daha düşün, bir anneyi bebeğinden ayıramayız.’

Başka çözümümüz yok Gaye, evlenirsem bebeğin resmi babası olduğum için daha rahat alabilirim, böylece bebeklerimiz birlikte büyümüş olur.’

Selen okuduğu mesaja itiraz ederek başını iki yana salladı. Bayılmak için telefonu kızın eline tutuşturdu. Kalbi boğazında atarken, “Yalan söylüyorsun.” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Neden yapayım bunu, ne çıkarım var? Ben de hamileyim sen de. Al istersen ses kaydı var.”

‘Tamam Gaye orada bekle, hemen geliyorum.’

‘Ama Selen?’

‘Başlattırma Selen’ine, sana olduğun yerde kal geliyorum dedim, ben gelmeden bebeğe zarar verme. Onu sakın aldırma, duydun beni sakın.’ Vefa tüm öfkesiyle bağıırıyordu.

“Ben ona olan güvencimi kaybettim, sana bunu yapan bana neler yapmaz. Evet onu çok seviyorum ama lütfen bu evlilikten vazgeç, bebeğine yazık olacak.”

Başı dönüyor, midesi kasılıyor, yer ayaklarının altından çekiliyordu. Tavan bir alçalıp bir yükselirken kendini ayakta tutmakta zorlanıyordu. Bedeni hissizleşirken, kısa bir an sanki dünya karardı.

Kızın konuşmasına izin vermeden lavabodan ayrıldı. Selen olduğu yerde o kadar uzun süre ruh gibi kaldı ki, onun için endişelenen Vefa yanına gelmiş, çenesine dokunarak yüzüne baktırmaya çalışıyordu.

“İyi misin? Neyin var?”

Selen onun temasıyla irkildi, bir adım gerileyerek ona hortlak görmüş gibi baktı. Vefa uzanmaya çalışınca, derhal kendini toparlayarak, “Gidebilir miyiz?” diye sordu. Adam şaşkındı, kız yüzündeki ifadeyi görünce, “Biraz ağrım var,” diye salladı, adam daha da endişelendi.

“O zaman derhal hastaneye gidiyoruz.”

“Yok,” dedi daha çok korkarak. “Midem ağrıyor, ağır geldi sanırım yemek. Eve gideyim dinlenince geçer.”

Vefa ikna olmayınca, araca kadar sessizce yürüdü ve onun gerçekten midesinin rahatsız olduğunu düşünen adam üstüne gitmedi. Arabada sessizliğine devam etti, yol boyu mesajlar gözünün önünden gitmemişti. Vefa'nın endişeli sesi zihninden silinse Gaye'nin ıslak gözleri yerini alıyordu. Evin önüne geldiğini bile fark edemedi.

"Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu adam, tam ateşine bakmak için uzanıyordu ki kız panikle kemerini çözüp kendini araçtan attı. Vefa da çıkınca ona bir kez bakmadan, "İyi akşamlar," diyerek evin bahçesine geçip gözden kayboldu. Ne içeri davet etmişti ne de tek kelime etmemişti. Vefa olduğu yerde donup kaldı.

Üzerinden geçen üç gün boyunca Selen telefonlarına bakmadı, eve geldiği zamanda yanında iki dakikadan uzun durmadı. Hemen odasına kaçarak, başının ağrıdığını ve dinlenmek istediğini bahane ediyor ondan elinden geldiğince uzak duruyordu. Adam onu görmek için geldiği ev ziyaretinden, onu görmeden ayrılıyordu.

Selen sonunda dayanamadı, bu durumun böyle olmayacağını düşünerek hafta sonu Vefa ile görüşmeye karar verdi. Evet, bu konuyu onunla konuşmalıydı, böyle kaçarak ya da erteleyerek sonuca ulaşamayacaktı. Kaç gecedir uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu ve bunun bebeğinin gelişimini kötü etkileyeceğinden korkuyordu. Cesur olmalıydı, gelecekte başka bir şekilde huzurunun kaçmaması için yüz yüze gelmeleri şarttı, yoksa hala devam eden nişanları sayesinde bu gelecek çok uzun sürmeyecekti. Vefa'ya mesaj çekti, sahilde her zamanki kafede buluşmak istediğini söyledi. Annesine arabanın anahtarlarını sorduğunda, babasının dışarıda işi olduğunu öğrendi, bu yüzden onun yanına taksiyle gitmeye karar verdi.

Dışarı çıktı, kaldırımında dalgınca taksiyi beklerken, içindeki sıkıntıdan yerinden duramıyordu. Neyse ki taksi çok bekletmedi. Onu gideceği yere hemen bıraktı. Selen kaldırıma çıkıp taksinin kapısını kaparken, içinde huzursuz bir kıvrınma vardı. Taksi önünden uzaklaşırken göğsü sıkıştı. Kız acıyan göğsünü ovarken, köşeyi dönen beyaz plakasız bir araç hızla yanına yaklaştı ve camdan sarkan adam kızın koluna asılarak çantayı yakaladı ama hesaba katmadığı kızın çantası çapraz takılmıştı ve çantayla birlikte araçla sürüklenmeye başlamıştı.

Can acısından değil bebeğine bir şey olacağı korkusundan kıvranan Selen çantasından kurtulmaya çalışırken, elini karnına koymuş bağıırıyor, onu bu halde gören insanlar yardım etmek için aracı kovalıyordu. Çanta neredeyse metreler sonunda koptu ve kız hızlanan araç yüzünden yola savruldu. Yere sert bir düşüş yaşarken soluğu kesildi, döne döne duran

bedeni darbelere daha fazla dayanamadı. Yüzülen, kanlarla kaplanan eli karnının üzerine düşerken dünya kısa bir anlığına siyahla kaplandı.

Selen gözlerini hastane odasında açtı, eline serum takılmıştı, üzerinde ise hasta önlüğü vardı. Tüm kemikleri kıpırdayamayacağı kadar çok acıyordu. Ayağının biri alçıdaydı ve örtünün üzerinde uzanıyordu. O sırada kapı açıldı, içeri girenin ona bilgi verecek birisi olmasını umdu. Hemşire elindeki kutuyu masaya bırakarak, derhal yanına geldi.

“Uyanmışsınız. Daha iyi misiniz?”

“İyiyim,” dedi kız, sesi zor çıkıyordu. Doğrulamak istedi ama başaramadı, kasıklarında müthiş bir acı vardı. Üstelik başı dönüyor, gözleri yanıyordu. Eli karnına gitti, endişeyle, “Bebeğim, o iyi mi?” diye sordu.

Hemşire doktoru çağırmak istedi, arkasını döndüğünde elini tutan Selen, “O iyi mi?” diye sorunca, hemşire durdu. Üzgün bir sesle, “Bebeği geldiğinizde çoktan kaybetmişsiniz, onun için yapılacak bir şey yoktu.” dediğinde dünya başına çöktü. Kız hıçkırarak ağlarken, hemşire doktoru çağırmak için odadan çıkmıştı. Kapı usulca açılıp kapandı.

Selen sarsılan bedenine sarılan kolları hissetti, başını göğsüne çekip saçlarını okşayarak onu yatıştırmaya çalışıyordu. Kimin ona sarıldığını bilmiyordu ama teması iyi gelmişti. Endişeli hemşire tekrar odaya döndü. Bu sefer elinde bir iğne vardı. Sakinleştiriciyi seruma yaparken ona sarılan Gaye, “Ben hallederim, teşekkür ederim.” dedi hemşireye.

Sakinleştirici çabuk etki sağlamıştı. Selen sakinleşince sırtı yatağa düştü, başı yastığa kaydı. O sırada Gaye ile göz göze geldiler, neler olduğunu algılayamayacak kadar kalbi yaralıydı. Genç kadın elini avucuna almış, hüznle yüzüne bakıyordu.

Ağlamasını durduramadığı için hıçkırıklarının arasından titrek çıkan sesiyle, “Senin ne işin var burada?” diye sordu.

“Hastaneye kontrole gelmiştim,”

Elini avuçlarından hızla çekerek, “Tesadüf mü?” diye sordu, garip bir kahkaha atarak alay etti ve arkasından yine ağlamaya başladı. “Bebeğim gitti.” Sesindeki acı yürek parçalıyordu. “Beni terk etti.”

“Biliyorum, doktor söyledi.” Gaye cidden üzgündü. Selen ona baktığında, ağladığını gördü. Kendi derdi ile hemhal olmak istiyordu, onu burada görmek daha çok sinirlerini yıpratıyordu. Şu anda görmek istediği en son kişi bile değildi. Nereden çıkmıştı karşısına, hem de bu kadar kötüyken ve canı yanarken, bu nasıl kaderdi? Gaye eline uzanarak tekrar, sıkıca tutarak ıslak yüzünü kendine çevirmesini bekledi.

“Selen, biliyorum her şey çok yeni ama birazdan Vefa burada olur. O gelmeden konuşmak istiyorum.”

“Gaye git buradan,” dedi Selen hıçkırarak.

“Selen lütfen, senin için çok üzüldüm ama benim bebeğim hala yaşıyor. Vefa’ya benim seninle konuştuğumu söyleme... lütfen.”

“Gaye git dedim sana.”

“Selen lütfen, babasız büyütme bebeğimi, görüştüğümüzü söyleme.”

“Git, git...” diye bağırdı. O sırada içeri giren hemşire kızı dışarı çıkarmak için uğraşırken, üzeri örtülen Selen iyice sakinleştiricinin etkisi altına girmeye başlamıştı. Yaklaşık yirmi dakika sonra odaya endişeli bir koşturmayla Vefa girdi. Kızı yatakta görünce, olduğu yerde donup kaldı. Koştugu için yüzü kızarmış, asansörler dolu olduğundan merdivenleri ikişer beşer çıktığı için nefes nefese kalmıştı. Onun varlığını hisseden Selen başını sarstı.

Henüz uyanmaya başlayan kıza, “İyi misin?” diye sordu.

Ona dönen Selen uzun uzun yüzüne baktı. Adamın endişeyle ondan cevap beklediğini biliyordu ama bir türlü diline sözcükler dökülüyordu. Vefa yanına yaklaştı, şefkatle eline uzandı. “Doktorun nerede? Sen iyi misin? Bebek nasıl?” diye sordu.

Selen gülse mi ağlasa mı bilemedi. Ona ilk defa leke değil bebek demişti. Dudakları titreyerek yanağına dönülen yaşı silerken, elini avucundan çekti. “Ben...” dedi, boğazına bir yumru oturdu. Sesine çeki düzen verdi. “Ben bebeği aldırđım.”

Vefa’nın ağzı açık kaldı. Kaskatı bir bedenle ona bakmaktaydı. Selen gözlerini kaçırmadan, “Yapamayacağıma karar verdim. Bu sorumluluğı alamazdım. Üzgünüm.” dedi ağlama krizine girmeden evvel, kendini tutamıyordu. Vefa bir an sarsıldı. Kocaman adamın her an yere düşeceğine yemin edebilirdi.

Elini saçlarına daldırarak, “Bu çok kötü bir şaka,” diye dişlerini sıktı.

“Ben sevmiyorum seni, sevmediğim bir adama mecbur kalmak istemiyorum. Bebeği doğurmak ona haksızlık olurdu.” Soğukkanlılığı kan donduruyordu. Vefa, ayakucundaki masada duran dosyaları koluyla bir köşeye savurdu. Ona isyanla bakarak, “Buna sen mi karar verdin? Tek başına...” diye bağırdı.

“Onu doğuracak olan bendim, canından can koparacak olan da bendim. Üzgünüm. Bitti.”

“Bitti,” dedi Vefa aynı hırsla tekrarlayarak. “Bitti, öyle mi?”

Kız yüzünü yana çevirdi, o sırada içeri giren hemşire, “Çıkar mısınız, doktor hastayı muayene edecek,” dediğinde, Vefa kolunu kaldırdı, işaret parmağını göstererek bir şey diyecek oldu ve dişlerini sıkarak odadan ayrıldı. Onun kapıyı vurup çıkmasıyla daha fazla hıçkırıklarını tutamayan Selen yeni bir kriz geçirdi.

Bu olaydan bir hafta sonra, Hira'nın attığı resimlerle Gaye ve Vefa'nın resmen evlendiğini görmüştü. Camdan dışarı bakan kız, elindeki telefonu koltuğa fırlattı. Kollarını göğsünün altına sararak üşümesini geçirirken, ona sarılan ve başını göğsüne çeken Hira, “Sana bir masal anlatayım mı?” diye sordu. Selen hıçkırarak başını salladı. Hira ona mavi gözlü prensesin masalını anlattı.

Keşke hayatlarda, *onlar erdi muradına biz çıkalım kerevetine* diye mutlu sonlarla bitseydi. Bir günde hem bebeğini hem de sevdiği adamı kaybetmişti.

Hira, “Kuzum konuşsana,” dedi daha fazla dayanamayarak, yine eskiye döneceğinden korktu.

“Sustum. Öyle bir sustum ki tüm çığlıklar sessiz. Dışa doğru hıçkıra hıçkıra ağlayamamak, suskunluğun duvarına çığlık çığlık çarpmak, içime akıttığım her damla gözyaşında kalbimin kendi acısında boğulduğunu bilmek, beynimin içine içine haykırdığım yarım kalışlarımı duyuramamak, ne kadar zormuş. Acıyı kimseye anlatamamak, yokluğunu adımlayıp uzaklaşamamak... Aslında yokluğa alışkındır ama senin yokluğuna alışamayan hayallerimin kan ağlaması var ya, işte onun canımdan can alan zalimliğine katlanamıyorum. Dile getiremediğim öfkedir suskunluğum. Öylesine yaralanmış ki asla yaralanmaz sandığım gelecek, tüm dünyanın yüreğini acıtmak ve kanatmak istiyorum. Ve biliyorum ki bu saatten sonra benim kadar hiçbir söz acıtamaz, yaralayamaz ve kanatamaz artık suskunluğumu çünkü susmak en acımasız, en öldürücü silahtır yüreğe.”

Herkes çektiğini anlatır, ben de sustuklarımı yazdım.

Bir yazar, bir şair olmadan, kelimelerin anlamını, cümlelerin ağırlığını bilmeden, de'ye da ekini eklemeden, susturdum duygularımı.

Herkesin mutlulukla coştığı bir dünyada, yarım kalmalarla kırıla kırıla sustum.

Ne kadar konuşulacak varsa, ben hepsini yok sayarak arkamı döndüğüm sesime sustum.

Kendimle konuşuyorum artık, keşkelere, amalara, belkilere küse-
rek, beni benim acılarımdan başka anlayacak yok diye sustum.

Geleceğin cenazesini kan ağlayan umutların arasına serdim, ölü
yüreğimle dokunamadığım sesime sustum.

Bin ah sürüp dudaklarıma, beni duymayı bekleyecek herkese inat
sustum.

Sustu benimle mazi, sustu benimle kuşlar, sustu benimle tüm şairler
ve şiirler.

Ben yine karanlıkla avunduğumdan, umutlarımı savurup yalnızlı-
ğım, kimsenin görmediği acılarıma sustum.

Öyle parçalandı ki ruhum, hiçbir tesellinin iyi edemeyeceği kadar
kırıldım, tam haykıracaktım ki acılarıma, susturulduğum kadar sustum.

Ben bu özleme, ne kadar susulacaksa o kadar sustum!

Bir çığlık kanıyor bağrımda, yüreğimin içinde binlerce hasretin ce-
nazesini yatıyor, gözlerimde çağlayan volkanları kirpiklerimde boğarak,
tüm kelimelere inat sustum!

Bu sefer öyle sessiz kaldı ki derdim, göstermedim kimselere yüreği-
min diri diri gömülüştüğünü, sussun diye tüm umudun ortasına hançeri
kendi elimle sapladım ve sustum!

Hüznü gece akan gözlerime, acıları kalbimin karanlığına toparlayıp
sustum.

Tek kelime anlatamaz içimin dağılışını, o yüzden bugünden sonra
sustu dudağımdaki şarkı, yüreğimdeki şiir, kulağımda sesi, saçlarımı
okşayan rüzgârın eli, sokaklarında kahrolduğum kalbi, işte orada ben-
de sustum.

Biliyorum, ömrüm bundan sonra böyle nihayet bulacak, yasında
kaybolan hayallerim mahşerde de kimsesiz kalacak, nemli kirpiklerime
sürdüğüm ahlar benden hesap soracak, her gördüğümde sineme şimşek-
ler batacak ve ben yine susacağım.

Tuz basıp yaralarımı, sus çalıp acılarıma, sis sarıp gözlerime, ses-
sizlik duvarına yaslanıp, yıkılmamak için ölü ruhuma canlı bir ben sa-
rıp, düşe kalka yola devam edeceğim!

Ben bundan sonra, ne kadar susulacaksa, o kadar susacağım!

İçinde volkanlar taşıyan dağlar gibi kaynayan acılarıma uyutaca-
ğım, sahte bir tebessüm döküp kalabalıklara, her gece kimsesiz gezdiğim
gönül ülkemde attığım sığılıklarına susacağım.

*Kimse bilmeyecek, sen bilmeyeceksin. Tam sevdiğimi haykırarak-
ken gidişine, göğü üstüme çöktürüp, yeri ayaklarımın altından çekişine
susacağım. Her umudun dalımı kıran kadere, tutup yakasını mutlulu-
ğumu öldüren geleceğe, içimdeki sevdaları karanlığa savuran hayallere
inat, ben susacağım ve sen görmeyeceksin.*

*Bendeki kadersizlik öyle cevval ki, ne zaman dudaklarından öpme-
ye kalksam mutluluğu, göğsüne başımı koysam huzurun, içimde ürpe-
ren o sevgiye göz diken kaderimi, sarı hüznünlere sarıp bağrıma bassam,
yokluğun önünde diz çökecek ve boyun bükeceğim.*

*Ben bundan sonra hep güz kalacağım, baharım kayıp olacak ve ya-
ralar merhem tutmayacak, gözyaşı olup döküldüğüm hüznün içinde,
kahrolarak bir derviş gibi yok olacağım ve sen gelmeyeceksin, ne kadar
acıdığımı bilmeyeceksin, ben hep karanlığa ağladığımı da susacağım.*

*Saçları ağaracak ömrümün, yaşlandıkça toprağa yüz sürecektir haya-
tım, bu dünyadan yarım kalmış bir Selen geçecek, her şeyiyle yarım.*

Ve genç kadın korku içinde derin uykusundan uyandı. Yine beyaz tavan üzerindeydi ve solukları göğsüne yıkanmıştı. Elini oynatmak istedi, canı yandı. Serum takılıydı. Vefa ona endişe içinde bakıyordu. Yüzü bem-beyazdı. "İyi misin?"

Selen etrafına bakındı, olanları kavramakta zorlanıyordu. Ona araba çarpmıştı, sonra bebeğini kaybetmişti ve Vefa... Lanet adam evlenmişti. Dudakları titrerken eli hızla karnına gitti. "İyiyim," Derin bir soluk çeke-rek içine, "Bebek iyi mi?" diye sordu.

"İyi merak etme, ufak bir baygınlıktı."

"Vefa sen nasıl..."

"Aklımı aldın Sel, saatlerdir uyanmanı beklerken öldüm öldüm di-rildim. Lavaboda bayılıp kalmışsın. Biri bulmuş seni, bir şey oldu diye delirdim."

"Ben hep uyudum mu?" Selen kafa karışıklığıyla etrafına bakındı. Hastane odası aynıydı, yatak aynıydı hatta hastanenin kokusu bile aynıydı. O zaman gördüğü kâbus muydu? Gaye bilinç altının oyunu muydu? Peki Vefa? Allah'ım onu kaybettiğini düşündüğünde nasıl da acı çekmiş, dünya başına çökmüştü. Meğer farkında olmadan ona bağlanmış, onu gerçekten eşi olarak istemişti. Bu evliliği sadece bebek için değil, kendisi için de istemişti. Kalbindeki yer o kadar büyüktü ki, onu kaybettiğini san-dığında yine o eski karanlığa düşmüştü. Tıpkı Umut'u kaybettiği günkü kadar çok ağır bir acıyla sınanmıştı. Bebeğini hissetmek isteyerek karnına

dokundu, acı yoktu. Etrafına bakındı, Gaye yoktu. O zaman gerçekten bayılmış ve kâbus görmüştü.

“İyi olduğuna emin misin?” Kız şaşkınca yüzüne bakarken adamın endişeden çatılan kaşları onda gülme isteği uyandırıyor. Yanağına dokunan eli buz gibi olmuştu, belli ki çok korkmuştu.

“Tuhaf görünüyorsun? Doktoru çağırmamı ister misin?”

“Gerçekten iyiyim, sadece baygınlık.” Bunu daha çok kendine teyit eder gibiydi. “Sadece bayıldım.”

“Doktor muayene etti, kan şekerin düşmüş. Midenin bulandığını bana mesaj atsaydın hemen yanına gelirdim. Bir daha telefonun hep elinde olsun, hatta sana bir saat almalıyım, şu telefona bağlanan saatler işimizi görür. Acil durumlar için birkaç tatbikat sorunu çözer.”

Onun azarlamasını, şikâyet etmesini, kaş çatmasını, emirler yağdırmasını duymuyordu. Şimdi biraz gücü olsa kalkar ona sımsıkı sarılır, kaybetmediğine ne kadar mutlu olduğunu kendine hatırlatırdı. Susmak bilmeyen ağzını dudaklarıyla kapar, artık rahatlamasını tembihlerdi.

Onu kaybetmekten öyle korkuyordu ki bilinçaltı ona dehşet bir kötülük yapmıştı, belki de iyi bir jenerik izletmişti. Eğer hayatına yön vermezse olacağı buydu. Şımarıklık etmeye devam ederse onu kaybedebilirdi. Hala inanamıyordu. Sesine kahkaha sıkışan garip bir ruh haliyle, “Telefona uzandım aslında ama midem durmadı.” diye belirtti. Karnının içi kasılıyordu. Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve Allah’a şükretti. Kaç gündür yediği hiçbir şey durmuyordu zaten ama ilk defa ayıldığında gördüğü yüzle şükretmişti. Hastaneden çıktıktan sonra bile hala gördüğü kâbusun etkisinden çıkamamıştı. Vefa’nın tüm ısrarlarına karşın onu eve götürmeye ikna edemeyince, gözünün önünde olmasına ses çıkarmadı. Annesi ile eksikleri tamamlamasını izlerken bir saniye olsun peşinden ayrılmadı. Önce onların karnını doyurdu, sonra işleri listeye koydu. Ufak tefek eksikliklerden sonra da dinlenmesi için eve bıraktı.

Ertesi gün öğlen ev bakmak için onu almaya geldi. Bir sürü hazırlık yapılmıştı ama asıl önemli şeyi ondan sakladığını düşünmesini istemediği için, eğer onun için bir sorun olmayacaksa annesinin ayrı oturmasından rahatsız olacağını açıkça söylemişti. Sonunda içindekini belirtmişti. Tabi fikrine saygı duyuyordu ama eğer istemezse de çözüm üretmesi gerekecekti. Annesine de kendi dairesinin en yakınında bir yer tutması şart olacaktı. Bir ev tasarlanırken diğer evi de taşımaları için biriyle anlaşması gerekebilirdi.

“Senin için sorun olmayacaksa, eğer istemiyorsan lütfen açık ol. Haklıdır, kırılmam ya da alınmam, çözüm ararım.”

Selen onu hiç yanıltmıyordu. Annesi ile oturmak istediğini söylediğinde, bunu duyduğu an ona dünyayı dar edecek sanmıştı ama genç kız bundan mutlu olmuştu. Bebeği bırakacağı ikinci bir güvenli kol ona çalışırken konforlu bir alan sunacaktı, bunun farkındaydı. Üstelik yaşlı bir kadının yalnız kalmasına gönlü razı gelmemişti. Ne kadar doğru düşündüğünü belirterek hayırlı bir evlat olduğu için babasının kabrinden bile onunla gurur duyduğundan bahsetmişti. Anne oğul şu ana kadar hep birlikte olmuşlardı, onları ayırmak değil mutluluklarını paylaşmak için aralarına katılmaktaydı.

İkinci perdede ise bunu annesine açıklama planı vardı. Vefa isteğini söylerken sevdiği kadının eline öpücük kondurup, onun da kendisini desteklediğini annesine gururla söylemişti. Yaşlı kadının itirazlarına ve nemli gözlerine aldırmadan evi tuttular, ev ev üstünde olmaz diyen kadına sarılarak bundan mutlu olacaklarını belirttikten sonra tül ve perde siparişi için birkaç mağaza dolaştılar. Neredeyse akşam olmaya yakın birçok işi halletmişlerdi. Gün sonunda daha fazla onu yormamak için eve bırakırken, annesinin ısrarıyla onlarda bir kahve içmek için kayınvalidesine uğradı.

Ertesi gününün en müthiş anı, kızın evden çıktığı andı. Selen’in üzerinde siyah, kısacık, tam üstüne oturan bir etek vardı ve yine tam üstüne oturan bir tişört onun aklını başından almıştı.

Vefa onun vücuduyla orantılı bacaklarını izlemekten çok hoşlanıyordu. Bir ara kız ayakkabısını düzeltmek için eğilince, onunla yeniden birlikte olma isteği iyice alevlenmişti. O kadife sıcaklığını yeniden hissetmek, içindeki açlığı yatıştırmak harika olurdu.

Vefa sürekli azgınlar gibi böyle şeyler hissetmezdi ama Selen giderek benliğine işlemeye başlamıştı, düğün günü yaklaştıkça sabredemeyecek olma düşüncesi de huzursuz ediyordu. Artık bu düşünceleri geride bırakıp önündeki günlere bakması gerekiyordu. O karısı olarak geleceğinde hep olacaktı, onun lekesini karnında taşıyordu. Bu olacak iş değildi! Otuz bir yaşındaydı ve on yedi yaşından beri aktif cinsel hayatı vardı. Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman çok özgür olmuş, pek çok erkeğin rüyasında göremeyeceği kadar çok ve renkli deneyimler yaşamıştı. O eşsiz sabrına ne olmuştu?

O sırada Selen ise bambaşka şeyler düşünüyordu, korktuğu konu be-beğini nasıl kucağına alacağıydı. Bunu Vefa ile paylaşmak istemiş olacak ki, doğumun sezaryen ihtimalinden söz edince yüzünde olan ifadeden onun rahatsız olduğunu anladı. Rengi solmuş, korkusunu gizlemeye çalışmıştı. Ya da kafasında kurmayı öyle ilerletmişti ki, uyanırken rüya görüyordu. Belki de daha bir hafta öncesine kadar babalık kavramından uzak olan bir adamdan, fazla şey bekliyordu. Vefa babalığı üstüne çöken kara bir bulut olarak mı görüyordu, yoksa sadece yeni ve değişik bir durum muydu onun için çözemiyordu?

Vefa derin bir nefes aldı. "Gardırobunun yenilenmesi gerek. Yarın alışverişe çıkalım."

"Daha kilo almadım ki,"

Kızın kıyafetine bakarken, "Daha uzun bir şeylerin yok muydu?" diye sordu.

"Şimdi de kafayı kıyafetlerime mi taktın?"

"Daha önce neyine taktım ki?" diye sordu, kız homurdanarak cama döndü.

Vefa susmadı, önce kıyafetinden sonra çalışma saatlerinden bahsetti. Hamilelik ilerlediği zaman ne kadar yorulacağından, sanki birkaç çocuk doğurma tecrübesi göstermiş gibi emin söz ediyordu. Selen ona bakarken, onun bu kadar çekici olmamasını diliyordu. Bakışlarını kaçırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yine dönüp ona bakmaktan kendini alamıyordu. Dudaklarının dudakları üzerinde olduğunu düşününce içi titriyor, kokusunu soluduğu an ciğerlerindeki hava yetmiyordu.

"Evi annelere yakın tutmamın bir mahsuru olup olmadığını onlara sormayı düşünemedim, dün annem bahsedince aklıma geldi. Belki mahalleden uzaklaşmak isterdin ama ben..."

"Bunu özellikle düşündüğünü sanmıştım. Hem çocuk doğunca yakın olması işimize gelir. Annen ve annemin onu bize bırakacağını hiç sanmıyorum ve böylece birbirlerinden çok uzaklaşmamış olmak, onları mutlu eder. Biliyorsun ikisi çok iyi anlaşıyor ve ayrı kalmayı sevmiyorlar."

Vefa onun ılımlı ve düşünceli yanını izlerken, garip bir gurur duygusuyla göğsü sıkıştı. Onun da içinde bir ihtiras dalgası kabarmaya başlamıştı, ortamdaki cinsel enerjiyi hissetmemesi mümkün değildi. Gerilim o kadar artmıştı ki neredeyse elle tutulabilir bir hale gelmişti. Yılların deneyimiyle, o anda tek yapmak istediğinin sevdiği kadını koltuğa yatırıp nefessiz kalana kadar öpmek, "Lütfen," diye yalvarırken tekrar almaktı.

Bunu deli gibi istiyor ama yapamıyordu. Hayatında belki ilk defa bir kadına karşı temkinli davranmaya çalışıyordu.

“Evi istediğin gibi düzenleyebilirsin, annem bu konuda senin fikrine uyacağını söyledi.”

“Ortaklaşa alanımız olacak, birlikte karar vermeyi yeğlerim. Sonuçta ben gün içerisinde evde olamayacağım, tüm gün evde olacağına göre onun rahat etmesi benim için daha iyi olur. Huzursuz olmasını istemem. Sevdiği ve alıştığı eşyaları getirebilir, odasını ve mutfakı dilediği gibi düzenleyebilir. Evden çok işte olacağım için bunları dert edeceğimi düşünmüyorum.”

“Nezaketin için teşekkür ederim. Annemden rahatsız olma, seni çok seviyor.”

“Biliyorum, ben de onu çok seviyorum ve onunla bir sorunum yok.”

“Doğru sorun benimleydi değil mi?”

“Sorun şu anda aramızdaki bu tuhaf ilişki,” Hep şaşkırtan ve ne yapacağını bilemediği o garip kaçıyla ona döndü. “Evet sorun senin durduğun yer,”

“Ben canavar değilim... Sen benim bebeğimi taşıyorsun. Sana isteyerek zarar vermem.”

Onun kendini sorun olarak görmesi huzursuz etmişti. Son günlerde biraz olsun yol aldıklarını sanmıştı ama bunun olmadığını görünce rengi attı, dudakları gerildi. Selen camdan dışarı bakarken, elinin üzerindeki dokunuşla bakışları kucakındaki eline kaydı. Öyle uzun zamandır sıcaklığına, şefkatine ihtiyacı vardı ki, minik bir dokunuş içindeki birçok dengeyi alt üst etmişti. Üstelik elini tutmasını hiç bu kadar istediğini fark etmemişti. Vefa elini kendine çekip öpünce, soluğunun ılıkılığıyla gözlerini kapadı, dudağının temasıyla kalbi durdu. Dudağından ayırdığı an tenini, birdenbire dönen gözlerinde nereden geldikleri belli olmayan gözyaşı damlaları belirdi. Gözlerini kırıştıtarak onları yok etmeyi denerdi. Elini temasından çekti, aralarındaki kolçağa koyarak, “Bu ara dengem alt üst oldu,” diye kekeleydi.

“Ağlıyorsun sen!” Vefa endişeye kapıldı.

“İyiym ben! Hormonlarımı kontrol etmekte zorlanıyorum.”

Vefa elini tutunca tekrar, beklemediği bir şey yaptı. Elinin üzerine elini kapatıp, onu yatıştırmak ister gibi hafifçe okşadı. Selen’in bu samimi temasıyla aracı gözden uzak olan bir yol kenarında, sağa çekti. Kızın duygusal bakışları arasında elini sımsıkı tutarak kucakına götürdü. Sonra

bir kolunu onun omzuna atınca, ikisi de kendisini inanamayacağı kadar iyi hissetti. Vefa başına öpücük kondururken, kokusunu derin derin içine çekti. "Son zamanlarda üstüne gelerek seni kırdığım için özür dilerim. Bazen ne kadar ileri gittiğimi fark edemiyorum. Hassas olduğumu, duygusal olduğumu aklımdan çıkarıyorum. Eskisi gibi sana sataşırken inan art niyet beslemiyorum." Duyduklarına inanamayan Selen dönüp ona kocaman gözleriyle baktı. "İyisin değil mi?" Vefa onu çenesinden tutup yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. Burnunu burnuna sürterek, "Gülüştünü özledim Sel, kalbimi yıkıp geçen kahkahalarını çok özledim." diye fısıldadı.

Kızın dudakları şaşkınlıkla aralanınca, dili dudaklarını buldu. Nerede ya da ne şekilde oldukları ikisinin de umurunda değildi. Görgü kurallarını yok sayarak büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Selen de benzer bir hazla hemen karşılık verdi. Elinin biri göğsüne konarken, avucunda duran elini kapadı ve tırnaklarını sevdiği adamın etine batırdı. Tüm vücudu ve duyuları alt üst olmuştu. Vefa elinden ufak bir çekiş gerçekleştirdiğinde inledi. Kıvrılırken onu oturduğu yerden kaldırdı, kucağına aldı. Tek bir hareketle aracın koltuğu geriye kayd ve kız kucağına düştü. Şaşkınlık içinde çığlık atan kızın ağzını dudakları kapadı. Selen'in kalçaları, sertleşmiş vücuduyla direksiyon arasındaydı ve tenleri temas halindeydi. Saçları adamın yüzünü perdeleyerek kapamış, mahremiyet sağlamıştı. Vefa'nın ateş gibi yanan elleri eteğini yukarı sıyrıp bacaklarını okşarken, dudaklarından sızan ağzı çenesine ve oradan boynuna kaydı. Elleri tenini okşayarak bacaklarının arasına uzanırken, Selen'in gözleri kocaman açıldı.

"Vefa,"

"Şıştttt."

"Vefa bu..."

Dudaklarına kapanan dudaklarla neye uğradığını şaşırdı. İtirazları ağzında bir inlemeyle boğuldu. Göğsüne yaslanan eller yumuşadı, göğüsleri sevdiği adamın göğsüne yaslanırken Vefa istediği zaferi kucaklamıştı. Aralarına sıkışan eteği sıyırdıktan sonra iç çamaşırıyla da bir süre mücadele edip, fantezilerini süsleyen o harika ıslaklığa ulaştı. Dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeyken, onun da en az kendisi kadar hazır olduğunu anlamanın hazzıyla inledi. Başparmağının en hassas bölgesini ritmik hareketlerle oynatırken, kontrol edemediği bir şekilde kalçalarını da hareket ettirmesine neden oluyordu. Dudaklarının ve ellerinin büyümesine kapılan Selen kucağında olduğunu unutmuş kıvranıyor, inliyor, kaçmak için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Üstelik Vefa ne kadar cesursa o da en az onun kadar cömertti. Onların daha önce sevişmesi ikisinin

de bu konuda az da olsa tecrübe kazanmasına sebep olmuştu. İkisi de nereye nasıl dokunacağını keşfetmişti. Selen dudaklarını adamın bronz tenli boynuna gömüp, onu doyasıya öptü, sıcak erkeksi kokusunu içine çekti. Tüm duyuları bu büyümlü anın etkisiyle çıldırmış gibiydi. Vefa bir parmağını kızın derinliklerine yavaşça kaydırırken, onu içine almak için kendisini iyice kucağına bastırdı.

Hayatında daha önce böyle bir şey hissetmemiştir, doğanın gücüne teslim olmuş gibiydi. İkisinin de gözü bu andan ötesine kördü. Vücudu tamamen kontrolünden çıkmıştı. Vefa parmaklarıyla öyle maharetliydi ki, kucağında kıvranan kadının vücudu önce kasıldı, ardından dalgalar halinde gevşedi, müthiş bir doruk hissiyle üzerine serildi. Bu daha önce yaşamadıkları garip bir duyguydu. Hem yasak hem heyecanlı hem de il-keldi. Selen dik tutamadığı başını bitkince adamın omzuna bıraktı.

Boğuk sesi, “Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. En azından aralarındaki engellerin bir kısmını kaldırabilirdiyse mutlu olacaktı.

“Ben kendime anlam veremiyorum, sanki ölmüşüm de cennete gitmişim gibi hissediyorum,” diye fısıldadı. Dudağı adamın boynunda, soluğu ise kesik kesik tenine çarpıyordu. Nihayet gözlerini açabildiğinde, nerede olduklarını gördü. Saçlarını geriye çektiğinde, karşı şeritten gelen araçların hızla arabanın yanında akıp gittiğini fark ederek dehşete kapıldı.

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Adam yavaşça nefesini bırakırken, sevdiği kadına sınıksız sarıldı. O anda içine girmeyi her şeyden çok isterdi ama arabanın içinde bu kadar ileriye gitmiş olduğuna bile inanamıyordu. Normalde asla böyle şeyler yapmazdı. Kızın yüzünden hem plansız programsız hareket eder olmuştu hem de sabırsız davranıyordu. Tam bunları düşünürken, Selen başını kaldırıp ona teşekkür edercesine gülümseyince, her şey silinip gitti. Mutluydu, gözleri mahcup bir hazla parlıyor, dişlediği dudakları öpölmekten şişmiş ama gülüyordu. Onun yaklaşımıyla soluğunu dışarı sesli salan Vefa, kendisini müthiş iyi hissetti.

Selen oturduğu yerde huzursuzlanınca, hissettiği şeyle yüzünü eğdi. Dudağını ısırarak, “Teşekkür ederim,” dedi. Sadece pantolonunun önüne bakarak bile gayet büyük bir problem olduğunu fark etmişti. “Eğer istersen... Yani... Yani daha önce yapmadım ama eğer beni yönlendirirsen...”

Vefa onun neden söz ettiğini anlayınca, önce bir kahkaha attı, sonra da kızın mahcup bakışlarını görünce gülümsedi. Yüzünü avuçları arasına alarak kendine çekerken, “Sen bana yapabileceğin en güzel şeyi yaptın,

teklifimi kabul ettin. Daha çok vaktimiz olacak,” diye fısıldayıp dudaklarına ateşli bir buse koydu. Soluksuz halde geriye çekilen Selen’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Şu gardırop meselesini hallettikten sonra, gelinliğe son kez bakalım.”

Selen bir anda neye uğradığını şaşırıp, kafası karışmıştı. “Çok acele etmiyor muyuz?”

“Bence bizim ufaklık için geç bile kaldık,”

İhtimaller aklına gelen Selen’in yüzünden gülümsemesi tamamen silindi, bakışlarında derin bir keder vardı. Ailesi bunu duymadan bu iş bir bitseydi. Aralarındaki cinsel çekimi inkâr edecek hali yoktu ama ona karşı başka şeyler hissedip hissetmediğini de bilmesi gerekiyordu. Kendi tarafından bakınca ona karşı hissettikleri çoktan boyunu aşmıştı. Onu, her baktığında arzuluyordu, en çok kızdığı anlarda bile üzerine atlamamak için kendini kasiyordu. Onu her gördüğünde ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordu, evlenecek olmalarını aklından çıkaramıyordu.

Eşyalar eve yerleşirken tüm aile onlara yardımcı olmuştu. Sadece duvar rengi konusunda biraz sorun yaşamışlardı. Vefa ve Selen mobilyaları gri ve siyah ağırlıklı seçerken, iki yaşlı kadın da beyaz ve cafcacılı bir şeyler olmasının daha uygun olacağından dem vurup durmuşlardı. Neyse ki son noktayı Vefa koymuştu. “Ben değiştirmeyi düşünmüyorum ve spor takımları seviyorum. Selen haklı, canı ne istiyorsa o olacak.”

Ev yerleştirmek sandığından uzun sürüyordu ve Vefa’nın arayıp nasıl olduğunu sormadığı bir gün bile geçmiyordu. Gerçi bu telefon görüşmelerinde söyleyecek fazla bir şeyi olmuyordu ama birkaç dakikalık kısa konuşma da onları rahatlatmaya yetiyordu. Selen başlangıçta onun konuşmasını beklemiş, sonra telefonda kem küm etmektense, kendisi gevezelik etmeye başlamıştı. Her sohbet sonrasında Vefa ona yeniden âşık oluyordu ve bu kaçınılmaz süreci nasıl durduracağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, bu şekilde devam ederse ve bu evlilik beklentisini karşılamazsa, ileride canının çok fena yanacağıydı.

Gerçekten de gardırobunun yenilenmesi için onu alışverişe çıkardı. Kız itiraz edince tehdit edildi ve kıyafetlerini eliyle denemesini istemiyorsa, beğendiklerini karşısında giymesini istedi. Birkaç parça cesur kıyafet denerken, Vefa’nın yüzünde soran bir ifade vardı, kızın onun sessiz sorusunun ne olduğunu biliyor olması da kızarmasından belliydi. Keşke vücudu ihanet etmese de onunla yatmak için böylesine can atmasaydı. Vefa onun kızarmış yüzle kaçışını izlerken gülüyor, düğün geceleri için

her gün biraz daha sabırsızlanıyordu. Daha ilk günden muhteşem bir sevişme olacağından emindi ama bu, durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu.

Adamı yeterince tanımadan onunla birlikte olması zaten utanç vericiydi, şimdi de eğer yeniden yakınlaşacaklarsa biraz daha düşünüp duygularından net olmak istiyordu. Şu düğün işi gerçekleşsin, o zaman kafasının daha sakin olacağına inanıyordu. Biraz duygusal olmuştu. Vefa'yı hep yanında hissetmek istiyordu ama bu hiç akıllıca değildi, onun daha ne kadar yanında duracağını bilmemek korkutuyordu. Peki ya o böyle mesafeli davranmaya çalışırken, adam başka bir kadını aramaya niyetlenirse ne olacaktı? Bunu düşününce tüm gece gözüne uyku girmedi. Nihayet iki şeyin aynı anda olamayacağına karar verdi. Ya onunla birlikte olacak ya da onun başka bir kadınla birlikte olmasına razı gelecekti.



Selen arkasına yaslanıp rahat etmeye çalıştı. Koltuk aslında son derece konforluydu ama Selen hiç de rahat değildi. Başına gelenlerden sonra daha sessiz ama daha gergindi. Şu düğün bir an evvel olup bitseydi başka bir şey istemiyordu. Bu iş sırasında da bir terslik çıkar diye korkuyordu. Üzerinde ilk defa dizlerinin hemen altında biten bir elbise vardı, kendisini başka birisi gibi garip hissediyordu. Elbisenin kesimi vücuduna biçim vermişti, hayretle göğüslerinin, belinin ve kalçalarının ne kadar şekillendiğini fark etmişti.

Vefa ile son hazırlıklara bakmak için kayınvalidesini ziyarete gelmişlerdi. Kadının karşısına uykusuz bir halde çıkmak istemediği için erkenden dinlenmişti. Ne zamandan beri nasıl görüldüğüne dikkat eder olmuştu. Kendisiyle böyle acınası bir şekilde ilgilenmeye başlaması tıpkı bacaklarını güzel gösteren topuklu ayakkabılar gibi, içindeki kızgın kıızı dürtüyordu. Daha önce onun için çok önemli olan özgürlüğü bile artık o kadar önemli değilmiş gibiydi. Bu ruh değişikliklerini hamile olmasına ve hormon değişimine bağlıyordu.

Bu sırada, işine gömülmüş Vefa'nın ne düşündüğünü bilemezdi. Bir yandan kucağındaki bilgisayarda çalışmaya devam ediyor, arada sırada da annesinin kedisini seven kızı inceliyordu. Kızın omuzlarına dökülen koyu saçlarının parladığını ya da sevimli çenesini kaldırdığını görmek bile onun için yeterliydi. Selen'i istiyordu, bundan emindi ve bu arzunun fazlalığından hiç hoşnut değildi. Henüz aralarında netleşmeyen çok şey vardı. Mecburiyetleri vardı ama konuşulmayan konular, verilmeyen

şözlere de vardı. Bu ihtirasın nereden kaynaklandığını bilemiyordu ama kurtulmak istiyordu. Selen'in her gün artarak ona bulaştırdığı çıldırtıcı açlık, giderek gururunu yıpratarak öz saygısına saldırmaya başlamıştı. Bu büyüleyici vücutta istediği gibi erişebilirse, hissettiği ıstırap azalıp normal hayatına dönebilecekti.

Selen birden, "Perdeler gelmiş," diye sohbet açtı.

Adam cevabını sessizlikle karşılayınca, merakla bir kaşını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Balayı için bir yer bakıyorum, sen de bakmak ister misin?"

Kızın yanına gelip oturdu. Selen ona bakarken, "Buna gerek var mı?" diye sordu.

"Tabii ki var, insan ömründe kaç kere evlenir ki?"

"İki kere," dedi kız yüzünü asarak. Vefa kızın yarasını unuttuğu için kendine lanet yağdırırken "Öyle demek istemedim," diye açıkladı.

"Biliyorum, ben bu ara her şeyi sorun ediyorum." Adamın gönlünü almak için, "Bakayım nerede burası?" diye sokuldu.

"Yunanistan da."

"Hiç gitmedim,"

"Ben de gitmedim, ikimiz içinde ilk olacak. Birlikte keşfederiz, bir arkadaşımın orada evi var, bizim için hazırlattı."

"Zengin olmalı arkadaşın,"

"Zenginliği kibrini kapamıyor, düğünde tanışacaksınız. Şimdi yurtdışında ama düğüne gelecek."

"Teşekkürler, anlayışın için."

"Sandığın kadar duyarsız biri sayılmam," dedi Vefa, kızın yüzünde parmaklarını dolaştırdı. "Bu evliliği kabullenmek ikimiz içinde zaman alacak ama içimden bir ses güzel olacak diyor."

"Ya seni hayal kırıklığına uğrattıysam?"

"Ya ben seni hayal kırıklığına unutursam Sel?" Onu kendine çekti. "Ben seninle her duyguyu yaşamaya razıyım, başıma ne getirirsen getir, dert değil mutluluktur bana. Çok fazla düşünmeye ya da çok fazla irdelemeye gerek yok, akışına bırak yeter."

"Bıraktım,"

"Fark ettim." Yanağını avucuna gömüp alnından öperken, Selen gözlerini kapadı. Vefa burnunun ucundan öperken, "Çok şanslıyım," diye

fısıldadı. Çenesini tutup başını kaldırdı, dudaklarına ufak bir buse koyarken kapının girişinde beliren yaşlı kadın boğazını temizledi.

“Size meyve getirmiştım.”

Selen derhal uzaklaştı, kızarmış bir yüzle, “Gerek yoktu, zaten çok yorulunuz. Lütfen artık oturun,” diye utanarak öneride bulundu.

“Ne zahmeti kızım, zevk alıyorum evlatlarıma hizmet etmekten.” Meyveleri sehpaaya bıraktı.

“Balayına gideceğimiz yere bakıyoruz,” dedi Vefa, annesine bilgisayar ekranını gösterdi. Mavi denize, beyaz devasa yapıya bakan kadın, “Masal gibi, maşâallah. Allah ağzınızın tadını daim etsin.” diye dua etti, şefkatle gelininin başını okşadı.

“Âmin.”

İkisi de aynı anda söyleyince kısacık bakıştılar. Evin eksigi ve düğün planı bitti. Kısa zaman çabuk geçti. Sonunda o büyük gün geldi çattı. Heyecandan yerine duramayan damat ve sonunda pişman olmaktan korkan gelinin içi içine sığmıyordu.

Kınada duygusal anlar yaşayan aileler yüzünden Selen ve Vefa mahzunlaşmıştı. Düğünleri sandıklarının aksine hayli kalabalıktı. İki yaşlı kadının eline fırsat geçince, neredeyse tüm memleket düğün salonuna yığılmıştı. İki ailede kapıda gelenleri karşılarken, Selen ve Vefa yanlarına gelip sürekli *hayırlı olsun* dileklerini sunan insanlara güler yüzlü ve sabırlı davranmıştı.

Pastalar kesildi, danslar edildi, takılar takıldı ve son halayla düğünün bittiğini anons eden yetkililer ortamı toparlamak için işe koyuldu. Tüm davetliler gidip aile fotoğrafı için kalan çekirdek aile, son görevlerini de yerine getirdikten sonra gelin ve damadı kapıya kadar geçirildi.

Kızın annesinden ve ablasından ayrılması sandığı gibi kolay olmadı. Başından beri metanetini koruyan Selen, annesi ve ablası ağlamaya başlayınca kendini tutamamış, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Onların vedası boyunca sabırlı olmuştu ama sıra Hira ile kucaklaşmasına geldiğinde dayanamamıştı. Abartısız sanki bir daha görüşmeyeceklermiş gibi üç dakika boyunca ağlamışlardı. Vefa daha fazla dayanamayarak karısını bu duygusal andan kurtarmak için müdahalede bulundu. Onu elinden tutarak neredeyse arabaya sürükledi.

Havalimanına gitmeden evvel evlerine uğrayan gelin ve damat, hızla üzerlerini değiştirip valizlerini alarak yarım saate kalmadan yola koyuldu. Uçakla Yunanistan semalarına yol alırken Selen heyecanlı, Vefa inanılmaz

bir huzurla karısını izliyordu.

Uçağa bindiklerinden beri kızın yüzündeki hüznün ifadesini fark ederek, "İyi misin?" diye sordu.

Kız hamileydi, böyle şeyler yaşamaması gerekiyordu. "Biraz duygusallım, ailemden ayrılmanın hep normal ve kolay olacağını sanmıştım ama çok garip bir zorlanma yaşadım."

"Annem, ablam evlenirken hem ağlar hem gider," demişti.

"Doğru söylemiş."

Ona gülümseyen kızı göğsüne çekip teselli etmek istemişti ama böylesi bir hareketin onu daha fazla rahatsız edeceğini bildiği için kendisini tutmuştu. Selen kocaman esnerken, "Gelince uyandırır mısın?" diye sordu.

"Olur."

Omuzlarını ve bacaklarını gererek kendisini rahatlatmıştı. O kadar uykusu vardı ki, gün boyu yaşadıkları onu öyle yorgun düşürmüştü ki, aya götürdüğünü söylese bile itiraz etmezdi. Bu adam her anlamda hayatını alt üst etmişti, sadece bunun farkındaydı. Acıyan parmaklarını pahalı ayakkabılarının içinde hareket ettirmeye çalışmıştı, elini elbisesinin harika kumaşında gezdirmişti. Sonra başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı. Bütün gün bir prenses gibi dolaşmıştı ama ne giyerse giysin o yine bu adamın yanında güzel olduğunu fark ediyordu.

Kız bunları düşünürken derin bir uykuya daldı. Vefa iki dakika içinde uyuduğunu görünce, neredeyse gülecekti. Daha önce hiçbir kadının bu kadar güzel uyuduğunu düşünmemişti. O ne isterse yapmaya hazır budala bir adama dönüşmekten mutluydu. Onun kendisini eşi olarak görmesinden ve hayranlıkla saygı duymasından hoşlanmıştı.

Selen ancak uçak yere indiğinde uyandı. Uykulu gözlerle, homurdanarak araca binmişti. Gidecekleri yere varmaları uzun sürmemişti. Araçlarından çıktıklarında gece olmuştu, ay ışığı, önlerinde durdukları muhteşem beyaz binayı gündüz gibi aydınlatıyordu. Gözlerini kırıştırarak gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı, neredeyse masalda gibiydi.

"Hayal gibi."

"Cidden öyleymiş, ben de ilk defa bu kadar yakından görüyorum."

Bu sırada binanın dışındaki birkaç ışık yanmış, onlara doğru gelen yaşlıca bir adamı fark etmişlerdi. "Hoş geldiniz," diyen adam saygıyla eğildi, aracın bagajına yöneldi. Sessizlik içinde bavulları eve doğru taşıırken sessizlerdi. Vefa karısının elini kavradı, selen eve hayranlıkla bakarken,

“Saray gibi,” diye mırıldandı. Bir rüzgâr saçlarını yüzüne savurunca, Vefa kulağının arkasına sıkıştırarak alnından öptü. O sırada saçının darma-
dağın olduğunu fark etti, elbisesi de kırıkmıştı. Acaba uyurken horlamış
olabilir miydi? Ne zaman kavga etseler ablası horladığını söylerdi. Daha
ilk günden adama rezil olmak istemiyordu.

Selen, beyaz boyalı cephesi ve yüksek sütunlarıyla muhteşem görü-
nen eve daha fazla bakmamaya çalışıyordu. “Her an bir yerlerden Tanrıça
Helen çıkacakmış gibi.”

“Buranın Helen’i kısa bir süre sensin.” Kocası ona göz kırptı.

“Sen de Herkül’ü olmaya kalkma, bir eve iki yıkıcı güç fazla.”

Kıkırdayarak eve girdiklerinde, onları geniş bir mermer hol ve üst
kata çıkan merdivenler karşıladı. Selen etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Bu
kadar büyük bir kristal avizeyi, bronz heykelleri ve yaldızlı mobilyaları
müzeler dışında başka bir yerde görmemişti. Birilerinin gerçekten böyle
bir yerde yaşadığına inanamıyordu. Sonra onları karşılayan bir hizmetliyi
fark ettiler.

“Her şey hazır efendim,” dedi kadın gülümseyerek.

“Odamız nerede?”

“Üst katta.”

“Sen odaya çık rahatla, ben de annemleri arayıp haber vereyim, me-
rak etmesinler.”

Tıknazca yaşlı kadın kıza yolu göstererek üst kattaki odalardan birine
çıkardı. Çift kanatlı kapı açıldığında, Selen kendisini hayatında gördüğü
en büyük odada buldu. Direkli karyolanın etrafında el boyaması ipek
kumaşlardan tüller vardı. Yerdeki halılar öylesine güzel, öylesine zarıftı
ki onlara basmaya kıyamayıp çevrelerinden dolaştı. Nereye baksa aklı-
nı başından alacak yoğunlukta bir lüks ve şatafat görüyordu. Tuhaf bir
memnuniyetle gülümsedi. Balayı sandığından daha keyifli olacak gibi
duruyordu.

Bavulları da odasına getirilmişti. Bir hizmetçi bavulları açıp giysileri-
ni dolaplara yerleştirdi. Selen de bu sırada banyo için hazırlandı. Aynada
kendisini görünce yüzünü buruşturdu. Gelin makyajı akmış, soytarıya
dönmüştü. Makyajını hemen temizledikten sonra duşa girerek rahatladı.
Ilık su onu kendine getirmişti. Havluya sarındıktan sonra tekrar odaya
geçti. Neyse ki hizmetli işini bitirip gitmişti. Dolapları kurcaladı, kıya-
fetlerinin neyin nerede olduğunu öğrendi. Bir çekmecedan tam üstüne
oturan saten bir gecelik çıkarıp giydi. Elbisenin etekleri ayaklarına kadar

uzanıyor, kasıklarına kadar uzanan yırtmaç beyaz tenini açığa çıkarıyordu. Saçlarını kurularken yüzünü nemlendirdi.

Bu sırada kapı çalındı, bir başka hizmetçi tepsiyle yemeğini getirdi. "Vefa Bey aç olacağını belirtti."

Selen getirilen yemeğe kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyormuş gibi saldırmıştı. Hem bu kadar acıktığını fark etmemişti hem de yemekler müthiş lezzetliydi. Daha sonra aynada kendisine dikkatle baktı. Yandan baktığında karnında daha önce olmayan minicik bir şişkinliğin belirdiğini gördü, bunun kilo mu yoksa bebek mi olduğunu kestiremedi ama yine de bu hafif kabartı hoşuna gitmişti. Hamileliği belirginleşmeye başlayınca nasıl duracaktı karnı? Hâlâ çok uykusu vardı. Hamileliğin özellikle ilk aylarında kendisini böyle yoğun yorgunlukların beklediğini biliyordu. Doğruca yatağa girdi, bebeğin sağlığı için iyice dinlenmesi gerekiyordu. Kızın zihninden düşünceler böyle geçiyor ama dönüp dolaşıp adama geliyordu. Bu da onu giderek sinirlendirmeye başlıyordu. Azgınlar gibi üzerine atlamaya hazır olmak huzursuz ediyordu.

Bir yandan onun ne yaptığını merak etmeden duramıyor, bir taraftan zihninin dağınıklığından yorgun düşüyordu. Kafası bu kadar dağınık olunca uykusu kaçtı, bir daha uyuyamayacağını düşünüp kendine kızdı. Gerçekten de saat iki olduğunda hâlâ gözüne uyku girmemişti. Nihayet pes ederek yataktan kalktı. Nasıl mümkünü bilmiyordu ama yine acıkmıştı. Üstelik Vefa hala odaya gelmemişti. Bir sorun olmuş olabilir miydi? Mutfağın aşağıda olduğunu tahmin ediyordu, inip tatlı bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Hem bu sırada Vefa'ya da bakmış olurdu. Kız dışarı çıktı, kapıyı kapattı. Aşağı inen bir merdivenle karşılaştı. Merdivenin sonunda beş yıldızlı bir otele yetebilecek büyüklükte şahane bir mutfak vardı. Kocası hakkında bu kadar az şey bilmesi çok tuhaftı. Seviştiği o zaman dışarıda son derece mesafeli ve soğuk bir adamdı. Sadece öpüşürken olağanüstü tutkulu ve ateşli oluyordu. Zihnine üşüşen anılar yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oldu. Ellerini ateş gibi yanan yanaklarına koydu.

"Bu saçma düşünceler de neyin nesi yine?" diye mırıldandı.

İçini ürperten ses, "Hangi saçma düşünceler?" diye sordu.

Vefa ışıkları yakarken kız dehşete kapılmış bir halde ona döndü, üzerinde hâlâ saten gecelik vardı. "Sen hala uyumadın mı?"

"Uyku tutmadı."

"Hemen uyursun sanmıştım. Dinlenmen gerekiyor, yorucu bir gündü."

“Sen neredeydin?”

“Önce annemi, sonra babanı ve ablanı aramam gerekti. Hira’ya da mesaj attım.”

Kızarak, “Ben unuttum onları, teşekkürler,” dedi.

Kızın devasa buzdolabının kapağını açıp, çıkardığı meyveleri suya tutarak iştahla yemesini izledi. “Açsan bir şeyler...”

Onu tepeden tırnağa süzen Selen, “Canım tatlı şeyler istedi.” diyerek içini çekti.

Niyetini algılayamayan adam, “Tatlı da var,” diye belirtti.

Ağzı dolu olduğu için başını sallayarak cevap verebildi. Konuşmaması, üzerinde daracık eski bir kot pantolon olan kocasının çekiciliğini daha rahat izlemesine fırsat vermişti. Üstü tamamen çıplaktı. Altın rengi teni ve pürüzsüz vücudu nefes kesici görünüyordu. Tıraş olmuş pırıl pırıl yüzünü yeni sakalları hafifçe gölgelemişti ama bu şekilde biçimli ağzı daha fazla ortaya çıkmıştı. Selen ona duyduğu arzuyu bir şeyler yiyerek yatıştırmak istedi, kendisini biraz erikle avuttu. Düşündüğü arsızlıkla yanaklarının yine kızarmaya başladığını hissetti.

Kocası ipek saçlarının çerçevelediği yüzüne bakarken, farklı türde bir açlık hissediyordu. Daha önce sahip olduğunu bile bilmediği ilkel güdülerıyla, ona acı verecek denli çok arzuluyordu. “Kendi kendine ne konuşuyordun öyle?”

Selen dolabın kapağını kapattı. “Öylesine...”

“Öylesine için hayli kızgın gibiydin.”

“Bu ara hep yüksek sesle düşünüyorum.”

“Bana özel bir durum olsa gerek.”

“Olabilir.”

“Uçakta bile uyuyordun,” dedi adam, yalın ayakları yerde sessizce yaklaştı. “Artık uykunun kalmadığını umabilir miyim?”

“Burası çok sessiz.” Etrafa bakmayı bırakan kız açlıkla ona da baktı.

“Beni de yiyecek gibi bakıyorsun?”

“Boğazıma durursun,” dedi ama cidden çilekli dondurmadan daha lezzetli duruyordu. Ne yaparsa yapsın aklından geçen ateşli görüntüleri uzaklaştıramıyordu. İkisi için de garip bir zamandı, biri diğerinin ne istediğini biliyor ama ilk adımı atmaya çekiniyor gibiydi. Selen, “Ama sen beni yutacakmış gibi bakıyorsun,” diye dalga geçti. Gemi azıya almış zihnini yavaşlatmaya çalışıyordu; adamdan gözlerini artık ayırabilmesi

gerekiyordu.

“Bugün bizim düğün günümüz.”

“Ne var bunda?”

“Doğru, normal gelinler ve damatlar için beklenen an.”

“Biz normal değiliz,” dedi ve adam, “O kadar güzelsin,” diye homurdandı. “İşte normal olmayan bu. Üzerindeki şeyi benim için mi giyindin?”

Üzerine bakan kız neredeyse kahkahayla gülecekti ama onun bakışlarından bunu samimiyetle söylediğini anlayınca, içini sevinç kapladı. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Adam uzanıp bileğinden tuttu, onu kendisine çekti. Kız mantığının haykırdığını duyuyordu. Adam beline sarılıp onu kendisine doğru kaldırdı, dudakları kor gibi bir tutkuyla birbirini buldu. Selen onun tadına doyamıyordu. *‘Henüz hiçbir şey konuşulmadı, çözüme kavuşan bir şey yok, bunu yapmama’* diye araya girmeye çalışan mantığına *‘kapa çeneni,’* diyerek posta koydu. Parmaklarını adamın saçlarından geçirmiş, vücudunun her noktasının ona temas etmesi için kıvranıyordu. Kasıkları tatlı tatlı sızlamaya başlamıştı.

Vefa boğuk bir sesle, “O geceden beri durmadan seni arzuluyorum,” dedi. Kucağına alarak gövdesini göğsüne yaslarken, Selen kollarını boynuna doladı. Vefa merdivenlere yöneldi.

“Bu bir şikâyet mi?”

“Tam tersine, yıllardır kendimi ilk kez bu kadar canlı hissediyorum.” Onu sımsıkı tutarken basamaklardan dikkatle çıktı. “Bu hoşuma gidiyor ama sana dokunamamak hiç hoşuma gitmiyor.”

Selen bir an tereddüt etti. “Biz evlendik,”

“Evet,” dedi adam tekin olmayan bir ifadeyle.

Selen elini kaldırıp adamın dudaklarının çevresinde gezdirdi, ihtiras ve arzu dolu bakışları bir an olsun birbirlerinden ayrılmadı. Hissettiği hazzın tek taraflı olmadığını bu kadar net görünce rahatladı. Demek ki ıstırap çekip zaaflarına yenik düşmekten korkan sadece o değildi. Yakınında olduğunda, ona mutlaka dokunmak istediği için, onun kendisine dokunamadığı için kendisini kötü hissetmesini çok iyi anlayabiliyordu. Kocasını onu yeniden öpmeye, dilini ustalıkla kullanarak başını döndürmeye başladı. Bu sırada merdiven bitmiş, nihayet odasına gelmişlerdi. Kızı geniş yatağına nazikçe bıraktı. Pantolonunun fermuarını açmaya uğraşırken gözlerini bir an olsun yüzünden ayırmadı. “Soyun,” dedikten sonra bronzdan yapılmış bir ilah heykeli gibi yanına geldi.

“Bana ne, bu damatların vazifesidir,”

Adam güldü. “Öyle mi?”

Yatakta sırt üstü yatmakta olan Selen, “Öyle,” diye fısıldadı. Ona karşıdaki dünyanın en çekici kadınıymış gibi bakması, kendisini son derece baştan çıkartıcı hissettiriyordu.

“Beni çekici buluyorsun,”

“Hayır, biraz gözümü kapayınca iş görürsün diye düşünmüştüm.”

Adam gülerek onu gıdıklarken, “Beni arzuluyorsun yani,” diye sataştı.

“Hadi canım,” dedi kız. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Sık sık ayaklarını yerden kesiyorum.”

“Evet az evvel kucağına aldın, bunu bana sorsaydın söyledim.” Keyiften parlayan dudaklarını yalayarak bir elini geniş omzuna koydu.

“Kuş gibi hafıftın.”

Kız alt dudağını sallandırdı. “Evet, yakında bir deve kuşu olacağım.”

“Ele geleceksin diyelim,”

Selen gözlerini kısacık kapayarak, “Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Ağzınla uğraşmadığım sürece evet.” Soluğunu yüzüne verirken üzerine uzandı. Bir eli bacaklarına kayarak geceliğini eteğinden tutup topladı ve biraz destekle başından aşırarak çıkarmasına yardımcı oldu. Çıplak bedenini izlerken yutkundu.

“Beni buraya getirirken ne planladın?”

“Sahilde çıplak yüzmeyi ve kumsalda sevişmeyi.”

Kız omzuna vurdu. “Çok edepsizce,”

“Biz balayındayız, seninle pişti oynayıp çay sohbeti edeceğimi düşünmedin her halde.”

“Belki biraz düşünmüş olabilirim.”

“Benim senin için düşündüklerimi duysan düşük yaparsın.”

“Belki yapmam, üstelik benden sır çıkmaz. İstersen seni dinlerim.” Vefa keyifli bir kahkahayla kulaklarını çınlatırken, Selen omzuna vurarak, “Söyle,” diye buyurdu.

“Kimse yok burada, sadece ikimiziz.”

“Bundan canımın tehlikede olduğunu mu çıkarmalıyım?”

“Sizin canınız benim canımdan daha üstün Sel, şakası bile kötü.”

Selen gururla gülümserken yanağına dokunarak, “Teşekkür ederim.” diyebildi.

“Ama sahilde sevişmekte kararlıyım.” Selen keyifli bir kahkaha attı. Adam buna karşılık olarak o şahane gülümsemelerinden birini sunup dudaklarını yavaşça dudaklarıyla birleştirdi. Selen, kasıklarındaki tatlı sancılanmayla birlikte ona doğru yaklaştı. Adam onun ellerini boynundan çözerek öne eğildi, çenesinden aşan dudaklarını göğüs uçlarına yaklaştırdı. Dili bu dirileşmiş tomurcuklarla ilgilenirken, altında kıvranmaya başlayan bedeni elleri yatıştırdı. İçinde mutlaka doyurulması gerektiğini hissettiği müthiş bir arzu uyanıyordu.

Selen onun her hareketini hazla izliyor, kocası da kendisinden gizlenme girişimlerine izin vermiyordu. “Bunu çok uzun zamandır bekliyorum,” diye itiraz edip kendisini saklamaya çalışan ellerini çekti. Parmağını hayranlıkla göğüslerinde gezdirdikten sonra, yavaşça aşağı doğru indirdi, bacaklarının iç kısmını okşamaya başladı. Ardından hiç acele etmeden, o davetkâr ıslaklığa doğru ilerledi.

“Kesinlikle beklediğime değiyorsun,”

Kız titreyerek kendisini geriye bıraktı, izin verdiği şeye inanamıyordu. Kocasını o kadar arzuluyordu ki, her şeyiyle ona teslim olmuş durumdaydı. Bacaklarının arasındaki duyarlı inciye tutkuyla okşamaya başladığında, birkaç saniye dünyadan koptu. Tarifsiz bir haz dalgasına kapıldı. Onu okşamaya devam ettikçe kalçaları sabırsızlıkla hareket ediyor, iyice kabaran göğüsleriyle giderek ona yaklaşıyordu. Nihayet adam bir parmağıyla onun derinliklerine ulaşırken, Selen daha fazla dayanamayacağını düşündü. Doruğa çıkmak üzereydi.

“Ben senin içine girmeden olmaz.” Gözleri iki parlak aleve dönüşmüştü. Vücutlarının bir araya gelmesi için uygun pozisyonu aldı.

“Lütfen hızlan, zor tutuyorum kendimi...”

“Bekle, daha sevmeye doyamadım.”

Gerçekten de adam en az onun kadar heyecandan titriyordu. Kollarının güçlü kasları neredeyse seğirmeye başlamış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Kız dişlerinin arasından, “Dayanamıyorum,” diye fısıldadı. Gözlerini sımsıkı kapatıp başını yastıkta iki yana çevirdi, tüm vücudu beklentiyle kasılmıştı. Adam kararlı bir hareketle ilerledi, vücutları birleşirken Selen sesli bir şekilde nefesini tuttu. Adamı içine almaya çalışırken, hissettiği zevkten boğulacak gibi oldu.

İhtirastan boğuklaşan bir sesle, “Canını mı yakıyorum?” diye sordu.

Başını iki yana sallayan Selen bacaklarını beline sardı. “Hayır, sadece zevkten...”

“Bana tutun.” Bedenleri birleştigi an ikisi de soluk soluğa birkaç saniye kaldı. Gövdesi adeta birbirine kaynamıştı. Biraz ileri kaydı, ardından geri çekilip tekrar öne hamle yaptı. Selen’in tüyleri diken diken olmuş, hissettiği tatmin duygusu tüm vücudunu sarmıştı. Adam konumunu değiştirip vücutlarının birbirine daha çok yaklaşmasını sağladı. Temposunu artırdı. Selen nefes alamıyor, düşünemiyordu. Kendisini bu ilkel erkeksi gücün ritmine kaptırmış, doruğa ulaşmanın beklentisiyle inleyip içini çekti. Ardından peş peşe gelen dalgalar, aldığı zevki daha da artırdı. Artık tam bir haz denizinde yüzüyordu. Nihayet Vefa da soluk soluğa doruğa ulaştı. Selen hemen ondan uzaklaşmak istediye de onu bırakmadı. İkisi de terden sıırıslam olmuştu, vücutları ateş gibi yanıyordu. Bir süre öylece yattılar. Adam kendisini yatağa bırakıp üzerlerini örttü, bir yandan ona sarılmaya devam ediyordu. Yavaşça onu kendisine çekip alnından öptü, saçlarını geriye attı. “Bu gece uyumak yok.”

“Çok yorgunum.”

“Biraz dinlen.”

“Çok obursun.”

“Şimdiden bir sonraki seferi düşünen tek kişi ben değilim.” Çaresizlik içinde inler gibi bir ses çıkardı. “İşte bana bunu yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Tek bir soluk sesiyle aklımı başımdan alıyorsun. Üstelik ilk seferinin harika olduğunu sanmıştım ama inan bana her seferi bir diğerinden daha güzel oluyor.”

Üzerini açtı. Onu kendine çekerken Selen ufak bir çığlıkla kollarını boynuna sardı. “Şimdi ne düşünüyorsun?”

Adam onu kucağında tutmaya devam ederek ayağa kalktı, banyoya yöneldi. Duşun içine bırakarak, “Dikkat et,” diye uyardı. “Duşu birlikte alalım.”

Selen utanarak aynalarla çevrili duşa bakarken, “Tek alsam daha iyi,” diye homurdandı.

“Olmaz, seni bu kadar arzuladığım halde, seninle birlikte olamamaktan bıktım.” Hâlâ artçı haz dalgalarını hissetmekte olan Selen tüm teslimiyetiyle ona yaslandı. “Artık buradayım, bırakmayacağım seni.” Adam damarlarında kabaran sahiplenme duygusuyla, “Senden asla vazgeçmeyeceğim,” diye söyledi. “Asla.” İçindeki bu sarsıcı duygunun nereden çıktığını bilmiyordu.

“Tek başıma yemek yerken de mi?”

“Yakın bir gelecekte öyle bir şey olmayacak.”

“Tuvalette,”

“İğrençleşme.” dedikten sonra, “Dön,” diye buyurdu.

“Bazen emir vermeyi ne kadar çok seviyorsun,” diye içini çekti, onu duş jeliyle köpüklere boğan kocasının yüzüne baloncuklar üfleyerek kızdırmaya bayılıyordu. Vefa durumundan hayli memnundu, iri elleriyle göğüslerini, dümdüz karnını okşuyordu. Selen gözlerini kapadı, hala tüm duyuları az önceki sevişmelerinin etkisiyle canlanıp hassaslaşmış durumdaydı. Bu temaslar daha da çıldırtıcı oluyordu. Adamın da aynı şekilde tahrik olup vücutlarının yeniden birleşmesine hazır olduğu, sertleşmesinden belli oluyordu. Karısının yüzünü ellerinin arasına aldı, onu büyük bir ihtirasla öperek doğruca tekrar yatağa götürdü. Amacı uyumasına izin vermektir ama karısının niyeti hiç de öyle değildi. İlk sevişmeleri ne kadar ateşli ve tutkuluysa, ikincisi de o kadar ağır ve derindi ama aynı şekilde tatmin ediciydi.

Sevişmelerinin ardından kızın vücudu hâlâ titriyordu. Adam yarı kapalı kirpiklerinin ardından ona bakarken, karısının aklından neler geçtiğini okumak istedi. Daha önce hiçbir kadının aklından geçenleri öğrenmeye çalışmamıştı ama onun yanında bu konuda tamamen beceriksizleşiyordu. Şimdi, son derece doyurucu bir sevişmenin ardından yatakla yatarlarken, narin yüzüne bakarken, tuhaf bir şekilde hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

“Bu an için çok süründürdün beni,” diye mırıldandı.

Kız gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe dönmeye çalıştı. “O kadar basit değildi.” Tekrar düşünmeye başlayabilmek için zaman kazanmaya çalıştı.

“O kadar basit,” Sesindeki hırçın tonu fark edince irkildi, onun yanından uzaklaşmaya çalıştı. Adamın yapılı vücudunu düşününce bu pek de kolay olmadı. Nihayet yatakta doğrulunca yüzünü buruşturdu. Kızı omuzlarından çekip tekrar yatağa yatırdı ve elini karnına koydu. “Buradaki benim lekem.”

Selen hem bu davranışa hem de bakışlarındaki gurura saygı duydu, yataktan çıkarak kenarda duran geceliğini giyindi. “Bu, bana sahip olduğun anlamına gelmiyor.”

“Elbette geliyor!”

“Henüz konuşmadığımız çok şey var, bunların ileride sorun yaşatmasını istemiyorum.” Birkaç sevişme bu gerçeği değiştiremezdi, konuşmaları ve açıklığa kavuşturmaları gereken çok şey vardı. Üstelik her temasta

akılları karışıyor, ciddi konulara geçemiyorlardı. Madem biraz rahatlamışlardı o zaman asıl meseleye dönebilirlerdi. “Bebek senin olabilir ama bu beden ve özgürlüğüm benim.”

“Özgürlüğün senin olabilir ama bedenim ve kalbim benim. O leke de bana ait.”

Selen ona şefkatle baktı. Bedeninde sıcaklığını taşıyorken bile yeniden onu özlediğini hissetti. “Bir kere açık konuşalım. Sırf evlendik diye üzerimde hüküm süremezsin. Her şeye karışıp yönetemezsin. Hiçbir zaman böyle bir şeyin hayalini kurmanı istemiyorum.”

“Benden ne istiyorsun peki?”

“Saygı istiyorum!”

“Tüm saygım ve şerefim senin.”

Selen yatağın etrafında dolaşırken hayli ciddiye ve sıraladıkları konularda liste tutuyor gibiydi. Vefa da normalin üzerinde bir dikkatle onu izliyordu çünkü her sözüne saygı duyuyordu. “Şu üzerini örter misin aklımı karıştırıyorsun.”

Vefa kahkaha atınca tatlı sesi odada yankılanarak resmen kızın karnına düşüp kalbini hızlandırdı. Adam üzerini örttü. “Bana iyi bir hayat sunman ya da yatakta harika olman yetmez! Sadakat istiyorum.”

“Tümü senin.”

İçini çekerek gözlerine ve o çarşafın altında sergilenen çıplak bedenin nasıl keyif verdiğine odaklanarak, “Seninle sevişmekten müthiş zevk alıyorum, istediğimde bunu yapabilmeliyim.” diye emretti.

Vefa kıkırdadı. “Zevkle.”

Adamın benliğini allak bullak ediyordu. Nihayet ona yaklaşıp ellerini boynuna doladı, kendisini ona doğru indirip dudaklarının yanına bir öpücük kondurdu. “Hiçbir konuda seninle tartışmak istemiyorum”

Karısının beline kollarını dolayarak üzerine çekerken, “Ama tartışıyorsun.” diye sataştı.

“Geçmişin tekrar aramıza gitmesini istemiyorum.”

“Ara sıra gireceğini ama bir çözüm yolu bulacağımızı düşünüyorum.”

“Peki ya kadınlar?”

“Ben hayatımda senden bela bir kadın göremiyorum.”

Selen hızla üzerinden çekildi, yere düşürdükleri yastığı fırlattı. “Senin bela.”

Adam dirseğini yatağa yasladı, elini başına dayadı. “Ayaklı, tatlı belam.”

“Bir de şey var...”

“Kıvrınmayı bırakıp dökülecek misin?”

Selen durdu, asılan yüzünü düşürmemek için kendini zor tuttu. Bir süre dudaklarını ısırarak konuya nasıl başlayacağını bilemeyince, “Beni bakire olmadığım için terk ederken aklından ne geçiyordu?” diye sonunda sordu.

Vefa tokat yemiş gibi doğruldu. Çatık kaşları arasında, “Böyle bir şey yapmadım.” diye azarladı.

“Hayır yaptın,” Gözleri nemlenen ve gururu tıpkı o geceki gibi acıyan Selen, yanağına sıralanan bir damla yaşı hızla silerek kızarmış burnunu çekti. “Beni, o gece bir suçlu gibi terk ettin. Sana güvendiğim anda yarı yolda bıraktın. Oysa ben ilk defa... Umut’tan sonra ilk defa bir adama güvenmiştim. Sanmıştım ki, yargılamaz, sorgulamaz, geçmişimi bildiği için beni suçlamaz.”

Vefa üzerindeki örtüyü çekerek yatağa fırlattı. Ayaklarını yere sarkırtırken, “Asıl sen beni kullandın.” diye aynı öfkeyle azarladı.

Yanaklarını kurulayan Selen, “Bunu nasıl yapabilirim ki?” diye sordu.

Karşısına geçen Vefa yumrukları gibi dişlerini de sıkarak, “Kapayalım konuyu, ortam gerilmesin,” diye azarladı. Yere düşen diğer yastığı alarak yatağa fırlattı.

“Hayır lütfen. Seni aldattığımı nasıl düşünürsün, neye dayanarak böyle dersin?”

Vefa hızla ona döndü. “O gece birlikte olduğun bendin ama hayal ettiğin...”

Selen hızla yanına giderek titreyen elini ağzına koydu. Başını iki yana sallarken yanaklarından süzülen yaşlar etrafa saçıldığı gibi adamın göğsüne de düşüyordu. “Sus lütfen. O gece nasıl cesaret ettim ya da bana ne oldu bilmiyorum. Hiç yapmam, asla bu raddeye getirmem dediğim halde kendimi kollarında buldum. Belki içkinin cesareti belki de bu yalana sığınan bendim. Senin kollarındayken sadece sen vardın, sana gelirken bir tek seni istemişim, gözlerine değil sana bakıyordum.”

“Beni yatıştırmak için böyle konuşuyorsan...”

“Yemin ederim. Seni sevdiğimi kabullenemiyordum, çünkü hiçbir zaman unutmayacağıma inandığım ve asla ondan sonra kalbimin bir kez daha çarpacağına inanmadığım bir yaram vardı. Geçmiş öyle senin sandığın kadar kolay gömülmüyor çünkü sevmek yarım kalan roman gibi kaldığın yerden devam etmiyor. Ben belki hazırlıksız atıldım kollarına

ama yemin ederim hayalimde ve dokunduğumda senden başkası olmadı.”

“Ben buna inanmak istiyorum ama... Sen öyle çok seviyorsun ki onu...”

“O değil, Umut. Bizi birbirimize yar eden, yara eden umut, onun fedakarlığından geldi. Eğer o daha yaşarken bağışlamasaydı organlarını sen göremezdin, ben seni göremezdim, seni sevemezdim, tanıyamazdım. Umut öldüğüyle kalırdı, sen karanlıkla yaşamaya devam ederdin. Onu çok sevdim saklamıyorum, ömrüm olduğu sürece sevmeye devam edeceğim ama seni de sevdim. Burada fedakâr olan Umut, ona kızmaya da küsmeye de hakkın/ hakkımız yok ama sende vefakâr oldun, ondan kalanlara sahip çıkmak istedin. O feda etti organlarını kârlı olan sen oldun, biz olduk. Benden onu unutmamı isteme, yapmam...”

“Şişştttt.” dedi adam yüzünü elleri arasına alıp sildikten sonra alnını alnına yaslayarak, “Ben özür dilerim. Senden böyle bir şeyi asla isteye-mem. Bugün seni tadındıysam, gördüysem, sevdiysem onun sayesinde. Bugün hayat daha aydınlık olduysa onun sayesinde, minnettarım ona.”

“Vefa... Dünyada bir tek seninle yaşlanmak istiyorum, şüphelerden arınmış, kafamın içi bomboş dertsiz, tasasız, kimseye kırgın olmadan, ve-fama nankör olmadan, kimseden sevgi dilenmeden sadece seni izleyerek gülüşünde yok olmak istiyorum. Hala benden şüphelen varsa...”

“O zaman neden mesafe koydun aramıza, neden yanlış anlamama izin verdin ve kaçarcasına uzaklaştın benden?”

“Çünkü korktum, suçluluk ve pişmanlık arasında gidip geldim. Ona ihanet ediyormuş gibi hissettim... Seni sevmek, onun sevgisine ihanetti ve ben seni çok sevdim.” Burnunu çekti. “Üstelik... Ben sandım ki, sen bakire değilim diye bana mesafe koydun.”

“O sabah çok ağladın, pişman olduğunu sandım. Asıl ben senin hayal ettiğin kişinin... Lanet olsun onca zaman kalbimin nasıl acıdığını biliyor musun? Kaç gece uyuyamadım, evinin bahçesine geldim cama tıklamaya cesaret bulamadım, seni her gördüğümde boğazlamakla öpmek arasındaki ikilemde kafayı sıyırdım.”

“Bu benim içinde geçerliydi, sanki ben hiç acı çekmedim. Bizim bir mazimiz var, benim eskiyen sevdam, senin vefan, minnetin ve ben...”

“Selen, çok özür dilerim. Ölmüş birini kıskanacak kadar, vefamı unuttuğum kadar, aklımı seninle bozacak kadar çok sevdim. Biliyorum bir şeyi telafi etmez, yaşattıklarımı unutturamaz ama özür dilerim.”

“Vefa...”

“Bir daha yanlış anlaşılmaya izin vermeyelim, benim kalbim bir kez daha sensizliği kaldırır mı bilmiyorum.”

“Bir daha kavga ettiğimiz zaman seni affetmem için benimle sevişirsen, olabilir.”

Vefa yüzüne baktı, gülümseyen dudaklarını, ağlamaktan çipil çipil olmuş deniz gözlerini, utancından kızaran yanaklarını izledi.

“Kavgaları hep sen çıkarıyorsun, ama hep ben haklıyım.”

Kadın elini omzundan kaydırıp güçlü göğsünü okşadı. Ne yaptığının farkındaydı. Utangaç davranmıyordu. “Pazarlık bile olmaz. Her zaman ben haklı olacağım.”

Vefa yanaklarından öptükten sonra, saçlarını geriye atarak parmaklarını boynunda gezdirdi. “Kolyen nerede?”

Selen hüzünle gözlerini kaçırdı, eli bilinçsizce boynuna kaydı. “Çantamda,”

“Koptu mu?”

“Balayı için uygun olmayacağını düşündüm.”

“Getir,”

Selen yüzüne baktı, onun emrinin arkasında olduğunu görünce çantasından kolyeyi çıkardı. Aralarında açık duran eline zinciriyle birlikte koydu. Vefa zinciri açtı, kolyeyi karısının boynuna takarken, “Parmağında sadece benim alyansım olacak ama kalbinde mazinin sıcaklığına yer ayırabilirsin.”

Selen hıçkırmamak için dudaklarını birbirine kaparken göğsünün üzerine düşen soğuk metalle elini yüzüğüne kaydırды. Yıllardır ilk defa boynundan kendi rızasıyla çıkarmıştı ve o andan beri kalbinde esen rüzgârı dindirememişti. Şimdi teni gibi kalbi de yeniden ısınıp rahatlamıştı.

“Teşekkür ederim ama istemezsen...”

“İstemediğim bir şeyi asla yapmam ve kimse bana zorla yaptıramaz. Maziye kıskandığım için oldu tüm sorun, her şey hak ettiği yere döndüğüne göre,” derken belinden yakalayarak eğildi ve minik bir çığlıkla ayaklarını yerden kesti. “Yine de kavgada haklı hep benim olduğum gerçeğini değiştirmez bu.”

“Haklı olan benim Vefa Bey ve her kavganın sonunda sen ceza ben ödül alacağım.”

“Cezama karar vermiş gibisin.”

“Elbette, yatağın sağına yaklaşırsan tekmelerim.

“Bu biraz sıkar.” Karısının konuşmasına izin vermeden dudağına sokuldu. Nefes aldığı hava kadar ihtiyaç duyuyordu böyle bir şehvete. Dürüst ve yanlış anlamalara kapalı bir duyguydu bu. Kızın ufak elini tutup biraz daha aşağıya kaydırdı.

“Bana ne yapacağını soruyordun, hatırlıyor musun?” dedi yavaşça. Daha kızın parmaklarının ilk dokunuşlarıyla sertleşip hazır hale gelmişti. Yatak odasında acemiliğe hiç alışık değildi. Hayatı boyunca hep becerikli ve deneyimli âşıkları olmuştu ama hiçbirini onu şu andaki ürkek dokunuşları kadar heyecanlandırmamıştı. Selen onu okşamaya devam ederken kendi içinde fırtınalar kopuyordu.

Doğru olan neydi? Yanlış nerede başlıyordu? Mutlu olduğu sürece bunun bir önemi var mıydı? Böylece ertesi sabah uyandığında mutluluktan içi içine sığmıyordu. Kocasını hemen yanında yatıyordu, o kadar güzel ve o kadar canlı görünüyordu ki! Bir o kadar da gizemliydi. Kız onun zihninin altına girmek, ondan sakladığı ne varsa öğrenmek istiyordu. Dün gece her ikisi için de hem tatmin edici hem de rahatlatıcı olmuştu. Konuşulacak konu, saklanacak sırları kalmamıştı.

Onunla sevişmeleri muhteşemdi ama ona dair en harika şeyin gülümsemesi ya da öpmesi olduğunu söyleyebilirdi. Onun üzerinde bu kadar etkisinin olması çok ürkütücüydü. Bu hâkimiyeti isteyerek vermemişti ama yine de adam ilk fırsatta onun kalbini çalmayı başarmıştı. Azimle, hiç acele etmeden düşüncelerini fethetmişti, bunun karşılığı olmayacağını bile bile kalbine talip olmaya cesaret etmişti.

Sahile bakan verandada uzun bir kahvaltı yaptılar. Mavi bir kristal kadar berrak gökyüzünün altında uzanan bembeyaz kumsal dalgalarının kesintisiz mırıltısıyla yıkandılar, insana huzur veren kuşların sesiyle uyudular ve kocasının hayalini kurduğu gibi iki kere seviştiler. Ev de manzara da olağanüstüydü. “Burası harika, evden çıkıyorsun, iki adımda böyle şahane bir kumsaldasın...”

“Yürüyüş yapalım biraz?”

Sahilde yürüyüş yaparlarken bedenlerinin ayrılmasına ikisi de razı değildi. Selen kendini dalgaların sesine kaptırmış, Vefa onu izlemeye doyamamıştı. Onunla denizi izlerken kayaya sırtını vermiş, dalgın bir tavırla omzuna kolunu atmıştı. Bu yatak odası dışında da onu önemseydiğini gösteren güzel bir hareketti, mutlulukla yüzünü onun göğsüne gömdü. Denizin tuzunun sindiği kokusunu içine çekti. Adam bir süre daha durdu.

“Eğer birisiyle kokusu içine sinerek uyuduysan ve sabahına sarmaş

dolaş, nefesi nefesinde uyandıysan, onu ne kadar sevdiğini anlamaları sadece senin anlam yüklediğin kelimelerle sınırlıdır.”

“İyi bir vicdan en rahat yastıktır. İyi bir eş en sadık dosttur. Sağlıklı bir ömür en güzel hayattır.”

“Öyle bir anda çıktın ki karşıma, gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz sensin, kalbimi çarptıran tek kadın sensin. Sen benim en büyük vicdan azabım, en büyük galibiyetimsin.” Selen ona bakınca yanağını okşayarak dudaklarına minik bir buse bıraktı. “Ben seni, yeniden kırılmayı göze aldığında bir kez daha sevdim. Ben seni; oluru yok iken, imkansızken, sonsuz aşka inandım da sevdim. Ben seni hiç kimseye anlatamayacağım, hiçbir şiire saklayamayacağım, hiçbir şarkıyla hislenemeyeceğim kadar çok sevdim.”

Selen kendisini duygusal olarak tarafsız bir bölgede kaybolmuş hissetti. Bir yandan onu istiyor ve ona ihtiyaç duyuyor, bir yandan böyle bir zaafın sebep olabileceği sonuçlardan korkuyordu. Kocasını bir parmağını dolgun alt dudağında gezdirdi. “Yapmak istediğim şeyler için bir hafta yetmeyecek, bir ömür sana doyabileceğimi de sanmıyorum.”

Selen, “İlişkimizin sonu yok,” dedi fısıldadı.

“Sonsuzum,” dedi adam, “Son nefesim.”

Adam kızı kucağına aldı. “Şimdi doğruca mutfağa gidiyoruz ve lekeyi besliyoruz.”

“Yatağa gidiyormuşuz gibi bakıyorsun.”

Şehvetli dudakları altında ezilirken, seksin adam için kendisini ifade etmenin bir aracı olduğunu düşündü. Öyle bile olsa, birlikte olmayı hayatta her şeyden çok istiyorsa, bunun ne önemi vardı? Selen hayranlıkla ona baktı; onun olduğuna inanamıyordu, sevdiğine, sevildiğine inanmak çok zordu.

Alnını kocasının alnına yaslayarak, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Çok seviyorum.”

“Ben daha çok seviyorum, en çok mücadele eden bendim.”

“Hiç de bile, kaç gece ağladığımı bilmiyorsun.”

“Çok ağladın mı?” Selen başını salladı.

“O zaman ben daha çok seviyorum seni, suçsuz insan ağlar mı?” Kafasına aldığı şaplaqla kahkaha attı. Selen küs bir halde kollarını göğsünün altına bağlayarak taşımasına izin verdi. “Seni daha çok sevdiğim için artık kavga etmeyeceksin değil mi?”

Gülümseyerek tekrar boynuna sarılan Selen, “Hayır, etmeyeceğim.” diye söz verdi.

Selen elini yavaşça karnında dolaştırarak, “Bebeğim, baban çok üçkağıtçı.” diye fısıldadı.

“Bebeğimiz,” diye düzeltti.

“Bebeğimiz.” Gülümsedi.

“Giderek kilo alıyorsun, yakında seni taşımak için vinç mi çağırmam gerekecek?”

“Bırak beni, ben kendim yürürüm.”

“Hayatta olmaz, ayaklarını yerden kesmek kocalık vazifem. Balayı bunun için var.”

“Sen ne uyuzsun ya, seviyor musun dövüyor musun?”

“Bilirsin ayı yavrusunu döverek severmiş.” Karısının eline baktı. “Burada bebeğimin olduğunu düşünmek çok hoş...” Odaya çıktıklarında yenden yatağa yatırdı. “Seni sevdiğimi biliyorum ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi de ama senin sevgini hissetmek, sanırım yeni hobim.”

“Bazen düşünüyorum, ya ben o hastaneye gelmeseydim. Hiç karşılaşmamış olabilirdik, bunu düşünmek bile ürpertiyor beni.”

“Ama karşılaştık. Allah kimseyi kimsenin karşısına tesadüfen düşürmez, kaderinde ben vardım. Orada olmasaydı başka bir yerde ama yine de görürdüm seni, ilk gördüğüm anda severdim. Benim gözlerim şu dünyada tek seni görürdü, kalbim bir senin için çarpardı.”

Kız onu kendisine çekip öpücüklere boğdu. “Artık birlikteyiz.”

“Sonsuza kadar birlikteyiz,” diye onu tamamladı.

“Sana dayanabileceğime karar verdim.”

“Bak sen,” dedi Vefa onu gıdıklarken. “Buna dayanabilirim ama sensiz olmaya dayanamam.” Dudakları derin bir özlemle birleşti.



Beş sene su gibi akıp geçmişti. Selen evinin merdivenlerinden inerken heyecandan içi içine sığmıyordu. Evlendikten sonra birlikte çalışarak bahçeli bir ev almışlar ve baştan sona yeniden dekore etmişlerdi. Kocasının mimar olması, Selen’in mimar ofisinde çalışmasının verdiği zarif tarzı, yeni yuvalarına modern bir hava kazandırmıştı.

Selen’in üzerinde çok şık, ünlü bir modacının tasarımı olan mavi bir elbise vardı. Elbiseyi tamamlayan nefes kesici pırlanta set ise kocasının birinci evlilik yıl dönümü hediyesiydi. Uzun merdivenin sonundaki

koridora vardığında, küçük bir kız da ona doğru atıldı. Kızıl saçlı kız hava-
da yakalayarak, "Bir prenses gibi görünüyorsun annem," diye gülümsedi.

"Sen de kraliçe olmuşsun."

Kızıl bukleleri annesinin parlak mavi gözleriyle taçlanmıştı. Herkes-
ten farklı havasıyla çok güzel bir kız çocuğuydu. Sorgulayıcı aklı, muzip
mizah anlayışı ve hazırcevaplığı da annesiyle babasının genetik mirasıydı.

"Büyükbabam oturma odasında bir haltlar karıştırıyor. O da çok şık
olmuş."

"Büyük babalar halt karıştırmaz,"

"Anneannem öyle diyor."

Başını sallayan Selen içeri girdi. Babası televizyon koltuğuna oturmuş
çay içiyordu. Zaman yaşlı adama çok da kötü davranmamıştı. Saçlarının
biraz daha beyazlamasına rağmen yüzündeki kahkaha çizgileri alnındaki
kaş çatma izlerinden daha belirgindi. Annesi geçirdiği kalp ameliyatın-
dan sonra sağlığı düzelince, ikisi de bir hayli gençleşmişlerdi. Çocuklarını
evlendirdiklerinden beri sürekli kaplıcalarda gezdiklerinden ne ağırları
kalmıştı ne de sağlık sorunları. Sadece babasının unutkanlığı fazlalaşmış-
tı, arada bir şeyleri unutabiliyordu. Bir şeyleri söylediğini sanıp bekliyor,
bazen de söylemediği bir konudan bahsedip neden anlamadıklarını sor-
guluyordu. En yakın zamanda onu bir doktora götürüp sorunu kökten
çözmesi gerekiyordu.

"Evlilik yıl dönümünüz kutlu olsun babacığım, Rabbim daim etsin."

"Sağ ol baba," diyen kız elinden öpüp sımsıkı sarıldı.

Yanaklarını öpen adam gururla yüzüne baktı. "Bazen düşünüyorum,
ya cesaret edip sizi bir araya getirmek için bir hamle yapmasaydım."

Selen kızını yere indirirken kaşlarını hayretle kaldırdı. "Anlayamadım
baba, ne demek istiyorsun?"

Yaşlı adam elini önünde sallayarak, hınzırca gülümsedi. "Tam birbiri-
niz için yaratılmışsınız. Onunla mutlu değil misin?"

"Elbette mutluyum da sen az evvel bir şeyden bahsediyordun, yarım
kaldı."

"Ha şu mesele. Diyordum ki riski göze almaya değdi."

"Hangi risk babacığım?"

"Hani sana geçen anlattığım şu mesele,"

"Ha o mesele mi?" diye yalan söyledi Selen, "Olsun sen yine de bir
kez daha anlat."

“Vefa’yı iş seyahati için yüreklendirip peşine göndermeseydim, ikiniz de bu evliliğe asla cesaret edemeyecektiniz. Ona seni ikna etmesi için sınırsız izin vermiştim.”

O sırada annesi babasını çağırırken, Selen ağzı açık halde arkasından bakakaldı. Az evvel duyduğu şey doğru muydu? Vefa babasının onayını alarak, bilinçli olarak onu baştan çıkarmak için mi iş seyahatine çıkmıştı? En başından sevdiği için mi onca zaman mücadele etmişti? Kızması lazımdı ama garip olan onlarla gurur duymuştu. Selen gülümsedi, içeri girecekken birden durdu. Kulağı hala bahçeye girmeyen araba sesindeydi, kocası gecikmişti. Birazdan otopark araçla dolacaktı, davetlilerin bir kısmı gelmişti.

Hira yanından geçerken dalgın yüzüne bakarak, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim, Vefa gecikti, onu bekliyordum.”

“Birazdan gelirler. Sen bir şey içmiyor musun?”

“Şu anda değil.

Onun önce kocasına paylaşması gereken ciddi haberleri vardı.

Beş yıllık evliliği boyunca bir kez kalp kırmamışlar, bir kez olsun yatağa küs girmemişlerdi. Elbette küçük tartışmaları oluyordu ama bunu küslüğe dayandıracak sürece götürmemeye özen gösteriyorlardı. Kendine bazen şaşıırıyordu. Vefa kendisinin de beklemediği bir şekilde harika bir koca ve eşsiz bir baba olmuştu. Üstelik iş yoğunluğunu giderek azaltmaya çalışıyordu. Zamanlarının çoğunu evde ve serada geçiriyorlar, daha sakin bir hayat sürüyorlardı. Yaklaşmakta olan aracı görünce gözleri parladı. Kızını zapt etmek için peşinde koşan annesi, “Hadi git,” diye belirtti. “Onu ben tutarım.”

Kayınvalidesi elinde bardaklarla dünürünün yanına giderken, “Ah şu deli aşıklar, insan onlara bakınca mutlulukla doluyor. Şu hallerine bak, Vefa her akşam evden fırlayıp onu karşılamasına bayılıyor!” derken huzurluydu.

Onlar konuşurken Selen koşarak ön kapıya gitti, geniş terası geçerek merdivenlerden indi. Araçtan tam o sırada inmiş olan adam karısını görünce yüreği aşkla kabardı ve kollarını açarak hazır ol da bekledi.

Selen kendini kollarına atarken, “Geciktin”, demeyi ihmal etmedi.

“Sen de geciktin,” dedi adam karısının ayaklarını yerden keserken.

“Neden bu kadar uzun sürdü gelmen?”

“İşten çıkmadan önce hediyeni ayarlamam gerekiyordu. Hediyesiz

geldiğimi düşünabiliyor musun?”

“Hayır düşünemiyorum,” diye şakacıktan kaş çatarken, “Ne aldın?” diye sordu.

Vefa lafı değiştirerek, “Müthiş görünüyorsun.” diye kıvırdı.

“Öyle görünmeliyim.”

“Bir iltifatı nazikçe kabul etmeyi hiç öğrenemeyeceksin değil mi? İlla lafın üstünde olmak için dilini sivrilteceksin.”

Ayakları yere basan Selen kocasının elini kavramasıyla, ısrarla ne aldığı sordu. Vefa olumsuz anlamda başını sallarken, birlikte merdivenleri çıkmışlardı. Bahçeye geçtiklerinde gördüğü manzara müthişti. Kızı en sevdiği kitabını almış, büyükbabasının kucağına oturmuş kıkırdayıp duruyordu. Kocasını onların yanına sadece selam vermek için uğradıktan sonra karısıyla birlikte yukarı, odalarına çıktı. Baş başa kaldıklarında nefessiz bırakana kadar öptü, ona hayranlık ve sebebi belli bir beklentiyle baktı.

“Vefa lütfen, makyajımı yeni yaptım. Üstelik zamanımız yok.”

“Rujun bozulduğuna göre yenileyebilirsin, çok uzun sürmeyeceğine söz veririm.”

“Olmaz, sonra belki.”

Aslında hassaslaşmış göğüslerindeki tatlı sancı onun da aklında aynı şeyin olduğunu gösteriyordu ama gerçekten uygunsuz bir zamandı, birine yakalanma riskini göze almak istemiyordu. Adam hemen üstündekileri çıkarıp doğruca duşa girdi. Bu sırada her zaman yaptığı gibi, gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu. Kiminle karşılaştığını, o gün neler yaptığını, neler hissettiğini, onu ve kızını ne kadar çok özlediğini belirtiyordu. Bu huyu, evlenmelerinden sonra edindiği güzel bir süreçti. Selen, kocasının onu sevdiğini çok farklı şekillerde gösterebildiğinin farkındaydı. Hem dokunarak hem de konuşarak ama en çok değer vererek. Adam duştan çıkıp giyindikten sonra, kirli kıyafetleri toparlayan karısına belinden sarıldı. Kulağının dibine, “Mutlu yıllar,” diye fısıldadı. “Hediye aşağıda.”

Selen kollarında dönerek, “Seninki ise tam burada...” diye belirtti. Vefa odaya bakınarak, “Ben göremedim,” dediğinde, Selen kocasının elini aldı, düz karnının üzerine koyarak gözlerinin içine baktı. Adam önce anlayamayarak şaşkınlıkla baktıysa da durumu çabuk kavradı. Garip bir mutlulukla gözleri ışıldayarak gülümsedi.

“Hamile miyiz?”

“Hamileyiz,” dedi kız gururla.

“Bir lekemiz daha mı olacak?”

“Bu leke henüz çok küçük, kalbi atıyor mu henüz bilmiyorum.”

“Olsun, bizim bir tane lekemiz daha olacak.” Karısına sarılırken göğsü gururla şişmiş, avucunun arasına aldığı yüzünün ilk neresini öpeceğini bilememişti.

“Aileye söylemedim henüz. Birlikte söyleriz diye düşündüm.”

“Seni kazanmak için ne yaptım bilmiyorum.”

Selen o anda bacağına sert bir tekme atarak, “İstersen hatırlatayım, babamla iş birliği yaptın ve beni kandırmak için iş seyahatine çıktığın garanti.” diye çıkıştı. Vefa acıyan bacağına ovalarken kollarından kopan karısına tekrar sarılarak, “Nasıl?” diye sordu.

“Babamın bazen unuttuğu şeyleri ortalığa saçması çok iyi oluyor.”

Vefa burnunun üzerinden öpüp sarılırken, “Kızdın mı?” diye sordu. “Küsmeyeceksin değil mi?”

Selen ona sımsıkı sarılırken, “Deli misin, iyi ki geldin, iyi ki çabaladın.” diyerek teşekkür etti.

“Sen harika... Hayır hayır muhteşem bir kadınsın.” Tüm yüreği sevgiyle coşarken aşkla bakıyordu. Merdivenleri el ele indiler. Bahçeye gitmek istediğinde onu otoparka çeken Vefa, ona arabasını hediye ederken kahkahalarla gülüp kocasına sarılan kadının mutluluğunu paylaştı. O sırada içerden kızının tatlı kahkahalarını duyumsadı. İkisi de onu göreceklermiş gibi girişe baktılar.

“Kızımız sana çok benziyor, herkesi köşeye sıkıştırıyor.”

“Ben sana bunu mu yaptım yani, köşeye mi sıkıştırdım?”

“Ben mücadeleyi kazandım...” dedi adam gülerek, o da karısına sımsıkı sarılıp öptü. “Seni o kadar çok seviyorum ki, sevgi sözcüklerinin hangisini kullansam yavan kalacak gibi hissediyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum,” diye mırıldandı.

Gözleri buluştuğu an dünya durdu. Konukların bir an önce gelmesi ve partinin hemen bitmesi için sabırsızlanıyorlardı, böylece sevdiği adamla yine yalnız kalabilecekti. Üstelik ona bir hediyesi daha vardı, kitabını bitirdiğini ve ilk baskısının eline ulaştığını gece söyleyecekti. Bu onların hikayesiydi. Vefa kitabı okurken, ona dünyanın en değerli varlığına sahip olduğunu hissettirirken, sevilmenin ne kadar eşsiz olduğunu da bir kez daha gösterecekti.

SON

Bir e-posta ile gelen gerçek bir hikâyenin, şöyle bir bakayım diye göz attığım sayfalarının kitaplaşmış halindesiniz. Bir okurumun bakacağıma bile olasılık vermediği hikayesinin bu kadar hüznle ve keyif veren serüvene sebep olacağını da düşünmemiştim. Onların hayatı mutlu sonsuz oldu, dilerim sizinkisi de öyle olur. Hikayelerinizle bana ilham olabilir, okurlarıma gerçek kesitler okutabilirsiniz. Bana ulaşın, sizi konuşup sizi okuyalım.

